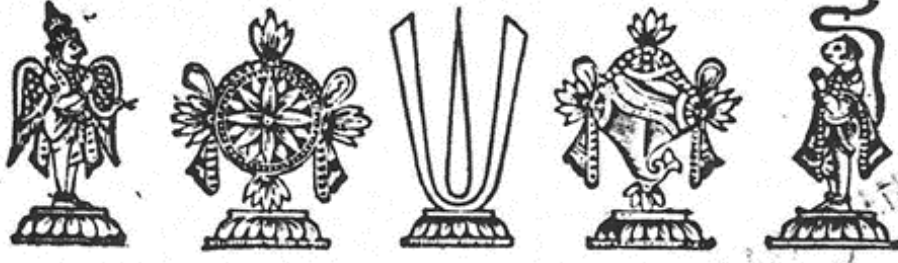

ஸ்ரீ:

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி

இரண்டு - மூன்று - நான்காம் பத்துகள்

ஆரூயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படிசப்தார்த்தம்,
த்ரமிடோபநிஷத் தாத்தபர்ய ரத்னாவளி

ப்ரக்ருதம் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் (திருக்குடந்தை)
ஸ்ரீ வேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன்
அருளிய

பகவத் விஷய ஸாரம்

ஆகியவற்றுடன்

பரிசோதகர்கள்

ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் சிரோமணி, P. S. ராமானுஜாச்சாரியார்,
ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் சிரோமணி, ஆடூர். ஆஸுனி.மாதவாச்சார்யன்.

வெளியீடு

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆசிரமம்
ஸ்ரீரங்கம்

விலை ரூ. 50/-

அகஷய-ஸ்ரீ பங்குனி - புஷ்யம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகள்

ஸ்ரீ :

பரிசோதகரின் வீஜ்ஞாபனம்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரக்ருதம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்ரீவேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகன் திவ்யநியமனப்படி திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யானத்தை அச்சிட்டு வருகிறோம். : திருக் குருகைப்பிரான் பின்ளான் அருளிய ஆரூயிரப்படி, ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி அருளிய இருபத்துநாலாயிரப்படி, சப்தார்த்தம், ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிய த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்னாவளியுடன் ப்ரக்ருதம் ஸ்ரீமதாண்டவன் அருளிய “பகவத் விஷய ஸார”மும் அச்சிட்டு முதல்பத்து சுமார் 300 பக்கங் களுடன் வெளியாகியுள்ளது. தற்போது இரண்டாவது பாகத்தில் இரண்டாம்பத்து, மூன்றாம்பத்து, நான்காம்பத்து சேர்த்து வெளியிடப் படுகிறது.

இரண்டு, மூன்று, நான்கு பத்துகளின் ஸாரம்:

எம்பெருமான் அனுபவிக்க மிகவும் ஸுகமாயிருப்பவன். இதற்குப் பத்து காரணங்கள் சொல்லப்படுகிறது. அவனைப் பிரிந்தால் ஒரு க்ஷணம் கூட பொறுத்திருக்கமுடியாது. அவன் மனுஷ்ய ஸஜாதீயனாக அவதாரம் செய்தாலும் எல்லாத் தத்வங்களிலும் மேலானவன், ஆச்ரிதர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குபவன். ஆச்ரிதர்கள் தன்னைவிட்டு விடுவார்களோ என்று பயப்படுபவன், மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன். இது போன்ற காரணங்களால் ஸர்வேச்வரன் அதிபோக்யன் என்கிறார் இப்பத்தில்.

மூன்றாம்பத்தில் பகவானுடைய ஸௌந்தர்யத்திற்கு உபமானம் இல்லாமையால் அத்யாச்சர்யமான ஸௌந்தர்யத்துடன் கூடினவன், தன் திருமேனியில் நின்றும் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவன். ஸேவிக்கும்படியாகவும் நினைத்தபடி அனுபவிக்கும்படியாகவும் திருமலையில் அர்ச்சாரூபியாய் நிற்கிறவன். பஞ்சபூதங்களையும் அவைகளால் உண்டாகிற ஸகல ப்ரபஞ்சங்களையும் சரீரமாகக்கொண்டவன். தன் திருக்கல்யாண குணங்களாலே மனஸ்ஸு முதலிய இந்திரியங்களை ஆகர்ஷித்து நித்யம் இடைவிடாமல் ஸேவிக்க வேண்டிய திருமேனியையுடையவன். உபாயமாக வும் உபேயுமாயுமிருப்பவன். பாபங்களைப் போக்கும் அழகான திருமேனியை உடையவன் என்பதே இப்பத்தின் ஸாரம்.

ஸ்ரீமந் நாராயணன்தான் அடையவேண்டிய தத்துவம் என்பதை ஸ்தாபிக்கிறது நான்காம்பத்து. ஐச்வர்யம் முதலிய புருஷார்த்தங்கள் நிலையில்லாதவைகளாதலால் பகவான்தான் ஸ்திரமான ஐச்வர்யன்,

உயர்ந்த பரிமளம். உயர்ந்த ஸுகஸ்பர்சம், உயர்ந்த ப்ரகாசம். ஆகையால் அவனை ஆச்ரயிக்கவேண்டும். எம்பெருமானுடைய பத்து திருக்கல்யாண குணங்களை இப்பத்தில் பேசி “ஸர்வ போக்ய ப்ரக்ருஷ்ட:” எல்லா போகங்களிலும் மேலான போக்யம் என்று சொல்வதே இப்பத்தின் ஸாரம்.

இப்படி இரண்டு, மூன்று, நான்கு பத்துகளின் வ்யாக்யானங்களையும், ஸ்ரீமதாண்டவன் அருளிய “பகவத் விஷய ஸாரத்”தையும் இரண்டாவது வால்யூமில் ப்ரசுரம் செய்துள்ளோம். பேப்பர் விலைகள் அதிகமாகி ஒரு புஸ்தகத்திற்கு விலை ரூ. 100/-க்கு அடக்கமானாலும் ரூ. 50க்கே ஸ்ரீமதாண்டவன் நியமனப்படி வெளியிடுகிறோம். ஆகையால் ஒவ்வொரு வரும் இந்த சந்தர்ப்பத்தை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு இந்த அற்புத ஸ்ரீகோசத்தை வாங்கி சரண்யனுடைய குணங்களை அனுபவித்து பகவதனுக்ரஹத்தைப் பெறும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஆடர். ஆஸூரி மாதவாச்சார்யன்

இரண்டாம்பத்து

மு- வாயுந் திரைஉகளும் கானல் மடநாராய்
ஆயும் அமருலகும் துஞ்சிலுநீ துஞ்சாயால்
தோயும் பயலைமையும் மீதூர எம்மேபோல்
நீயும் திருமாலால் நெஞ்சம்கோட் பட்டாயே. (1)

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் திருவடிகளே சரணம்

ஆ- (வாயுந்திரை) இப்படி. निरवधिकसौन्दर्यादि कल्याणगुण परिपूर्ण

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेषादि श्रीमद्वेदान्त रामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीवीरराघवगुरोश्चरणार विन्दमाध्वीकभृङ्गमनघ मम भागधेयम् ।

कारुण्यतत्त्वमिव विश्वहिताय मूर्तं श्रीरङ्गनाथयतिराजमुपासिषीय ॥

இ- 'மறப்பற வென்னுள்ளே மண்ணினான்' என்னும்படி ஸ்ரீமந்
சுவம் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், இப்போதிவர் எம்பெருமானைப்
பிரிந்தவரைப் போலே விரஹியுடைய பேச்சைப் பேசுவானே
என்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாதியால்) இப்பத்தின் உபகம்
த்திலே வாஹ்யஸ்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவூத்தரானு ரென்கையாலே, இப்பத்து
முழுவது மெம்பெருமானுடைய ஸ்ரீமந்ஸாஸனமுகத்தாலே ஸ்ரீமந்ஸாஸன
மென்றதாய்த்து. இத்தால் மந்நரநகமத்தாலே முதற்பத்தில் உபாயத்வத்
தைச்சொல்லி, அந்நர் ஸ்ரீமந்ஸாஸனத்தைச் சொல்லுகிருரென்று, இப்
பத்துக்குக் கீழ்ப்பத்தோடே சஹித்யும் சூத்ரீயாய்த்து. இவ்
வர்த்தத்தை

परत्वाद्यंरित्थं परिचरणसक्तो गुणगणैः प्रभुं सेवायोग्यं प्रथमशतके वीक्ष्य वरदम् ।
तमेव स्वात्यर्थं प्रियमथ च भोक्तुं व्यवसितो वरेण्यत्वं तस्य प्रथमवरणीयं प्रथयति ॥

என்று ட்ரமிடோபநிஸ்தாரத்திலே ஆசார்யர் அருளிச்செய்தார்.
இப்போது வாஹ்யஸ்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவூத்தரானுரென்னுமிடம் விரஹகார்யகதநா
ந்யானுபபத்யா கல்பனியமென்று கருத்து. இந்த வாஹ்யஸ்ஸ்லேஷப்ரவூத்திமாந்த்தைக்
கொண்டு இப்பத்து ஸ்ரீமந்ஸாஸனமென்று நிச்சயிக்கக் கூடுமோ அபராஹ்
சஹத்வபரமான அஞ்சிறைய மடநாராயிலும் வாஹ்யஸ்ஸ்லேஷப்ரவூத்திகண்ட

இ- தில்லையோ என்னில், அங்கு அப்படி கண்டதேயாகிலும் அவ் விடத்தில் வாஹ்சர்ஸேபம் கைவாரா தொழிந்தவாறே, என்னுடைய அபராதங்களைக் க்ஷமித்து ரக்ஷித்தருள வேணு மென்று டூதமுசேனம் பெருமானைப் ப்ரார்த்திக்கையாலே, அவ்விடம் ரக்ஷக்தவத்திலே ப்யவஸித மாய்த்து. இவ்விடத்தில் அப்படி ப்ரார்த்திக்கக் காணாமையாலே **போக்யதாப்காசனமாபரமென்றறிபலாய்த் தென்று கருத்து.** கிஷ், முதற் பத்திலே **பக்தியோகவிதானமுகத்தாலே உபாயத்வோபயுக்தமான சேவ்யத்வத்தையும்,** அதுக்கு **உபயுக்தமாக பரத்வசூலப்யா பராஹ்ஸத்வ சுவாஹ்வாதிகளையும்** சொல்லிப் போருகையாலே, முதற் பத்து **உபாயத்வபரமென்றறிபலாய்த்து.** இரண்டாம் பத்தில் **பாப்யத்வோபயுக்தமான போக்யத்வத்தையும்,** அதுக்கு **உபயுக்தமாக, அதிவ்லேசக்ஷணவிரஹ்வாதி குணங்களையும்** சொல்லிப் போருகையாலே இப்பத்து **பாப்யத்வபரமென்றறிபலாய்த் தென்று கருத்து.** **அத்யந்தமவசந்நராகையாவது,** கீழ்நடந்த **மானஸாநுபவமும்** கைவாராதொழிகை. **அந்யாபதேசத்தாலே** யென்றது, ஒரு பிராட்டி யினுடைய வாக்யாபதேசத்தாலே என்றபடி. இவ் **அந்யாபதேசோக்தி** க்கும், அஞ்சிறை மீடநாராயில் சொன்னபடியே, **பாஷாலிபாபரஸோபே த்யாதியாலே** தாத்தப்ரியங் கண்டு கொள்வது. **சுதத்யை** யென்றது திரியக்குகளும் தம்மைப் போலே சேர்க்குகிறன வென்று, தாம் கலங்கும்படி **பகவத்யிஸேபத்தால்** வந்த தம்முடைய **அந்யாபதேசத்தை** யென்றபடி. பேசுகிறாரென்றது, **வ்யஜ்ஜிப்பிக்கிறாரென்றபடி.** இப்படி க்ஷணவிரஹமும் **வ்லேசாவஹமாம்**படி யிருக்கும் எம்பெருமானுடைய **போக்யத்வாதியை**மென்று **வ்யஜ்ஜிப்பிக்கையிலே** முதற்றிருவாய்மொழிக்குத் தாத்தப்ரியமென்றுகருத்து.

ஆனாலும், அந்தப் பிராட்டிதான் சில **பஷ்யாதிகளைக் குறித்து** நீங்களு மென்னைப் போலே எம்பெருமானுடைய **விஸேபத்தால்** சோகியா நின்றி கோளோ என்று இப்படி **அசம்பாவிதார்த்தத்தைப்** பேசக்கூடுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (**பகவத்யிஸேபத்தால்**) **சுவாட்மா நுசந்நானத்தாலே** யென்றது, தன்பக்கல் அப்படி காண்கையாலே என்றபடி. **அநுசந்நித்தென்றது** ப்ரமித்தென்றபடி. ப்ரமித்துப் பேசுகிறாளாகையாலே **அசம்பாவிதபாஷணம் யுக்தமென்று** கருத்து. ஆனாலும் **பஷ்யாதிகளுக்கு** **பகவத்யிஸேபவ்யசனம் ட்ரஹ்மமல்லாமையாலே,** அவைத்துக் கந்த வ்யஸனமுள்ளதாக ப்ரமிக்கத் தான் கூடுமோ என்னில், **விஸேபே தே மஹாராஜ ராமவ்யசனகசிதா:। அபி வுஷா: பரிமலானா: சபுஷாஹ்நிகுரகோரகா:॥**

ஆ- யிருந்த எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாப் போலே, தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து வாஹஸ்ச்ரலேபத்திலுள்ள அபேகை யாலே அதிலே ப்ரவृத்தராய், அது கைவாராமையாலே அத்யந்தமவசந்ந ராய் அந்யாபதேசத்தாலே சுவதச்யைப்பேசுகிறார். ப்ரவத்ச்ச்ரலேபவியோகசுக்ரு டு:வீபாய், தத்ரிலேபத்தாலே அத்யந்தமவசந்நையாயிருந்தாளொருபிராட்டி, சுவதஹிதோசரமான பதார்த்தங்களினுடைய ப்ரவृத்தி விசேஷங்களை, ப்ரவ த்ரிலேப ஜனிடது:சுவதேதுகமாக சுவாத்மானுசந்நானத்தாலே அநுசந்நித்து அந்த சேதநா சேதநபதார்த்தங்களைக் குறித்து, நீங்களும் நான் பட்டது பட்டிகோளாகாதே யென்கிறாள். வாய்ந்த திரைக ளுகளுகிற கழி யிலே வர்த்திக்கிற மடநாராய், நீ உறங்கிலுமுறங்காத உன்னுடைய

இ- ஓரதஸோதகா நய: பல்வலானி சராஸி ச | ப்ரக்ஷிணோ஽பி ப்ரயாசந்நே சர்வமூதானு க்ஷிணம் || என்னும்படி நிரதிசயசர்வமோக்யமானவிஷய மாகையாலே ஓரதஸ்ஸமென்று கருத்து, சைதந்யமுள்ள ஸர்வத்திற்கும் ப்ரஹ்ம் புருஷார்த்த மென்று ஸமந்வயாதிகரணத்தில் சமர்த்தமான அர்த்தத்தை வ்யக்ஷிப் பிக்கிறது இத்திருவாய்மொழி யென்ற தாய்த்து. இப்படி ப்ரக்ஷாதி களைக் குறித்து ப்ரமிக்கக் கூட லும் அவைத்தைக் குறித்துப் பேச வேணுமோ என்னில், டு:சுவதர் டு:சுவதரோடேகூட ப்ரலாபித்து தரிக்கு மாப்போலே, இவளும் அவைத்தோடே கூட ப்ரலாபித்துத் தரிக் கைக்காகப் பேசுகிறாளென்று கருத்து.

முதற் பாட்டு

வாயுந்திரைகளு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (வாய்ந்தத்யாடியால்) வாய்ந்த - ஸமீபாகதங்களான. திரைகள் - தரங்கங்கள். உகளுகிற - ஓஜ்ஜ்ஸிங்கிற. சமாபதத்ச்ச்ரலேபநயுக்தங்களான என்றபடி. கானல் மடநாரா யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (கழியிலே த்யாடியால்) சாமான்ய தஸ்சமுதரீரவாசியான கானல் சப்தத்தை கழிசப்தத் தாலே சமுதரீர விசேஷரமாக உரைத்தபடி. கழி - சமுதரபரிவாஹகூலயை. இத்தால், இப் பிராட்டி சமுதரீரவாசியான சுவதோதானத்திலே யிருந்து பேசுகிற ளென்று ஸூசிதமாய்த்து. ஆயுமென்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதார்த மருளிச் செய்கிறார் (நீ த்யாடி யால்) உறக்கம் - நித்ரை. ஆயுமென் கிறதையுரைக்கிறார் (உன்னுடைய த்யாடியால்) தனக்குப் போலே நாரைக்கும் தோழிமாருண்டென்று நினைவினாலே மாத்வாகமான

ஆ- தோழிமாரும், **स्वभावत एव** உறங்காத தேவலோகமு முறங்கிலும் நீ யுறங்குகிறீலை. ஆதலால் **विरह व्यसनवैवर्ण्य**த்தாலே **अभिभूतै**யான என்னைப் போலே நீயும் எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டா யாகாதே யென்கிறாள். (1)

இ- ஆய்சப்தத்தாலே அவர்களை உபசரிக்கிறுளென்று கருத்து. அமரு லகுமென்கிற விடத்தில் **अभिप्रेतार्थ**மருளிச் செய்கிறார் (**स्वभावत इत्यादि** யால்) துஞ்சிலு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (உறங்கிலுமென்று) உறங்கக்கூடிலு மென்றபடி. அவர்களுக்கு உறக்கமில்லை யென்று கருத்து. நீ துஞ்சாயென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நீயித்யாதியால்) நோயு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**विरहव्यसनशब्द**த்தாலே) பயலைமை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**वैवर्ण्यशब्द**த்தாலே) மீதூரவென்கிறதற்குத் தா - ரார் (**अभिभूतै**யான வென்று) மீதூர வென்கிறது நாரையிலே அந்விதமா யிருந்ததே யாகிலும் இவ் **वैवर्ण्य**த்தால் **अभिभवम्** இப் பிராட்டிக்கும் **साधारण धर्म**மென் றபிராயத்தாலே **अभिभूतै**யான வென்னைப்போலே யென்று பிராட்டிக்கு விசேஷணமாக அருளிச் செய்தார். எம்மேபோ லென்கிறதை யுரைக்கிறார் (என்னைப் போலே யென்று) **आत्मनि बहुवचन**மென்று கருத்து. **तुरीयपाद**த்துக்குத் தா - ரார் (நீயும் **इत्यादि**யால்) **समुद्र**த்திலே **आमिषार्थमेकाग्रचित्तै**யான நாரைக்கு **विरहा**தீயான தனக்குப் போலே **निर्निद्रत्व**மும் **वैवर्ण्य**மும் காணப் படுகையாலே அதைக் குறித்திப்படி சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. (1)

ச- வாயுந்திரை - கிட்டாநின்ற **तरङ्ग**ங்களை. உகளுங் கானல் - **उज्जृम्भि** க்கிற **समुद्रतीर**த்தில். மடநாராய் - **भव्य**நாராய், **ऊर्म्याघातसहिष्णु**வான நாராயென்றபடி. ஆயும் - **मातृसमै**யானஸகியும். அமருலகும்-அமர லோகமும். துஞ்சிலும் - உறங்கிலும். நீ துஞ்சாய் - நீயுறங்குகிரு யில்லை. ஆ ல், **खेदद्योतकमव्ययम्** | நோயும் - வ்யாதியும். விரஹ பீடையு மென்றபடி. பயலைமையும் - **वैवर्ण्य**மும். மீதூர - மேலே வ்யாபிக்க. **अभिभवि**க்க என்றபடி. எம்மேபோ ல் - எங்களைப் போலே. என்னைப்போ லென்றபடி. நீயும், திருமாலால் - **श्रियःपति** யால். நெஞ்சம் - மனஸ்ஸை. கோட்பட்டாயே-பறித்துக்கொள்ளப் பட்டாயே. (1)

மூ- கோட்பட்ட சிந்தையையாய்க் கூர்வாய அன்றிலே
சேட்பட்ட யாமங்கள் சேரா திரங்குதியால்
ஆட்பட்ட எம்மேபோல் நீயும் அரவணையான்
தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமம் காமுற்றுவே. (2)

ஆ- (கோட்பட்ட)-கூர்வாயவன்றிலே **अपहृत**மான தெஞ்சையுடையையாய் நீளிய ராத்ரிகளிலு முறங்காதே யிரங்கா நின்றாய். நீயும் என்னைப் போலே பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் திருத்துழாயையாசைப் பட்டாயாகாதே யென்கிருள். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- (கூரித்யாதி)கோட்பட்ட சிந்தையையாயென்கிறதையுரைக்கிறார் (**अपहृत्यादियால்**) சேட்பட்ட யாமங்கள் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நீளியவித்யாதியால்) சேராதிரங்குதியால் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (உறங்காதே **इत्यादियால்**) இரங்காநின்றயென்றது, **आर्तवनि**பண்ணு நின்றயென்றபடி. ஆட்பட்டவெம்மேபோல் என்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்குருர் (என்னைப்போலேயென்று) | அரவணையா னென்கிறதற்குத் தாருர் (பெரிய பெருமாளென்று) தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமமென்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்குருர் (திருவடிகளில் **इत्यादियால்**) காமுற்றயென்கிறதையுரைக்கிறார் (**ஆசை इत्यादियால்**) **सहचरविश्लिष्ट**மாய் **आकन्दनம்** பண்ணுகிற அன்றிலே, தன்னைப்போலே **भगवद्विरह**த்தாலே கூப்பிடுகிறதாகக் கொண்டு சோகிக்கிருளென்று கருத்து. (2)

ச- கூர்வாயவன்றிலே - க்ருரவாக்கான க்ரௌஞ்சியே. விரஹி களுக்கு **दारुण**மான **आर्तवनि**யையுடைய க்ரௌஞ்சியே என்றபடி. கோட்பட்ட சிந்தையையாய் - **बलात्कारेणा** **पहृतचित्तै**யாய்க் கொண்டு. சேட்பட்ட - **दीर्घीभूत**ங்களான | யாமங்கள். **लुप्तसप्तमीकं पदम्** | யாமங்களிலே யென்றபடி. சேராது-சேராதே. சயனித்துக் | கொள்ளாதே யென்றபடி. இரங்குதி - **आकन्दनம்** பண்ணுய்நின்றாய். ஆல்- **खेदम्**. ஆட்பட்ட எம்மே போல் - **दासभूतै**யான என்னைப் போலே. **आत्मनि बहुवचनम्** | நீயும் - நானாகில், '**सर्वं सहे मे सहजं हि दुःखम्**' என்றறியிருப்பது. துக்கம் பொறுக்க மாட்டாத நீயும் இங்ஙனையாக வேணுமோவென்று கருத்து. அரவணையான் தாள்பட்ட - **भुजगशयन** னுடைய திருவடிகளிலே ஸம்பந்தித்த. தண்டுழாய்த் தாமம் - **शीतल सुन्दरतुलसी**தாமத்தை. காமுற்றுவே - ஆசைப்பட்டாயோ. (2)

மு- காமுற்ற கையறவோ டெல்லே இராப்பகல்
நீமுற்றக் கண்டியிலாய் நெஞ்சருகி யேங்குதியால்
தீமுற்ற தென்னிலங்கை யூட்டினான் தான்நயந்த
யாமுற்ற துற்றயோ வாழி கனைகடலே. (3)

ஆ- (காமுற்ற) எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே நீ
இரவுபகலெல்லாம் கண்துயிலாகாதே நெஞ்சருகியேங்கா நின்றாய்
தீ முற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினவன் திருவடிகளை ஆசைப்
பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே, ஐயோ கடலையென்கிறான்
(3)

முன்றும் பாட்டு

இ- காமுற்ற கையறவோ டென் கிறதுக்கு **शब्दार्थ**முந் **तात्पर्य**மு
மருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானை **इत्यादि** யால்) நீ இராப்பகல் முற்ற
வென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நீ **इत्यादि**யால்) கண்டியிலா யென்கிறது,
भिन्नवाक्यமாயிருந்தாலுமிவர் தாத்தாய்கதி யாலே கண்டியிலாதே
நெஞ்சருகி என்று, ஏகவாக்யமாக ப்ரயோசிக்கிறார். தான் நயந்த
என்கிறதையுரைக்கிறார் (திருவடி **इत्यादि**யால்) யாமுற்ற துற்றயோ
என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நான் **इत्यादि**யால்) யாமென்றது **आत्मनि**
बहुवचनமென்று கருத்து. இவ்விடத்தில் வாழியென்கிற சப்தம்
कारणव्यञ्जकமென்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக, ஐயோ வென்கிறசப்தம்
ப்ரயுக்தமாய்த்து. (3)

ச- எல்லே கனைகடலே - வாராய் கோஷிக்கிற ஸமுத்ரமே. எல்லே
யென்று **सखीं प्रति सम्बोधनम्** । தனக்குக்கடலே துணையாகையாலே,
தோழியை **सम्बोधित**க்குமாப் போலே, அத்தை **सम्बोधित**க்கிறான். கா
முற்ற - காமிக்கப்பட்டது. ஆசைப்பட்ட வஸ்து என்றபடி. அதி
னுடைய, கையறவோடு - இழுவோடே, அலாபத்தோடே என்றபடி.
இராப்பகல்முற்ற - **रात्रिनिव**மெல்லாம். நீ கண்டியிலாய் - கண்ணு
றங்குகிறாயில்லை. கண்துயிலென்கிற இடத்தில் ணகாராத் பரமான
தகாரத்துக்கு டகாராதேசம். நெஞ்சருகி - ஹ்ருதயம் கரைந்து.
ஏங்குதி - **आर्तवनि** பண்ணா நின்றாய். ஆல், **खेदे** । தீ - அக்னியை
தென்னிலங்கை முற்ற - **दक्षिणदेशस्थलङ्कापुरि**யெல்லாத்தையும். ஊட்டி
னான் - பகஷிக்கப் பண்ணிவைத்தவனுடைய. **दिकर्मकम्** । **शराणि**

மு-

கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் எம்போல்
சுடர்கொள் இராப்பகல் துஞ்சாயால் தண்வாடாய்
அடல்கொள் படையாழி அம்மானைக் காண்பான் நீ
உடலம்நோ யுற்றயோ ஊழிதோ றாழியே. (4)

ஆ- (கடலும்) என்னைப்போலே, 'எங்குற்றுயெம்பெருமான்' என்று
கடலும் மலையும் விசும்புந் துழாவி யிராப்பக லுறங்குகிறிலை, நீயு
மெம்பெருமானுடைய திருவாழியுங் கையுங்காண ஆசைப்பட்டுப்
பெருமையாலே, காலதத்வ மெல்லாமுடல் நோயுற்றாயாகாதே தண்
வாடாயென்கிறுள். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- எம்போலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (என்னைப்போலேயென்று)
துழாயென்கிற இடத்தில் அபிப்ரேதமான அபினயத்தைக் காட்டுகிறார்
(எங்குற்றாய் இत्याடியால்) எங்குற்றுயெம்பெருமானென்றது, எங்கே
யிரா நின்றுயெம்பெருமானே என்றபடி. துழாயென்கிறதை யுரைக்
கிறார் (துழாவியென்று) अभस्य पारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे, என்று
கனிராப்தியிலும் திருமலையிலும் பரம்பதத்திலும் அவணைத் தேடா
நின்ற என்னைப் போலே, நீயுங் கடல்மலை விசும்புகளில் தேடு
கிறுயோ என்கிறுளென்று கருத்து. அடல்கொள் படையாழி
யென்றது அம்மானுக்கு விசேஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், விசே
ஷணத்தால் வந்த आभिरूप्यदिदृशप्रतिपादनத்திலே तृतीयपादத்துக்குத்
தாத்தர்ய மென்று காட்டுகிறார் (நீயும் இत्याடியால்) உடல் நோயுற்ற
யோ என்கிற இடத்தில் आक्षिप्तமான அர்த்தத்தை அருளிச் செய்
கிறார் (பெருமையாலே யென்று) ஊழிதோறாழி யென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (कालेत्याடியால்) शेषं स्पष्टम् । (4)

யாலே லங்கையை दृष्टமாக்கின பெருமானுடைய என்றபடி. தாள்-
திருவடிகளை. நயந்த யாம் - ஆசைப்பட்ட நாம். நயக்கை -
ஆசைப்படுகை. உற்றது - அடைந்ததை. நான் அடைந்த
சோகத்தை யென்றபடி. உற்றுயோ - அடைந்தாயோ. வாழி -
வாழ்ந்திடுக. உன்னுடைய சோகம் நீங்கி நீ வாழ்ந்திடுக என்ற
படி. (3)

மு- ஊழிதோறுழி யுலகுக்கு நீர்கொண்டு
தோழியரும் யாமும்போல் நீராய் நெகிழ்கின்ற
வாழிய வானமே நீயும் மதுசூதன்
பாழிமையிற் பட்டவன்கண் பாசத்தால் நைவாயே. (5)

ஆ- (ஊழிதோறுழி) லோகமெல்லாம் நிறையும்படி இக்கால மெல்
லாம் நின்று நீராயுருகுகிறவாழிய வானமே, நீயுமெங்களைப்போலே
எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங் களிலே அகப்பட்டு, அவன்
பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே இப்படி நைந்தாயாகாதே யென்கிறான். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- உலகுக்கு நீர்கொண் டென்கிறதற்கு **निष्कृष्टार्थ** மருளிச்செய்கிறார்
(லோகம் **इत्यादियால்**) ஊழிதோறுழி யென்கிறதையுரைக்கிறார் (இக்
காலம் **इत्यादियால்**) நீராய் நெகிழ்கின்ற என்கிறதை யுரைக்கிறார்
(நீராயித்யாதி யால்) தோழியரும் யாமும் போலென்கிறதையுரைக்
கிறார் (எங்களைப் போலே யென்று) மதுசூதன் பாழிமையிற் பட்
டென்கிறதையுரைக்கிறார் (எம்பெருமானுடைய **इत्यादियால்**) அவன்
கட்பாசத்தாலென்கிறதையுரைக்கிறார் (அவன் **इत्यादियால்**) நைவா
யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இப்படி **इत्यादियால்**) (5)

ச- தண்வாடாய் - சீதமாருதமே. எம் போல் - என்னைப் போல்
கடலும் - ஸமுத்ரத்தையும், மலையும் - பர்வதத்தையும். விசும்பும் -
ஆகாசத்தையும். துழாய் - துழாவி, தடவிக்கொண் டென்றபடி.
சுடர்கொள், சுடர் - தேஜஸ்ஸு. கொள்கை-உடைத்தாகை. சுடர்
கொளிராப்பகல் - **चन्द्रसूर्य रूपतेजस्सु**க்களை யுடைய ராதரியிலும்
பகலிலும். துஞ்சாய் - உறங்கு கிரு யல்லை. அடல் - பராக்ரமம்
लक्षणया युद्धं विवक्षितम् | கொள்கை - **ग्रहिक**கை. படை - **आयुधम्** |
அடல் கொள்படை யாழியம்மாளை - பாரத யுத்தத்திலே ஸ்ரீபீஷ்மருக்
காக க்ரஹிக்கப்பட்ட **आयुध**ரூபமான திருவாழியை யுடைய ஸ்ரீக்கு
ஷ்ணனை. காண்பான் - **दिदृक्षु**வாய்க் கொண்டு. ஊழிதோறுழி -
प्रतिकल्पமும். ஊழிதோறு மூழிதோறும் என்று அந்வயமாகவுமாம்.
உடலநோய்-சரீரவ்யாதியை. சரீரமுள்ளதனையும் அநுவர்த்திக்கும்
படியான வ்யாதியை என்றபடி. உற்றாயோ - அடைந்தாயோ. (4)

பு-

நைவாய எம்மேபோல் நாண்மதியே நீயிந்நாள்
மைவான் இருளகற்றாய் மாழாந்து தேம்புதியால்
ஐவாய் அரவணைமேல் ஆழிப் பெருமானார்
மெய்வாச கம்கேட்டுன் மெய்நீர்மை தோற்றுவே.(6)

ஆ- (நைவாய) நாண்மதியே நீயிந்நாள் வலியதான இருளை
அகற்றுகிலை, மழுங்கித்தேயா நின்றாய். நைவுதானாயிருந்த என்னைப்

ஆறாம் பாட்டு

இ- மைவானிரு ளகற்றுவென்கிறதை யுரைக்கிறார்(வலியதான இत्याதி
யால்) மாழாந்து தேம்புதி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (மழுங்கிஇत्याதி
யால்) நைவாய வெம்மேபோல் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நைவு
தானாய் இत्याதி யால்)பெருமானார் வாசகங் கேட்டென்கிறதைவிவரித்

ச- உலகுக்கு - लोकाश्மாக. நீர் கொண்டு - நீரைமுகந்து கொண்டு
ஊழிதோறாழி - ஊழிதோறும் ஊழிதோறும். நீராய் நெகிழ்கின்ற-
वर्षरूपेण ஜலமாய் ட்விக்கிற. வாழியவானமே - லோகத்தை வாழ்
விக்கிற மேகமே. வானம் என்று மேகத்துக்கும் பெயர். यदा,
ஆழிய வானமே என்று पदच्छेदம். ஒளதார்யத்தாலே अगाधமான
மேகமே என்றபடி. अथवा, ஆழ்கை - ரக்ஷிக்கை. லோகத்தை
ரக்ஷிக்கிற மேகமே என்றவுமாம். 'நீராயிருக்கிற வாழிய வானமே'
என்று समस्तமாக பிள்ளான் யोजित்தபடியாலே யிப்படி சப்தார்த்தம்
கொள்ள வேண்டிற்று. நஞ்சீயருள்ளிட்டார், வாழிய வென்று
व्यस्तपदமாக்கி, வானமே நீவாழ்ந்திடுக என்று योजित்தார்கள். நீயும்-
லோகோபகாரகமான நீயும். தோழியரும் யாமும் போல் - मत्सखि
களும் நானும் போலே. மதுகுதன் மதுஸூதனனுடைய. பாழி.
மையில - बलத்தில், बाहुबलத்திலென்ற படி. பட்டு - அகப்பட்டு.
அவன் கண் - அவன்பக்கலுண்டான. பாசத்தால் - ஆசையால்.
நைவாயே - शिथिलமாக நின்றாயே. கண் பாசத்தால் என்கிற
இடத்தில் सन्धियிலே ணகாரத்துக்கு ट्वம் இப்படி, க, ச, ட, த पञ्चः
पूर्वமான ணகாரத்துக்கு ट्वமெங்கும் கண்டுகொள்வது. (5)

ஆ- போலே நீயும் 'பேதை நின்னைப் பிரியே'னென்றும் 'एतद्वत्तं मम' என்றும் 'मा शुचः' என்றும் எம்பெருமா நருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, திருவனந்தாழ்வான் துடக்கமாகவுள்ள திவ்யபுருஷர்களோடே பழகிவர்த்திக்கிற இவன், மெய்யல்லது சொல்லானென்று கொண்டு, அவ்வார்த்தையை विश्वसित்து அகப்பட்டா யாகாதே யென்கிறான். (6)

இ-துரைக்கிரூர் (பேதை इत्याद்யால்) ஐவாயரவனை மேலாழி யென்கிற விசேஷணத்துக்கு அபிப்ராய மருளிச் செய்கிரூர் (திருइत्याद்யால்) தொடக்கமாக என்கிற |சப்தம், திருவாழி யாழ்வானை ஸங்கரஹிக்கிறது. மெய்வாசகமென்கிற இடத்தில் மெய்என்கிறபதத்துக்கு அபிப்ராயமருளிச் செய்கிரூர் (மெய்யல்லது इत्याद்யால்) உன்னுடைய புத்தியாலே மெய்வாசகமாய்த் தத்தனை யொழிய स्वभावतोமெய்யல்லவென்று கருத்து. கேட்டென்கிற விடத்தில் अभिप्रेतार्थம்மருளிச் செய்கிரூர். (விச்வஸித்தென்று) உன்மெய்நீர்மை தோற்றுயே என்கிறதை ஸங்கரஹிக்கிரூர் (அகப்பட்டாயாகாதே என்று) (6)

ச- நாண்மதியே - पूर्वं पूर्णंனாயிருந்த சந்த்ரனே कलामात्रावशिष्टஞான नूतनचन्द्रனே யென்னவுமாம். நாளென்று பூண்தையும் புதுமையும். மதி - சந்த்ரன். நாண்மதியென்கிற இடத்தில் सन्धियौலே ளகாரத்திற்கு णत्वम् | நீ, யிந்நான் - இப்போது. மை - அஞ்சன நிலமாய். வான் - விபுலமான். இருள் - तमस्स | அகற்றாய் - निरसिத்தமாட்டுகிறிலை. மாழாந்து - மழுங்கி. कुण्ठितकान्तியாயென்றபடி. தேம்புதி-க்ஷணியா நின்றாய். நைவாய - நைவு - शैथिल्यम् | करुणस्य मूर्ति रथवा शरीरिणी विरहव्यथेव वनमेति जानकी என்கிறபடியே विरहजनितशैथिल्यம் வடிவு கொண்டாப் போலே யிருக்கிற, எம்மேபோல் - என்னைப் போலே. ஐவாய் - पञ्चमुखஞான. அரவு - ஸர்ப்பமாகிற. அனைமேல்-சயனத்தின் மேலிருக்கிற. ஆழிப்பெருமானார் - திருவாழியையுடையவரான பெரியபெருமானுடைய. மெய்வாசகம் - உன்னுடைய ப்ரமத்தாலே மெய்யாய்த் தோற்றின வார்த்தையை. கேட்டு, உன்மெய்நீர்மை - உன்னுடைய சரீர ஸ்வபாவத்தை, औज्वल्यத்தையென்றபடி. தோற்றுயே - இழந்தாயே. ஏகாரம்शोकयोतकम् |

மு-

தோற்றேம் மடநெஞ்சம்எம்பெருமான் நாரணற்கு எம்
ஆற்றமை சொல்லி அழுவோமை, நீநடுவே
வேற்றோர் வகையில் கொடிதாய் எனையுழி
மாற்றுண்மை நிறற்றியோ வாழி கணையிருளே (7)

ஆ- (தோற்றேம்) எம்பெருமானுடைய **आश्रित सुलभत्वादि** குணங்
களாலே அவனுக்குத் தோற்றடிமை யானோம். ஆதலால் அவனைப்
பிரிந்த வ்யஸனத்தை யொன்றும் பொறுக்கமாட்டுகிறிலோம் என்று
சொல்லிக் கொண்டழுகிற எங்களை, நீ நடுவே சத்ருக்களிலுங்
கொடியையாய் நின்று, எத்தனைகாலம் **बाधிக்கக்கடவை** களை
யிருளே என்கிருள். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- நாரணற்கென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**आश्रितेत्याद்யால்**) | தோற்றே
மடநெஞ்ச மென்கிறதற்குத் **ता - रूर्** (அவனுக்கு **इत्याद்யால்**) இவ்
வாக்யம் **हेतुगर्भ**மென்று காட்டுகிறார் (ஆதலாலென்று) எம்மாற்றமை
யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அவன் **इत्याद்யால்**) சொல்லியழு
வோமை யென்கிறதை விவரித்துரைக்கிறார் (ஒன்றுமித்யாதியால்)
எங்களை என்கிற **बहुवचन**த்தாலே, கீழ்ச்சொன்ன நாரை அன்றில்
முதலின் வஸ்துக்கள் **विवक्षित**ங்கள். நடுவே யென்றது, **निष्कारण**
மாக வென்றபடி. **वक्ष्यमाणयोजनையில்** **मध्य**என்றபடி. வேற்றோர்
வகையிற் கொடியதா யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சத்ருக்களிலும்
इत्याद்யால்) எனையுழி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (எத்தனை கால
மென்று) மாற்றுண்மை நிறற்றியோ என்கிறதற்குத் **ता - रूर्**
(**बाधிக்கக்** கடவை யென்று) **खखदुःख**ங்களைப் பரஸ்பரம் சொல்லிக்

ச- கணையிருளே - **घनमान तमसु**ளே. எம்பெருமா னாரணற்கு -
असत्स्वामिயான நாராயணனுக்கு. மட நெஞ்சம் - பகவத்விஷயத்
தில் சபலமான மனஸ்ஸை. மடப்பம் - **भव्यत्वं चपलत्व**மும்.
தோற்றேம் - இழந்தோம். எம்மாற்றமை - எங்களுடைய பொறுக்க
மாட்டாமையை. சொல்லி - **प्रज्ञापित्तु**. அழுவோமை - அழுகிற
எங்களை. நீ - பகவத்விரஹத்தாலே கருகிக் கூப்பிடமாட்டாதே
கிடக்கிற நீ. நடுவே - எங்களுடைய துக்காநுபவத்தின் நடுவே.

மு- இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க் கழியே போய்
மருளுந் றிராப்பகல் துஞ்சிலும்நீ துஞ்சாயால்
உருளும் சகடம் உதைத்த பெருமானார்
அருளின் பெருநசையால் ஆழாந்து நொந்தாயே (8)

ஆ- (இருளின்) இருளின்றிணி வண்ணமா நீர்க்கழியேபோயறிவழிந்து

இ- கொண்டு ஆச்வாஸிக்கப் பார்க்கிற எங்களைப் பரஸ்பரம் முகங்
களைக் காணவொண்ணாத படி மூடிக் கொண்டெத் தனைகாலம்
வாழிப்பாய். சத்ருக்களும் **दुखार्त**ருக்கு க்ருபை பண்ணுவார்கள்.
शात्रवத்திற்குக் காரணமின்றியே யிருக்க, நீ சத்ருக்களிற் காட்டிலும்
க்ருரமாயிராநின்றயென்று, **अन्धकार**த்தை வெறுக்கிறு ளென்றபடி.
यद्वा, **अन्धकार**த்திற்குக் கருகியிருக்கை **स्वभाव**மிறே, என்று
பாராதே எம்பெருமானைப் பிரிந்து **अविमात्रदुःख**த்தாலே யொளி
யற்றிக் கருகி வாய்திறந்து கதறவும் மாட்டாதே இருக்கிற தாகக்
கொண்டு, பண்டே நோவு படுகிற எங்களை உன்னுடைய
துக்கத்தைக் காட்டி சத்ருக்கள் நலியும் நலிவு ஸுகமென்னும்படி
எத்தனைகாலம் வாடிக்கக் கடவை. ஐயோ உனக்கு துக்கம் நீங்குக
என்று **तमस्**ஸைக் குறித்து சோகிக்கிறு ளென்றபடி. **शब्दस्वारस्य**த்
தைக் கொண்டு பாட்டுக்கு எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது **पूर्व**
योजनै । **शब्दस्वारस्य**த்துக்கு **अत्यन्तविरोध**மின்றியே **प्रकरणानुगुण्य**த்தாலே
பாட்டுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது **द्वितीय**யொனெ । இவ்
விரண்டும் **ग्राह्य**ங்களென்கிற கருத்தாலே, இவ்விரண்டு **योजनै**களுந்
தோற்றும்படி **साधारण**மாகப் பிள்ளானுரைத்தருளினார். (7)

எட்டாம் பாட்டு

மருளுந் றென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அறிவழிந்தென்று) துஞ்சிலு

ச- வேற்றோர்- சத்ருக்கள். வகை - **प्रकार**ம். அதாவது ஹிம்ஸிக்கை.
வேற்றோர் வகையில் - சத்ருக்களுடைய **प्रकार**த்திற் காட்டிலும்
கொடிதாய் - க்ருரமாய். எணையூழி - எத்தனை காலம். மாற்றாள் .
प्रतिभटன், **तस्य भावः** - மாற்றாண்மை, **शात्रव**மென்றபடி. இது **लुप्तसप्त**
मीकं पदम् । நிறியோ -நிற்பாயோ, வாழி - **स्वस्ति तेऽस्तु** என்கை. (7)

மு- நொந்தாராக் காதல்நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த
நந்தா விளக்கமே நீயும் அளியத்தாய்
செந்தா மரைத்தடங்கண் செங்கனிவா யெம்பெருமாள்
அந்தாமத் தண்துழாய் ஆசையால் வேவாயே (9)

ஆ- இராப்பகல் முடியிலும் நீ உறங்குகிறிலை. நீயுமென்னைப்போலே
உருளுஞ் சகடமுதைத்த பெருமானாரோடே சர்லேஷிக்கையிலுள்ள
அபிநிவேசத்தாலே யாழாந்து நொந்தாயாகாதே என்கிருள். (8)

(நொந்தாரா) நந்தா விளக்கே இப்பாடு படுகைக் கீடின்றி

இ- மென் கிறதை யுரைக்கிறார் (முடியிலு மென்று) துஞ்சுகை - நித்ரை
யும், மரணமும், उत्तरार्धத்தில் அமிதமான அர்த்தத்தை யருளிச்
செய்கிறார் (நீயுமென்னைப் போலே யென்று) அருளின் பெரு நசை
யாலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சர்லேஷ்யாடியால்) கृपावाच्यान
அருள்சப்தம் तत्कार्यமான சர்லேஷத்தைக் காரணோபचारத்தாலே லக்ஷிக்
கிறதென்று கருத்து. மேல் स्पष्टम् | கழியானது தன் ஸ்வபாவத்
தாலே गतागतं பண்ணுநிற்குமே, அத்தை भगवद्विशेषத்தில் விரஹத்
தாலே மடலூருவாரைப் போலே, நித்ரையற்று வ்யஸனப்படுகிற
தாக நினைக்கிறுளென்று கருத்து. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

அளியத்தாயென்கிறதற்கு அபிப்ராயமருளிச் செய்கிறார் (இப்பாடு
इत्याடியால்) அளியத்தாயென்கிறது, அருமந்த வென்கிற சப்தம்

ச- இருளின் - अन्धकारத்தினுடைய, திணி - सारांशம் போலே
யிருக்கிற. வண்ணம் - வர்ணத்தை யுடைத்தான. மாநீர் - மஹா
ஜலத்தையுடைய. கழியே என்று सम्बोधनम् | போய் - மிகவும்.
மருளுற்று - मोहलத்தையடைந்து- மருள் - मोहம். இராப்பகல்-
रात्र्यहसுக்களானவை. துஞ்சிலும் - முடிந்தாலும். நீ துஞ்சா
யால் स्पष्टम् | உருளுஞ் சகடம் - असुरावेशத்தாலே உருண்டு
வருகிற शकटத்தை. உதைத்த பெருமானார் - ஸ்ரீபாதத்தாலே ताडनம்
பண்ணின ஸ்வாமியினுடைய. அருளின் பெருநசையால் - कृपा
कार्यமான சர்லேஷத்தில் महाचापलத்தாலே. ஆழாந்து - தறைப்பட்டு.
நொந்தாயே - व्यथिப்பட்டாயே. एकारं शोकद्योतकम् | (8)

மு- வேவாரா வேட்கைநோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த
 ஓவாதி ராப்பகல் உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்
 மர்வாய் பிளந்து மருதிடைபோய் மண்ணளந்த
 மூவா முதல்வா இனியெம்மைச் சேரேலே. (10)

ஆ- யிருந்த நீயுமென்னைப் போலே, காலதத்வபெல்லாம் அநுபவித்
 தாலும் ஆராத காதல் நோயானது உன்னுடைய மெல்லாவியை
 யுள்ளுலர்த்த செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாயெம்பெரு
 மான்நதாமத் தண்டுழாயினுள்ளே ஆசையாகிற महाशयாலே வே
 வா நின்றாயாகாதே யென்கிருள். (9)

இ-போலே நன்மையைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. நீயுமென்கிற
 இடத்திலே अपिशब्दाத்தாலே ஸூசிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்
 செய்கிறார் (என்னைப் போலே யென்று) தொந்தாரா வென்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (கால இத்யாதியால்) வேவாயென்கையாலே ஆசைக்கு
 अग्नित्वेन निरूपणमभिप्रेतமென்கிற கருத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்
 (ஆசையாகிற இத்யாதியால்) समुद्रतीரத்தில் நின்றுந் தன் திருமாளி
 கையிலே புக்கு அங்கேயெரியா நிற்கிற விளக்கை நோக்கி,
 அதுக்கு अग्निरूपமாயிருக்கை ஸ்வபாவ மென்றறியாதே भगवद्विरह
 த்தாலே பரிதபிக்கிறதாக நினைத்துச் சொல்லுகிறு ளென்று கருத்து.
 (9)

ச- நந்தா விளக்கமே - நந்துகை -நசிக்கை, அதில்லாத தீபமே,
 सन्तानविच्छेदமின்றிக்கே ஜ்வலிக்கிற தீபமே யென்றபடி. அளியத்தாய்
 நீயும்-அருமந்த நீயும். தொந்தாரா - வயஸநப்பட்டு முடியாத. மெல்
 லாவி - தொட்டார்மேலே பழியாம்படி ம்ருதுவான ஆத்மாவை.
 மெல் - ம்ருது. भगवद्गुणानुभवத்தாலே நைந்து ம்ருதுவான ஆத்
 மாவை யென்றபடி. உள்ளுலர்த்த - குருத்துவற்றுக உள்ளுங்கூட
 शोषिப்பிக்க. செந்தாமரை - अरुणतामरसं போலே யிருக்கிற. தடம்-
 विस्तृतமான் கண் -கண்ணையுடையன. செங்கனிவாய் - கனி.
 फलम् செங்கனி - சிவந்த फलम्. विम्बफलं போலே யிருக்கிற
 வாய் - अघरத்தை யுடையன. எம்பெருமான் - अस्मत्स्वामியினு
 டைய. அம் - सुन्दரான. தாமத் தண்டுழாய் - दामरूपமான் तुलसी
 विषयத்தில், ஆசையால், வேவாயே -உன்னுடைய உம்மபே அக்னி
 யாக, பரிதபியா நின்றாயே. (9)

ஆ- (வேவாரா) அடாஹமான என்னுடைய மெல்லாவி முடிந்தாலும் தவிராதே நின்று வேட்கைநோயானது தஹிக்கும், படி யுன்னுடைய **गुणचेष्टित**ங்களாலே யென்னை யோவாதே இராப்பகலுன் பக்கலிலே விழுந்து கிடக்கும் படி பண்ணினாய். இனியடியேனைச் சோரவிடாதொழிய வேணுமென்கிறுள் (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- மெல்லாவி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அடாஹ்யாத்யாயல்) வேவாரா வேட்கை நோயென்கிறதை யுரைக்கிறார் (முடிந்தாலும்ஹ்யாத்யாயல்) உள்ளுலர்த்த என்கிறதை யுரைக்கிறார் (தஹிக்கும்படி என்று) மாவாயித்யாதி முதல்வாயென்னு முளவை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (உன்னுடைய ஹ்யாத்யாயல்) மூவா முதல்வா என்றது **गुणपरम्** । மாவாயித்யாதி **चेष्टितपरम्** என்று கருத்து. என்னையென்றது **अध्याहृतम्** । உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (உன்பக்கல் ஹ்யாத்யாயல்) இனியெம்மைச் சோரேல் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (இனி ஹ்யாத்யாயல்) விடாதொழிய வேணுமென்றது, மேல் **यावत्कालं** விடாதே யிருக்கவேணு மென்றபடி. கீழெல்லாம் **भगवद्विरह**த்தாலே **पक्ष्यादிகளை**க்குறித்து **प्रलपि**யாநின்ற இப்பிராட்டி, இப்பொழுது **पुरः स्थित**னானவனை நோக்கிப் பேசுமாப்போலே, பேசக்கூடுமோ வென்னில் இவளுடைய **अवसाद**த்தைக் கண்டு ஈச்வரன் க்ருபையாலே அவ்வவஸாதம் தீரும்படி வந்து தோன்றுகையாலே அவனை நோக்கிப் பேசுகிறுளென்று கருத்து. இப்படி அவன் வந்து தோன்றினுனென்னுமிடம், முதல்வா என்கிற **सम्बोधन** **स्वारस्य**த்தாலும், இனி யெம்மைச் சோரேலே என்கையாலும் **अनिक** கிறதென்று கருத்து. இப்படி **अनित**மான இவ்வர்த்தத்தில் இவருக்கு அபிப்ராய முண்டென்னுமிடம் மேல் பாட்டிலே வ்யாக்யானத்திலே **स्वोक्तியாலே** **स्पष्ट**மாகிறது. (10)

ச- வேவாரா - வேவித்து **तृप्त**மாகாத. தஹித்து **उपरत**மாகாத. ஸர்வ காலமும் தஹியா நின்ற வென்றபடி. வேட்கை நோய் - **प्रमथ्याधि** யானது. மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த - ம்ருதுவான ஆத்மாவை உள்ளே பிடித்து புறம்பளவும் **शोषि**ப்பிக்க. ஓவாது - **विच्छेद**மின்றியே இராப்பகல் - **नक्तं** **दिवम्** । உன்பால் - **त्वद्विषये** । வீழ்த்து - விழப்

மு-

சோராத எப்பொருட்கும் ஆதியாம் சோதிக்கே
 ஆராத காதல் குருகூர்ச் சடகோபன்
 ஓரா யிரம்சொன்ன அவற்று எவைபத்தும்
 சோரார், விடார்கண்டர் வாகுந்தர் திண்ணைவோ. 11

ஆ- (சோராத) இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸனத்தாலே முடியப்புகிற தம்மை உஜிவிப்பிக்கைக்காக வந்து தோற்றியருளின் எம்பெருமானைக் கண்டு, தாம் உஜிவித்து ஸ்வஜிவனத்தாலே யெம் பெருமான் சர்வஸ்வரத்வமவிகலமான படியைக் கண்டு ஸ்ரீதராய், அடியே னிவனுடைய சர்வஸ்வரத்வமவிகலமாகப் பெற்றேனாகாதே என்றுகந்து

நிகமனம்

இ- ஸ்ரீமதாபத்தலே - ஸ்வனிக்கிற அர்த்தங்களை அருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி அநுபவித் தென்னுமளவாளே) இப்படி என்றது, கீழ்ப்பாட்டில் உகரீத்யா என்றபடி. இப்படி வந்து தோற்றியருளின் என்று அந்வயம். பிராட்டிக்கு வந்து தோற்றியருளின் படியை யன்றோ கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றென்னில், அந்யாபதேசத்திற் சொன்னது ஸ்வாபதேசத்துக்கும் துல்யமென்று கருத்து. அடியே னென்றது, ஸ்ரீத்யதிசயத்தாலே வந்த டாஸ்யானுசந்தானத்தை அநுஸந்தித்த படியல்லது, பெற்றோமென்கிற க்ரியைக்கு கர்துபதமாக ஸ்ரீயோகித்தபடி யன்று. ஸ்ரீமதாச்யரஸிகரான எல்லாரும் பெற்றோமென்றபடி. ஸ்ரீமதாப

ச- பண்ணி. என்னை இதிசேஷ: 1 ஒழிந்தாய் - உபரதனாய். என்னை உன்பக்கலிலே விழப்பண்ணி: கृतகூத்யனாயிரா நின்றயென்றபடி. மாவாய் பிளந்து - கெளயாஸ்யதூரத்தின் வதனத்தை விடார்பண்ணி. மருதிடைபோய் - யமலாஜுநமத்யத்திலே சென்று. மண்ணைளந்த - பூமியை ஸ்ரீ பாதத்தாலே அளந்த. மூவா - மூப்பில்லாத. மூப்பு-வாழ்கம் 1 முதல்வா - காரணமூலனே. மூப்பில்லாத காரணமே யென்ற படி. அதாவது ஜகத்துக்குத் தான் வதுவிதோபகாரங்களைப் பண்ணியும் ஒன்றும் பண்ணாதவனைப் போலே ஜகதூபகாரத்திலே நூதனமவருவானாயிருக்கை. இனி எம்மை - இத: பரம் மாம் 1 சோரேலே - விடாதே.

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(வாயுந்திரை)

निद्राविच्छेदकत्वादिति जननतोऽजस्रसंक्षोभकत्वात्
अन्वेष्टुं प्रेरकत्वाद्विलयवितरणात्काश्यं दैन्यादिकृत्वात् ।

चित्ताक्षेपाद्विसंज्ञीकरणत उपसंशोषणावर्जनाभ्यां

दृष्टास्वादस्य शौरैः क्षणविरहदशादुः सहत्वं जगाद ॥ २३ ॥

ஆ-கொண்டு எம்பெருமானுடைய சவ்ஹ்வரத்வத்தையநுபவித்து, இப்படி ஸர்வேச்வரனாயிருந்த எம்பெருமான் பக்கலுள்ள நிர்வஹிமான ஆசையாலே சொன்ன இத்திருவாய் மொழியை விடாதார் ஒரு நாளும் எம்பெருமானைப் பிரியார். இது நிश्चितமென்கிறார். (11)

இ- த்தையுரைக்கிறார் (இப்படி சவ்ஹ்வரனாய் இत्याடியால்) ஆராத காதலென்கிற விசேஷம் हेतुமென்கிறார். (நிர்வஹித்யாடியால்) இவை பத்துஞ் சோராரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இத்திருவாய்மொழி இत्याடியால்) விடார் கண்டீர் வைகுந்த மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஒருநாளும் இत्याடியால்) இங்கே வைகுந்த சப்தம் भगवद्वाचகமென்று கருத்து. யதாபரமபத வாசகமானாலும் எம்பெருமானைப் பிரியாரென்று ஈலிதார்த்தம் சொன்னபடி. திண்ணை வென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இதுநிश्चितமென்று) (11)

ச- சோராத எப்பொருட்கும் - ஒரு பதார்த்தமும் விடாதே ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும். ஆதியாஞ் சோதிக்கே - காரணமூலனான (परम्यो तिस्रஸுக்கு, அவன் விஷயத்திலே யென்றபடி ஆராத காதலித்யாதி ஸ்பஷ்டம். ஓராயிரம் - विलक्षणமாய் सहस्रसंख्याकமாகச் சொன்ன. அவற்றுள் -அந்தப்பாட்டுக்குள்ளே, இவை பத்துஞ்சோரார். இந்தப் பாட்டுகளையும் விடாதே அநுஸந்திப்பார். வைகுந்தம்-வைகுண்டத் தை. விடார் கண்டீர். விட்டுவாரார் கண்டீர் - திண்ணைவே- दृढமே, இவ்வர்த்தம்சுनिश्चितமென்றபடி. (11)

ज्ञानचैराग्यानुष्ठानसेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

(**நித்ரவிஞ்செதகத்வாத்**) மடநாரயாயு மமருலகும் துஞ்சிலு நீ துஞ்சாயால், எம்மேபோல்! நீயும் திருமாலா நெஞ்சங்கோட் பட்டாயே - தன்னைப் பிரிந்திருக்கிற பேர்களுக்கு **நித்ரநிவாரகனாகை** யாலும் (**அரதிஜனனத:**) கூர்வாயவன்றிலே சேட்பட்ட யாமங்கள் சேரா திரங்குதியால் - ஒருக்காலும் தரியாதபடி **சுயேத்யத்தை** யுண்டாக் குகையாலும் (**அஜ்ஞசங்கோபகத்வாத்**) நீமுற்றக் கண்டுகிலாய் நெஞ்சருகி யேங்குதியால் - ஸர்வகாலமும் கஷ்டபத்தையுண்டாக்குகையாலும் (**அந்வேஷுப்ரேகத்வாத்**) கடலும் மலையும் விசம்பும் துழாயெம்போல் சுடர் கொளிராப் பகல் துஞ்சாயால் - **திவாராவிபாக** மற எல்லாத்திலும் தன்னை **அந்வேஷிக்கைக்குப்** **பிரேகனாகையாலும்** (**விநயவிரைநாத்**) தோழி யரும் யாமும் போல் நீராய் நெகிழ்கின்ற - முடியும் அவஸ்தை யைப் பண்ணுகையாலும் (**காச்யதேந்யாதிகத்வாத்**) நாண் மதியே நீ யிந்நாள் மைவானிருள கற்றாய் மாழாந்து தேம்புதியால் - **காச்ய தேந்யாதிகளைப்** பண்ணுகையாலும் (**விநயாஸேபாத்**) தோற்றேரும் மடநெஞ்ச மெம்பெருமானாரணர்க்கு - மனஸ்ஸைக் கொண்டு போது போக்க வெண்ணுதைபடி அபஹரிக்கையாலும் (**விசஜ்ஜிகரணத:**) மாநீர்க்கழியே போய் மருளுற்றிராப் பகல் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால் - ஒன்றுந் தெரியாதபடி மதிமயக்கத்தை யுண்டாக்குகையாலும் (**உபசங்கோபாவஜ் நாப்யா**)காதல் நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த - மாவாய் பிளந்து மருதிடை போய் மண்ணளந்த - **சூதுவாயிருக்கிற** ஆத்மாவைக் குறுத்து வற்றுக உலர்த்துகையாலும், மறந்து பிழைக்க வெண்ணு தபடி **விநயி** **நிரசனாதிவசி** **கரணவேஷி**ங்களை யுடையவ னாகையாலும் **நிரதிசயமோக்யனான** எம்பெருமானுடைய **விநயமொருநாண்**மாத்ரமும் **துஸ்சஹமென்று**, வாயுந்திரையுள்ளும் என்கிற **தசகத்திலே**, ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினு ரென்கிறார். (23)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பு-

திண்ணன் வீடு முதல்முழு முதுமாய்
எண்ணின் மீதியன் எம்பெரு மான்
மண்ணும் விண்ணுமெல் லாம் உடனுண்ட நங்
கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே. (1)

இரண்டாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (திண்ணன்வீடு) இப்படி ப்ரஸ்துதமான சர்வ்வரத்வத்தை,
தம்முடைய ப்ரீத்யதிருகத்தாலே சஹேதுகமாக உபாதிக்கிறார்

இ- எம்பெருமானை யநுபவிக்கப் பெருமையாலே பரிதபியாநின்ற இவருக்கு அவன் அத்யந்தமோக்யனாய்க் கொண்டு வந்து. தோற்றின வாறே, அவனுடைய மோக்யத்வத்தையேபேசிக் கொண்டு அநுபவிக்கப் ப்ராப்த மாயிருக்க அதை விட்டு சர்வ்வரத்வத்தை உபபாதிக்கிறது அசङ்஘மன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதியால்) இப்படி யென்றது, எப்பொருட்டு மாதியா மென்கிற இடத்தில் உகரீத்யா என்றபடி. சர்வ்வரத்வம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே உபாதிக்கிறாரென்ற தாய்த்து. ஆனாலுமிதை உபாதிக்க வேணுமோ உயர்வறவுயரிலே ப்ரத்வச்சொல்லி யிருக்கையாலே, இது ப்ருக்தமுமாகாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய இத்யாதி யால்) தம்முடைய ப்ரீத்யதிருகத் தாலே இந்த சர்வ்வரத்வத்தை நாட்டாருமிசைந்து அநுபவிக்க வேணுமென்று, அதற்காக உபாதிக்கிறாரென்று கருத்து. ப்ரீத்யதிருகத் தாலேயென்றது, உயர்வறவுயரில் காட்டிலும் ப்ரீத்யாபிக்ஷத்தாலே யென்றபடி. அவ்விடத்தில் ப்ரீதி ப்ரத்வமானுஸந்தானஜந்யை, இவ்விடத்தில் ப்ரீதி மனுஷ்யத்வ ப்ரத்வத்தை அநுஸந்தித்து வந்தது. ஆகையாலே ததோ஽ப்யதிகதரீயென்று கருத்து. நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லை யென்றும், கோபால கோளரியேறன்றியே என்றும் மனுஷ்யத்வ ப்ரத்வ மிதே இத்திருவாய் மொழியில் சொல்லப்படுகிறது. மனுஷ்யத்வ ப்ரத்வ மென்கிற இக்குணத்தையே லலிதோசுங்஘த்வமென்றசார்பார் அருளிச் செய்தார். இதுபாப்யத்வப்ரகரணத்திற்குச் சேருமோ வென்னில். இந்த லலிதோசுங்஘த்வம் மோக்யத்வோபயுக்தமாகையாலே பாப்யத்வப்ரகரணத்துக்கும் ங்஘த்வ மென்று திருவுள்ளம். ப்ருக்திசங்கீர்க்குப் ப்ரிஹாராந்தரமருளிச் செய்கிறார் (சஹேதுகமாகவென்று) ப்ராணாப்யுக்தஹேதுப்ரகரமாக வென்றபடி. (1)

மு-

ஏபா வம்பர மே ஏ மூலகும்
 ஈபா வஞ்செய் தருளா லளிப்பாரார்
 மாபா வம்மிட அரற்குப் பிச்சைபெய்
 கோபால கோளரி யேறன்றியே

(2)

ஆ-மோஷாஷேஷ பூரூபார்த்தபுருஷம், வாஹ்மனசாபரிச்சேத கல்யாண குணங்களை யுடையனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய் சர்வம்சம்ரக்ஷகனாயிருந்து வண்டு வரைப் பெருமானே. இஜ்ஜகத்திலீச்வரன். மற்றீச்வரனில்லை, இதிலொரு சம்சயமில்லையென்கிருர் (1)

முதற் பாட்டு

இ- பாட்டு, வீடுமுதல் முழுதுமாயென்கிறதையுரைக்கிருர் (மோஷ்யேத்யாடியால்) முழுதுமாயென்கிற அபேத்யபுருஷம், அயுத்யுதமென்னுமாப் போலே காரணே காரியோபகார மென்று கருத்து. எண்ணின் மீதியென்கிறதையுரைக்கிருர் (வாஸ்தவாடியால்) ஸ்வரூபதோஷபரிச்சேத காலாதிசாபாரணமாகையாலே சர்வஸ்வரூபசாபகமல்லாமையால், குணதோஷபரிச்சேதம் விவக்ஷிதமென்று கருத்து. மண்ணும் விண்ணும்மெல்லா முடனுண்ட என்-தா-ருர் (சர்வத்யாடியால்) நங்கண்ணென்கிறதையுரைக்கிருர் (வண்டு வரை இत्याடியால்) கண்ணென் என்-தா-ருர் (இஜ்ஜகத்திலீச்வரன் இत्याடியால்) அல்லதீத்யாதீத்யையுரைக்கிருர் (மற்றீத்யாதீத்யால்) திண்ணென் என்-தா-ருர் (இதில் இत्याடியால்) (1)

இரண்டாம் பாட்டு

இல்லையோர் கண்ணென்று சொல்லியிருக்க, அருளாலளிப்பாரார் என்று பின்னையும் ரக்ஷகாந்தரநிபேதம் பண்ணுகையாலே, இப்

ச- வீடுமுதல் - மோஷபுருஷம் । முழுதுமாய் - கூதஸ்வரூபம். மோஷாதிசுதஸ்வரூபபுருஷம். எண்ணின் மீதியன் - சிந்தாதிதன். எம்பெருமான் - அஸ்வரூபம் । மண்ணும் - பூமியையும். விண்ணும் - ஆகாசத்தையும். எல்லாம் - மற்றுமுள்ள கூதஸ்வரூபத்தையும். உடன்-யுகபத் । உண்ட - ப்ரஸங்காலத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவனான. நங்கண்ணென் - நம்முடைய கருஷ்ணன். கண் - ட்ஷி, நிர்வாகனென்றபடி. அல்லது - தத்யுதிருகமான, ஓர் கண் - ஒரு ட்ஷி இல்லை திண்ணென் - ட்ஷம் நிர்வாக மென்றபடி. (1)

ஆ- (ஏபாவம்) இஜ்ஜகத்துக்கு வேறு ரக்ஷிகனில்லையோ வென்னில் 'न हि पालन सामर्थ्यमृते सर्वेश्वरं हरिम्' என்று கொண்டு ருத்ரனுடைய மஹாபாபத்தைப் போக்கி, அவனை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனாயிருந்த கோபால கோளரியேறன்றி இந்த ஸர்வலோகங்களினுடைய பாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷிப்பாருளரோ, ரக்ஷிக்கவல்லார் தானுளரோ, இது उपपादि க்கவேணுமோ என்கிறார் (2)

இ- पुनरुक्तியாகாதோ' என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இஜ்ஜகத்துக்கு இत्यादि யால்) வேறு ரக்ஷிகனில்லையோ என்றது சைவாதிபுராணங்களிலே சிவாதிகளுக்கும் रक्षकत्वं சொல்லிற்றில்லையோ என்றபடி. இச் शङ्का परिहारத்திலே, இப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்ய மாகையால் पुनरुक्तியில்லையென்று கருத்து. என்று கொண்டென்பது न हीत्यादि वचनार्थத்தை मनसा அநுஸந்தித்துக் கொண்டு என்றபடி. இதுக்கு உபபாதிக்க வேணுமோ வென்கிறுரென்கிற क्रियापदத்தோடே அந்வயம் सात्त्विकங்களான विष्णुपुराणादि वचनविरोधात् तामसங்களான சைவாதிபுராணங்கள் अनादरणीयங்கள் என்றும்வாருக்குத் தாத்பர்ய மென்று கருத்து. तृतीयपादத்திற்கு அபிப்ராயமருளிச் செய்கிறார் (ருத்ரனுடைய इत्यादि யால்) ஏழுலகமீபாவ மென்கிறதற்கு पयंवसितार्थமருளிச் செய்கிறார் (இந்த सर्वेत्याद்யால்) அளிப்பாரா ரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ரக்ஷிப்பாருளரோ வென்று) இதில் अभिप्रेतार्थमருளிச் செய்கிறார் (ரக்ஷிக்க வித்யாதியால்) ஏபாவம் பரமென்கிறதற்கு निष्कृष्टार्थमருளிச் செய்கிறார். (இது इत्याद்யால்) சிவாதிகளுக்கும் வந்த அநர்த்தத்தையெயம்பெருமானே தீர்த்து ரக்ஷிக்க வேண்டுகையாலே அவர்கள் ஜகத் ரக்ஷகராக மாட்டார்க ளென்று கருத்து. (2)

ச- மாபாவம்விட - மஹாபாபம் விட்டுப் போம்படி. அரர்க்கு - हरனுக்கு, பிச்சைபெய் - பிணையை வர்ஷித்தவனான, பிணையைக் கொடுத்தவனான என்றபடி. கோபால கோளரியேறன்றியே - கோள் - बलम् । அரி - हरिः, सिहः । ஏறு - ऋषभम्. கோபாலர்க்குள்ளே बलवत्सिहऋषभனான க்ருஷ்ணனை யொழிய என்றபடி. ஏழுலகும் - सप्तलोकத்தையும். ஈபாவஞ்செய்து - ஈயென்று नाशवाचि, नष्टமான பாபத்தை யுடைத்தாம்படி பண்ணி. அருளால் - க்ருபை

பூ-

ஏறனைப் பூவனைப் பூமகள் தன்னை
வேறின்றி வின்தொழத் தன்னுள் ஸ்வத்து
மேல்தன்னை மீதிடநிமிர்ந்துமண் கொண்ட
மால்தனில் மிக்குமோர் தேவும் உளதே

(13)

ஆ- (ஏறனை) அயர்வறும் மமரர்கள் தன்னுடைய சૌशील्यகுணத்தைக் கண்டு தொழுகைக்காக ஸர்வேச்வரியான பெரிய பிராட்டியாரோடொக்க, अत्यन्तमपकृष्टரான ब्रह्मरुद्रादிகளுக்கும் தன்னை आश्रयமாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கை யாலும் ஸர்வலோகங்களும் திருவடிகளினுள்ளே அடங்கும் படி அளந்தருளுகையாலும் இவனே ஸர்வேச்வரன், மற்றில்லை யென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- விண்டொழுவென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும்இत्याடியால்) मन्त्राः क्रोशन्ति என்னுமாப்போலே, விண்சப்தம் तत्रत्यसूरिलक्षकமென்று கருத்து. பூமகள் தன்னை யென்கிறதை விவரிக்கிறார் (सर्वेत्यादि யால்) வேறின்றி யென்கிறதற்குப் पर्यवसितार्थமருளிச்செய்கிறார் (ஒக்கவென்று) ஏறனைப் பூவனை என்கிறதை விவரிக்கிறார் (अत्यन्तमित्याடியால்) தன்னுள் வைத்தென்கிற हेतुगर्भமாகக் காட்டுகிறார் (தன்னை इत्याடியால்) तृतीयपादத்துக்குத் தா - ரார் (सर्वेत्यादि யால்) இதுவும் हेतुगर्भமென்று காட்டுகிறார் (அளந்தருளுகையாலும்) மாலென்கிற பதத்துக்கு அபிப்ராய மருளிச் செய்கிறார் (இவனே ஸர்வேச்வர னென்று) மிக்குமோர்தேவுமுளதே என்கிறதற்குத் தா - ரார் (மற்றில்லை யென்று) (3)

யால், அளிப்பார்- ரக்ஷிப்பார். ஆர்-அவனையொழிய வேறொருவருமில்லையே யென்றபடி. ஆரென்றது ப்ரதிவாதிகளு மிசையும்படி ரக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. ஏ யென்றது, ஒ வென்றதாய், அய்யோ வென்றுமாப்போலே निर्वेद्योतकम् । ஏபாவம் - பாபமே ரத்னகரீஷங்களுக்கு वैषम्यமுண்டென்று சொல்ல வேண்டுமென வதே என்று ஸம்ஸாரிகளை வெறுக்கிறபடி. பரமே - ஶரமே, गुणा नुभवம் பண்ணுமதொழிய இது நமக்கு ஶரமாய் ஸாத்யமாய் வந்து விழுவதே என்றபடி. (2)

மூ- தேவும் எப்பொரு ளும்ப டைக்க
யூவில் நான்முக னைப்ப டைத்த
தேவன் எம்பெரு மானுக் கல்லால்
பூவும் பூச னையும் தகுமே (4)

ஆ- (தேவும்) ஞ்ருமுஃபாதி சகலபதாஃஸுஃஸிலினாய், தன்னுடையசௌந்தர்ய
குணத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானல்லது ஸர்வே
ச்வரனு மழகியாருமுளரோ என்கிறார் (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- பூர்வீகத்திற்குத் தா - ருர் (ஞ்ருமுஃஸ்யாடியால்) சூதிவாசியானதேவ
சப்தத்தை சௌந்தர்யபரமாக்கி, தேவனெம்பெருமா னென்கிற சமஸிவ்யா
ஹரத்தாலே ஹேதுகம்மென்று காட்டுகிறார் (தன்னுடைய ஸ்யாடியால்)
தூரீயபாத்திக்கு கலிதாஃமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீயாடியால்) பூதகுவது
ஸுந்தரனுக்கு. பூசனைதகுவது ஸர்வேச்வரனு யிருப்பானுக்கு.
ஆதலால், பூவும் பூசனையும் தகாதென்றவாறே ஸுந்தரனுமல்லன்

ச- ஏறனை-ருத்ரனையும். ஏறு - வருஷபம், அத்தையுடையவன் -
ஏறன். பூவனை- நாமிகமலத்திலே பிறந்த ப்ரஹ்மாவையும். பூமகள்
தன்னை - பஞ்சத்திலவதரித்த பிராட்டியையும். பூமகடன்னையென்று
பாடம். ளகாராத் தகாரே பரே ட்வமேகாदेश: । விண் - பரமபத
வாஸிகள். தொழ - இவனுடைய சௌஸீல்யத்தைக்கண்டு தொழும்படி.
வேறின்றி - ஸேஷமின்றியே, தாரதம்யப்பாராதே பென்றபடி. தன்னுள்
வைத்து - தன்னிடத்திலே வைத்துக் கொண்டு. வஜ்ரஸுஸிலே
பிராட்டியையும், நாமியிலே வஜ்ராவையும், தக்ஷிணபாஷ்வத்திலே ருத்ரனை
யும் வைத்துக் கொண் டென்றபடி. மேறனை - மேல் தன்னை
உபரிதனலாகங்களை. லகாராத் தகாரே பரே ட்வமேகாदेश: । மீதிட - விஞ்சும்
படி. நிமிர்ந்து - வடித்து. மண்கொண்ட - பூமியை ஸ்ஹித்தவனான,
மஹாபலிபக்கல் நின்றும் ஸ்ஹித்தவனான என்றபடி. மாறன்னில் -
மால்தன்னில். பூர்வத் திதி: । சர்வீஷரனைக் காட்டிலென்றபடி. மால்-
ஸர்வேச்வரன். மிக்குமோர் தேவுமுளதே - வ்யதிரிகமாயு மொரு
தெய்வமுண்டோ. வேறேயுமொரு ரக்ஷகனுண்டோ என்றபடி.
ஏகாரம், கிஷ்ஷபரீயமாய் ஷேபரம் । (3)

மு- தகுஞ்சீர்த் தன்தனி முதலி னுள்ளே
 மிகும்தே வும்எப் பொருளும் படைக்க
 தகும்கோலத் தாமரைக்கண்ண நெம்மான்
 மிகும்சோ திமேலறிவார் யவரே (5)

ஆ- (தகுஞ்சீர்) தன்னுடைய दिव्यात्मस्वरूपத்துக்கு உசிதமான கல்யாண குணங்களை யுடையனாய் स्वसङ्कल्पकल्पित நிखिलजगतதை யுடையனாய், தன்னுடைய सर्वेश्वरत्वோचितமான அழகிய திருக்கண் களையுடையனாய் யிருந்த 'எம்பெருமானுடைய திருமேனியினமுகு ஒருவர்க்கு நினைக்க நிலமோ என்கிறார். (5)

இ- தகுஞ்சீரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (தன்னுடைய दिव्येयताद்யால்) ஸர்வேச்வரனுமல்லன் என்று கலிக்குமென்று கருத்து. तथा च இவனே ஸர்வேச்வரனென்று परमतात्पर्यமென்று திருவுள்ளம். निरतिशतसौन्दर्यமும் सर्वेश्वरत्वलिङ्गமாகையாலே வேறழகியாரில்லை யென்ற துவும் இப்ப்ரகரணத்துக்குச் சேரும். இப்படி கலிதாசன் கொள்ளாத போது यथाश्रितத்திவிப்பாட்டு देवतान्तर पूजन निषेधमात्रपरமாய்ப்ரகரணத் துக்கும்ஸங்கதமாகா தொழியும் (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

தனியித்யாதிதகும் इत्यन्तமுரைக்கிறார் (सङ्कल्पेत्याद்யால்) अद्वितीयकारण पर्यायமான தனி முதல் சப்தம் இங்கே सङ्कल्पपरமென்று கருத்து. கோலபதத்தில் अभिप्रेताथம்ருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய सर्वेत्यादि யால்) கோலத் தாமரைக் கண்ணென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அழகியஇत्यादि யால்) எம்மான் மிகுஞ்சோதிமேலென்கிறதை யுரைக் கிறார் (எம்பெருமானுடைய इत्याद்யால்) சோதிசப்தம் विग्रहपरम्. மேல்சப்தம் तन्निष्ठसौन्दर्यपरமென்று கருத்து. அறிவார்யவரே என்கிற தற்கு पर्यवसिताथம்ருளிச்செய்கிறார். (ஒருவர்க்குஇत्यादि யால்) (5)

ச- தேவும் - தேவஜாதியையும். எப்பொருளும் - ஸகல பதார்த்தங் களையும். படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக, பூவில் - நாபிபடித்தில். நான்முகனை - चतुर्मुखனை. படைத்த-ஸ்ருஷ்டித்தவனான. தேவன் - सौन्दर्यத்தாலே चोतमानனான. எம்பெருமானுக் கல்லால் - स्पष्टम्. மற்றொருவர்க்கு इति शेषः. பூவும்-புஷ்பமும். பூசனையும் - पूजनமும் தகுமே - उचितमோ. (4)

மு- யவரும் யாவையு மெல்லாப் பொருளும்
கவர்வின்றித் தன்னு ளொடுங்க நின்று
பவர்கொள் ஞானவெள் ளச்சுடர் மூர்த்தி
அவரெம் ஆழியம் பள்ளி யாரே. (6)

ஆ- (யவரும்) அசமவாழமாகத் தன்னுள்ளே வைக்கப்பட்ட சர்வஜாத
தையுடையவனாய், சாம்பாவிக் சர்வஜாதை யுடையவனாய், சீரானவனிக்
தனன வண்டுவரைப் பெருமாளே ஸர்வேச்வரனென்கிருர். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ- கவர்வின்றி யென்கிறதை யுரைக்கிருர் (அசமவாழமாக வென்று)
ஒடுங்க என்கிறதற்குத் தா - ருர் (வைக்கப்பட்டவென்று) சர்வமபாதத்
தை ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (சர்வத்யாடியால்) சுடர் என்கிறதற்குத் தா - ருர்
(சாம்பாவிக் மென்று) பவர்கொள் ஞானவெள்ள வென்கிறதற்கு கலி
தாழ்மருளிச்செய்கிருர் (சர்வஜாதையென்று) எம்மாழியம் பள்ளியா
ரென்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (சீரெத்யாடி யால்) அவரேயென்கிறதை
யுரைக்கிருர் (வண்டுவரை இத்யாடியால்) மூர்த்தி யென்கிறதையுரைக்
கிருர் (சர்வேச்வரனென்று) (6)

ச- தகும்சீர் - தன் திவ்யபாதம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாநின்ற குணங்
களையுடையவன். தன் தனிமுதலினுள்ளே - தன்னுடைய அந்ரீதிய
காரண மான ஸங்கல்பத்தினுள்ளே. மிகுந்தேவும் - ஈச்வரனென்று
சங்கிக்கும்படி மிகுந்தவ்ஹாதி தேவஜாதியையும். எப்பொருளும் - ஸர்வ
வஸ்துக்களையும். படைக்கத்தகும்-ஸ்ருஷ்டி க்கத்தக்கவனான. கோலத்
தாமரைக் கண்ணன் - சுந்தரதாமரசலோசனனான. எம்மான் - அசர்வாமி
யினுடைய. மிகுஞ்சோதி - அதிசயிததேஜோமய திவ்யமங்கலவிந்ஹம். மேல்-
ததுபரிஸித்தமான சௌந்தர்யத்தை. யவர் அறிவார் - ஒருவரும் பரிசுஷ்டிக்
கமாட்டாரென்றபடி. (5)

யவரும் - ஸர்வசேதநரும், யாவையும் - ஸர்வாசேதனங்களும்
எல்லாப்பொருளும் - இப்படி உபயோகமான ஸர்வவஸ்துக்களும்-
கவர்வின்றி - சம்மதில்லாமல். கவர்வு - சம்மதம். தன்னுள் - ச்வரூபை
கதேசத்திலே ஒடுங்கநின்ற - அடங்கும்படியாகா நின்ற. பவரித்யாதி.
யவர் - விஸ்தாரத்தை. கொள் - கொண்டிருக்கிற. விஸ்தாரயுகமான

மு- பள்ளி யாலிலை யேழுல கும்கொள்'ளும்
வள்ளல் வல்வ யிற்றுப் பெருமான்
உள்ளுளார் அறிவார் அவன்றன்
கள்ள மாய மனக்கருத்தே.

(7)

ஆ- (பள்ளியாலிலை) சவ்லோகாவகாச ப்ரத்வ பரமோதாய்த்தையுடைத்தாய்,
சவ்லோகபரண சமய்யாயிருந்த தன்வயிற்றிலே, ஸர்வலோகத்தையும்
வைத்துக் கொண்டு, ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவனு
டைய சவ்வரத்வவிஹ்மூததவ்யசேஷிதங்களுக்கொரு முடிவுண்டோ வென்
கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- வள்ள லென்கிறதை விவரிக்கிறார் (சவ்யாதியால்) வல்லென்
கிறதை விவரிக்கிறார் (திரிதீயசவ்யாதியால்) வ யிற் று என்கிறதை
சமய்யந்தமென்று காட்டுகிறார் (தன்னித்யாதியால்) ஏழுலகுங்கொள்ளு
மென்கிறதையுரைக்கிறார் (தூதீயசவ்யாதியால்) பள்ளியாலிலை யென்
கிறதற்கு ஫லிதாய்மருளிச் செய்கிறார் (ஆலிலை இயாதியால்) ஆச்ய
வாசியான மாயசப்தத்துக்குத் தா - ருர் (சவ்யாதியால்) மனக் கருத்
தென்கிறதையுரைக்கிறார் (திரிதீயாதியால்) சவ்வரத்வவிஹ்மான வடத
சயனரூபசேஷிதத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, மனக்கருத்தை யாரறிவா
ரென்று முடிக்கையாலே, மனக்கருத்தென்கிற சப்தம் தாஷசேஷிதபர
மாகை உசிதமென்று கருத்து. மனஸ்ஸாலே கருதப்பட்ட சேஷித
மென்றுரைத்தாராயிற்று. ஆரறிவா ரென்கிறதற்குக் தா - ருர் (ஒரு
முடிவுண்டோவென்று)

(7)

ச-வென்றபடி. ஞானவெள்ளச்சுடர்-ஜ்ஞானபவாஹத்தை. சுடராக-புஷ்யாக
வுடையவர். எம்மாழியித்யாதி - ஆழி - ஸமுத்ரம். அம்- சுந்தரம்.
பள்ளி - சயனம். பள்ளியையுடையவர், ப ள் ளி யா ள். எம்மென்
கிறது, பள்ளியாரென்கிற தோடே அந்வயிக்கிறது. நம்முடைய
சமுத்சுந்தரசயனரென்றபடி. நமக்காக ஸமுத்ரத்தை ஸுந்தர சயன
மாகவுடையவரென்ற தா யிற் று . அவ ரே - எவ்விதமான அந்த
முக்குருஷ்ணனே. மூர்த்தி -சாமி, சவ்வரனென்றபடி. மூர்த்தி சப்தம்
ஸ்வாமிக்கு வாசகம்.

(6)

பு-

கருத்தில் தேவு மெல்லாப் பொருளும்
வருத்தித்த மாயப் பிராணையன்றி ஆரே
திருத்தித் திண்ணிலை முவுலகும் தம்முள்
இருத்திக் காக்கு மியல்வினரே.

(8)

ஆ- (கருத்தில்) சூரிரक्षणங்கள் பிஷகர்த்ருங்களல்லவோ இவற்றை
பரமபுருஷகர்த்ருகமாகச் சொல்லுவாருண்டோ வென்னில், பெற்ற
மாதாவே புத்ரரक्षणம் பண்ணுகிறுப்போலே ஸ்ருஷ்டித்தவனே
ரக்ஷிக்க ப்ராப்தம், ஆதலால் ரக்ஷிக்கிறுன் பரமபுருஷனே. ஸ்ருஷ்டி
ரक्षणங்களிரண்டும் பரமபுருஷகர்த்ருகமென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- திண்ணன் வீடு, ஏபாவம் பரமே என்கிற இரண்டு பாட்டி
லேயும் க்ருஷ்ணனையொழிய ரக்ஷகாந்தர மில்லை யென்று சொல்லி
யிருக்கையாலே, இப்பாட்டு புனரக்தியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்
கிறார் (சூரீத்யாதியால்) ஏபாவம் பரமே என்கிற பாட்டில் ருத்ராதி
களிருக்க, க்ருஷ்ணனையொழிய ரக்ஷகாந்தரமில்லை யென்னக்கூடுமோ
என்கிற சூரீத்யாதியால் பரிஹரித்தது. இப்பாட்டில் த்ரிமூர்த்திக்கு
சூரீத்யாதி கார்யத்ய விபக்தமாக ப்ரஸித்தமாயிருக்கையாலே, இவற்றை
பரமபுருஷகர்த்ருகமாகச் சொல்லக் கூடாதென்றிப்படி முகமேதெனவந்த சூரீத்யாதியால்
பரிஹரிக்கிற ரென்று கருத்து. கண்ணன் கண்ணல்லதில்லை
என்று ரக்ஷகத்வமும், தேவுப்மெப்பொருளும் படைக்க என்று சூரீத்யாதியால்
மும் சொல்லுகையாலே சூரீத்யாதியால். சூரீத்யாதியால்சொல்லுகிற பூரீத்யாதியால்
தில் அபிப்ரேதமான த்ருஷ்டாந்தத்தையும் வ்யாசியையுங் காட்டுகிறார்
பெற்ற இத்யாதியால்) பூரீத்யாதியால் ஹேதுமென்று காட்டுகிறார் (ஆதலால்இத்யாதி
யால்) ஆதலாலென்றது ஸ்ருஷ்டித்தவனே ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனாகை

ச- பள்ளியாலிலை-சயநமான வடபநத்திலே. வள்ளல்-உதாரமாய், வல்-
வடமான, வயிற்று - வடரத்திலே. ஏழுலகும் - சகலலகங்களையும்.
கொள்ளும் - சூரீத்யாதிக்குமவனாய். பெருமான் - சுவாமியான். அவன்
தன்-அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய. உள்ளுள்-அத்யந்தாநாசமான. அபரிஹரித்த
மான என்றபடி. கள்ள - ஒருவருக்குத் தெரியாதே யிருந்த. மாய-
தெரிந்ததுவும் ஆச்சர்யமாயிருந்த. மனக்கருத்தே- மனஸ்ஸாலே
ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட சூரீத்யாதியால். ஆரறிவார் - ஒருவருமறிய மாட்
டாரென்றபடி. (7)

அ-

காக்கும் இயல்வினன் கண்ண பெருமான்
சேர்க்கை செய்துதன் னுந்தியுள்ளே
வாய்த்த திசைமுகன் இந்திரன் வானவர்
ஆக்கி னுன்தெய்வ வலகுகளே.

(9)

ஆ- (காக்கும்) கெவல் சூழிமாந்மேயன்று பரமபுருஷகருக் ப்ரஹ்மித்வம்

இ- யாலும் பரமபுருஷனே சூழ்வாகையாலுமென்றபடி. நனு சூழ்வுத்
தை ஹேதுவாகக் கொண்டு, ரக்ஷகத்வத்தை சாதித்ததாகையாலே
இப்பாட்டில் பூர்வோக்தவ்யத்துக்குப் பரிஹார மன்றிக்கே, அபிநாந் பூர்வ:
கோவிதாராநாந் என்கிற கணக்காகாதோ என்று சாதித்துப்பாட்டுக்கு
பாவமருளிச்செய்கிறார் (சூழ்வுரக்ஷணங்களி த்யாதியால்) சூழ்வு ரக்ஷகத்வ ஹேது
வாகையால், உபயோகாந்ரயத்வமாந்ரயமென்று பாட்டுக்கு பாவமென்று
கருத்து. புராணாதிகளில் த்ரிமூர்த்யாதிகளுக்கு சூழ்வுவிதி விபாகம் சொல்லு
கிறதும் ப்ரஹ்மித்வாத்ய: கால: ருத்வ: காலாந்ரகாத்யாத்ய இத்யாதிகளில்படியே தத்வத்வ
ரோகபரமாந்ரபரமாகையால் விஹேதாந்ரமில்லை யென்று கருத்து. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

சூழ்வுவிதி புந்ரக்திபரிஹாரத்யாபாட்டுக்கு அபிநாந்ரய மருளிச்செய்கிறார்
(கெவல்மீத்யாதிவாக்யத்வத்தாலே) ப்ரஹ்மித்வம் மருளிச் செய்கிறார் (ஆதலால்
இத்யாதியால்) இதிலேபாட்டின் சப்தார்த்தமும் காணலாம், எங்ஙனே
யென்னில் (ப்ரஹ்மித்வாதியால்) த்ரிநீயபாதமும் தெய்வவலகுகள் என்கிற

ச- கருத்தில் - ஸங்கல்பத்திலே. தேவம் - தேவஜாதியையும். எல்லாப்
பொருளும் - ஸகல பதார்த்தங்களையும். வருத்தித்த - வ்ர்த்திப்பித்த,
ஸ்ருஷ்டித்த என்றபடி. மாயப்பிராணையன்றி - அந்ரயம்மூலான ஸர்வே
ச்வரணையொழிய. திண்ணிலை - த்ருத்தியை. திருத்தி - சமயக்காகச்
செய்து, மூலமும் - த்ரீலோக்யத்தையும், தம்முள் - ச்வசங்கல்பத்திலே
இருத்தி - ப்ரதிஸ்திதமாக்கி. காக்குமியல்வினன் - ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமு
டையவர். ஆர் - அவனையொழிய வேறொருவருமில்லை யென்ற
படி. (8)

காக்குமியல்வினன் - ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான. கண்ண
பெருமான் - கண்ணபிரபு. சேர்க்கை - சேர்த்துக் கொள்கை. தன்
பக்கமில்லை ஜகத்வதை லயிப்பிக்கை என்றபடி. அதை செய்து -

மு- கள்வா எம்மையுமேமுலகும் நின்
உள்ளே தோற்றிய இறைவ என்று
வெள்ளேறன் நான்முக னிந்திரன் வானவர்
புள்ளார் திகழல் பணிந்தேத் துவரே. (10)

ஆ- सर्वं जगत्सृष्टि स्थिति संहारங்கள் மூன்றும் परमपुरुषकर्तृकம் ஆதலால்
அவனே सर्वेश्वரனென்கிறார். (9)

(கள்வா) இ ப் ப டி चतुर्मुखपशुपति शतमुख प्रभृतिदेவர்களுக்கும்
எம்பெருமானே कारणभूतனுமாய் ஈச்வரனு மாயிருக்கு மென்று
மிடத்தில் प्रमाणமென்னென்னில், அவர்கள் தங்களுடைய வாக்கியமே
ப்ரமாணமென்கிறார். (10)

இ- சப்தமும் उपलक्षणपरत्वेन व्याख्यातम् । सृष्टिशब्दத்தாலே ஆக்கினான்
என்றது सूचितम् । स्थितिशब्दத்தாலே, காக்குமியல்வினன் என்றது
सङ्गृहीतम् । (संहारशब्दத்தாலே) சேர்க்கை செய்து என்றது
सन्दर्शितम् । (9)

பத்தாம் பாட்டு

பாட்டுக்குத் தா - ரார் (இப்படியித்யாதி वाक्यद्वयத்தாலே)இதிலே
शब्दार्थமும் अन्तर्गतम् । தேவர்களும் इत्यन्तेन எம்மையும் என்கிற
பதம் तृतीयपादोक्त चतुर्मुखादिविशेषपरமாக व्याख्यातम् । காரண சப்தத்
தாலே நின்னுள்ளே தோற்றிய என்கிறது व्याख्यातम् । ஈச்வர
சப்தத்தாலே, இறைவ என்றது व्याख्यातम् । அவர்களுடைய
வாக்கியம் என்கிறவித்தாலே ஏத்துவர் என்றது व्याख्यातम् । (10)

ச- अनन्तरம். தன்னுந்தியுள்ளே - स्वनाभियிலே. உந்தி-நாமி । வாய்த்த
திசைமுகன். ஜநித்த சதுர்முகனை. இந்திரன் - इन्द्रனை. வானவர்-
தேவர்களை. தெய்வவுலகுகள் - தேவலோகங்களை. ஆக்கினான் -
सृष्टित்தான். (9)

வெள்ளேறன் - ஏறு - வருஷபம், ஏறையுடையவன் - ஏறன்.
வெளுத்த வருஷபமுடைய ருத்ரனும். நான்முகன் - चतुर्मुखனும்.
இந்திரன் - இந்திரனும். வானவர் - தேவர்களும். புள்ளார்தி -
ஊருகை - ஸஞ்சரிக்மை, புள்ளாரலே ஊருமவன் - புள்ளார்தி,
गरुडेन सञ्चारियான பகவானுடைய. கழல் - திருவடிகளை பணிந்து.

மு-

ஏத்த ஏமுலகுங் கொண்ட கோலக்

கூத்தனை குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

வாய்த்தவாயிரத் துள்ளிவை பத்துடன்

ஏத்த வல்லவர்க் கில்லையோ ருனமே.

(11)

ஆ- (ஏத்தவேமுலகும்) ஸர்வலோகங்களும் தன்னுடைய விஜயத்
தைச் சொல்லிக் கொண்டு நின்றேத்த ஏமுலகுங் கொண்டருளின
விது துடக்கமாகவுள்ள **दिव्यचेष्टित**ங்களாலே எம்பெருமானுடைய
सर्वेश्वरत्वத்தை **प्रतिपाद**ிக்கிற இந்த திருவாய்மொழியை, இந்த **भाव**
யோடே கூட ஏத்தவல்லார்க்கினியொரு நாளு மெம்பெருமானோடு
विश्लेषமில்லை யென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- ஏத்தவென்கிறதை விவரிக்கிறார் (**सर्वेत्यादिया**ல்) கோலக்
கூத்தனை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**दिव्यचेष्टितशब्द**த்தாலே) இவ்
விசேஷணங்களுக்கு அபிப்ராய மருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானு
டைய **इत्यादिया**ல்) **तृतीयपाद**த்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (இந்தத் திரு
வாய்மொழியை யென்று) பத்துடனேத்த வல்லவர்க்கு என்கிறதை
யுரைக்கிறார் (இந்த **भावनै** **इत्यादिया**ல்) இல்லையோ ருனமென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (**इनि** **इत्यादिया**ல்)

(11)

ச-**प्रणाम**ம் பண்ணி. கள்வா-வஞ்சகனே. உன்னுடைய **ईश्वरत्व**த்
தை மறைத்து எங்களை வஞ்சிக்கிறவனே. எம்மையும் - எங்களை
யும். ஏமுலகும் - **सप्तलोक**த்தையும். நின்னுள்ளே -**त्वत्सङ्कल्प**த்திலே.
தோற்றிய - **सृष्टि**த்தவனான. **त्वत्सङ्कल्प**நிபுமாக ஸ்ருஷ்டித்தவனான
என்றபடி. இறைவ - ஈசுவரனே. என்று ஏற்றுவர் - இப்படி
ஸ்துதிப்பார்கள்.

(10)

ஏத்த - ஸர்வரும் ஸ்துதியா நிற்க. ஏமுலகுங் கொண்ட -
सप्तलोकங்களையும் **आश्रम**ித்த. கோலக்கூத்தனை - கூத்து - **लीलाचेष्टितम्**
கூத்தையுடையவன், கூத்தன், **रमणीयलीलाचेष्टित**ங்களையுடையவனை,
குருகூர்ச் சடகோபன், சொல் - சொன்ன. வாய்த்த - ஜகத்துக்கு
அலப்யலாபமாக **फल**ித்த. ஆயிரத்துள், இவை - இப்பாட்டுகளை
பத்துடன் - பத்து - **भक्तिप्रेमरूपभावनै**யோடே கூட. ஏத்தவல்லவர்க்கு
स्तुतिரூபமாகச் சொல்பவர்க்கு. ஓர்ணனம் - ஒருகுறையும் இல்லையே.

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(திண்ணன் வீடு)

पूर्णश्रव्यावतारं भवदुरितहरं वामनत्वे महान्तं

नाभीपद्मोत्थविश्वं तदनुगुणदृशं कल्पतल्पीकृताब्धिम् ।

सुप्तं न्यग्रोधपत्रे जगदवनधियं रक्षणयावतीर्णं

रुद्रादिस्तुत्यलीलं व्यवृणुत ललितोत्तुङ्गभावेन नाथम् ॥ २४ ॥

(पूर्णश्रव्यावतारं) திண்ணன் வீடித்யாதி-நங்கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே **पूर्णमान** ஐச்வரியத்தோடே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தும். (**भवदुरितहरं**) மாபாவம விடவரர்க்குப் பிச்சை பெய் - **हरणु**டைய **दुरित**த்தைத் தீர்த்தும் (**वामनत्वे महान्तं**)மேறன்னை மீதிட நிமிர்ந்து மண் கொண்ட வாமனனானதான் த்ரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்து பூமிப் பரப்பை யெல்லாம் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொண்டும். (**नाभीपद्मोत्थविश्वं**) தேவுமெப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்த **देवादिपदार्थ**ங்களை உண்டாக்குகைக் காக திருநாபிகமலத்தில் திசைமுகனைப் படைத்தும். (**तदनुगुणदृशं**) தகுங்கோலப் பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண் மலரையுடைய வனாயும் (**कल्पतल्पीकृताब्धिं**) எம்மாழியம் பள்ளியாரே ப்ரளயகாலத் திலே **पयोनिधिय**ைப் படுக்கையாகக் கொண்டும். (**सुप्तं न्यग्रोधपत्रे**) பள்ளியாலிலையே முலகுங் கொள்ளும் வள்ளல் - அப்போது **अघटित घटनासामर्थ्य**த்தாலே **सप्तलोक**ங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்துக் கொண்டு ஆவிலை மேலே கண்வளர்ந்தும் (**जगदवनधियं**) மூவுலகுந் தம்முள்ளிருத்திக் காக்கும். **त्रिलोकीरक्षण**த்தை எப்போதும் சிந்தித்தும். (**रक्षणयावतीर्णं**) காக்குமியல்வினை கண்ணபெருமான் **तदर्थ**க்ருஷ்ண னாய் வந்தவதரித்தும். (**रुद्रादिस्तुत्यलीलं**) வெள்ளேறன் நான்முகனி த்யாதி **ब्रह्मरुद्रादि**களாலே ஸ்துதிக்கப் படுமவையான **चेष्टित**ங்களை யுடையனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை **मनुष्यसजातीय**னாய் அவதரித் திருக்கச் செய்தேயும் **परत्व**ம், தோற்றவிருக்கும் என்று திண்ணன் வீடு என்கிற **दशक**த்திலே ஆழ்வார் தெரிவித்தருளினாரென்கிறார்:

(24)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு- ஊனில்வாழ் உயிரே நல்லேபோ உன்னைப்பெற்று
 வானுளார் பெருமான் மதுகுத நென்னம்மான்
 தானும்யா னும்எல்லாம் தன்னுள்ளே
 கலந்தொழிந்தோம்
 தேனும்பா லும்நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமொத்தே
 (1)

மூன்றாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (ஊனில்வாமுயிரே) இப்படி ஸ்வஜீவனார்த்தமாக வந்து தோன்றி
 னவன், தம்மோடே கலந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறார். அஹித
 சரஸேவகமோகம், அஹித விரோதி நிரசனசுவாபம், எனக்கு ஸ்வாமியா

முதற் பாட்டு

இ- திண்ணன் வீட்டிலே கண்ணனே சரவர்க்கும் ஈசுவரனென்று
 உபாதித்த அநந்தர் சரவர்க்கு மிவனே அஹ்நியனென்றும் மோக
 நென்றும் சொல்லுகை, உசிதமாயிருக்க, அதை விட்டுத் தமக்கொ
 ருவர்க்கு மோகனென்றும் உபகாரகனென்றும் இத்திருவாய் மொழியில்
 சொல்லுகை அசங்கமன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி
 யித்யாதியால்) இப்படி யென்றது வேவாரா என்கிற பாட்டில்
 உகரீத்யஎன்றபடி ஸ்வஜீவனார்த்தமென்கிறல் விடத்தி ஸ்வசுமாமழ்வாரைச்
 சொல்லுகிறது. இத்தால், தம்முடைய உஜீவனார்த்தமாக வந்து தோற்றி
 யருளினானாகையாலே அவர்தமக்கு மோகனான உபகாரக நென்று
 விசேஷித்துச் சொல்லுகை உசிதமென்றும், திண்ணன்வீடு மध्ये
 ப்ராசங்கமாகையாலே அத்தோடே சங்கதியில்லையாகிலும் அவசரசங்கதி
 யாலே, அதின் கீழ்த் திருவாய்மொழி யோடே சங்கதமென்றும்
 சொல்லிற்றாயிற்று. கலந்தருளினபடியாவது, சரவ்ரஸமாஹம் போலே
 ரஸனாய்க் கொண்டு கலக்கை. இத்தால் மில்த்ஸர்வாஸ்வாத்வமென்கிற
 மகவதுணம் இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாடியென்றதாயிற்று.

வானுளார் பெருமானென் கிறதற்குத் தா-ருர் (அஹிதெத்யாதியால்)
 மதுகுதனென்கிறதற்குத் தா - ருர் (அஹிதவிரோதித்யாதியால்) என்னம்மா
 நென்கிறதை யுரைக்கிறார் (எனக்கித்யாதியால்) எல்லாமென்கிற

ச- ஊனில்-மாம்ஸத்திலே. மாம்ஸமயமான தேஹத்திலே என்றபடி.
 வாமுயிரே - ஸுகிக்கிற மனஸ்ஸே. நல்லே- சாது. போ என்றது

ஆ-யிருந்த எம்பெருமான் தானும்யானும் எல்லாப்படியாலும் இந்தக் கலவியினுள்ளே எல்லா ருங்களு முண்டாம்படி கலந்தொழிந்தோம். திருநாட்டிலே சென்றால் ரவிகக்கடவ மகவதேக மொகவத்தை இந்த பகதியிலே யிருந்துவெத்தே பெற்று வாழுகிற நெஞ்சே உன்னைப் பெற்றே இந்த சமூதியெல்லாம் விளைந்தது நல்லை, நல்லை யென்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். (1)

இ- தையுரைக்கிறார் (எல்லாப் படியாலுமென்று) எல்லாப் படியாலுமென்றது பரஸ்பரஸ்வரூபங்களாலும் சுவஸிவிரூபங்களாலும் பகாமி பாயதையாலும் என்றபடி. தன்னுள்ளே யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இந்தத்யாடியால்) துரியபாத்திற்குத் தா - ருர் (எல்லாவித்யாதியால்) கலந்தொழிகையாவது, இத: பர கலக்கவேண்டும் அம்சமில்லாதபடி சவ்ரபகாரத்தாலும் சஸ்லேபிக் கையாலே மேல் சஸ்லேபபகாராந்தர்அற்று நிற்கை. ஊனில் வாழென்கிறதை விவரிக்கிறார் (திருநாட்டில் யித்யாதியால்) அதில் (பகதியிலே யென்றது) ஊனில் என்கிறதற்கு பரிபதம். உயிரே என்கிறதையுரைக்கிறார் (நெஞ்சேயென்று) மன பவ மனுஷ்யாந் காண வஸ் மொக்யோ: இத்யாதிகளில்படி மனஸ்ஸின் பாகாந்யம் தோற்றுகைக்காக ஆத்மவாசியான உயிர் ஶதத்தாலே மனஸ்ஸை உபசரிக்கிறாரென்று கருத்து. (1)

ச- மொ என்றபடி. உன்னைப்பெற்று- உன்னையடைந்து. வானுளார் பெருமான் - பரம வ்யோமி விதமானர்க்கு சுவாமியான. மதுகுதன் - மது ஸுதனனான. என்னம்மான்தானும் - மத்சுவாமியானதானும். யானும்- டாசனான நானும். தன்னுள்ளே - இந்த சஸ்லேபசத்திலே. தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் - கன்னல் - இஷ் லக்ஷணயா இஷ்ஸார் விவஸிதம் அமுதம் - அமுதமும். இது டாஷாடிசவ்வஸ்துக்களுக்கு முபலக்ஷணம். ஒத்து - சம்மிலிதமான சவ்வஸ்ய வஸ்துக்களுக்கும் சவ்ஷர்களாய். தானும் நானும் அந்யோந்ய சஸ்லேபசத்திலே சம்மிலிதமபுஷீராடிசவ்வஸ்ய வஸ்துக்கள் போலே அத்யந்தமொக்யங்களாய்க் கொண்டு என்றபடி. எல்லாம் - சவ் பகாரத்தாலும். கலந்தொழிந்தோம் - சஸ்லேபித்துத் தீர்ந்தோம். (1)

மு-

ஒத்தார் மிக் காரை இலையாய மாமாய

ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் உயிராய் என்னைப் பெற்ற

அத்தாயாய்த் தந்தையாய் அறியாதன அறிவித்த

அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேனே. (2)

ஆ- (ஒத்தார்) இப்படி நெஞ்சைக் கொண்டாடி எம்பெருமான் தமக்குச் செய்தருளின சமृद्धியை அவன்றனக்குச் சொல்லிக் கொண்டு அநுபவிக்கிறார் நிரஸ்த சமாம்யதிகனாய் ஆசுரய்மூலனாயிருந்து வைத்து அஸ்திதனங்களெல்லாரோடும் சஜாதினாய் வந்து பிறந்தருளி.

இரண்டாம் பாட்டு

இ- இத்திருவாய் மொழியிலே மிலத்சர்வாஸ்தாந் சொல்லக் கோலியிருக்க உபகாரகத்வபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை பகரணவிரதமன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இயாதிபால்) பகவத்சர்வலே பரி யதிரேக த்தாலே இஸ்ஸம்சலேஷத்திலே பகவானஹேதுவான தம்முடைய மனஸ்ஸைக்கொண்டாடினவாறே, தத்பசஜ்ஜாத் தஸாதபி பகவானதயா சர்வ ஸ்ரேய: காரணமான ஸர்வேசுவரனைக் கொண்டாடுகிறாரென்று கருத்து. அநுபவிக்கிற ரென்றது, கீழ்ப்பாட்டிலே, தேனும் பாலுமித்யாதி யாலே சம்மிலித சர்வஸ சதஸர்வததை அநுபவித்தவர் இப்பாட்டில் உயிராய்த் தாயாய்த் தந்தையாய் இத்யாதியாலே சம்மிலித சர்வஸ ஜனசம்வந்தஸததை அநுபவிக்கிறாரென்றபடி. இத்தால் சாஸ்தாஸஜ்ஜாதியும் சூசித்யாய்த்து. ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய என்கிறதையுரைக்கிறார் (நிரஸ்தேத்யாதிபால்) பக்யதாயா நிரஸ்தமாம்யதிகனென்று கருத்து. மாமாய வென்கிறதையுரைக்கிறார் (ஆசுரய்யாதிபால்) சதானுபயமானத்வேத்யபூர்வதிரி ஸ்மயாவஹென்றபடி. எப்பொருட்குமொத்து என்று அந்வயித்து உரைக்கிறார் (அஸ்திதேத்யாதிபால்) ஆய்என்கிறதையுரைக்கிறார் (பிறந்தருளியென்று) உயிராய் என்கிறவிடத்தில் அபிபிரேதமான அர்த்தத்தை

ச- ஒத்தார் - துல்யர். மிக்கார் - அதிகர். இலையாய - ததஹிதனான மாமாய - மஹாஆசுரய்மூல. எப்பொருட்கும் - எப்படிப்பட்ட வஸ்துக் களுக்கும். ஒத்து - துல்யனாய். ஆய் - ஜநித்து. விபவாவதாரத்தாலே தேவமநுஷ்யாதி சஜாதினாய் அவதரித்து என்றபடி. உயிராய் - ஆத்மாவாய். எனக்கு இதி ஸ்ரேய: । என்னைப் பெற்ற என்னை உத்பாதித்த.

ஆ- அவர்களுக்கு **அத்யந்தஸூதமனம்**ய், இருந்து எனக்கு அவ்வளவன்றிக்கே, **யொருவன்தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மையையும்** **மாதா புத்தனுக்குச் செய்யும் நன்மையையும்** **பிதா புத்தனுக்குச் செய்யும் நன்மையையும்** ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்குச் செய்யும் நன்மையையும் செய்தருளினாய். இன்னுமடியேன் திறத்து நீ செய்தருளினவற்றிற்கொருமுடிவு காண்கிறிலேனென்கிறார். (2)

இ- அருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதியால்) உயிராய் என்கிறதற்கு **पर्यवसितार्थம்** அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனிடையாதியால்) புத்திமானாயிருப்பான் தான் தனக்குச்செய்து கொள்ளும் நன்மையு மென்றபடி. அது தானெதென்னில், ஆசார்யன் அறிவித்தபடியே அறிந்து ஈச்வரன் நடத்தின படியே நல்வழி நடக்கை சிஷ்யக்ருத்யமென்று ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச்செய்தாரிறே. இங்கு உயிராயென்றது **मदात्मாவாயென்று சொன்னதாய்**, அதுதான் **स्वात्मपरमात्मनोरभेदोपचारமாய்** ஒருவன் தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மையையும் நீயே எனக்குச் செய்தாய் என்கிற அர்த்தத்திலே **पर्यवसிக்கிறது** என்று கருத்து. என்னைப் பெற்றவத்தாயாய் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (**मातेत्याद்யால்**) தந்தையா யென்கிறதை யுரைக்கிறார்: (**पितेत्याद்யால்**) அறியாதனவறிவித்த என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஆசார்யனிடையாதியால்) **तुरीयपादத்தை** யுரைக்கிறார் (இன்னு மிடையாதியால்) தான்தனக்குச்செய்யும் நன்மையாவது, **पित्रादிகளும்** ஆசார்யனும் அறிவித்த ஹிதங்களை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு போருகை. மாதா செய்யும் நன்மையாவது, **उत्पादनप्रियप्रवर्तनपोषणங்கள்**. பிதாசெய்யும் நன்மை, **उत्पादनहित प्रवर्तनங்கள்**. ஆசார்யன் செய்யும் நன்மையாவது, **मोक्षोपयुक्ततत्त्वहितपुरुषार्थ बोधनम्** । இனி ஈச்வரன் தான் **अद्वारकமாகச்** செய்யும் நன்மையாவது, **आचार्योपदिष्टार्थங்களிலே** **सम्यक्ज्ञानமும்** **भक्तिवैराग्यादிகளும்** **मोक्षादிகளும்**. (2)

ச- அத்தாயாய் - அந்த **प्रसिद्धै**யான மாதாவாய். **माता पुत्रस्य भूयांसि कर्मण्यारभते यतः । सहस्रं तु पितन् माता गौरवेणातिरिच्यते ॥ आचार्यः श्रेष्ठो गुरुणां मातेत्येके इत्यादिकளிற்படியே** **उपकारकत्वातिशयத்தாலே** **प्रसिद्धै**யான மாதாவாயென்றபடி. தந்தையாய் - **माता भस्त्रा पितु पुत्र**

அ-
 ஆ-

அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்கண் அன்பு

செய்வித்து

அறியா மாமாயத் தடியேனை வைத்தாயால்

அறியா மைக்குறளாய் நிலம்மாவலி புவடியென்று

அறியாமை வஞ்சித்தாய் எனதாவி யுள்கலந்தே. (3)

ஆ- (அறியா) தன் திறத்திலெம்பெருமான் செய்தருளின நன்மை
 னைப் பேசுகிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- டாஸ்யத்திலே எனக்கு ருசியையுண்டாக்கிப் பின்னையும் விரோதி
 யான ப்ருதியிலே என்னை வைத்தாய் என்றிப்படி சோகிக்கிற
 படியைச் சொல்லுகிறதிப் பாட்டென்று, ஆளவந்தாரருளிச் செய்
 தாராக, எம்பெருமானார் கேட்டருளி, இந்த யோஜனே ப்ரீதிபக்ஷ்மரமான
 பூவோத்தரபக்ஷத்துக்கு ஸங்கதமாகாதென்றிப் பாட்டுக்கு அவரருளிச்
 செய்த யோஜனாந்தை அநுஸந்தித்து, சட்ப்ரஹேன தா - ருர் (தன்திறத்
 திலித்தாய்தியால்) அறியாமாமாயத் தடியேனை அறியாக் காலத்
 துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து வைத்தாய் என்று அந்
 வயிக்க வேணுமென்ற தாயிற்று. ப்ரகரணானுசுண மாகையாலே வ்யத்ய
 ஸ்தான்வயம் தோஷமாகா தென்று கருத்து. கீழ்ப்பாட்டிலே உபகாராதி
 களை யெல்லாம் சாமான்யெனசொல்லி யவைத்திலே சாரதமமான உப
 காரங்களை ப்ரீத்யதிசயத்தாலே விசேஷித்துப் பேசுகிறுரென்றபடி. (3)

ச-என்கிறபடியே ஸாமீதவத்தாலும் ஸேஹிகாமுஹிகஹிதபரவத்தாலும் மாதூரப்ய
 ஹிகனான பிதாவாய். அறியாதன - அஹாதாய்ங்களை. தத்வஹித பூரூபாய்ங்
 களை யென்றபடி. அறிவித்த - அறியப் பண்ணி வைத்த. அத்தா -
 ஸாத்நே. ச ஹி வித்யாதஸ்த் ஜனயதி தத்ஸேஷ் ஜந்ம, ஸரீரமேவ மாதா பிதரீ
 ஜனயத: என்கிறபடியே ஸர்வாஹிகனான - ஆசார்யனுமான என்றபடி.
 நீ செய்தன - நீ பண்ணின உபகார ராசிகளை, அடியேன், அறியேன் -
 சட்ப்ரஹேனா ஸக்யங்களல்லாமையாலே அறிய மாட்டேனென்றபடி. (2)

அறியாமை - ஒருவருமுன்னை ஸச்வரனாக அறியாதபடி, குறளாய் -
 வாமநனாய். நிலம் மாவலி புவடி என்று - பூமி மஹாவலிமுன்றடி
 யென்று சொல்லி, இப்படி ஸந்விதபதமாய் ஸபரிசமாஸமான ஸுஹவாக்ய
 ததைச் சொல்லியென்றபடி. அறியாமை வஞ்சித்தாய் - மஹாபலி

மு- எனதாவியுள் கலந்தபெரு நல்லுதவிக் கைம்மாறு
 எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனிமீள்வ தென்பதுண்டே
 எனதாவி யாவியும்நீ, பொழிலேழும் உண்டவெந்தாய்
 எனதாவி யார்யாஞர் தந்தநீகொண் டாக்கினையே. (4)

ஆ- (எனதாவி) இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியால்
 உள்ள **निरवधिकप्रीतिया**லே அறிவழிந்து இவ் **आत्मा**தன்னுடைய

நான்காம் பாட்டு

இ- **सर्वं परमात्मा**வுக்கு **नित्यशेष**மென்று தெளிந்திருக்கிற இவர் **स्वात्म**
समर्पणத்தை **सर्वेश्वर**ன் தம்மோடே **संश्लेषित**த்ததுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகச்
 செய்யக் கூடுமோ. **स्वकीयवस्तु**வைக் கொடுத்தாலிறே **प्रत्युपकार**
 மென்னலாயிற்று. இப்போது **स्वकीय**மாக **अभि**த்துச் செய்கிரு
 ரென்னில், மயர்வற மதிநலம்ருளப்பெற்ற இவருக்கு ப்ரமங்கூடுமோ
 என்ன அருளிச் செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதித்யால்) இவருக்கு
दोषकृतமாக ப்ரமமில்லையேயாகிலும் **सत्वासक्तमतिः कृष्णो दृश्यमानो महोरगैः**
न विवेदात्मनो गात्र तत्स्मृत्याஹாடசஸ்தித: என்கிற கணக்கிலே இப்போது
भगवद्व्यव्यतिरिक्तவிषயத்திலே இவருக்கு **मनोव्यापार**ம் நடவாமையாலே
स्वस्मिन् स्वकीयதாभाव **प्रतिसन्धान**பண்ண மாட்டாமையாலே, **स्वात्म**
समर्पणத்தை **प्रत्युपकार**மாகச் செய்யக் கூடுமென்று கருத்து. **स्वात्म**

ச- யறியாதபடி வஞ்சித்தவனே; வஞ்சித்தாயென்றது **सम्बुद्धि** இவன்
 விணு,வஞ்சிக்க வந்தவனென்று சொல்லுகிற **शुकादि वाक्य**நெஞ்சிற்
 படாதபடி வஞ்சித்தவனே என்றபடி. எனதாவியுள் - **मदीयमनस्**ஸுக்
 குள்ளே. கலந்து - **सम्बन्धि**த்து. அறியாமா மாயத்து - அறியவொட்
 டாத மஹாமாயத்தில். **ज्ञानविरोधि**யான **महाप्रकृति**யிலென்றபடி. அடி
 யேனை - மாமாயத்திலே யிருக்கிற வடியேனை. அறியாக் காலத்
 துள்ளே - அறியமாட்டாத காலத்திலே, **ज्ञानसम्भाव**னையில்லாத பால்யத்
 திலே யென்றபடி. அடிமைக்கண் - **दास्य**த்திலே. அன்பு - **प्रेम**த்தை.
 செய்வித்து - **पண்ணि**வைத்து. அடியேனை **प्रेम**த்தைப் பண்ணி
 வைத்து என்று **द्विकर्मकम्** । வைத்தாய் - **स्थापित**தாய். இவ் **उपकारा**
तिशयம் உன்னாலும் **परिच्छेद**ிக்க முடியாதென்று கருத்து. ஆல் -
पादपूरणम् । (3)

ஆ- தன்றென்று நிருபிக்கமாட்டாராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப் பெருநல்லுதவிக்குக் கைமாருகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளா அடிமையாகக் கொடுத்துப் பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து, தருகிற நானூர் தரப்புகிற இவ்வாத்மாவார் பண்டேயுனக்கு சேஷமாயிருக்கிற இவ் ஆத்மாவை நீ கொண்டருளினாய்த் தனையிறே என்கிறார். (4)

இ- **समर्पण मात्रத்திலே मनोव्यापारம் निरतिशयप्रोதியாலே** நடக்கக்கூடும். **स्वकीयवस्तु**வை ராஜாவுக்கு உபஹாரமாகக் கொடுக்குமாப் போலே, என்தென்கிற அபிமானத்தோடே **आत्मसमर्पणं** பண்ணலாகா தென்று ஆசார்யர் சிஷித்தருளின இடம் **मोक्षार्थप्रपदनविषय** மாகையாலே விரோதமில்லையென்று கண்டு கொள்வது. எனதாவியுள்கலந்த என்கிறதற்கு அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (அவனித்யாதியால்) **द्वितीयपादार्थ**த்தைக் காட்டுகிறார் (தம்முடைய **इत्यादि**யால்) இப்படி அறிவழிந்து செய்கிறாராகில், இவ் ஆத்மா உனக்கு **अनादिया**க சேஷ மாகையால் இஸ்ஸமர்ப்பணம் **प्रत्युपकार**மாக மாட்டாதென்று **उत्तरार्थ**த்திலே சொல்லக்கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் **इत्यादि**யால்) **पूर्वसंश्लेषसुखातिशय**த்தாலே **स्वस्वरूप**த்தை நிருபிக்கமாட்டித்திலர் **स्वात्मा**வை **प्रत्युपकार**மாக ஸமர்ப்பித்த **अनन्तरं**, இது ப்ரத்யுபகாரமாக மாட்டுமோ மாட்டாதோ என்று நிருபிக்க வேண்டியதுக்காக **स्वस्वरूप**த்தை விவேகிக்கிறாரென்று கருத்து. யானா ரென்கிறதையுரைக்கிறார் (தருகிற நானூர் என்று) எனதாவியார் என்கிறதை உரைக்கிறார் (தரவித்யாதியால்) எனதாவி யாவியு நீ என்கிறதையுரைக்கிறார். (பண்டே **इत्यादि**யால்) தந்த நீ கொண்டாக்கினை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இவ்வாத்மாவை **इत्यादि**யால்) (4)

ச- எனதாவி - **मदीयात्मा**விலே. உள்கலந்த - தானும் யானுமெல்லாமென்கிற படியே **गाढ**மாகக் கலந்த. பெருநல்லுதவி - பெரிதாய் நல்லதான உபகாரத்துக்கு. உதவி - உபகாரம். கைமாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக. எனதாவி - **मदीयात्मा**வை. தந்தொழிந்தேன் - ஸமர்ப்பித்து விட்டேன். இனி - **इतः परम्** । மீள்வதென்பதுண்டே - திரும்பிவாங்கிக் கொள்கை உண்டோ, இல்லை யென்றபடி. இனி

மு- இனியார் ஞானங்களால் எடுக்க லெழாதவெந்தாய்
கனிவார் வீட்டின்பமே என்கடல் படாவமுதே
தனியேன் வாழ்முதலே பொழிலேழு மேனமொன்றாய்
நுனியார் கோட்டில்வைத்தாய் நுனபாதம் சேர்ந்தேனே. (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

ஆ- (இனியார்) அநாஸ்திரெத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும்
அவர்களுடைய 'ஜ்னங்களுக்கு அகோசரமாய் அநன்யபக்திகளாயிருப்
பார்க்கு பரமசுலபமாய், தாடசபக்திஹினனாயிருக்கச் செய்தே எனக்கு
அயன் சிद्धभोग्यமாய் ஸமுத்ரத்திலே அழுந்திக்கிடக்கிற ஆத்மவர்த்ததை
நிஹ்துகமாக எடுத்து உஜ்ஜிவிப்பித்தாப்போலே உன்னுடைய க்ருபை
யாலே அநன்யபக்தியாயிருந்த என்னுடைய உஜ்ஜிவனஹேதுமூனவனே
உன்திருவடி களை இனியொரு நாளும் பிரியாத தொருபடி சேர்ந்
தேனே என்கிறார். (1)

இ- ஆர் ஞானங்களாலென் கிறதையுரைக்கிறார் (அநாஸ்திரெத்தையா
யால்) எடுக்கலெழாத என்கிறதையுரைக்கிறார் (அகோசரனையென்று
கனிவார் வீட்டின்பமே யென்கிறதையுரைக்கிறார் (அநன்யபக்தியால்)
என்கடற்படாவமுதே என்கிறதை விவரிக்கிறார் (தாடசபக்தியால்)
பொழிலேழுமித்யாதி வைத்தா யென்னுமளவை விவரிக்கிறார்
(ஸமுத்ரத்திலே இत्याடியால்) இது டிஷாந்தாய்மென்று கருத்து. தனியேன்
வாழ் முதலே என்கிற இடத்தில் அபிபிரேதாய்மருளிச் செய்கிறார்
(உன்னுடைய இत्याடியால்) தனிடேன் வாழ்முதலே என்கிறதையுரைக்
கிறார் (அநன்யபக்தியால்) நுனபாதமினி சேர்ந்தேனே என்று அந்
வயித்துரைக்கிறார் (உன் திருவடி இत्याடியால்) நிஸ்ஸங்கதவ்யோதநாய்
சேர்ந்தேனே என்று மூதாய் நிஷ்டைமென்று கருத்து. இனி ஷங்கததை
விவரிக்கிறார். (இனி நாளுமித்யாதியால்) (5)

ச- ஈசுவரன்தான் திருப்பிக் கொடுத்தாலும் கொள்ளே னென்றபடி.
பொழிலேழும் - லோகசுகந்தையும். உண்ட வெந்தாய் - ப்ரளயத்
திலே வயிற்றிலே வைத்த ஸ்வாமின் எனதாவியாவியும் நீ - மஹாத்மா
வுக்காத்மாவும் நீ. யானார் - டாதாவான நான் ஆர். எனதாவியார் -
டேயமான ஆத்மாவார். டாதவ்ஷாபநமும் டேயவ்ஷாபநமும் நியத்வடிய
மென்றபடி. தந்த நீ - இவ்வாத்மாவைக் கொடுத்த நீ. அதாவது,
இவ்வாத்மாவை நியைந்யாலே சாதாக்கின நீ யென்றபடி. கொண்
டாக்கினையே - ஸீகரித்தாயித்தனை. (4)

மு-

சேர்ந்தார் தீவினைகட் கருநஞ்சைத் தின்மதியை
தீர்ந்தார் தம்மனத்துப் பிரியா தவருயிரை
சேர்ந்தே போகல்கொடாச் சுடரை அரக்கியைமூக்
கீர்ந்தாயை அடியேன் அடைந்தேன் முதல்முன்னமே
(6)

ஆ- (சேர்ந்தார்) போனகாலமும் சர்லேஷித்தோம் என்று தமக்குத்
தோற்றும்படி எம்பெருமானோடே தாம் சர்லேஷிக்கையாலே ஆசிரித

இ- பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மென்றிருந்தவர்
முதன் முன்னமேயடைந்தேன் என்னக் கூடுமோ என்ன அருளிச்
செய்கிறார் (போனகாலமியாதியால்) ஐச் வர்யம் மிகுந்தால்
பூர்வமிருந்த டாரிட்யமும் மறக்குமிதே. ப்ராசினது:வமபி மெ சுலயநிவ
என்றாரிதே. சர்லேஷிக்கையால் 'என்கிறதற்கு மஹாவாக்யாந்தத்தில்
க்ரியையோடே அந்வயம். கீழ்ப்பாட்டிலே உத்தரகாலமெல்லாம்
சர்லேஷித்தோமென்றார். இப்பாட்டிலே பூர்வகாலமெல்லாம் சர்லேஷித்
தோமென்கிறாரென்று கருத்து. சேர்ந்தார் தீவினைகட்கரு நஞ்சை
என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஆசிரித்யாதியால்) தீவினையென்றது

ச- இனி சப்தத்துக்கு மேலே அந்வயம். ஆர் ஞானங்களால் - அநா
சிரிதானாமிதி சேஷ: । எடுக்கல் - ஶ்ரீக்கை, எடுக்கலெழாத - ஶ்ரீது: ஶக்ய
மல்லாத. எந்தாய் - மத்ஸாமிந் । கனிவார் வீட்டின்பமே - கனிகை -
பக்வமாகை. கனிவார்க்கு - த்வஷிஷயபக்தியாலே பரிபக்ஷஹ்ருக்கு
வீட்டிலே - ஶ்ரீத்திலே வந்திருக்கிற. இன்பமே - ஶோயமானவனே.
(என்னியாதி) மதீயமாய் கடல்படாத அம்ருதமே. மயநாடியநங்
களாலே ஸமுத்ரத்திலுண்டாகாத அம்ருதமே என்றபடி. ஏன
மொன்றாய் - அஷிதீயவராஹாய் ஏனம் - வராஹம். பொழிலேமும் -
அதலவிலாதிசஸலோகாமிதீயான பூமியை. நுனியார் கோட்டில் -
கூர்மையாலே பூர்ணையான ட்ஷ்டீயிலே. நுனி - கூர்மை, சூஹ்மாத்வம்.
வைத்தாய் - ஶ்யாபித்தவனே. தனியேன் வாழ்முதலே - ரக்ஷகாந்தரமில்லா
மையாலே ஶகாகியான என்னுடைய வாழ்வுக்கு மூலபூதனே. நுன
பாதம் - த்வத்பாத்தை. உன் ஶ்ரீஸ்தானே நுன்னாய், நுன என்று அகாரம்
அதிகமாயிருக்கிறது. இனி - இது: பரம் । உத்தரகாலமெல்லா மென்ற
படி. சேர்ந்தேனே - ஶகாரமவதாரணாந்தம் । (5)

ஆ-ருடைய **स्वविषयदिव्यज्ञान** **विरोधिपाप**ங்களுக்குநஞ்சாய் அவர்களுக்கு **स्वविषयदिव्यज्ञान** **प्रद**னாய் இப்படி தன்னுடைய **प्रसाद**த்தாலே **लब्ध** **ज्ञान**ராகையாலே **सम्यग्व्यवसित**ராய் இருந்தவர்களை **संसार**த்திற்புகவிடாதே அவர்களோடு பிரியாதே **संश्लेषि**க்கும் **स्वभाव**னுமாய் **आश्रित** **विरोधि** **निरसन** **स्वभाव** னுமாயிருந்த உன்னைடு இன்றோ அடியேன் **संश्लेषि**க்கப் பெற்றது. இவ்வாத்மா வுள்ளவன்றே பெற்றேனன்றோ வென்கிறார்.

(6)

இ- **पाप** **सामान्य** **वाचि**யாகிலும், **ज्ञान** **प्रद** **त्व** **सम** **भिव्याहार**த்தாலும் பாட்டில் **पुनरुक्ति**வாராமைக்காகவும் **ज्ञान** **विरोधि** **पापं** **विवक्षित** **व्य** **मे** **ன்று** கருத்து திண்பதியை என்கிறதற்குத் தா - ருர் (அவர்களுக்கு **इत्यादि**யால்) மதி **शब्द** **सामानाधिकरण्यं** **नियन्तृ** **त्व** **निवन्धन** **मे** **ன்று** கருத்து. தீர்ந்தார் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (இப்படி **इत्यादि**யால்) **सम्यग्व्यवसित**ர் **प्राप्य** **व** **प्रापक** **त्व** **व्यवसायि**கள். சேர்ந்தே போகல் கொடா என்கிறதையுரைக்கிறார் (**संसार** **इत्यादि**யால்) தம் மனத்துப் பிரியாத என்கிறதையுரைக்கிறார் (அவர்களோடு **इत्यादि**யால்) அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை என்கிறதற்குத் தா - ருர் (**आश्रित** **इत्यादि**யால்) முதன் முன்னமேயென்கிற இடத்தில் **अभिप्रेतार्थ** **म** **रु** **ளி**ச் செய்கிறார் (உன்னைடு **इत्यादि**யால்) முதன் முன்னமே யடைந்தேன் என்றந்வயித்துரைக்கிறார் (இவ்வாத்மா **इत्यादि**யால்)

(6)

ச- சேர்ந்தார் தீவினைகட்கு - **आश्रित** **ரு** **டைய** க்ருரபாபங்களுக்கு. அருநஞ்சை - **दुस्सह** **विषम** **य** **मा** **न** **வ** **னை**. **पाप** **नाश** **क** **னை** யென்றபடி. திண்மதியை - **दिव्यज्ञान** **प्रद** **னை**. தீர்ந்தார் தம் மனத்து - **अव्यवसाय** **शालि** க்ருடைய மனஸ்ஸரில் நின்றும். பிரியாத - ஒருக்காலமும் விட்டுப் போகாதவனான. அவருயிரை - அவர்களுடைய ஆத்மாவை. சேர்ந்தே போகல் கொடா-**संसार**த்திலே விழுந்து அவசனமாய்ப்போகவொட்டாத. சுடரை - **ज्योतिस्** **ஸை**. அரக்கியை - ராக்ஷஸியை, குர்ப்பணகையை என்றபடி. மூக்கீர்ந்தாயை - **नासिकै** **य** **ஏ** **டி** **த்த** **உ** **ன்** **னை**. **एवंविध** **द्वि** **कर्म** **क** **व्य** **व** **ह** **ार** **ங்** **கள்**, ஆனையைக் கொம்பைமுறித்தா னென்றுமாப் போலே **द्रुमि** **इ** **व्य** **व** **ह** **ार** **ங்** **களி** **லெ** **ங்** **கு** **மு** **ண்** **டு**. அடியேன், முதன் முன்னமே - **पूर्व** **த்து** **க்** **கு** **ம்** **पूर्व** **மே**. **अनादिकाल** **त्त** **ிலே** **த** **ா** **னே** என்றபடி அடைந்தேன் - அநுபவிக்கப் பெற்றேன்.

(6)

மு- முன்னல் யாழ்ப்பயில்நூல்! நரம்பின் முதிர்கவையே
பல்ந லார்பயிலும் பரனே பவித்திரனே
கன்ன லே அமுதே கார்முகிலே என்கண்ணு
நின்னலால் இலேன்காண் என்னநீ குறிக்கொள்ளே.
(7)

ஆ- (முன்னல்) சர்க்கரணங்களுக்கும் நிர்வகிக்மொய்மூதனாய், உன்
திருவடிகளுக்கு நல்ல ராயிருப்பா ரெல்லாருக்கு முன்னைக்
கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களுடைய தவநுமவவிரோதசர்வதொ
நிரசனஸ்வமாவனாயிருந்த உன்னை எனக்கு நிஹ்துகமாகத் தந்தருளினாய்.
நீ யல்ல தெனக்கொரு டாரகமில்லை. இனி யென்னைக் கைவிடாதே
கிடாயென்றுகொண்டு எம்பெருமானோடே தமக்கு ப்ருத்தமான சர்ஸலேத்
துக்கு மஹ்வருகிறதோ என்னும் அதிஷ்டையாலே எம்பெருமானை
யபேகிக்கிறார்.

ம- குறிக்கொள் ஞானங்களால் எனையுழி செய்தவமும்
கிறிக்கொண் டிப்பிறப்பே சிலநாளி லெய்தினன்யான்
உறிக்கொண்ட வெண்ணெய்பா லொளித்துண்ணு
மம்மான்பின்
நெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய்ப் பிறவித் துயர்கடிந்தே; (8)

ஆ- (குறிக்கொள்) தாமிப்படி எம்பெருமானை யபேக்ஷிக்க, அவனும்
நாம் விசுலேஷிக்கரசுநமென் என்றருளிச்செய்ய, தாமும் நிவृत्ताதிசுக்ராய்க்

எட்டாம் பாட்டு

இ- ப்ருசமான சஸுலேஷத்துக்கு ஢க்வரப்புக்குகிறதோ என்று கீழ்ப்
பாட்டிலே அதிசுக்ரபண்ணினவர், ஢கவத்ராசியைப்பெற்றே னென்று
இப்பாட்டிலே ஸந்தோஷிக்கக் கூடுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார்
(தாம் ஐத்யாடியால்) இவ் அய்ந்யயானுபபத்யா கல்பனியமென்று கருத்து.
நிவृत्ताதிசுக்ராய்க்கொண்டு சொல்லி அநுபவிக்கிறாரென்று அவ்யம் ।

ச- முன் - ப்ராசீனமாய். நல் - சமீசீனமாய், இவ்விரண்டும் நூலுக்கு
விசேஷணம். யாழ்பயினூனரம்பில் - யாழ் - வீணை. பயிலுதை -
அ஢்யஸிக்கை. நூல் - ஶாஸ்த்ரம் । வீணாவியயமாக அ஢்யஸிக்கப்படுகிற
சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன. நரம்பு - தந்த்ரீ । அதின், முதிர் சுவையே-
ப்ரு஢்ரஸமே. ப்ராசீன சமீசீன வீணாஶாஸ்த்ரோக்த தந்த்ரீஜந்ய ப்ரு஢்ரஸுஶ்ருபஸ஢்
வ஢்ரோயணே என்றபடி. பன்னலார் - பலரான நல்லராலே, ஢஢ுவி஢
ரான ஶ்நானிகளாலே என்றபடி. பன்னலாரென்கிற இடத்திலே லகாரஸ
நகாரே பரே னத்வம் । பயிலும் - புன: புனரநு஢்யமானனா. பரணே -
அபரிசிஷ்நானந்ரூபணே. பவித்திரணே - பவித்ரணே. கன்னலே அமுதே-
ஸ்ப்ரும் । கார்முகிலே - நீலமே஢மே. என் கண்ணா - என்னுடைய
க்ருஷ்ண. நின்னலால் - த்வா் விநா । இலேன் காண் - நான் ஢ோய
வஸ்துரஹிதன் கிடாய். நீ யென்னைக் குறிக்கொள்ளே - ஸங்கல்பித்
தருளவேணும். உன்னை விசுலேஷியாதபடி ஸங்கல்பித்தருளவேணு
மென்றபடி. (7)

ச- குறி - அவதானம் । குறிக்கொள் ஞானங்களால் யமநியமா஢வதானங்
களாலே கொள்ளப்படுகிற ஢க்தியோகாஶ்யஜ்நானங்களாலே. ச஢்஢ிதா஢்஢

ஆ-கொண்டு அதிदुष्करமாய், அனேககாலசாடியமான கர்மயோகஜானயோக சஹகர
 பித்தயோக சாடியமான சંசாரநிவृत्திपूर्वकभगवदनुभवத்தை இஜ்ஜன்மத்திலே
 அल्पகாலத்திலே அயத்னே நான் பெற்றே எனென்று தாம்பெற்ற சமृद्धि
 யைச்சொல்லி அநுபவிக்கிறார். (8)

இ-குறிக்கொள் என் - தா- ருர்(அதிदुष्कर மாயென்று) எணையூழி செய்
 யென்கிறது தவமென்று சொல்லப்பட்ட மோக்ஷத்துக்கு விசேஷண
 மாயிருந்தாலும் பலத்துக்கு சிரகாலசாடியத்வ் சொல்லவே சாஸனத்துக்கு
 சிரகாலானுவृत्तिசொன்னதாக பர்வசிக்கு மென்று கருத்தாலே மோக்ஷ
 சாஸனங்களான ஜ்ஞானங்களுக்கு சிரகாலானுவृत्ति யருளிச் செய்கிறார்
 (அனேகேत्याடியால்) இங்கு சாடியமான என்றது, अनुवर्तनीयமானஎன்றபடி.
 இது பக்தியோகத்துக்கு விசேஷணம். ஜ்ஞானங்களாலே என்கிறதற்கு
 அபிபிரேதார்த்தம்ருளிச் செய்கிறார் (கமேत्याடியால்) ஞானங்களால் எனை
 யூழியென்கிறதை சஹகரிக்கிறார் (பக்தீत्याடியால்) தவமென்கிற
 சப்தமும் உத்தரார்த்தமும், தாத்பர்யமாய் எகாத்மாவையாலே, இரண்டுக்கும்
 எகஹேலயா அর্থம்ருளிச் செய்கிறார் (சம்சாரேत्याடியால்) தவமென்கிற சப்தம்
 பக்தியோகாஹ்யதபோவாசியாய்க் கொண்டு லக்ஷணயா தத்பலபரமென்று கருத்து.
 இப்பிறப்பே சில நாளில் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (இஜ்ஜந்மே
 த்யாதியால்) கிறிக்கொண் டென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயத்னேஎன்று)
 அल्पயத்னேஎன்றபடி; अनुदरा कन्येतिवत ईषदर्थे नञ् । எய்தினன்யானென்
 கிறதையுரைக்கிறார் (நான்பெற்றேஎனென்று) (8)

ச- विद्यादिभेदाद्बुवचनम् । எணையூழி செய்த வமும்-வஹுக்லபசாடியமான
 தபஸ்ஸையும், மோக்ஷத்தையு மென்றபடி. இதுக்கு எய்தின
 னென்கிறதோடே அந்வயம். ஊழிசப்தம் சிரகாலாபிபிராயம் । अत्यन्त
 दुर्लभत्वद्योतनाथं अपिशब्दार्थप्रयोगम्. பிறவித்துயர் கடிந்து - ஜன்மदुःखத்
 தை நிரசித்து. உறிக்கொண்ட - शिष्यगृहीतமான, शिष्यस्थமான
 என்றபடி. வெண்ணெய் பால் - இதுகளை. ஒளித்து உண்ணும்.
 चौयंत्ताலே அமுதுசெய்யும். அம்மான் - ஸ்வாமியுடைய. பின்
 னெறி - பின்வழியை. கொண்ட-பற்றின. நெஞ்சனாய் -மனஸ்ஸை
 யுடையவனாய், तदनुभवैकप्रवणमानसोயென்றபடி. இத்தால் முக்திदश
 யிலநுபவத்தைச் சொன்னதாயிற்று. இப்பிறப்பே - अस्मिन्नेव जन्मनि

மு- கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண் ணவர்
பெருமான்
படிவா னம்இறந்த பரமன் பவித்திரன்சீர்
செடியார் நோய்கள்கெடப் படிந்து குடைந்தாடி
அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேனே. (9)

ஆ- (கடிவார்) **निरवधिकभोग्यभूतनाय** அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியாய்
திருநாட்டிலுங்கூடத் தன்னோடொத்தாரையும் மிக்காரையுமுடைய
யவனல்லாமையாலே **परमनाय**, **स्वाश्रितरुदைய** **स्वसंश्लेषविरोधिसंवदोषங்**
களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனையிருந்த எம்பெருமானுடைய
கல்யாணகுணங்களாகிற அம்ருத வெள்ளத்திலே என்னுடைய
விடாயெல்லாம் கெடும்படி போய் புக்கு படிந்து குடைந்தாடி
வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனடியே என்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணனென்கிறதற்கு **फलितार्थ**
மருளிச்செய்கிறார் (**निरवधिकेत्यादियால்**) விண்ணவர் பெருமானென்
கிறதையுரைக்கிறார் (அயர்வறும் **इत्यादियால்**) வானம்படி யிறந்த
பரமனென்று அந்வயித்து விவரிக்கிறார் (திருநாட்டிலும் **इत्यादियால்**)
மிக்காரையும் என்றது **आर्थिकम्** । பவித்திர னென்கிறதை விவரிக்
கிறார் (**आश्रितेत्यादियால்**) சீர் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (**कल्याणेत्यादि**
याல்) வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தே னென்று **पानंपண்ணु**கிற
தாகச் சொல்லுகையாலே, **कल्याणगुणानाममृतत्व** **प्रवाहत्व** **रूपणर्माभिप्रेत**
மென்று கருத்து. செடியார் நோய்கள் கெட என்கிறதையுரைக்
கிறார் (என்னுடைய இதயாதியால்) விடாயெல்லாமென்றது வாயுந்
திரையுகளில் வந்த விடாயெல்லா மென்றபடி. **शिष्टं स्पष्टम्** । கீழ்ப்
பாட்டிலே **भविष्यदनुभव**த்தைப் பேசினார். இப்பாட்டிலே **वर्तमानानुभव**
த்தைச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. (9)

சில நாளில் - **तत्रापि कतिपयेष्वेव दिनेषु** । கிறிக்கொண்டு - அல்பமான
உபாயத்தைக் கொண்டு. கிறி-உபாயம். யான் - ஒரு யோக்யதை
யுமில்லாத நான். எய்தினன் - **प्रापित्ते**ன். **फलस्य सन्निहितत्वामि**
प्रायेण भूतनिर्देशम्. தவமென்று **सामान्येन निर्दिष्ट**மான **मोक्षस्वरूप**த்தை
विशदीकरिக்கையிலே **उत्तरार्ध**த்துக்குத் தாத் பர் யம் ஊற்றித்துக்
கொள்வது. (8)

மூ- களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று
ஒளிக்கொண்டசோதியுமாய் உடன் கூடுவதென்று
கொலோ
துளிக்கின்ற வானிந்நிலம் கடராழி சங்கேந்தி
அளிக்கின்ற மாயப்பிரான் அடியார்கள் குழாங்களையே 10

ஆ- (களிப்பும்) இப்படி எம்பெருமானுடைய குணங்களாகிற
அம்ருதத்தை ஸுஜிக்கிற ஆழ்வார் இந்த அம்ருதத்தை **निरस्तसमस्त
प्रतिबन्धक**ராய்க் கொண்டு **भगवद्गुणैकभोग**ரான **नित्यसिद्धपुरुष**ர்களுடைய

பத்தாம் பாட்டு

இ- பருகிக் களித்தே னென்று **तृप्त**ரான இவர், உடன் கூடுவ
தென்று கொலோ என்று **வேண்டுவானென்ன** அருளிச் செய்
கிறார் (இப்படி **इत्यादिया**ல்) தாம் **एकराय** **सशरीर**ராய் அநுபவிக்க
கிறது தமக்குப் போராமையாலே **भगवदेकभोग**ரான பலரோடே கூட
निष्प्रतिबन्धமாக அநுபவிக்கவேணு மென்று ஆசைப்படுகிறு ரென்ற
தாயிற்று. களிப்புமித்யாதி சோதியுமாயித்யந்தம் **सङ्ग्रहिक**கிறார்
(**निरस्तेत्यादिया**ல்) துளிக்கின்ற **इत्यादि** அடியார் **इत्यन्त**த்திற்கு **अभिप्राय**
மருளிச் செய்கிறார் (**भगवदित्यादिया**ல்) குழாங்களை யென்கிறதை

ச- கடிவார் தண்ணந்துழாய் - **मधुसन्दिशीतलसुन्दरतुलसी**கனான. கடி-
மது । வார்கை - விடுகை. கண்ணன் - க்ருஷ்ணனா யவதரித்
தவனான. விண்ணவர் பெருமான் - **नित्यसूरिनायक**னான. வானம் -
परमव्योमத்திலே, **सप्तम्यर्थे प्रथमा** । படியிறந்த - **सादृश्य रहित**னான.
படி - **सादृश्यम्** । பரமன் - **सर्वोत्कृष्ट**னான. பவித்திரன் - **पवित्र**னுடைய.
சீர் - கல்யாண குணங்களை. அடியேன், செடியார் - தூறுகள்
போலே **पूर्ण**ங்களான. செடி - தூறு. நோய்கள் - **व्याधिका**ள். சந்தாப
ங்கள். கெட - **नशिक**்கும்படி. படிந்து - வந்துகிட்டி. குடைந்து -
आलोडितத்து. ஸர்வ குணங்களையும் - **परामर्शित** தென்றபடி. ஆடி -
अवगाहितத்து. வாய்மடுத்து - **वदन**த்தை **निवेश**ிப்பித்து. **अनुभवोपकरण**
மான **अभिनिवेश**மாகிற வாயை வைத்தென்றபடி. பருகி-**पान**ப்பண்ணி.
அநுபவித்தென்றபடி. களித்தேனே - **आनन्दि**த்தேனே. (9)

பு- குமாங்கொள் பேரரக்கன் குலம்வீய முனிந்தவனை
குமாங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் தெரிந்துரைத்த
குமாங்கொள் ஆயிரத்துள் இவைபத்து முடன்பாடி
குமாங்களா யடியீர் உடன் கூடிநின் ருடுமினே. (11)

ஆ- दिव्यरिपतிலே சென்று அவர்களோடே கூட நான் ஸுஜப்ப
தென்றோ என்கிறார். (10)

(குமாங்கொள்) सपुत्रजनबान्धवமாக ராவணன் மடியும்படி, கண்

இ- யுரைக்கிறார் (दिव्येत्याद்யால்) உடன் கூடுவதென்று கொலோ
என் - தா - ருர் (சென்றித்யாதியால்) (10)

நிகமனம்

प्रथमपादத்துக்குத் தா - ருர் (सपुत्रेत्याद்யால்) தெரிந்துரைத்த என்

ச- களிப்பும் - प्राकृतविषयानुभवसुखமும். கவர்வும் - अभिनिवेशமும்.
प्राकृतविषयம் லாபியாத த சையிலே, तत्प्राप्त्यभिनिवेशम् மென்றபடி.
அற்று - निवृत्तमायं, तद्रहितम् பென்றபடி. பிறப்பு-जन्मம். பிணி - व्याधि
மூப்பு - जरै । இறப்பு-मरणம். அற்று - एतद्रहितम्. ஒளிக்கொண்ட
சோதியென்று बहुवीहि । प्रकाशवज्ज्योतिर्मय विग्रहयुक्तனுமாயென்ற
படி. ஒளியென்று धर्मभूतज्ञानं विवक्षितम् । रजस्तमोरहिततया ज्ञानसङ्कोच
மில்லாத शुद्धसत्त्वस्वयम्प्रकाश विग्रहशालियுமாயென்கை. துளிக்கின்ற
வர்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான. வான் - आकाशத்தையும். இந்திலம்-
இந்த பூமியையும். சுடராழிசங்கேந்தி - भास्वरचक्रशङ्खங்களை घரित
துக்கொண்டு. அளிக்கின்ற - रक्षायित्री நிற்கிற. மாயப் பிரான் -
आश्चर्यभूतான उपकारकனுடைய. அடியார்கள் குமாங்களை-नित्यदास
ரான ஸூரிகளுடைய ஸமுஹங்களை. அடியேன் इत्यध्याहार:
உடன் கூடுவது - एकरसम्பாய்க் கொண்டு கூடுகை. என்று கொலோ -
என்றைக்கோ, ஓகாரத்தாலே औत्सुक्यத்தோற்றுகிறது. (10)

குமாங்கொள் - ஸமுஹத்தைக் கொண்டிருக்கிற. पुत्रमित्रादि
राक्षससमूयुक्तான என்றபடி. பேரரக்கன் - பெரியராக்கஸன், வரவல
भुजबलादிகளாலே उद्धतான ராவணனுடைய வென்றபடி. குலம்

ஆ- சிவந்தவனையுள்ளபடி கண்டு சொன்ன இத்திருவாய் மொழியை
 भगवदेकभोगरायिरुப்பார் எல்லாரும் கூடி ஸுஜியுங்கொள்கிறார் (11)
 திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளை சரணம்.

இ-கிறதையுரைக்கிறார் (உள்ளபடியித்யாதிபால்) துநியநாதத்தை ஸங்க்
 ரஹிக்கிறார் (இத்திருவாய் மொழியை பெற்று) அடியீரென்கிறதின்
 அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (भगवदित्याद்யால்) குழாங்களா பென்
 கிறதை யுரைக்கிறார் (எல்லாருமென்று) உடன் கூடிநின்று உடன்
 பாடியாடுமின் என்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (கூடி ஸுஜியுங்கொன்று)
 (11)

ச- வீய-வம்சம்நசிக்கும்படி. முனிந்தவனை - कुपितனான சக்ரவர்த்தித்
 திருகளை. குழாங்கொள் தென்குருகூர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமுஹயுக்
 தமான திருநகரிக்கு निर्वाहकरான. சடகோபன், தெரிந்துரைத்த-
 உள்ளபடி யறிந்து சொன்ன. குழாங்கொளாயிரத்துள் - गाथासमूह
 दशक समूहशतकसमूहयुक्तமான सहस्रத்திலே, இவைபத்தும் - मिलत्सर्वा
 स्वादत्वपरமான இத்தசகத்தை. அடியீர், இது सम्बोधनम् । भगवच्चरण
 विन्यस्तभरரான ஸ்வாமிகொன்றபடி. குழாங்களாய் - समूहीभूतरாய்க்
 கொண்டு. உடன்கூடி - अर्थकामங்களடியாக [கீறுபாறென்னுதே
 एककण्ठरாய் நின்று, இப்படி स्थिरप्रतिष्ठितராய். உடன்பாடி-अभिप्रायत्
 தோடே गान्पண்ணி. ஆடுமினே - ஆடுங்கொள், அநுபவியுங்கொ
 ளென்றபடி. (11)

ज्ञानचैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(ஊனில் வாழியிரே)

चित्रास्वादानु भूतिं प्रियमुपकृतिभिर्दास्यसारस्यहेतुं

स्वात्मन्यासार्हकृत्यं भजदमृतरसं भक्तचित्तैकभोग्यम् ।

सर्वाक्षप्रीणनार्हं सपदि बहुफलस्नेहमास्वाद्यशीलं

सभ्यैस्साध्यैः समेतं निरविशदनघाशेषनिर्वेशमीशम् ॥ २५ ॥

(चित्रास्वादानुभूति)தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுது மொத்தே-
மதுரங்களான मधुक्षीरादिपदार्थங்களுடைய ரஸத்தை யுடைத்தான
அநுபவத்தை யுடையனுமாய் (प्रियमुपकृतिभिः) பெற்றவத்தாயாய்த்
தந்தையாய் அறியாதன அறிவித்தவத்த - மாதாவும் பிதாவும் ஆசார்
யனும் பண்ணுமுபகாரங்களை யெல்லாம் தானே பண்ணி, அத்
தாலே आश्रितர்க்குப்ரியனுமாய் (दास्यसारस्यहेतु) அறியாக் காலத்
துள்ளே அடிமைக் கணன்பு செய்வித்து, அறிவுநடையாடாத காலத்
திலே दास्यरसத்தை யுண்டாக்கினவனுமாய் (स्वात्मन्यासाहकृत्य) என
தாவியுள் கலந்த பெருநல்லுதவிக் கைமாறெனதாவி தந்தொழிந்
தேன் - ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும்படிக் கீடாக ஆத்மாவினுள்ளே
கலந்திருந்த 'மஹோபகாரத்தை யுடையனுமாய் (भजदमृतरस) என்
கடற்படாவமுதே - आश्रितர்க் கம்ருதம் போலே भोग्यனுமாய் (भक्तचित्त
कभोग्य) தீர்ந்தார் தம் மனத்துப் பிரியாத - प्राप्यप्रापकங்களிரண்டும்
தானே யென்றிருக்குமவர்கள் மனஸ்ஸை விட்டுப் பிரியமாட்டா
திருக்குமவனாய். (सर्वाक्षप्रीणनाहं) யாழ்பயினூலித்யாதி चक्षुः श्रोत्रादि
सर्वेन्द्रियप्रीणनयोग्यமான भोग्यतैயையுடையனுமாய் (सपदि बहुफलस्नेहं)
(குறிக்கொள் ஞானங்களா லித்யாதி) जन्मान्तर सहस्रेषु इत्यादிகளிற்
படியே चिरकालसाध्य तपोध्यानसमाधिफलமான भक्तियोगத்தைத் தனக்கு
अभिमतரிடத்திலே (எழுதி உண்டாக்குமவனாய் (आस्वाद्यशीलम्) பவித்
திரன் சீர்ப்படிந்து குடைந்தாடி அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகி -
अत्यन्तं भोग्यत्वेनानुभाव्यங்களான கல்யாண குணங்களை யுடையனுமாய்
(सम्प्यैः साध्यैः समेतं)மாயப்பிரானடியார்கள் குழாங்களையே-सवयस्ஸு
களான நித்யஸூரிகளோடே सहितனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை
மதுரங்களான ஸர்வபதார்த்தங்களினுடைய ரஸத்தையும் உடைத்
தான भोग्यतैயை உடையவனாக ஊனில் வாமுயிரே என்கிற தசகத்
திலே ஆழ்வார் அநுபவித்தருளினு ரென்கிருர். (25)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் மூன்றும் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ர- ஆடியாடி யகம்க ரைந்து இசை
பாடிப்பாடிக் கண்ணீர்மல் கிளங்கும்
நாடிநாடி நரசிங்கா என்று
வாடி வாடும்இவ் வாணுதலே.

(1)

நாலாந் திருவாய் மொழி

ஆ- (ஆடியாடி) இப்படி நित्यपुरुषர்களோடே கூட எம்பெருமானை
யநுபவிக்க ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார் அப்போதே அப்படி யநுபவிக்கப்
பெருமையாலே வந்த निरतिशयावसादத்தாலே ஒருக்ஷணமாத்ரமும்
आत्मधारण்பண்ண வெண்ணுத दयनीयदशापन्नராய், அந்த दशानुगुण
மாக எம்பெருமானைக் குறித்துத் தாம் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும்
செய்கிற चेष्टितங்களையும் கண்டு, தம்மோடு समानशोकரான

முதற் பாட்டு

இ- கீழ்த்திருவாய் மொழியில், உடன் கூடுவதென்று கொலோ
என்று भगवदेकभोगரான பலரோடேகூட எம்பெருமானை அநுபவிக்க
ஆசைப்பட்ட இவர் அவ்வநுபவத்தில் प्रवृत्तियாமல், இத்திருவாய்
மொழியில், ஒரு பிராட்டியானவள் விரஹத்தாலே வ்யஸைப்
படுகிறுளென்று பேசுகை असङ्गतமன்றோ தம்முடைய विरहव्यसनத்தை
व्यञ्जिப்பிக்கைக்காக अन्यापदेशம் பேசுகிறுரென்னில், தானும் யானு
மெல்லாந் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம் என்றிருக்கிற இவர்க்கிப்
போது विरहமுண்டோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படிइत्यादि
யால்) இப்படி விரஹமுண்டாயிற்றுகிலும் அஞ்சிறை! வித்யாதி
களிற் போலே, ஒரு பிராட்டியுடைய வாக்யமாகப் பேசாதே,
பிராட்டி விஷயமாய் अन्यर्पाश्रमाकப் பேசுவானே னென்ன
அருளிச் செய்கிறார் (ஒரு க்ஷணமாத்ரமீத்யாதியால்) அஞ்சிறைய
வித்யாதிகளிற்போலே, தாம் தரித்திருந்து தூதுவிடுதல், சிலவற்
றோடே प्रलपित்தல் செய்யமாட்டாதபடி தாம், अत्यन्तमात्रரான படி
யையும் அத்தால் தம்முடைய பந்துக்கள் शोकात्त्राय் प्रलपிக்கிற
படியையும் व्यञ्जिப்பிக்கைக்காக பிராட்டியுடைய திருத்தாயார்
பாசுரமாகப் பேசுகிறுரென்று கருத்து. தாம் சொல்லுகிற வார்த்தை
களையென்றது, आर्तिदशையில் अवशமாகப் பேசுகிற வார்த்தைகளை
என்றபடி. இப்பொருளை யென்கிறதற்கு இம் महावाक्यान्तத்தில்

ஆ- தம்முடைய வஸ்துக்களும் எம்பெருமானை நோக்கி, தம்முடைய
 துஷையை விண்ணப்பஞ் செய்து சொல்லுகிறபடியை அநுஸந்தித்து
 இப்பொருளை எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு **अत्यन्तमवसन्नै**யாயிருந்தா
 ளொரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார் இவளுடைய துஷையை
 விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டு, இவள் முடிவதற்கு முன்பே
 ஈண்டெனவந்து, **विषयीकरित**த்தருள வேணும் மென்றுகொண்டு எம்
 பெருமானை அபேக்ஷிக்கிற **वाक्यापदेश**த்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.
 எம்பெருமானைப் பிரிந்த **व्यसन**த்திலே தன்னைக் கொண்டு **घरि**க்க
 மாட்டாமையாலே, தன்னுடைய **आश्वासार्थ**மாக அவனுடைய
गुणचेष्टितங்களைப் பாடியாடின விடத்திலும் அது தனக்கு **आश्वास**கர
 மாகாதே **अवसाद**கரமேயாக, இனி யவனைக்கண்டாலல்லது **घरि**க்க
 முடியாதென்று பார்த்து, அவனை எங்குந்தேடி **आश्रित**ருடைய **दुर्दृ**
 களில் **सहस्रैव**தோன்றிக் கொண்டு நிற்கும் ஸ்வபாவனுவனே
 யென்றழைத்து, பின்னையுங் கண்டாலும் தேருத தொரு படியற
 வாடிப் போய் அறவாடினானில் வாணுதலென்று திருத்தாயார்
प्रलापிக்கிறார். (1)

இ- க்ரியையோடே அந்வயம். அகங்கரைந்து என்கிறதை விவரிக்கிறார்
 (எம்பெருமானை **इत्यादि** யால்) இசை பாடிப்பாடி யாடியாடி என்றந்
 வயித்து விவரிக்கிறார் (தன்னுடைய வித்யாதியால்) கண்ணீர்
 மல்கி யென்கிறதை விவரிக்கிறார் (அது தனக்கித்யாதியால்) பாடிப்
 பாடி கண்ணீர் மல்கி என்கிற **समभिव्याहार**த்தாலே பாடுகையு
 மாடுகையுமே **अवसाद**ஹேதுவாய்த் தோன்றுகிற தென்று கருத்து. நாடி
 நாடி யென்கிறதை விவரிக்கிறார் (இனியித்யாதியால்) நரசிங்கா
 என் - தா - ருர் (**आश्रित**ருடைய **इत्यादि** யால்) வாடி வாடும் என் -
 தா - ருர் (பின்னையும் **इत्यादि** யால்) (1)

ச- இவ்வாணுதல் - இந்த கान्तिमल्ललाटயான பெண்பிள்ளை. வாள் -
 ஒளி. நு த ல் - ललाटम् । बहुव्रीहि: । வாணுதலென்கிற விடத்தில்
 ள்கார நகரयो: ண் கார एकादेश: । அகங்கரைந்து - மனஸ்ஸு **द्वीभूत**
 மாய், விரஹத்தாலே யென்று கருத்து. இசை - गीतम् । பாடிப்
 பாடி - भगवद्गुणங்களை पुनः पुनः गांन பண்ணி. ஆடியாடி - நின்ற
 இடத்தில் நிற்க மாட்டாதே **इतस्ततः** சஈர்த்து. கண்ணீர் மல்கி -

மு-

வாணுதல்தும் மடவரல் உம்மைக்
காணுமாசையுள் நைகின் ருள் விறல்
வாணனாயிரந் தோள்துணித் தீர் உம்மைக்
காணநீர் இரக்க மிலீரே.

(2)

ஆ- (வாணுதல்) உம்மைக் காண வேணுமென்னு மாசையாலே
இவள் வேவாநின்றாள். உம்மைக் காணும்படி யிவள் பக்கல் கூபு
பண்ணுகிறீர். ப்ரதிகூலர் திறத்திலன்றே இப்படி நேர்ந்யம்பண்ணுவது
உம்மையாசைப்பட்டார் திறத்திலும் இப்படி நேர்ந்யம்பண்ணலாமோ
என்கிறார்.

(2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- உம்மைக் காணுமாசையுள் என்கிறதை துதீயாந்யஸம்யந்தமென்று
நினைத்து உரைக்கிறார் (உம்மைஇத்யாதித்யால்) ப்ரதமபாத்ததை ஸங்க்
ரஹிக்கிறார் (இவ ளென்று) நைகின்ற ளென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(வேவாநின்றாளென்று) துதீயபாத்ததையுரைக்கிறார் (உம்மை இத்யாதி
த்யால்) துதீயபாத்ததிற்கு ஸாவமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதிகூலரித்யாதித்யால்)
நீர் என்கிற பதத்துக்கு ஸாவ மருளிச் செய்கிறார் (உம்மையாசை
யித்யாதித்யால்) இப்படி ஸாவங்கொள்ளாத போது நீரென்றது
வ்யர்மாம்.

(2)

ச- அநுஜலமதிகமாய். நாடிநாடி-தேடித்தேடி. நரசிங்கா என்று - நர-
சிங்ஹா என்று அஹ்வான்பண்ணி. வாடிவாடும்- ஸ்லானையாய் அதின் மேலே
பின்னையும் ஸ்லானையாகா நிற்கும், அத்யந்த் ஸ்லானையாகிருளென்றபடி. (1)

வாணுதல் - க்ரான்திமல்லலாடீயர்ன, இம்மடவரல் - இந்த சுகுமாரி
யானவள், மடப்பம் வந்திருக்கிறவள், மடவரல், மடப்பம் - சுகு-
மாயம். உம்மைக் காணுமாசையுள் - ஸ்பஹ். நைகின்றாள் - சிதிலை
யாகாநின்றாள். விறல்வாணன்-பரா஑மசாலி யான வானாசுரனுடைய.
விறல் - பரா஑மம். ஆயிரந்தோள் - சஹஸ்ரபுஜங்களை. துணித்தீர் - ஸ்ரண்டி
த்தவரே. நீர் - அநுகூலர்க்கு சூலபராக ப்ரசிஹ்ரான நீர். உம்மைக்
காண - இவளும்மைக் காணும்படி. இரக்கமிலீரே - கூபு யில்லாதவ
ராகிறீரே, காணும்படி கூபுபண்ணுகிறீரில்லை யென்றபடி.

(2)

மு- இரக்க மனத்தோ டெரியனை
அரக்கும் மெழுகும்ஒக் கும்இவள்
இரக்கம் எழீர் இதற் கென்செய்கேன்
அரக்கன் இலங்கைசெற் றீருக்கே. (3)

ஆ- (இரக்கமனத்தோடு) அவசனமான மனஸ்ஸை யுடையளாய் எரி யணையரக்கு மெழுகும்போலே **விரஹ்நியாலே** **தஹ்மானையான** இவள் பக்கல் **கூபையு** **ங்கூடப்** பண்ணுகிறீர். இதற்கென் செய்யேன், கெட்டேன். ஒருகொடுமையேயிது வென்கிருள். (3)

முன்றும் பாட்டு

இ- இரக்கமனத்தோடெரி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அவசன்த்யாதி யால்) அரக்குமெழுகு மொக்கு மென்கிற விடத்தில் **சாஹ்யோகிக்குத்** **தா - ருர்** (**விரஹ்த்யாதி**யால்) இரக்கமெழீ ரென்கிறதை உரைக்கிறார் (கூபையித்யாதியால்) இவள் பக்கல் என்றது **அஹ்யாதம்** | **தூரியபா**த்துக்கு **भावमருளிச்** செய்கிறார் (கெட்டேனி த்யாதியால்) **लङ्कासंहर्तृत्वकथनं** **क्रौर्यादिद्योतनार्थं** மென்று கருத்து. (3)

ச- இவள், இரக்கமனத்தோடு - **द्रवीभावयुक्तமான** மனஸ்ஸோடே. இங்கு இரக்க மென்றது **शोकத்தால்** வந்த **द्रवीभावம்**. அதாவது, அவசாடமென்றபடி. எரியனை - அக்னியை யணைந்திருக்கிற, **अग्नि** **संयुक्तமான** என்றபடி. அரக்கு - **जतुவுக்கும்**. மெழுகும் - **मधूच्छिष्टத்** **துக்கும்**. ஒக்கும் - **सहशैयாகா** நின்றாள். இரக்கமெழீர் - **कूपै** பண்ணு கிறீரிலை. எழுகை - **उज्जृम्भिक** கை. இங்கு **लक्षणा** பண்ணு கையைக் காட்டுகிறது. இதற்கு - இது நிமித்தமாக, இவளுடைய க்லேச நிமித்தமாக என்றபடி. அரக்கனிலங்கை - **रारक्ष** ஸனுடைய லங் கையை. செற்றீருக்கு - லங்கையை **नशि** ப்பித்த தேவரீருக்கு என்ற படி. என்செய்கேன் - என்னத்தைச் செய்ய்யக் கடவேன், உமக் கில்லாத இரக்கத்தை யுண்டாக்கவோ, இவளை **क्लेशिया** தபடி பண்ணவோ என்றபடி. (3)

மு- இலங்கைசெற் றவனே என்னும் பின்னும்
வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தாய் என்னும் உள்ளம்
மலங்கவெவ் வுயிர்க்கும் கண்ணீர்மிகக்
கலங்கிக் கைதொழும் நின்றிவளே. (4)

ஆ- (இலங்கை) இப்படி நானவனுடைய கொடுமையை நினைத்து,
இலங்கை செற்றீரென்று சொல்லுமளவில் தானதைக் கேட்ட
வனுடைய ஸ்ரீயிவ்வத்தையே நினைத்து, இலங்கை செற்றவனே
யென்னும், பின்னையும் பெரிய திருவடி மேலேயேறியருளி வந்து
தோன்ற யென்னும், என்னுலப் போதே வரக்காணுமையாலே
உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும், கண்ணீர் மிகக்கலங்கி இவள்
நின்று கைதொழாநிற்கு மென்கிருள். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- ஸ்ரீமதாபத்துக்குத் தா - ருர் (இப்படி யித்யாதியால்) (ஸ்ரீயிவ்வத்தையாடி)
ஜனகராஜன் திருடகள் பக்கல் ஸ்ரீயிவ்வத்தாலிறே ஸ்ரீயிவ்வத்தையென்று
கருத்து. க்ரீயிவ்வத்தையாடி நான் சொன்ன சப்தத்தை ஸ்ரீயிவ்வத்தையாடிச் சொன்ன
தாகக் கொண்டு, தானுமத்தையே சொல்லா நிற்கிரு ளென்றபடி.
திரீயிவ்வத்தையாடித் தா - ருர் (பின்னையுமத்தையாடியால்) புள்ளுயர்த்தா
யென்கிற ஸ்ரீயிவ்வத்தையென்று கருத்து. என்னுலென்றது, வந்து
தோன்றயென்னுலென்றபடி. ஸ்ரீயிவ்வத்தையாடி. (4)

ச- இலங்கை செற்றவனே யென்றும் - பிராட்டிக்காக லங்கையை
சுஹரித்தவனே யென்று சொல்லா நிற்கும். பின்னும் - ஸ்ரீயிவ்வத்தையாடி. வலங்
கொள் - வலுத்தையாடி. புள் - பகலியாலே, தருடனாலே யென்றபடி.
உயர்த்தாயென்றும், உயர வஹிக்கப்பட்டவனே யென்று சொல்லும்.
உள்ளம் - மனஸ்ஸு. மலங்க - கலங்கும்படி, வேர்பறியும்படி
என்றபடி. வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்விதமாக - உஷ்ணமாக, உயிர்க்
கும் - நிவ்விதமாக - கண்ணீர் மிக - வ்விதமாக வ்விதமாகும்படி. கலங்கி -
வ்விதமாகும்படி. இவள் நின்று கைதொழும் - உஷ்ணமாக நின்று
கொண்டு கைதொழா நிற்கும். ஸ்ரீயிவ்வத்தையாடி நிற்குமென்றபடி. (4)

மு- இவளிராய் பகல்வாய் வெரீஇ தன
 குவளையொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் வண்டு
 திவளமுதண் ணந்துழாய் கொடர் என
 தவள வண்ணர் தகவுகளே (5)

ஆ- (இவள்) இலங்கை செற்றவனே என்றும், வலங்கொள் புள்ள
 யர்த்தாய் என்றுமிப்படி யிராப்பகல் வாய்வெருவி தனகுவளை
 யொண்கண்ணநீர் கொண்டாள், இப்படி **दयनीयदशैवரச** செய்
 தேயும், [வண்டுதிவளுந் தண்ணந்துழாய் கொடுக்கிறீர், **परम**
कारुणिकரான உம்முடைய **कारुण्य**மிருக்கும்படி யிதுவோ வென்கிறாள்.
 (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- தவள வண்ணரென்கிறதற்குத் தா - றார் (**परमकारुणिक**ரானவென்று)
परमकारुणिकரென்றது, **इयं सा यत्कृते रामश्च दुर्भिः परितप्यते । कारुण्येनानशं**
स्येन शोकेन मदनेन च ॥ என்கிற படியே ஜனகராஜன் திருமகள்
 பக்கல் **परमकारुणिक**ரான என்றபடி. **शेषं स्पष्टम् ।** (5)

ச- இவள் - **विलक्षणस्वभावै**யான இவள். இராப்பகல் - **नक्तन्दिवम् ।**
 வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி. **अनिद्रस्सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः ।**
सीतेति मधुरां वाणीं व्याहरन्प्रतिबुध्यते ॥ என்கிற கணக்காய் வாசனாவசத்
 தாலே அவசமாக **प्रलपित**தென்றபடி. தன - தன்னுடையதான.
 குவளை - குவலயம் போலே. ஒண் - **शोभन**மான. கண்ண - கண்
 களிலே. நீர் - நீரை, **शोकाश्रु**வை யென்றபடி. கொண்டாள் -
 உடையவளானாள். தன என்றது **साभिप्रायम्**. தன்னுடைய தாகை
 யாலே **नित्यमानन्दवाष्प**ங்களுக்கே **योग्य**ங்களான **लोचन**ங்களிலே **शोकाश्रु**
 வை **धरि**க்கிறுளென்று கருத்து. வண்டு திவளும் **भृङ्ग**ங்கள் **प्रतिष्ठित**ங்
 களாம் படியான. திவளுகை - **प्रतिष्ठित**மாகை. தண்ணந்துழாய் -
शीतलसुन्दरतुलसिகளை. கொடர் - **प्रसादित**த் தருளுகிறீரில்லை. தவள
 வண்ணர் - **प्रवलवर्ण**ருடைய. **शुद्ध**சுவாவரான உம்முடைய என்றபடி
 தகவுகள் - **कूपै**கள். என - என்னென்பன, என்னென்று சொல்லப்
 படுவன. **कूपै**யொன்றுங்காணோமென்றபடி. (5)

மு- தகவுடையவனே என்னும் பின்னும் மிகவிரும்பும்பிரான் என்னும் என தகவுயிர்க் கழுதே என்னும் உள்ளம் உகவு ருகிநின் றுள்ளுளே.

(6)

ஆ- (தகவு) இப்படி யிவளுடைய சசங்கத்தாலே அவனுடைய சூரையை நினைத்து பரமகாரணிகளே என்று கூப்பிடும். இப்படி சூரையையுடையவன் நம்மைக் கைவிடாவிடென்று பார்த்துப் பின்னையும் மிகவு மாசைப்படும். ஆசைப் பட்டவப்போதே பெருமையாலே வந்த

ஆறும் பாட்டு

இ- தகவுடையவனே யென்னுமென்கிற விடத்தில் அபிபிரேத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதியால்) இவளுடைய சசங்கத்தாலே யென்றது, திருத்தாயாருடைய சசங்கத்தாலே யென்றபடி. திருத்தாயாருடைய சசங்கமாவது, எனதவள வண்ணர் தகவுகளென்று அவனுடைய சூரையை உபாலக்ஷிக்கிற திருத்தாயாருடைய உகியால் வந்த சூரையே. ஆனால் மென்னுடைய சசங்கத்தாலே யென்று சொல்லவேண்டி யிருக்க, இவளுடைய சசங்கத்தாலே யென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்னில், என்னுடைய சசங்கத்தாலே அவனுடைய சூரையை நினைத்து என்று திருத்தாயார் சொல்லும் அந்தத்தை வ்யாக்யாநா ச்வாக்யத்தாலே அநுகரிக்கையாலே, இவளுடைய சசங்கத்தாலே யென்னக் குறையில்கை. யதா, இவளுடைய என்றது, ஜனகராஜன் திருமகளுடைய என்றபடி. தவள வண்ணரென்கிற விடத்தில் ஜனகராஜன் திருமகள் வுடிசையாகையாலிவளென்று பரமசிங்கக் குறையில்கை. தகவுடையவனே யென்னுமென்கிறதையுரைக்கிறார் (பரமேத்யாடியால்) பின்னும் மிகவிரும்பும் மென்கிறவிடத்தில் அபிபிரேத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதியால்) பின்னும் மிகவிரும்பும் மென்கிறதையுரைக்கிறார் (பின்னையு மித்யாதியால்) உள்ள முகவுருகி என் - தா - ருர் (ஆசைப்பட்ட வித்யாதியால்) உள்ளுளே

ச- தகவுடையவனே யென்னும்-சூரையுடையவனே யென்றுசொல்லா நிற்கும். பின்னும் - திரும்பியும். மிக-மூலம். விரும்பும்-ஆசைப்படும். உள்ளம் - அந்த: கரணம் । உக - உருகும்படி. உருகி நின்றும்-

பு- உள்ளுள் ஆவி யுலர்ந்துலர்ந்து என
வள்ளலே கண்ணனே என்னும் பின்னும்
வெள்ளநீர்க் கிடந்தாய் என்னும் என
கள்விதான் பட்ட வஞ்சனையே. (7)

ஆ- அவசாதத்தாலே நெஞ்சருகும்படி யுருகிநின்று, கேட்கச் சொல்ல
ஐமையல்லாமையாலே போய்த் தன்னுள்ளுள்ளே பிரானே யென்று
மென்னுடைய மொய்மென்றுஞ் சொல்லா நிற்குமென்கிருள். (6)

(உள்ளுளாவி) எம்பெருமானைப் பிரிகையாலே பரிதயையாய்
அந்த பரிதாபத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையாலே, விடாய்ப்
பட்டார் தண்ணீர் தண்ணீர் என்னுமாப்போலே, என் வள்ளலே
யென் கண்ணனே யென்னும், பின்னும் வெள்ளநீர்க் கிடந்தா
யென்னும். எம்பெருமாளையுங் கூட வசிகரிக்கு மழகுடையவளான
இவள், அவனுடைய குணங்களிலேயிங்ஙனே யகப்பட்டாளென்
கிருள். (7)

இ- யென்கிறதற்கு மாவருளிச் செய்கிருர் (கேட்க வித்யாதியால்)
தன்னுள்ளுள்ளென்றது, தன்ஹ்ருதயத்திலே யென்றபடி. எனதகவுயிர்க்
கமுதே யென்னு மென்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (என்னுடைய
இत्याடியால்) (6)

ஏழாம் பாட்டு

प्रथमपादத்தை விவரிக்கிருர் (எம்பெருமானை இत्याடியால்) என
கள்வி யென்கிறதை யுரைக்கிருர் (எம்பெருமானையும் இत्याடியால்)
தான் பட்டவஞ்சனையே யென்கிறதை விவரிக்கிருர் (அவனுடைய
இत्याடியால்) शेषं स्पष्टम् । (7)

ச- स्वस्वरूपं द्रवीभूतमायம். உள்ளுள்ளே - ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே
பிரானென்றும் - उपकारகனே என்று சொல்லா நிற்கும். எனது -
मदीयமான. அகவுயிர்க்கு - अस्तरारमाவுக்கு, எனக்கென்றபடி. शिव
पुत्रकस्य शरीरमितिषत् भेदनिर्देशம் औपचारिकम् । அமுதேயென்னும் -
अमृतமே யென்று சொல்லாநிற்கும். (6)

மு-

வஞ்சனே என்னும் கைதொழும் தன்
நெஞ்சம் வேவ நெடிதுயிர்க்கும் விறல்
கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத்
தஞ்சென்றிவள் பட்டனவே.

(8)

ஆ- (வஞ்சனே) உன்னுடைய குணங்களிலே யென்னை யகப்படுத்தினவனே யென்றும், பின்னை தன் திருவாயாலொன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாமையாலே தன் கைகளாலே தொழுதிருக்கும். அப்போதே யவனைக் காணாமையாலே, தன்னெஞ்சம் வேவ நெடிதுயிர்க்கும் உம்மை தன்னுடைய அபர்த்துக்குத்துணை யென்று விவசித்திருந்த

எட்டாம் பாட்டு

இ- வஞ்சனே யென்னுமென்கிறதை விவரிக்கிறார் (உன்னுடைய इत्याடியால்) தோஷமாக நான் சொன்ன वञ्चकत्वத்தையே, தான் குணமாகச் சொல்லு மென்றபடி. கை தொழும் என் - ता - ருர் (பின்னையுமித்யாதியால்) தன் நெஞ்சம் வேவ நெடிதுயிர்க்கு மென்கிற விடத்தில் अभिप्रेताம்ருளிச் செய்கிறார் (அப்போதே इत्याடியால்) तुरीयपादத்தை விவரிக்கிறார் (உம்மை इत्याடியால்) तृतीयपादத்துக்குத்

ச- உள்ளாள் - हृदयस्थानத்திலே நிற்கிற. ஆவி - ஆத்மாவானது உலர்ந்துலர்ந்து - शोषित्तु शोषित्तु, இதுக்கு என்னுமென்கிற क्रियै யோடே அந்வயம். என்வள்ளலே - என்னுடைய महोदारனே, எனக்குன்னுதமாவைத் தந்தவனே யென்றபடி. கண்ணனே - कृष्णனே. இத்தால் सौलभ्यத்தைச் சொன்னபடி. என்னும் - இப்படி சொல்லாநிற்கும். பின்னும் - பின்னையும். வெள்ளநீர் - பூர்ண ஜலமான ஸமுத்ரத்திலே. கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தவனே. என்னும் - இப்படி சொல்லாநிற்கும். என கள் வி - என்னுடைய चतुरैயான இவள். தான்பட்ட வஞ்சனையே - தான் அவனாலே பட்ட வஞ்சனை आश्रयम्. ஏகாரம் அஹென்கிற சப்தம் போலே आश्रयपरम्. अतिचतुरैயான இவள், அவனைப் படுத்தும் பாட்டைத் தானவனாலே படுவது आश्रयமென்றபடி.

(7)

வஞ்சனே யென்னும் - வஞ்சகனே யென்று சொல்லும். கை தொழும் - अञ्जलि பண்ணுநிற்கும். தன்னெஞ்சம் வேவ - தன்னுடைய

பு- பட்ட போதெழு போதறியாள் விரை
மட்டலர் தண்டுழாய் என்னும் சுடர்
வட்ட வாய்நுதி நேமியீர் நும
திட்ட மென்கொல்லிவ் வேழைக்கே. (9)

ஆ- இவளும் உமக்கு ப்ரதிகூலனான கம்ஸன் பட்டது படுவதே யென்
கிருள். (8)

(பட்டபோது) அஸ்திரக்ஷணாய்மாகத் திருவாழியை ஏந்திக்
கொண்டிருக்கிற நீர், உம்மோடு சந்தேசிக்கையிலுள்ள அபிநிவేశத்
தாலே மற்றொன்றும் அநுசந்திக்க ஐமையன்றிக்கே யிருக்கிற இவள்
திறத்திற் செய்ய நினைத்தருளிறற்றென்னென்கிருள். (9)

இ- தா - ருர் (உமக்கு இத்யாதியால்) இந்த சம்பவம் சாமிபிராயம் । அஸ்திர
நாஸ்திர விபாகமறவுமக் கிரண்டிடத்திலுங் கார்ய மென்றேயோ
வென்கிறது சாமிபிராயமென்றுகருத்து. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

சுடர் வட்ட வாய் நுதிநேமியீர் என் - தா - ருர் (அஸ்திரெத்யாதி
யால்) விரை மட்டலர் தண்டுழாயென்னு மென்கிறவிடத்தில் அஸ்திர
ப்ரதிகூலனான கம்ஸன் பட்டது படுவதே யென் கிருள் (உம்மோடு இத்யாதியால்) தண்டுழாய் வேணு
மென்று சொல்ல உபக்ரித்து, இத்தனை சொல்ல ஐமையல்லாமை
யாலே, தண்டுழாயென்றது அஸ்திரெத்யாதிகையாலிது, அபிநிவేశசூசக
மாகலாமென்று கருத்து. பட்டபோதெழுபோதறி யாளென்கிறதை
உபக்ரித்துமாக்கியுரைக்கிருர் (மற்றொன்றும் இத்யாதியால்) இவ்வேழைக்கே
யென்கிறவிடத்தில் ப்ரதிகூலனான கம்ஸன் பட்டது படுவதே யென் கிருள் (இவர் திறத்திலென்று)
சாமான்யஸ்திர சம்பவம் பற்றியென்று கருத்து. நுமதிட்ட மென்கொல்லென்
கிறதையுரைக்கிருர் (செய்ய இத்யாதியால்) இவளை ரக்ஷிக்க நினைத்
தருளிறீரே, முடிக்க நினைத் தருளிறீரே என்றபடி. (9)

ச- மனஸ்ஸம் ஐமையம்பட. நெடிது - ஐமையாக. உயிர்க்கும் -
நிவ்ஹித்க்கும். விறற்கஞ்சனை - ப்ராக்ரமசாலியான கம்ஸனை. வஞ்சனை
செய்தீர் - வஞ்சனை பண்ணினவரே. உம்மைத் தஞ்சமென்று -
உம்மை சரணமென்று நம்பி. இவள் பட்டனவே - இவள் பட்ட
பாடுகள் அசுட்யாதிகளென்று கருத்து. ஐகார். ஶோகயோதகம் । (8)

மு-

ஏழை பேதை யிராப்பகல் தன

கேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் கிளர்

வாழ்வை வேவ இலங்கைசெற்றீர் இவள்

மாழைநோக் கொன்றும் வாட்டேன்மினே. (10)

ஆ- (ஏழைபேதை) உம்மை ஆசைப்படும் சுவாவீயாய் உம்முடைய
 துலங்கத்தை யறியமாட்டாத வாலியதாசனையாயிருந்த இவள், உம்மை
 யாசைப்பட்டு, பெருத வயசுந்தாலே அந்நமவசனையானாள். இவள்
 முடிவதற்கு முன்னே பரிவந்தகங்களையும் நீரே போக்கிக் கொண்டு
 ஈண்டெனவந்து ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானை
 யபேக்ஷிக்கிறாள். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- ஏழை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (உம்மை இत्याடியால்) பேதை
 யென்கிறதை விவரிக்கிறார் (உம்முடைய இत्याடியால்) இராப்பகற்றை
 கேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் என் - தா - ருர் (உம்மை
 இत्याடியால்) துரியபாத்ததுக்குத் தா - ருர் (இவள் இत्याடி மஹாவாக்யத்
 தாலே) பரிவந்தகங்களையும் நீரே போக்கி யென்கிற வித்தாலே.
 துரியபாத்ததுக்குச் சொல்லிற்றுயிற்று. (10)

ச- சுடர் - ஜ்வலே । வட்டம் - வதுலம் । வாய் - வாரே । நுதி - சௌக்யம் ।
 இங்கு தௌக்யம் விவரித்தது । நேமி - சகம் । நேமியுடையவர், நேமி
 யார், நேமியீரென்று சம்பாஷணம் । ஜ்வலா சாலிவதுலதாரைதௌக்ய யுகசக
 முடையவரே யென்றபடி. பட்டபோது - அஸ்தமித்த காலமும்.
 எழுபோது - உதயகாலமும். அறியாள், இதுமூலக்ஷணம் । ஒன்றுமறியா
 ளென்றபடி. ஆனால் ஜீவிதசங்கடத்துக்கு சிவமெதென்ன சொல்லு
 கிறாள் (விரையித்யாதி) விரை - பரிமலம் । மட்டு - மது । அலர் -
 விக்ஸரம் । லக்ஷணயா பூர்ணமென்றபடி. தண் - சீதலம் । துழாய் - துலசி ।
 பரிமலமதுபூர்ண சீதலதுலசி என்று சொல்லா நிற்கும். இவ்வேழைக்கு -
 இந்த வேழையிடத்திலே. ஏழை - சபலே । எவ்வித சபலையான
 விஷயத்திலென்றபடி. நுமது - தவதீயமான. இட்டம் - இஃம், இஃசை,
 ஸங்கல்ப மென்றபடி. என்கொல் - எதாயிருக்கிறதோ. (9)

மு-

வாட்ட மில்புகழ் வாமனனை இசை
கூட்டி வண் சடகோபன் சொல் அமை
பாட்டோ ராயிரத் திப்பத்தால் அடி
சூட்டலாகும் அந்தாமமே.

(11)

ஆ- (வாட்டமில்) ஆழ்வாரிப்படி அவசரரான விடத்தில் அவரு
டைய அவசாடமெல்லாம் போம்படி வந்து தோன்றியருளுகையாலே

நிகமனம்

இ- வாட்டமில் புகழென்கிறவிடத்தில் ஆர்த்திகமாக சித்திக்கிற அய்த்
தையருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதியால்) இதற்கு ஸ்வாஸ்த்யை

ச- ஏழை - चपलै । பேதை - बालै । தன - स्वकीयமான. தனக்கே
அசாধারণமான என்றபடி. கேழில் - கேழில்லாத. கேழ் - सदृशம்.
தனவென்று அசாধারণவ்ஞ்சொல்லுகையாலே सदृश राहित्यं சித்தமாகை
யால், பின்னையும் கேழிலென்றது ईषत्सादृश्यस्यापि निषेधपरम् । ஒண்-
சுந்தரங்களான. கண்ண - लोचनங்களிலே. நீர் - बाष्पजलங்களை
இராப்பகல் - नक्तदिवम् । கொண்டாள் - वहित்தாள். கிளர் - प्रवृद्ध
மான. வாழ்வை - ஐச்வரியத்தை. ரவணவ்யம் विवक्षितम् । வேவ-
தரவாமம்படி. இலங்கை செற்றீர் - லங்கையை நாசம் பண்ணின
வரே. இவள் மாழை நோக்கு - இவளுடைய முககடாசத்தை.
மாழை - मुग्धम् । நோக்கு - कटाक्षम् । ஒன்றும் - இதொன்று மாத்ரத்
தையாகிலும் - வாட்டேன் மின் - ग्लानமாகப் பண்ணு தொழிய
வேணும். இது मध्यमपुरुषன். நோக்கொன்றொழிய இவளுக்கு
மற்றதெல்லாம் முடிந்தது. तं चेयमसितेक्षणा என்கிற படியே, இவ்
அவச்யையிலே நோக்கொன்றுமே सदृशरहितமாய் விளங்கா நின்றது.
இத் தசையிலும் வாடாதபடி निसर्गशोभनமான இவளுடைய கடாசத்தை
யொன்றுமாகிலும் நீரிழ்வாதபடி, ஈண்டென் வந்து இவனையுமும்
மையும் ரக்ஷித்துக் கொள்ளுமென்றபடி.

(10)

வாட்டமில் புகழ் - ग्लानியில்லாத கல்யாண குணங்களை உடை
யவனான. வாமனனை - उद्दिश्येति शेषः । இசை கூட்டி - ஸ்ரங்களோடே
கூட்டி. வண்சடகோபன் சொல் - उदाररान ஆழ்வார் அருளிச்

ஆ-வாட்டமில்லாத ப்ரணயித்வவாत्ஸல்யகாரண்ய சௌசீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை உடையவனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி அவன் திருவடிகளிலே அழகியதொரு திருமாலையாகச் சூட்டலா மென்கிருள். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

இ- மருளிச்செய்கிருர் (வாட்டமில் இயாதியால்) இப்போது பகவான் தோற்றி யருளவில்லை யாகில், என தவள வண்ணர் தகவுகளே என்று உபாலக்ஷித்தவிவர், வாட்டமில் புகழ் வாமனனையென்னக் கூடாதிதே என்று கருத்து. இத்தால் வ்யசனசமனத்வமென்கிற ப்ரகவதுகுண மித்திருவாய் மொழிக்கு ப்ரதிபாடிமென்று சூசிதமாய்த்து. இசையித் யாதி இப்பத்தித்யந்தம் ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (சொன்னஇயாதியால்) இப் பத்தென்று ப்ரதமான்த்மாய் ஆலென்று பாடபூரணமென்று கருத்து. அடி சூட்டலாகும்ந்தாம் மென்கிறதை விவரிக்கிருர் (அவன் திருவடி களிலே இயாதியால்) (11)

ச- செய்த. அமை - லக்ஷணபூர்ங்களான. பாட்டோராயிரத்து - காசைகளு டைய விலக்ஷணமான சஹஸ்ரத்திலே. இப்பத்து - இந்த டசகமானது. ஆல் - பாடபூரணாஃ. அந்தாமமே - சுந்தரடாமம் போலே. ஏகாரம் - இவாஃகம். அடிசூட்டலாகும் - திருவடிகளிலே சமர்க்க யோக்யம். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(ஆடியாடி)

प्रह्लादार्थे नृसिंहं क्षपितविपदुषावल्लभं क्षिसलङ्कं
क्ष्वेलप्रत्यर्थिकेतुं श्रमहस्तुलसीमालिनं धैर्यहेतुम् ।
त्राणे दत्तावधानं स्वरिपुहतिकृताश्वासनं दीप्तहेति
सत्प्रोक्षारक्षितारं व्यसन निरसनं व्यक्तकीर्तिं जगाद

(प्रह्लादार्थे नृसिंह) நாடி நாடி நரசிங்காவென்று - भक्तुरान ப்ரஹ்
 லாதர் நிமித்தமாக नसिंहनाथ அவிர்வத்தும் (क्षपितविपदुषावल्लभ) விறல்
 வாணனாயிரந்தோள் துணித்தீர் - अनिरुद्धाழ்வானுக்கு விரோதி
 யான பாணஸுரனுடைள கரங்களைக் கழித்தும் (क्षितलङ्का) அரக்கனி
 லங்கை செற்றீருக்கே - எதிரியான ராவணனுடைய லங்கையை
 அழித்தும் (क्ष्वेलप्रत्यर्थिकेतु) வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தா யென்னும் -
 விஷவிரோதியான வைணதேயனை छवजமாகப் படைத்தும் (अमहरतुलसी
 मालिन) வண்டு திவளுந்தண்ணந் துழாய் - मधुसुन्दियாகையாலே
 ச்ரமஹரமாயிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையைத் தரித்தும் (धैर्यहेतु) என
 தகவுயிர்க்கமுதே - विरहव्यसनத்தாலே आत्मवस्तु அழியாதே அம்ருத
 மாயிருந்து धरिப்பித்தும் (त्राणे दत्तावधान) வெள்ள நீர்க் கிடந்தா
 யென்னும் - राक्षणाத்திலே अवहितनाथ தருப்பாற் கடலிலே வந்து
 கண்வளர்ந்தும் (खरिपुहतिकृताश्वासन) வீற்ற கஞ்சனை வஞ்சனை
 செய்தீர் - मिடுக்கனான கம்ஸனையழியச் செய்து तन्निमित्तமான பயத்
 தைத் தீர்த்து आश्वासन பண்ணியும் (दीप्तहेति) சுடர் வட்ட வாய் நுதி
 நேமியீர் - तेजिष्ठமான திருவாழியை திருக்கையிலே தரித்தும் (सत्प्रेक्षा
 रक्षितारं) மாழை நோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே - आश्रितरुदைய
 प्रेक्षையைப் போக்காதே ரக்ஷித்தும் இப்படி प्रसिद्धवैभवனான எம்பெரு
 மானை आश्रितरुदைய व्यसनத்தையெல்லாம் निरसित्तருளுமவனாக
 ஆடியாடி என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் । अनुसन्धित्तருளினரென்
 கிருர். (25)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் நாலாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூ- அந்தாமத் தன்புசெய்தென் னாவிசேர் அம்மானுக்கு
அந்தாம வாழ்முடிசங் காழிநூ லாரமுள
செந்தா மரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம்
செந்தா மரையடிகள் செம்பொன் திருவுடம்பே. (1)

ஆ- (அந்தாமத்தன்பு) இப்படி தோற்றி யருளின எம்பெருமான்
தம்மோடு கலந்த கலவியையும் அக்கலவியால் தமக்குப் பிறந்த

ஐந்தாந் திருவாய் மொழி

இ- களிப்புங் கவர்வுமென்கிற பாட்டில் படியே **निरस्त समस्तप्रतिबन्धक**
ராய்க் கொண்டு **नित्यसूरिपरिषत्**திலே சென்று எம்பெருமானை அநுப
விக்கவேணுமென் றபேக்ஷித்துப் பெருமையாலே **अवसाद**ராய் ஆடி
யாடியிலே **व्यसन**ப்பட்ட ஆழ்வார், இப்போதும் அந்த **अभिलषित**
लक्ष्याதிருக்கச் செய்தே எம்பெருமான் வந்து தோற்றின மாத்ரத்
திலே, அந்த **अवसाद**ம் தீர்ந்து **हृष्ट**ராய், இத்திருவாய் மொழியிலே
எம்பெருமானை வர்ணித்துக் கொண்டு அநுபவிக்கை **अनुपपन्न**மன்றோ
என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி **इत्यादियால்**) இப்படி யென்றது
கீழ்ப்பாட்டில் **उक्तरीत्या**என்றபடி. தமக்குப் பிறந்த **समृद्धि**யையென்றது
नित्यसूरिसंश्लेषலாபத்தை யென்றபடி. இஸ் **समृद्धि**தம்மோடெம் பெரு
மான் கலந்த கலவியால் தமக்குப் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே
என்னில், தம்மோடெம்பெருமான் கலக்கும்போது **दिव्यभूषणायुधपरि**
जनपरिच्छदரூபரான நித்யஸூரிகளோடே கூட வந்து கலக்கையாலே
பிறக்கக்கூடு மென்று கருத்து. ஆகிலும் கீழ்ச் சொன்ன **अनुपपन्न**க்
கெல்லாம் பரிஹாரமெதாயிற் றென்னில் **समस्त प्रतिबन्धक निवृत्तिपूर्वक**
नित्यसूरिसंश्लेषம் கிடையாமையாலே வந்த **अवसाद**த்தாலே **भगवद्विषय**
மான **मानसानुभव**த்தையுமிழந்து, ஆடியாடியிலே இந்த **भगवत्संश्लेषार्थ**
மாகவும் **व्यसन**ப்பட்டாராகையாலே எம்பெருமான் வந்து தோற்றி
தம்மோடு கலந்தவாறே தாம் **हृष्ट**ராய் அந்தக் கலவியைப் பேசு
கையும் இப்போது **समस्तप्रतिबन्धक निवृत्तियாயிற்றில்லையே** யாகிலும்,
தமக்கு **प्रधानाभिलषित**மான **नित्यसूरि संश्लेषरूपसमृद्धि**யானது பிறக்கை
யாலே, அந்த **समृद्धि**யைப் பேசுகையும் **उपपन्न**மென்று கருத்து.
समृद्धिயை என்கிறதற்கு **नित्यसूरिसंश्लेष**மே **विवक्षित**மாகில், இதை

ஆ-சமூஹியையும் சொல்லுகிறார். நியதிநிர்நிதிரிசயகல்யாணதவ்யதாமத்தில் பண்ணும் ப்ரேமத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக் கொண்டு சர்வதவ்ய

இ- சமூஹியென்று 'சா஧ாரணசத்வத்தாலே சொல்லுவானே னென்னில் ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் அருளிச் செய்த அய்யதத்தை சத்வதிக் கைக்காக இச் சத்வம் ப்ரயோகித்தபடி. அவ் அய்யதமெது? அதையிவர் ஸங்க்ரஹிக்கிற படிதானெங்ஙனே? என்னில், அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதென்று கொலோ என்றும்வார் அபேக்ஷித்தபடியே] 'பூஷ்ணாயுதபரிஜனாதிருபரான ஸூரிகளோடே வந்து தம்மோடே சர்வலேபித்தபடி சொல்லுகிறதித்திருவாய் மொழியிலென்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்வது, அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வாரோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுடைய தவ்யாயுதபூஷ்ணாதிகளெல்லாம் அத்யுத்வலங்களாய்த்தன வென்றிப்படி சுவாஸிமுதிதத்வம்சொல்லுகிறதித் திருவாய் மொழியிலென்று எம்பெருமானா ரருளிச் செய்வது. தவ்யபூஷ்ணாயுதங் களைச் சொல்லுகிறவிடம் நியதீசூரிகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாகையாலே இவ்விடங்களிலே நியதீசூரி சர்வலேபலாபசூਚனமும் தவ்யாவயவசோபா வர்ணஸ்தலங்களிலே சுவாஸிமுதிதத்வமுமென்றிப்படி இவ்விதரண்டர்த்தங் களும் கூட இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாதிங்களாமென்று இவர் ஸங்க்ரஹிக்கும்படி. ஸ்வாமியுடைய சமூஹியே தாசனுடைய சமூஹி யாகையாலும் [இவரோடு] கலவியால் அவனுக்குப் பிறந்த ஐத்வதய இவருக்கு அத்யந்தபோக்யமாகையாலும் அததையுமிவருக்குப் பிறந்த சமூஹியாகச் சொல்லக் குறையில்லையிதே. இங்கு சுவாஸிமுதிதத்வமாவது யதா தாத் ததரத்யம் யதாஜ் ச பிதாமஹம் । ததா பவந்தமாதாசு ததயம் மெ ப்ரஸீததி' ॥ என்கிறபடியே தான் அஸ்திரோடு சர்வலேபிக்கப்பெற்றால் நிரதிசயமாக ஆனந்திக்கும் ஸ்வபாவம்.

முதற் பாட்டு

அந்தாமத்தென்கிறதை விவரிக்கிறார் (நியதீதயாதியால்) அன்பு செய்தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ப்ரேமத்தை யித்யாதியால்) செய் தென்னாவிசேரென்கிற சமபிவ்யாஹாரத்தாலே யென்பக்கலிலே செய் தென்று ஸபிக்குமென்று கருத்து. திதீயபாதித்யத்தெஸங்க்ரஹிக்கிறார் (சர்வதீதயாதியால்) செந்தாமரை தீரயாதிஅடிகள் தீத்யந்தம்ஸங்க்ரஹிக்கிறார்

மூஷ்ணாயுதமூஷிதமாய் நிரதிசய சௌந்தரியாதி கல்யாணகுணவிசிஷ்டமாய் ஸுஜாம்பூநத
ப்ரமமான திவ்யரூபத்தோடே வந்து என்னோடே கலந்தருளினான்
கிருர். (1)

(நிரதிசயேத்யாதிபால்) தம்மோடே சர்லேஷித்த அனந்தர் சௌந்தர் நிரதிசய
மாயிற் றென்கிருரென்று கருத்து. செம்பொன் திருவுடம்பென்
கிறதையுரைக்கிருர் (ஸுத்யேத்யாதிபால்) | கெஷவ் கனகப்ரம் இதி ந்யாயேந விப்ரஹ்
விசேஷத்திலே ஜாம்பூநதப்ரமையுமு ண் டெ ன் று கருத்து. என்னாவிசேரம்
மானுக்கென்கிறவிது அநுவாதஸ்வரூபமாயிருந்தாலும் திவ்யமூஷ்ணாயுதாதியோ
மும் திவ்யாவயவ்யைவ்யமுமிப்பாட்டுக்கு வர்யமாகிருப்போலே ஆழ்வார்
திறத்தில் அவன் பண்ணுகிற சர்லேஷமும் வர்யமென்று தோற்றுகைக்
காக என்னாவிசேரம்மானுக் கென்கிறதை விதேயமாக உரைக்கிருர்
(என்னோடு இத்யாதிபால்) என்னாவிசேரம்மானுக்கு மூஷ்ணாயுதாதிக்களுள்
வென்று ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யத்திற்கு மூஷ்ணாதிவிசிஷ்டமாய் என்னோடே
கலந்தானென்று தாத்பர்யமாகவாமென்று கருத்து. இப்படி மேல்
பாட்டுகளிலும் கண்டுகொள்வது. (1)

ச- அம் - ஸுந்தரமான. தாமத்து - தாமத்திலே, பரமபதத்திலே யென்ற
படி. அன்பு-ப்ரேமத்தை. செய்து-என்பக்கலிலே பண்ணி. என்னாவி.
மதாதுமாவை. சேர் - சேர்ந்தவனான, என்னோடே சர்லேஷித்தவனான
என்றபடி. அம்மானுக்கு - ஸாமிக்கு. அந்தாம - ஸுந்தரதாமசாலி
யான. வாழ்முடி - வாழ் என்றது வாளென்றதாய் ஒளியைச்
சொல்லுகிறது, ஸ்வலமான கிரீடமென்றபடி. சங்கு - 'சங்கம். ஆழி -
சக்ரம். நூல் - திரு யஜ்ஞோபவீதம். ஆரம் - ஹரம். இவ்விடம் பரி
ஜனங்களுக்கும் ஸுபலக்ஷணம். உள் - இவை யித்தனையும் உண்டா
யிருக்கிறன. கண் - லோசனங்கள். செந்தாமரைத் தடம் - சிவந்த
தாமரைத் தடாகம், தத்யுஜ்வலவிசால ஸோதலமனோஹங்களாய்த்தன் என்ற
படி. செங்கனிவாய் - சிவந்த பக்வஃபலசஹமான அஹரம். வாய் -
வதனம். லக்ஷணயா அஹரத்தைச் சொல்லுகிறது. செங்கம்லம் - அருணா
ஸுஜம், தத்யுந்மனோஹமாய்த்து. அடிகள் - சரணங்கள். செந்தாமரை - தத்யு
த்ரமணியங்களாய்த்தன். திருவுடம்பு - திவ்யமஹலவிப்ரஹம். செம்பொன் -
சிவந்த ஸுவரணம். சௌவரணமான திருவுடம்பு அந்யுஜ்வலமாய்த் தென்றபடி.

மு- திருவுடம்பு வாணசுடர் செந் தாமரைகண் கைகமலம்
 திருவிடமே மார்வம் அயனிமே கொப்பூழ்
 ஒருவு இடமும்எந்தை பெருமர்ந் தரனே ஓ
 ஒருவுஇடமொன் றின்றியென் னுள்கலந் தானுக்கே. (2)

ஆ- (திருவுடம்பு) என்னோடு கலந்தருளுகிருன் சர்வ்வரியான பெரிய பிராட்டியாரோடும் அபிராண ப்ரஹ்மாதிகளோடும் கலந்தருளினுப் போலன்றியே தன்னுடைய நிரதிசயதேஜோமயமான திருவுடம்பில் ஒரு ப்ரதேச மொழியாமே ஸமஸ்த ப்ரதேசத்தாலும் கலந்தருளினான். ஒருவனுடைய அபிநிவేశமே இது வென்கிருர். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- பாட்டுக்குத் தா - ருர் (என்னோடுஇத்யாதி மஹாவாக்யத்தால்) கலந்தருளுகிருனென்றது, கலந்தருள ப்ரவृத்தாகிறவென்றபடி. இவ்வாக்யத்திலே शब्दाद्यங்கனம் सूचितங்கள். எங்ஙனே யென்னில் (பெரியபிராட்டி) (ப்ரஹ்மர்கள்) என்கிற சப்தங்களாலே, திரு, அயன் அரன் என்கிற சப்தங்கள் व्याख्याதங்கள். (கலந்தருளின வென்கிற வித்தாலே) திருவிடம் மார்வம், அயனிமே கொப்பூழ், அரனொரு விடம் என்கிறதின் அயம் सूचितம். (கலந்தருளினுப் போலன்றியே யென்கிறவித்தாலே) திருவிடம் மார்வமே, அயனிமே கொப்பூழே, அரனொருவிடமே என்று ஏகாரங்களுக்கு மிஷ்ரமமாக அந்வய மென்று सूचितமாயிற்று. (நிரதிசயேத்யாதிபாலே) திருவுடம்பு வான் சுடரென்றது व्याख्याதமாயிற்று. செந்தாமரைக்கண் கைகமலம் என்கிறதினர்த்தமும் இங்கே அபிப்ரேதம். (ஒருப்ரதேசம்தியாதிபாலே) துரீய பாடமும் व्याख्याதம். ஒருவனுடைய அபிநிவేశமென்கிறது ஒவென்றதற்கு அபிப்ராயம். சர்வ்வயவத்தாலும் கலந்தானென்று இங்கே சொல்லுகையாலே, கீழ்ப்பாட்டைக்கொண்டு पुनरुक्ति யில்லையென்று தருத்து. (2)

ச-இந்த औज्वल्याधिक्यம்செம் மென்கிற விசேஷத்திலே विवक्षितம். பகஜ் சுவர்ணமாயிருக்குமாப் போலே திருமேனியும் அபாகுதசுவர்ணவ்யாசமகமாயிருக்கக் கூடும். (1)

ஒருவிடம் - ஒருவுதல் நீங்குதல், நீங்கின ப்ரதேசம். ஒன்றின்றி - ஒன்றுமில்லாமல். தன் திருமேனியிலே என்னோடே கலவாமல்

மூ- என்னுள் கலந்தவன் செங்கனிவாய் செங்கமலம்
மின்னும் சுடர்மலைக்குக் கண்பாதம் கைகமலம்
மன்னும் முழுஏழலகம் வயிற்றினுள்
தன்னுள் கலவாத தெப்பொருளும் தானிலையே. (3)

ஆ- (என்னுள்) நிரதிசயகல்யாணகுணதீவ்யரூபத்தையுடையனாய் ஸ்வசங்குலபா
தீன சமஸ்த வஸ்து ஸ்ரூபஸ்திதி ப்ருத்திகனாயிருந்தவ னென்னுள்ளே கலந்த
ருளினுனென்கிருர். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- செங்கனிவாயித்யாதி 'கமலமித்யந்தம்' ஸங்க்ரஹிக்கிருர். (நிரதி
சயேத்யாதியால்) उत्तरार्धத்துக்கு निष्कृष्टार्थமருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வசங்குலபேத்யாதி
யால்). என்னுள் கலந்த என் - தா - ருர் (என்னுள்ளேத்யாதியால்) (3)

ச-நீங்கின ப்ரதேசமொன்று மில்லாமல், सर्वप्रदेशத்தாலு மென்றபடி.
என்னுள் - என்னிடத்திலே. கலந்தானுக்கு - संश्लेषित்தவனான.
எந்தை பெருமாற்கு - எந்தை - पिता, என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு -
अस्मत्कुलनाथனுக்கென்றபடி. திருவிடம் - लक्ष्मीस्थानम्. மார்வமே -
वक्षोमात्रமே. அயனிடம் - अजस्थानम्. கொப்பூழே - नाभिमात्रமே.
அரனும் - रुद्रனும். ஒருவிடம் - நீங்கின ப்ரதேசமே, इतरप्रदेशस्थ
னென்றபடி. पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं (பாஷ்வமாஸ்திதானு என் கையாலே
அந்த பாஷ்வம் दक्षिणपाश्वம்மென்று विवक्षितम्. ஓ என்று विस्मयद्योतकम्.
ஸர்வாங்கத்தாலும் தன்னோடு கலக்கையாலே विस्मयம். திருவுடம்பு
दिव्यमङ्गल विग्रहम्. வான் சுடர் - निरतिशयदीप्तियुक्तமாயிற்று. வான்
சப்தம், இங்கு विपुलवाचि. கண் செந்தாமரை - स्पष्टम्. आदराति
शयात्पुनरुक्तिः. கை - श्रीहस्तங்கள். கமலம் - तत्सदृशங்களாய்த்தன்
வென்றபடி. (2)

என்னுள் கலந்தவன் - என்னோடு संश्लेषित்தவனான. மின்னுஞ்சுடர்
மலைக்கு - जाज्वल्यमानप्रभाशालियान பர்வதத்துக்கு, எம்பெருமானுக்
கென்றபடி. தம்மோடு संश्लेषित்து कनकगिरिபோலே अभिवृद्धனான
னென்று கருத்து. செங்கனிவாய் - சிவந்த கனிந்த अधरம். கனி
கை - पक्वमाकै, अतिमृदुलமான अधरமென்றபடி. செங்கமலம் -

மூ- எப்பொருளும் தானாய் மரகதக் குன்றமொக்கும்
அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூக் கண்பாதங் கைகமலம்
எப்பொழுதும் நாள்திங்க ளாண்டுழியுழிதொறும்
அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென் ஆரா அமுதமே. (4)

ஆ- (எப்பொருளும்) सर्वान्तरात्मभूतனாய், அளவிறந்த அழகையுடைய
யனயிருந்தஇவன் அழகாலே ஸர்வகாலமும் प्रतिक्षणமெனக்கு अपूर्ववत्
भोग्यமாயிரா நின்றான். ஒருவனுடைய அழகிருக்கும்படி யேயிது
வென்கிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- எப்பொருளுந்தானாயென் கிறதையுரைக்கிறார் (सर्वेत्याद்யால்) மரகத
மித்யாதி கமலமித்யந்தம் ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (அளவிறந்த इत्याद்யால்)
अभिप्रेतार्थமருளிச்செய்கிறார் (அழகாலேயென்று) तृतीयपादத்தை ஸங்க்
ரஹிக்கிறார் (सर्वकालमुமென்று) அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்
கிறதையுரைக்கிறார் (प्रतिक्षणमென்று)என்றாராவமுதே என் - ता-ருர்
(எனக்கு इत्याद்யால்) தம்மோடு संश्लेषित்த ப்ரீதியாலே இப்படி सदा
भोग्यனும்படி उज्ज्वलனானென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து. அப்
பொழுதைக் கப்பொழுதென்றாராவமுதமே யென்கையாலே, இத்
திருவாய் மொழியில் पुनरुक्तिக்கெல்லாம் परिहारமாழ்வார்தாமே
அருளிச்செய்தாரென்று सूचितम् । नूतनमान ஒன்றைச் சொன்னால்
पुनरुक्तिയിல்லாமையாலு மிவருக்கும் प्रतिक्षणं नूतनमाय்த் தோற்றுகை
யாலும் சொன்னத்தைச் சொல்லக் கூடுமென்றதாயிற்று. (4)

ச- तत्सदृशமாயிற்று. கண்பாதங்கை-नयनपादहस्तங்கள். கமலம்-तत्स
दृशங்களாய்த்தன். மன்னு - प्रवाहनित्यतया स्थिरமான. முழுவே
முலகும் - कृत्स्न மான सप्तलोकங்களும். வயிற்றினுள் - कुक्षिकுள்ளே
யிராநின்றன். स्वसङ्कल्पाश्रितங்களென்று கருத்து. தன்னுள்-स्वसङ्कल्पத்
தில். கலவாதது - सम्बन्धियாதது. स्वसङ्कल्पाधीनமாகாத தென்றபடி.
எப்பொருளுந்தான் - எப்படிப்பட்ட वस्तुவும். தானென்று स्वार्थेऽनु
प्रयोगம். ஒரு வஸ்துவமென்றபடி. இல்கையே - इल्लिकையே. (3)

தான் - स्वयम् । எப்பொருளுமாய் - सर्वपदार्थं शरीरकனாய், மரகதக்
குன்றம் - மரதககிரிக்கு. ஒக்கும்-सदृशமாகாநிற்கும். எம்பெருமானிதி

மு- ஆரா அமுதமாய் அல்லாவி யுள்கலந்த
 காரார் கருமுகில்போல் என்னம்மாள் கண்ணனுக்கு
 நேராவாய் செம்பவளம் கண்பாதம் கைகமலம்
 (1) பேராரம் நீண்முடிநாண் பின்னும் இழைபலவே. (5)

ஆ- (ஆராவமுதமாய்) निरुपमமான सौन्दर्यத்தையுடையனாய் अपरि
 मितदिव्यभूषणोपेतனாய் சவ்காலமுமநுபவித்தாலும்; ஆராத भोग्यமாயிருந்
 தவன், अत्यन्तमवस्तुभूतனாயிருந்த என்னுள்ளே கலந்தருளிணைண்
 கிருர். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- கண்பாதம் கைகமலம் நேரா, செம்பவளம் வாய்நேரா என்றந்
 வயித்துரைக்கிருர் (निरुपमेत्याद்யால்) காரார் கருமுகில் போலென்
 கிறதினர்த்தமுமிங்கே गर्भितम् । तुरीयपादத்தையுரைக்கிருர் (अपरिमिते
 स्याद்யால்) ஆராவமுதே யென்கிறதையுரைக்கிருர் (सर्वत्याद்யால்)
 அல் என்கிறதை யுரைக்கிருர் (अत्यन्तमवस्तुभूतனாயிருந்த வென்று)
 ஆவியுள் கலந்த என் - தா - ருர் (என்னுள்ளேயித்யாத்யால்) (5)

ச-சேஷ: । கண்பாதம் - नयनமும் பாதமும். அப்பொழுதைத் தாமரைப்
 பூ - तात्कालिकतामरसपुष्पं । तत्क्षणविकसित तामरसतुल्यமென்றபடி. கை
 கமலம் - स्पष्टम् । எப்பொழுதும் - सर्वक्षणமும். நாள் - ஸர்வதிவ
 ஸமும். திங்கள் - ஸர்வமாஸமும். ஆண்டு - ஸர்வஸம்வத்ஸரமும்.
 ஊழியூழிதொறும் - கல்பம்கல்பம்தோறும், सर्वकल्पமுமென்றபடி. அப்
 பொழுதைக்கப் பொழுது - तदातदा । என்- ஆராவமுதே - எனக்கு
 த்ருப்தி வராதபடியான, அம்ருதம். एकारमाश्रयद्योतकम् । கல்பகாலம
 நுபவித்தால் தான் த்ருப்தி வாராதிருக்கலாம். எத்தனை காலமநுபவித்
 தாலும் பின்னையும் நவீனனாயேயிராநின்றான் என்று आश्रयम् । இது
 தோற்றுகைக்காகவே उत्तरोत्तराधिकங்களான காலபேதங்களைத் தனித்
 தனியே निर्देशித்தது. (4)

ஆராவமுதமாய் - अतृप्तிகரமான अमृतமாய். அல்லாவியுள் - அல்
 லாத ஆத்மாவிலே, गुणलवण्यமாகையாலே ஒரு வஸ்துவமல்லாத
 என்னுத்மாவிலே என்றபடி. கலந்த - संश्लिष्टனான. காரார் -
 कारीलே, वर्षाकालத்திலே, ஆர்ந்த - பூர்ணமான. கருமுகில்போல்,

மு- பலபலவே யாபரணம் பேரும் பலபலவே
 பலபலவே சோதி வடிவுபண் பெண்ணில்
) பலபல கண்டுண்டு கேட்டுற்று மோந்தின்பம்
 பலபலவே ஞானமும பாப்பணைமே லாற்கேயோ. (6)

ஆ- (பலபலவே) அசङ्ख्यேயதீவ்யமூரணங்களையும் அசङ्ख்யேயகल्याணகுணங்
 களையும், அசङ्ख்யேயதேஜோமயகल्याண தீவ்யரூபங்களையும், அசङ्ख்யேயாதீவ்ய

ஆறும் பாட்டு

இ- பலபலவே ஆபரண மென்கிறதையுரைக்கிறார் (அசङ्ख்யேயதீவ்ய
 யால்) கிரிதாஹதாராதி னெத்தாலும், பகஜாதியிலும் வஜ்ஜகிரிதாஹவாந்தர
 னெத்தாலும் அசङ्ख்யேயமென்றபடி. பலபலவென்கிற வியசயா அசङ्ख்யே
 யத்வம் விவசிதமென்று கருத்து. தீவ்யத்வம், ஸுத்சத்வமயத்வம். பேரும் பல
 பலவே என் - தா - ரார் (இரண்டாம் அசङ्ख்யேயதீவ்யதீவ்யால்) திரு
 நாமம் அநந்தமென்றால், ததீவ்யகுணங்களும் அநந்தமென்றதா மென்று
 கருத்து. பலபலவே சோதிவடி வென்கிறதையுரைக்கிறார் (மூன்றாம்
 அசङ्ख்யேயதீவ்யதீவ்யால்) பரவ்யூஹாதிநெத்தாலும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் நிஷ்கரித்த
 படியே பரரூபாதிகளி லோரொன்றில் த்விமுகவதுஸ்துஜாதிநெத்தாலும்,
 க்ஷணரூபாப்யசङ्ख्याநீத்யாதிகளிற்படியே அசङ्ख்யேயங்களென்றபடி. தேஜோ
 மயத்வம் - பாஸரத்வம். கல்யாணத்வம் - கர்மதத்பலயோகரஹிதத்வம், சௌந்தரியசௌகரியம்
 லாப்யாதிமத்வமும். தீவ்யத்வம் - ஸுத்சத்வதீவ்யத்வம். இந்த கல்யாணத்வாதிகள்
 பாட்டில் அபிபிரேதங்களென்று கருத்து. துநீயபாடாய்த்தை ஸங்க்ரஹித்
 கிறார் (நாலாம் அசङ्ख்யேயதீவ்யதீவ்யால்) தீவ்யத்வம் - அபாகுதத்வம். மோக்யங்

ச-காலமேதநிமனன. என்னம்மான் - அஸ்மத்யாமியான். கண்ணனுக்கு
 க்ஷணனுக்கு. செம்பவளம் - சிவந்த பவளம். லோகத்திலே ஜாதிவித்ரம்
 ஸுரிகமென்று தோற்றும்படி அதிரகமான வித்ரமென்றபடி. வாய் -
 வதனத்துக்கு, அஹத்துக்கு. நேரா-நேராகாது, சதசமாகாது. கமலம்-
 கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்ன அப்பொழுதைத் தாமரைப் பூவானது.
 கண்பாதங்கை - நயனபாஹஸங்களக்கு. நேரா - ஒவ்வாது. பேராரம்-
 பெரிய ஹரம், திருக்கழுத்துக் கிருமடியிட்டுச் சாத்தவேண்டும்படி
 யான ஹரம். நீண்முடி - உத்தமமான தருவபிஷேகம். நாண்-ஆபரண
 விசேஷம், பின்னும் - ஸ்தோத்ரிகங்களாயும். இழை - ஆபரணங்கள்.
 பலவே - வதுக்கள். (5)

ஆ- भोग्यங்களையும் असङ्ख्येय दिव्य ज्ञानங்களையும் முடையவனாய், नागपर्यङ्कशायியாயிப்படி परिपूर्णனாயிருந்து வைத்தென்னோடே கலந்தருளினனென்கிறார். (6)

இ- களென்கிறத்தாலே शब्द स्पर्श रूपरसगन्धங்கள் विवक्षितங்கள். பலபலவே ஞானமு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஐந்தாம், असङ्ख्येयेत्याद்யால்) ஜ்ஞானத்துக்கு दिव्यत्वं इन्द्रियाद्यधीनत्वाभावமும் सर्वग्रहणशक्तत्वமும் अत्यन्तविशदतमत्वமும் निरतिशयानन्द रूपत्वமும். ஜ்ஞானத்துக்கு असङ्ख्येयत्वं अथैवं विशेषो हि निराकारतया धियांनन्कையாலே विषयासङ्ख्येयत्वकृतम् பாரம்பணமேலார்க் கென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நானே, etc. ஆடியால்) नागपर्यङ्कशायित्वं सौगन्ध्यं सौकुमार्यादिकल्याणगुणशालि भोगोपकरणங்களுக்கெல்லாம் उपलक्षणम् என்று கருத்து பாட்டுக்கெல்லாமாக फलितार्थம் மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்) प्रकरणानुगुणमाय्यं பாட்டில் अभिप्रेतार्थம் மருளிச் செய்கிறார் (என்னோடு இत्याடியால்) என்னோடு संश्लेषितத்தில்தனக்குண்டானप्रीत्यतिशयத்தாலே தன்னுடைய परिपूर्णत्वத்தை எனக்கு अनुभाव्यமாக்கிக்கொண்டு என்னோடே கலந்தானென்கிறாரென்றபடி. (6)

ச- பாரம்பணமேலார்க்கு - नागशयनத்தின் மேலே யிருக்குமவர்க்கு. பண்பு - प्रकारங்களை. எண்ணில் - चिन्तिத்தால். ஆபரணம் - भूषणங்கள், जातावेकवचनम् । பலபலவே - बहुக்களே. ஏகாரம் अवधारणार्थம் மாய் दार्ढ्यार्थकम् । பேரும் - திருநாமங்களும். பலபலவே - प्राग्वत् । சோதிவடிவு - ज्योतिर्मयविग्रहங்கள். பலபலவே கண்டித்யாதி, இன்பமென்கிறசப்தம்கண்டித்யாதியான शब्दपञ्चकத்தோடே प्रत्येकमन्वेतव्यम् । இன்பம் - भोग्यम् । கண்டின்பம் - दृष्ट्वा भोग्यं மாய் वस्तु । रूपமென்றதாயிற்று. உண்டின்பம் - भुक्त्वा भोग्यं மாய் वस्तु रसமென்றதாயிற்று. கேட்டின்பம் - श्रुत्वा भोग्यं மாய், शब्द वस्तु மென்றதாயிற்று. உற்றின்பம் - स्पृष्ट्वा भोग्यं மாய் वस्तु, स्पर्शमென்றதாயிற்று. மோந்தின்பம் - आघ्राय भोग्यं மாய் वस्तु, गन्धमென்றதாயிற்று. இவை யெல்லாம் பலபல, ஞானமும் பலபலவே. स्पष्टम् । । ஒவென்று विस्मयद्योतकम् । (6)

மு- பாம்பணைமேல் பாற்கடலுள் பள்ளி யமர்ந்ததுவும்
காம்பணைதோள் பின்னைக்காய் ஏறுடனேழ் செற்றதுவும்
தேம்பணைய சோலை மராமரமேழ் எய்ததுவும்
பூம்பிணைய தண்டுழாய்ப் பொன்முடியம் போரேறே. (7)

மு- பொன்முடியம் போரேற்றை யெம்மானை நால்தடந்தோள்
தன்முடிவொன்றில்லாத தண்டுழாய் மாலையனை
என்முடிவு காணாதே யென்னுள் கலந்தானே
சொல்முடிவு காணேன்நான் சொல்லுவதென் சொல்லீரே. (8)

ஆ- (பாம்பணை) தன்னுடைய सर्वचेष्टितங்களை யுமெனக்கே भोग्य
மாகச் செய்தருளினானென்கிறார். (7)

(பொன்முடி) वाङ्मनसापरिच्छेद्य निरतिशय कल्याणस्वरूप गुणविभूति

ஏழாம் பாட்டு

இ- பாட்டுக்குத் தா - ருர் (தன்னுடைய इत्याद்யால்) सर्वचेष्टित शब्दத்
தாலே पादत्रयத்தின் शब्दार्थமும் सङ्गृहीतम् । (7)

எட்டாம் பாட்டு

தன்முடிவொன்றில்லாத என் - தா - ருர் (वागित्याद்யால்) (गुण
शब्दத்தாலே) அம்போரேற்றை யென்கிறதின் अर्थம் सङ्गृहीतम् ।

ச- பூம் - सुन्दरமான. பிணைய - பிணைக்கப்பட்ட, ग्रथितமானவென்ற
படி. தண்டுழாய் - शीतलतुलसियை யுடைத்தான. பொன்முடி -
सुवर्णकिरीटமுடையவனான, सुन्दरग्रथितशीतल तुलसीभूषितहेमकिरीटனான
வென்றபடி. அம் - दर्शनीयமான. போரேறு - समरपुङ्गवன். சமரத்
திலே दसवृषभம் போலே वीरश्रीயோடே யிருக்குமவ னென்றபடி.
பாற்கடலுள்-श्रीरसமுद्रத்திலே. பாம்பணைமேல் -नागशय्योपरि । பள்ளி-
शयनक्रियையிலே. அமர்ந்ததுவும் - एकाग्रனானதுவும். காம்பணைதோள் -
वंशसदृशभुजशालिनியான. காம்பு-மூங்கில். அணை - सदृशம். பின்னைக்
காய் - நீளாதேவிக்காக. ஏழ் - सप्तसङ्ख्यங்களான. ஏறு-वृषभங்களை.
உடன் - युगपत् । செற்றதுவும் - संहरित्तதுவும். தேம்பணைய - मधु
युक्तशाखाशालियाय. பிணை - शारवै । சோலை - वनसदृशமான. சோலை-
வநம். ஏழுமராமரம் - सप्तसालवृक्षங்களை. எய்ததுவும்- वैद्यनंपண்ணि
துவும். எனக்காகவென்று अध्याहृत्य योजनीयम् । (7)

ஆ- களையுடையது யிருந்து வைத்து என்னுடைய **स्वरूपस्वभाव** குண வृத்திகளினுடைய **निहीन**தையைப் பாராதே என்னுள் கலந்த இஸ் சௌல்யத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன். ஆபின்பு, எதைச் சொல்வது சொல்லீரென்கிறார். (8)

இ- (**विभूतिशब्द**த்தாலே) பொன்முடி, நாற்றடந்தோள், தண்டுழாய் மாலையாணை என்கிற பதங்களினுடைய **अर्थ**ம் **सङ्गृहीतम्** । என் முடிவு என் - தா - ரார் (என்னுடைய **इत्यादिया**ல்) காணாதே என்கிறதையுரைக்கிறார் (பாராதேயென்று) என்னுள் கலந்தாணை, என் - தா - ரார் (என்னுள்ளே **इत्यादिया**ல்) சொன்முடிவுகாணென் என் - தா - ரார் (ஒருமுடிவு **इत्यादिया**ல்) சௌல்யத்தை **प्रशंसि**க்கவே **ततोऽप्यतिशयित**மான **स्वाप्ति**முடிதவத்துக்கு **कैमुत्येन** **प्रशंसै**பண்ணித்தா மென்று கருத்தாலே சௌல்யத்தை **प्रशंसि**க்கிறுரென்று கருத்து. **शेषं स्पष्टम्** । (8)

ச- பொன்முடி - **हेमकिरीट**னான. அம் - **सुन्दर**மான. போரேற்றை - **समरपुङ्ख**வனான. எம்பெருமாணை - **अस्मत्स्वामि**யான. நாற்றடந்தோள் । நாலுகிளையாய்த், தடங்களான தோள்களையுடையனான, **चतुःसङ्ख्य** **पीनभुज**னான என்றபடி. தன்முடிவு - **स्वस्यावधिः** । ஒன்றில்லாத - **स्वरूप** குணங்களில் ஒன்றுக்கும் **अवधि**யில்லாதவனான என்றபடி. தண்டுழாய் மாலையாணை - **स्पष्टम्** । என்முடிவு - என்னுடைய **अवधि**யை, என்னுடைய **अत्यन्त** **निकर्ष**த்தை என்றபடி. **अत्यन्तनिकर्ष**ம் **निकर्ष**ங்களுக்கெல்லாம் **अवधि**யாயிருக்குமிதே. காணாதே - **अविज्ञाता** என்கிற படியே **आलोचि**யாதே. என்னுள் கலந்தாணை - என் நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்தவனை. சொன்முடிவு - வர்ணிக்கையில் **अवधि**யை, நான் காணென் - **स्पष्टम्** । என் சொல்லுவது-என்னத்தைச் சொல்லுவது. சொல்லீர் - ஆரேனும் சொல்ல வல்லாருண்டாகில் சொல்லும் **प्रकार**த்தை எனக்குச் சொல்லுங்கோள். (8)

எல்லையில் - **अवधि**நீயங்களான. சீர்-குணங்களையுடையவனான. நல்லவமுதம் - **नित्यतया** **श्लाघ्य**மான அம்ருதமாய். பெறற்கரிய - பெறுகைக் கருமையான, **दुर्लभ**மான வென்றபடி. வீடுமாய் - **मोक्ष**முமாய். அல்லிமலர் - **पद्म**பூத்தினுடைய. விரையொத்து - **परिमल**த்துக்கு

மு- சொல்லீரென் அம்மானை என்னுவி யாவிதனை
எல்லையில் சீரென் கருமாணிக் கச்சுடரை
நல்ல அமுதம் பெற்றற்கரிய வீடுமாய்
(9) அல்லி மலர்விரையொத் தாணல்லன் பெண்ணல்லனே.

ஆ- (சொல்லீர்) இப்படி, அவனுடைய குணங்களைச் சொல்ல நில
மன்றியே இருக்கச் செய்தேயும், தம்முடைய ஆராமையாலே,
அவன் குணங்களைக் காலதவ்மெல்லாம் சொன்னாலுமவைற்றுக்கு ஒரு
முடிவு காண்கிறிலேன், பின்னையுமவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி
परमभोग्यனாய் स्त्रीपुण்பुंसकादि सर्वपदार्थं विसजातीयனாய் இருந்துவைத்து,
தன்னழகாலே எனக்கு ஞானகனாய் என்னுள்ளே புகுந்து கலந்
தருளின எம்பெருமானுடைய இந்த சौशील्यादिகுணங்களை நீங்களும்
சொல்லிகோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறித்து அருளிச் செய்
கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- சொல்ல அशक்யமென்றவர் பின்னையுஞ் சொல்லுவானெனென்ன
அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி-இत्याடியால்) ஆராமையாலே என்றது,
दृष्टियாகாமையாலே என்றபடி. பின்னையுமித்யாதி வாக்யம் பூவ்
மாயும், அவன் குணங்களைமித்யாதி வாக்யம் अनन्तरमायुமிருக்க
வேணும். लेखकस्वल्पनத்தாலே व्यत्यस्तमायிருக்கிறது. சொல்லியென்
கிறதற்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறித்தருளிச் செய்கிற ரென்கிற
தோடந்வயம். எல்லையில் சீர் என் - தா - ருர் (அவன் குணங்களை
इत्याடியால்) நல்ல வித்யாதி விரையொத்து इत्यन्तத்துக்கு தா - ருர்
(परमेत्याடியால்) ஆணல்லன் பெண்ணல்ல நென்கிறதை नपुंसकादि
களுக்கும் उपलक्षणமாக்கித் தா- ருர் (स्त्रीत्याடியால்) पुंस्त्वात् स्त्रीभ्यो
विलक्षणனாபுபோலே पुरुषोत्तमत्वात्पुरुषेभ्योऽपि विलक्षणனென்று கருத்து
सर्वविलक्षण भोग्यனென்றபடி. என் கருமாணிக்கச் சுடரை என் -
தா - ருர் (தன்னித்யாதியால்) இது हेतुगर्भं विशेषणமென்று கருத்து.
என்னுவி யாவிதனை என் - தா - ருர் (எனக்கு इत्याடியால்) என்னம்
மானை என் - தா - ருர் (என்னுள்ளே इत्याடியால்) சொல்லீ ரென்
கிறதையுரைக்கிறார் (நீங்களும் इत्याடியால்) நான் ஒருவன் சொல்லி
யமையாது, நீங்களுங் கூடிச் சொல்லுங்கோளென்கிற ரென்றபடி.
(9)

மு- ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன்
காணலும் ஆகாண உளனல்லன் இல்லையல்லன்
பேணுங்கால் பேணு முருவாகும் அல்லனுமாம்
கோணை பெரிதுடைத்தெம் பெம்மானைக் கூறுதலே. (10)

ஆ- (ஆணல்லன்) ஸ்ரீபுஷ்பு'ஸ்காதி சர்ப்பதார்ப்பிசஜாதியன். ஆதலால்
தத்பாசரபரமணங்களுக்கு அபாசரனாயிருந்து வைத்து அபரித சூலபனாய்
அபரிதருடைய விவகாசுபுணமான திவ்யரூபசேஷிதங்களையுடையனாய் அந்
பரிதர்க்கு 'தூல'பனாயிருந்த எம்பெருமான் என்கோடே கலந்த இக்
குணம் சொல்ல நிலமன்றுகிலும் சொல்லாதொழிய முடிகிறதில்லை
யென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- ப்ரதபபாதத்தையுரைக்கிறார் (ஸ்ரீத்யாதித்யால்) ஸ்ரீபு'ஸ்கப்ரஹ்ணம் பூரூபேப்யோ
வீஜாத்யத்திற்கு த்ரஹ்ண்தமென்று கருத்து. இது த்ரீதுபர்ப்பமென்று காட்டுகிறார்
(ஆதலாலென்று) காணலுமாகான் என் - தா - ருர் (தத்யாதித்யால்)
லூகிகப்ரத்யகாசுபுணங்களுக்கென்றபடி. இல்லையல்லன் என் - தா - ருர்
(அபரிதேத்யாதித்யால்) பேணுங்காற் பேணுமுருவாகும் என் - தா - ருர்
(அபரிதருடைய த்யாதித்யால்) இது சேஷிதத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்று
கருத்து. உளனல்லன் அல்லனுமாம் என்கிற இரண்டுக்கும் தா-ருர்
(அநாபரிதர்க்கித்யாதித்யால்) தூரீயபாதத்துக்குத்தா - ருர் (என்கோடு த்யாதி
த்யால்) இங்கே குணசப்தம் ஸ்வாசிமுதிதவபரம் । கீழ்ச் சொன்ன சூசூலிய
பரமானாலும் ஸ்வாசிமுதிதவ ப்ரஸ்சனம் கீமுத்யேனாபரிதேதம் । (10)

ச-தூல்யனாய், தத்ப்ரஹ்ணயென்றபடி. ஆணல்லன்-தூதரபூரூபசஜாதியனல்
லனான. பெண்ணல்லன் - ஸ்ரீயுமல்லாதவனான. என் கருமானிக்
கச்சுடரை - மதீயனாய் நீல மாணிக்க ஜ்யோதிஸ்ஸத்தருசுஜ்யோதிஸ்
ஸையுடையவனான. என்னுவித்யாவிதனை -மதாத்மாவுக்கு தாரகனான.
என்னம்மானை - மத்ஸ்வாமியை. சொல்லீர் - சொல்லுங்கோள். (9)

ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் - ஸ்பஷ்டம் । அல்லா வலியு மல்லன் -
கார்ப்பிசேஷங்களுக் குறுப்பல்லாத நபு'ஸ்கமுமல்லன். அலியாவது
வ்யதிரிதம் । அதாவது கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீபு'ஸ்வ்யதிரிதமான நபு'ஸ்க
மென்றபடி. காணலுமாகான் - ஜாதூ' ஸக்யனல்லன். உளனல்லன்

மூ- கூறுதலொன் றுராக் குடக்கூத்த அம்மானை
கூறுதலே மேவிக் குருகூர்ச் சடகோபன்
கூறினஅந் தாதியோ ராயிரத்துள் இப்பத்தும்
கூறுதல்வல் லாருளரேல் கூடுவார்வை குந்தமே. (11)

ஆ- (கூறுதல்) காலதத்வமெல்லாம் சொன்னாலுமாராத குணவேதங்களை
யுடையவனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச்
சொல்லவல்லார், திருநாட்டிலே போயெம்பெருமானை யநுபவிக்கப்
பெறுவரென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- கூறுதலொன்றாரா வென்கிறதை யுரைக்கிருர் (காலேத்யாதியால்)
குடக்கூத்த வம்மானையென்கிறதை விவரிக்கிருர் (குணேத்யாதியால்)
भगवदनुभवम् फलमावதொழிய वैकुण्ठप्राप्तियே फलमाமோ வென்ன
பாட்டுக்கு அபிபிராயமருளிச் செய்கிருர் (எம்பெருமானை இत्याதியால்)
शेषं स्पष्टम् । (11)

ச- विद्यमानனல்லன், अनाश्रितानामिति शेषः । இல்லையல்லன் - विद्यमान
னென்றபடி, आश्रितानामिति शेषः । பேணுங்கால் -ஆதரிக்கிற காலத்
திலே. பேணுமுருவாகும் - ஆதரிக்கிற உருவை ரூபத்தையுடைய
வனான. आश्रितர் தன்னை ஆதரிக்குங்காலத்திலே आश्रितர் அபேக்ஷிக்
கிற ரூபத்தை உடையவனானவன் என்றபடி. அல்லனுமாம் -
एवविधरूपमல்லாதவனுமாம், अनाश्रितानामिति शेषः । எம்பெருமானை
अस्वस्वामियை. கூறுதல் - வர்ணிக்கை. பெரிது கோணையுடைத்து-
महावक्त्रத்தையுடைத்தானது, शक्यमன்றென்றபடி. (10)

ஒன்று - ஒரு குணத்தினுடைய. கூறுதல்-வர்ணிக்கை. ஆரா -
तृप्तिவாராதபடி, अतिभोग्यனான. குடக் கூத்த வம்மானை - कुम्भनर्तन
முடைய स्वாமியை. கூறுதலே - वर्णிக்கையே. மேவி - ஆதரித்து
குருகூர்ச் சடகோபன் கூறின - ஆழ்வாரருளிச் செய்த. அந்தாதி -
अन्तादिरूपமான. ஓராயிரத்துள் - अद्वितीयமான सहस्रத்திலே. இப்

ச- பத்தும் - இந்த தசகத்தினுடைய. கூறுதல் வல்லார் - அநுசந்தானசக
ரானவர்கள். உளரேல் - சந்திசெத். வைகுந்தம் - வீகூண்டத்தை.
கூடுவர் - அடைவார்கள். (11)

() ஜானவீராக்யானுஷ்டானசேவதி ஸ்ரீமதீதான்தராமானுஜமஹாதிசிகாய நம: ।

ஸ்ரீ:

திரமிடோபநிஷத்தாத்யந்தாவலி:

(அந்தாமத் தன்பு செய்து)

ஸ்வபிராப்யா சித்தகாந்தி சுபதிததயிதம் விஶ்ஶுர்துஜ்ஜமூர்தி

பிரீத்யுந்மேஷாதி ஸ்ரீயம் நவதநசுரஸம் நைகமூஷாதி துஷ்யம் ।

பிரக்யாதபிரீதிலீலம் துரமில்பரஸம் சத்ரூணாமோததத்ய

விஷ்வயாவூத்திசித்ரம் வஜயுவதிரூணக்யாதநீத்யாந்வமூக்த ॥ ௨௨ ॥

(ஸ்வபிராப்யா சித்தகாந்தி) அந்தாமத்தன்பு செய்து தென்னாவி சேரம்
மானுக்கித்யாதி - அஸ்திரோடே சந்திரைக்கையாலே நிரதிசயதீபியுத்
னுமாய். (சுபதிததயிதம்) திருவிடமே மார்வம் - பெரிய பிராட்டி
யாருக்கு வாஸஸ்தானமான திருமார்வை யுடையனுமாய். (விஶ்ஶுர்துஜ்ஜ
மூர்தி) மின்னுஞ் சுடர்மலைக்கு - துஜிஸ்துமாய் மலைபோலே வளர்ந்த
திருமேனியை யுடையனுமாய் (பிரீத்யுந்மேஷாதி ஸ்ரீயம்) அப்பொழுதைக்
கப்பொழு தென்னாராவமுதமே - பிரீத்யதிசயத்தாலே பரிதூஷணமபூர்வதூஷண
னுமாய். (நவதநசுரஸம்) காரார் கருமுகில் போலென்னம்மான் வாஸுக்
வலாஹகம் போலே காஹ்யரஸத்தைவர்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய். (நைகமூஷாதி
துஷ்யம்) பலபலவேயாபரணம் பேரும் பலபலவே - வதுவிதமூஷணநாமதேயாதி
களாலே மூஷிதனுமாய் (பிரக்யாத பிரீதிலீலம்) பாம்புணை மேலித்யாதி -
பிரசித்தமாய் பிரீதிரூபமான வுஷணதமந சதசாலமஜ்ஜனாதி லீலா வ்யாபாரங்களை
யுடையனுமாய் (துரமில்பரஸம்) என்னுள் கலந்தானைச் சொன்முடிவு
காணென் - அஸ்திர விஷயத்தில் அநிவ்ஞனியமான ப்ரேமத்தையுடையனு
மாய் (சத்ரூணாமோததத்ய) எல்லையில் சீரென் கருமாணிக்கச்சுடரை -

असङ्ख्येय कल्याणगुणங்களையுடைத் தாகையாலே நிகரில்லாத நீல்
 ரத்னம் போலே ஹனுமாய் (विश्वव्यावृत्तिचित्रं) ஆணல்லன் பெண்
 ணல்லனல்லா வலியுமல்லன் - லோகத்திற் காணப்படுகிற स्त्रीपुरुषादि
 विलक्षणात्याश्रयरूपனு மாயிருக்கிற எம்பெருமானை 'அந்தாமத்தன்பு
 செய்து என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் தம்மோடே வந்து கலந்து
 கலக்கையாலே புதுக் கணித்த दिव्यायुष दिव्याभरणங்களையுடைய
 வனானான் என்று அதிபிரியோடே गोपालकुलத்திலே வந்து பிறந்து
 தங்களோடே வந்து கலக்கையாலே மிகவும் நிறம்பெற்ற குண
 विग्रहादிகளையுடைய கூணை श्रीगोविन्दார் அதிபிரியோடே அநுபவித்
 தாப் போலே அநுபவித் தருளினு ரென்கிறார். (27)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
 திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் ஐந்தாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு- வைகுந்தா மணிவண்ணனே என்பொல்லாத்
 திருக்குறளா என்னுள் மன்னி
 வைகும் வைகல் தோறும் அமுதாய வானேறே
 செய்குந்தா அருந் தீராயுன் னடியார்க்குத்
 தீர்த்தசுரர்க்குத் தீமைகள்
 செய்குந்தா உன்னைநான் பிடித்தேன் : கொள் சிக்கெனவே.

ஆறும் திருவாய் மொழி

ஆ- (வைகுந்தா) ஆழ்வார் தம்மோடு கலந்த கலவியால் எம்பெரு
 மானுக்கு வந்த ப்ரீதியைப் பேசுகிறார். श्रीवैकुण्ठनिलयनाय आश्रित

இ- எம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியையும் தமக்கவன்
 விடப் போகாதபடி அவன் भोग्यனான படியையும் இத்திருவாய்
 மொழியிலும் பேசுகையாலே, अयंभेदमில்லாமையால், இது தனியே
 ஒரு திருவாய்மொழியாகக் கூடுமோ? पुनरुक्तियுமாகாதோ வென்ன
 அருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரிட்யாதி) இங்கு ப்ரீதியானது ஆழ்வார்
 நம்மை விடில், செய்வதென் னென்றிப்படி अतिशङ्कை பண்ணும் படி
 யான अत्यासक्ति. இத்தாலித் திருவாய்மொழிக்கு स्ववैमुख्यवस्तत्वம்
 என்கிற भगवद्गुणं प्रतिपाद्यமென்றதாயிற்று. स्ववैमुख्यवस्तत्वமாவது स्वा
 नहंतानु सन्धानादிகளாலே आश्रितர்க்குத் தன்பக்கல் वैमुख्यவருகிறதோ
 வென்று, தான் व्याकुलனாகை. இத்தாலித் திருவாய்மொழிக்கு सङ्गति
 யும் सूचितையாயிற்று. எங்ஙனையென்னில், கீழே ஈச்வரன், स्वाप्ति
 मुदितனாயிரா நிற்கச்செய்தே, அல்லாவிடில் கலந்த என்றும், என்
 முடிவு காணாதே என்றும், இவர் தம்முடைய निकर्षத்தை प्रस्तावित
 தவாறே, வளவேமுலகிற் படியே இவர் विमुखराकப் புகுகிறாரென்று
 பார்த்து அவன் स्ववैमुख्यवस्तत्वனாக, இவரும் அந்த குணத்தை அநு
 பவித்துப் பேசுகிறாரென்று सूचितम्. பேசுகிறாரென்றது व्यञ्जितப்பிக்கிற
 ரென்றபடி.

முதற் பாட்டு

வைகுந்தா வென்கிறதையுரைக்கிறார் (श्रीत्यादियால்) सोऽस्य निवासः
 என்கிற ஸூத்ரத்தாலே वैकुण्ठवासी वैकुण्ठः என்று अण्प्रत्ययान्तமானவैகுण्ठ
 शब्दத்திற்கு पर्यायமில்விடத்தில் வைகுந்த சப்தமென்று கருத்து.
 மணிவண்ணனே என்- தா - ரார் (आश्रितेत्यादियால்) என் பொல்லாத்

ஆ-சுலபனாய் நிர்வகிதௌத் ததையுடையனாய் என்னுள்ளே புகுந்தி
ருந்து எனக்கு அபூர்வதரமபொய்மூதனாய் அயர்வறுமமரர்க்கதிபதியாய்
ஆதிரருடைய அநுமவீக விநாசமான சமஸ்தபாபங்களையும் போக்கி,
புதிகூலர்க்கு து:கங்களையும் வினைவிக்கும் ஸ்வபாவனாய், நிர்மலனா
யிருந்தவுண்ணை தரமபாபமாகப் பற்றினைனென்கிருர். (1)

இ- திருக்குறளா என் - தா - ருர் (நிர்வகிதௌதியால்) என்னுள் மன்னி
என்கிறதை யுரைக்கிருர் (என்னித்யாதியால்) வைகல் வைகல்
தோறுமமுதாய என் - தா - ருர் (எனக்கு இத்யாதியால்) வானேறே என் -
தா - ருர் (அயர்வறும் இத்யாதியால்) உன்னடியார்க் கென்கிறதையு
ரைக்கிருர் (ஆதிரருடையவென்று) செய்குந்தாவரும் என் - தா - ருர்
(அநுமவீத்யாதியால்) தீமை தீர்த்து என்றந்வயித்து) உரைக்கிருர்
(சமஸ்தத்யாதியால்) அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய் என் தா - ருர்
(புதிகூலர்க்கு இத்யாதியால்) குந்தா என் - தா - ருர் (நிர்மலனாயென்று)
உன்னை நான் பிடித்தேன், என் - தா - ருர் (உன்னை இத்யாதியால்)
ஆகையால் நான் விமுகனாகிறேனோ என்று அஞ்சவேண்டா
மென்கிருரென்று கருத்து. (1)

ச- வைகுந்தா-வெகுந்த | மணிவண்ணனை-மணிஸ்வभावனே. வண்ணம் -
ஸ்வபாவம். மணிபோலே முந்தாணியிலே முடிந்தாளலாம்படி
ஸுலபனானவனே யென்றபடி. என்பொல்லாத் திருக்குறளா -
மதியனாய் பொல்லாத ஸ்ரீவாமனனே. பொல்லா என்று விபரிதலக்ஷண
யாலே அழகைச் சொல்லுகிறது. தம்மை அந்யாஹ்மாக்கிற்று அழகாலே
என்று கருத்து. என்னுள் மன்னி - என்னுடைய மனஸ்ஸிலே
புதிதானாய். வைகல் வைகல் தோறும் -காலங் காலந் தோறும்.
அமுதாய - அம்ருதமான, வானேறே - தரமவ்யோமத்திற்கு நிர்வாகனே.
லக்ஷணயா தரமவ்யோமவாசினிர்வாகனே | என்றபடி. உன்னடியார்க்கு.
தவ்யாபாபங்களை. செய்கும் -செய்யப்பட்ட. அநாதிகாலகூதங்களான
என்றபடி. தாவரும் - தாவுகைக் கருமையான, அநதிலக்ஷணியங்களான
என்றபடி. தீமை-பாபங்களை. தீர்த்து- சமாசங்களாக்கி - அசுரர்க்கு.
புதிகூலர்க்கு. தீமைகள் செய் - பாபங்களைச் செய்கிறவனான. திபந்த:
பாபகூத்யா என்கிற படியே ஆதிரருடைய பாபத்தை ஆசுர பகூதிகளான

மு- சிக்கெனச் சிறிதோ ரிடமும் புறப்படாத்

தன்னுள்ளே உலகுகள்

ஓக்கவே விழுங்கிப் புகுந்தான் புகுந்ததற்பின்

மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்காய்த்

துளக்கற்றமுதமாய் எங்கும்

பக்கநோக் கறியான் என்பைந்தாமரைக் கண்ணனே.

(2)

ஆ- (சிக்கென) இப்படி தர்முள்ளே புகுந்தபின்பு எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த சமூதியைப் பேசுகிறார். जगत्सृष्ट्याद्यन्यपरतैर्यைப் போக்கிக்

இரண்டாம் பாட்டு

இ- ஸாசிமுடிதவ்வர்ணரூபமாயிருக்கை யாலே இப்பாட்டிங்கே அசுத்த மன்றோ என்ன அருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதியால்) இப்படி யென்றது பிடித்தேன் கொள்ளென்று இவர் அருளிச் செய்தபடியே, இவர் தம்மை விடாரென்று நிश्चितவुடியாயென்றபடி. இத்தால் இப்பாட்டு ஸாசிமுடிதவ்வரமன்றிக்கே, அதிஷ்டா நிவृत्तिपूर्वकसंश्लेषजन्यहृष परமாகையாலே இப்பாட்டிங்கே சுக்தமென்ற தாய்த்து. சிக்கென வித்யாதி விழுங்கியித்யந்தத்திற்கு தா - ருர் (जगदित्यादियால்) மிக்க

ச- प्रतिकूलर्पक्कलilே சட்குமிப்பிக்குமவனான என்றபடி. குந்தா-कुन्त पुष्पमे. तद्वनिर्मलने யென்றபடி. உன்னை - एवं विघ्नனான உன்னை. நான் - त्वदेकधारकनான. நான். சிக்கென - दृढமாக. பிடித்தேன் - परप्राप्यமாக अद्यवसित्थேன். கொள் - ग्रहि, संशयப்படாதே, இவ் வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்திலே நிश्चयித்துக் கொள் என்றபடி. (1)

என்பைந் தாமரைக் கண்ணன் - मदीयनான शीतलतामरसाक्षன், பச்சையான் தாமரை, शीतलमान தாமரை யென்றபடி. சிறிது - अत्यल्पமான. ஓரிடமும் - ஒரு பதார்த்தமும். புறப்படா - बहिर्भूतமா காத்படி. தன்னுள்ளே - स्वसङ्कल्पத்திலே. உலகுகள் - லோகங்களை. ஓக்கவே - एककालத்திலே தானே. விழுங்கி - कवलीकरित்து, அடக்கி யென்றபடி. நாம் ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும் போது, செருப்பு வைத்து த்திருவடி தொழப்புக்காப் போலே யாக வெண்ணுதென்று பார்த்து अवश्यकर्तव्य लोक्यापारங்களை யெல்லாம் தீர்த்துக்கொண்

பு- தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும்
 தலைமகனை துழாய் விரைப்
 பூமருவு கண்ணியெம்பிராணைப் பொன்மலையை
 நாமருவி நன்கேத்தி யுள்ளி வணங்கி
 நாம்மகிழ்ந்தாட நாவலர்
 பாமருவி நிற்கத் தந்த பான்மையேய் வள்ளலே. (3)

ஆ- கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தான். புகுந்ததற்பின் அளவிறந்த
 ஞானாதிசுக்லகல்யாணகுண விசிஷ்டனாய், விசுவரனாய், முதிதனாய் ஹரிதிசயத்
 தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களை யுடையனாய் என்னையல்ல
 தெங்கும் பக்கநோக்கறியா னென்கிறார். (2)

(தாமரை) நிரதிசய சௌந்தர்யலாவணாதி கல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய் நிரதிசய

இ- ஞான வெள்ளச்சுடர் விளக்காய் என் - தா - ருர் (புகுந்ததற்பின்
 இத்யாடியால்) துளக்கற்றென்கிறதை யுரைக்கிறார் (விசுவரனா யென்று)
 அமுதமாய் என் - தா - ருர் (முதிதனா யென்று) தம்முள்ளே புகுந்த
 பின்பவன் முதிதனாய் நின்றநிலை தமக்கு அத்யந்த மோகமாகையாலே
 அமுத மாயென்கிறாரென்று கருத்து. என் பைந்தாமரைக் கண்
 ணனை என் - தா - ருர் (ஹீத்யாடியால்) (2)

மூன்றாம் பாட்டு

தாமரைக் கண்ணனை யென்றது அவயவசோமேக்கெல்லாம் உபலக்ஷண
 மென்று ஸூசிப்பிக்கிறார் (சௌந்தர்யசங்கீதத்தாலே) பொன்மலையை யென்
 கிறது சமுதாயசோபாதிபரமென்கிறார் (லாவணீத்யாடியால்) ஆதிசயத்
 தாமரைநாடிபரம். துழாய் விரை பூ மருவு கண்ணி யென்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (நிரதிசயீத்யாடியால்) விண்ணோர் பரவுந் தலைமகனை

ச- டென்றபடி. சிக்கென - ஶாஹமாக. புகுந்தான், என்னுள்ளே இதி
 ஶேஷ: | புகுந்ததற்பின் - புகுந்த அனந்தரம். மிக்கஞான வெள்ள - அதி
 ஶயிதஜ்ஞானபவாஹமாகிற. சுடர் - பசுக்கு - விளக்காய் - பரீபமாய், அதி
 ஶயிதஜ்ஞானாபரமமாய் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாய் என்றபடி. துளக்கற்று - கம்ப்
 ரஹிதனாய், துளக்கு - கம்பம். அமுதமாய் - அமृतமாய். தான் மத்சர்ஸேஷ
 முதிதனான ஶாகாரத்தாலே எனக்கு மோகனாயென்றபடி. எங்கும் -
 ஓரிடத்திலும். பக்கநோக்கு - பரிசரத்தைப் பார்க்க. அறியான் -
 ஶக்னாகிறிலன். (2)

ஆ- சுகாந்த டிவ்யமாலாஹ்ருதம் சேஷசேஷாஸனவீனதேயாதி டிவ்யபுருஷர்களாலே
 சஸ்தூயமானனாயிருந்தவனை, நாம் மருவி நன்கேத்தியுள்ளி வணங்கி
 நாம் மகிழ்ந்தாடும்படி நம்முடைய நானிலே யலருகிற சொற்களுக்குத்
 தன்னை விஷயமாகத் தருகையே ஸ்வபாவமாயிருப்பதே என்ன
 வதான்யனோ என்கிறார். (3)

இ-என்கிறதை விவரிக்கிறார் (சேஷ்யாடியால்) ஆடும்படி என்கிறதற்குத்
 தன்னைத் தருகை என்கிற தோடே அந்வயம். நாவலர்பாவென்
 கிறதை யுரைக்கிறார் (நம்முடைய இத்யாடியால்) மருவி நிற்க என் -
 தா - ருர் (விஷயமாகவென்று) தந்தபான்மை என் - தா - ருர் (தருகை
 இத்யாடியால்) வள்ளலே என் - தா - ருர் (என்னத்யாடியால்) வதான்யத்
 வாசாமகோசரீயென்றபடி. (3)

ச- தாமரைக்கண்ணனை - பத்மாஹ்ருதம். விண்ணோர் பரவும் - பரமவ்யோ
 மவாசிகளாலே ஸ்தூயமானனான. தலைமகனை - ஶ்ரேஸ்தனான. துழாய்விரை -
 துலசிபரிமலத்தாலும். பூ - பூஷத்தாலும் - மருவு பரிசயம் பண்ணப்
 பட்ட. கண்ணி - மாலையையுடையனான. எம்பிரானை - அஸ்மத்ஸாமி
 யான. பொன்மலையை - கனககிரியை, தத்சஹ்ருதையென்றபடி. நா
 வென்றது, நாமென்றபடி. நாமென்கிறது சந்நியிலே லுப்தமகாரமா
 யிருக்கிறது. நாம் - வளவேமுலகில் நிகர்ஷானுஸந்தானப்பண்ணின நாம்.
 மருவி - கூசாதே பரிசயம் பண்ணி. நன்கு - சமயக்காக. ஏத்தி-
 ஸ்துதித்து. உள்ளி - சிந்தித்து. வணங்கி - ஶ்ரணமித்து, இப்படி கரண
 ஶயத்தாலும் அநுபவிக்கப் பெற்ற நாம் மகிழ்ந்து - அநந்தித்து. ஆட-
 நதன்மம் பண்ணும்படி. நாவலர் - ஜிஹ்வையிலே விகசியாநிற்கிற. பா -
 சூக்திகளை. மருவிநிற்க - தாம் பரிசயம் பண்ணிக் கொண்டு நிற்க.
 சூக்திகளுக்குத்தான் விஷயமாய்க்கொண்டு நிற்க வென்றபடி. தந்த
 பான்மை - தன்னைத் தந்த ஸ்வபாவத்துக்கு. பான்மை - ஸ்வபாவம்.
 ஏய் - சஹ்ருதமான, அநுரூபமான வென்றபடி. வள்ளல் - ஔதார்யகுண
 முடையவன். எங்கும் பக்க நோக்கறியானென்றந்வயம். (3)

மூ- வள்ளலே மதுகுதனா என்மரகத

மலையே உனைநினைந்

தெக் கல் தந்தவெந்தாய் உன்னை எங்ஙனம் விடுகேன்

வெள்ள மேபுரை நிற்புகழ் குடைந்தாடிப்

பாடிக்களித் துகந்துகந்து

உள்ள நோய்களெல்லாம் துரந்துய்ந்து போந்திருந்தே. (4)

ஆ- (வள்ளலே) ஆதரர்க்காத்ம தானம் பண்ணும் ஸ்வபாவனே. तद्विरोधिनिरसनस्वभावனே, என்னுடைய பரமபொய்மே, உன்னை நினைந்தால் நீராயுருகும் பகுவியாக என்னைப் பண்ணினவனே, என்னுடைய एवं விஷமான கல்யாணகுணங்களாகிற அம்ருதவெள்ளத்தைக் குடைந்தாடிப் பாடிக் களித்துகந்துகந்துள்ள நோய்களெல்லாந்துரந்துய்ந்து போந்திருந்துன்னை யெங்ஙனேவிடும்படி யென்கிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- வள்ளலே என் - தா - ருர் (ஆதரர்க்கு இत्याடியால்) மதுகுதனா என் - தா - ருர் (तदित्यादि யால்) என் மரதகமலையே என் - தா - ருர் (என்னுடைய इत्याடியால்) உனை நினைந்தென்கறந்தவெந்தாய் என் தா - ருர் (உன்னை इत्याடியால்) நிற்புகழ் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (உன்னுடைய इत्याடியால்) வெள்ளமே புரையென்கிறதி னார்த் தத்தைக் காட்டுகிறார் (அம்ருதவெள்ளத்தையென்று) शेषं स्पष्टम् ।

(4)

ச- வள்ளலே - उदारनே. மதுகுதனா - मधुसूदना என் மரதகமலையே - मदीयमरतकगिरियே. உனை நினைந்து - உன்னை सरित்து. எள்கல் - ऋपुपुकेகையை. தந்தவெந்தாய் - ஸாதித்தருளின स्वामिन् । வெள்ள மேபுரை - महाप्रवाहத்துக்கு सदशமான. வெள்ளமே யென்கிறவிடத்தில் ஏகாரம் वाक्य पूरणम् । புரை सदशம். நிற்புகழ் - உன்னுடைய குணங்களை. குடைந்து - आलोड्य, सर्वगुणங்களையும் परामर्शित்தென்றபடி. ஆடி - अवगाहित்து, मोक्षமாக அநுபவித் தென்றபடி. பாடி - अनुभवजन्यप्रीतियாலே गान்பண்ணி. களித்து - ஆனந்தித்து, உகந்துகந்து - ஒருக்கால் ஆனந்தித்த மாத்ரமன்றிக்கே उत्तरोत्तरமானந்தித்து. உள்ள நோய்களெல்லாம் - विद्यमानव्याधिकளெல்லாத்

மு- உய்ந்து போந்தென் உலப்பிலாத வெந்
 தீவினைகளை நாசஞ் செய்து உன
 தந்தமில் அடிமை அடைந்தேன் விடுவேனோ
 ஐந்து பைந்தலை யாடர வணைமேவிப்
 பாற்கடல் யோக நித்திரை
 சிந்தை செய்த எந்தாய் உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்தே. (5)

ஆ- (உய்ந்து) त्वदनुभवजनितமான श्रीதியாலே களித்தாடுகிற திரு
 வனந்தாழ்வான் மேலே யுன்னுடைய दिव्यरूपगुणங்களை அநுப
 வித்துக் கொண்டு கண்வளர்ந் தருளுகிற உன்னை அநுபவித்
 துய்ந்து போந்திருந்து என்னுடைய முடிவில்லாத மஹாதுக்கங்
 களைப் போக்கி உன்னந்த மிலடிமையடைந்தேன் இனி விடுவேனோ
 வென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- பைந்தலையென்கிற விடத்தில் अभिप्रेतार्थ மருளிச் செய்கிறார் (त्वदि
 त्यादियால்) ஆடரவணை மேவியென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஆடுகிற
 इत्यादियால்) யோகசப்தத்துக்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய
 इत्यादियால்) योगशब्दம் स्वात्मानं वासुदेवाख्यं चिन्तयन् என்கிறபடியே स्वानु
 सन्धानपरமாய் औपचारिकமென்றதாயிற்று. நித்திரைச் சிந்தை செய்த
 உன்னை என்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (கண்ணித்யாதியால்)
 சிந்தை செய்து செய்தென்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (அநுபவித்
 தென்று) உலப்பிலாத வென்கிறதை யுரைக்கிறார் (முடிவில்லாத
 வென்று) வெந்தீவினைகளை நாசஞ்செய்து என்கிறதற்கு फलितार्थ
 மருளிச் செய்கிறார் (महा विथ्याதியால்) (5)

ஊதயும், अनहंतानुसन्धानத்தாலும் विश्लेषத்தாலும் வந்த வ்யஸனைங்க
 ளெல்லாத்தையு மென்றபடி. துரந்து - துரத்திவிட்டு. உய்ந்து -
 उज्जीविத்து. போந்து - திருவடிகளைப் போயடைந்து. இருந்து -
 இப்படி प्रतिष्ठितस्वभावனாயிருந்து வைத்து. உன்னை யெங்ஙனம்
 விடுகேன் - உன்னையெப்படி விடுவேன். இப்படி उपकारकனான
 உன்னைநானொரு படியாலும் விடேனென்றபடி. (4)

மூ- உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்துன் நெடுமா

மொழியிசை பாடியாடி என்

முன்னைத் தீவினைகள் முழுவே ரரிந்தன்னயான்

உன்னைச் சிந்தையினால் இகழ்ந்த இரணியன்

அகல்மார்வங் கீண்ட என்

முன்னைக் கோளரியே முடியாத தென்னெனக்கே.

(6)

ஆ- (உன்னை) இப்படி உன்னை சர்க்கரணங்களாலும் அநுபவித்து, என்னுடைய சமஸ்தரதிவந்நகங்களையும் போக்கினைன். அபிரதன்

ஆறும் பாட்டு

இ- ப்ரமபாத்ததை ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (இப்படி இत्याதியால்) சிந்தைசெய்தென்று மனஸ்ஸம்பாடி யென்று வாக்கும் ஆடியென்று காயமும் சொல்லிற்றுபிற்பிறென்று கருத்து. திதீயபாத்ததை யுரைக்கிருர் (என்னுடைய இत्याதியால்) அவன் விரோதியைப் போக்கச் செய்தேயும் ஫ந்நவயம் தம்மதாகையாலே அறிந்தனன் யானென்கிருரென்று கருத்து. முன்னைக்கோளரியே என் - தா - ருர் (அபிரதனியாதியால்) சாம்ஹிரஸ்தான்கிற மூப்பரஹ்லாதாழ்வானுடைய சங்கல்பத்தை

ச- பாற்கடல் - ஶ்ரீசமுத்திர்தில். ஐந்து - பஞ்சசங்குலாகமான. பைந்தலை - அர்த்நக ளா ன் ஶிரஸ்துந்களாலே, ஶகவத்ச்ஞலேபசுலத்தாலே குளிர்திருந்துள்ள ஫ுளங்களாலே யென்றபடி. ஆடரவு - ஆடா நிற்கிற சர்பமாகிற. அணை - சயனத்திலே. சைப பஞ்சமுகி துஷ்டி: ஶேபசுஷ்டி: என்கிறபடியே சேஷனுக்கு பஞ்சமுகியாயும் ஒரு மூர்தியுண்டிறே, மேவி - ஆதரித்து. யோகநித்திரை - யோகநிடாரூபமான. சிந்தை செய்த - சிந்தையைப் பண்ணின. எந்தாய் - அஸ்த்ஸாமிந். உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து - புன: புன: உன்னைச் சிந்தித்து. உய்ந்து - சந்தமென்ததவிடு: என்கிற படியே உஜ்ஜிவித்து. போந்து - சன்சாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவூத்தனாய். என்னுலப்பிலாத - மதீயங்களாய் அவதிரஹிதங்களான. வெந்தீவினைகளை - க்ரானிதல்யகர்மங்களை. நாசஞ்செய்து - நசிப்பித்து. உனது - த்வதீயமான; த்வதீபயகமான வென்றபடி. அந்தமில் - அந்தரஹிதமான. அடிமை - கைக்யத்ததை. அடைந்தேன், விடுவேனே - நித்யகைக்யத்திலே அதிகுதனான பின்பு விட ப்ரஸகியுண்டோ. வென்றபடி.

(5)

மு- முடியாத தென்னெனக் கேல்இனி முழுவே

மூலகு முண்டான் உகந்துவந்

தடியேனுள் புகுந்தான் அகல்வானும் அல்லனிலி

செடியார் நோய்களெல்லாம் துரந்-

தெமர் கீழ்மே லெழுபிறப்பும்

விடியா வெந்நரகத் தென்றும் சேர்தல் மாறிரே.

(7)

உன்னைக் கோலுவதற்கு முன்பவனுடைய இஷ்டத்தை முடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவனானவனே, எனக்கு முடியாததென். இந்த சமூகியெல்லா முன்னுடைய ப்ஸாத்தாலே வினைந்த தென்கிருர். (6)

இ- ஐதீதி பூர்மாக்கினது முன்னை யென்கிற பதத்துக்கு அபிப்ரேதமாய், இதுவும் அபிதேஹபூரணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாகிறதென்று கருத்து. முடியாத தென்னெனக்கே என் - தா - ருர் (எனக்கு இத்யாடியால்) எனக்கு பூர்மாகாத பூரூபம்முண்டோ வென்கிரு ரென்றபடி. (6)

ஈ- உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து - ஸ்பஷ்டம். உன் - த்வதிஷயமான. நெடு - தீர்மான. மொழி - சூக்திகளை. மா - மஹத் தான. இசை - ராகத்தோடே. பாடி - கானம்பண்ணி. ஆடி - ப்ரீத்யதிஷயத்தாலே, அந்தப் பாட்டுக்கீடான அபினயம் தோற்றும்படி ஆடி. என் - மதியங்களான. முன்னை - அநாதிகளான. தீ வினைகள் - க்ரூகர்மங்களை. முழு - க்ருஸ்னங்களையும். வேரி - வேரோடே, வாசனையோடே என்ற படி. யான் - நான். அரிந்தனன் - ஓடித்தேன். சிந்தையினால் - மனஸ்ஸாலே, உன்னையிகழ்ந்த - உன்னை அநாதரித்தவனான, உக்திமாத்தமன்றிக்கே மனஸ்ஸாலு மநாதரித்தவனான என்றபடி. இரணியன் - ஹிரண்யனுடைய. அகல்மார்வம் - விஸ்துதவக்ஷஸை. கீண்ட - விதாரண்பண்ணினவனான. எம் - என், மதியனான. நரசிங் மாயுதவித்தும் தமக்கென்றிருக்கிருர். அபிதரிலே ஒருவனுக்குச் செய்ததும் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதன்று ப்ஸாவத்ஸம்வ்யமில்லையாமத்தனை. முன்னை - முந்துமவனான, அதாவது, அபிதரினென்றைக் கோல்வதற்கு முன்னமே, அதைச் செய்யுமவனான வென்றபடி. கோளரியே - வலிபூசியே. எனக்கு - த்வத்ஸாதிஷயனான எனக்கு. முடியாததென் - பூர்மாகாததெது, சர்வமும் பூர்மாபென்றபடி. (6)

ஆ- (முடியாததென்) சர்வ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு என் பக்கல் அபிநிவేశம் என்னளவில் பர्यவசியாதே, என்னோடு சம்பந்தித் தார் பக்கலிலும் கூட வெள்ளம் கோர்த்தது ஆதலாலவனென்னை அகல நினைக்கிலன். இனிமுடியாத தொன்றுண்டோ என்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- முழுவேழுலகு முண்டான் என் - தா - ரார் (சர்வ்யாதியால்) உகந்து வந்து அடியேனுள் புகுந்தானென்கிற விடத்தில் வ்யக்யார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (என்னித்யாதியால்) எழுபிறப்பு மென்கிற விடத்தில் சகாரார்த்தாலே ஸ்வமான அர்த்தையருளிச் செய்கிறார் (என்னளவு இत्याடியால்) उत्तरार्தத்துக்குத் தா - ரார் (என்னோடு இत्याடியால்) இவ் उत्तरार्தம் हेतुர்மென்று காட்டுகிறார் (ஆதலாலென்று) அகல்வானு மல்லனினி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அவன் இत्याடியால்) முடியாத தென்னெனக்கேலினி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இனிஇत्याடி யால்)

ச- முழு - கூஸ்னமான. ஏழுலகும் - சசலோகங்களையும், உண்டான் - ப்ரளய காலத்திலே ஸ்சித்தவன். உகந்து வந்து - ப்ரிதனாய் வந்து - அடியேனுள் - டாசனானவென்னுள்ளே. புகுந்தான் - ப்ரவேசித்தான் - இனி - இத: பரம். அகல்வானுமல்லன் - புகுந்தமாத்ரமன்றியே இனி விசுலேஷிக்க ஐசுயுடையவனல்லாதவனாயுமிரா நின்றான். இனி - இப்படியான பின்பு. எனக்கேல் - எனக்கென்றால். முடியாததென். கூஸ்னமும் பூர்ணமா. மென்றபடி. கீழ்மே லெழுபிறப்பும் - கீழேமு சந்ததியும் மேலேமு சந்ததியுமான. எமர் - அஸ்மதோயர். செடி - ஸுத்ர குலமம் போலே. ஆர் - பூர்ணங்களான. நோய்களெல்லாம் - வ்யாபிகளெல் லாத்தையும். அவித்யாக்ரமவாசனாடிகளை யென்றபடி. துரந்து - ஓட்டி விட்டு. விடியா - வ்யூஷியில்லாத, उत्तरாவதியில்லாத வென்றபடி. வெந்நரகத்து - க்ரூமான நரகத்திலே, ச்ஸாரத்திலே யென்றபடி. ஸ்சித் நரகம் ஸோகாக்களுக்கு நரகமென்றும் தோற்றும். ச்ஸாரம் ஸோகாக்களுக்கு நரகமென்று தோற்றாதே ஸுகமென்று தோற்றிக் கொண்டு டித்யமாக ஹிசிக்கிறதாய்கையாலே அதிலும் க்ரூமாய்கையாலே, இதை வெடியா வெந்நரகமென்றது. என்னும் சேர்தல் - சர்வாசேருகையை ச்ஸாரத்திலே சதாவிழுந்திருக்கும் ஸ்வபாவத்தையென்றபடி. மாறினரே கழித்தார்களே. (7)

மு- மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்-

தடியை யடைந்துள்ளந்தேறி

ஈறி லின்பத்து இருவெள்ளம் யான்முழுகின்

பாறிப் பாறி யசுரத்தம் பல்குழாங்கள்

நீறெழ பாய்ப்பறவையொன்

தேறி வீற்றிருந் தாய் உன்னை யென்னுள் நீக்கேல் எந்தாய் (8)

ஆ- (மாறிமாறி) உன்னோடு சர்ஸேஷிக்கைக்கு விருஷியான ச்ஸாரத் திலே வர்க்கிற நான் நிஹ்துகமாக உன் திருவடிகளையே ப்ராய்மாகப் பெற்று அதிலே உள்ளம் தேறி முடிவில்லாத அழகிய இன்ப வெள்ளத்திலே முழுகினேன். ஆஸ்திராங்களுடைய அபேஷிதங்களைச் செய்யும் ச்ஸாவனாயிருந்த நீ இனி என்னைக் கைவிடாதொழிய வேணுமென்றபேஷிக்கிருர். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து என் - தா - ருர் (உன்னோடு ஐத்யாடியால்) அடியை அடைந்து என்கிறதை விவரிக்கிருர் (நிஹ்துக ஐத்யாடியால்) இப்பத்து ப்ராய்த்வரமாகையாலே இங்கே ப்ராய்த்வ் விவசித மென்று கருத்து. ஈறிலென்கிறதையுரைக்கிருர் (முடிவில்லாத வென்று) திரு சப்தத்துக்குத் தா - ருர் (அழகிய வென்று) இன்ப வெள்ள மென்கிறது ச்ஸம்யத்யம்மென்கிருர் (இன்ப ஐத்யாடியால்) பாறியித்யாதி வீற்றிருந்தாயித்யந்தத்திற்குத் தா - ருர் (ஆஸ்தித்யாடியால்) பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே வீற்றிருக்கை பெரியதிருவடிக்கு மஹான்டலாசமாகையாலே அதை உதாஹரித்தவிது ஆஸ்தித்யாபேஷிதபூரணங்களுக்கெல்லாம் நிர்ஷ்நாத்யம்மென்று கருத்து. உன்னையென்னுள் நீக்கேல் என் - தா - ருர் (இனி ஐத்யாடியால்) அவ்னுடைய அதிஷ்டா நிவாரணம் அவன் தம்மை விடப் புகுகிருரென்று தாம் அதிஷ்டா பண்ணி இப்படி அபேஷிக்கிருரென்று கருத்து. (8)

ச- பல பிறப்பும் - बहुविध जन्मங்களிலே. மாறிமாறிப் பிறந்து - ஒருக் கால் பிறந்த ஜன்மத்திலே மீண்டுமீண்டு. ஜனித்து. அடியையடைந்து - இப்படி ச்ஸரிக்ஷச் செய்தே குணசுதலிபிக்ஷத்தாலே உன் திருவடிகளை ப்ராய்மாகப் பெற்று. உள்ளம் - अन्तः करणம். தேறி - रुचिकூலயாத

மூ- எந்தாய் தணிதிரு வேங்கடத்துள் நின்றாய்
 இலங்கை செற்றாய் மராமரம்
 பைந்தா னேமுருவ ஒருவாளி கோத்த வில்லா
 கொந்தார் தண்ணந் துழாயினாய் அமுதே
 உன்னை என்னுள்ளே குழைத்தளம்
 மைந்தா வானேறே இனியெங்குப் போகின்றதே (9)

ஆ- (எந்தாய்), திருமலை பிலே புகுந்து நின்றருளின படியையும்
 உன்னுடைய திருவவதாரங்களையும், உன்னுடைய दिव्यचेष्टிங்களையும்
 உன்னுடைய அழகையும், श्रीवैकुण्ठनाथனா யிருந்தருளும் படியை

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- தண்டிருவேங்கடத்துள் நின்றயென்கிறதினர்த்தத்தைக் காட்டு
 கிருர் (திருமலை इत्याடியால்) लङ्का संहारणादிகளைச் சொல்லுகிற விடத்
 தில், अर्थात्सिद्धமான அர்த்தத்தையருளிச் செய்கிருர் (திருவவதாரங்
 களையுமென்று) இலங்கை யித்யாதி வில்லாத इत्यन्तத்திற்குத் தா - ருர்
 (உன்னுடைய इत्याடியால்) கொந்தார் தண்ணந் துழாயினா யென்
 கிறதற்கு फलितायंமருளிச் செய்கிருர் (உன்னுடைய வழகையு
 மென்று) வானேறே என் - தா - ருர் (आश्रितेत्याடியால்) இது उपलक्षण

ச- படி திருவடிகளில் वैलक्षण्यத்தை நன்றாகத் தெளிந்து. ஈறில் -
 नाशरहितமான. இன் ப - ஆனந்தத்தினுடைய. திருவெள்ளம்-
 श्रीमत्தான प्रवाहத்திலே. யான் மூழ்கினன் - நான் मग्नனானேன்.
 அசுரார்தம் - அஸுரர்களுடைய. தம்மென்று स्वार्थனுபயோகம். பல்
 குழாங்கள் - बहुसमूहங்கள். பாறிப்பாறி - ஓடியோடி. நீறெழ - घृति
 யாய்க் கிளம்பும்படி. பாய் - अभिघावनப்பண்ணுகிற. பறவை ஒன்று-
 पक्षியை ஒன்றை, अद्वितीयான गरुडனை யென்றபடி. ஏறி - आरोहित்து.
 வீற்றிருந்தாய் - வீறு தோற்ற இருந்தவனே, வீறு - उत्कृष्टம். எந்
 தாய் - स्वामिन् என்னுள் - என்பக்கல் நின்றும். உன்னை நீக்கேல் -
 உன்னை विश्लेषिப்பியாதொழிய வேணும். குழாங்கள் நீறெழவென்
 கிறவிடத்தில், णकारात्परे नकारे णकार एकादेशः । (8)

ச- தண் திருவேங்கடத்துள் நின்றாய்- शीतलवेङ्कटान्तस्थितனையென்று
 सम्बुद्धि । வேங்கடத்துள் நின்றாய் என்கிறவிடத்தில் णकारात्परे नकारे

மு- போகின்ற காலங்கள் போய் காலங்கள்

போகுகாலங்கள் தாய் தந்தையுயிர்

ஆகின்றும் உன்னைநான் அடைந்தேன் விடுவேனா

பாகின்ற தொல்புகழ் முவுலகுக்கும்

நாதனே பரமா தண்வேங்கடம்

மேகின்றும் தண்டுழாய் விரைநாறு கண்ணியனே. (10)

ஆ- யும், மற்றுமுள்ள படியை யடங்க வெனக்கு ஸ்ரீமாதக் காட்டி யருளி யுன்னையென்னுள்ளே யொன்றாகக் குழைத்தருளின நீ இனி யெங்கே போவது, போவேனென்றால் தான் போகமுடியுமோ வென்கிறார். (9)

இ- மென்று கருத்தாலே யருளிச் செய்து கிறார் (மற்றும்தியாதியால்) அமுதே என் - தா - ருர் எனக்கித்தியாதியால்) எந்தாய் என் - தா - ருர் (காட்டியருளி யென்று) இங்கே யெந்தாயென்கிறது **स्वामित्वकार्यभूत रक्षणपरமென்று கருத்து. உன்னையித்தியாதி ஸ்பृஹ்** । இனி யெங்குப் போகின்றதே என் - தா - ருர் (போவேனென்தியாதியால்) (9)

ச-ணகார एकादेशः । இலங்கை செற்றாய்-லங்கையை சந்தரித்தவனே. **लङ्का शब्दममशः क्रोशन्ति इति वल्लाक्षणिकम्** । மராமரம் - சாலவூங்களுடைய பைந்தாள் - பரந்தவடிகளுடைய, **अतिस्थूलங்களான स्कन्धाघः प्रदेशं** ங்களுடைய என்றபடி. ஏழும் - சசகமும். உருவ - உருவும்படி. ஒருவாளி - **एकबाणத்தை**, கோத்த - **स्यूतमाக்கினவனான**. **पूर्वमेव विद्यमान**மாயிருந்த **रन्ध्रத்திலே** ஞாந்தைக் கோத்தாப் போலே **अनाया सेन वेधनं**பண்ணினவனான வென்றபடி. வில்லா - **घानुष्कனே**. வில் லுடையவன், வில்லான். கொந்தார் - **पञ्चपूर्णமான்**. தண்ணந் துழாயினாய் - **शीतलसुन्दरतुलसियை** யுடையவனே. வானேறே - **परमव्योमபுங்குவனே**. அமுதே - **अमृतवद्भोग्यனே**. எந்தாய் - இந்த **दिव्य चेष्टा**திகளை எனக்கு அநுபவிப்பிக்கும் ஸ்வாமியானவனே. உன்னை என்னுள்ளே - **मदीयमनस्ஸிலே**. குழைத்த - **विश्लेषानहं**மாம் படி. **गाढलग्न**னாக்கின. என்மைந்தா - **मदीययुवाவே**. என்னோடு **संश्लेष**த்தாலே **नवीकृतयौवन**னையென்றபடி. இனியெங்குப் போகின்றது **इतः परमெங்கே** போவது. ஓரிடத்திலும் போகக்கூடாதென்றபடி. (9)

ஆ- (போகின்ற) சர்வார்க்களுக்கும் மாதாசெய்யும் நன்மையையும்
பிதாசெய்யும் நன்மையையும், தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மை
யையும் சர்வகாலமுமெனக்குச் செய்தருளும் சுவாவனாய், நிரவதிகனிய
சிட்லகல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய் சர்வலுகேசுவரனாய், நிரஸ்தசமாஹ்யதிகனாய் திரு
மலையிலே புகுந்தருளி எனக்குங்கூட பரமசுலபனாய் பரமஹோயனாய்
இருந்த உன்னை நான் அடைந்தேன். இனி விடுவேனோ வென்று
கொண்டு, தாமெம் பெருமானோடே கலந்த கலவிக்குத் தம்மாலு
மவனாலும் ஹேவ்ந்ரத்தாலும் ஒழிவிலலை யென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- தாய் என் - தா - ருர் (சர்வீத்யாடியால்) தந்தை என் - தா - ருர்
(பிதீத்யாடியால்) சர்வார்க்களுக்கு மென்றது இங்கேயும் அந்வயிக்கும்
உயிர் என் - தா - ருர் (தான் இத்யாடியால்) ப்ரதமபாடத்தை ஸங்க்ரஹிக்
கிறார் (சர்வகாலமுமென்று) ஆகின்றாய் என் - தா - ருர் (எனக்கு இத்யா
டியால்) பாகின்றதொல் புகழ் என்கிறதையுரைக்கிறார் (நிரவதிகீத்யா
டியால்) மூவுலகுக்கும் நாதனே என் - தா - ருர் (சர்வீத்யாடியால்) பரமா
என் - தா - ருர் (நிரஸ்தீத்யாடியால்) தண்டுழாய் விரை நாறு கண்ணி
யன் என் - தா - ருர் (பரமீத்யாடியால்) இத்திருவாய் மொழியினர்த்
தத்தை ஁பசஹ்ரிக்கிறார் (தாம் இத்யாடியால்) தயா ச இனி சுவீமூக்யத்ரஸ்தனா
கைக்கு ப்ரஸக்தியிலலை யென்று தாத்பயம்மென்று கருத்து. (10)

ச- போகின்ற - வ்யாபியாநின்ற. சர்வலுக ப்ரஸிட்லங்கலான வென்றபடி
தொல் - அநாதிகலான. புகழ் - கல்யாணகுணங்களை யுடையவனான
மூவுலகுக்கும் - த்ரிலுகத்திற்கும், த்ரிவிததீதனாதீதனங்களுக்கு மென்றபடி.
நாதனே - நாதனே. பரமா - நிரஸ்தமாஹ்யதிகனே. தண் - ஶீதலமான,
சன்சார ஶ்ரமஹ்ரமான வென்றபடி. வேங்கடம் - வேங்கடாசலத்தை. மே
கின்றாய் - பரிசயம் பண்ணுமவனே, வேங்கடாசலத்திலே சாதர் நியவாசம்
பண்ணுகிறவனே யென்றபடி. தண்டுழாய் - மத்சர்ஸுலாபஹ்யத்தாலே
அந்யந்தஶீதலமான துளஸியினுடைய. விரைநாறு - பரிமலத்தாலே
வாஸிதமான. கண்ணியனே - தாமத்தையுடையவனே, கண்ணி
யுடையவன், கண்ணியன். போகின்ற காலங்கள் - கருகஸ்காலங்களி
லே, வர்தமானகாலங்களிலே யென்றபடி. போயகாலங்கள் - கருகஸ்காலங்

மூ- கண்ணித் தண்ணந் துழாய்முடிக் கமலத்

தடம்பெருங் கண்ணனை புகழ்

நண்ணித் தென்குருகூர் சடகோபன் மாறன்சொன்ன

எண்ணில் சேர்விலந்தாதி யாயிரத்துள்

இவையுமோர் பத்திசையொடும்

பண்ணில் பாட வல்லாரவர் கேசவன் தமரே.

(11)

ஆ- (கண்ணி) எம்பெருமானுடைய **स्वरूपगुणविभूतिकளை** உள்ள படியே அநுபவித்து, அநுபவித்தபடியே சொன்ன இத்திருவாய் மொழியை, இசையோடு பண்ணிலே பாட வல்லார்க்கு, கேசவன் தமரென்னுமில் **आकारमல்லாத आकारान्तरமில்லை** யென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- **प्रथमपादத்திற்குத்** தா - ரூர் (எம்பெருமானுடைய **इत्यादियால்**) **विभूतिशब्दத்தாலே** துழாய் முடியென்றது **सर्वविभूतिக்கும்** **उपलक्षण** மென்றதாயிற்று. முடி - கிரீடம். (குணशब्दத்தாலே) புகழ் சப்தம் **व्याख्यातम्** । ¹ (**रूपशब्दத்தாலே**) கமலத்தடம் பெருகண்ணென்று **दिव्यमङ्गलविग्रहத்திற்கும்** **उपलक्षण** மென்றதாயிற்று. இங்கே **दिव्यात्म** **स्वरूपமும்** **अन्तर्गतமென்கிற** கருத்தாலே **स्वरूपशब्दம்**. நண்ணி என்-தா-ரூர் (உள்ள **इत्यादियால்**) எண்ணில் சேர்வில் என் - தா - ரூர் (அநுபவித்த படியே யென்று) கேசவன் தமர் என் - தா ரூர் (கேசவன் **इत्यादि** யால்) நநு, இத்திருவாய் மொழி **स्वैमुख्य** **अस्तत्त्वपरமென்று** **उपक्रमத்** திலே சொல்லி, **उपसंहारத்திலே** **स्वरूपगुणादிகளைச்** சொல்லிற் றென்கை **विरुद्धமன்றோ** வென்னில், **स्वैमुख्यअस्तत्त्वம்** இத்திருவாய் மொழிக்கு **व्यङ्ग्यार्थமானாலும்**, அதுக்கு **शेषமாய்** **स्वरूपगुणादிகள்** **वाच्यங்களாயிருக்கிற** படியை, இப்பாட்டிலே சொல்லுகிறதாகை யால் **विरोधமில்லையென்று** கருத்து. (11)

ச- களிலே. போகு காலங்கள் - **अविष्यत्कालங்களிலே**. தாய் - **माता**, தந்தை - **पिता**. உயிர் - **आत्मा**. ஆகின்றாய் - **इव** ரெல்லாருமாகா நிற்கிறவனே. உன்னை - **एवंविध** னான உன்னை. நானடைந்தேன். விடுவேனோ - **ஒருநாளும்** விடேனென்றபடி. (10)

க- கண்ணி - மாலாரூபமான, தண்ணந்துழாய்-शीतल सुन्दरतुलसियை.
முடி- கிரீடத்திலே உடையவனான. கமலத்தடம் பெருங்கண்ணனை-
कमलविशालदीर्घलोचनனை. புகழ் - அவனுடைய கल्याணகுணங்களை.
நண்ணி - கிட்டி, सम्यगनुभवित்தென்றபடி. மாறன் தென்குருகூர்ச்
சடகோபன் - மாறனென்கிறகுலப் பெயரை உடையரான सुन्दरकुरुक
निर्वाहकशठकोपன். சொன்ன இது பத்துக்கு विशेषणम्. எண்ணில்,
चिन्तையில், मानसानुभवத்திலென்றபடி. சோர்வில் - குறையில்லாத,
अनुभवित்த விஷயத்தில் குறையில்லாதே பேசப்பட்டதான வென்ற
படி. அந்தாதி - अन्तादियான. ஆயிரத்துள் - सहस्रத்திலே. இவையு
மோர்பத்து - अद्वितीयமான இப்பத்துப் பாட்டை. இசையோடும் -
गीतिप्रकारத்தோடே, பண்ணிய - षड्जादि स्वरத்திலே. பாடவல்லார்
பாட समर्थரானவர்கள். கேசவன்றமரே - கேசவனுக்கு दासராய்
இருப்பரென்றபடி. கேசவனென்கிறவிடத்திலே नकारात्परस्य तकारस्य
प्रकारादेशः. இசை - गीति प्रकारம். பண் - स्वरம். (11)

ज्ञानवेराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीः

इमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(வைகுந்தா)

स्वास्वादख्यापकत्वात् श्रितनियतदृशेनैकभोगप्रदानात्
त्यागानर्हप्रकाशात् स्थिरपरिचरणस्थापनात्पापभङ्गात् ।
दुस्साधार्यस्य सिद्धेर्विरहभयकृतेर्दुर्विभेदात्मयोगात्
नित्यानेकोपकारात्स्वविरहचकितं प्रैक्षताम्भोरुहाक्षम् ॥

(स्वास्वादख्यापकत्वात्) வைகல் வைகல்தோறுமுதாய வானேறே -
தன்னுடைய (निरतिशयभोग्यतैर्येयज्ञापनं பண்ணுகையாலும்) (श्रितनियतदृशेः)
எங்கும் பக்க நோக்கறியான் आश्रितजनத்தை விட்டு अन्यत्रகண்
வைக்க மாட்டாமையாலும் (नैकभोगप्रदानात्) நாம் மருவி நன்கேத்தி
யித்யாதி - आश्रितार्तன்னைக்கிட்டி. ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, मनसुणிலே சிந்தித்து
निर्ममராய்வணங்கி ஹராய்க் கூத்தாடும்படி. अनेकविघ्नानुभवத்தைக்

கொடுக்கையாலும் (त्यागानहंप्रकाशात्) உன்னையெங்ஙனம் விடுவேன் தன்னையிடுகைக்கு சம்பாவனையில்லாதபடி பிரகாசிக்கையாலும் (स्थिरपरिचरणस्थापनात्) உனதந்தமி லடிமை யடைந்தேன் - ஆத்மான்ததாஸ்யத்தை நிலைநிறுத்துகையாலும் (पापभङ्गात्) முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான் - விரோதிகளான பாபங்களை சவாசனமாகப் போக்குகையாலும் (दुस्साधार्यस्य सिद्धिः) முடியாததென் னெனக்கே விரி - சம்பந்தி சம்பந்திகளும் உத்திராம்படி டுஸ்தாஸமான கார்யத்தை சாங்கிகையாலும் (विरहभयकृतेः) உன்னையென்னுள் நீக்கேலெந்தாய் - விட்டுப்பிரியப்போகிறான் என்கிற அதிஷ்ட்யை வினைவிக்ையாலும் (दुर्विभेदात्मयोगात्) உன்னையென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா - ஆத்மாவோடே புகுதவென்னலாம்பாடி கலந்திருக்கையாலும் (नित्यानेकोपकारात्) போகின்ற காலங்களிலித்யாதி - காலவ்யத்திலேயும் மாதாபிதாக்கள் பண்ணும் உபகாரங்களையும், தான் தனக்குப் பண்ணிக் கொள்ளும் உபகாரங்களையும் - பண்ணுகையாலும், எம்பெருமானை வைகுந்தா மணிவண்ணனை யென்கிற தசகத்திலே ஆதரர் நம்மை விடிற் செய்வதென்னென்கிற அதிஷ்ட்யுடையவனாக ஆழ்வார் அஃயவசித்தருளினாரென்கிறார்.

(28)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் ஆரும் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு- கேச வன்தமர் கீழ்மேல் எமரே மெழுபிறப்பும்
 மாசதிர் இதுபெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா
 ஈசன் என்கரு மாணிக்கமென் செங்கோலக் கண்ணன்
 என் விண்ணோர்
 நாயகன் எம்பிரான் எம்மான் நாராயணனாலே. (1)

ஏழாந் திருவாய் மொழி

ஆ- (கேசவன்றமர்) என்பக்கலுள்ள அபிநிவేశத்தாலே, 'என்னோடு
 சம்பந்தத்தாரெல்லாரையுங்கூட விபயிகரித்தருளினா னென்று ப்ஸ்துத
 மான பொருளை விஸ்தரிக்கிறது. ஸர்வேச்வரனாய் நிரதிசயசௌந்தரியாதி
 கல்யாணகுணகனாய். அயர்வறு மமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமி

இ- தம்முடைய அநுபந்திகளுங்கூட ஐவத்ஸம்பந்தத்தால் உத்திராணர்க
 ளென்று, முடியாத தென்னெனக் கென்கிற பட்டிலே சொல்லி
 யிருக்க, இத்திருவாய்மொழியிலும் அதைச் சொல்லுகை புனரக்தி
 யன்றோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (என்பக்கல் இत्याடியால்)
 அதையே விஸ்தரிக்கிறதாய்கையாலே புனரக்தியில்லை யென்றதாயிற்று.
 இத்தால் சுக்தியும் சொல்லிற்றாயிற்று. இத்தால் இத்திருவாய்
 மொழிக்கு ஸ்வஜனசுஹர்வமென்கிற ஐவத்ஸுணம் ப்ரதிபாதி மென்றதாயிற்று.

முதற் பாட்டு

ஈசனென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சर्वेत्याடியால்)என் கருமாணிக்கம்
 என் செங்கோலக் கண்ணன் என் - தா - ரார் (நிரதிசயேत्याடியால்)
 ஆதிசந்தத்தாலே லாவण्याதவிப்ரஹ்ணங்கள் விவ்ஹ்ரங்கள். விண்ணோர்
 நாயகன் என்கிறதையுரைக்கிறார் (அயர்வறுமீत्याடியால்) எம்மான்
 என்கிறதையுரைக்கிறார் (எனக்கித்யாதியால்) நாராயணனாலே
 ஆனார்கள் என்று அந்வயம். கீழ்மேலெமரேமெழுபிறப்பும் என் -

ச- ஈசன்-ஸர்வேச்வரனான. என்கருமாணிக்கம்- மதியநிலரத்னமான
 என் செங்கோலக்கண்ணன் - மதியலோஹிதசுந்நரநயனனான. விண்ணோர்
 நாயகன் - நித்யஸூரி நாயகனான. எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரக
 னான. எம்மான் - மத்ஸாமியான. நாராயணனாலே - அஹிதவத்ஸல

ஆ-யாயிருந்த நாராயணனாலே, येन केनापि प्रकारेण साक्षाद्वा परम्परया वा என்றோடு ஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் भगवदेकभोगராணார்கள். तत्सम्पत्तिरिति, भगवदेकभोगत्वलक्षणமான श्रीवैष्णवश्री நமக்கு விளையும் படியே இதுவென்கிறார். (1)

இ-தா - ருர்(येनेत्यादियால்) येन केनापि என்றது मातापितृत्वादिरूपेणவாதல், पुत्रशिष्यत्वादिरूपेणவாதல் என்றபடி. பாட்டில் பிறப்பு शब्दம் जन्मविद्या साधारणமென்று கருத்து. தமக்குக் கீழும் மேலும் सप्तसप्तपुरुषमात्रத் திற்கு भगवदेकभोगत्वமுண்டாயிற்றென்று பாட்டிலே சொல்லியிருக்க, सम्बन्धமுடையாரெல்லாருமென்று ஸாமான்யமாக உரைப்பானே னென்னில்

एकाहमपि कौन्तेय भूमिस्थमुदकं कुरु ।

कुतन्तारायते तात सप्त सप्त च सप्त च ॥

என்று तटाकनिर्माणमात्रத்திற்கித்தனை ப்ரபாவமுண்டானால் भगवदाश्रयण प्रभावத்திற்கு परिच्छेदமில்லை யென்னுமிடம் कैमुत्यसिद्धமாகையாலே பாட்டில் சொன்னது उपलक्षणமென்று கருத்து. கேசவன்றமர் என் - தா - ருர் (भगवदित्यादियால்) மாசதிரிது பெற்று என் - தா - ருர் (तदित्यादियால்) अस्सदीयानां भगवदेकभोगत्वलाभத்தாலே யென்றபடி. अत्यल्पवर्तित्वाலே யென்று पाठान्तरम् । अत्यल्पयत्नवर्तित्वाலே யென்றபடி. நம்முடையவாழ்வு என் - தா - ருர் (भगवदित्यादियால்) வாய்க்கின்ற வா என்கிறதையுரைக்கிறார் (விளையுமென்று) (1)

ச-னாலே. இவ்விடத்தில் நாராயணசப்தத்தை பூர்வர்களெல்லாரும் वात्सल्यपरமாக யோஜிப்பார்கள். கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் - கீழே ஏழுஸந்ததியும்மேலே ஏழுஸந்ததியுமான. எமர்-अस्सदीयர். கேசவன் தமர் - ब्रह्मरुद्रसृष्टया सर्वोत्कृष्टानुनवनुக்கு दाசராணார்கள். இது மாசதிர்-இந்த மஹா சா துர்யத்தை, இப்படி महाफलं लभिक்கும்படியான अत्यल्पयत्नத்தை யென்றபடி. பெற்று - அடைந்து. நம்முடைய வாழ்வு - நம்முடைய सम्पत्து. வாய்க்கின்ற - வாயா நின்றது, फलियாநின்ற தென்றபடி. ஆ என்றது हा என்றபடி. अहोஎன்னுமாப் போலே आश्चर्यचोतकम् । (1)

மு- நாரணன் முழுவே மூலகுக்கும் நாதன் வேதமயன்
காரணம் கிரிசை கருமம் இவைமுதல்வன் எந்தை
சீரணங் கமர் பிறர்பல ரும்தொழு தேத்தநின்று
வாரணத் தைமருப் பொசித்த பிரான் என் மாதவனே. (2)

ஆ- (நாரணன்) ஈசன் என்று ப்ஸ்துதமான இஃவ்ரத்வத்தை உபபாதிக்கிறது.
சர்வாத்மபூதனாய், ஸர்வலோகேச்வரனாய், சர்வவேதவெதனாய் காரணத்
திற்கும் க்ரியைக்கும் கார்யத்திற்கும் நிர்வாகனாகப் பிறுந்துவைத்து எனக்கு

இரண்டாம் பாட்டு

இ- இப்பாட்டிலே ஸ்வஜனசுஹ்ரத்வச்சொல்லக் காணாமையால் இப்
பாட்டிங்கே சக்ஷதமோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஈசன் இத்யாதி
யால்) ஒருவன் ஸ்ரீவெணவனானால் அவனுடைய பூர்வோத்தரத்தினால்
உத்தீர்ணமாகக் கூடுமோ என்கிற ஸக்ஷையைப் பரிஹரிக்கக்கூடக் கீழ்ப்
பாட்டிலே சாமிபிராயமாகத்தாம் ப்ஸ்தாவித்து வைத்த இஃவ்ரத்வத்தை உப
பாதிக்கிறதாயினாலே ஸ்வஜனசுஹ்ரத்பரம்பரிசுதமாயினாலே, இப்பாட்டு
இங்கே சக்ஷதமென்று கருத்து. அவன் ஈசுவரனாகையால், ஒருவன்
வைஷ்ணவனானவாறே, அவனுடைய ஸந்ததியை யெல்லாம்
உத்தீர்ணமாக்குவ னென்று தாத்பர்யமென்று கருத்து. நாரணனென்
கிறதையுரைக்கிறார் (சர்வீத்யாடியால்) அயனசப்தத்திற்கு ஆதாரத்வம் விவக்ஷித
மாய் சமாசம் ஸ்ரீதீபுரஸூரியிருக்கிறதென்று கருத்து. முழுவேமூலகுக்
கும் நாதனென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இரண்டாம் சர்வீத்யாடியால்)
வேதமயன் என் - தா - ரார் (முன்றும் சர்வீத்யாடியால்) கிரிசைசப்தத்
தையுரைக்கிறார் (க்ரியைக்குமென்று) கருமமென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(கார்யத்திற்கு மென்று) இவ்விடத்தில் கருமசப்தம் க்ரியை இதி கர்ம
என்று கர்மணி வ்யுத்தியாலே நிஷ்பன்னமான கர்மசப்தத்திற்கு பர்யாயமென்று
கருத்து. காரணம்-தண்டவகாதி । க்ரியை - தாதி நிர்மாணவ்யாபாரம். கார்யம்-
தஜ்ஜந்ய தாதி வஸ்து । இவை முதல்வன் என் - தா - ரார் (நிர்வாகீத்யாதி
யால்) எந்தை என் - தா - ரார் (எனக்கு இத்யாடியால்) என் மாதவ
னென்கிற விடத்திலிருக்கிற என்சப்தத்துக்கு ஸாவ மருளிச் செய்கிறார்

ச- நாரணன் - நாராயணனான. முழுவேமூலகுக்கும் - கூதஸ்மான
ஸப்த லோகத்திற்கும். நாதன் - நாதனான. வேதமயன் - வேதபரி

மூ- மாதவன் என்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பால் பட்டது
யாத வங்களும் சேர்கொடே னென்றென்னுள் புகுந்திருந்து
தீதவம் கெடுக்கும் அமுதம் செந்தாமரைக்கட்குன்றம்
கோதவம் இல்என்கன்னற் கட்டி எம் மான் என்கோவிந்தனே.

(3)

ஆ- மோக்யமாகைக்காக பெரிய பிராட்டியாரும் அயர்வறு மமரர்
களுந் தொழுதேத்த அதினாலே சந்திரவல்லபம் நின்று வாரணத்தை
மருப் பொசித்த பிரான் மாதவனாலே எமரேழெழு பிறப்புங்
கேசவன் தமராயிற்றென்கிறார். (2)

இ என்னவுமாம். சீரணங்கு என்கிறதை யுரைக்கிறார் (பெரியஇத்யாதி
யால்) அமரர் பிறர் பலரு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும்
இத்யாதியால்) நின்று என் - தா - றார் (சந்திரவல்லபம்) பாட்டுக்கு
அபிபிராயமருளிச் செய்கிறார் (எமர் இத்யாதியால்) எந்தை பொன்கிற
தற்கு மாதவருளிச் செய்கிறாரென்னவுமாம். கேசவன் தமராயிற்று
என்று - கேசவன் தமரென்கிற இவ் வரம்பும் உண்டாயிற்றென்றபடி.
பிறப்பு நபு:சகமாகையால் எமருடைய ஏழெழுபிறப்பும் கேசவன்
தமராயிற்றென் றன்வயித்ததாகவுமாம். சிஷ் ஸ்பஷம். (2)

ச- பாடினான். காரணம் - கிரியாசாஸனம். கிரியை - கருமம்-கர்மம்,
மஹாத்மகாராடிகாரியென்றபடி. இவை முதல் வன் - இவை யெல்லா
வற்றிற்கும் மூலமூலனான. இது மாதவனுக்கு விசேஷம். சீரணங்கு
பிரேமம். அணங்கென்னுந் தெய்வப்பெண். பரியாகிற தெய்வப்பெண்
என்றபடி. பிறர் - அந்ரான, பரிவாரிகரான என்றபடி. பலர் -
வஹுக்களான. அமரரும் - தேவரும், நியதூரிகளு மென்றபடி.
தொழுது - ப்ரணமித்து. ஏத்த - ஸ்துதிக்க. ஸ்துதியாநின்றவாரே என்ற
படி. நின்று - சந்திரவல்லபம் நின்று. வாரணத்தை - கஜத்தை, குவல்
யாபிடித்தையென்றபடி. மருப்பு - டந்தத்தை. ஓசித்த - முறித்தவனான.
கஜத்தை டந்தத்தை முறித்தானென்று எவ்விதிக்மகமயோகம் ட்ரிமிட
வ்யவஹாரத்திலே எங்குமுண்டு. பிரான் - டபகாரகனான. என் மாதவன் -
மதியான மாபவன். எந்தை - மத்சுமி. மதியானோதாரகனென்று
கருத்து. (2)

ஆ- (மாதவன்) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடு சம்பந்தத்தாரை யுங்கூட விசயிகரிக்கும்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்கு ஹேதுவான என்பக்க லுள்ள சதிராகிறதென் னென்னிங் அதின்ன தென்று சொல்லுகிறது. யதூச்யாபிராட்டி பரிசுத்தார் அச்சொன்மாத்திரத்தையே கொண்டு, மெய்யே பிராட்டி பரிசுத் தாயிருப்பாரைப் பார்த்தருளும் பார்வையாலே என்னைப் பார்த் தருளி இவரையாகாதே தான் நெடுங்கால மெல்லாழு மிழந்தது என்றிழந்த காலத்தை அநுஸந்தித்து மோஹித்து பின்னை நெடும் போதுகூட ப்ருத்தனாய் போன காலத்தை யினிச் செய்யலாவதில்லை

மூன்றாம் பாட்டு

இ- ஸ்ரீமதநாராயணசொல்லாமையாலே இப்பாட்டிங்கே அசுத்தமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாடியால்) இப்படி யென்றது கேசவன்றமர் என்கிற பாட்டில் உகரீத்யா என்றபடி. சதிரென்று ஸாமான்யமாகச் சொன்ன அர்த்தத்தை, விசேஷிக்கிறதாகையாலே, கேசவன்றம ரென்கிற பாட்டிற்கு சேஷமாகக் கொண்டு இப் பாட்டும் ஸ்ரீமதநாராயணசொல்லாமையாலே சுசுத்தமென்றதாயிற்று. மாதவனென்றதே கொண்டு என் - தா - ருர் (யதூச்யேத்யாதி கொண் டென்னு மளவாலே) யதூச்யா என்கிறதற்குச் சொல்ல வென்கிறதோடு அந்வயம். மாதவனென்றதே யென்கிற அவதாரத்தாலே அந்நானந்தன்ய ப்ரேமாதிகளில்லை யென்று தோற்றுகிறதென்று கருத்து. பிராட்டி பரிசுத் தாயிருப்பாரெல்லாரும் மாதவனென்றிவள் ஸம்பந்தத் தாலே யிறே அவனைச் சொல்லுவது. ஜாமாதா தயித ஸ்திதி மவதி சம்பந்த யதூச்யா ஹிர் பश्येम என் றுரிதே ஸ்ரீமதர். செந்தாமரைக் கண்ணென்கிற இடத்தில் அபிபிரேதாய்மருளிச் செய்கிருர். (மெய்யே இத்யாடியால்) இனி யிப்பாற்பட்ட தென்கிற இடத்தில் அந்நானந்தன்கிற அர்த்தங்களை யருளிச்செய்கிருர் (இவரையித்யாதியால்) இனி இப் பாற்பட்டது என்கிறதை யுரைக்கிருர் (இனியிப்பாற்பாதித்யாதியால்) என்னையாதவங்களுஞ் சேர்கொடேன் என்றந்வயித்துத் தா - ருர் (என்னையித்யாதியால்) செந்தாமரைக்கட் குன்றம் என் - தா - ருர்

ச- மாதவனென்றதே - மாதவன் என்று யதூச்யா நான் சொன்ன உகரித்யாதியே. கொண்டு - அவதரித்து, இனி - இத: பரம் । இப்

ஆ-பிரே, இனியிப்பாலுள்ள காலமாகிலும் என்னைவிடே னென்று
 நிரதிசய சৌந்த்யத்தை யுடையவனாய், நிரதிசயமோக்யமூனாய் ஆசிரி
 சுலமனாய் பரமகாரணிகனாயிருந்த எம்பெருமா னென்னுள் புகுந்
 திருந்து, என்பக்கலுள்ள ஸ்வஸ்லேஷவிரோதிபான ஸ்வரூபயுக்ததோஷத்தையும்
 ஹேதுகூதமான தோஷத்தையும் போக்கி எனக்கு பரமமோக்யனான
 னென்கிருர். (3)

இ- (நிரதிசயேத்யாதியால்) அமுதம் என் - நா - ருர் (நிரதிசயமோக்யமூனான
 யென்று) கோவிந்தனை என் - நா - ருர் (ஆசிரித்யாதியால்) பரமகாரண
 கனவமய்சித்தமென்று கருத்து. தீதவங்கெடுக்கும் என் - நா - ருர்
 (என்பக்கலுள்ள வித்யாதியால்) தீதென்றும், அவமென்றும் தோஷவாதிக
 ளாகையாலே யொன்று ஸ்வரூபயுக்த தோஷபரம். மற்றது ஹேதுயுக்ததோஷ
 பரமென்று கருத்து. ஸ்வரூபயுக்தமென்றது அநாதியென்றபடி. அதாவது
 அவித்யா கர்மாதி ரூபசंसारம். ஹேதுகூதமாவது, ஸ்வநிகர்ஷரோக்யதர்ஷன ஜன்யமான
 அநஹ்தானுஸந்தானம். என் கன்னற்கட்டி என் - நா - ருர் (எனக்கு இத்யாதி
 யால்) இம் மஹாநாசங்களை யெல்லாம் பெறுகைக்கென் பக்கலுள்ள
 சதிராவது, மாதவனென்கிற உக்திமாத்திரமென்றதாயிற் றென்று கருத்து.
 (3)

சு- பாற்பட்டது - இவ் உக்திக்கு மேற்பட்ட காலமெல்லாம். யாது-எவ்
 வகைப்பட்ட. அவங்களும் - அவதங்கனையும், விசுலேஷ நிகர்ஷானுஸந்தானாதி
 சர்வாவதங்கனாய்மென்றபடி. சேர்கொடேன் - சேரவொட்டேன்.
 என்று - இப்படி ஸங்கல்பித்து, இதுக்கு என்னுள் புகுந்தென்கிற
 தோடே அந்வயம். செந்தாமரைக் கண் குன்றம் - மஹிசயபிரிதியாலே
 அருண தாமரசலோசனனாய், பர்வதம் போலே துக்ஷமூதியான. தீது - அநாதி
 தோஷத்தையும். அவம் - ஆகந்தகமான அநஹ்தானுஸந்தான தோஷத்தையும்.
 கெடுக்கும் - நசிப்பிக்குமவனான. அமுதம் - மோக்யனான. எம்மானென்
 கோவிந்தன் - அஸ்மத்ஸாமியான கோவிந்தன். என்னுள் புகுந்து-
 மத்யுத்யத்தை ப்ரவேசித்து. இருந்து- தந்நைவ ப்ரதிஸ்திதனாய். கோது-தூணாதி
 சர்வதோஷமும். அவம் - பாக வையமயகூததோஷமும். இல் - இல்லாத. என்
 கன்னல் கட்டி - மதியமான இக்ஷரஸதனன். நிதோஷமதியசர்க்கராஹ்நமான
 என்றபடி. (3)

மு கோவிந் தன்குடக் கூத்தன் கோவலனென் றென்றேகுனித்து
தேவும் தன்னையும் பாடியாடத் திருத்தி என்னைக்கொண்டென்
பாவந் தன்னையும் பாறக்கைத் தெமரே மெழுபிறப்பும்
மேவும் தன்மையும் ஆக்கினான் வல்லன்எம் பிரான்னிட்டவே. (4)

ஆ- (கோவிந்தன்) இப்படி யென்னுள்ளே புகுந்திருந்து தன்னு
டைய **गुणचेष्टित**ங்களையேத்திக் குனிக்கும் படியாகவும், தன்னுடைய
सर्वेश्वरत्वத்தையும், **आश्रितपराधीनत्व**மாகிற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்
தையும் பாடியாடும்படி யாகவும் என்னைத்திருத்தி இப்படி யென்னை
विषयीकरित्तु, பின்னை யென்பக்கலுள்ள **प्रतिबन्धक**ங்களை யெல்லாம்
போக்கி அவ்வளவில் **पर्यवसिया**தே, என்னோடு **सम्बन्धित**தாரையுங்
கூட என்னைப் போலே தன் திருவடிகளை **संश्लेषित**க்கும் **स्वभाव**ராக்
கினான், வல்லன் வல்லனென்பிரான், வல்லனென்னுயன், வல்ல
னென்னப்பன், வல்லனென்றென்று அவனைப் புகழுகிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- கீழ்ப் பாட்டோடேயிப் பாட்டுக்கு **सङ्गत**ியை **सूचित**ப்பிக்கிறார்
(இப்படி **इत्यादिया**ல்) கோவிந்தன் என் - தா - ருர் (**गुणशब्द**த்தாலே)
குடக்கூத்தன் கோவலன் என் - தா - ருர் (**चेष्टित शब्द**த்தாலே) என்
றென்றே குனித்து என் - தா - ருர் (ஏத்தி **इत्यादिया**ல்) தேவுமென்
கிறதையுரைக்கிறார் (தன் **इत्यादिया**ல்) தன்னையும் என் - தா - ருர்
(**आश्रितेत्यादिया**ல்) **स्वरूप**த்தையுமென்றது, **स्वरूप प्रयुक्त**மான குணத்
தையுமென்றபடி. என்னைக் கொண்டென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(இப்படி என்னை **इत्यादिया**ல்) என்பாவந் தன்னையும் பாறக்கைத்
தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (என்பக்கல் **इत्यादिया**ல்) எமரேமெழு
பிறப்பும் என் - தா - ருர் (அவ்வளவில் **इत्यादिया**ல்) மேவுந்தன்மை
யுமாக்கினான் என் - தா - ருர் (என்னைப்போலே **इत्यादिया**ல்) கீழ்ப்
பாட்டு மாசதிரை விவரித்தாப்போலே இப்பாட்டு கேசவன்றம
ரென்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தை யென்னைப் போலே குனித்துப் பாடி
யாடும்படி யாக்கினனென்றிப்படி விஸ்தரிக்கிறதாகையாலே இங்கே
सङ्गतமென்று கருத்து. (4)

ச- கோவிந்தன் - **गोविन्द**ன், **आश्रितसुलभ**னென்றபடி. குடக் கூத்தன் -
श्रीरकुम्भத்தைத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடுமவன்.

மு- விட்டிலங்கு செஞ்சோதித் தாமரை பாதம் கைகள்கண்கள்
விட்டிலங்கு கருஞ்சுடர் மலையே திருவுடம்பு
விட்டிலங்கு மதியம் சீர்சங்கு சக்கரம் பரிதி
விட்டிலங்கு முடிஅம்மான் மதுகுதனன் தனக்கே. (5)

ஆ- (விட்டிலங்கு) இப்படி யென்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்குத்
தன்னழகை உபகரணமாகக் கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளின
னென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- பாட்டுக்குத் தா - ருர் (இப்படி इत्यादि யால்) இப்படி யென்றது
सम्यङ्गிகளோடே கூட என்றபடி.. இப்பாட்டில் प्रथमपादத்தில் விட்டு
வென்று திருநாமமாய், तुरीयपाद த்தோடு அந்வயிக்கிறது. अन्यथा
திருநாமம் முதலாக வருகிற பாட்டுக்களின் मर्यादையும். விட்டு
என்கிறவிடத்தில் उकारம் लुप्त மாயிருந்தாலும் இது विष्णुशब्द पर्याय
மென்றிப்படி யுரையிலே निर्वहிக்கப்பட்டது. (5)

ச-கோவலன் - गोपालன். என்றென்றே- இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லிக்
கொண்டே.. குனித்து - नतिத்து. தேவும் - देवत्वத்தையும், सर्वेश्वरत्व
த்தையு மென்றபடி. தன்னையும் - आश्रितपारतन्त्र्यस्वभावனான தன்னை
யும். பாடி - प्रीत्यतिशयத்தாலே गानம்பண்ணி. ஆட - அபிநயத்தோடே
நடிக்கும்படி. திருத்தி - இரும்பைப் பொன்னாக்கிநாப் போலே
நன்றாகப் பண்ணி. என்னைக்கொண்டு-இப்படி என்னை ஸ்வீகரித்து
என்பாவந் தன்னையும் - मत्पापத்தையும். பாற - ஓடும்படி. கைத்து-
துரத்தி. எமர் - अस्मदीयரான. ஏழெழுபிறப்பும் - கீழேழு ஸந்ததி
யையும், மேலேழு ஸந்ததியையும். மேவுந்தன்மையுமாக்கினான் -
தன்னையே பரிசயம் பண்ணும் ஸ்வபாவமுடையனாகப்பண்ணினான்.
எம்பிரான் - अस्मदुपकारकன். விட்டு - विष्णுவானவன். வல்லன் -
समर्थன். (4)

விட்டு - विष्णுவான, व्यापनशीलனான வென்றபடி. இது மதுஸூத
னுக்கு विशेषणम्. விட்டு - निर्गलமாய் प्रसरित்து. இலங்கு -
देदीप्यमानமான. निर्गलप्रसृतकान्तியான என்றபடி. முடி-திருவபிஷே
கத்தை யுடையவனான. அம்மான் - ஸ்வாமியான. மதுகுதனன்

ப- மதுகுதனை யன்றி மற்றிலேனென் றெத்தாலும் கருமமின்றி
ததிசூழ்ந்த பாடல்கள் பாடியாட நின்றுழி யூழிதொறும்
எதிர்குழல் புக்கெனைத் தோர்பிறப்புமெனக்கே யருள்கள்செய்ய
விதிசூழ்ந்த தால் எனக் கேல்அர்மான் திரிவிக் கிரமனையே. (6)

ஆ- (மதுகுதனை) அநாதிகாலந் துடங்கி, இன்றளவும் வர நான்
பிறந்த பிறவிகள் தோறும் என்னை வசீகரிக்கைக் கீடானவடிவுகளைக்
கெட்டு வந்து பிறந்தருளி என்னை வசீகரித்து, மதுஸூதனனல்ல
தெனக்கு மற்றொரு ப்ராமியலை என்று அய்யவசித்து, தத்யதிரிசுங்
களை யெல்லாம் விட்டு ஸர்வகாலமும் நின்று துதி சூழ்ந்த பாடல்கள்
பாடி யாடுகையாகிற இஸ் சமூத்திரைய எனக்கே தந்தருளுகைக்காக
விரிவிக்மனை எனக்காகவே கூர்யாகிற விதிசூழ்ந்ததென்கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ- ணழியூழி தொறும் என் - தா - ருர் (அநாதியாடியால்) எனைத்
தோர்பிறப்பும் என் - தா - ருர் (நான் இயாடியால்) எதிர்குழல் புக்கு
என் - தா - ருர் (என்னை இயாடியால்) அம்மான் என் - தா - ருர்
(என்னை வசீகரித்தென்று) வசீகரித்தென்கிறதற்கு தந்தருளுகைக்
காக என்கிறதோடே அந்வயம். மற்றிலேன் என் - தா - ருர் (எனக்கு
இயாடியால்) எத்தாலும் கருமமின்றி என் - தா - ருர் (ததியாடியால்)
நின்று என் - தா - ருர் (சவீத்யாடியால்) எனக்கே யருள்கள் செய்ய
என்றிறதை யுரைக்கிறார் (எனக்கே இயாடியால்) எனக்கேல் விதி
சூழ்ந்ததென்று அந்வயித்து உரைக்கிறார் (எனக்காகவே இயாடி
யால்) இஸ் சமூத்திரரூபபாபாநமெனக்கேயாம்படி, இதுக்கு சரூபயோக
நாரூபான அநாதிகூபீயும் எனக்கேயாயிற் றென்கிற ரென்றபடி.

ச- தனக்கு - மதுசூதனுக்கு. பாதம் கண்கள் கைகள் - பாடனயனகரங்கள்.
இலங்கு செஞ்சோதித்தாமரை - தேதிப்யமானாரூபயோகமான. தாமர
சம், தத்சதசங்கனென்றபடி. திருவுடம்பு-தீவ்யவிபுலம். விட்டிலங்கு -
நிரஞ்ஜனமாகவிளங்கா நின்ற. கருஞ்சுடர் - நிரஞ்ஜனாலியான மலையே-
நிரஞ்ஜனமென்றபடி. சீர்சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யமானது. விட்டி
லங்கு - நிரஞ்ஜனபாபாந மதியம் - சந்த்ரன். சக்கரம் - சக்ரமானது.
பருதி - சூர்யன், தத்சதசமென்றபடி. (5)

மு- திரிவிக் கிரமன் செந்தா மரைக்கணைம் மான் என் செங்கலிவாய்
உருவில் பொலிந்த வெள்ளைப் பளிங்குநிறத்தான்

என்றேன்று, உள்ளிப்,

பரவிப் பணிந்து பல்லாழி யூழிநின் பாத பங்கயமே

மருவித் தொழும்மன மேதந்தாய் வல்லுகாணென் வாமனனே

இ-ஸர்வேச்வரனுக்கு கர்மவ்யய்வமில்லாமையாலிங்குவிதிசப்தம் கृபாபர
மென்று கருத்து. ஆனாலித்தை வித்சப்தத்தாலே சொல்லுவானே
னென்னில், கர்மவ்யயனுக்கு விதியைத் தப்ப ஒண்ணுதாப் போலே,
ஈச்வரன் தனக்கும் தன் கார்யைத்தப்ப ஒண்ணுதென்கைக்காக
இத்தை விதி சப்தத்தாலே சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. **वधाहंमपि
काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत्** என்றாரிறே. இத்தாலே, **अनाद्यनन्तापराध**ங்கள்
கிடக்க, **अल्पव्याज**த்தைக் கொண்டு இத்தனை செய்யக்கூடுமோ
என்ன, **कृपापरवश**னாகையாலே செய்தானென்கிறார் என்று இப்படி-
सङ्गतियुम् सूचितैर्यायिற்று. (6)

ச- ணுழியூழிதொறும் - கல்பங் கல்பந்தோறும். எனேத்து - அனேகங்
களான. ஓர் - துக்கத்தாலே **अद्वितीय**ங்களான, பிறப்பும் - **मदीयजन्म**ங்
களெல்லாத்திலும். எதிர் சூழல் புக்கு - **प्रतिमुखावरणोपाय**ங்களிலே
ப்ரவேசித்து. எதிர் சூழலாவது, **प्रतिमुख**னாய் வந்து ஆவரித்துக்
கொள்ளுகை நான் மனுஷ்ய ஜந்மங்களிலே பிறந்தால், தானும்
मनुष्यादिरूपेण அவதரித்துத் தப்பிப்போக வொட்டாதபடி என்னை
வளைத்துக் கொண்டென்றபடி. இதுக்கு, அருள்களசெய்ய என்கிற
தோடே அந்வயம். மதுரதனையன்றி - **मधुसूदन**னையாழிய. மற்றிலே
னென்று - மற்றொரு **प्राप्य**முடையேனல்லே நென்று **अध्यवा**சித்து.
எத்தாலும் - **तद्व्यतिरिक्त**சவ்வத்தாலும். கரும மின்றி - கர்மமில்லாத
வனாய், **भगवद्व्यतिरिक्तदृष्टादृष्टार्थ** சவ்வ்யாபாரஹிதனாய் என்றபடி. நின்று-
இப்படி ஸர்வகாலமும் **प्रतिष्ठितचित्त**னாய். துதி - **स्तुति**ரூபங்களாய்.
சூழ்ந்த - **सवंगुण** வ்யாபிகளான. பாடல்கள் - **गायक**னே. பாடியாட-
நான் பாடியாடும்படி. எனக்கேயருள்கள் செய்ய - எனக்கே
விசேஷாநுக்ரஹம் பண்ணும்படி. அம்மான் திரிவிக் கிரமனை -
स्वामिயான **त्रिविक्रम**னை. எனக்கேல் - எனக்கேதகுதியாக, ஏலுதல்
தகுதி. விதி - **विधि**யானது, **कृपारूप**மான **भाग्य**மானது. சூழ்ந்தது-
சுற்றிக்கொண்டது. ஆல் என்கிறச்சப்தம் **हर्षपरम्** । (6)

ஆ- (திரிவிக்கிரமன்) आश्चर्यदिव्यचेष्टितं प्रबुद्धमुग्धाम्बुजचारुलोचनं
அழகிய திருப்பவளத்தை யுடையவன், शुचिस्मितன், இவற்றாலே
என்னை யடிமையாக்கினவன் என்றுள்ளிப்பரவிப் பணிந்து
இப்படியே ஸர்வகாலமும் உன்னுடைய பாதபங்கயமே மருவித்
தொழும் மனமே தந்தாய், வல்லைகாணெம்பிரானே வல்லைகாண்
ஒருவர்க்கும் செய்யமுடியாதன வெல்லாஞ்செய்ய வல்லாநொருவ
னல்லையோவென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- திரிவிக்கிரமன் என் - தா - ருர் (आश्चर्येत्यादियால்) प्रबुद्धेत्यादि स्पष्टम् ।
உருவிற்பொலிந்த வெள்ளைப் பளிங்கு நிறத்தனன் என்கிறதை ஸங்க்
ரணிக்கிறார் (शुचिस्मितனென்று) எம்மான் என் !- தா - ருர் (இவற்றாலே
इत्यादियால்) பல்லுழியூழி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இப்படி
इत्यादियால்) வல்லைகாணென்று ஸ்லாஹமாயகையாலே आम्नेडनमभिप्रेत
மென்று காட்டுகிறார் (வலை இत्यादियால்) என் வாமனனே என் .
தா - ருர் (ஒருவர்க்கு इत्यादियால்) மஹாபலி நெஞ்சை வசீகரித்த
வனுக்கு ஸர்வமும் शक्यமென்கிறாரென்று கருத்து. स्वसम्बन्धिकளோடே
கூட, தாம் भगवदेकभोगराम்படி, தம்முடைய மனஸ்ஸை भगवत्पर
மாக்கினவித்தாலே, அவனைக் கொண்டாடுகிறாரென்று सङ्गति
अभिप्रेतै । இப்படி மேல் பாட்டுகளிலும் सङ्गतिकண்டுகொள்வது. (7)

ச- திரிவிக்கிரமன் - त्रिविक्रमणै. செந்தாமரைக்கண் - स्पष्टम् । என் -
मदीयणान. செங்கனிவாயுருவில் - अरुणफल सदशवदनத்தினுடைய
ரூபத்திலே, காந்தியிலே யென்றபடி. பொலிந்த - प्रबुद्ध மான. அஃ
कान्तियாலே परभागशालियான என்றபடி. வெள்ளைப்பளிங்கு - धवल
स्फटिकम् । லோகத்திலே स्फटिकं विद्रमமென்னலாம் படி அதிவல
மென்றபடி. இங்கு பளிங்கென்றது, திருமுத்துக்களைச் சொன்னபடி.
நிறத்தனன் - வர்ணத்தை யுடையவன். विम्बोष्ठकान्ति परभागिदन्त
कान्तिमान् என்றபடி. எம்மான் - இவ்வழகாலே எனக்கு स्वामि
யானவன். என்றென்றுள்ளி - இப்படிमनसा அநுபவித்து. பரவி -
अक्रमமாகப் பேசி. பணிந்து - ஸேவித்து. பல்லுழியூழி - बहुकल्पम्,
கல்பகாலமெல்லாம், நிற்பாதபங்கயமே- त्वत्पादपङ्कजத்தையே. மருவித்
தொழும் மனமே - परिशयம் பண்ணி அடிமை செய்யும் ஸ்வபாவ

மு- வாமனன் என்மரகத வண்ணன் தாமரைக்கண்ணினன்
காமனைப் பயந்தாய் என்றென்றுன் கழல்பாடியே பணிந்து
தூமனத் தனனாய்ப் பிறவித் துழதி நீங்க என்னைத்
தீமனங் கெடுத்தாய் உனக்கென் செய்கேன் என் சீரீதரனே.

(8)

ஆ- (வாமனன்) निरतिशय सौन्दर्यजन्मभूमियாயிருந்த உன்னுடைய
வடிவையும் அழகையும் अन्यप्रयोजनனாய்க் கொண்டுபாடி உன்
திருவடிகளைப் பணிந்துகொண்டு प्रतिबन्धकங்களைப் போக்கும்படி என்
னுடைய மனஸ்ஸை உன் திருவடிகளல்லது மற்றொன்றறியாதபடி
பண்ணினாய். ஸ்ரீமானே, உனக்கு நானென்ன கைம்மாறு செய்வ
தென்கிறார்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- காமனைப் பயந்தான் என் - தா - ரூர் (निरतिशयेत्याद்யால்) வாமந
னென்மரதகவண்ணன் என்-தா-ரூர்(உன்னுடையவடிவையுமென்று)
தாமரைக் கண்ணினன் என் - தா - ரூர்(அழகையுமென்று) தூமனத்
தனனாய் என் - தா - ரூர் (अन्येत्याद்யால்) பாடி इत्यादि स्पष्टम् ।
பிறவித் துழதி நீங்க என்கிறதை யுரைக்கிறார் (प्रतिबन्धकेत्याद்யால்)
என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய் என் - தா - ரூர் (என்னுடைய इत्यादि
யால்) சீரீதரனென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஸ்ரீமானென்று) शेषं स्पष्टम्

(8)

ச- மான. மனமே-மனஸ்ஸையே. தந்தாய் -प्रसादिத்தருளினாய். என்
வாமநனே, வல்லைகாண்-நீ மஹாஸமர்த்தன்கிடாய்.

(7)

வாமநன் - रमणीयवामन विग्रहனே! என் மரதகவண்ணன் - என்
னுடைய மரகதவர்ணனே. தாமரைக் கண்ணினன். தாமரைக்
கண்ணனே. கண்ணையுடையவன் கண்ணினன். காமனை-मन्मथனை
பயந்தாய் - ஜநிப்பித்தவனே. என்றென்று - இப்படி अनुसन्धिத்து,
अनुसन्धिத்து. தூமனத்தனனாய் - शुद्धमनस्कனாய். மனஸ்ஸுடை
யவன், மனத்தனன். பாடியே - பாடிக்கொண்டே. உன்கழல்-
त्वत्पादங்களை. பணிந்து - प्रणमित்து. பிறவித் துழதி - जन्मदुःखम् ।

மு- சிரீஇதரன் செய்ய தாமரைக் கண்ணனென் றென்றிராப்

பகல்வாய்

வெரிஇ அலமந்து கண்கள் நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து

மரீஇய தீவினை மாள இன்பம் வளர வைகல் வைகல்

இரீஇ உன்னையென்னுள் வைத்தனை என் இருடிகேசனே. (9)

ஆ- (சிரீஇதரன்) ஸ்ரீதரனாகையாலே செய்ய தாமரைக் கண்ண
னென்றிராப் பகல் வாய் வெருவி யலமந்து கண்கணீர் மல்கி, வெவ்
வுயிர்த்துயிர்த்து, மருவியிருந்த தீவினைகள் மாள இன்பம் வளர
எப்போது முன்னை யென்னுள்ளே இருத்திவைத் தருளினாய். இப்படி
உன்னழகாலே என்னுடைய கரணங்களையும் தோற்பித்தவனே உனக்
கென்செய்கே னென்கிருர். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- சிரீதரனென்றது हेतुर्भूमे மென்று காட்டுகிருர் (சுரீதரன் இத்யாதி
யால்) ஸ்ரீமான்கருக்கிறே கண்ணழகுண்டாயிருப்பது. ஸ்ரீயில்லா
தார் விரூபாஸ்ரராயிறேயிருப்பதென்று கருத்து. त्वत्स्वीकारकलावलपकलुप
राज्ञां दृशो दुर्वचा नित्यं त्वन्मधुगानमत्तमधुप श्री निर्भराभ्यां पतिम् । दृग्भ्यामेव
हि पुण्डरीकनयनं वेदो विदामासते என்றருகிறே பட்டர். மரீஇய தீவினை
யென்கிறதை யுரைக்கிருர்) (மருவியித்யாதியால்) வைகல் வைகல்
என்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (எப்பொழுது மென்று) வைகல் சப்தம்
பூநகாலவாசியானாலும் இங்கே சர்வகாலோபலக்ஷணமென்று கருத்து. இரீஇ
வைத்தனை என்று அந்வயித்துரைக்கிருர் (இருத்தி இத்யாதியால்)
என்னிருடிகேசனே என்-தா-ருர் (இப்படி இத்யாதியால்) 'हृषीकानीन्द्रिया
ण्याहुस्तेषामीशो यतो भवान् । हरीकेशस्ततो विष्णोर्ऽद्यातो वेदेषु केशव' என்று
ஆயுஷ்மான ஹ்ரீகேசஸ்தத்துக்கு பர்யாயமாகையாலே இருடிகேசனென்
பதுக்கிப்படி தாத்பர்யமாகக் கூடும் என்று கருத்து. பாட்டில்
अभिप्रेतार्थमருளிச்செய்கிருர் (உனக்கு இத்யாதியால்) (9)

ச- जन्मप्रयुक्तदुःखமென்றபடி. நீங்க-निवृत्तமாம்படி. என்னை-विषयान्तर
सक्तாயிருந்த என்னை. தீமனங்கெடுத்தாய்- क्रूरमनस् ஸைநசிப்பித்
தாய். द्विकर्मकम् । என் சிரீதரனே - मदीयश्रीधरனே. | உனக்கென்
செய்கேன் - உனக்கென்ன ப்ரதுபகாரம் செய்யக்கடவேன். (8)

மு- இருடிகேசன் எம்பிரான் இலங்கை யரக்கர்குலம்
முருடு நீத்த பிரான்எம்மான் அமரர்பெம்மான் என்றென்று
தெருடி யாகில் நெஞ்சே வணங்கு தண்ணம் அறி;அறிந்து
மருடி யேலும் விடேல்கண்டாய் நம்பிப்பற்ப நாபனையே. (10)

ஆ- (இருடிகேசன்) தன்னழகாலும் செயலாலு மென்னை யடிமை
கொண்டவன், அயர்வறு மமரர்களதிபதி யென்றென்றவனை யேத்தி
நினைந்து வணங்கு, இத்தையழகிய தாகக்கைக் கொள்ளக் கொண்டு

பத்தாம் பாட்டு

இ- பற்பநாபசப்தத்துக்குத் தா - ருர் (தன்னழகாலுமென்று) இலங்கை
யித்யாதி பிரானித்யந்தத்துக்குத் தா - ருர் (உன்செயலாலுமென்று)
எம்மான் என் - தா - ருர் (என்னை இயாதியால்) இருடிகேசனெம்
பிரான் என்கிற தினர்த்தமுமதிலே சஹ்ரஹீதமென்னவுமாம். அமரர்
பெம்மானென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும் இயாதியால்) என்
றென்று என் - தா - ருர் (என்றென்று இயாதியால்) திண்ணமறி
யறிந்து என் - தா - ருர் (இத்தை இயாதியால்) அழகியதாகக்கைக்
கொள்ளக் கொண்டென்றது, நன்றாக ஸ்லீகரிக்கும்படியை யறிந்
தென்றபடி. அழகியதாகக் கொண்டென்று பாஷாந்தரம். அப்போது,
நன்றாகத்! தெளிந்தென்றபடி. மருடியேலுமென்கிறதை யுரைக்கிறார்

ச- சிரீஇதரன் - ஶ்ரீஹரன். அதஃவசெய்ய தாமரைக் கண்ணன் -
அஹதாமரசலோசனன். என்றென்று - இப்படி அநுஸந்தித்து. இராப்
பகல் - நக்திவம். வாய் வெரீஇ - வாய் வெருவி, அவசமாக ப்ரலபித்
தென்றபடி. அலமந்து - விஹ்வலனாய். கண்கள் நீர் - நயனஜலங்கள்.
மல்கி - ப்ரவஹித்து. வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து - உஷ்ணமாக நிஷ்வசித்து.
மரீஇய - மருவிய, பரிசிதமான என்றபடி. அநாதி சிஹமானவென்கை.
தீவினை - க்ரூகம்ங்கள். மாள - சமாஸமாம்படி. இன்பம் வளர -
ஆனந் வஹிக்கும்படி. வைகல் வைகல் - ஸர்வகாலமும். என்னுள் -
மஹ்மத்யத்திலே. உன்னை - நிரதிசயசுந்ரனான உன்னை, இரீஇ-
வைத்தனை - இருத்தி வைத்தாய். என்னிருடிகேசனே - மஹ்யஹ்
கேசனே. (9)

ஆ- மறந்தும் நம்பிப்பநாபனை விடாதே கிடாய் நெஞ்சே யென்று
கொண்டு தம்முடைய நெஞ்சைக் குறைகொள்ளுகிறார். (10)

இ-(மறந்துமென்று) இங்கு மறப்பாவது, சौशील्यस्मरणाभावरूपமான
स्वानहंतानुसन्धानम्⁴ அநஹ்நானுசந்நாதலே விடுவோமென்று தோற்றி
னாலுமென்றபடி. நம்பியித்யாதி | ஸ்டஷ்டம். பாட்டுக்கு அபிராய
மருளிச் செய்கிறார் (தாமுடைய इत्याद்யில்) குறை கொள்ளுகிற
ரென்றது, उणालिम्भिச்சு ரென்றபடி. यद्वा अपेक्षிக்கிற ரென்றபடி.
மணி மாமைகுறைவிலமே, என்கிறவிடத்தில் குறை சப்தம்அபேஷா
वाचकமாயிராநின்றதிதே. (10)

ச- இருமகேசன் - हृयिकेशன். எம்பிரான் மதிய கரணங்களைத் தன்
பக்கலிலே நியமிக்கையாலே எனக்கு उपकारன். இலங்கையரக்கர்
குலம் - லங்கையில் ராக்ஷஸருடைய குலத்தில். முருடு - वक्रदन्तुर
निस्सारकाष्ठखण्डम्, ராவணனைச் சொன்னபடி. ராமனுக்கு रमयितृவ
மே स्वरूपनिरूपकமானாப் போலே, ராவணனுக்கு முறட்டுத்தனமே
स्वरूपनिरूपकமென்று கருத்து. தீர்த்தபிரான் - லங்கையில் ஸாரமான
विभीषणादிகளை ஸ்தாபித்து, முறடரான ராவணாதினை நிரசித்து
உபகரித்தவன். ராவண நிக்ரஹம்போலே मदीयदुष्टन्द्रियनिग्रहமும்
अघटितघटनमென்று अभिप्रेतम् । दशेन्द्रियाननं घोरं यो मनोरजनीचरम् । विवेक
शरजालेन शम नयति योगिनाम् ॥ என்று रामध्यानத்திலே சொல்லிற்
றுதே. எம்மான் - मस्वामी । அமரர் பெம்மான் - नित्यानां स्वामी ।
என்றென்று - இப்படி ஸ்மரித்து ஸ்மரித்து. நெஞ்சமே - मनस्ஸே,
தெருடியாகில் - தெருளுதியாகில். தெருள் - सम्यक्ज्ञानं, सम्यक्ज्ञान
प्रसरद्वारமாகிருயாகி லென்றபடி. வணங்கு- तद्विषयத்திலே प्रवणमा
யேயிரு. திண்ணமறி - दृढமாக புத்தி ~~கண்ணு~~, நான் சொல்லுகிற
அர்த்தத்தை நன்றாகத் தெளிந்துகொள் என்றபடி. அறிந்து
இப்படித் தெளிந்து. आदरातिशयादनुवादம். அறிந்தென்கிறதற்கு
விடேலென்கிறதோடு அந்வயம். மருடியேலும் - मरुनुதியாகிலும்,
மறப்பாயாகிலு மென்றபடி. மருள் - மறப்பு. அவன் सौशील्यத்தை
மறந்து स्वानहंतानुसन्धानத்தாலே, அவனை விடுவோ மென்று நினைப்பா
யாகிலு மென்றபடி. நம்பி - பூர்ணான. கல்யாணகுண பூர்ணான
என்றபடி. பற்பநாபனை - पद्मनाभனை, सैन्दर्यमங்கே विवक्षितम् ।
விடேல் கண்டாய் - விடாதேகிடாய். (10)

மு- பற்ப நாபன் உயர்வற வுயரும் பெருந்திறலோன்
எற்பரன் என்னை யாக்கிக் கொண் டெனக்கே தன்னைத்தந்த
கற்பகம் என்னமுதம் கார்முதில் போலும் வேங்கடநல்
வெற்பன் விசும்போர் பிரான் எந்தை தாமோ தரனே. (11)

ஆ- (பற்பநாபன்) அவன் நம்மைக் கைவிடற் செய்வதென்
னென்னில், அளவிறந்த அழகையுடையனாய், *निरवधिकतेजः प्रभृति
कल्याण गुणங்களை*யுடையனாய், என்னை *स्वेतर सखि विर्यवराभ्यपूर्वक स्वातु
भदकभोग*னாக்கிக்கொண்டு, எனக்கே தன்னைத் தந்த *परमोदार*னாய்
என்னுடைய *भोग्य*மாய், *निरतिशय सौन्दर्यपारेपूर्ण*மான திருமலையோ
டுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே *लब्ध*மான இந்த *औदाय*த்தையுடையனாய்,
திரு நாட்டில் *दिव्यपुरुष*ர்களுக்கு *नाथ*னாய் எனக்கு *स्वामि*யாய் *आश्रित
पराधीन*னான எம்பெருமானென்னை யல்லது அறியான், ஆதலால்வ
னென்னை விடாநென்கிறார். (11)

பதனென்றும் பாட்டு

இ- எம்பெருமான் *सर्वस्मात्पर*னாயிருக்க, எற்பரனென்கிற பதத்தாலே
என்னிற் காட்டிலும் *पर*னென்று *विशेषित*துச் சொல்லுகிறதென்
னென்ன, இதுக்குத் தாத்தபர்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்
கிறார் (அவன் *इत्यादि*யால்) பற்பநாபன் என் - தா - ருர் (அளவிறந்த
*इत्यादि*யால்) உயர்வறவுயரும் பெருந்திறலோன் என்கிறதையுரைக்
கிறார் (*निरवधिकेत्यादि*யால்) திறலென்றது *सर्वगुणोपलक्षण*மென்று
கருத்து. ஆக்கி என் - தா - ருர் (*स्वेतरेत्यादि*யால்) கற்பகம் என்-தா-
ருர் (*परमेत्यादि*யால்) என்னமுதம் என் - தா - ருர் (என்னுடைய
*इत्यादि*யால்) கார்முதில் போலும் என்கிறதை வேங்கடத்திற்கு
விசேஷணமாக்கித் - தா - ருர் (*निरतिशयेत्यादि*யால்) வேங்கட நல்
வெற்பன் என் - தா - ருர் (திருமலை *इत्यादि*யால்) | இவனுக்கிந்த *औदाय*
நிலை *स्थानवाचि* (சி) யாடே வந்த தென்று வேங்கடத்தைக் கொண்
டாடுகிறார் என்று கருத்து. விசும்போர் பிரான் என்கிறதை விவரிக்க
கிறார் (திருநாட்டில் *इत्यादि*யால்) தாமோதரன் என் - தா - ருர் (*आश्रित
तेत्यादि*யால்) *ततस्तु दामोदरतां स ययौ दामवन्धनात्* என்று *निरुक्त*மான
இத்திருநாமத்தால், *उलूखलवन्धनं व्यञ्जित*மாகையாலே, *आश्रितपराधीनत्वं
विवक्षित*மென்று கருத்து. எற்பரன் என் - தா - ருர் (என்னை *इत्यादि*
யால்) இதுக்குப் பரம தாத்தபர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆதலால் *इत्यादि*
யால்) (11)

மு- தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை
ஆமோதரமறிய ஒருவருர்க்த, என்றே தொழுமவர்கள்
தாமோதரனுரு வாகிய சிவர்க்கும் திசைமுகர்க்கும்
ஆமோதரமறிய எர்மனை யென்னுழி வண்ணையே. (12)

ஆ- (தாமோதரனை) அஹிதபரதந்ரனாய் சர்வஜகதேககாரணனாய் சர்வ
ஜகதக்ஷகனாயிருந்த எம்பெருமானே, ஒருவர்க்குந் தரமறியலாமோ
என்று தொழுகிற பரமபுரஹரோபதேகஸவாகரானசிவர்க்கும் திசைமுகர்க்கும்
எம்மானே என்னுழி வண்ணனைத் தரமறியலாமோ வென்றுகொண்டு

பன்னிரண்டாம் பாட்டு

இ- தாமோதரனை என் - தா - ருர் (அஹிதேத்யாடியால்) தனிமுதல்வனை
என்கிறதை விவரிக்கிறார் (சர்வத்யாடியால்) ஞாலமுண்டவனை என் -
தா - ருர் (சர்வஜகதக்ஷகனாயென்று) தொழுகிறவென்கிறது சிவர்க்கும்
திசைமுகர்க்கும் விசேஷணம் தாமோதரனுருவாகிய என் - தா - ருர்
(பரமேத்யாடியால்) திசைமுகர்க்கு மென்கிறதற்கு அறியலாமோ என்

ச- பற்பநாபன் - பவநாபனான. இது தாமோதரனுக்கு விசேஷணம்.
உயர்வற - சுவாபேஷ்யா உச்சாயமறுப்படி. உயரும் - உச்சுதமாகாநின்ற.
பெருந்திறலோன் - மஹாதேஜஸ்யஸையுடையவனான. திறல் - தேஜஸஸு.
இதுவும் தாமோதரனுக்கு விசேஷணம். என்னை - அஸ்தக்ஷணான
என்னை. ஆக்கி - சந்தாகப் பண்ணி. கொண்டு - சுவீகரித்து
யமேவ்ய வுணுதென்கிறபடியே, என்பக்கல் அபிமான விசேஷத்தைப்
பண்ணி என்றபடி. எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் - எனக்கே
அஸாধারণமாக சுவாத்மாவைக்கொடுத்த கல்பகவ்ருக்ஷமான. என்ன
முதம் மதஸூதமான. கார்முகில் போலும் வேங்கடநல்வெற்பன் -
நிலமேঘநிபவேக்ஷ்யஸோபநகிரிமானான. விசும்போர் பிரான் - பரமய்யோம
வாசிகளுக்கு உபகாரகனான. விசும்பிலே வஸிக்குமவர், விசும்போர்.
எந்தை - மத்சுவாமியான. தாமோதரன் - தாமோதரன். எற்பரன் -
மத்பரன், நாராயணபரா, வேதா:என்கிறபடியே, மத்பரனென்றது மய்யேவ அபி
பாயவான் என்றபடி. (11)

பூ- வண்ணமாமணிச் சோதியை, அமரர் தலைமகனை
கண்ணனை நெடுமலைத் தென் குருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணிய தமிழ்மலை யாயிரத்துள் எவைபன் ஈரண்டும்
பண்ணில் பன்னிரு நாமப்பட்டண்ணல் தாள் அணைவிக்குமே.
(13)

ஆ- அவனுடைய अपरिच्छेद्यமஹ்வத்தைச் சொல்லி, एवम्பூதனானவன்
கிடர் எற்பரனாயிருக்கிறவனென்கிறார்.
(12)

(வண்ணமாமணி) இத்திருவாய்மொழிவல்லார் எம்பெருமானைப்
பெறுவாரென்கிறார்.
(13)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ- கிறதோடே அந்வயம், இப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பாட்டில் प्रथमपादத்
தோடே அந்வயமென்று காட்டுகிறார் (அவனுடைய इत्याद்யால்)
(12)

நிகமனம்

பாட்டுக்குத் - ता - ருர் (இத்திருவாய்மொழியித்யாத்யால்) (13)

ச- தாமோதரனை - दामोदरனான, தனிமுதல்வனை - अद्वितीयकारणभूतனான.
ஞாலமுண்டவனை - பூமியைப் ப்ரளயத்தில் வயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்
தவனான ஸ்வாமியை. ஒருவர்க்கும், தரமறியவாமோ - நிலையறியப்
போமோ. தரம் நிலை, स्थितியென்றபடி. என்றே- இப்படி அநுஸந்
தித்துக் கொண்டே. தொழுமவர்கள் - ஸேவிக்கும் ஸ்வபாவரான.
இது சிவர்க்கும் திசைமுகர்க்கும் விசேஷணம். தாமோதரனுரு
வாகிய - தாமோதரனுடைய ரூபங்களான. तच्छरीरभूतरान வென்ற
படி. சிவர்க்கும் - ருத்ரர்களுக்கும். प्रत्यण्डं शिवभेदेन शिववद्वत्वाद्बहु
वचनम् । திசைமுகர்க்கும்-चतुर्मुखர்களுக்கும், बहुवचनं पूर्ववत् । இதுக்கு
அறியவாமோ என்கிறதோடே அந்வயம். எம்மானை - असत्स्वामि
யான. என்னுழிவண்ணனை - मदीयனான ஸமுத்ரவர்ணனை, தரமறி
யவாமோ - நிலையறியப்போமோ.
(12)

வண்ணமாமணிச் சோதியை - वणशालியான நீலமணியினு
டைய, ज्योतिस्सदृश ज्योतिःஸுடையவனான. அமரர் தலைமகனை -

ச- நியூசூரிகளுக்குப் பதானன, தஸ்வாமியான என்றபடி, நெடுமாலை .
 டீர்வ்யாமோஹாலியான, ஆத்ரீன சம்வந்நி பர்யந்தமாம்படி டீர்வ்நேஹியான
 என்றபடி. கண்ணனை - க்ருஷ்ணனைக் குறித்து, தென்குரு கூர்ச்
 சடகோபன் பண்ணிய - சுந்தரகூகாநிர்வாக்ஷகோபநிர்மிதமான. தமிழ்
 மலை - ட்மிடசந்நர்ரூபமான. ஆயிரத்துள்-சஹ்ஸத்திலே. பண்ணில்-
 ழானவிசேஷத்திலே. பாடப்பட்ட, இவை பன்னிருநாமப்பாட்டு - கేశ
 வாதிட்ராட்ஷநாம஘டீதங்களான பாட்டுக்கள். பன்னிரண்டும். அண்ணல்
 தாள் - ஸ்வாமியினுடைய திருவடிகளை. அணைவிக்கும் - சர்ஸ்தேபிப்
 பிக்கும், பரபிக்குமென்றபடி. (13)

ஜானவராழ்யானுஷ்டானசேவதி ஸ்ரீமட்ரேடான்தராமானுஜமஹாடேஸிகாய நம: ।

ஸ்ரீ:

ட்மிடோபநிஸ்தாத்யயர்நாவலி:

(கேசவனறமா)

ஸர்வாதிஸ்ஸர்வநாதஸ்த்ரிபுவநஜநநீவல்லப: ஸ்வாஸ்திரார்தீ
 விஸ்வழ்யாப்த்யாதிடீஸோ விமதநிரஸந: ஸ்வாட்ட்ரிஸட்ரக்திடாயீ ।
 விஸ்வாப்த்யை வாஸநாட்ரஸ்ஸவிபவரஸட: ஸ்வாந்தநிர்வாஹயோழ்ய:
 ஸ்வார்தேஹோ வந்நமோக்தா ஸ்வஜநஹிததயா ட்ராட்ஷாழ்யாபிரூவே ॥ 29 ॥

(ஸர்வாதி:) கேசவன் தமரித்யாதி - க இதி வ்ஹ்ணோ நாம இத்யாதிடளிறு
 படியே ஸர்வகாரணமாய் (ஸர்வநாத:) நாரணன் முமுவேமுலகுக்கும்
 நாதன் - ஸர்வஸ்வாமியுமாய். (த்ரிபுவநஜநநீவல்லப:) மாதவனென்றதே
 கொண்டு -பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய். (ஸ்வாஸ்திரார்தீ) ஂமரே
 முழுபிறப்பும் மேவுத் தன்மையுமாக்கினான் -வடுவாக ஆத்ரீதருண்
 டாக வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்குமவனாய் (விஸ்வழ்யாப்த்யாதி டீஸ:)
 விட்டிலங்கு கருஞ்சுடரித்யாதி - நிரவடிகதோஜோரூபனுமாய். (விமதநிர
 ஸந:) மதுகுதனையன்றி மற்றிலேன் - விரோடிநிரஸகனுமாய் (ஸ்வாட்ட்ரி
 ஸட்ரக்திடாயீ) நின்பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் -
 தன் திருவடிகளிலே அநந்யபயோஜனையான ஸக்தியை ஆத்ரீதர்க்குக் கொடுக்
 குமவனாய் (விஸ்வாப்த்யை வாஸநாட்ர:) வாமனென் மரதகவண்ணன் -

மஹாபலியாலே அபஹ்மான் லோகத்தை மீட்கைக்காக வாமன ரூபத்தை யுடையனுமாய் (स्वविभवरसदः) சிரீஇதரன் செய்யதாமரைக் கண்ணன் என்றென்றிராப்பகல் - தன்னுடைய ஸ்ரீ.பதிவபுண்டரீகாஷ்வாதிகளாகிற ஐச்வர்யத்தை ஸர்வகாலமும் சொல்லியலற்றும்படி பண்ணுமவனாய் (स्वान्तनिर्वाहयोग्यः) இருமுகேசனெம் பிராணித்யாதி ஹரிகேசனாகையாலே மனஸ்சைத்தன் திருவடிகளில் நின்றும் பேராத படி நிர்வஹிக்க வல்லவனுமாய் (स्वायंहः) எற்பரனென்னை யாக்கிக் கொண்டெனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் - ஸ்வயமாக சேதநரை அங்களாக்கித் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்குமவனாய் (बन्धमोक्त தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை - दामोदरबन्धगतं என்கிறபடி வந்நகத் துக்கு மோஹேதுவான தாமோதரவத்தையுடையனு மாயிருக்கிற எம்பெருமான் அஸ்திருடைய சம்பந்நிசம்பந்நகருக்கும் ரக்ஷகனென்று, கேசவன்றார் என்கிற ட்ராத்நாமநாய்யிலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளின ரென்கிறார்.

(29)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் ஏழாத்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு- அணைவது அரவணை மேல் பூம்பாலை யாகம்
 புணர்வது இருவரவர் முதலும் தானே
 இணைவது மெப்பொருட்கும் வீடுமுதலாம்
 புணைவன் பிறவிக் கடல்நீந்து வார்க்கே.

(1)

எட்டாந் திருவாய் மொழி

ஆ- (அணைவது) தாமோதரனே என்கிற பாட்டில் **प्रस्तुत**மான ஸர்வேச்வரத்வத்தைத் தம்முடைய **प्रीत्यतिशय**த்தாலே **सहेतुक**மாக **उप**பாதித்து இப்படி ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானை **आश्रयि**ங்கோ

இ- தாமோதரனே என்கிற பாட்டிலே ஸர்வேச்வரத்வம் சொல்லி யிருக்க, இத்திருவாய் மொழியிலும் அதைச் சொல்லுவானே னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (தாமோதரனை **इत्यादिया**ல்) **प्रस्तुत**மான **सर्वेश्वरत्व**த்தை **उप**பாதிக்கிறதாய்கையாலும், அவனை **आश्रयि**ங்கோ ளென்று உபதேசிக்கையிலே இத்திருவாய் மொழிக்குத் தாத்தப்ர்ய மாகையாலும் **पुनरुक्ति**தொழில்லையென்ற தாய்த்து. **आश्रयि**ங்கோ ளென்றது **मोक्षार्थमाश्रयि**ங்கோளென்றபடி 'நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்' என்று **मोक्षार्थ**ிகளையிறே மேல்சொல்லப் புகுகிறது. இத்தால் இத்திருவாய் மொழிக்கு **मुक्तिरसप्रदत्व**மென்கிற **भावद्वगुणं** **प्रतिपाद्य** மென்று **सूचित**மாய்த்து. **यद्वा**, **आश्रयि**ங்கோ ளென்றது, **प्राप्य**மாகப் பற்றுங் கோளென்றபடி. **प्राप्यत्व**மிறே இவ்விரண்டாம் பத்திலே **प्रति** பாதிக்கப்படுகிறது. இப்பத்திலே, **मुक्तिरस**மென்று **द्रमिडोपनिषत्सार**த் திலே இத்திருவாய் மொழிக்கு, **अर्थ**ம் சொன்னது **मोक्षप्रदत्व**ம்சொன்ன படி யன்று மற்றெதென்னில், **मुक्तिदशै**யிலே **रसावह**னாயிருக்கையைச் சொன்னபடி. இவ்வர்த்தம் **मुक्तिहेतु** என்னுதே **मुक्तिसारस्यहेतु** என்றும் **मुक्तिसौख्यं मुकुन्दे** என்றும் தாத்தப்ர்ய ரத்நாவளியிலே சொல்லுகை யாலே **व्यक्त**மாகிறது. இங்கு **रसावहत्व**மாவது **भोग्यत्व**மாகையால் **प्राप्यत्व**ம் **फलित**மாகிறது. **पर**ரை நோக்கி யென்கிறவித்தாலே **सङ्गति**யும் **सूचितै** । எங்ஙனே யென்னில், தம்முடைய **अनुबन्ध**களும் தான் பெற்ற பேற்றைப் பெற்றார்களென்று கீழ்த்திருவாய் மொழியிலே **अनुसन्धि**த்தவாறே இஸ்ஸம்ருத்தியை நாட்டார் எல்லாரும் பெற வேணுமென்று **अभिलाष**ம் பிறந்து, **तदर्थ**மாக அவர்களைக் குறித்து **उपदेशि**க்கிறுரென்றிப்படி **सङ्गति** **सूचितै** ।

மு- நீந்தும் துயர்ப்பிறவி யுட்படமற்றெவ்வெவையும்

நீந்தும் துயரில்லா வீடுமுதலாம்

பூந்தண் புனல் பொய்கை யானே இடர்கடிந்த

பூந்தண் துழாயென் தனிநாயகன் புணர்ப்பே.

(2)

ஆ- ளென்று பரரை நோக்கியருளிச் செய்கிறார். नागपयङ्कशायியாகையாலும் श्रियः पதியாகையாலும் ब्रह्मरुद्रர்களுக்கு निर्विक्रान्तாகையாலும் सर्वात्म सजातीयतावतीர்னாய்க் கொண்டு सर्वजगद्रक्षकனாகையாலும் मुमुक्षुக்களுக்கு प्रतिबन्धकनिवर्तकனாய்க் கொண்டு मोक्षप्रदனாகையாலும் நாராயணனே ஸர்வேச்வரனென்கிறார்.

(1)

முதற் பாட்டு

இ- அணைவதரவணை மேலென்கிறது हेतुगर्भமென்று காட்டுகிறார் (नागेत्याद்யால்) இருவரவர் முதலுந்தானே யென்கிறதையும் हेतुगर्भ மாக்கியுரைக்கிறார் (ब्रह्मेत्याद்யால்) எப்பொருட்குமிணைவனா மென்று அந்வயித்து हेतुगर्भமாக்கி அதுக்குத் - தா - ரார் (सर्वेत्याद்யால்) सर्वात्म शब्दம் देवमनुष्यादिपरम् । பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு என்கிறதை உரைக்கிறார் (मुमुक्षुக்களுக்குக் கொண்டு) புணைவனாம் என் - தா - ரார் (प्रतीत्याद்யால்) வீடு முதலாமென்கிறதையும் हेतुगर्भமாக்கியுரைக்கிறார் (मोक्षेत्याद்யால்) பாட்டுக்குத் - தா - ரார் (नारायणेत्याद்யால்) (1)

ச- அரவணைமேல் - नागशयनத்தின்மேலே, அணைவது - கண்வளர்ந்தருளுவது. भावे प्रयोगம். பூம்பாவை - सुन्दर्याना ஸ்திரீயினுடைய, பெரிய பிராட்டியாருடைய என்றபடி. பூம் - सुन्दरम्. பாவை - स्त्री । ஆகம் - திருமேனியை. புணர்வது - संश्लेषிப்பது. அவரிருவர் - प्रसिद्धரான இருவர்க்கு, ब्रह्मरुद्रாदிகளுக்குக் கொன்றபடி. முதலும் - कारणமும், தானே. எப்பொருட்கும் - सर्वपदार्थங்களுக்கு மென்றபடி. இணைவனாம் - सदृशனாம், सदृशனாய் அவதரிக்கு மென்றபடி. வீடுமுதலாம் - मोक्षहेतुவுமாம். பிறவிக்கடல் - भवसमुद्रத்தை. நீந்துவார்க்கு तितीर्षुக்களுக்கு. புணைவன் - தெப்பமாவன், புணை - தெப்பம். विष्णोर्मेनக்கடவதிறே.

(1)

ஆ- (நீந்தும்) வீடுமுதலா மென்கிறபதத்தை விவரிக்கிறது. जन्मजरा मरणाद्यपरिमित समस्तदुःख रहित मान मोक्षத்திற்குக் காரணம் எம்பெரு மானோடுள்ள ஸம்பந்தம். அதெங்கே கண்டோமென்னில், श्रीगजेन्द्राழ்வான் பக்கலிலே கண்டோமென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- வீடு முதலர்மென்றிப் பாட்டிலும் சொல்லுகை पुनरुक्तியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (வீடுஇत्याடியால்) பிறவி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (जन्मशब्दத்தாலே) உட்பட மற்றெவ்வெவையும் என் - நா - ரார் (जरत्याடியால்) நீந்துந்துயரில்லா என் - நா - ரார் (अपरिमिते त्याடியால்) வீடுமுதலா மென்கிறதை 'யுரைக்கிறார் (मोक्षत्याடியால்) தனிநாயகன் புணர்ப்பு என்கிறதை யுரைக்கிறார் (எம்பெருமான் इत्याடியால்) तृतीयपादத்திற்கு अभिप्रायमருளிச்செய்கிறார்! (அதெங்ஙனே इत्याடியால்) (2)

ச- பூந்தண்| புனற்பொய்கை - पुष्पित्वा शीतलमान, புனல்களை - ஜலங்களையுடைத்தான, பொய்கையில் - सरस्वतिल. யானை - गजத் தினுடைய. இடர் - दुःखங்களை. கடிந்த - निरसित்தவனான. பூம் - सुन्दरனான. தண்டுழாய் - शीतलतुलसीकனான. என் தனிநாயகன் - मदसाधारणस्वामियுடைய, ஆனையிடரைப் போக்கினதைத்தம்முடைய இடரைப்போக்கினதாக நினைக்கிறார். புணர்ப்பே - सम्बन्धமே. இதற்கு வீடுமுதலா மென்கிறதோடே அந்வயம். நீந்தும் - நீந்தப் படாநின்ற, இவ் वर्तमाननिर्देशத்தாலே நீந்திமுடியா தென்று தோற்று கிறது, दुस्तरமான என்றபடி. துயர் - दुःखங்களை யுடைத்தான. பிறவியுட்பட - 'जन्मம்' முதலாக. மற்றெவ்வெவையும் - இன்னும் नानाविधங்களான. நீந்துந்துயரில்லா - दुस्तरங்களான. துக்கங்களில் லாத. 'வீடு-மோகத்திற்கு. முதலாம் - हेतुवாம். (2)

புணர்த்த - सृष्टित. ब्रह्मावै सृष्टित என்றபடி. தன்னுந்தி யோடு - स्वनाभियோடே கூட. ஆகத்து - स्वदेहத்திலே. ஆகம்-देहம். மன்னி - प्रतिष्ठितராய், திருநாபியிலும் திருமேனியிலும் प्रतिष्ठितராயென்றபடி. இது यथाहமாக அயனுக்கும் அரனுக்கும் விசேஷணம். புணர்க்குமயனும்-सृष्टिக்கும் ஸ்வபாவனான அயனானவன். तच्छरी रकனாவென்றபடி. அழிக்கும்- ஸம்ஹரிக்கும் ஸ்வபாவனான.

மு- புணர்க்கும் அயனும் அழிக்கும் அரனும்
 புணர்த்ததன் உந்தியோடாகத்து மன்னி
 புணர்த்த திருவாகித் தன்மார்பில் தான்சேர்
 புணர்ப்பன் பெரும் புணர்ப் பெங்கும் புலனே. (3)

ஆ- (புணர்க்கும்) जगत्स्रष्टாவான ब्रह्माவுக்கும், தன் உந்தியை
 ஆச்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும். जगत्संहर्ताவான रुद्रனுக்கும் தன்
 திருவுடம்பை ஆச்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும். ஸர்வலோகேச்
 வரியான பிராட்டிக்கும் தன் திருமார்வைக் கொடுத்து வைக்கும்,
 திருவனந் தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளும். இப்படி யெம்
 பெருமானுடைய सर्वेश्वरत्वाच्चஹூதமான दिव्यचेष्टित ங்களெங்கும் प्रत्यक्षிக்
 கலாமென்கிறார். (3)

முன்றும் பாட்டு

இ- புணர்க்குமாய் தன்னுந்தியோடு' என்கிற பதங்களுக்குத் தா-ருர்
 (जगदित्याद்யால்) அழிக்குமரன் ஆகத்து மன்னி என்கிற பதங்
 களுக்குத் தா - ருர் (जगत्संहर्त्याद்யால்) இத்தாலிருவர் முதலுந்தா
 னென்கிற பதத்தை விவரிக்கிறதிப் பாட்டு என்று सङ्गति सूचित !
 புணர்த்த திருவாகித்தன் மார்பில் என் - தா - ருர் (सर्वेत्याद்யால்)
 தான் சேர் புணர்ப்பன் என் - தா - ருர் (திருவனந்தாழ்வான் इत्यादि
 யால்) பெரும் புணர்ப்பு என் - தா - ருர் (இப்படி इत्याद்யால்) எங்கும்
 புலன் என் - தா - ருர் (எங்கும் इत्याद்யால்) (3)

ச- அரனும்-ஹனுனவன், तच्छरीरकனாவ னென்றபடி. தன்னுந்தியிலே
 மன்னி புணர்க்கு மவனுனவயனும், தன்னாகத்து மன்னியழிக்கு
 மவனுன வரனுமென்றுசொல்லிற்றூறிற்று. தன்மார்பில்-स्वयम्ஸஸில்.
 புணர்த்ததிருவாகி - संश्लेषलक्ष्मीकனாய். புணர் சப்தத்தை सृष्टிக்கும்
 संश्लेषத்துக்கும் व्यापारसामान्यத்துக்கும் वाचकமாகச் சொல்லுவர்கள்.
 தான் - स्वयम् । சேர்புணர்ப்பன் - शयनव्यापारवान् । नागपर्यङ्कத்திலே
 इति शेषः । சேர்கை-शयनிக்கை. புணர்ப்பையுடையவன், புணர்ப்பன்.
 பெரும்புணர்ப்பு - महाव्यापारங்கள். एवंविधங்களான ईश्वरवचिह्नங்
 களான வ்யாபாரங்க ளென்றபடி. எங்கும் - सर्वत्र । புலனே -
 प्रत्यक्षங்கள், सुप्रसिद्धங்களென்றபடி. (3)

மு- புலனைந்து மேயும் பொறியைந்தும் நீங்கி
நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீர்
அலமந்து வீய அசுரரைச் செற்றான்
பலமுந்து சீரில் படிமின் ஓ வா தே.

(4)

ஆ- (புலன்) ப்ருதிவந்஢ வினிமுக்ராய்க்கொண்டு, நலமந்தமில்லதோர்
நாடு புகுவீர், இப்படி ஸர்வேச்வரனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய
நிரதிசயபோய்மான கல்யாண குணங்களிலே ஓவாதே படியுங்கோ
ளென்கிருர்.

(4)

நான்காம் பாட்டு

இ- ப்ரதமபாத்தத்தக்குத் தா - ருர் (ப்ருதீத்யாடியால்) சங்ஙதீசூத்நாத் ப்ருகரண
சித்நாத்த்தை அநுவதிக்கிருர் (இப்படி இத்யாடியால்) இப்படியென்றது
நீழ்ப்பாட்டில் உக்ரதீத்யாஎன்றபடி. கீழ்முன்று பாட்டுகளாலே சர்வ்ஸ்வ
ரத்வத்தை உபபாதித்து, இப்படி ஸர்வேச்வரனாகையாலே அவனு
டைய குணங்களை ப்ரப்யங்களாகப் பற்றுங்கோளென்று உபதேசிக்கிரு
ரென்று சங்ஙதீ அபிப்ரதீ. பல என் - தா - ருர் (நிரதிசயேத்யாடியால்)
சீரிலென்கிறதையுரைக்கிருர் (கல்யாணேத்யாடியால்)

(4)

ச- புலனைந்து - விபயபங்ஙகத்தை. மேயும் - அநுபவிக்கும் ஸ்வபாவ
மான, விபயபங்ஙாஸீலமான என்றபடி. பொறியைந்து - இந்நிரயபங்ஙகம்.
நீங்கி - நிவ்ருத்நமாய். இந்நிரயவ்ஸ்வத்வம் நிவ்ருத்நமாயென்றபடி. நலமந்த
மில்லது - ஆனந்தத்தக்கு அந்தமில்லாத, நிரவதிகானந்தாவிர்மாவ்ஸ்தல
மான என்றபடி. ஓர் - அத்நிதீயமான. நாடு - தேசத்தை, த்ரீவ்ங்குஸ்த
லாகத்தை யென்றபடி. புகுவீர் - ப்ரவேசிக்க இக்ஞ்யுடையீர்காள். அல
மந்து - வ்யாகுலப்பட்டு. வீய - திசிக்கும்படி. அசுரரை - அசுரரை.
செற்றான் - சங்ஙரித்தவனுடைய. முந்துபல - முன்னே கலரூபமான,
உபாயத்நீயிலே தானே போய்மான வென்றபடி. சீரில் - கல்யாண
குணங்களிலே. ஓவாதே - விசுத்ரேதமின்றியே, போய்நீயாலே விட
மாட்டாம லென்றபடி. படியின் - படிந்து வதியுங்கோள், ததேகப்ரவண
ராயிருங்கோளென்றபடி.

(4)

மூ- ஓவாத் துயர்ப்பிறவி யுட்படமற் றெவ்வெவையும்
 ஸ்வாத் தனிமுதலாய் முவுலகும் காவலோன்
 மாவாகி யாமையாய் மீனாகி மானிடமாம்
 தேவாதி தேவ பெருமான்என் தீர்த்தனே.

(5)

ஆ- (ஓவா) இணைவனாம் என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது. சંசார
 சக்ரவர்த்திகளை கையாலும், ब्रह्मेशानாदि தேவர்களுக்குக் காரணபூதனாய்,
 அயர்வறு மமரர்களுக்கு ஸ்வாமி யாகையாலும், अशेषदोषप्रत्यनीकனாக
 கையாலும் தேவமனுஷ்யாடியாபாரங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு ஸர்வ
 ஜகத் ரக்ஷகனாகையாலும் அவனே ஸர்வேச்வரனென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- இணைவனா மெப்பொருட்கு மென்று கீழே அவதாரங்களைச்
 சொல்லி யிருக்க, இப்பாட்டிலுமவற்றைச் சொல்லுவானே நென்ன
 அவதாரிப்பிக்கிறார் (இணைவன் इत्याடியால்) ஓவாய் इत्यादिமுதலாய்
 इत्यन्तத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (சंसारेत्याடியால்) இது हेतुगर्भமென்று
 கருத்து. தேவாதியென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ब्रह्मेत्याடியால்) தேவ
 பெருமானென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும் इत्याடியால்) தீர்த்தன்
 என் - தா - ரார் (अशेषेत्याடியால்) இவையெல்லாம் हेतुगर्भமென்று
 கருத்து. तृतीयपादத்துக்குத் தா - ரார் (देवेत्याடியால்) மனுஷ்யாவதாரத்
 தைச் சொன்னது देवाद्यवतारத்துக்கும் उपलक्षणமென்று கருத்து.
 முவுலகுங் காவலோன் என் - தா - ரார் (सर्वेत्याடியால்) பாட்டுக்குத்
 தா - ரார் (अवने इत्याடியால்) (5)

ச- ஓவாத்துயர் - विरामशून्यदुःखयुक्तமான. பிறவியுட்பட - ஜன்மம்
 முதலாக. மற்றெவ்வெவையும் - இன்னுமுள்ள नानाविधरूपங்களுக்கும்
 वृद्धिजरामरणादிகளுக்கும் என்றபடி. மூவாத்தனி முதலாய் - उपरत
 மாகாதே अद्वितीयकारणமாய். தான் கொடுத்த கரண கலேவரங்களைக்
 கொண்டு சேதனர் विपथप्रवृत्तराकाशிற்கச் செய்தேயும் கைவிடாதே
 யிவர் பக்கல் ஆசையாலே उत्तरोत्तरं सृष्ट्यादிகளைப் பண்ணுமவனா
 யென்றபடி. முவுலகுங் காவலோன் - त्रिलोकத்துக்கும் रक्षकனான.
 தேவாதி-தேவர்களுக்கு आदियान, காரணமான என்றபடி. தேவ
 பெருமான் - நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான. என்தீர்த்தன் -

மூ- தீர்த்தன் உலகளந்த சேவடிமேல் பூந்தாமம்
சேர்த்தி யவையே சிவன்முடிமேல் தான்கண்டு
பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழா யான்பெருமை
பேர்த்தும் ஒருவரால் பேசக் கிடந்ததே. (6)

ஆ- (தீர்த்தன்) யாவனொருவனுடைய பாடோகத்தை சிரசா வஹிக்கை
யாலே ருத்ரன் பரிசுத்தனான். யாவனொருவன் திருவடிகளிலே
சாத்தின பூந்தாமம் ருத்ரன் தலையிலே காணப்பட்டது. அங்ஙனே
யிருந்த பைந்துழாயான் பெருமை சுப்சித்தமன்றோ சொல்ல
வேணுமோ என்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ-தீர்த்தனென்கிறதற்கு, உலகளந்த சேவடியென்று த்விவிக்ரமவூத்தான்த
சமபிவ்யாஹாரானுபுணமாகத் தா - ருர் (யாவன் இत्याடியால்) சேவடிமே
லித்யாதிக்குத் தா - ருர் (யாவனொருவன் திருவடி இत्याடியால்) பேசக்
கிடந்ததே என் - தா - ருர் (சுப்சித்தமன்றோ இत्याடியால்) (6)

ச- மதீயனான தீர்த்தன். மாவாகி - அவமாய், ஹயபிரிவனென்றபடி.
ஆமையாய் - கும்மாய், மீனாகி - மத்யமாய், மானிடமாய் - மனுஷ
யனாவன், ராமகூணரூபனாவென்றபடி. (5)

தீர்த்தன் - தீர்த்தனுடைய. பாவனமூதனான ஸ்வாமியினுடைய
இதுக்குச் சேவடியோடே அந்வயம். உலகளந்த - லோகங்களை
யளந்தருளின. சேவடிமேல் - தாமதமான திருவடியின் மேலே.
பூந்தாமம் - பூபதாமத்தை. சேர்த்தி - சமர்ப்பித்து. அவையே - அந்த
புஷ்பங்களையே. சிவன் முடிமேல் - சிவனுடைய சிரஸின்மேலே.
தான் கண்டு - அஃதா சொல்லக் கேட்கையன்றிக்கே, சுவமேவ சாஷா
ஃகரித்து, பார்த்தன் - பார்த்தன். தெளிந்தொழிந்த - நிश्चயித்துத் தீர்ந்த.
அர்ஜுனனாலே நன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்டதான வென்றபடி. பைந்
துழாயான் பெருமை - பச்சைத்துழாயை யுடைய ஸ்வாமியினு
டைய பரவமானது. பேர்த்துமொருவரால் - பின்னையுமொரு ஜனங்
களாலே. அர்ஜுனனைத்தவிர, பின்னையும் சிலராலே யென்றபடி.
பேசக்கிடந்ததே - ப்ரதிபாதிக்கவேண்டியிருந்ததோ. (6)

மு- கிடந்திருந்து நின்றுந்நு கேழலாய்க் கீழ்புக்
கிடந்திடும் தன்னுள் கரக்கும் உமிழும்
தடம்பெருந்தோ ளாரத் தழுவும் பாரென்னும்
மடந்தையை மால் செய்கின்ற மாலார் காண் பாரே. (7)

மு- காண்பாரார் எம்மீசன் கண்ணனை என் காணுமாறு
ஊன்பேசில்எல்லா உலகுமோர் துற்குற்று
சேண்பால் வீடோ உயிரோமற் றெப்பொருட்கும்
ஏண்பாலும் சோரான் பரந்துளனும் எங்குமே. (8)

ஆ- (கிடந்து) எம்பெருமான்நனக் கிந்த ஜகத்தானது ஐயசர்வ் சேஷா
விபயமாயிருக்கையாலே, அவனுக்கே சேஷமென்கிருர். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- பாட்டுக்குத் தா - ருர் (எம்பெருமான் ஐயாடியால்) பூமியைச்
சொன்னது ஜகத்துக்கெல்லாம் உபலक्षणமென்று கருத்து. (7)

ச- கிடந்து - ஸ்ரீரங்கம், புளிங்குடி முதலான திவ்விய தேசங்களிலே
சாயித்து. இருந்து - வரகுணமங்கை முதலான திவ்யஸ்தலங்களிலே
வீற்றிருந்து. நின்று-வைகுந்தம், வேங்கடாசலம் முதலான திவ்ய
ஸ்தலங்களிலே நின்று, 'புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கை
யிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று' என்று தாமே யருளிச் செய்
தாரிறே. அளந்து - த்ரிவிக்ரமனாய்த் திருவடியாலே அளந்து. கேழ
லாய் - வராஹமாய். கீழ்புக்கு - பூமிக்குக் கீழே ப்ரவேசித்து. இடந்
திடும் - அண்டித்தியிலே யொட்டிக் கிடந்த பூமியைக் கீண்டெடுக்கும்.
தன்னுள் கரக்கும் - ப்ரளயத்திலே வடதலசாயியாய்க் கொண்டு தன்னு
தரத்துக்குள்ளே மறைத்து வைக்கும். உமிழும்-சுஷ்டிசையிலே உதாரணம்
பண்ணும். பாரென்னும் மடந்தையை - பூமியென்றும் சொல்லப்
படுகிற பிராட்டியை. பார் - பூமி. தடம்பெருந்தோள் - விசால மாंसல
பூசங்கள். ஆர - தூசங்களாம்படி. தழுவும் - ஆசலேபிக்கும். மால்
செய்கின்ற - ஸர்வேச்வரனாலே செய்யப்படுகிற. மால் - வ்யாமோஹத்தை
பூமிவிபயவ்யாமோஹகாரியங்களை யென்றபடி. ஆர்காண்பார் - ஆர் பரிச்சேதிப்
பார், ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கமுடியாதென்றபடி. (7)

மு- எங்கும் உள்கண்கண்ணன் என்ற மகனைக்காய்ந்து
இங்கிலை யால் என் றிரணியன் தூன்புடைப்ப
அங்கப் பொடிதே அவன்வியத் தோன்றிய என்
சிங்கப் பிரான்பெருமை யாராயும் சீர்மைத்தே. (9)

ஆ- (காண்பார்) सर्वजगन्निगण नियमनसमर्थனா என்பெருமானுடைய
सर्वेश्वरत्वमொருவர்க்கறிகைக்கு भूमियோவென்கிருர். (8)

(எங்கும்) आश्रितार्थமாகத் தன்னுடைய सर्वान्तरात्मत्वத்தை ப்ரத்

எட்டாம் பாட்டு

இ- द्वितीयपादத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (सर्वजगन्निगणशब्दத்தாலே) எம்
மீசன் என் - தா - ருர் (नियमनेत्यादियால்) उत्तरार्धத்துக்குத் தா - ருர்
(सर्वेश्वरत्वशब्दத்தாலே) காண்பாரார் என் - தா ருர் - (ஒருவர்க்கு
इत्यादियால்) परिच्छेदிகைக்கு விஷயமோஎன்றபடி. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

पादत्रयத்துக்குத் - தா - ருர் (आश्रितार्थमित्यादियால்) श्रीप्रह्लादार्थமாக
வென்றபடி. என்சிங்கப்பிரான் பெருமை என்கிறதை யுரைக்கிருர்.

ச- எம்மீசன் - असदीयனாய் ஸர்வேச்வரனா. கண்ணனை - க்ருஷ்
ணனை. காண்பார் - அறியவல்லார். ஆர் - ஒருவருமில்லை என்ற
படி. परिच्छेदிகை வல்லாரில்லை யென்கை. காணுமாறு என்- காணும்
ப்ரகாரமெது परिच्छेதிக்கும் ப்ரகாரமுமில்லை யென்றபடி. இத்தை
उपपादिக்கிறது மேல். ஊண்பேசில் -ப்ரளய காலத்தில் அவனுடைய
भक्षणத்தைச் சொல்லிப் பார்க்கில். எல்லாவுலகும் - ஸர்வலோகங்
களும். ஓர் துற்று - एककवलத்துக்கு. ஆற்று - पर्यप्तिமாகாது, असेत्
संहारसमये जगच्च वदराण्डवत् । लीलया यस्तु भगवान् तं गच्छ शरणं हरिम् ।
என்றதிதே. சேண் - औन्नत्यம். பால் - स्वभावம். சேண்பால் வீடோ.
औन्नत्य स्वभावமான பரமபதமென்ன. உயிரோ - मुक्तात्मस्वरूपமென்ன.
ஓ வென்றது, चार्थे । மற்றெப்பொருட்கும் - இன்னுமுண்டான ஸர்வ
பதார்த்தங்களுக்கும். ஏண் பாலும் - எட்டு पार्श्वங்களையும். ஏண்
என்றது, अष्टसङ्ख्यावाचकम् । சோரான் - விடான்: எங்கும் - सर्वत्र
பரந்து - व्यापित்து. உளனாம் - विद्यमानனாயிருக்கும். ஆகையால்
परिच्छेदிகைமுடியாதென்று கருத்து. (8)

மூ- சீர்மை கொள் வீடு சுவர்க்கம் நரகேரு

ஈர்மை கொள் தேவர் நடுவா மற்றெப்பொருட்கும்

வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற

கார்முகில் போல் வண்ணனென் கண்ணனை நான் கண்டேனே

(10)

ஆ- யக்ஷமாக்கியருளின, எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்வ மஹிமையொருவர்க் காராயநிலமோ? ஆனபின்பிங்ஙனே யிருந்த விவனை அபிரிங்கோளென்கிறார். (9)

(சீர்மை) स्वर्गापवर्गाद्यशेषपुरुषार्थங்களுக்கும் நரகாद्यபுருषார்थங்களுக்கும், இவற்றுக்கு भोक्ताக்களான देवादिस्थावरान्तமான சகலாத்மவஸ்த்துக்கும்

இ-(எம்பெருமானுடைய इत्याடியால்) ஆராயுஞ்சீர்மைத் தென்கிறதை விவரிக்கிறார் (ஒருவர்க்கு इत्याடியால்) பாட்டுக்குத் தா-ருர் (ஆனபின்பு इत्याடியால்) பரந்துளனானமெங்கு மென்று கீழ்ப் பாட்டிலே சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தா ரிப்பாட்டிலே யென்றிப்படி सङ्गति अभिप्रेतே । (9)

பத்தாம் பாட்டு

प्रथमपादத்துக்குத் தா- ருர் (स्वर्गेत्याடியால்) ஈர்மைகொள் என் - தா - ருர் (இவற்றுக்கு इत्याடியால்) தேவர் நடுவாமற்றெப் பொருட்கு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (देवेत्याடியால்) வேர்முதலாய் என் - தா -

ச- கண்ணன் - कृष्णன். எங்கும் - सर्वत्र । உளன் - विद्यमानன். என்றமகனை - இப்படி சொன்ன புத்ரனை, காய்ந்து - கோபித்து. இங்கில்லையால் - இங்கே கயில்லையே. என்று - இப்படி சொல்லி. இரணியன் - हिरण्यன். தூண்புடைப்ப - स्थूलையை प्रहरிக்க. அங்கு - அந்த स्थूलையிலே. அப்பொழுதே - அந்த க்ஷணத்திலே. அவன் வீய - அந்த ஹிரண்யன் நசிக்கும்படி. தோன்றிய - प्रादुर्भावित்த. என் சிங்கப்பிரான் - मत्स्वामியாய் सिंहरूपியாய் उपकारकனானவனுடைய. பெருமை - परत्वम् । ஆராயுஞ் சீர்மைத்தே - विचारிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தோ? ஒருவராலும் விசாரித்தறிய शक्यமன்று என்றபடி. சீர்மையுடைத்தானது, சீர்மைத்து. (9)

ஆ- ஧ாகனாய் காரணபூதனாய் நியந்தாவாய் சுவேதரசமஸ்த விசஜாதிபாகூத
மஹாவிபூதியையுடையனாய் நின்ற எம்பெருமானை நான் காணப்
பெற்றேனென்று கொண்டு சுவலாபத்தைப் பேசி முடிக்கிறார். (10)

இ-ருர் (஧ாகனாயென்று) வித்தாயென்கிறதை யுரைக்கிறார் (காரண
த்யாடியால்) பரந்து என்கிற வ்யாபி நியமனாஐீ என்று கருத்தாலே
அருளிச் செய்கிறார் (நியந்தாவாயென்று) தனிநின்ற என் - தா- ருர்
(சுவேதரேத்யாடியால்) விசஜாதிபதவிரணமபாகூததவம். கார் முகில் போல்
வண்ணென்று விப்ரஹத்தைச் சொன்னது விபூதிக்கெல்லாம் உப
லக்ஷணமென்று காட்டுகிறார் (மஹாவிபூதித்யாடியால்) சஜ்ஜித சூவனாஐீமருளிச்
செய்கிறார் (சுவலாபேத்யாடியால்) தான் பெற்ற நன்மையை நாட்டா
ரெல்லாரும் பெறவேணு மென்று மனாரித்தித்து, அதுக்காக அவர்
களுக்கு உபதேசித்த விடத்திலும், அவர்கள் முன்புற்ற நிலைகுலை
யாதே நின்றவாறே யானுமவர்களைப் போலே 'யாகாதே அவனைக்
காணப் பெற்றேனே யென்று தம்மைக் கொண்டு துஸராகிருரென்ற
படி. (10)

ச- சீர்மை கொள் வீடு - ஸ்லாக்யதீயைக் கொண்டிருக்கிற மோகூம்,
சுவர்஧பேக்ஷயா ஸ்லாக்யமான மோகூ மென்றபடி. சுவர்க்கம் - சுவர்ம்.
நரகு - நரகம். ஸரு - ஸருக. ஸறு - அவ஧ி: | ஸர்மை கொள் தேவர்-
ஸர்மையைக் கொண்டிருக்கிற தேவர்கள். ஸர்மை - ஐவி஧்யம்
சுஹபாகூததவமும் து:ஹபாகூததவமுமாகிற ஐவி஧்யயுகூதரான, தேவாத்மாக்கள்
என்றபடி. நடுவா - ம஧்யமமாக. மற்றெப் பொருட்கும் - உகூத்யதிரிசு
சர்வஸ்துக்களுக்கும். அசேதனங்கள் முதலாக பாகூததயா ததோ஧ிகரான
சேதனர் நடுவாக மோகூஸ்வர்க நரகங்கள் அவ஧ியாக இப்படி
யெல்லா பதார்த்தங்களுக்கு மென்றபடி. வேர்முதலாய் - வேருக்
குள்ளே ப்ர஧ானமாய், ப்ர஧ானமான வேர் போலே ஂ஧ாரமாய் என்றபடி.
வித்தாய் - வீஜமாய். பரந்து - வ்யாபித்தி. தனி நின்ற - விசஜாதிபனாய்
நின்ற, கார் முகில் போல் வண்ணன் - வர்ஷா காலத்தில் மேகம்
போல் வர்ணமுடையவனான. என் கண்ணனை - ம஧ியகூணனை
நான் கண்டேன் - நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனே. (10)

மு- கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி யம்மாளை
வண்டலர்பும் சோலை வழுதி வளநாடன்
பண்டலையில் சொன்ன தமிழ் ஆயிரத்திப் பத்தும்வல்லார்
விண்டலையில் வீற்றிருந் தாள்வர்எம் மாவீடே, (11)

(கண்டலங்கள்) இத்திருவாய் மொழியை வல்லாரிட்ட வழக்
காந் திருநாடென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

பாட்டுக்குத் தா - ருர் (இத்திருவாய் மொழியித்யாதியால்) (11)

ச- கண்டலங்கள் - கண்களுடைய தலங்கள். நயனप्रदेशமென்றபடி.
செய்ய - சிவக்க. ஆழ்வாரோடு संश्लेषित்த மதத்தாலே नयनविस्तार
மெல்லாம் அருணமானவாறே யென்றபடி. கருமேனி - நயனங்கள்
அருணங்களென்றவாறே परभागம் பெற்று மிகவுப் நீலமான திருமேனி
யையுடையவரான. கண்டலங்கள் சிவக்கும்படி யதுக்கு परभाग
மான திருமேனியை யுடையனான வென்னவுமாம். அம்மாளை -
ஸ்வாமியைக் குறித்து. வண்டலம்புஞ்சோலை - வண்டுகள் मधुप्रवाहத்
திலே அலையா நிற்கும் படியான வனங்களையுடைய. அலம்புகை-
அலைகை. சோலை - வனம். வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிவள
நாட்டையுடையவரான, ஆழ்வார். பண்டலையிற் சொன்ன-பண்ணி
னுடைய தலையிலே சொன்ன, பண்ணின்மேலே சொன்ன வென்ற
படி. பண் -स्वरम् । स्वरयुक्तமாகச்சொன்ன என்றதாயிற்று. தமிழா
யிரத்துள் - द्रमिडसहस्रத்திலே. இப்பத்தும் வல்லார் - இத்தசகத்தை
अभ्यसित்தவர்கள். விண்டலையில் - விண்ணினுடைய தலையிலே,
परमव्योमத்தின் மேலே யென்றபடி. வீற்றிருந்து - उत्कृष्टராயிருந்து.
வீறு - उत्कर्षम्. எம்மாவீடு - अस्मदीयமான महामोक्षத்தை, எனக்கு
மென் अनुबन्धிகளுக்கு மீச்வரன் கொடுக்க நினைத்தருளின பரம
பதத்தை யென்றபடி. ஆள்வர் - प्रशासिப்பர். 'स स्वराड् भवति'
என்கிறபடியே, अकर्मवश्यராய் भुजिப்பரென்றபடி. (11)

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(அணைவதரவணைமேல்)

प्राप्याकारोपपत्त्याजनिपरिहरणाद्विश्वसृष्ट्यादिशक्तेः

निस्सीमानन्ददेशान्वयत उपजगौ रक्षणार्थावतारात् ।

सुप्रख्यातानुभावाद्विविधविहरणाद् व्यासिवैचित्र्यवत्त्वात्

भक्तैर्द्रागदृश्यभावादग्विलफलकृतेर्मुक्तिसौख्यं मुकुन्दे ॥ ३० ॥

(प्राप्याकारोपपत्त्या) அணைவதரவணைமேற் பூம்பாவையாகம் புணர்வது - திருவனந்தாழ்வான் மேலே பெரிய பிராட்டியாரோடே எழுந்தருளியிருக்கையாலும், (जनिपरिहरणात्) நீந்துந் துயர்ப் பிறவி யித்யாதி கடக்க வரிதானதுக்கத்தை யுண்டாக்கும் ஜந்மம் துடக்க மாக மற்றுமுண்டான அபश्यविनाशங்களையும் கடத்துகையாலும், (विश्वसृष्ट्यादिशक्तेः) புணர்க்குமயனாழிக்கு மரனும் - ब्रह्मरुद्रர்களுக்கு அந்தராத்தமாவாய் நின்று जगत्सृष्टिसंहारங்களைப் பண்ணுகையாலும், (निस्सीमानन्ददेशान्वयतः) நலமந்தமில்லதோர் நாடு - निरवधिकानन्दத்தை யுடைத்தான பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருக்கையாலும் (रक्षणार्थावतारात्) மாவாகியாமையாய் மீனாகிமானிடமாம் - लोकरक्षणार्थமாக हयग्रीव कूर्ममत्स्यरामकृष्णादिरूपेण அவதரிக்கையாலும் (सुप्रख्यातानुभावात्) தீர்த்தனாலகளந்த வித்யாதி - அர்ஜுனன் தன் திருவடிகளிலேயிட்ட திருமாலையை சிவனுடைய சிரஸ்ஸிலே கண்டு, இவனே सर्वाधिकன் என்று தெளிந்து அறுதியிடும்படியான ப்ரபாவத்தை யுடைத்தாகையாலும் (विविधविहरणात्) கிடந்திருந்து நின்றளந்து கேழலாய் கீழ்புக் கிடந்திடும் - திருப்பாற் கடலிலே கிடந்தும். பரமபதத்திலிருந்தும் திருமலையிலே நின்றும், अथवा 'प्रतिशिशये महोदधे:' என்றும் 'उदये राममासीनम्' என்றும், अवष्टभ्य च तिष्ठन्तமென்றும் சொல்லுகிற படியே, கடற்கரையிலே சாய்ந்தும் पणशास्त्रैயிலே யிருந்தும், वालि वधानन्तरम् நின்றும், अथवामणற் குன்றிலே श्रीगोविमार् மடியிலே

சாய்ந்தும், வ்ஸமஃயத்திலே **गोपकुमार**ர்களோடே யிருந்தும், **गोवर्धन** ட்டாரண்பண்ணிநின்றும், **त्रिविक्रम**னாய்ப் பூமியை அளந்தும், **वराह**னாய் உஹரித்தும், இப்படி **बहुविध** விஹரங்களைப் பண்ணுகையாலும் (**व्यासिधैचित्र्यवत्वात्**) ஏண்பாலுஞ்சோரான் பரந்துளனுமெங்குமே ஒரு குறைவின்றிக்கே எட்டுதிக்கிலும் **व्यापित्तु** நிற்கையாலும் (**भक्तैर्द्राग्दृश्य भावात्**) இரணியன் தூண்புடைப்ப அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய - **आश्रितர்** நினைத்த விடத்தே அப்பொழுதே **आविर्भवि** த்துக்காணப் படுமவனாகையாலும் (**अखिलफलकृतेः**) சீர்மைகொள் வீடு சுவர்க்க மித்யாதி - **मोक्षस्वर्गादिसकल पुरुषार्थ**ங்களுக்கும் காரண மாகையாலும், எம்பெருமானொருவனுமே **मोक्षसुखप्रद**னென்று அணை வதரவணை மேல் என்கிற தசகத்தில் ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினு ரென்கிறார். (30)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல். திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் எட்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு- எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் நின்
செம்மா பாதபற்புத் தலைச்சேர்த்து ஒல்லை
கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே
அம்மா அடியேன் வேண்டுவது ஈதே.

(1)

ஒன்பதாந் திருவாய் மொழி

ஆ- (எம்மாவீடு) நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீரென்ற ப்ராய்
பசுத்தாலே ஸாமிமதமான புருஷார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அதை

இ- அந்தாமத்தன்பு துடங்கி ச்ரலேயம் நடவாநிற்க, இத்திருவாய்
மொழியிலே, நின்செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து என்றும், ஞானக்
கை தாவென்றும், ஏத்தவருள் செய்யென்றும், வாராயென்றும்
இப்படி ச்ரலேயத்தை ப்ரார்த்திப்பானேன். இது மானஸானுபவமாத்மகை
யாலே தேஹாந்தரஹிவிபரிபூர்ணாநுபவத்தை ப்ரார்த்திக்கிற ரென்னில்,
தம்முடைய அநுபவங்களுக்குங் கூட மோக்ஷம் ஸித்தமாய்த் தென்று
கீழே பேசுகையாலே, தமக்கிப்போது மோக்ஷம் ப்ரார்த்திக்க
வேணுமோ இத்தையே பதிமோஷேவாதிவேதத்தாலே நிஷ்கர்ஷித்து
ப்ரார்த்திக்கிற ரென்னில், இத்தனைபோது அநுபவித்தவிவர் முன்பே
நிஷ்கர்ஷியாதே, இப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கிற தென்னென்ன அவதரிப்
பிக்கிறார் (நலமந்த இத்யாதியால்) ப்ராய் பசுத்தாலே யென்றது, சாஃய
ப்ராய் பசுத்தாலே என்றபடி. இத்தனை போது சித்தப்ராயமான சபகார
வ்ருத்தினுடைய நிரதிசயமோக்யத்வ நிரூபணத்திலே தாத்பர்யமாய் போரு
கையாலே, இவ்வநுபவத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கைக்கு அவசரமாய்த்தில்லை.
நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் என்கிறவிடத்திலே ஆனந்தபூர்திவ்ய
லோகபாஸியே சாஃய ப்ராய்மென்றும் ஸ்ரீதிலோகந்யாயத்தாலே அதுவும்
ஸ்வய்மென்றும் தோற்ற, த்ரபசுத்தாலே ஸாமிமதபுருஷார்த்தத்தை நிஷ்
கர்ஷிக்கிறாரென்றபடி. இங்கு ஸாமிமதபுருஷார்த்தமாவது ப்ரவதநுபவமும்
கைங்கர்யமும். அதை நிஷ்கர்ஷிக்கையாவது, திவ்யலோகபாடியாபேக்ஷய
ப்ரதானோதேச்யமாகவும் ப்ரவதேகார்த்தமாகவும் நிர்வாரணம் பண்ணுகை. மந்தரரத்ன
த்தில் உத்தரஃபடத்தில் நமஸ்ஸாலே அநுபவகேக்ஷயங்களுக்கு ஸ்வய்வநிபேஷ
முகத்தாலே ப்ரவதர்த்தநிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதிறே. இத்தாலே, வாயுந்
திரையுகள் துடங்கி, இவ்வளவாலே உத்தரஃபடத்தில் சவிசேஷ நாராயண

ஆ-ப்ரார்த்திக்கிருர். எத்தனையேனும் **उत्कृष्टपुरुषार्थ**மான ஸ்ரீவைகுண்டத் திலும் எனக்க பேசைஷயில்லை. மற்றெதிலே அபேசைஷயுள்ள தென்னில், உன்னுடைய அழகிய திருவடி மலர்களை என் தலையிலே வைத்தருள வேண்டும். அது செய்தருளமிடத்து, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமுவானுக்குச் செய்தருளினாப்போலே வந்து செய்தருளப் பற்றாது, செய்து கொண்டே நிற்கவேணும். ஈதே அடியேன்வேண்டு வதென்கிருர். (1)

இ- **शब्दार्थ**ம் சொல்லிற்று. இத்திருவாய் மொழியில் **चतुर्थीनमस**ஸுக் களின் அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகிறன என்றிப்படியு மொரு **सङ्गति** யும் **सूचित**மாயிற்று. இத்தால் **स्वकैङ्कर्योद्देश्य**வென்கிற **भगवद्रगुण**ம் இத்திருவாய் மொழிக்கு **प्रतिपाद्य**மென்றதாய்த்து.

முதற் பாட்டு

எம்மா என்கிறதை யுரைக்கிருர் (எத்தனை **इत्यादि**யால்) வீடு சப்தத்தை யுரைக்கிருர் (ஸ்ரீவைகுண்டத்திலு மென்று) திறமும் செப்பம் என் - **ता - रुर** (எனக்கு **इत्यादि**யால்) **फल**மான வைகுண்டத்தில் அபேசைஷயில்லையாகில், **तत्साधन**மான **भगवत्पादाश्रयण**த்தை **द्वितीयपाद**த்திலே ப்ரார்த்திக்கை **असङ्गत**மன்றே என்ன அவதரிப்பிக் கிருர் (மற்றெதில் **इत्यादि**யால்) **पादाश्रयण**த்தை **साधन**மாக ப்ரார்த்திக் கிருரல்லர்: புருஷார்த்தமாக ப்ரார்த்திக்கிரு ரென்றதாய்த்து. நின் செம்மா பாதபற்பு என்கிறதையுரைக்கிருர் (உன்னுடைய **इत्यादि** யால்) தலைசேர்த்து என்கிறதை யுரைக்கிருர் (என் தலை **इत्यादि** யால்) **तृतीयपाद**த்துக்குத் **ता - रुर** (அது செய்தருளும் **इत्यादि**யால்) பற்றாது - ஸஹியாது. ஒல்லை என் - **ता - रुर** (செய்து கொண்டே யித்யாதியால்) ஈதேயித்யாதி **स्पर्शम्** । (1)

ச- எம்மா - எத்தனையேனும் **महत्**தான, **अतिमहत्**தான என்றபடி. வீடு - வைகுண்டத்தினுடைய. திறமும் - **प्रकार**ங்களையும். செப்பம் - சொல்லோம். அவை நமக்கு **उद्देश्य**ங்களல்ல என்றபடி. நின் - உன்னுடைய. செம்மா - சிவந்து நிலமான. மாசப்தம் **नैत्यवाचि** கீழே **अरुण**மாய், மேலே நிலமான என்றபடி. பாதபற்பு - **पादपञ्च**த் தை. ஒல்லை - **शीघ्रम्** । தலைசேர்த்து - என் **शिरस**ளிலே சேரப் பண்ணு. கைம்மா - **हस्ति**யினுடைய, **श्रीगजेन्द्रा**ழ்வானுடைய என்ற

மு- ஈதேயா னுன்னைக் கொள்வதெஞ் ஞான்றும் என்
மைதோய் சோதி மணிவண்ண எந்தாய்
எய்தா நின்கழல் யானெய்த ஞானக்
கைதா காலக் கழிவு செய்யேலே. (2)

ஆ- (ஈதே) எற்றைக்கு மிதுவே நான் உன்பக்கல் கொள்ளும்
प्राप्यम् । பக்தி யோகத்தாலல்லது ஸித்திக்குமோ என்னில், அந்த
பக்தியோகந்தன்னையும் நீயே யீண்டெனத் தந்தருள வேணுமென்
கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- எஞ்ஞான்று மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (எற்றைக்கு மென்று)
எற்றைக்குமென்றது. ஸர்வகாலத்திலு மென்றபடி. இத்தால் இப்
பொழுது வேறென்றும் வேண்டாவாகிலும், காலान्तरத்தில் फलान्त
रेचैவந்தாலோ வென்ன என்று மீதேயென்கிறு ரென்றிப்படி सङ्गति
सूचितै । யானுன்னைக் கொள்வது என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நான்
इत्यादियால்) இப்படி வேறென்றும் வேண்டா என்றவர் ஞானக்
கைதா என்பானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (भक्तित्यादियால்) तुरीय
पादத்தை யுரைக்கிறார் (அந்த भक्तित्यादियால்) (2)

ச- படி. துன்பம் - துக்கத்தை. கடிந்த பிரானே - निरसित்த உபகார
கனே. அம்மா - அம்மானே, अन्तलोपः । स्वामिन् என்றபடி. ஈதே -
இது ஒன்றுமே. அடியேன், வேண்டுவது - ப்ரார்த்திப்பது. மற்
றென்றும் வேண்டாமென்றபடி. (1)

என் - मदीयஞான. மைதோய் சோதிமணிவண்ண - नैल्यघनமான
ज्योतिर्युक्तமணியினுடைய வர்ணமுடையவனே. மை - नैल्यम् ।
தோய்கை - घनीभावம். எந்தாய் - स्वामिन् । எஞ்ஞான்றும் - यावत्
காலமும். ஈதே-இதுவே. मदीयशिरसि त्वत्पादपद्म निवेशமே என்றபடி.
யானுன்னைக் கொள்வது - நானுன்னை ப்ரார்த்திக்கும் புருஷார்த்தம்.
எய்தா நின்கழல் - எய்தப்போகாத உன் திருவடிகளை. भक्तियोगं
विना दुष्प्रापमान. त्वत्पादங்களை என்றபடி. யானெய்த - நானடை
யும்படி. ஞானக்கை - ज्ञानமாகிற हस्तத்தை, भक्तियोगமாகிற अवलम्बन
த்தை என்றபடி. தா - நீ ஸாதித் தருளவேணும். காலக் கழிவு -
कालयापनम् । செய்யேல் - பண்ணாதே. विलम्बियाதே என்றபடி.
(2)

மு- செய்யேல் தீவினை யென்றருள் 'செய்யும்' என்
கையார் சக்கரக் கண்ணபிரானே
ஐயார் கண்டம் அடைக்கிலும் நின்கழல்
எய்யா தேத்த அருள்செய் எனக்கே. (3)

ஆ- (செய்யேல்) உன்கையும் திருவாழியு மாயிருக்கிற அழகைக்
காட்டி, व्यतिरिक्त विषयத்தில் பாவணத்தைத் தவிர்த்து, உன் திருவடி-
களிலென்னை பவணஞக்கினவனே, उत्क्रान्तिदशையிலுங் கூட உன்
திருவடி களை 'நானினையாதே' யேத்தும்படி பிரானே கூபைபண்ணி
யருள வேணுமென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- கையார் சக்கர என் - தா - ருர் (உன்கையும் இத்யாதியால்) செய்
யேல் தீவினை யென்றருள் செய்யும் என் - தா - ருர் (व्यतिरिक्तेत्यादि
யால்) என் கண்ணபிரானே என் - தா - ருர் (உன் திருவடி இத்யாதி
யால்) ஐயார் கண்டமடக்கிலும் என் - தா - ருர் (उत्क्रान्तीत्याதியால்)
எய்யாது என்கிறதை யுரைக்கிறார் (இனையாதே யென்று) शेषम्
स्पर्ष्टम् । कायिककङ्कयंमत्यन्तःप्रियमाकையாலே முதற்பாட்டிலே कायिक
कङ्कयंத்தையும், இரண்டாம் பாட்டிலே मानसकङ्कयंத்தையும் மூன்றாம்
பாட்டிலே तत्परिवाहमान वाचिककङ्कयंத்தையும் ப்ரார்த்திக்கிறார்
என்றபடி सङ्गति अभिप्रेतै । (3)

ச- தீவினை - क्रूरकर्मத்தை. विषयान्तरप्रावण्यத்தை என்றபடி. செய்
யேல் என்று - பண்ணுதே என்று. அருள் செய்யும் - कूपैपண்ணु
மவனான. என் - मदीयனான, இது பிரானுக்கு विशेषणम् । கையார் -
हस्तத்திலே तृप्तமான, अद्वितीयहस्तःवासैकनिरतமான என்றபடி. சக்கரக்
கண்ணபிரானே - சக்ரத்தையுடையனாய் कृष्णरूपेण उपकारकனானவனே.
ஐயார் - श्लेषपूर्णமான. ஐ என்று श्लेषம். கண்டம் - कण्ठமானது.
அடைக்கிலும் - निरुद्धமானாலும். நின்கழல் - त्वच्चरणங்களை. எய்
யாது - श्रान्तनुकாதே. ஏத்த - நான் ஸ்துதிக்கும்படி. எனக்கே-
तदनुगुणसूक्तमில்லாத எனக்கே. अवधारणத்தாலே எனக்கே असा
धारणமாக என்று தோற்றுகிறது. அருள் செய் - कूपैपண்ணு. (3)

ஐ- எனக்கேயாட் செய்யெக் காலத்தும் என்று என்
மனக்கே வந்திடைவீடின்றி மன்னி
தனக்கே யாக வெனைக் கொள்ளுமீதே
எனக்கே கண்ணனை யான்கொள் சிறப்பே.

(4)

ஆ- (எனக்கே) தம்மையடிமை செய்வித்துக் கொள்ளும் படியை
எம்பெருமானைக் கற்பிக்கிறார் சர்க்காலமுமெனக்கே யடிமை செய்
யென்று திருவாயாலே யருளிச் செய்தருளி, ஒரு கூணமாத்ர
மொழியாமே ! என் நெஞ்சிலே புகுந்திருந்தருளி, தாம் சாத்தி
யருளுஞ் சாந்து, சந்தனம், திருமலை, திருப்பரிவட்டங்கள் போலே
என்னைத் தனக்கே ஷோமாகக் கொள்ளுமிதுவே எனக்கே கண்ணனை
யான் கொள்சிறப் பென்கிறார்.

(4)

நான்காம் பாட்டு

இ- ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (தம்மை இत्याதியால்) அடிமை
செய்வித்துக் கொள்ளும் படியாவது. ஆழ்வாருடைய ப்ரயோ
ஜனம் ப்ரதானமாகவாதல், உभयो: प्रधानமாகவன்றிக்கே, எம்பெரு
மான் தன் ப்ரயோஜனமே ப்ரதான மாகச் செய்வித்துக் கொள்
ளுகை. கீழ் மூன்று பாட்டுக்களாலே त्रिविधकैङ्कर्यமே दिव्यलोकप्राप्त्य
पेक्षया प्रधानोद्देश्यமென்று நிஷ்கர்ஷித்து இங்கே அந்த त्रिविधकैङ्कर्यங்
களுக்கும் स्वार्थत्वबुद्धिनिवृत्तिपूर्वकभगवदेकार्यत्वं निष्कर्षிக்கிறு ரென்று
ஸங்கதி சொல்லிற்றாயிற்று. கற்பிக்கிறொன்றது, पारार्थ्यरसத்தில்
தமக்குள்ள அत्याசகியாலே सर्वज्ञையுங்கூட பாலரைக் கற்பிக்கு
மாப்போலே கற்பிக்கிறு ரென்றபடி. प्रथमपादத்துக்குத் ता - र् (सर्वेत्याதியால்)
இடைவீடின்றி என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஒரு
கூணம் இत्याதியால்) என்மனக்கே வந்து மன்னி யென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (என்னெஞ்சிலே इत्याதியால்) தனக்கேயாக என்கிற
அவधारणத்தில் अभिप्रेतங்களான दृष्टान्तங்களைக் காட்டுகிறார் (தாம்
சாத்தி இत्याதியால்) சாந்து - कस्तूरी काश्मी राद्यङ्गरागमुसन्तनाதிகள்,
चैतन्यशून्यங்களாகையாலே, அவற்றை केवलं स्वार्थமாக ஸ்லீகரிக்கு
மாப் போலே चैतन्यமுண்டான வென்னையும் केवलस्वार्थமாகவே
ஸ்லீகரிக்க வேணுமெகின்ற ரென்றபடி. पारार्थ्यदहीकरणार्थं बहुदृष्टान्तो
पादानम् ।

(4)

மூ - சிறப்பில் வீடு சுவர்க்கம் நரகம்

இறப்பில் எய்துக எய்தற்க யானும்

பிறப்பில் பல்பிற விப்பெரு மா?ன

மறப்பொன் நின்றியென் றும்மகிழ் வேனே.

(5)

ஆ- (சிறப்பில்) தேஹமே ஆத்மாவாகலாம். देहातिरिक्तமாய் நित्य सिद्ध
ज्ञानगुणமான अहमर्थமே आत्मावाकலாம். அதிலோர் ஆதரமில்லை. कर्म
निबन्धनமான जन्मराहितனாய் வைத்து, आश्रितपरित्राणार्थமாக देवमनुष्यादि

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- இறப்பில் சிறப்பில் வீடு சுவர்க்க நரக மெய்துக என்றந் வயித்
ததுக்கு फलितार्थமருளிச் செய்கிறார் (देहमित्याद்யால்) எய்தற்க
என்கிறதற்கு फलितार्थமருளிச் செய்கிறார் (देहातिरिक्त्याद்யால்)
என்றும் மகிழ்வனென் கையாலே नित्यज्ञानगुणकत्वமும், யானு மென்
கையாலே अहमर्थत्वமும் सूचितமென்று கருத்து. सर्वज्ञரான ஆழ்வார்
आत्मस्वरूपத்தில் निर्धारणமில்லை 'என்-று பேசக் கூடுமோ என்ன
விதுக்குத் தா - ரார் (அதில் इत्याद்யால்) आत्मस्वरूप निष्कर्षமுண்டா
யிருந்தாலும், அதிலாதரமில்லை யென்கையிலே तात्पर्यமாகையானிப்
படி சொல்லக்குறையில்லை யென்று கருத்து. பிறப்பில் என் - தா ரார்
(कर्मत्याद்யால்) பல் பிறவி என் - தா - ரார் (आश्रितेत्याद்யால்)

ச- எக்காலத்தும் - सर्वकालத்திலும். எனக்கேயாட் செய்யென்று-
தேவதாந்தரங்களை விட்டு எனக்கே கைங்கர்யம் பண்ணென்று
இப்படி, திருவாயாலே அருளிச் செய்து. இடைவீடின்றி - मध्ये
विच्छेद மின்றிக்கே. என் மனக்கே - என்னுடைய மனஸ்ஸிலே.
வந்து - आविर्भवित்து. மன்னி-स्थिरனாய். எனை - என்னை. தனக்கே
யாக - பிறர்க்கு மன்றியே எனக்குமன்றியே, எனக்குந் தனக்குங்
கூடவு மன்றியே தனக்கே शेषமாக. கொள்ளுமீதே - स्वीकरिक्कை
யாகிற இவ் அर्थமே. எனக்கே கண்ணனை - எனக்கு अनुरूपனான
க்ருஷ்ணனை, एकारमनुरूपत्वपरम् | யான் கொள் சிறப்பு - நான
பேசுவிக்கும் ப்ரயோஜனம்.

(4)

மு- மகிழ்கொள் தெய்வம் உலோகம் அலோகம்
 மகிழ்கொள் சோதி மலர்ந்தஅம் மாணே
 மகிழ்கொள் சிந்தைசொல் செய்கைகொண்டு என்றும்
 மகிழ்வுற் றுன்னை வணங்கவா ராயே. (6)

ஆ-रूपेणவந்து பிறந்தருளும் ஸ்வபாவனையிருந்த எம்பெருமானுடைய
 सर्वदिव्यावतारங்களையும் सर्वदिव्यचेष्टितங்களையும், सर्वकल्याणगुणங்களையும்,
 மறவாதே யென்று மநுபவிக்கப் பெறவேணு மென்கிருர். (5)

(மகிழ்கொள்) परमकारुण्यத்தாலே இ ஜ் जगत्தை யெல்லாம்
 படைத்தருளினவனே, என்னுடைய सर्वकरणங்களாலும் ஸர்வ

இ-மறப்பொன்றின்றி என்-தா-ருர் (सर्वेत्यादियால்) என்றும் மகிழ்வனே
 யென்கிறதை யுரைக்கிருர் ! (என்றும் इत्यादियால்) நலமந்தமில்லதோர்
 நாடு புகுவீர் என்கிற दिव्यलोकप्राप्ति उद्देश्यैஅன்றாகிலும், புலனைந்து
 மேவும் பொறியைந்து நீங்கி என்கிறவிடத்தில் फलितமான आत्मस्वरूप
 वर्भावம் उद्देश्यமன்றோ ஈதே யான் 'கொள் சிறப்பென்னக் கூடுமோ
 வென்ன, இதுவும் उद्देश्यமன்றென்கிருரென்று கருத்து. (5)

ஆறும் பாட்டு

पूर्वाधत्तुக்குத் - ता - ருர் (परमेत्यादियால்) पूर्वाधं कारुण्यपरமென்ற
 தாயிற்று. तृतीयपादத்துக்குத் - ता - ருர் (என்னுடைய इत्यादियால்)

ச- இறப்பில் - மரணத்தில். சிறப்பில் வீடு - प्रयोजनवत्தான மோக்ஷ
 த்தை. இல்லென்று, मनुष्यानीयम् । சுவர்க்கம் - ஸ்வர்க்கத்தை
 நரகம் - நரகத்தை. எய்துக - அடையட்டும். எய்தற்க - அடை
 யாதே नशிக்கட்டும். ! आत्मा देहातिरिक्तனாகட்டும், देहमे தான
 கட்டும் என்று फलितार्थम् । யானும் - आत्मस्वरूपनिर्णयத்தில் निर्वन्ध
 மின்றிக்கே, நானாரேனுமாக அமையு மென்றிருக்கிற நானும்.
 இதுக்கு மகிழ்வனே என்கிறதோடே 'அந்வயம். பிறப்பில் - कर्मकृत
 जन्मமில்லாதவனான. பல்பிறவி - ऐच्छिकबहुजन्मவான. பெருமானே.
 स्वामியை. மறப்பொன்றின்றி - विस्मरणமொன்று மில்லாதே, गुण
 चेष्टितादிகளிலொன்றும் மறவாதே என்றபடி. என்றும் - सर्वदा ।
 மகிழ்வனே - सानन्दமாக அநுபவிக்கக் கடவேன். (5)

மு- வாராய் உன் திருப் பாத மலர்க்கீழ்
 பேரா தேயான் வந்தடை யும்படி
 தாராதாய் உன்னை என்னுள் வைப்பிலென்றும்
 ஆரா தாய் எனக் கென்றுமெக் காலே. (7)

ஆ- காலமும் த்வதுமவீகஸ்வभावனாய்க் கொண்டு உன்னை யநுபவிக்கும்
 படி வந்தருள வேணுமென்கிறார். (6)

(வாராய்) உன்னுடைய நிரவதிகமோக்யதையை எனக்குக் காட்டி
 வைத்துன்னை ஸுஜிக்கத் தாராதிருக்கிற நீ ஸர்வகாலமு முன் திருப்
 பாத மலர்க் கீழ் பேரா தே யான் வந்தடையும்படி பிரானே வாரா
 யென்கிறார். (7)

இ- மகிழ்வுற்று என்கிறதை யுரைக்கிறார் (தவத்யாடியால்) உன்னை
 வணங்கவாராய் என் - தா - ரார் (உன்னை இத்யாடியால்) ஸாபிமத
 பூரூபாதிவீசேஷம் ஐந்து பாட்டுக்களாலே, ஸோததமானவாதே, இத்தையிப்
 போதே வாஹஸர்ஸலேபரயந்தமாகப் பெறவேணுமென்று தவரையாலே வாரா
 யென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி அபிப்ரேதே. (6)

ஏழாம் பாட்டு

உன்னையித்யாதி எனக்கு இத்யந்தத்துக்குத் தா - ரார் உன்னுடைய
 இத்யாடியால்) தாராதாய் என் - தா - ரார் (உன்னை இத்யாடியால்) ஸுஜிக்க
 வென்றது வாஹஸர்ஸலேபரம். என்று மெக்காலே என்கிறதை யுரைக்
 கிறார் (தவத்யாடியால்) ஸேஷம் ஸப்யம். வாராயென்று கீழ்ச்சொன்னதை
 சர்வகாலமும் சர்ஸலேபிக்கும்படி வரவேணுமென்று விசேஷிக்கிறாரென்று
 சங்கதி அபிப்ரேதே. (7)

ச- மகிழ்கொள் - ஆனந்தயுக்தமான. தெய்வம் - தேவமாயும், தேவர்
 களாயுமென்றபடி. தெய்வமென்று ஜாத்யேகவசனம். உலோகம் - லோக
 மாயும், லோகயத இதி லோக: । ப்ரத்யக்ஷாதி கமயமான அசேதனவஸ்துவாயு மென்ற
 படி. அலோகம் - தத்யக்ஷமான சேதனவஸ்துவாயும் - மகிழ்கொள் சோதி.
 தேஜஸ்வதையாலே வந்த த்வந்த்யைதையுடைய சந்த்ரஸூரியத்யோதிஸஸாயும்.
 மலர்ந்தவம்மானே - விகசித்தவனான சுவாமிந். வது ச்யாம் என்கிற
 படியே இவை யித்தனையுமாய் விஸ்தரனான சுவாமிந் என்றபடி. மகிழ்
 கொள் - த்வதாபிமுத்யபிரிதியுக்தமான. சிந்தை - சிந்தையையும். சொல் -
 சூக்தியையும். செய்கை - காயிக்ரியையையும். கொண்டு, என்றும் -
 சர்வதா । மகிழ்வுற்று - ஆனந்தயுக்தனாய். உன்னை வணங்க - உன்னை
 யநுபவிக்கும்படி. வாராய் - எழுந்தருளவேணும். (6)

மூ- எக்காலத் தெந்தையாய் என்னுள் மன்னில் மற்ற
 நெக்கா லத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்
 மிக்கார் வேத விமலர் விழுங்கும் என்
 அக்காரக் கனியே உன்னை யானே. (8)

ஆ- (எக்காலத்து) எக்காலமு மென்னை எல்லா வடிமையும் செய்
 வித்துக் கொண்டு என்னுள்ளே மன்னிலுன்னை, பின்னை ஒரு
 காலமும் ஒன்றும் அபேக்ஷிக்கிறிலே நென்று கொண் டெம்பெரு
 மாளை யபேக்ஷித்து, பின்னையுமெம் பெருமானுக்கடிமை செய்கை
 யிலுள்ள ஸ்ருத்யாலே எம்பெருமானை உள்ளபடி கண்டு அநுபவிக்கிற
 மஹாத்மாக்களாரோ என்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- எக்காலத் தெந்தையாய் என் - தா - ருர் (எக்காலமும் इत्यादि
 யால்) என்னுள்ளே இத்யாதி ஸ்ரம | उत्तरार्धத்துக்குத் - தா - ருர்
 (பின்னையுமெம் பெருமானுக்கு इत्याद்யால்) (உள்ளபடி इत्याद்யாலே)
 விழுங்கு சப்தம் व्याख्यातम् | (महात्म शब्दத்தாலே) மிக்கார் சப்தம்
 व्याख्यातम् | ஆரோவென்றது எத்தனை भाग्यवान்களோ வென்றபடி.
 கீத்யத்தில் त्वरातिशयத்தாலே இ ப ப டி சொல்லுகிறாரென்றிப்படி
 सङ्गति अभिप्रेतै | (8)

ச- உன்னை - भोग्यனான உன்னை. என்னுள் - मद्बुद्ध्यத்திலே வைப்
 பில் - வைக்குமிடத்தில். प्रकाशनदशையிலென்றபடி. என்றும் - सर्वदा
 எனக் காராதாய் - எனக்கு तृप्तியில்லாத படியாயிருந்து வைத்து.
 தாராதாய்-உன்னைத் தாராதவனே. என்றும் - सर्वदिनங்களிலும். எக்
 காலே - सर्वक्षणங்களிலும். உன் திருப்பாத மலர்க் கீழ் - ஸ்ரம |
 பேராதே - चलियाதே. யான் - நான். வந்தடையும்படி வாராய்-
 ஸ்ரம | (7)

மிக்கார் - अतिशयितரான. வேத விமலர் - वेदवित्ருக்களான.
 निर्मलராலே. விழுங்கும் - कवलीकारக்கப்படுகிற, உள்ளபடி அநுபவிக்
 கப்படுகிற என்றபடி. என்னக்காரக் கனியே - मदीयगुडफलமே. அக்
 காரம் - गुडम् | அக்காரக்கனி என்றது, आम्रफलமென்னுமாப்

மூ- யானே என்னை அறியதி லாதே
 யானே என்றன தேயென் றிருந்தேன்
 யானே நீ என் உடைமையும் நீயே
 வானே ஏத்துமவ் வானவ ரேறே.

(9)

ஆ- (யானே) நானு மென்னுடைமையும் உனக்கே அடிமையா யிருக்கச் செய்தே இதுக்கு முன் போன காலமெல்லாம் உனக் கடிமை யென்னுமிடத்தை ஈறியாதே நானென்று மென்னுடைய தென்று முண்டான சுவாந்யாபிமானத்தாலே நடினானே னென்று, தம்முடைய இழவை அநுஸந்தித்து அத்யந்தமவசந்நராய் 'சுவாவத எவ அஸ்வலிதஜ்ஞானராயொருக்ஷண மாத்ரமுமெம் பெருமானே யிழவாதே திருநாட்டிலே யிருந்த எம்பெருமானே அநுபவிக் கிறவர்களாரோ என்கிறார்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- துதியபாடத்துக்குத் - தா - ருர் (நானும் 'இத்யாடியால்') அடிமை யென்றது சேஷ மென்றபடி. சாமானாधिकरण्यं शरीर-त्मत्व निबन्धनமாகையால் சேஷசேஷித்வம்தோற்றுகிற தென்று கருத்து. இருந்தே னென்கிற பூதகாலநிர்देशத்தை விவரிக்கிறார் (இதுக்கு இத்யாடியால்) காலமெல்லாம் என்கிறதற்கு நடினானே னென்கிறதோடே அந்வயம். ப்ரதமபாடத்துக் குத் - தா - ருர் (உனக்கு இத்யாடியால்) துதியபாடத்துக்குத் - தா - ருர் (நான் இத்யாடியால்) நடினானேனென்றது அநர்த்தப்பட்டே னென்றபடி. துரியபாடத்துக்குத் தா - ருர் (சுவாவத இத்யாடியால்) அநாதிகாலமிழந்தே னென்று ஸோகிக்கிற இத்தால் இஷ்டிலமவமும் சஹியாதென்கிறாரென்றிப் படி சங்கதி சூचितை ।

(9)

ச- போலே ப்ரஸாமசம். குடிமொரு வூஷமாய், அதில் ஫லித்த ஫லம் போலே ப்ரோக்யபூதனே என்றபடி, அபூதோபமே । எக்காலத்து - சர்வகாலத் திலும். எந்தையாய் - சுவாமியாய். சர்வகேஹ்ய ப்ரதிக்ஷயா யென்ற படி. என்னுள் - மத்யுதயத்திலே. மன்னில்-ஸ்திரனாயிருக்கில். நான்- இந்த சமூஹியைப்பெற்ற நான். உன்னை - சுவய் ஫லமான உன்னை. எக்காலத்திலும் - ஒரு காலத்திலும். மற்றையாதொன்றும் - கேஹ்ய வ்யதி ரித் யதிக்ஷிதபி । வேண்டேன் - அபேக்ஷியேன்.

(8)

ம- ஏறேலேழும்வென் றேர்கொள் இலங்கையை
நீறே செய்த நெடுஞ்சுடர்ச் சோதி
தேறேல் என்னை யுன்பொன்னடி சேர்த்தொல்லை
வேறே போகஎஞ் ஞான்றும் விடலே.

(10)

ஆ- (ஏறேல்) இந்த ப்ரஶ்யத்தைப் பெறுகைக்கு ப்ரதிவ்ந்நகங்களுளவே யென்னில், அவற்றையெல்லாம் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும், அஸோக வநிகையில் பிராட்டிக்கும் உன்னோடு சங்ஸுலேபிக்ஶைக்கு ப்ரதிவ்ந்நகங்களை நீயே போக்கிணுப் போலே போக்கியருளி உன்றிருவடிகளிலே என்னை ஈண்டெனச் சேர்த்தருளி, உன் திருவடிகளில், டிவ்யரெவ்

பத்தாம் பாட்டு

இ இப்பாட்டுக்கு முதற் பாட்டிற் காட்டில், அர்த்தேடியில்லையே யென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இந்த ப்ரஶ்யத்தையித்யாதியால்) அநிஷ்நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தித்திலிப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்ய மென்றதாயிற்று. ப்ரூவாந்தத்துக்குத் தா - ருர் (அவற்றை ஐயாடியால்) அவற்றையெல்லாமென்கிறதற்குப் போக்கியருளி என்கிறதோடே அந்வயம். ப்ரூவாந்த் சாபிப்ராய விசுஷண மென்றதாயிற்று. உன்பொன்னடி என்னை ஒல்லை சேர்த்து என்றந் வயித்துத் தா - ருர் (உன்திருவடி ஐயாடியால்) துரீயபாத்தில் அபி ப்ரேதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உன்திருவடி ஐயாடியால்) துரீயபாத்தை

ச- வானேயேத்தும் - ப்ரமவ்யோமமே ஸ்துதிக்கும் படியான. மஶ்நா: க்ரோசந்தி போலே, வான்சப்தம் தத்வ்யபுரூபபரம் । ப்ரகாரம் காத்த்ஸ்ரீயோதகம் । வானவரேறே - நித்யஸ்ரீபுஜ்வனே. தेषாங் ஸ்வமிந் என்றபடி. யான் நீயே - நானுனக்கு ஶரீரதயா த்வத்நத்மூத்நென்றபடி. என்னுடையமையும் நீயே - மத்வத்தும் த்வத்நத்மூத்நமே. யானே - இப்படி நித்யசுஷமான நானே. அவதாரத்தாலே இவ் அஶ்நான் ப்ரஶ்வத்நத்மமன்று மஶுஷகூத்நமென்று தோற்றுகிறது. என்னை - நித்யசுஷணான என்னை. அறியகிலாதே - அறியமாட்டாதே. யானே என்றனதே - நானே என்னுடையதே. என்றிருந்தேன் - இத்தனைகால மிப்படி போனபின்பு இத்: ப்ரம் விலம்பி யாதே க்ரூபணணவேணுமென்றுகருத்து.

(9)

மு- விடலில் சக்கரத் தண்ணலை மேவல்
 விடலில் வண்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
 கேடலில் ஆயிரத் துள்ளிவை பத்தும்
 கேடலில் வீடுசெய் யும்கிளர் வார்த்தே. (11)

ஆ- போலே, பின்னையொரு காலமும் உன்னைப் பிரியாதொருபடி
 பண்ணியருள வேணும். இப்படி இக்ஷணமே செய்தருளா விடில்
 ஒன்றுந்தரியேனென்கிருர். (10)

(விடலில்) இப்படி ஆழ்வாரபேக்ஷிக்க, அபேக்ஷித்த படியே

இ- (யுரைக்கிருர் '(பின்னையும் இत्याதியால்) தேறேன் என் - தா - ருர்
 இப்படி இत्याதியால்) தேறேலென்கிற பாடத்தை விட்டு தேறே
 னென்று நகராந்த பாடத்தை அபிரித்தாராயிற்று. (10)

நிகமனம்

விடலில் சக்கரத்தண்ணலை என் - தா - ருர் (இப்படி இत्याதியால்)
 இப்படி யென்றது, மகிழ்கொளியாதியான அஞ்சு பாட்டுக்களில்
 படியே யென்றபடி. திருமலை யென்றது அழகர் திருமலையை. மேல்
 திருமலையை அநுபவிக்கத் துடங்குகையிலே விடலிலென்கிற விடத்

ச- ஏறு - वृषभங்களை. ஏல்சப்தம், वाक्यपूरणम् । ஏழும் - ஏழையும்,
 வென்று - ஜயித் து. ஏர்கொளில்ந்கையை - सौन्दर्ययुक्तையான
 லங்கையை. ஏர் - सौन्दर्यम् । நீறே செய்த - भस्मसात् தாக்கினவனான.
 நெடுஞ்சுடர் - अतिशयितवीरश्रीகனான. சோதி - அத்தாலே उच्चलமான
 விந்நமுடையவனே. உன்பொன்னடி - त्वदीयस्पृहणीय चरणங்களிலே.
 என்னை - आतंனான என்னை. ஒல்லை - शीघ्रम् । சேர்த்து - சேரப்
 பண்ணி. எஞ்ஞான்றும் - ஒரு காலத்திலும். வேறே போகவிடல்-
 विश्लेषित்துப்போக விடாதே யிருக்க வேணும். தேறேன் - தரியேன்
 சீகரம் செய்யாவிடில் आश्वसிக்க மாட்டேனென்றபடி. (10)

விடலில் - விடலில்லாதவனான. விடல் - त्यागம். உன்னை
 விடாதவனான என்றபடி. சக்கரத்தண்ணலை - चक्रमुடையவன்
 சக்கரத்தன், समासदशायां அன்சப்த லோப: चक्रधरस्वामியை. उद्दिश्येति

ஆ-திருமலையிலே புகுந்தருளி, ஆழ்வாரோடே திருவாழியாழ்வானோடு
 ச்ரீலேபித்தாப் போலே ஒருக்காலும் பிரியாதபடி ச்ரீலேபித்த எம்பெரு
 மாணைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஆழ்வார் பெற்ற
 பேறு பெறு வரென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ- திலே திருமலையிலே சந்நிதானம் விவக்ஷிதமென்று கருத்து. சக்கரத்
 தென்கிற விசேஷம் ஐயந்தார்த்தமென்றதாயிற்று. கெடவில் வீடு செய்யும்
 என் - தா - ருர் (ஆழ்வார் பெற்ற இயாதியால்) (11)

ச- ஷே: | இதுக்கு சடகோபன் சொல்லென்கிற தோடே அந்வயம்.
 மேவல் - ச்ரீலேபத்தை. விடவில் - விடாதவரன். வண்குரு கூர்ச்
 சடகோபன் சொல்-உதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. கெடவில்-
 நாசரஹிதமான. சேதனர்க்கு அந்ரூபநாச நிவாரகமான என்றபடி.
 ஆயிரத்துள்ளிவை பத்தும், இதுக்குச் செய்யுமென்கிற தோடே அந்
 வயம். கிளர்வார்க்கு - உயோகித்தவர்களுக்கு. கிளர்த்தி - உயோகம்
 ஐயந்தார்த்தமென்றபடி. கெடவில் வீடு - ச்ரீலேபமாடிரூபநாசரஹிதமான
 மோக்ஷத்தை. செய்யும் - சாதித்துத்தரும். (11)

ज्ञानवेराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्भेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(எம்மாவீட்டுத்திறமும்)

श्रद्धेयस्वाङ्घ्रियोगं शुभमतिकरदं स्तोत्रसामर्थ्यहेतुं
 स्वार्थीकारोपकारं स्मृतिरसशमितान्यादरं प्रीति वश्यम् ।
 प्राप्तौ कालाक्षमत्वप्रदममृतसध्यानमात्मार्पणार्हं
 वैमुख्या द्वायन्तं वृतपरिचरणं चक्रपाणिं जगाद ॥

(அஹேயஸ்வாஹ்ரியோகம்) நின் செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து -
 பார்த்தனியமான திருவடிகள் ஸம்பந்தத்தை யுடையனுமாய் (சுபமதி
 கரத) நின்கழல் யானெய்த ஞானக்கை தா தன் திருவடிகளை

பாபிக்கும்படிக்கீடான ஞானமாகிற கையைக் கொடுக்குமவனாய் (ஸ்தோத்ரஸாமர்யஹேது) நின் கழலெய்தா தேத்தவருள் செய் - தன் திருவடிகளையே ஸர்வகாலமு மேத்துகைக்கு ஸாமர்த்யத்தை யுண்டாக்கு மவனாய் (ஸ்வாதிக்காரோபகார) தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளு மீதே - ஸ்வாதிக்காவே உபகரிக்குமவனாய்; (ஸ்மூதிரசஸமிதான்யாடரம்) மறப் பொன்றின்றி யென்றும் - ஸ்வவிஷயஸ்மூதியாலே அந்யவிஷயாடரத்தை சமிப்பிக்குமவனாய் (பிரிதிவச்ய) என்று மகிழ்வுற்றுன்னை வணங்க - ஸ்வவிஷயத்திலே ப்ரீதியுடைய பேர்களுக்கு வசவ்நுமாய் (பாஸூ காலாஷமத்வபத்) வாராயுன்திருப்பாத மலர்க்கீழ் பேராதே யான் வந்தடையுமபடி - ஸ்வபாசியிலே காலாஷமனாகாதபடி பண்ணுமவனாய் (அஸூதரசஸ்யான்) வேதவிமலர். விழுங்குமென்னக்காரக் கனியே - அஸூதரசம் போலே ஐத்யந்த் ப்ரோயமாகிப் ப்ரகாசிக்கு மவனாய் (ஆத்மாப்ணாஹ்) யானே நீ என்னுடையமையும் நீயே வானே யேத்தும் - நானுமென்னுடையமையும் உன்னதென்று ஸூரிகளாலு மேத்தப் படுகையாலே ஆத்மாத்திய சமப்ணயோயனுமாய் (வீஸூய்யாஹ்யந்த) என்னையுன் பொன்னடி சேர்த்தொல்லை வேறே போக வெஞ்ஞான்றும் விடலே - ஆதிரைத்தன் திருவடிகளில் நின்றும் விஸூராய்ப் போகாதபடி பண்ணுமவனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை, 'எம்மாவீடு' என்கிற தசகத்திலே க்ஷயோ ஹேயமூதனாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தருளினாரென்கிறார்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூ- கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம்
வளரொளி மாயோன் மருவிய கோயில்
வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை
தளர்வில ராகில் சார்வது சதிரே.

(1)

பத்தாந் திருவாய் மொழி

ஆ- (கிளரொளி) இப்படி, தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான் நின்றருளின திருமலையை. அநுபவிக்கிறார் யாதொன்றிலே நின்றருளுகையாலே, அங்குற்றைச் சோலை போலே எம்பெருமானுடைய

இ- வாராய் வாராய் என்றலற்றின ஆழ்வார், அவன் வந்து நின்றால் அபேக்ஷித்த கைங்கர்யம் பண்ணப் பராப்தமாயிருக்க, அவனை விட்டு வநகிரிவணம் பண்ணப் பவர்க்கை அசங்கதமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதியால்) இப்படி யென்றது விடலிலென்கிற விடத்தில் உகரீந்யாயென்றபடி. நின்றருளின வென்றது हेतुगर्भविशेषणम् । எம்பெருமான் நின்ற விடமாகையாலே, திருமலையானது தமக்கு चिरकालकालक्षित भगवत्कङ्कयलाभस्थलமாகையாலும், 'அவனுடைய சுவசூரணங்கள் போலே, திருமலையும் तदीयत्ववेणेनதமக்கு निरतिशयप्रियमायக் கொண்டு, प्राप्यान्तर्गतமாகையாலும், எம்மா வீட்டிலபேக்ஷித்த கைங்கர்யங்களில் உகந்தருளின நிலத்திற்குச் செய்யும் किञ्चित्कारமாகிற கைங்கர்யமானது "நின் கோயில் சீய்த்து" என்றும் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் என்றும் தாமேபேசுகிறபடியே, தமக்கு ப்ரியமாகையாலும் திருமலையைப் பாடி அநுபவிக்கிற ரென்றபடி. இத்தாலே எம்பெருமானுடைய भोग्यतैக்கு उपयुक्तமாக, सुभग सविधस्यत्वமென்கிற கल्याணகுணமித்திருவாய் மொழியிலே व्यञ्जितமாகிற தென்றதாய்த்து.

முதற் பாட்டு

மாயோன் மருவிய வென்றது हेतुगर्भமென்று காட்டுகிறார் (யாதொன்றில் இத்யாதியால்) வளரிளம் பொழில்சூழ் என்றது दृष्टान्तार्थம் மென்கிறார் (அங்குற்றை இத்யாதியால்) சோலைக்கும் திருவுடம்புக்கும்

மு- சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது
அதிர்குரல் சங்கத் தழகர் தம் கோயில்
மதிதவழ் குடுமி மாலிருஞ் சோலை
பதியது ஏத்தி எழுவது பயனே.

(2)

ஆ-திருவுடம்பு அதிசித்தமாய் அதிவடிவுவான ஐசுவல்ய யৌவனாதிக்ஷயாண
குணங்களை யுடைத்தாயிற்று அங்ஙனையிருந்த திருமாலிருஞ் சோலை
மலையை உங்களுக்கு கரணபாடவமுள்ளபோதே, உங்களுடைய க்லேச
மெல்லாந் தீரும்படி சென்று ஐசுவல்யமே. இது பரமபாச்யமென்
கிறார்.

(1)

இ- அதிசித்தவ் சாட்சியமபிபேதமென்று கருத்து. வளரொளி சப்தத்தை
விவரிக்கிறார் (அதிவடிவுவித்யாதியால்) தான்யமதிசுமாக விளைந்த
நிலத்தை லௌகிகர் கொண்டாடுமாப் போலே திருமலையைக்
கொண்டாடுகிறார் என்றதாய்த்து. ப்ரதமபாத்திக்குத் தா - ருர்
(உங்களுக்கு இत्याதியால்) தளர்விலராகி என்கிறதை யுரைக்கிறார்
(உங்களுடைய இत्याதியால்) சார்வதுசதிரே என் - தா - ருர் (ஐசுவல்ய
மே இत्याதியால்)

(1)

ச- வளரொளி மாயோன் - வர்ஜமானைசுவல்யசாலியான ஆசுவல்யமூலே.
மருவிய - பரிசயம்பண்ணப்பட்ட, நியவாசம் பண்ணப்பட்ட என்ற
படி. கோயில் - திவ்யஸ்தானமான. இது திருமாலிருஞ் சோலைக்கு
விசேஷணம். வளர் - வர்ஜமானமான, இளம் பொழில் - தருண வனங்
களாலே. குழ் - பரிவृतமான. மாலிருஞ்சோலை-அழகர் திருமலையை.
இதற்கு சார்வது என்கிறதோடே அந்வயம். கிளரொளி - ஜம்மான
ஜானைசுவல்யசூகமான. இளமை - தருணவமானது. உங்களுடைய யௌ
வன மென்றபடி. கெடுவதன் - நசிப்பதற்கு. முன்னம் - முன்னே.
தளர்விலராகி - தளர்வு க்லேசம். ஆகியென்றது ஆகவென்றபடி.
நீங்கள் க்லேசரஹிதராகைக்காக வென்றபடி. சார்வது - ஆசுவல்யப்பது.
சதிர் - சதுரகூர்யம், பரமபுரூபார்ய் ப்ராப்தியென்றபடி. மால் என்றும். இரு
என்றும், மஹஸ்துவாசியாய் இங்கே ஒன்று ஐசுவல்யபரமாய், ஒன்று
விபுலத்வபரமாகிறது. ஆக மாலிருஞ் சோலை யென்றது உன்னதவிபுல
வநசாலியென்றபடி. இது திருமலைக்குத் திருநாமம்.

(1)

ஆ- (சதிரிளமடவார்) பாகுதவியங்களில் பாவந்யத்தை விட்டு, பதிகூல ஹத்யபேதகமான திவ்யஃவநியை உடைத்தான ஸ்ரீபாஷ்ஜந்யத்தையேந்துகையாலே நிரவதிகமான அழகையுடையனாய் அத்தாலே அழகர் என்னும் திருநாமத்தை யுடையனான எம்பெருமானுக்குக் கோயிலாய் பரிபூர்ணச் சந்திரமண்டலத்தாலே அலங்கூதமான சிகரங்களை யுடைத்தான திருமாலிருஞ் சோலைப்பதியை ஏத்தி எழுங்கோள். அதுவே ப்ரம ப்ரயோஜனம் என்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- ப்ரதமபாத்திற்குத் தா - ருர் (பாகுதேத்யாடியால்) மடவாரென்றது விஷயங்களுக் கெல்லாம் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. அதிர்குரல் என் - தா - ருர் (பதிகூலேத்யாடியால்) சங்கத் தென்கிற விசேஷணம் ஹேதுபாஹ்ம மென்று காட்டுகிறார் (ஸ்ரீபாஷ்ஜந்யேத்யாடியால்) அழகரென்றது அந்வய் நாமமாக விவக்ஷிதமென்கிறார் (நிரவதிகேத்யாடியால்) மதிதவழ் என் - தா - ருர் (பரித்யாடியால்) குடுமி சப்தத்தை யுரைக்கிறார் (சிவரஷத் தாலே) ஏத்தி எழுவது பயன் என்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதமான விதியைக் காட்டுகிறார் (எழுங்கோளென்று) 'அதுக்கு ஸ்ஷட்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அதுவே ஹ்யாடியால்) யெளவனத்திலே விஷயங்களை ஸுஜித்து வார்த்தம் வந்த பின்பு நிவர்த்திக்கை உசிதமாகையால், இளமை கெடுவதன் முன்னம், மாலிருஞ் சோலையைச்சார்வது யுக்தமோ என்ன விஷயங்கள் ப்ரயோஜனமன்று, இதுவே ப்ரயோஜனம் என்கிற ரென்றிப்படி சங்கதி அபிப்ரேதே. (2)

ச- சதிர் - சதுரேதளான. இள மடவார் தாழ்ச்சியை - தருகளான ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் பாவந்யத்தை. மதியாது - மதியாதே, ப்ரயோஜனமாக நினையாதே என்றபடி. அதிர்குரல் - அதிரப்பண்ணுகிற குரலையுடைத்தான, பதிகூலானா கம்பனக ஃவநிசாலியான என்ற படி. சங்கத்தழகர் தங்கோளில் - சங்க முடையவரான அழகருக்கு திவ்யஸ்தானமான. இது பதிக்கு விசேஷணம். மதிதவழ் குடுமி - சந்த்ரன் ஜானுசங்க்ரமணம் பண்ணும்படி உத்தமான சிகரத்தையுடைத்தான. மதி - சந்த்ரன், மாலிருஞ்சோலைப்பதியது - திருமாலிருஞ் சோலை யென்கிற திருப்பதியாகிற அந்த ப்ரஸித்த ஸ்தலத்தை. ஏத்தி - ஸ்துதித்து. எழுவதுவே - அந்த ஸ்திரீபாஷ்ஜந்யத்தாலே உச்சிதராகையே. பயன் - ப்ரயோஜனம். (2)

மூ- பயனல்ல செய்து பயனில்லை நெஞ்சே

புயல்மழை வண்ணர் புரிந்துறை கோயில்

மயில்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ் சோலை

அயன் மலையடைவ ததுகரு மமே.

(3)

ஆ- (பயனல்ல) **प्रयोजनशून्य**மாயிருந்த செயல்களைச் செய்தொரு
ப்ரயோஜனமில்லை நெஞ்சே. ஆதலால்வற்றைத் தவிர்ந்து **आश्रितர்க்கு**
आत्मदानம் பண்ணிக் கொண்டு நிற்கிற கோயிலாய்த் தன்னுடைய
भोग्यதையாலே **प्रविष्टரை** **उन्मदि**ப்பியா நின்ற பொழில்களையுடைத்
தான மாலிருஞ் சோலையினுடைய அயன் மலையடைவது அதுவே
நமக்குப் **परमहित** மென்கிருர். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- **प्रथमपाद**த்தையுரைக்கிறார் (**प्रयोजनेत्यादियाல்**) இதுக்குத் **ता - रूर्**
(ஆதலால் **इत्यादियाல்**) தவிர்ந் தென்கிறதற்கு அடைவதென்கிற
தோடே அந்வயம். புயன் மழை வண்ணர் புரிந்து என் - **ता - रूर्**
आश्रितர்க்கித்யாதி **त्याல்**) மயன்மிகு என் - **ता - रूर्** (தன்னுடைய
इत्यादियाல்) பொழிலித்யாதி ஸ்பஷ்டம். திருமலையில் ப்ரீத்யதிசயத்
தாலே அயன் மலையை **उद्देश्य**மாகப் பேசுகிரு ரென்று கருத்து.
அது கருமம் என் - **ता - रूर्** (அதுவே **इत्यादियाல்**) யெளவனத்துக்கு
विषयान्तरं **प्रयोजन**மன்றாகிலும் **कायपाटव**முள்ளபோது **स्वर्गायथं** **धर्माजन**
மன்றோ யுத்தம். பதியேத்தி யெழுநிற **सुखं** **एतद्देहमात्रा** **नुभवफल**
மன்றோ வென்ன, அந்த **धर्माजनं** **परमहित**மன்று, இதுவே **परमहित**
மென்கிருரென்று **सङ्गति** **अभिप्रेतै** । (3)

ச- நெஞ்சே, பயனல்ல - ப்ரயோஜன மாகாதவையை, **अनन्तस्थिर**
फलरहित **काम्यकर्म**ங்களை யென்றபடி. செய்து பயனில்லை - **स्पष्टम्** ।
புயன் மழை வண்ணர் - **वार्षुकमेघ** **स्वभाव**ர். மழை - மேகம். புரிந்து -
அभिमुखராய், **आश्रितர்க்கு** **आत्मदाता**வாயென்றபடி. உறைகோயில் -
வளிக்கிற திவ்ய ஸ்தானமான. இது மாலிருஞ் சோலைக்கு **विशेष**
णम् । மயல்மிகு - **भोग्याधिक**மான, **प्रविष्ट**ருக்கு **उन्माद**கரமான என்ற
படி. பொழில் - **तद्बृन्द**ங்களாலே. சூழ் - **परिवृत**மான. மாலிருஞ்
சோலை - திருமாலிருஞ் சோலையினுடைய. அயன்மலை - அசல்

அ- கருமவன் பாசம் கழித்துமன் றுய்யவே
பெருமலை யெடுத்தான் பீடுறை கோயில்
வருமழை தவழும் மாலிருஞ் சோலை
திருமலை யதுவே அடைவது திறமே.

(4)

ஆ- (கருமம்) निरस्त प्रविन्धकराय்க்கொண்டு தன் திருவடிகளிலே
நாமடிமை செய்து उज्जीविकைக்காகவே परमकारुणिकனான தான்
வந்துறைகின்ற 'समस्तसन्ताप नाशकமான திருமலையை அடைகையே
அடிமை செய்கைக்கு उपायமென்கிறார்.

(4)

நான்காம் பாட்டு

இ- கருமவன் பாசங் கழித்தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (निरस्तेत्यादि
யால்) உழன்றுய்யவே என் - தா - ருர் (தன் திருவடி इत्याद்யால்)
இத்தால் பரமஹிதமென்று கீழ்பாட்டில் சொன்னதை उपपाதிக்கிற
ரிப்பாட்டி லென்று सङ्गति सूचितையாய்த்து. பெருமலை யெடுத்தான்
என் - தா - (कारुण्यशब्दத்தாலே) உறைகின்ற வென்கிறது திருமலைக்கு
விசேஷணம். तृतीयपादத்துக்குத் தா - ருர் (समस्तेत्याद்யால்) திறம்
என் - தா - ருர் (அடிமை செய்கைக்கு इत्याद்யால்)

(4)

ச- மலையை, सन्निहितगिरियை என்றபடி. அடைவது-आश्रयिப்பது, भावे
प्रयोगம். அடையுங்கோள் என்றபடி. அதுவே -அந்த आश्रयणமே.
கருமம் - कर्मம், सत्कर्मமென்றபடி.

(8)

கரும வன்பாசம் - கர்மமாகிற दृढமான பாசத்தை. கழித்து -
निरसित்து. உழன்று - கைங்கர்யம் பண்ணி. உய்யவே - சேதன
ரெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கைக் காகவே. இதுக்கு உறைகோயில்
என்கிற தோடந்வயம். பெருமலை யெடுத்தான் - गोवर्धनाख्यमहा
गिरियை उद्धरित்தவனாலே. பீடுறை கோயில் - पीडोडே உறையப்
பட்ட கோயிலான. பீடு - महत्त्वं, ईश्वरत्वமென்றபடி, தன்னுடைய
ईश्वरत्वं தோற்றும்படி இருக்கப்பட்ட திவ்யஸ்தானமான என்றபடி.
வருமழை தவழும் - வாராநின்ற மேகங்கள் தவழும்படி. மால் -
உன்னதமான. இரும்-विस्तृतமான. சோலை-तरुबृन्दத்தையுடைத்தான.
திருமலையதுவே - அந்தத் திருமலையையே. அடைவது - आश्रयिक்
கையானது. திறம் - செய்யும் प्रकारम्, उपायமென்றபடி.

(4)

மு- திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்காது
 அறமுயல் ஆழிப் படையவன் கோயில்
 மறுவில்வண் சுனைசூழ் மாலிருஞ் சோலை
 புறமலை சாரப் போவது கிறியே. (5)

ஆ- (திறமுடை) விரகாலும் வலத்தாலும் தீவினை பெருக்காதே
 அஹிதரக்ஷணிக்ஸ்வभावனா, திருவாழியை दिव्यायुधமாக வுடையனான
 வன் நின்றருளுகிற நிர்மலமாய் ஸர்வ போக்யமாயிருந்த சுனைகளை
 யுடைத்தான மாலிருஞ்சோலை மலையினுடைய புறமலைசாரப்போவது
 परमप्राप्यமென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- திறமுடை வலத்தால் என் - தா - ருர் (விரகாலும் வலத்தாலு
 மென்று) பெருக்கா தென்கிறதற்குப் போவதென்கிற தோடே
 அந்வயம். அறமுயல் என் - தா - ருர் (அஹிதரக்ஷணிக்ஸ்வभाव
 யால்) நின்றருளுகிறவென்றது, மாலிருஞ் சோலைக்கு விசேஷணம்.
 மறுவிலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிர்மலமாயென்று) வண்சப்தத்தை
 யுரைக்கிறார் (सर्वभोग्यशब्दத்தாலே) शेषं स्पष्टम् । அயன் மலைதானும்
 வேண்டா, तत्प्राप्यம் गमनमे परमप्राप्यமென்கிறார் என்றிப்படி
 இப்பாட்டுக்குப் பயனல்ல செய்து என்கிற பாட்டோடே सङ्गति
 என்றதாயிற்று. (5)

ச- திறமுடை - உபாயமுடைத்தான, उपायसहितமான வென்றபடி.
 வலத்தால் - वलத்தாலே, चौर्यवचनाद्युपायங்களாலும் ஸாஹஸத்தாலு
 மென்றபடி. தீவினை - க்ருரகர்மங்களை. பெருக்காது - वर्धिப்பியாதே.
 அறமுயல் - அறத்திலே முயலா நின்ற. அறம் - தர்மம். அஹிதரக்ஷண
 रूपधर्मத்திலே सदा उद्योगியாநின்ற வென்றபடி. ஆழி - சக்ரத்தை.
 படையவன் - படையாக - आयुधமாக உடையவனுக்கு. கோயில் -
 दिव्यस्थानமான. இது திருமாலிருஞ்சோலைக்கு விசேஷணம். மறுவில் -
 களங்கரஹிதங்களான. வண் - भोग्यங்களான. சுனை - ஸரஸ்ஸுக்
 களாலே. சூழ் - परिवृतமான, மாலிருஞ்சோலை - திருமலைக்கு. புற
 மலை - वहिः पर्वतத்தை, तत्सन्निकृष्टपर्वतத்தை என்றபடி. சார - आश्रयिक
 கைக்காக. போவதுவே - गमनம் பண்ணுகையே. கிறி - परमप्राप्य
 மென்றபடி. (5)

மூ- கிறியென நினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே
உறியமர் வெண்ணெய் உண்டவன் கோயில்
மறியொடு பிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை
நெறிபட அதுவே நினைவது நலமே. (6)

ஆ- (கிறியென) இத்தையே **பரமபிரபவமென்று** நினையுங்கோள்,
வேறென்றை **பிரபவமென்று** நினையாதே, உறியமர் வெண்ணெயுண்
டவன் அச்சவடழியாமே புகுந்து நின்றருளுகிற **சர்வபிரபவமான** திரு
மலையை **அந்நியபிரபவராய்க்** கொண்டு நினைக்குமதுவே **பிரபவமென்**
கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ- கிறியென நினைமினென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இத்தை **இத்யாதி**
யால்) இத்தை யென்றது **வச்யமாணத்தை**யென்றபடி. கீழ்மை செய்
யாதே என் - **தா - ருர்** (வேறென்றை **இத்யாதி**யால்) நினையாதே என்
கிறதற்கு நினைக்கு மதுவே யென்கிற தோடே அந்வயம். **द्वितीय**
पादத்துக்குத் தா - ருர் (உறி **இத்யாதி**யால்) கூவடு - **सुखम्, तज्जन्यमुख**
विकासो वा । மறியொடுபிணை சேர் என் - **தா - ருர்** (**सर्वेत्याதி**யால்)
நெறிபட என் - **தா - ருர்** (**अनन्येत्याதி**யால்) நினைவது நலமே என் -
தா - ருர் (நினைக்கும் **இத்யாதி**யால்) புறமலை சாரப் போவது தானும்
வேண்டா, திருமலையை நினைக்கையே **பரமபிரபவமென்கிரு** ரென்ற
படி. (6)

ச- கிறியென - **பரமபிரபவமென்று**. நினைமின் - **बुद्धिபண்ணுங்** கோள்.
वस्यमाणத்தை **इति शेषः ।** கீழ்மைசெய்யாதே. **नैच्यத்தைப்** பண்ணாதே,
विषयान्तरप्राचण्यமாகிற **नीचकृत्यத்தைப்** பண்ணாதே, என்றபடி. இதுக்கு
நினைவ தென்கிற தோடே அந்வயம். உறியமர் வெண்ணெய் -
शिक्ष्य प्रतिष्ठितनवनीतத்தை. உண்டவன் கோயில் - **भुजित्त க்ருஷ்ண**
னுடைய கோயிலான. இது திருமாலிருஞ் சோலைக்கு விசேஷணம்.
மறியொடு - குட்டிகளோடே கூட. மறி¹ - குட்டி. பிணை - **हरिणस्त्री**
களாலே. பிணை - மான்பேடு. சேர் - **आश्रयிக்கப்பட்ட**. மாலிருஞ்
சோலை - **वनगिरियை**. நெறிபட - வழிபடும்படி. **अनन्य** **பிரபவமாக**
வென்றபடி. நினைவது - **ध्यानिப்பது**. **भावे** **பிரபவம்**. அதுவே - **ध्यान**
மே. நலம் - **परमपुरुषार्थமென்றபடி**. ! (6)

மூ- நலமென நினைமின் நரகமுந் தாதே
நிலமுனம் இடந்தான் நீடுறை கோயில்
மலமறு மதிசேர் மாலிருஞ் சோலை
வலமுறை யெய்தி மருவுதல் வலமே.

(7)

ஆ- (நலம்) இதுவே ப்ராய்மென்று நினையுங்கோள். வேறென்றை ப்ராய்மாக நினையாதே, நிலமுனமிடந் 'தான்' என்றைக்கும் தனக்குக் கோயிலாகக் கொண்ட பரமபுருஷநிர்மலஜ்ஞானகமான திருமலையை அந்யபயோஜனராய்க் கொண்டு வலஞ்செய்து மருவுங்கோள். இதுவே பரமப்ராய்மென்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- நலமென நினைமினென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இதுவே இत्याடியால்) நரகமுந்தாதே என் - தா - ரார் (வேறென்றை இत्याடியால்) நினையாதே யென்கிறதற்கு மருவுங்கோள் என்கிறதோடே அந்வயம். நீடுறை கோயில் என் - தா ரார் (என்றைக்கும் இत्याடியால்) கொண்ட வென்கிறது திருமலைக்கு விசேஷணம். மலமறுமதி சேர் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (பரமேत्याடியால்) பரமபுருஷவிஷயக நிர்மலஜ்ஞானமென்றபடி. முறை என் - தா - ரார் (அந்யேत्याடியால்) வலமெய்தி யென்றந்வயித்துரைக்கிறார் (வலஞ் செய்தென்று) மருவுதல் வலமென்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதமான விஷயைக் காட்டுகிறார் (மருவுங்கோளென்று) அதுக்கே சப்தார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (இதுவே இत्याடியால்) கீழ்ப் பாட்டிலே திருமலை விஷயமான மானசவ்யாபாரத்தைச் சொல்லி இங்கே காயிகவ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறார் என்றிதற்கு சङ्गति. ஏத்தியெழுவதென்று முன்பே வாழிக வ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்றிறே.

(7)

ச- நலமென - இதுவே ப்ராய்மென்று. நினைமின் - நினையுங்கோள். வஹ்யமாணத்தை இति ஷேஷ: 1 நரகமுந்தாதே - நரகத்தில் மஹராகாதே. 'निरयो यस्त्वया विना' என்கிற ப்ரஹ்மஸ்தேஷமாகிற நரகத்தில் மஹராகாதே யென்றபடி. இதற்கு மருவுதல் வென்கிறதோடே அந்வயம். நிலம் - பூமியை. முனம்-பூர்வ காலத்திலே. இடந்தான் -வராஹமாய் உஹரித்தவன். நீடுறை கோயில்-दीर्घकालं वसियाநிற்கிற கோயிலான

மு- வலம்செய்து வைகல் வலங்கழி யாதே
 வலம்செய்யும் ஆய மாயவன் கோயில்
 வலம்செய்யும் வாணோர் மாலிருஞ் சோலை
 வலம்செய்து நாளும்ம ருவுதல் வழக்கே. (18)

ஆ- (வலஞ்செய்து) ஹேவிபயங்களிலே விநியோகித் தருமந்த வலத்
 தைப் பொகடாதே, அசுரம்மூலனாய் அசுரதசுலபனாயிருந்த எம்பெருமா
 னும் அயர்வறு மமரர்களும் வலஞ்செய்து கொண் டநுபவிக்கிற
 திருமாலிருஞ் சோலைமலையை வலஞ்செய்து நாளும் மருவுகை வழக்
 காவதென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- வலங்கழியாதே என் - தா - ருர் (ஹேய்யாதியால்) அருமந்த
 வென்றது ஸ்ரீசுத்தாலே ஸம்பாதிக்கப் பட்டவென்றபடி. இத்தாலே
 வலஞ்செய்து என்கிறதின் அர்த்தமும் சஹீதமாய்த்து. மாயவன்
 என்கிறதை யுரைக்கிறார் (அசுரம்மூலனென்று) ஆயசப்தத்துக்குத் தா -
 ருர் (அசுரதசுலபனாய்) வாணோ ரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும்
 ஸ்ரீசுத்தாலால்) திரிதர த்ரீயபாடங்களில் வலஞ்செய்யு மென்கிற சப்தத்
 துக்குத் தா - ருர் (வலம் ஸ்ரீசுத்தாலால்) மாலிருஞ்சோலை வலமித்யாதி
 ஸ்பஷ்டம். கீழ்ப்பாட்டிலே வலஞ்செய்து மருவுதலை ஸ்ரீமாகச்
 சொன்னார். இங்கே அத்தையே வழக்காகச் சொல்லுகிறு ரென்று
 சஹிதி. வழக்கு - ஸ்ரீமாய். ஸ்ரீமாயுருமென்றபடி. (8)

ச- இது திருமாலிருஞ் சோலைக்கு விசேஷணம். மலமறு - களங்க
 ரஹிதமான. மதி - ஞானத்தை. சேர் - சேர்விக்கிற, நிர்மலஜ்ஞான
 ஜனகமான என்றபடி. மாலிருஞ்சோலை-வனகிரியை, முறை யென்றது
 க்ரியா விசேஷணம். முறையாக என்றபடி. ஸ்ரீமாயுருமென்கை, அந்நய
 ஸ்ரீமாயுருமென்கை என்று ஸ்ரீமாயுருமென்கை. வலமெய்தி-ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி.
 மருவுதல் - பரிசயம் பண்ணுகை, நியம் வசிக்கை யென்றபடி. வலம்-
 வரம், ஸ்ரீமென்றபடி. (7)

வலஞ்செய்து - வலத்தைப்பண்ணி, காயவலத்தை ஸம்பாதித்
 தென்றபடி. வைகல் - சர்வதா. வலங்கழியாதே - அந்த வலத்தை

மு- வழக்கென நினைமின் வல்வினை முழுகாது
அழக்கொடி யட்டான் அமர்பெருங் கோயில்
மழக்களிற் றினஞ்சேர் மாலிருஞ் சோலை
தொழக்கரு துவதே துணிவது சூதே. (9)

ஆ- (வழக்கென) , வேறென்றை யுத்த மென்று பாராதே, இதுவே
யுத்தமென்று பார்த்து, **आश्रितचिरोधिनिरसनसमावना**யிருந்த அவனு
டைய **अभिमत**மான திவ்யஸ்தானமாய் **सर्वभोग्य**மாயிருந்த திரு
மலையைத் தொழுவோமென்று உண்டான **सङ्कल्पयोगमात्र**த்தைப்
பண்ணுகை, அவனுக்கடிமை செய்கைக்கு நல்ல உபாயமென்
கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- வல்வினைமுழுகாது என் - தா - ருர் (வேறென்றை **इत्यादिया**ல்)
வழக்கென நினைமின் என் - தா - ருர் (இதுவே **इत्यादिया**ல்) இதுவே
என்றது **वक्ष्यमाण**மென்றபடி. அழக்கொடியட்டான் என் - தா - ருர்
(**आश्रितेत्यादिया**ல்) பெரும் சப்தத்துக்குத் தா - ருர் (**अभिमतशब्द**த்தாலே)
அமர் சப்தத்துக்குச் சொன்னதாகவுமாம். மழக்களிற்றினம் சேர்
என் - தா - ருர் (**सर्वेत्यादिया**ல்) களிற்றினத்தைச் சொன்னது **उप**
लक्षणமென்று கருத்து. கருதுவதே யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**सङ्कल्प**
शब्दத்தாலே) துணிவது என்கிறதை யுரைக்கிறார் (**उद्योगशब्द**த்தாலே)
சூது என் - தா - ருர் (அவனுக்கு **इत्यादिया**ல்) கருமவன்பாசம்.

* **नशिपि**யாதே. **निरन्तर**மாக அந்தவலத்தை **इतर**வாயமாக்கிக் கெடாதே
என்றபடி. இதுக்கு மருவுத லென்றதோடே அந்வயம். வலஞ்
செய்யும் - **भोग्य**மாகத் திருமலையை ப்ரதக்ஷிணமாக ஸஞ்சரிக்கு
மவனான. ஆயமாயவன் - **गोप**னாகிற **आश्रयभूत**னுக்கு. கோயில் -
வாஸஸ்தானமான. இது திருமாலிருஞ் சோலைக்கு விசேஷணம்.
வலஞ் செய்யும் வானோர் - எம்பெருமானோடே. கூட ப்ரதக்ஷிணம்
பண்ணுமவரான ஸூரிகளுடைய. மாலிருஞ்சோலை - ஸூரிகளுக்கு
भोग्यமான திருமலையை என்றபடி. வலஞ்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம்
பண்ணி. நாளும் - **प्रत्यहम्** | மருவுதல் - பரிசயம் பண்ணுகை.
வழக்கு - **न्यायम्** | (8)

மு- சூதென்று களவும் சூதும்செய் யாதே
வேதமுன் விரித்தான் விரும்பிய கோயில்
மாதுறு மயில்சேர் மாலிருஞ் சோலை
போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே. (10)

ஆ- (சூதென்று) புரூபாரூமான செயலைச் செய்கிறோமென்று
கொண்டு சூதூதிரங்களைச் செய்யாதே, ஸர்வவேதங்களுக்குந்
தானே பரிபாசன் என்னுமிடத்தை ஸ்ரீ கீதையாலே யருளிச் செய்
தருளின அந்த மஹாபுருஷத்தையுடைய எம்பெருமான் றனக்குங் கூட
ஸ்ப்ருஹ்ணியமான திருமலையிலே போயுட்புகுவதுவே பரமபுரூபாரூமென்
கிறார். (10)

இ-என்கிற பாட்டிலே அடிமை செய்கைக்கு உபாயமாகச் சொன்ன
வநகிரியாசனந்தானும் வேண்டா, அத்தைத் தொழுவோ மென்கிற
சங்கல்போயோமாத்ரம்போருமென்று, சிவாவலோகந ந்யாயத்தாலே சொல்லுகிற
ரென்று கருத்து. (9)

பத்தாம் பாட்டு

சூதென்று என் - தா - ருர் (புரூபாரூபாடியால்) களவும் சூதும் என்
கிறதையுரைக்கிறார்(சூதூதிராடியால்) கூதிரம் கபட்யாபாரம், பச்யதோஹ்ரணோபாய
மென்றபடி. செய்யாதே என்கிறதற்கு போய்ப்புகுவது என்கிற
தோடே அந்வயம். வேதமுன் விரித்தா னென்கிறதையுரைக்கிறார்
(சூதூதிராடியால்) விரும்பிய என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஸ்ப்ருஹ்ணியமான
வென்று) புகுவது பொருள் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (போய்
இत्याடியால்) திருமலையை ப்ராப்யமென்று உபகரித்த அந்தத்தை நிர்வாகி
கிறாரென்று கருத்து. (10)

ச- வல்வினை - டஹ்மான பாபத்திலே. மூழ்காது - மஜ்ஜனம் பண்ணாதே,
விஷயாந்தரத்தை யுத்த மென்று நினைவாதே யென்றபடி. வழக்கென -
ந்யாயமென்று. நினைமின் - நினைபுங்கோள். வ்யாபாசத்தையென்று
சேஷம். அழக்கொடி - பிசாசுசுரீயை. அழசப்தம், பிசாசுவாசகம் ।
கொடிசப்தம், சுரீவாசகம் । பூதனையென்றபடி. அட்டான் - நசிப்
பித்தவன். அமர் - பரிபூரண வளிக்கிற. பெருங்கோயில் - மஹா
ஸ்தானமான. மழ - முகங்களான. களிறு - கலம்ங்களுடைய. இனஞ்
சேர் மாலிருஞ்சோலை - முகஜயூதசேவதமான வனகிரியை. தொழ-
பணம் பண்ண. கருதுவதே - சங்கல்பிக்குகையிலே, துணிவதே -
விஸ்வசிப்பதே. விஸ்வசகपूर्वமுயோசிப்பதே யென்றபடி. சூது-உபாயம். (9)

மு. பொருளென்றிவ் வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல்
மருளில்வண் குருகூர் வண்சட கோபன்
தெருள்கொள்ளச் சொன்னஒ ராயிரத்து ளிப்பத்து
அருளுடை யவன்தாள் அணைவிக்கும் முடித்தே. (11)

ஆ- (பொருளென்று) ச்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களினுடைய சமூஹியே நமக்கு ப்ரயோஜனமென்று பார்த்து, தத்ஸமூஹ்யமான ஜகத்சூழியைப் பண்ணி யருளினவன் குணங்களில் ஓர் அஜ்நானாந்மயமின்றியே யிருந்த வண் குரு கூர்ச்சட கோபன் எல்லாருக்கு மெம்பெருமானே ப்ரத்யக்ஷித்தாற் போலே யறியலாம்படி சொன்ன இப்பத்து, அழகர் திருவடிகளிலே சேர்வித்து முடிக்கு மென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- பொருளென்று என் - தா - ருர் (ச்ஸாரித்யாத்யால்) இவ்வுலகம் படைத்தவன் என் - தா - ருர் தத்ஸமூஹ்யாத்யால்) புகழ்மேல் மருளி லென்கிறதை யுரைக்கிருர். (குணங்கள் ஐத்யாத்யால்) தெருள் கொள்ளச் சொன்ன என் - தா - ருர் (எல்லாருக்கும் ஐத்யாத்யால்) அவன் தாளென்கிறதை யுரைக்கிருர் (அழகர் ஐத்யாதி யால்) அணை விக்கும் முடித்தே என் - தா - ருர் (சேர்வித்துமுடிக்கு மென்று) முடிக்கு மென்றது கர்வ்யசேஷமில்லாதபடி பண்ணுமென்றபடி. (11)

ச- குதென்று - பூரூபாயுத்தியென்று. களவும் - ச்ரீய்த்தையும. சூதும் - வ்ஷனத்தையும. செய்யாதே, இதுக்கு மலையே, புகுவ்தென்கிறதோடே அந்வயம். முன் - பூர்காலத்திலே. வேதம் - வேதத்தை. விரித் தான் - ஸ்ரீ கீதையாலே விஸ்தரித்தவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலே. விரும் பிய - அத்யந்தம் ஆதரிக்கப்பட்ட கோயிலான. மாதுறு மயில் சேர் - ஸ்ரீயுகமயூரஸேவிதமான. மாது - ஸ்ரீ. உறுகை - சம்வந்திக்கை. மால் - உन्नதமான. இரும் - விஸ்தரமான. சோலை - த்ருவந்திநுடைய, போது - புஷ்பங்கள். அவிழ் - விகசித்திற - மலையே - திருமலையையே, புகுவது - ப்ரவేశிப்பது. பொருள் - அर्थம் பூரூபாய்மென்றபடி. (10)

ச- பொருளென்று - புருஷார்மென்று. இவ்வுலகம்-இந்தலோகங்களை. படைத்தவன் - சூழ்த்தவனுடைய. புகழ்மேல் - கல்யாண குணங்களிலே. மருளில் - மோஹமில்லாதவரான. வண்குரு கூர்ச்சட கோபன் - விலக்ஷணமான கुरूகானகரியிலுதாரரான ஆழ்வார். தெருள் கொள்ளச் சொன்ன - சமயக்ஞான மானது சேதனரை ஸ்வீகரிக்கும்படி சொன்ன, சேதனருக்கு சமயக்ஞானம் ஸ்வசமாக ஜனிக்கும்படி சொன்ன என்றபடி. ஓராயிரத்து-அஹிதீயமான சஹஸ்ரத்திலே. இப்பத்து- இத்திருவாய் மொழியானது. முடித்து - கர்ତவ்யமெல்லாததையும் தலைக் கட்டி. அருளுடையவன்ருள் - கृபாவானவனுடைய திருவடிகளை அணைவிக்கும் - ப்ராபிக்கும். | (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(கிளரொளியிளமை)

दीप्ताश्चर्यस्वभावं मुखरितजलजं वर्षुकाम्भोदवर्णं
 शैलच्छत्राभि गुप्ताश्रित मतिविलसद्देतिमापीत गव्यम् ।
 संरम्भोत्क्षिप्तभूमिं प्रणमदनुगुणं पूतनाचेतनान्तं
 पूर्वाचार्यं श्रुतीनां शुभसविधगिरिस्थानतो निर्विवेश ॥ ३२ ॥

(दीप्ताश्चर्यस्वभावம்) வளரொளிமாயோன் - நிர்வதிகதேஜஸ்யுடையனுமாய், ஆச்சர்யசுத்யுக்தனுமாய் (मुखरितजलजं) அதிர் குரல் சங்கத் தழகர் - முழங்காநிற்கிற திருச்சங்கை யுடையனுமாய் (वर्षुकाम्भोदवर्णं) புயன் மழைவண்ணர் - நீலமேகச்யாமளனுமாய் (शैलच्छत्राभिगुप्ताश्रितं) பெருமலையெடுத்தான் - கோவர்தனமென்னும் கொற்றக்குடையாலே ஸோ ஸோபஜாதிகளை ரக்ஷித்தவனுமாய், (अतिविलसद्देति) அறமுயலாழிப் படையவன் - ஆஸ்திர விரோஹநிர்ஸனத்திலே அந்யந்த்முயலா நிற்கிற திருவாழியை யுடையனுமாய் (आपीतगव्यं) உறியமர் வெண்ணையுண்டவன் - உறியிலே யமர்ந்திருக்கிற வெண்ணையை யுண்டவனுமாய் (संरम्भोत्क्षिप्तभूमिं)நிலமுன மிடந்தான் - வராஹ ரூபத்தைக் கொண்டு

பூமியை உஹரித்தவனுமாய் (புணமதனுபுண்)வலஞ் செய்யுமாய் மாயவன்-
 ஆஹரிதருக்கு புதக்ஷிணபுணாமங்கலிலேசக்தியைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு
 அநுபுணுமாய், (பூதானாசேதனான்த்) அழக்கொடியட்டான் - பூதனையை
 முடித்தவனுமாய் (பூவாசாய் ஶ்ருதீனா) வேதமுன் விரித்தான் - வேதங்
 களுக்கெல்லாம் முந்தின புவர்கனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை கிள
 ரொளியிளமை என்கிற தசகத்திலே, அதிசமீப வர்தியாய் ஶ்ரமஹமான
 திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே, கண்டு ஆழ்வார் அநுபவித்தருளினு
 ரென்கிறார். (32)

इत्यब्रू तात्यसह्यक्षणविरहतया मानुषत्वे परत्वात्
 सर्वास्वादत्वभूम्ना व्यसनहरतया स्वाप्तिसम्प्रीति मत्त्वात् ।
 वैमुख्यत्रासयोगान्निजसुहृदवनान्मुक्ति सारस्यदानात् ।
 कैङ्कर्योद्देश्यभावाच्छुभनिलयतया चातिभोग्यं द्वितीये ॥ ३३ ॥

இப்படி ட்விதீயசதகத்தில் பத்து தசகங்களாலும் புதிபாதிதங்களான
 அர்த்தங்களை சஹ்ரித்ததுக் காட்டியருளுகிறார். ஶ்ணமாத்தும் டுஸஹமாம்
 படியான தன் விரஹத்தை யுடைத்தாகையாலும், மனுஷ்யசஜாதீயனாய்
 அவதரிக்கச்செய்தே பரனாயிருக் கையாலும் சமஸ்தமபுரபதார்த்தங்களினு
 டைய ரசத்தையுடைத்தான பூக்யதையை யுடையவனாகையாலும்,
 ஆஹரிதருடைய வ்யஸனத்தை ஹரிக்குமவனாகையாலும், ஆஹரி
 ரோடே சர்ஸலேபித்து, அத்தால் அத்யந்தபூரினாகையாலும், ஆஹரி
 நம்மை விடிற்செய்வதென் னென்று மிகவும் பூரினாகையாலும்
 ஆஹரிதருடைய சம்வித்சம்விதிகளையும் ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாகை
 யாலும் மூக்ஷபுரனாகையாலும், கைங்கர்யோத்சயனாகையாலும் டர்ஸனீயமான
 தெற்குத் திருமலையிலே நின்றருளுகையாலும் எம்பெருமான் அத்யந்த
 பூக்ய னென்று ட்விதீயசதகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினு
 ரென்கிறார். (33)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
 திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் பத்தில் பத்தாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

இரண்டாம் பத்து முற்றிற்று.

முன்றும்பத்து

மு- முடிச்சோதி யாய்! உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ?
அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நிற்பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே! கட்டுரையே. (1)

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னன் திருவடிகளே சரணம்

ஆ- (முடிச்சோதி)' திருமலையை யநுபவித்துச் சொல்லா நிற்கச்

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीरङ्गनाथगुरुराज पदारविन्द सौभाग्य सञ्जनद्वलपकदिव्यरेखा ।

श्रीरङ्गनाथयतिशेखरनामधेया कल्याणदा विजयतां कुलदेवता मे ॥

முதற் பாட்டு

இ- எம்மாவீட்டில் தாமபேக்ஷித்த படியே சந்நிஹிதனாய் தம்மோடு
சர்லேபித்தவனான எம்பெருமானைத் தாம் கண்டிருக்கச் செய்தேயும்,
திருமலையிலாதரமே விஞ்சி, அத்தையே பரமபிரபாகப் பேசிக்
கொண்டு அநுபவியா நின்ற இவர், இப்போது முடிச்சோதி இत्यादि
யாலே, அவனுடைய சौन्दर्यादிகளை அநுபவிக்கப் புகும்படி எங்
ஙனே யென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (திருமலை இत्याடியால்) வடமா
மலையுச்சி என்னுமாப் போலே திருமலைக் கவயவமாயிருப்ப தொரு
கல்பதரு போலே, அங்கே அழகர் நிற்கையாலே, திருமலைக்கு
அலங்கார மானாரென்றிவ் ஆகாரத்தாலே மீதி அதிசயித்யாய், அவனு
டைய சौन्दर्यादிகளை அநுபவிக்கிறு ரென்றபடி. இப்படி இம்முன்றும்
பத்தின் उपक्रमத்திலே, दिव्यमङ्गलविग्रहத்தை வர்ணிக்கிறு ரென்கை
யாலே, இப்பத்துக் கெல்லாம் दिव्यमङ्गलविग्रह யோగத்திலே தாத்தார்ய
மென்று ஸூசிதமாகிறது.. இத்தால், முதற்பத்திலே सेव्यत्वத்தையும்,
இரண்டாம் பத்தில் भोग्यत्वத்தையும் சொல்லி, இவ்விரண்டுக்கும்

ஆ- செய்தே, திருமலையிலே அழகரைக் கண்டு, ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அழகருடைய திருவணிகலன் களுக்கும் திவ்யாவயங்களுக்கு முன் டான சேர்த்தியழகாலுள்ள அழகை விஸ்திராய்க் கொண்டு பேசுகிறார். (1)

இ- உபயுக்தமான திவ்யமங்கலவிஸ்திரயோகத்தை இப்பத்திலே சொல்லுகிற ரென்றிப்படி, இப்பத்துக்கு சங்கதியும் சூचितை. இவ்வர்த்தத்தை,

उपायत्वैकान्तं प्रथममिह सेव्यवत्सुदितं
ततश्च प्राप्यत्वौपयिकमति भोग्यत्वमवदत् ।
द्वयं तत्स्वासाधारण तनुविशिष्टस्य गणयन्
तृतीये विश्वेशं शुभसुभगरूपं कथयति ।

என்றசார்யர் அருளிச் செய்தார். (திருமலை இत्याடியான) இவ்வ வதாரிகா ஶ்ரீயத்திலே (திருவணிகலன் களுக்குமித்யாதியான வாக்ய ஶ்ரீயத்தாலே) முதற்பாட்டுக்குத்தா த்பர்யமும் அர்த்துக்கமாயிற்று. திரு வடி கலன்கள் - திவ்யாபரணங்கள்.

ச- திருமாலே - ச்ரீய: பதியே, சம்துடி. உனது முகச் சோதி - த்வதீய் முக ஜ்யோதிஸ்தானது. முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ. கிரீடஜ்யோதிஸை ஸாய் உபரிபாகத்தில் விகஸிதமாயிற்றோ? முடிச்சோதி தான் உனது முகச் சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ ' என்றிப்படி மாறியும் அந்வ யிப்பது. அடிச்சோதி - ஶ்ரீபாததலஜ்யோதிஸ்தானது. நீ நின்ற தாமரை யாய் - த்வதீயிதபிதபிதமாய். அலர்ந்ததுவோ - அடி: ப்ரதேசத்தில் ப்ரஸுத மாயிற்றோ? நீ நின்ற தாமரை தான் அடிச் சோதியாய் அலர்ந்தது வோ? என்றும் அந்வயிப்பது. நின்றபைம் பொற்கடிச்சோதி - உன் னுடைய விஸ்திரஸ்பூஹியமான கடிஜ்யோதிஸ்தானது. பைம் என்றது விஸ்திரம். படிச்சோதியாடையொடும் - ஶ்வாபாவிகஜ்யோதியுக் கபிதாம்தரத் தோடே கூட. படி - ஶ்வாபவம். பல்கலனாய் - பலவித பூஷணங் களாய். கலந்ததுவோ - திருமேனியிலே சங்கலிதமாயிற்றோ. படிச் சோதியாடையொடும் பல்கலன்றன் நின்றபைம்பொற்கடிச் சோதி யாய் கலந்ததுவோ என்றும் அந்வயிப்பது. கட்டுரையே - நீ நிருபித்தருளிச் செய்யவேணும். சர்வஜ்ஞான உன்னாலும் நிருபிக்கப் போகாதென்று கருத்து. கட்டு - நிரூபணம். நிருபித்துச் சொல்லு மவளாகையாவிதே குறத்தியை கட்டுவிச்சி என்கிறது. (1)

மூ- கட்டுரைக்கில் தாமரைநின் கண்பாதம் கையொவ்வா
கட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனி ஒளிஒவ்வாது
ஒட்டுரைத்திவ் வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும்
பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி. (2)

ஆ- (கட்டுரைக்கில்) மெய் சொல்லில் தாமரை கண் பாதம்
கைகளுக்கு நிர்ஷ்னமாக மாட்டாது. சுட்டுரைத்த நன்பொன்னும் திரு
மேனிக்கு நிர்ஷ்னமாக மாட்டாது. இப்படி யிருக்கச் செய்தே,
இவற்றை ட்யூன்தமாகச் சொல்லி இந்த லோக முன்னைப் புகழா
நிற்கும். அந்த ட்யூன்தமாகச் சொல்லுகிற வையெல்லாம் ட்யூன்தமாக
மாட்டாமை யன்றிக்கே உனக்கு நிகர்த்தை அவஹிக்கு' மென்று
கொண்டு டிவ்யாவயவரதமான அழகைப் பேசுகிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- கட்டுரைக்கிலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (மெய்சொல்லிலென்று)
ஒவ்வா என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிர்ஷ் நெய்யாடி யால்) துதியபாத்தில்
அபிபிரேதார்த்தமருளிச் செய்கிறார். (இப்படி ட்யூன்தியால்) துதியபாத்தை
யுரைக்கிறார் (அந்த ட்யூன்த ட்யூன்தியால்) பட்டுரையாய் என் - தா - ருர்
(ட்யூன்த மாக மாட்டாமை ட்யூன்தியால்) புற்கென்றே காட்டும் என் -
தா - ருர் (உனக்கு ட்யூன்தியால்) (2)

ச- கட்டுரைக்கில் - நிரூபித்துச் சொல்லில். தாமரை - படிமானது.
நின்கண் பாதம் கை - த்வந்நபாடகரங்களுக்கு. ஒவ்வா - சடசமாகாது.
சுட்டுரைத்த - வஹியிலே தசமாக்கி ஸிலாவிசேஷத்திலே ஸர்க்கப் பட்ட.
நன் பொன்னும் - ஸாதிஸ்வன்மும். திருமேனி யொளி - விஸ்வகாந்திக்கு.
ஒவ்வாது - சடசமாகாது. இவ்வுலகு - இந்த லோகமானது. ஒட்டு
ரைத்து - ட்யூன்த்சொல்லி, படிங்களை ட்யூன்தமாகச் சொல்லி யென்ற
படி. 'உன்னைப் புகழ்வெல்லாம் - உன்னை ஸ்துதிப்ப தெல்லாம்.
பெரும்பாலும் - மிகவும். பட்டுரையாய் - அர்த்தஸ்திதியைப் பராமர்சி
யாதே நெஞ்சிலே பட்டதொன்றைச் சொன்ன ஸகிமாந்மாய்
புற்கென்றே காட்டும் - ட்யூன்த் ட்யூன்திகத்தை நிகழ்மாகவே ட்யூன்திப்பிக்கு
மென்றபடி. ஆல் - வாக்யபூரணம் । பரஞ்சோதி, சம்புதி । நீ பரஞ்
ஜோதிஸ்ஸாகையால், இந்த ஸாகுதட்யூன்தமெல்லாம் உனக்கு அவதமா
மென்றுகருத்து. (2)

மூ- பரஞ்சோதி நீபரமாய் நின்இகழ்ந்து பின் மற்றோர்
பரஞ்சோதி யின்மையில் படியோவி நிகழ்கின்ற
பரஞ்சோதி நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த எம்
பரஞ்சோதி கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே. (3)

ஆ- (பரஞ்சோதி) நீ இப்படி அழகினால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு
வதியாநின்ற பின்பு, மற்றும்னைப் போலே அழகியாரில்லாமை
யாலே படியோவி வதிக்கையாலே परञ्ज्योतिश्शब्दाभिधेयமாய் சவ்ஜ
க்ாரணத்வமுக்நிரவதிகதேஜஸ்யையுடையமாய் நிரவதிகசுசீல்யவிசிஷ்ட
யிருந்த உன்னுடைய இந்தகுணங்கள் எனக்குச் சொல்ல நில-
மல்லவென்கிறார். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- பரஞ்சோதி என்கிறது हेतुगर्भமென்று காட்டுகிறார் (அழகின
லென்று) பரமாயென்கிறதை விவரிக்கிறார் (எல்லாரிலும் इत्याடியால்)
மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மை யிலென்கிறதை விவரிக்கிறார் (மற்றித்
யாதியால்) நிகழ்கின்ற வென்றது हेतुगर्भமென்கிறார் (वर्तिकையாலே
யென்று) நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த வெம்பரஞ்சோதி என்-
தா-ருர் (कारणत्वेत्याடியால்) பிதாவானவன் புத்ரோத்பத்தியாலே
मुखविकासवानானபு போலே, जगत्सृष्टியால் विश्वहौज्वल्यமுடையவ
னென்றபடி. கோவிந்தா என் - தா-ருர் (निरवधिकसौशील्येत्याடியால்)
பண்புரைக்கமாட்டேனே என் - தா-ருர் (உன்னுடைய इत्याடியால்)
லோகத்தார் புகழ்வெல்லாம் अवद्यावहमानால், நீர் நன்றாக வர்ணிக்
லாகாதோ வென்ன, எனக்குச் சொல்ல நிலமல்ல வென்கிறார்
என்று सङ्गति. (3)

ச- பரஞ்சோதி - उत्कृष्टलावण्यமுடையவனே. நீ பரமாய் - நீயே
उत्कृष्टமாய். நின்னிகழ்ந்தபின் - உன்னைத் தவிர்ந்த பின்பு. மற்றோர்
பரஞ்சோதி - வேறேயொரு उत्कृष्टलावण्यமுடையவன். இன்மையில் -
இல்லாமையாலே. तृतीयार्थे सप्तमी । படியோவி - உபமானமில்
லாமல். நிகழ்கின்ற - वर्तिया நிற்கின்ற. பரஞ்சோதி - परञ्ज्योतिश्शब्द
वाच्यனே. நின்னுள்ளே - त्वत्सङ्कल्पத்தாலே. படருலகம் படைத்த -
विस्तृतलोकங்களை सृष्टித்தவனான. எம்பரஞ்சோதி - मदीयமாய் उत्कृष्ट

மு- மாட்டாதே யாகிலும், இம் மலர் தலைமா ஞாலம் நின்
மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம்வைக்க
மாட்டாத பலசமய மூதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்
மாட்டேநீ மனம்வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே (4)

ஆ- (மாட்டாதே)! இப்படி भोग्यभूतனாயிருந்த எம்பெருமானை இந்த
லோக மிழந்து, போகிற படி காணென்று கொண்டின்னதாகிருர். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- பாட்டுக்குத் - ता - ருர் (இப்படி इत्याद்யால்) विग्रहभोग्यत्वप्रसङ्गத்
தாலே, तद्भोग्यरहितரைக் குறித்தின்னதாகிருரென்று சङ्गதி । (4)

ச-विग्रहौज्वल्यवानானவனே. जगत्सृष्टியால் வந்த औज्वल्यாतिशयமுடையவ
னென்றபடி. கோவிந்தா, பண்பு - प्रकारங்களை, உன்னுடைய
குணங்களை யென்றபடி. உரைக்க மாட்டேன் - சொல்ல शक्तனல்
லேன். (3)

இம்மலர்தலைமாஞாலம் - மலரை - नाभिकमलத்தை, தலையாக -
தனக்காதி காரணமாக வுடைத்தானவிந்த மஹாபூமியானது. भूयादि
लोकस्थजनமான தென்றபடி. நின்மாட்டு - உன்னிடத்து. ஆய -
विद्यमानமான. त्वत्स्वरूपाश्रितமான என்றபடி. மலர் புரையும் - புஷ்ப
सदृशமான. திருவுருவம் - दिव्यविग्रहத்தையும். மனம் வைக்க - மன
ஸ்ஸரிலே வைக்கைக்கு. மாட்டாதே யாகிலும். அநாதியாக शक्त
மன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும். இதுக்கு மதிகொடுத்தா யென்கிற
தோடே அந்வயம். மாட்டாத பலசமயமதி - विग्रहानुसन्धानத்துக்கு
யோக்யமல்லாத बहुविधसमयमतिकளை. बाह्यकुदृष्टिमतज्ञानங்களை யென்ற
படி. கொடுத்தாய் - பண்டே मोहिத்துக் கிடக்கிற ஜனத்தைப்
பின்னையும் मोहिப்பித்தாயென்றபடி. நீ - रक्षिक्क प्राप्तான நீ. மலர்த்
துழாய்மாட்டே - विकसिततुलस्यிடத்திலே இது உபலக்ஷணம்.
त्वद्भोग्यवस्तुக்களிலே என்றபடி. மனம்வைத்தாய் - भोगसक्तனான
யென்றபடி. மாஞாலம் - மஹா பூமியானது, जगत्तான் தென்ற
படி. வருந்தாதே- क्लेशियाதோ. நீ भोगसक्तனான வேறு ரக்ஷகரில்
லாமையாலே ஜகத்து ज्ञानशून्यமாய் க்லேசித்தே விடு மென்றபடி.

(4)

மு- வருந்தாத அருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்
வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்
வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகால மாய் உலகை
ஒருங்காக அளிப்பாய்! சீர் எங்குலக்க ஒதுவனே. (5)

ஆ- (வருந்தாத) இப்படி என்ன தபஸ்ஸு பண்ணப் பெற்றதோ
என்னும்படி கல்யாணமாய் ஸ்வாபாவிகமாய் நிரதிசயதேஜோமயமா
யிருந்த திருவுடம்பை யுடையனாய் சாபாவிகாசங்குசித திவ்யஜ்ஞ
விசிஷ்டனாய் சர்க்காலமுமொருபடியே சர்வாத்மசர்வரக்ஷை சம்பாவனாயிருந்த
உன்னுடைய குணங்களை நான் எங்கே முடியச் சொல்லுவ
தென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- அருந்தவத்த என் - தா - ருர் (இப்படி இத்யாதியால்) இப் படி
கல்யாணமா யென்றந்வயம். அருந்தவத்த என்றது, உத்ரேக்ஷாசம்
மென்று கருத்து. வருந்தாத என் - தா - ருர் (சாபாவிகமாயென்று)
மலர் கதிரின் சுடரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிரதிசயதேஜோமயமாய்)
வருந்தாத ஞானம் என் - தா - ருர் (சாபாவிகேத்யாதியால்) வருமித்யாதி
கழிகால மாயித்யந்தம் ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (சர்க்காலமுமென்று) ஒருங்
காக என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஒருபடியே யென்று) கர்மநிரபேக்ஷ
வ்யஸ்யமன்றிக்கே யென்றபடி. உலகையளிப்பா யென்கிறதை யுரைக்
கிறார். (சர்க்காலமாய்) முழுதியன்றாய் யென்கிறதி னர்த்தமுமிதிலே
அந்தர்த்தம். சீரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (குணங்களை யென்று) எங்கு
லக்கவோதுவ நென்கிறதை யுரைக்கிறார் (எங்கே இத்யாதியால்) ஜ்ஞ
சூன்யர் கிடக்கிறார் மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற நீர், பண்புரைக்க
மாட்டே நென்னக் கூடுமோ வென்ன நானும் முடியச் சொல்ல
மாட்டேனென் கிருரென்று சங்கதி. (5)

ச- வருந்தாத - ப்ரியாசப்படாத, யதநசாடியமல்லாத வென்றபடி,
சாபாவிக மான என்கை. இது உடம்புக்கு விசேஷணம். அருந்
தவத்தா - கதின் தபஸ்ஸம் ப்ரியாசம். தவத்தவென்றது, தபஸ்ஸம் ப்ரியாசம் என்ற
படி, கதின் தபஸ்ஸம் ப்ரியாசம். என்றபடி. கதின் தபஸ்ஸம் ப்ரியாசம்
படியான வென்கை. மலர் கதிரின் - விக்ஸ்வர கிரணசாலியான

பு- ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம் எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்
சாதுவாய் நிற்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை
போதுவாழ் புனந்துழாய் முடியினாய் பூவின்மேல்
மாதுவாழ் மார்பினாய் என்சொல்லியான் வாழ்த்துவனே. (6)

ஆ- (ஓதுவார்) सर्वलोकங்களிலு முள்ள அயேதாக்க ளெல்லாராலும்
ஓதப்படுகிற ஸர்வவேதங்களாலும் அளவிட முடியாத கல்யாண
குணங்களை யுடையனாய், निरतिशय सौन्दर्यादि कल्याण गुणानिவியாய் श्रियः
பதியாயிருந்த உன்னை நானொருவன் எத்தைச் சொல்லிப்புகழ்வ
தென்கிறார். (6,

ஆறாம் பாட்டு

இ- எவ்வுலகத்தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (सर्वेत्याद்யால்) ஓதுவா
ரோத்தெல்லா மென்கிறதையுரைக்கிறார் (अय्येताக்களியாதியால்)
எவ்வெவையும் என்கிறதும் இதிலே अन्तर्गतम् । द्वितीयपादத்துக்குத்
ता - ருர் (அளவிட इत्याद்யால்) போது வாழியாதிக்கு ता - ருர்
(निरतिशयेत्याद்யால்) பூவின் மேலியாதியை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (श्रियः
பதியாயென்று) யான் என் - ता - ருர் (நானொருவனென்று) வேதங்
கள் நம்மைப் பேசாநிற்க, உமக்கு நம்மைப் பேசத்தட்டென்ன,
அவை அனந்தங்க ளாகையாலே குணங்களில் ஏகதேசமாகிலும்
பேசித்தன. நானொருவனாகையாலே ஏகதேசமும் என்னால் சொல்ல
முடியாதென்கிறார் என்று सङ्गति । (6)

ச- உடம்பாய்-மூர்தியையுடையவனாய். வருந்தாத ஞானமாய் - स्वाभा
विकज्ञानवानாய். வரம்பின்றி - परिच्छेदमில்லாமல். முழுது - कृत्स्नத்
திலும். இயன்றாய் - वर्तिया நிற்கிறவனே. வருங்காலம் - आगामि
कालம். நிகழ் காலம் - वर्तमानकालம். கழிகாலம் - अतीतकालம். ஆய்.
सर्वकालशरीरकालு யென்றபடி. ஒருங்காக - एकरूपமாக. உலகை -
உலகத்தை. அளிப்பாய் - रक्षிக்கிறவனே. சீர் - கல்யாண குணங்
களை, எங்கு உலக்க, ஓதுவன் - எங்கே முடியச் சொல்லுவேன்,
முடியச்சொல்ல शक्तனல்லே னென்றபடி. உலக்கவென்றது, முடிய
வென்றபடி. (5)

மு- வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை
 மூழ்த்தநீ ருலகெல்லாம் படையென்று முதல்படைத்தாய்
 கேழ்த்தசீ ரரன்முதலாக் கிளர்தெய்வ மாய்க்கிளர்ந்து
 சூழ்த்தமரர் துதித்தால்உன் தொல்புகழ்மா சூனாதே. (7)

ஆ- (வாழ்த்துவார்) நீரொருவராகையாலே வாழ்த்த முடியாதென்

ஏழாம் பாட்டு

இ- வேதங்கள் ஸ்துதிக்க ஶக்ருங்களல்ல என்றபோதே தேவர்கள்
 ஶக்ருல்லரென்னுமிடம் கீமூய்சிஶுமாகையாலே, தேவர்களோடே
 நின்று ஸ்துதித்தாலோ என்று ஶக்ருஸ்தானம் கூடாமையால், சூழ்த்த
 மரர் துதித்தாலுன் தொல்புகழ் மாசூனாதே என்றிப்பாட்டிலே
 உத்தரஞ் சொல்லுகை அஸங்கத மன்றே என்ன அவதரிப்பிக்கிருர்
 (நீரித்யாதியால்) தேவர்களோடே நின்று ஸ்துதித்தாலோ என்று,
 ஶக்ருகூடாதாகிலும், பலரோடே நின்று ஸ்துதித்தாலோ என்று
 சாமான்யே ஶக்ரு பிறந்தவாறே, இந்த ஸப்ஸார மண்டலத்திலே எம்
 பெருமானை ஸ்துதிப்பார் பலராவார் தேவர்களே யாக வேண்டு
 கையால், இப்பாட்டில் சொல்லுகிற உத்தரம் ஸங்கத மென்ற

ச- எவ்வுலகத்து - சர்வலோகத்திலுள்ள, ஓதுவார் - அஶ்யேதாக்களுடைய,
 ஒத்தெல்லாம் - ஶ்ராவ்யமெல்லாம், க்ருய்யசூசாமாடிகளெல்லா மென்றபடி
 எவ்வெவையும் - ஶக்ருவேதத்தில் சர்வஸாஸாஶேதங்களு மென்றபடி. சாது
 வாய்-சாதுவாய். யதாவத்யவோஶகங்களாயென்றபடி. நிற்புகழின் தகை
 யல்லால் - த்வகுடங்களுடைய ஶக்ருதேஸுரபுரமல்லது, தகை - புகாரம்.
 பிறிதில்லை - அந்யத்இல்லை. குணக்ருதேஸவோஶகங்களா மத்தனை போக்கி
 க்ருதேஸவோஶகங்களாக மாட்டா வென்றபடி. போது வாழ் - போதேடே
 வாழாநின்ற. போது - புஷ்பம். பூய்யுக்ருமாய் ப்ருதமான என்றபடி.
 புனந்துழாய்-ஸுஷேத்ரத்தில் துளஸியை உடைத்தான. புனம்- ஶ்ருஷேத்ரம் |
 ஶ்ருஷேத்ரத்தில் போலே நியத்யுமான துளஸியை யுடைத்தான என்ற
 படி. முடியனாய் - கிரிதத்தையுடையனே. பூவின்மேல் மாதுவாழ்
 மார்பினாய் - புஷ்பவாஸினியான மாதுக்கு ஶோஸ்தானமான வ்ருஷஸஸை
 யுடையவனே. மாது- ஶ்ருதி : பிராட்டி என்றபடி. யான் - ஶக்ருன
 நான். என் சொல்லி வாழ்த்துவனே - என்னத்தைச் (சொல்லி
 ஶுதிக்கக் கடவேன். ஏகதேஸமும் சொல்ல ஶக்ருனல்லே என்றபடி.

(6)

மூ- மாகுணச் சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது
 மாகுண ஞானமாய் முழுதுமாய் முழுதியன்றாய்
 மாகுண வான்கோலத் தமரர்கோன் வழிப்பட்டால்
 மாகுண உனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே. (8)

ஆ- கிறீராகில், பலரோடே நின்று வாழ்த்தினாலோ வென்னில்
 வாழ்த்துவார் பலராக வாகிரார். நீ படைத்த **ब्रह्मा**வாலே **सृष्ट**ரான
रुद्रादिदेवதகளிறே யேத்துவார். அவர்கள்தா னுன்னுடைய குணங்
 களை முடியவேத்த வல்லவரோ? ஏத்துகைக்குத் தான் **अहं**ரோ?
 அல்லரிறே யென்கிரார். (7)

இ-தாய்த்து. வாழ்த்துவார் பலராகளன்கிறதை உரைக்கிரார் (வாழ்த்து
 வார் **इत्यादि**யால்) பலராகவாகிருரென்றது **बहवः सन्तु नाम**என்றபடி.
 நின்னித்யாதி அமரரித்யந்தத்துக்கு அபிப்ராய மருளிச் செய்கிரார்
 (நீயித்யாதித்யால்) **त्वःसृष्ट**னான ப்ரம்மாவாலே **सृष्ट**ராகையாலே **सङ्कु**
चित्तज्ञानரன்றோ அவர்களென்று அபிப்ராய மென்று கருத்து.
 துதித்தானித்யந்தத்துக்குத் தா - ரார் (அவர்கள் தான் **इत्यादि**யால்)
 (7)

ச- வாழ்த்துவார் - **स्तोता**க்கள். பலராக **बहु**க்களாகிடு. ஆனாலும்
 வ்யர்த்த மென்று கருத்து. குழ்த்தநீர் - பூர்ணஜலத்திலே, ப்ரள
 யார்ணவத்திலே என்றபடி. உலகெல்லாம் படையென்று - **लोक**ங்
 களையெல்லாம் **सृष्टि**என்று. முதல்- **रुद्रादिभ्यः पूर्वम्** । நான்முகனை -
चतुर्मुखனை. நின்னுள்ளே - **त्वत्सङ्कल्प**த்தாலே **तृतीयार्थे** **सप्तमी** । படைத்
 தாய் - **सृष्टि**த்தவனே. கேழ்த்தநீர் - **प्रवृद्ध**குணான. அரன் முதலா -
हरप्रमुखமாக. அமரர் - தேவர்கள். கிளர் தெய்வமாய் - **जम्भमानदिव्य**-
शक्तिயாய்க் கொண்டு. இது **क्रियाविशेषणम्** । இங்கு தெய்வசப்தம்
देवसम्बन्धिशक्तिपरम् । கிளர்ந்து - **उद्युक्तराय**. குழ்த்து - வ்யாபித்து
 ஒருவர் சொன்னதை ஒருவர் சொல்லாதே **प्रत्येक**மொரு குணமாக
 ஸர்வ குணங்களையும் வ்யாபித்தென்றபடி. துதித்தால் - **स्तुति**த்தால்.
 உன் தொல்புகழ் - **त्वदीय**மாய் அநாதியான கல்யாண குணங்கள்.
 மாகுணாதே - **मालिन्य**த்தையடையாதோ. (7)

ஆ- (மாகுண) அந்த தேவதைகளோடே கூட சர்வாधिபதியாய்
 निर्दोषज्ञान னுன சதுர்முகன் நின்றேத்தினாலோ வென்னில், हेयप्रत्य
 नीकமாய் तेजोमयமாய், वृद्धिअयादि विकाररहितமான திவ்ய ரூபத்தை
 யுடையையாய், हेयप्रत्यनीक सार्वज्ञयाद्यशेष कल्याणगुणங்களை யுடைய
 யாயிருந்த உன் திருவடி மலர்களை யந்த சதுர் முகன் தானேத்த
 வல்லவனோ योग्यனோ? இப்படியாயிருக்கிற உன்னை நானெத்தைச்
 சொல்லி வாழ்த்துவ தென்கிருர். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- சதுர்முகன் ஸ்துதிக்கமாட்டா னென்னுமிடம், கீழ்ப்பாட்டிலே
 ஸ்ரித்தமாகலாயிருக்க, இதுக்குத் தனித்தொருபாட்டு நேருவானே
 னென்ன, அவதரிப்பிக்கிருர் (அந்த தேவதைகள் इत्याद்யால்) सर्वाधि
 पतित्व निर्दोषज्ञानत्वங்களாலே अधिकशङ्कையுண்டாகையாலே, இதுக்குப்
 பாட்டு நேர்ந்ததென்று கருத்து. இவனை निर्दोषज्ञानனென்றது ருத்ர
 னுக்குள்ள வத்தனை तमः प्राचर्यमिवனுக் கில்லாமையாலே. यद्वा,
 उभय भावनैयुடைய விந்த சதுர்முகனைப் போலன்றிக்கே केवलं ब्रह्म
 भावनैयேயாய் நிற்பானொரு சதுர்முகனை उत्प्रेक्षित்து, அவனேத்தின
 லும் தேவர்க்கு अवद्यमाமென் கிருரென்று கருத்தாலே निर्दोषज्ञानனா
 யென்கிருர். (सर्वाधिपतिशब्दத்தாலே) अमरार्थகோன் சப்தம் व्याख्यातम् ।
 (निर्दोषज्ञान शब्दத்தாலே) மாகுண வான் கோலத்தென்றது व्याख्या
 तम् । இப்பதங்களினுடைய அர்த்தங்கள் शङ्कावीजங்களாகையாலே,
 இவற்றை शङ्कावाक्यத்திலே सङ्ग्रहित்தார். மாகுண வென்கிறதை
 யுரைக்கிருர் (हेयेत्याद்யால்) आदिशब्दத்தாலே முழுதுமாய் முழுதி
 யன்றாய் என்கிற விடத்தில் फलिक्किற नियन्त्वकारुण्यादिग्रहणम् । तुरीय
 पादத்துக்குத் ता - रूर् (உன் திருவடி इत्याद்யால்) परम ता - रूर्
 (இப்படி इत्याद்யால்) (8)

8- மலராது குவியாது - वर्धियामல் சங்குचियாமல். सदा एकरूपमा
 யென்றபடி. மாகுண - मालिन्यத்தை யுண்ணாததான, हेयप्रत्यनीक
 मान வென்றபடி. கூட ரூடம்பாய் - तेजोमयविग्रहமுடையவனாய்.
 மாகுண ஞானமாய் - मालिन्यरहितज्ञानशालियாய். முழுதுமாய்-

மு- மழுங்காத வைந்நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய்
 தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே
 மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்
 தொழும்பாயார்க் களித்தால் உன் கடர்ச்சோதி மறையாதே.(9)

ஆ- (மழுங்காத) பின்னையு மவனுடைய குணங்களை யேத்தியல்லது
 ஷரிக் மாட்டான்மயாலே, அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி
 யேத்துகிறார். உன்னுடைய அஸ்திவாஸ்யமாகிற மஹாகுணத்தை
 யொருவரு மறியாத தொருபடி. சகலபுஷ்பத்தாலே அஸ்திவான

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ-இப்படி ஒருவருமனை ஸ்துதிக்க அர்ஹரஸரென்றவிவர் பின்னையு
 மும் தாமனை ஸ்துதிப்பானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார். (பின்னையு
 மும் இயாதியால்) उत्तरार्धத்துக்கு फलिताथம்ருளிச் செய்கிறார். (உன்னு
 டைய இத்யாதி ரக்ஷித்தருளாதே யென்னுமளவாலே) அதில் (வாஸ்ய
 शब्दத்தாலே) கடர்ச்சோதி யென்றது व्याख्यातम्. ஒருவருமென்றது
 மலருலகி லென்கிறதின் அர்த்தம். (அறியாதவென்கிற வித்தாலே)
 மறையாதே என்கிறதின் அர்த்தம் ஸூசிதம். அறியாததொருபடி
 யென்றது, அறியாதே போம்படி யென்றபடி. சகலபுஷ்பத்தாலே

ச- க்ஸ்னமுமாய். க்ஸ்னசரீரகனா யென்றபடி. முழுது - க்ஸ்னத்தை.
 இயன்றாய் - நிர்வஹித்தவனே. இயலுக்க யிங்கே நிர்வஹிக்கை,
 க்ஸ்னத்துக்கும் उत्पत्तिस्थित्याதிகளைப் பண்ணினவனே என்றபடி.
 மாகுண - மாலின்யமநஸந் தான, மாலின்யரஹிதமான என்றபடி. வான்
 கோலத்து - பெரிய பூஷணமுடையவனான, வான்சப்தம், बृहदाचक
 முமாய், दोषरहित विपुलज्ञानादिगुण भूषणशालியா யென்றபடி. அமரர்
 கோன் - देवाधिपति । चतुर्मुख னென்றபடி. வழிப்பட்டால் - स्तुतिरूप
 परिचय்யிலே प्रवृत्तனானால். மாகுண - हेयप्रत्यनीकமான. உன்பாதமலர் -
 त्वदीयपादपद्मத்தினுடைய. சோதி - ज्योतिसஸானது, सौन्दर्यமான
 தென்றபடி. மழுங்காதே - कुण्ठितமாகாதோ. तादृशான சதுர்முகன்
 பண்ணும் ஸ்துதியும் உனக்கு अवद्यावहमा மென்றபடி. (8)

ஆ- ஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வாண ரக்ஷித்தருளாதே அந்த ஆஸ்திவாஸ்த்ய
 सर्वलोक विदितमாம்படி திருவாழியை யேந்திக் கொண்டு, பெரிய
 திருவடிமேலே வந்து தோன்றியருளி என்னை யுண்டாக்கி
 யருளினுயென்கிருா. (9)

இ-யென்றது, மழுங்காத ஞானமே படை யாக என்கிறதுக்கு஫லிதாய்ம் ।
 सङ्कल्पज्ञानத்தாலே ரக்ஷித்தருளாதே யென்றந்வயம். கஜேந்த்ராம்
 வாண யென்றது, தொழும் பாயார்க்கென்கிறதின் அர்த்தத்தில் एक
 देशोदाहरणम् । தொழுங்காதற் களிறு என்கிறதின் அர்த்தமுமிதிலே
 सङ्गृहीतम् । ரக்ஷித்தருளாதே என்கிறவித்தாலே அளித்தாலென்கிற
 தினர்த்தம் ஸூசிதம். இவ் उत्तरार्धसमभिव्याहारத்தாலே लब्धमाय,
 पूर्वाधर्धத்திலே अभिप्रेतமான அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிருர் (அந்த
 आश्रितेत्याद்யால்) प्रथमपादத்தை सङ्ग्रहिक्किருர் (திரு इत्याद்யால்)
 புள்ளுர்ந்து என்கிறதை सङ्ग्रहिक्किருர் (பெரிய इत्याद்யால்) தோன்
 றினையென்கிற விடத்தில் अभिप्रेतायंமருளிச் செய்கிருர் (என்னை
 इत्याद்யால்) இப்படி நீ வந்து தோன்றுவிடில், உன்னுடைய आश्रित
 वात्सल्यத்தை யறியமாட்டாதே யிழக்கையாலே நான் முடிந்து
 போவன் तद्व्यंमारुह्य धावन् व्याघूर्णं नाल्यभूषेत्यादிகளிற்படியே அரை
 குலையத் தலைகுலைய வந்து தோன்றி யுன் வாத்ஸல்யத்தை நீயே
 सर्वलोकविदितமாக்கி என்ஸத்தையை யுண்டாக்கினு யென்கிரு
 ரென்றபடி. (9)

ச- மழுங்காத - अमोघமான. ஞானமே - सङ्कल्परूपज्ञानமாகம். படை
 யாக - ஆயுதமாக, रक्षणसाधनமாக என்றபடி. क्रियाविशेषणम् ।
 தொழும்பாயார்க்கு - அடிமை யானார்க்கு, आश्रितர்க் கென்றபடி.
 தொழும்பு - அடிமை. ஆயார் - ஆனார். அளித்தால் - உபகரித்தால்.
 உன்சுடர்ச்சேரதி - உன்னுடைய उज्ज्वलையான वात्सल्यश्रीயானது.
 மலருலகில் - नाभिकमलजन्यलोकத்திலே. மறையாதே - प्रकाशियाதொழி
 யாதோ, प्रकाशियाதே போய் விடுமென்றபடி. அப்படி போகாத
 படி என்று अध्याहार्यम् । மழுங்காத - कुण्ठितமாகாத. வைநுதிய -
 तीक्ष्णनेमि युक्तமான என்றபடி. வை - तैक्ष्ण्यम् । நுதி - अग्रम्. சக்கர-
 சக்ரத்தாலே. நல் - शोभितமான. வலத்தையாய் - दक्षिणभागத்தை

மு- மறையாய நால்வேதத் துள்நின்ற மலர்ச்சுடரே
முறையாலிவ் வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்
பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும்
இறையாதல் அறிந்தேத்த வீற்றிருத்தல் இதுவியப்பே. (10)

ஆ- (மறை) भक्तिहीनர்க்குன்னையறிய வொண்ணாதபடி மறைத்துக்
கொண்டிருக்கிற ஸர்வ வேதங்களினாலும் प्रतिपाद्यமாய் प्राप्तिയാலே
जगत्सृष्टिस्थिति संहारहेतुभूतனாயிருந்த உன்னுடைய सर्वेश्वरत्वத்தை
யறிந்து, உன்னையேத்துகைக்கு விஷயமாக உன்னைக் கொடுத்துக்
கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்கோ ரேற்றமோ? அன்றிறே இப்படி
யிருக்கிற உன்னை நானெத்தைச் சொல்லி யேத்துவதென்கிறார்.
(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- மறையாய என் - தா - ரார் (भक्तीत्याद்யால்) முறையாலென்கிற
தையுரைக்கிறார் (प्राप्तियाலென்று) स्वामित्व निबन्धनமான औचित्यத்தா
லென்றபடி. இறையாதல் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (सर्वेश्वरत्वத்தை
யென்று) ஏத்த வீற்றிருத்தல் என் - தா - ரார் (உன்னை इत्याद்யால்)
இது வியப்பே என்கிறதை விவரிக்கிறார் (உனக்கு इत्याद்யால்)
பாட்டுக்கு अभिप्रायமருளிச் செய்கிறார் (இப்படி इत्याद்யால்) शेषं स्पष्टम् ।
இதுவுமொரு स्तोत्ररूपமாகையால் இங்கே ஸங்கத மென்று கருத்து.
(10)

ச-உடையையாக்கொண்டு, வலமுடையவன், வலத்தன். अभिमुखனைச்
சொல்லும் போது, வலத்தையாயென்னக் கடவது. தொழுங்
காதல் - தொழுகையிலே, परिचयं பண்ணுகையிலே, காதலை - अभि
निवेशத்தை யுடைத்தான. களிறு - राजத்தை, ஸ்ரீகஜேந்தராம்வாணை
அளிப்பான் - ரக்ஷிக்கக் கடவனாய். புள்ளார்ந்து - பக்ஷியாலே
நடந்து, கருடனாலே ஓடிவந்தென்றபடி. தோன்றினையே - आविर्भाव
த்தையே, प्रकारं प्रीतिद्योतकम् । (9)

மறையாய் - आच्छादकங்களான, भक्तिहीनர்க்கு इति शेषः । நால்
வேதத்துள் நின்ற - चतुर्वेदप्रतिपाद्यமான. மலர்ச் சுடரே - विकसर

மு- வியப்பாய வியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞான வேதியனை
சயப்புகழார் பலர்வாமும் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்
துயக்கின்றித் தொழுதுரைத்த ஆயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும் ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்தே (11)

ஆ- (வியப்பாய) லோகத்தில் விசயநியமானவற்றை விசயமாக
உடையனன்றியே யथाभूतवादिத்யான ஸர்வவேதங்களாலும் प्रतिपाद्य
யிருந்த அவனை भगवत्कैङ्करित्वமாகிற கல்யாணமான புகழையுடை
யார் பலர் வாமும் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன் ஒரு अज्ञानग-
மில்லாதபடி साक्षात्करित்துத் தொழுதுரைத்த இத்திருவாய்மொழி,
भगवत्साक्षात्कार विरोधि संसारத்தைப் போக்குமென்கிறா. (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- வியப்பாய வியப்பில்லா என்கிறதை விவரிக்கிறார் (லோகத்தில்
इत्यादियाல்) மெய்ஞ்ஞானவேதியனை யென்கிறதை விவரிக்கிறார்
(यथेत्यादियाல்) சயப்புகழார் என் - தா - ரார் (भगवदित्यादियाல்)
उत्कर्षवाचिத்யான जयशब्द மிங்கே भगवत्कैङ्कर्यपरமென்று கருத்து. துயக்
கின்றி என்கிறதையுரைக்கிறார் (ஓர் अज्ञानेत्यादियाல்) இதற்கு फलि
तार्थमருளிச் செய்கிறார். (साक्षात्करित்தென்று) திருநகரிக்குத் திரு
மலை विप्रकृष्टமாகையால், இங் கு साक्षात्करित்தென்றது योगजन्य
साक्षात्कारத்தைச் சொன்னபடி, பிறப்பறுக்கும் என் - தா - ரார் (भगव
दित्यादियाல்) (11)

ச-ज्योतिस्ஸे. स्वयम्प्रकाशस्वरूपविग्रहणे என்றபடி. முறையால்-स्वामित्व
कृतप्राप्तियाலே, இவ்வுலகெல்லாம், படைத்து-सृष्टित्तु. இடந்து வரா-
हणाय उद्धरित्तु. உண்டு-नैमित्तिकப்ரளயத்திலே प्रसित्तु. உமிழ்ந்து-
तदनन्तरं उद्गिरणंपண்ணि, सृष्टित்தென்றபடி. அளந்தாய் - त्रिविक्रम
யளந்தவனே. பிறையேறு சடையானும்-चन्द्रकलाधिरूढजटणान ருத்
ரனும். நான்முகனும் இந்திரனும் स्पष्टम् । இறையாதல் - ऋष्वर
ணாகையை, உன்னுடைய ईश्वरत्वத்தையென்றபடி. அறிந்து, ஏத்த -
स्तुतिக்கும்படி. வீற்றிருத்தலிது - उत्कृष्टंनயிருக்குமிந்த இருப்பு.
வியப்பே - विषयमो. (10)

(சுலிஷாகல்பமங்ஃ) முடிச்சோதியித்யாதி -தன்னுடைய அவயவ
சோபைகளைத் தானே ஆபரணங்களாக உடையனுமாய். (அநுபம
சுபுமம்) சுட்டுரைத்த நன்பொன்னும் திருமேனியொளியொவ்வாது

நிருபமமான திருமேனியொளியை யுடையனுமாய் (நிர்ஸிமதி) பரஞ்சோதி நீ பரமாய் பரமமான பரஃயோதிஸ்ஸுமாய் (ஸ்வந்த்ரவாது ஸ்வதேஹ்) மாட்டாய் மலர் புரையுந் திருவுருவ மனம் வைக்க - நிதி போலே ஸ்ரீமாய் நிரதிசய ஸ்ரீமாயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனுமாய், அய்யாமலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய் - தன் திருவுள்ளத்தையும் கால் தாழப்பண்ண வல்ல திருத்துழாய் துடக்க மான ஸ்ரீமாயுடைய திருமேனியை யுடையனுமாய் (சுபமஜன பத்) வருந்தாத வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய் சுவேன ஸ்ரீமாயுடைய விக்ரகரகிரணதேஜஸ்ரூபமாய் சூட்சுமமாய் திருமேனியை யுடையனுமாய் (மஹிதாஹ் மஹிதா) பூவின் மேல் மாதுவாழ் மார்பினாய் - பெரிய பிராட்டியாராலே பரிபூரணமான திருமார்பை யுடையனுமாய் (ஸ்தோத்ரிகாந்தகீர்த்தி) சூழ்த்தமரர் துதித்தாலுன் தொல் புகழ் மாகுணாதே - ஸமஸ்தருடைய ஸ்தோத்ரங்களையும் அதிக்ர மித்திருக்கிற கல்யாணகுணங்களை யுடையவனுமாய் (மலினமரஹிதௌ ஜ்வல்ய) மாகுணச் சுடருடம்பாய் - ஹேமபத்ரமாய் உஜ்வலமுமான திருமேனியை யுடையனுமாய் (ஹேமபத்ர) புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே - பெரிய திருவடியை இஷ்டமான வாஹனமாக உடையவனுமாய் (ஸ்ரீமாயுடைய திருமேனியை யுடையனுமாய்) பிறையேறு சடையானுமித்யாதி - தன் னாலே சூட்சுமமாய் ஸ்ரீமாயுடைய திருமேனியை யுடையனுமாய் தன்னை ஸ்வாமியென்று அறிந்தேத்த வீற்றிருக்கு மிருப்பு விஸ்மயனீயமாகாத படியாயிருக்கிற எம்பெருமானை, அந்யாஸ்ய சௌந்தரியுக்காக, முடிச்சோதி யென்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினாரென்கிறார்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் பத்தில் முதற்றிருவாய் மொழி முற்றிற்று.

மு- முந்நீர் ஞாலம் படைத்தாம் முகில்வண்ணனே
அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்
வெந்நாள்நோய் வீய வினைகளைவேர் அறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யான் உன்னை இனிவந்து கூடுவனே.

(1)

இரண்டாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (முந்நீர்ஞாலம்) இப்படி சாஷாஹுதனான எம்பெருமானோடு தம்
முடைய ப்ருதீசஸ்வந்ந்தாலே யதாமனோரயம் ச்ஸ்லேஷிக்கப்பெருமே, நிர்ம
யாதிவ்யசன சாஸரான்தநிர்மனராய்க் கொண்டு கூப்பிடுகிறார். ச்ஸ்ஸாரியாமாக்

இ- இப்படி, தாமநுபவித்த அழகரை இன்னுமநுபவிக்கலா யிருக்க
இவரித்திருவாய் மொழியிலே, ஂர்த்ராய்க் கூப்பிடுவானே னென்ன
அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி ஂத்யாடியால்) ப்ருதீசஸ்வந்ந்தாலே யென்
கிறதுக்கு பெருமே யென்கிறதோடே அந்வயம். பெருமே யென்றது
பெருமையாலே யென்றபடி. ப்ருதீசஸ்வந்மானது, யதாமனோரயம் ச்ஸ்லேஷ
ப்ருதிவந்நகமாய்கையாலே யென்றபடி. யதாமனோரயம் ச்ஸ்லேஷிக்கையாவது
ஸ்வதேஸ் சவகால சர்வாவஸ்தோநித சர்வவிதக்ஷயமும் பண்ணுகை. இப்படி
யேயிறே தம் மனோரதத்தை ஒழிவில் காலத்திலே வெளியிடப் புகு
கிறார் (நிர்மயாதிவ்யாதி) பெரிய விடாய்ப்பட்டவன் - சுஸ்ஸக்ருதமான
தண்ணீர் சந்நிஹிதமாயிருக்கச் செய்தே, ஂஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்கு
மாப்போலே, தமக்கு ஂஸ்யரான அழகர் சந்நிஹிதராயிருக்கச் செய்தே,
யதாமனோரயம் ச்ஸ்லேஷம் லபியாமையாலே வ்யசனம் நிர்மயாதிமாய்த் தென்று
கருத்து. ஂந்தநிர்மனரா யென்றதற்கு யோகஸாஹுத்காரத்தையும்
இழந்தவராயென்று தாத்பர்யம். ஂவ்யமஹுலவிஸ்ரஹயோஸரமான இப்பத்
திலே, இத்திருவாய்மொழி ஂஹுதமாய்ப்படி எங்ஙனே யென்னில், தநு
விஹித ச்ஸ்ஸர்வாதி ஂஸுஂஸத்வமென்கிற ஂஸவத்ஸுணம் இத்திருவாய் மொழிக்கு
வ்யஹ்யாஸ்யமாகையாலே ஂஸுஂஸத்வமென்றோசார்யர் அருளிச் செய்வார்.

முதற் பாட்டு

ஂநாலோசித விஸேஸமாய் ஂஸார்யநிர்ஸேஸமான ப்ருஹிதப்ராஸ்யம்முகில்வண்ண
னென்கிற ஂஸோபமேக்கு விவக்ஷிதமென்று காட்டுகிறார் (ச்ஸ்ஸாரியாதிவ்யால்)

ஆ- ளெல்லார் பக்கவிலுஞ் சென்று வெள்ளங் கொள்ளும்படி கரை புரண்டு பெருகுகிற உன்னுடைய **निरवधिकारुण्य** வெள்ளத்தாலே உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு **उपायமாக** **करणकलेबराद्युपकरणங்களை** **सर्वात्मा** க்களுக்குங் கொடுத்தருளினவனே, அன்று நீ எனக்குத் தந்தருளின அந்தஉபகரணங்களைக் கொண்டு, உன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டாதே பின்னையும் **संसारसमुद्रத்திலே** போய் விழுந்தேன் இப்படி உன்னைப் பிரிந்திருக்கிற காலமாகிற காலாக்கி ஸத்ருசமான நோய் விடும்படி, உன்னைப் பிரிந்திருக்கைக்கு ஹேதுவான என்னுடைய வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து என்று நாலுன்னை வந்து கூடுவதென்கிறார். (1)

இ- காருண்ய வெள்ளத்தாலே யென்கிறதற்கு கொடுத்தருளினவனே யென்கிறதோடே அந்வயம். முந்நீர் ஞாலம் படைத்த என்-
 தா - ருர் (உன்திருவடி **इत्यादियाல்**) **द्वितीयपादத்துக்குத்** தா - ருர் (அன்று நீ **इत्यादियाல்**) வெந்நாள் நோய் என் - தா - ருர் (இப்படி **इत्यादियाல்**), வீய என்கிறதை யுரைக்கிறார் (விடும்படி யென்று) இதற்கு பாய்ந்து என்கிறதோடே அந்வயம். வினைகளை என் - தா - ருர் (உன்னைப் பிரிந்து **इत्यादियाல்**) **शेषं स्पष्टम्** । (1)

ச- முந்நீர் ஞாலம் - **विविधजलसमुद्रयुक्तமான** பூமியை, **जगत्**தை யென்ற படி. படைத்த - **सृष्टि**த்தவனான. என்முகில் வண்ணனே - **मःस्वामि** யான **मेघस्वभावனே**. வண்ணம் - **स्वभावம்**. **मेघवत्परहितस्वभावனே** என்றபடி. அந்நாள் - அந்த நாளிலே, ஆத்மாக்களெல்லாம் **अविद्विशेषितங்களாய்** **शोच्यங்களாய்க்** கிடந்த காலத்திலே யென்றபடி. நீ தந்த - **दयमानमनावான** நீ கொடுத்தருளினதான. ஆக்கையின் - தேஹத்தினுடைய. வழி - மார்க்கத்திலே. உழல்வேன் - **परिभ्रमि**யா நின்றேன். இனி - நீ தந்த **साधनத்தை** விபரீதமாக்கிக் கொண்ட பின்பு. யான் - **अनर्थशीलனான** நான். வெம் - **अत्युष्णமான**, **दुस्सह** மான என்றபடி. நாள் நோய் - **कालरूपव्याधियானது**. **विरहकाल** மாகிற என் வ்யாதியான தென்றபடி. வீய - நசிக்கும்படி. வினைகளை - கர்மங்களை. வேரறப் பாய்ந்து - **मूलच्छिन्नமாம்**படி **वेधन**பண்ணி, **वासनै**யோடே நசிப்பித்து என்றபடி. எந்நாள் - எந்தக் காலத்திலே

மூ- வன்மா வையம் அளந்தாம் வாமனா நின்
பன்மா மாயப் பல்பிறவியில் படிசின்றயான்
தொன்மடி வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து
நின்மர்தாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ் ஞான்றுகொலோ. (2)

ஆ- (வன்மா) இப்படி நீ தந்த ! உபகரணத்தைக் கொண்டு
பின்னையும் நான் சંசாரசமுத்திலே போய் விழுமளவில் என்னை
எடுத்தருளுகைக்காக இங்கே புகுந்தருளினாய். பின்னையும் உனக்
கெட்டாத தொருபடி நானந்து ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே
போயழுந்தா நின்றேன். இப்படி யிக்கடலிலே அழுந்துகைக்கு
ஹேதுவாய் அநாதிசுத்தமாய் மஹாபலமாயிருந்த என்னுடைய பாப
பரம்பரைகளை முதலரிந்து உன்னுடைய நிரவதிகமோகமான திருவடி
களை நான் சேர்ந்து, பின்னையொரு காலமும் பிரியாதே நிற்ப
தென்றே என்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- எம்வாமனா வென்று, வாமனனை சுகீயனாக அநுஸந்திக்கிறதற்கு
भावமருளிச் செய்கிறார் (இப்படி इत्यादिபால்) द्वितीयपादத்திற்குத் தா -
ருர் (பின்னையும் इत्यादिபால்) இத்தால் मोक्षोपायமாகக் கொடுத்த
தேஹாதிகளை விபரீதமாக்கிக் கொண்ட மாத்ரமன்றியே मर्त्यமான
வாமனாவ தாரத்தையும் அதிக்ரமித்தேனென்று சோகிக்கிறாரென்று
ஸங்கதியும் ஸூசிதை. தொல்மாவல்வினை யென்கிற விடத்தில்
अभिप्रेतार्थமருளிச்செய்கிறார் (இப்படி इत्यादिபால்) தொல் சப்தத்தை
யுரைக்கிறார் (अनादिसिद्धமென்று) மாவல் என்கிறதை யுரைக்கிறார்
(पापेत्यादिபால்) மாதாஎன்கிறதை யுரைக்கிறார் (निरवधिकेत्यादिபால்)
शेषं स्पष्टम् । (2)

ச- உன்னை - कृतघ्नனான என் பக்கலிலும் सानुकोशனான உன்னை.
வந்து கூடுவன்-வந்து கிட்டக் கடவேன். எந்நாளென்றது प्रश्नம்.
पूर्वचतुर्दशे वर्षेஎன்னுமாப் போலே कालावधिஅறியிலும் தரிக்கலாமிறே
யென்றுகருத்து. (1)

மு- கொல்லா மாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர்
எல்லாச் சேனையும் இருநிலத் தவித்தளந்தாய்
பொல்லா ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலரு
சொல்லாய்யா னுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே. (3)

ஆ- (கொல்லா) இப்படி ஸ்ரீவாமனனாய் வந்து புகுந்தருளினவதுவு
மெனக்கு கார்யகரமன்றியே பொழிந்தவாறே, பின்னையுமென்
பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய் வந்து
பிறந்தருளி, சர்வஸி்கரணமாய் நிரதிசயாஃய்மான திவ்யசேஷிதங்களைப்
பண்ணியருளா நின்று கொண்டு, ஸர்வஸுலபனாய் நின்றருளின
வன்றுமுன் திருவடிகளைச் சேரப்பெற்றிலேன். இப்படி அநர்த்த
கரமாய் உன்னுலல்லதறுக்க முடியாதிருக்கிற விந்த ப்ருதிசம்வந்தத்தை
நீயே யறுத்து நானுன்னைச் சேருவதொரு விரகு பார்த்தருளா
யென்கிறார். (3)

முன்றும் பாட்டு

எந்தாயென்பதற்கு ஸாவமருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இயாடியால்)
பூர்வாத்ததுக்குத் தா - ரார் (சர்வ்யாடியால்) பொல்லா சப்தத்தில் அமி
ஸ்தமான அர்த்தத்தை யுரைக்கிறார் (உன்திருவடி இயாடியால்)
இத்தால் க்ருஷ்ண வதாரத்தையும் அதிக்ரமித்தேனென்று சோகிக்
கிறாரென்று சங்஘தியும் சூதித் । பொல்லா சப்தத்தை யுரைக்கிறார்
(இப்படி இயாடியால்) அறுக்கலரு என் - தா - ரார் (உன்னால் இயாடி
யால்) ஆக்கையின் புணர்வினை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ப்ருதி
யாடியால்) இந்த துதியபாத்ததுக்கே தா - ரார் (நீயேயறுத்தென்று)
சூட்சி சப்தத்தை யுரைக்கிறார் (விரகு சப்தத்தாலே) சொல்லாய்
என் - தா - ரார் (பார்த்தருளாயென்று) (3)

ச- வன்மாவையம் - கதிநையான மஹாபூதிவியை. அளந்த - அளந்த
வனான. எம்வரமன - மதியனான ஸ்ரீவாமனனே. நின் - த்வதியமான.
பன்மா மாய - சர்வாதிபுணமேத்தாலே பலவகையாய் - துரத்யயத்வென
மஹதியான மாயாஃய ப்ருதியில். பல் பிறவியில் - வதுவிபஜன்மங்களிலே.
படிகின்ற யான் - லஸ்படனான நான். தொல் - அநாதியான. மா

மு- சூழ்ச்சிஞானச் சுடரொளியாகி என்றும்
ஏழ்ச்சிக்கே டின்றி எங்கணும் நிறைந்தஎந்தாய்
தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்ந்துநின் தாளினைக்கீழ்
வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகையருளாய்வந்தே.

(4)

ஆ- (சூழ்ச்சி) ஸர்வாத்மாக்களையும் உன் கருத்தில் வதிப்பிக்க
வற்றாய் நியத்யசுமாய் சர்வாத்மாயிருந்த உன்னுடைய - திவ்யஜ்ஞானமு
மெனக்கு கார்ய கரமன்றியே யொழிந்தது, இப்படி யுன்னுடைய

நான்காம் பாட்டு

இ- சூழ்ச்சி என் - தா - ருர் (சர்வத்யாடியால்) ஸர்வரையு முன்ன
பிப்ராயாநு குணமாக உனக்கு நியத்யகிஷ்கரராக் ஸமர்த்தமான வென்ற
படி. என்று மேழ்ச்சிக் கேடின்றி யென்கிறது ஞானச் சுடரென்று
சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானவிசிஷ்டவேபே நியத்யவ்ஸொல்லுகிற தென்று நினைத்திதை
ஜ்ஞான விசேஷமாக வுரைக்கிறார் (நியத்யாடியால்) எங்கணும் நிறைந்த

ச- வல் வினைத்துடர்களை - மஹாவலமான பாபானுபந்தத்தை. முதலரிந்து -
மூலத்திலே டெடித்து. நின் - உன்னுடைய. மா - மஹத்துக்களான,
நிர்வாஹிக்மோகங்களான என்றபடி. தான் - சரணங்களை. சேர்ந்து -
அடைந்து. நிற்பது - ப்ரதிஸ்திதனாவது. எஞ்ஞான்று கொலோ -
என்றைக்கோ.

(2)

கொல்லா - ஹநன்பண்ணாத, ஆயுதமல்லாத வென்றபடி. மாக்
கோல் அஸ்தாநயாடியாலே. மா - அஸ்தம். கொலை செய்து - சந்தரத்
தைப் பண்ணி. பாரதப் போர் - பாரதயுத்தத்திலே. எல்லாச் சேனை
யும். சர்வசேனையையும். இருநிலத்து - மஹாபூமியிலே. வர்மசேனையா அதி
சயிதமான கुरुசேனத்திலே என்றபடி. அவித்த - நிர்வாணப்பண்ணின,
சாரதியாய் நின்று, அஸ்தாநயாதினமாத்தாலே பாரதஸேனையை யெல்
லாம் நசிப்பித்தவனான என்றபடி. எந்தாய் - சுவாமிந். பொல்லா-
துஷ்டமான. ஆக்கையின் புணர்வினை - தேஹத்தினுடைய அந்ந
மானது, தேஹஸம்பந்தமான தென்றபடி. புணர்வினை யென்றது
அஸ்தாநயாதினமாத்தாலே அந்நவாதி. அறுக்கல் - டெடிக்கையாலே, டெடிக்க உயோகி
த்தாலு மென்றபடி. அரு - டெடிக்கப்படாது அஸ்தாதிமிரென்று கருத்து.

ஆ-ஜகத்சுஷ்டித்யாவதாரவேஷித திவ்யஜ்ஞானாதிகளை யெனக்கு கார்யகரமாகாமே
 ப்ரதிவந்திக்கிற சமஸ்த ப்ராகுத விஷய ப்ராவண்யத்தையும் தவிர்ந்து, நின்றாளினைக்
 கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும்படி சக்ரவர்த்தித் திருமகனாயும், ஸ்ரீ
 வஸுதேவர் திருமகனாயும் வந்து பிறந்தருளினார் போலே, இன்ன
 மும் வந்து பிறந்தருளியே செய்தருள வேணுமென்கிறார். (4)

இ- வென்கிறதும் ஜ்ஞானவிஷிஷ்டவேஷ சர்வ்வ்யாபிபரமென்று நினைத்தருளிச்
 செய்கிறார் (சர்வ்வ்யாபிபரமென்று) இப் பூர்வீகத்துக்கு ஸ்வாமருளிச் செய்கிறார்
 (எனக்கு இத்யாபிபரமென்று) இத்தாலே கீழ்ப்பாட்டிலே, க்ருஷ்ணாவதார
 மெனக்குக் கார்யகரமாய்த் தில்லை யென்றவரிப் பாட்டிலே உன்னு
 டையசர்வ்வ்யாபிபரமெனக்கு கார்யகரமாய்த் தில்லை யென்று சோகிக்
 கிருரென்று சங்கீத்யும் சூத்திரை. தாழ்ச்சி மற்றெங்குமென்கிற விடத்தில்
 அபிப்ரேதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இத்யாபிபரமென்று) அதற்கு ஸ்வாத்
 மருளிச் செய்கிறார் (சமஸ்தேத்யாபிபரமென்று) சேரும்படி யென்கிறதற்கு
 செய்தருள வேணுமென்கிறதோ டந்வயம். வந்தேஎன் - தா - ரார்
 (சக்ரவர்த்தி இத்யாபிபரமென்று) (4)

ச- யான் - இப்படி ப்ரகூதிவச்யனான நான். உன்னைச் சார்வது - உன்னை
 யடையும் படியான. ஓர் சூழ்ச்சி - அநித்யமான உபாயத்தை.
 சொல்லாய் - நீ சொல்லவேணும். (3)

சூழ்ச்சி ஞானச் சுடர் - சூழ்ச்சியை யுடைத்தான ஜ்ஞானமாகிற
 சுடரை - ப்ரபுயை யுடையனான. சூழ்ச்சி - சர்வாத்மவசிக்ரண சாமர்யம்!
 ஒளியாகி - ஸ்வய் ப்ரகாசனாய். என்றும் - சதா! சூழ்ச்சி : வுத்தி. கேடு -
 நாசம். இன்றி - இல்லாமல். எங்கணும் - சர்வ் ப்ரதேசத்திலும் கண்
 ணென்று ப்ரதேசம். நிறைந்த - பூர்ணனான எந்தாய் - சாமின். மற்ற
 றெங்கும் - த்வத்யதிரிக் சர்வத்திலும். தாழ்ச்சி - ப்ராவண்யத்தை. தவிர்ந்து -
 த்யஜித்து. நின்றாளினைக்கீழ் - த்வத்யாத்மமூலத்திலே. வாழ்ச்சி - ஸோகத்தை.
 யான் - த்வத்யாத்மரக்ஷணயத்னங்க ளெல்லாத்தையும் தப்பின நான். சேரும்
 வகை - அடையும்படி. வந்து - நூதனமாகவொரு அவதாரம் பண்ணி
 வந்து. அருளாய் - கருபண்ணவேணும். (4)

மூ- வந்தாய்போ லேவந்தும் என்மனத் தினைநீ
சிந்தாமல் செய்யாய் இதுவே யிதுவாகில்
கொந்தார்கா யாவின் கொழுமலர்த் திருநிறத்த
எந்தாய் யானுன்னை எங்குவந் தணுகிற்பனே. (5)

ஆ- (வந்தாய்) அப்படி வருகை திருவுள்ள மன்றாகில், ஸ்ரீகஜேந்த்
ராழ்வானுக்கு வந்தாப்போலே யாகிலும் வந்தென் மனத்தினை நீ
சிந்தாமற் செய்கிறிலை, நீ செய்யா தொழிந்தால் நானென்னுடைய
யத்னத்தாலுன்னை வந்து சேருகை யென்றொரு பொருளில்லை. இனி
யுன்னுடைய அழகைக் காணப் பெருதேயிழந்து போமித்தனையா
காதே நானென்கிறார். (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- வந்து மென்கிற விடத்தில் அப்யந்தத்துக்கு ஞானமருளிச் செய்கிறார்
(அப்படி ஐயாடியால்) அப்படி யென்றது ராமாடிகளைப் போலே சிர
ஸ்தாயியா யென்றபடி. இத்தாவிப் பாட்டுக்கு ஐத்யும் சூதிரை !
வந்தாய் போலே வந்தும் என் - தா - ருர் (ஸ்ரீகஜேந்த்ரேத்யாதியால்)
காய்நிஷ்பத்திமாநாவதியாக வந்தாகிலு மென்றபடி. இது வேயிதுவாகி
லென்கிறதை யுரைக்கிறார் (செய்யா தொழிந்தாலென்று) துரியபாதத்
தில் அபிபிரேதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய யத்னத்தாலென்று)
எங்கு வந்தணுகிற்பன் என் - தா - ருர் (வந்து சேருகைஐயாடியால்)
எங்கென்றது ஐபார்த்தமென்று கருத்து. துரியபாதத்திலே சௌந்தரியத்தைச்
சொல்லுகிறதற்கு ஞானமருளிச் செய்கிறார் (இனி ஐயாடியால்) (5)

ச- கொந்தார் - குருபூர்மான, கொந்து - குருபூர் ! காயாவின் -
அதசியினுடைய. கொழுமலர் - கொழுத்த புஷ்பத்தினுடைய, ஸ்ரீத
மான புஷ்பத்தினுடைய என்றபடி. திருநிறத்த - ஸ்ரீமாதான காந்தி
யையுடையவனான. எந்தாய் - என் ஸ்ரீமாத் ! வந்தாய் போலே
வந்தும் - கஜேந்த்ராதிகளுக்கு வந்தாப் போலே வந்தாகிலும். என்
மனத்தினை - என்மனஸ்ஸை. நீ - தயாலுவான நீ. சிந்தாமல் -
சிந்தாமலாகாதபடி. செய்யாய் - பண்ணுகிறிலை. இதுவே இதுவாகில்-

மு- கிற்பன் கில்லேன் என்றிலன் முனம்நாளால்
அற்பசா ரங்கள் அவைசுவத் தகன்ரெழிந்தேன்
பற்பல்லாயிரம் உயிர்செய்த பரமா நின்
நற்பொற் சோதித்தாள் நணுகுவ தெஞ்ஞான்றே. (6)

ஆ- (கிற்பன்) இதுக்கு முன்புள்ள காலமெல்லாம் உன் திருவடிகளைச்
சேருகைக் கீடாயிருப்பதொரு சுகுதத்தைச் செய்வோமென்று செய்
தல், அதுக்கு விரோதியான துகுதத்தைத் தவிருவோ மென்று
தவிருதல் செய்திலேன். எடுத்தபடி செய்து திரிந்தேன். இப்படி
செய்து திரிந் ததிஷுத்ரமான விஷயரஸத்தை சூசித்து, உன் திரு
வடிகளைச் சேருகைக்கு அஹ்னன்றிக்கே யகன்று போனே னென்று
நசையற்றுப்போய்த் துவளப்புக்கவாறே பின்னையும் அவனுடைய

ஆறும் பாட்டு

இ- முனநாளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இதுக்கு இत्याடியால்) चकारार्थ
த்தை அடியாஹரித்து கிற்பன் என்றும், கில்லே னென்றும் இல
னென்றநவயமாக்கி அதில் கிற்பனென்றும் என்கிற कोटிக்குத் தா -
ரார் (அதுக்கு இत्याடியால்) இலன் என் - தா - ரார் (செய்திலே
னென்று) இங்கு फलितार्थமருளிச் செய்கிறார் (எடுத்தபடி இत्याடியால்)
அற்பசாரங்களவை சுவைத்தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (अतिक्षद्रेत्यादि
யால்) அகன்ரெழிந்தே னென்கிறதை விவரிக்கிறார் (உன் திருஇत्यादि
யால்) ஸ்ரீகஜேந்த்ராமூர்த்தியான வந்தாப் போலேயாகிலும் அவன்
வரக்காணுமையாலே, प्राचीनங்களான अकृत्यकरणादிகளை நினைத்து
विषण्णராகிருரென்று ஸங்கதியும் ஸூசிதை. இப்படி நசையற்றுப்
போனாராகில், நணுகுவதெஞ்ஞான்றே என்று பின்னையு மாசைப்
படக் கூடுமோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (பின்னையும் இत्याடியால்)

ச- செய்யாதிருக்கையே स्थिरமாகி லென்றபடி. யான் - त्वद्भोगैक
धारकனான நான். உன்னை - ஸுந்தரனானவுன்னை. எங்கு வந்தணு
கிற்பன் - எங்கே வந்தடைய வல்லேன், அடையமாட்டே னென்ற
படி. (5)

மு- எஞ்ஞான்று நாமிருந் திருந்திரங்கி நெஞ்சே
மெய்ஞ்ஞான மின்றி வினையியல் பிறப்பழுந்தி
எஞ்ஞான்றும் எங்கும் ஒழிவற நிறைந்துநின்ற
மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே? (7)

ஆ-சர்வாத்மநிர்மாணா துருணநிரதிசயசக்தியோகத்தைஅநுஸந்தித்துப் போயுஜ்
ஜீவித்து இந்த அபயந்தமான ஆத்மாக்களெல்லாரையும் சூழ்த்தருளின
உனக்கென்னை யொருவனையும் உன் திருவடிகளுக் கீடாம்படி
பண்ணியருளுகை ஒரு பொருளோ? ஆன பின்பு, உன் திருவடி
களையென்று நான் சேர்வதுஎன்கிறார். (6)

(எஞ்ஞான்றும்) ஸகவத்ப்ராப்த்யுபாயமான தத்சுவரூப ருண விஹிதி விசய

இ- சர்வாத்மநிர்மாணமாவது, தேஹாதி விசிஷ்டதாபாடனம் । அநுசந்தித்துப் போ
யென்றது, அத்யந்தமநுஸந்தித்தென்றபடி. துரீயதாபாத்திக்குத் தா - ருர்
(இந்த அபயந்தெத்யாதித்யால்) துரீயதாபாத்தி யுரைக்கிறார் (ஆனபின்பு
இத்யாதித்யால்) (6)

ஏழாம் பாட்டு

மெய்ஞ்ஞானமின்றி என் - தா - ருர் (ஸகவத்யாதித்யால்) வினை
யியல் பிறப்பழுந்தி என் - தா - ருர் (தத்ப்ராப்த்யாதித்யால்) தாம் இதி சேஷ:

ச- முன தாளால் - பூர்வகால மெல்லாம். கிற்பன் - சக்தனாவேன் -
விஹிதம் கருமிதி சேஷ: । கில்லேன் - சக்தனல்லேன் - நிபிஷ்டம் கருது இதி
சேஷ: । என்றிலன் - இப்படி அநுஸந்தித்திருந்தேனில்லை. விஹிதத்
தைச் செய்யக்கடவேன், நிபிஷ்டத்தைச் செய்யக் கடவேனல்லே
னென்றிருந்தே னில்லை என்றபடி. அற்பசாரங்கள் - அற்பசாரங்
களான. அவை - தத்ப்ராப்த்யாதித்யங்கள். சுவைத்து - ஸுவாதித்து. அகன்
ருழிந்தேன் - உன்னை விசுலேபித்துப் போனேன். பற்பல்லாயிரம் -
வஹுஹுசஹுங்களான. உயிர் - ஆத்மாக்களை. செய்த - சூழ்த்த பரமா,
நின் - உன்னுடைய. நற்பொற்சோதி - நல்லதாய், ஸ்வர்ணமாய்
ஜ்யோதிஸ்ஸான, சூட்சுமமாய், சூஹ்ணியமாய் தெஜிஸ்தமான என்றபடி.
தாள் - ஸ்ரீபாதங்களை. நணுகுவது எஞ்ஞான்று - ஸ்பஷ்டம் । (6)

மு- மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன்
ஒவுத லின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்
பாவுதொல் சீர்க்கண்ணு என் பரஞ்சுடரே
கூவுகின்றேன் காண்பான்! எங்கெய்தக் கூவுவனே? (8)

ஆ- याथात्म्य ஜானஹீனராய், तत्प्राप्ति विरोधि ச்ஸாரத்திலே ப்ரவணருமா
யிருப்பது सर्वज्ञனாகையாலே நம்முடைய இந்த அநஹ்நையை அறிவது,
எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந்தவனைக் காணவேணு மென்றென்று,
வ்யஸநப்படுகை, அவனைக் காண்கைக்கு நமக்கெங்கே உபகரண
மென்கிருர். (7)

(மேவு) கர்மயோகமாதல், ஞானயோகமாதல், பக்தியோகமாதல்

இ- उत्तरार्धத்தில் எஞ்ஞான்று மித்யாதி கண்ணனை இத்யந்தத்துக்குத்
தா - ரூர் (सर्वज्ञानित्याதியால்) அவன் इति शेषः । இருப்பது அறிவது
என்று भावे प्रयोगம். இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே प्राचीनங்களான
अकृत्यकरणादிகளை நினைத்து विषण्णரானார். இப்பாட்டிலே तत्कृतमान-
संसारानुवृत्तियை நினைத்து विषण्णராகிருரென்று ஸங்கதியும் ஸூசிதை.
இரங்கி என் - தா - ரூர் (அவனை इत्याதியால்) மேவுதுமே என் - தா -
ரூர் (அவனைக் காண்கைக்கு इत्याதியால்) एकारं किञ्च पर्यायमायं
क्षेपार्थமாகிறதென்று கருத்து. (7)

எட்டாம் பாட்டு

இப் पूर्वार्धத்துக்குத் தா - ரூர் (कर्मत्याதியால்) கர்மயோக, ஞான
யோகங்கள், आयपादத்திலும், भक्तियोगம் द्वितीयपादத்திலும் अभिप्रेत

ச- நெஞ்சே -மெய்ஞ்ஞானமின்றி - यथार्थज्ञानमில்லாமல். வினையியல்
பிறப்பு - कर्मकृतமான ஜன்மத்திலே. அழுந்தி - गाढलग्नராயிருக்கிற,
நாம் என்று अध्याहृत्य योजनै । எஞ்ஞான்றும் - सर्वकालமும். இருந்
திருந்திரங்கி - निरन्तरமாக இருந்து துக்கித்து. नैरन्तर्ये द्विरुक्तिः । எஞ்
ஞான்று மெங்கும் - सदा सर्वत्र । ஒழிவற - विरतिയിல்லாமல். நிறைந்து
நின்ற - பூர்ணனாயிருந்த. மெய்ஞ்ஞானச் - [சோதிக் கண்ணனை -
यथार्थज्ञानज्योतिःशालியான க்ருஷ்ணனை. மேவுதுமே - அடைவோ
மோ அடைய மாட்டோமென்றபடி. (7)

மு- கூவிக்கூவித் கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று
பாவினேன் பலகாலம் வழிதிகைத் தலமருகின்றேன்
மேவியன் ஞநிறை காத்தவன், உலகமெல்லாம்
தாவின அம்மாளை எங்கினித் தலைப்பெய்வனே? (9)

ஆ-ஒன்றும் செய்கிறிலேன், செய்யாதிருந்துவைத்து, சौशील्य வாत्सल्य
कारुण्याद्यसङ्ख्येय दिव्यात्मगुणங்களாலும் निरतिशयौज्वल्य सौन्दर्य सौगन्ध्याद्य
सङ्ख्येय दिव्यरूपगुणங்களாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த உன்னைக் காண்
வேணுமென்றென்று கூப்பிடா நின்றேன். இப்படி கூப்பிட்டுன்னைக்
காண்கைக்கெங்கே கார்யகரமாகிற தென்கிருர். (8)

இ- மென்று கருத்து. பாவு தொல்சீர் கண்ணு என்கிறதை விவரிக்க
கிருர் (சौशील्येत्याடியால்) பரஞ்சுடரே என்கிறதை விவரிக்கிருர்
(निरतिशयेत्याடியால்) காண்பான் என் - தா - ருர் (உன்னை இத்யாதி
யால்) எங்கெய்தக் கூவுவனே என் - தா - ருர் (இப்படி இத்யாதி
யால்) கீழே ப்ரதிபந்தகத்தை நினைத்து விண்ணரானார். இங்கே तन्नि
वत्तद्व्याजங்களில்லை யென்று விண்ணராகிருரென்று ஸங்கதி. (8)

ச- மேவு - - संश्लिष्टமான, ஆத்மாவோடே அநாதி सम्बद्धங்களான
என்றபடி. துன்பவினைகளை - துன்பம் - துக்கம். दुःखजनककर्मங்களை.
விடுத்து மிலேன் - நானென்பக்கல் நின்றும் मोचिப்பித்துக் கொண்
டது மில்லை. आत्मावलोकन विरोधिपाप निवर्तकங்களான கர்மயோக
ஞான யோகங்களைப் பண்ணினேனுமல்லே. நென்றபடி. ஒவுத
லின்றி - विरामமில்லாமல். உன் கழல் - त्वत्यादங்களை. வணங்கிற்றி
லேன் - चकारार्थमनुपञ्जनीयम्. வணங்கிற்றுமிலேன் - நான் வணங்
கினதுமில்லை, பக்தியோகம் பண்ணினேனுமல்லே. நென்றபடி.
பாவு - प्रसूमरமான. नित्यं प्रख्यातமாகா நின்ற என்றபடி. தொல் -
அநாதியான, स्वामाविकமான என்றபடி. சீர் கண்ணு - கல்யாண
குணங்களையுடையனான் கருஷ்ண. என் பரஞ்சுடரே - என்னுடைய
परतेजस्ஸை. निरतिशयसुन्दरனே என்றபடி. காண்பான் - दिदृक्षुवाय்.
கூவுகின்றேன் - கூப்பிடாநின்றேன். எய்த - உன்னையடையும்படி.
எங்கே கூவுவன் - எங்கே கூப்பிடக்கடவேன், கூப்பிட்டு அடையப்
போமோ என்றபடி. (8)

ஆ- (கூவிக்கூவி) அசக்யநிஷ்கமணமாய் நிரதிசய து:வாஸ்பதமாயிருந்த கொடுவினைத் தூற்றுள்ளே நின்றுபாவினியேன் பலகாலும் கூவிக்கூவி, எம்பெருமான் திருவடிகளிற் சென்று சேரவழியறியாதே திகைத்து அலமருகின்றேன். திருவாய்ப்பாடியிலே சர்வசுலபனாய்க் கொண்டு வந்திருளின, அவன் திருவடிகளைச் சேரமாட்டிற்றிலேன். அன்றொரு देशாविशेषத்திலே வர்த்திக்கையாலே சேரப்பெரு தொழியவும் ஸம்பவிக்குமன்றோ வென்னில், ஸர்வதேசவர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களும் தந்திருவடிகளினுள்ளே அகப்படும்படி உலகமெல்லாம் தாவியருளின வன்றும் உன் திருவடிகளைச் சேரப் பெற்றிலேன் அன்று சேரப்பெருத நானென்று சேரவிருக்கிறேன். சேராதொழியிலிவ்வாத்மா முடிகை நிஷிதம் । இனியவனுடைய ईश्वरत्वं விகலமாகாதே புகுகிறது. இனி ஆத்மாவதிகமாக அவன் திருவடிகளைச் சேருகையென்றொரு பொருளில்லை யென்று நசையற்றுக் கூப்பிடுகிறார்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- வினைத்தூற்றுள்ளென்று வினையைத் தூருகச் சொன்னதுக்குத் தா - ருர் (அசக்யேत्याடியால்) வழிதிகைத்து என் - தா - ருர் (எம்பெருமான் இत्याடியால்) மேவி யாநிரைகாத்தவன் என் - தா - ருர் (திருவாய்ப்பாடி இत्याடியால்) உலகமெல்லாம் தாவிய என் - தா - ருர் (அன்றொரு देशेत्याடியால்) அதுக்குத் தா - ருர் (சர்வदेशेत्याடியால்) அன்றென்கிற பதத்துக்கு भावமருளிச் செய்கிறார் (அன்று சேர இत्याடியால்) அம்மாண என்றது சுவாமிக்வேலியசங்காதங்கமமான प्रलापोक्ति யென்று நினைத்திதில், अभिप्रेतமான சுவாமிக்வேலிய, प्रकारத்தை வெளியிடுகிறார் (சேராதொழியில் இत्याடியால்) எங்கினித் தலைப்பெய்வனே என் - தா - ருர் (இவ்வாத்மா இत्याடியால்) கீழிற்காட்டிலிப்பாட்டுக்கு விசேஷ மருளிச்செய்கிறார் (நசை இत्याடியால்) முந்நீர்ஞால மென்கிற பாட்டிலே நசையறுக்கிறதென்று முன்புள்ள முதலிகள் சொல்லுவார்கள். இங்ஙனையாகில், ஆழ்வார் நசையற்ற अनन्तरमे முடியும் ஸ்வபாவராகையால் மேல் பாடக்கூடா தொழியும். ஆகையாலிவ்

மு- தலைப்பெய் காலம் நமன்தமர் பாசம்விட்டால்
அலைப்பூ னுண்ணுமவ் வல்லலெல் லாமகல
கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு
நிலைப்பெற்றென் நெஞ்சம் பெற்றது நீடுமிரே. (10)

ஆ- (தலைப்பெய்காலம்) उत्क्रान्तिव्यसनம்போலே அதிதோரமாய் அதிதுஸ்சஹ
மாயிருந்த என்னுடைய அந்த ஸ்வாத்மாவை ஜனதநிர்வஹிதஸ்சனமும்,
அவனுடைய சர்வ்வர்த்தத்துக்கு வைகல்யவருகிறது என்றுள்ள மஹாபயமும்

இ- ஒன்பதாம் பாட்டிலே நசையறுகிற தென்றெம் பெருமானாரருளிச்
செய்கிற ரென்பர்கள், கீழ்ச் சொன்னத்தை யெல்லாம் சமூஹித்ய
அநுஸந்தித்து நிராசராகிருரென்று ஸங்கதியும் ஸூசிதை. (9)

பத்தாம் பாட்டு

தலைப்பெய்) इत्यादि அல்லலித்யந்தத் தாலே ஸ்வாத்மாவை
களையே उत्क्रान्तिव्यसनமாக நிர்வாஹித்யவசனம்பண்ணிப் பேசுகிறாரென்று
நினைத்திதுக்குத் தா - ரார் (उत्क्रान्तीत्यादियால்) ஆழ்வாரிப்போது ஸ்வாத்மாவை
ஹித்யவசனமாக துக்கிக்கிருரல்லது, उत्क्रान्तिव्यसन நிர்வாஹித்யமாக,
துக்கிக்கிருரல்லாமையாலே, उत्क्रान्तिव्यसन निवृत्तियை இங்கே

ச- கொடுவினைத் தூற்றுள் - க்ருரகர்மமாகிற குலமத்தினுள்ளே, க்ரு
கர்மஜன்யஸ்சாராஹ்யகுலமத்துக் குள்ளே யென்றபடி. நின்று - நிர்வாஹித்ய
மல்லாமையாலே ஸ்வாத்மாவை நின்று. பாணியேன் பலகாலம்,
கூவிக் கூவி, स्पष्टम् ! வழிதிகைத்து - மார்க்கத்திலே ஸ்மித்து, நிர்வாஹித்ய
மார்மறியாதே யென்றபடி. அலமருகின்றேன் - வ்யாகுலமாகா நின்றேன்
மேனி - பொருந்தி, तत्रैव निरतனாயென்றபடி. அன்று - பூர்வகாலத்திலே.
ஆநிரை - गोपङ्क्तியை. காத்தவன் - ரக்ஷித்தவனான என்றபடி.
உலகமெல்லாம் தானிய - ஸர்வலோகத்தையும் விக்ரமித்தவனான.
அம்மாண - स्वामியை. இனி - அவ்வவதாரங் களெல்லாம் அதிகாந்தங்
களான பின்பு. எங்கே தலைப்பெய்வன் - எங்கேயடையப் புகு
கிறேன், அடையமாட்டேனென்றபடி. (9)

ஆ- நிஷேஷமாக எல்லாம் போய் நெஞ்சம் நிலைநின்று என்னுடைய ஆத்மாவும் நித்யமாய்ப்படி. (10)

இ-சொல்லுகை சங்கதமல்லாமையாலே, தலைப்பெய் இत्यादि वाक्यத்துக்கு இப்படியே தரத்தபர்யமாக உசிதமென்று கருத்து. எல்லாமகல என்கிறதையுரைக்கிறார். (நிஷேஷஇत्याடியால்) நிலைப்பெற்றென்னெஞ்ச மென்கிறதின் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார். (என்னெஞ்சம் இत्याடியால்) உயிர்நீடு பெற்றது என்று அந்வயமாக்கி அதினர்த்தத்தைக் காட்டு கிறார் (என்னுடைய இत्याடியால்) கலைப்பல் ஞானத்தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இत्याடியால்) கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு நிலைப் பெற்றென்னெஞ்ச மித்யாதியாலே स्वस्य मनस्स्थैय्याप्राप्त्यादிகளிங்கே शब्दतः प्रधानमायत् தோற்றித்தேயாகிலும் ஆழ்வாருக்குக் கண்ணனைக் காண்கையே பரமபுருஷார்த்த மாகையாலிதுக்கே अर्थतः प्राधान्यं विवक्षितமென்று நினைத்திப் பாட்டுக்கெல்லா மிதுவே तात्पर्यविषय மென்று காட்டுகிறார் (திருமலை இत्याடியால்) மேல் திருவாய் மொழி யிலே, திருவேங்கட முடையானைப் பேசத்துடங்குகையாலே திரு மலையிலே காணப்பெற்றே னென்கையே இங்கே विवक्षितமென்று கருத்து. இவருடைய चक्षुःஸु यागसंस्कृतமாகையால், கண்ணாலே காணப்பெற்றே னென்னக் குறையில்லை. நம் दर्शनத்திலும் योग जन्यप्रत्यक्षमङ्गीकृत மென்றும், அதுவே बाह्येन्द्रियजन्यமுமா மென்று न्याय परिशुद्धியிலே ஆசார்யரளிச் செய்தாரிறே. "असदादिप्रत्यक्षं द्विधा - योगि प्रत्यक्षं मयोगिप्रत्यक्षं चेति । तत्र योगिप्रत्यक्षं प्रकृष्टादृष्टविशेषज्ञं, तद्युक्तावस्थायां मनोमात्रजन्यं, वियुक्तावस्थायां तु बाह्येन्द्रियं जन्यमपि" इत्यादियால். கீழ்ப் பாட்டிலே निराश्रयं முடியப்புக்க ஆழ்வார், எம்பெருமான் தம முடைய आतिथ्यல்லாம் தீரத்திருமலையிலே நின்றருளின படியைக் காட்டியருள்க்கண்டு धरिक्किருரென்று சங்கதி. (10)

ச- நமன்றமர் - நமனுடைய, தமர் - यमभट्टரென்றபடி. नकारात् परस्य तकारस्य नत्वम् । தலைப் பெய்காலம் - தலைப்படுங்காலத்திலே, अन्तिम कालத்திலே என்றபடி. பாசம்விட்டால் - பாசத்தை வீசினால். அலைப்பூண் - वैय्याकुल्यनुभवத்தை. உண்ணும் - அடையும்படியான.

மு- உயிர்க ளெல்லா உலகு முடையவனை
குயில்கொள் சோலைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
செயிரில்சொல் இசைமாலை ஆயிரத்து ளிப்பத்தும்
உயிரின்மேல் ஆக்க ஊனினிட ஒழிவிக்குமே. (11)

ஆ- (உயிர்தள்) இப்படி ஆழ்வாருளராகை யாலே; எம்பெருமானு
டைய சவேரவ்வும் அவிகலமாய் திருநகரியுமடங்க... சமூஹாயிற்
றென்கிற து. உயிர்க ளெல்லாவுலகு முடையவனைக் குயில் கொள்
சோலைத் தென்குருகூர் என்கிறவிடம் இனிமேலித்திருவாய் மொழி
भगवदनुभवविरोधियान् प्रकृतिः सम्बन्धத்தைப்போக்குமென்கிறது. (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

நிகமனம்

இ- ஆழ்வாரித்யாதி, प्रथमपादविवक्षितम् । திருநகரி इत्यादि, द्वितीयपाद
विवक्षितम् । (11)

ச-அவ்வல்லலெல்லாம்-அந்த துக்கங்களெல்லாம். அகல - विश्लेषित
துப்போம்படி, என்னைவிட்டுப் போம்படி யென்கை. இதுக்கு,
கண்டு கொண்டென்கிறதோடே அந்வயம். கலை - வித்யைகளினு
டைய. பல்ஞானத்து - बहुविधज्ञानसम्बन्धियान्, विद्याजन्यबहु विधज्ञान
विषयान् எனற்படி. என் கண்ணனைக்கண்டு கொண்டு, स्पष्टम्,
வடக்குத் திருமலையிலே इति शेषः । என்னெஞ்சம் - என்னுடைய
மனஸ்ஸாலே. நிலைப்பெற்று - स्थिर्यத்தை யடைந்து, உயிர் - मदात्मा
வானது. நீடு - दैर्घ्यத்தை, நியைத்துத் தை யென்றபடி. பெற்றது -
அடைந்தது. (10)

உயிர்க ளெல்லாவுலகு முடையவனை - सर्वात्माச்சுக்களையும் ஸர்வ
லோகங்களையுமுடையவனை, उद्दिश्येति शेषः । குயில் கொள் - कोकिल
व्याप्तमान. சோலை - उद्यानवनங்களை யுடைத்தான. தென்குருகூர்ச்
சடகோபன் சொல்- திருநகரிக்கு निर्वाहकरान् ஆழ்வாருடைய वारूप
மான, இது மாலைக்கு विशेषणम् । செயிரில் சொல்லிசை - செயிர் -

தோஷம், दोषरहितங்களான சப்தங்களையும் गानத்தையுமுடைத்தான. மாலையாயிரத்துள் - मालासहस्रத்திலே. இப்பத்தும் - இத்திருவாய் மொழி. உயிரின்மேல் - ஆத்மாவின் மேலேயிருக்கிற. ஊனிடையிட - मांसमध्यமான, मांसगर्भமான வென்றபடி. ஆக்கை - தேஹத்தை. ஒழிவிக்கும் - போக்கிவைக்கும். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः :

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(முந்நீர் ஞாலம்)

स्रष्टा क्रान्ता च लोकान् हतधरणिभरोऽनन्य भोग्याङ्घ्रियुग्मः
चित्तोद्यन्नीलरूपो निरवधिरसदस्वाङ्घ्रिरध्यक्षमूर्तिः ।
नित्योपास्यस्वपादो निखिलवसुमतीगोपनस्वाङ्घ्रिवृत्तिः
मुष्णन्मूर्तिं प्रतीत्या यमपरवशतां प्रैक्षि लोकैकनाथः ॥ ३६ ॥

(स्रष्टा क्रान्ता च लोकान्) முந்நீர் ஞாலம் படைத்த - வன்மாவைய மளந்த - லோகங்களை யெல்லாம் सृष्टित்தவனுமாய், அளந்தவனு மாய் (हतधरणिभरः) பாரதப்போரெல்லாச் சேனையுமிரு நிலத்தவித்த வெந்தாய் - பாரதயுத்தத்திலே எல்லாச் சேனையையும் நசிப்பித்து, பூமியினுடைய ஈரத்தை हरित்தவனுமாய். (अनन्यभोग्याङ्घ्रियुग्मः) தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகையருளாய் வந்தே - अनन्यराज பேர்களுக்கு மோகமான திருவடிகளையுடையவனுமாய் (चित्तोद्यन्नीलरूपः) கொந்தார் காயாவின் கொழுமலர் திரு நிறத்த வெந்தாய் - தழைத்திருந்துள்ள காயாவினு டைய கொழுவிய மலர் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை ஹ்ருதயத் திலே தோற்றும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கு மவனாய். (निरवधिरसदस्वाङ्घ्रिः) நின் நற்பொற் சோதித் தாணணுகுவ தெஞ்ஞான்றே - स्पृहणीयமான தன் திருவடிகளைப் பெறுவதுகடா கடா என்றும் निरवधिकप्रेमத்தையுண் டாக்குமவனாய், (अध्यक्षमूर्तिः) எஞ்ஞான்று மெங்கு மொழிவற

நிறைந்து நின்ற மெய்ஞானச் சோதிக் கண்ணனை - எல்லார்க்காலத்
திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் குறைவற வ்யாபித்து நின்று, நிர்
வஹிக்குமவனாய். (நியோபாஸ்யஸ்பாட:) ஓவுதலின்றி உன் கழல் வணங்
கிற்றிலேன் - ஸர்வகாலமும் சேவ்யமான திருவடிகளை யுடையனுமாய்.
(நிவிலவஸுமதி கோபனஸாஹ்வூதி:) உலகமெல்லாந்தானியம்மாளை-பூமிப்
பரப்படங்க திருவடிகளாலே அளந்து ரக்ஷித்தருளுமவனாய், (முண
ந்மூதிபிரதித்யா யமபரவசதா) தலைப்பெய்காலம் நமன்றமரித்யாதி - சுவாதார
விஷயஜ்ஞானத்தாலே யமபரவசதத்தைப் போக்குமவனாயிருக்கிற எம்
பெருமான், முந்நீர்ஞால மென்கிற தசகத்தில் ஜகத்சூத்யாதி வ்யாபாரங்
களைப் பண்ணினவனாக ஆழ்வாராலே அறுதியிடப் பட்டா
னென்றார். (36)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளை சரணம்.

மூன்றாம் பத்தில் இரண்டாம்திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

மு- ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி
வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம்
தெழிகு ரல்அரு வித்திரு வேங்கடத்து
எழில்கொள் சோதி எந் தைதந்தை தந்தைக்கே. (1)

முன்றும் திருவாய் மொழி

ஆ- (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) இப்படி **निरवाधिकसौन्दर्यादि कल्याणगुण विशिष्ट**னான திருவேங்கடமுடையானைக் கண்டு **लब्धात्मसञ्जीवन**ராய் அவனுடைய குணங்களாலே **दास्यमुपागतरा**யிருந்த ஆழ்வார், திருவேங்கடமுடையானை **भुजि**க்கவேணுமென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கோலி, அதுக்குத் துணையாக தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும் தம்முடைய திருவுள்ளம் போலே, **भगवदेकभोग**ராயிருப்பாரையும்

முதற் பாட்டு

இ- **प्रकृति सम्बन्ध**ம் விரோதியென்று அலற்றின இவர் ஒழிவில் கால மித்யாதியாலே, பின்னையுமிந்த **प्रकृति**யிலே இருந்து, திருவேங்கட முடையானுக்கு அடிமை செய்யப்பாரிப்பானேன் என்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி **इत्यादिया**ல்) இப்படி யென்றது நமன்றமரென்கிற பாட்டில் **उक्तीत्या**என்றபடி. இப்படி கண்டென்று அந்வயம். திருவேங்கடமுடையானுடைய **सौन्दर्यादि**களிலே ஈடுபடுகையாலே ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே என்கிற கணக்காய், இங்கேயிருந்தே அடிமை செய்யப் பாரிக்கிருரென்றபடி. ஆனால், அடிமை செய்யும்தொழிய அடிமை செய்ய வேண்டு நாமென்று இப்படியொருகால் சொல்ல வேணுமோ என்ன அருளிச் செய்கிருர் (அதுக்குத் துணையாக **इत्यादिया**ல்) செய்யவேண்டு நாமென்கிற **बहु वचनं** **साधारण**மாகையாலே திருவுள்ளத்தையும் **भगवदेकभोग**ரையும்

ச- தெழிகுரலருவி - முழங்குகிற **एवनिशालि**களான நிர்ஹங்கனையுடைத்தான. தெழுகை - முழங்குகை. திருவேங்கடத்து - ஸ்ரீவேங்கடா சலத்திலே. இதுக்கு, தந்தைக்கு என்கிறதோடே அந்வயம் எழில்கொள் சோதி - **सौन्दर्ययुक्त दिव्यविग्रह**த்தையுடையனான. எழில்- **सौन्दर्यम्** । எந்தை தந்தை தந்தைக்கு - **मत्स्वामियु**டைய **स्वामि**க்கு

மு- எந்தை தந்தை தந் தைதந்தை தந்தைக்கும்
முந்தை வானவர் வானவர் கோனெடும்
சிந்துபூ மகிழும் திருவேங் கடத்து
அந்த மில்புகழ்க் காரொழில் அண்ணலே.

(2)

ஆ- குறித்து திருவேங்கடமுடையாணை ஸுஜிக்க வாருங்கோள்.
அவனை ஸுஜிக்கையாவது, அவன் திருவடிகளிலே சர்வதேசசர்வகால
சர்வாவஸ்தோசித சர்வசேஷவृத்தியையும் பண்ணுகை யென்கிறார். (1)

(எந்தை தந்தை) திருநாட்டிற்சென்று எம்பெருமானாக் கடிமை

இ-சொல்லுகிறதென்று கருத்து. முதற்பாட்டினர்த்தமும் இவ்வாக்யத்
திலே சட்யூஹிதம் । இதில் उत्तरार्द्धத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (திருவேங்
கடமுடையாணை யென்று) செய்ய வேண்டும் நாம் என் - தா - ரார்
(ஸுஜிக்க வாருங்கோளென்று) पूर्वार्द्धத்திற்குத் தா - ரார் (அவனை இத்யாதி
யால்) அதில் உடனாய் என்கிறதில் फलितार्थம்ருளிச்செய்கிறார் (சர்வ
தேச ஶ்வுத்தாலே) ஒழிவில் காலமெல்லா மென்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்
கிறார் (சர்வகாலஸ்வத்தாலே) மன்னி என் - தா - ரார் (சர்வாவஸ்தோசித
ஸ்வத்தாலே) (1)

இரண்டாம் பாட்டு

அடிமை செய்ய வாருங்கோளென் றெருவரையழைக்கக் காணு
மையாலே யிப்பாட்டு இங்கே அசங்஘மன்றோ என்ன அவதரிப்
பிக்கிறார் (திருநாட்டில் இத்யாடியால்) நியத்சித்தமென்றது அர்யஸ்வாவ

ச- मत्स्वामியானவனுக்கு परमस्वामியானவனுக் கென்றபடி. இதற்கு
அடிமை செய்யவேண்டு மென்கிறதோடே அந்வயம். நாம் - நியத
தாசரான நாம். ஒழிவில் காலமெல்லாம் - विरतिയിல்லாத கருக்ஸ்கால
த்திலும். உடனாய் - सहितராய், சர்வதேசத்திலும் அநுசரராயென்றபடி.
மன்னி - स्थिरராய், சர்வாவஸ்தைகளிலும் விடாதவர்களா யென்றபடி.
வழுவினா - प्रच्युதியில்லாத, ஏகதேசமும் பிறர்க்கு விசஜித்துக் கொ
டாதபடியான வென்கை. அடிமை - कैङ्कर्यங்களை. செய்யவேண்டும்-
பண்ணவேண்டும். (1)

ஆ-செய்வதன்றோ எல்லார்க்கும் **பரமபிரபு**மென்னில், திருநாட்டிலுள்ள **நித்யசித்தபுருஷர்களும்**, திருவேங்கடமுடையான் 'குணங்களிலே அகப் பட்டு, அவன் திருவடிகளிலே யன்றோ வந்தடிமை செய்கிறது. ஆதலால் தன்னுடைய **நிர்வகிக் கல்யாணகுணங்களாலே** தன்னடியார்க் கென்னை யாட்படுத்தியருளின திருவேங்கட முடையானுக் கடிமை செய்யும்துவே நமக்கு **பரமபிரபு** | அவனுக் கடிமை செய்யவேண்டு நாம் வாருங்கோளென்கிறார். (2)

இ- **லக்ஷ்யம்** சொன்னபடி. சிந்துபூ என்கிற இடத்தில் **அர்த்தசித்திக்கிற** அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (திருவேங்கடம் **இத்யாதியால்**) சிந்து பூ என் - தா - ரார் (அவன் திருவடிகளிலே **இத்யாதியால்**) இது **हेतुगम** மென்று காட்டுகிறார் (ஆதலாலென்று) அந்தமில் புகழ் என்கிறது **हेतुगम**மென்கிறார் (தன்னுடைய **இத்யாதியால்**) எந்தை யித்யாதி வாக்க யத்திலே **फल**க்கிற அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னடியார்க்கு **இத்யாதி** யால்) அவன் ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமி யென்னவே, நான தாஸனுக்கும் தாஸன் என்று **फल**க்குமிறே. எந்தையித்யாதி முந்தை யித்யந்தத்துக்குத் தா - ரார் (திருவேங்கடம் **இத்யாதி** யால்) (2)

ச- வானவர் கோனெனும் - நித்யஸூரிநாயகனை ஸ்ரீஸேனாபதியாழ் வானேனே கூட. வானவர் சிந்துபூ - நித்யஸூரிகள் **विकिरण**பண்ணு கிற புஷ்பங்கள். மகிமுந் திருவேங்கடத்து - ஆனந்திக்கிற ஸ்ரீவேங் கடத்தில், நித்யஸூரிகள் தூவின விடுபூக்கள் ஸ்பர்சத்தாலே **विक** **सित**ங்களாம் படியான திருமலையி லென்றபடி. அந்தமில் புகழ் - **अन्तरहितकीर्तिक**னை. காரெழில் - **मेघसुन्दर**னை. அண்ணலே - ஸ்வாமியே. எந்தை யித்யாதி **षष्ठीतपुरुषचतुष्टयम्**. **मत्स्वामि**யிலு டைய ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமிக்கும். முந்தை - **आदिभूत**ன், **परमशेषी**என்றபடி. **तस्मात् तत्कङ्क्ष्यं** **पारमप्राप्य** மென்று கருத்து. (2)

மூ- அண்ணல் மாயன் அணிகொள்செந் தாமரைக்
கண்ணன் செங்கனி வாய்க்கரு மாணிக்கம்
தெண்ணி றைச்சுனை நீர்த்திரு வேங்கடத்து
எண்ணில் தொல்புகழ் வானவ ரீசனே.

(3)

ஆ- (அண்ணல்) एवरूपमान स्वानुभवरूपसमृद्धियைத் தந்தருளுமோ
வென்னில், नित्यनिरवद्यनिरतिशयौज्वल्य सौन्दर्याद्यसङ्ख्येयकल्याण गुणगण
महोदधियாயிருந்த தன்னை, असङ्ख्येयரான நித்யஸித்த புருஷர்களால்
லாருக்கும் भुजि க்கக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறு னொரு பரமோதர
னல்லனோ அவன். ஆதலால் உங்களுக்குந் தன்னை भुजிக்கத் தந்த
ருளுமென்கிறார்.

(3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- पुनरुक्तिपरिहाराय்பாட்டுக்குத் தாத்தர்யம் சொல்லுகைக்காக அவ
தரிப்பிக்கிறார் (एवमित्याद்யால்) மாயன் என் - தா - ரார் (नित्येत्यादि
யால்) கருமாணிக்கமியாதி வாயித்யந்தத்துக்குத் தா - ரார் (औज्वल्य
सौन्दर्यशब्दங்களாலே) எண்ணில் தொல்புகழ் என்கிறதை யுரைக்கிறார்
(असङ्ख्येयकल्याणेत्याद்யால்) வானவரீசன் என் - தா - ரார் असङ्ख्येय
ரான இத்யாடியால்) இதற்கு परमतात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (ஆதலால்
இத்யாடியால்)

(3)

ச- மாயன் - आश्चर्यभूतன், सौन्दर्यादिकளுடைய निरतिशयत्वादிகளாலே
आश्चर्यभूतனென்றபடி. அணிகொள் - அலங்கார युक्तமான என்றபடி.
செந்தாமரைக் கண்ணன் செங்கனிவாய்க் கருமாணிக்கம் - स्पष्टम्
தெண்ணிறை - தெளிந்து நிறைந்துள்ள. சுனைநீர் - पवंतहृदजलशालि
யான. திருவேங்கடத்து ஸ்ரீவேங்கடத்தில். எண்ணில் - सङ्ख्या
रहितங்களான. தொல்புகழ் - अनादिकीर्तिकளையுடையனான. அண்ணல்-
ஸ்வாமியானவன். வானவரீசன் - नित्यसूरिनिर्वाहकன், तेषां स्वात्मप्रद
னென்றபடி.

(3)

மு- ஈசன் வானவர்க் கென்பன் என்றால் அது

தேச மோதிரு வேங்கடத் தானுக்கு

நீச னேன் நிறை வொன்றுமி லேன் என்கண்

பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே.

(4)

ஆ- (ஈசன்) **स्वरूपத்தினாலும்** **स्वभावத்தினாலும்** மற்றும் **सर्वप्रकारத்** தாலும், இனியில்லை யென்னும்படி தண்ணியனாயிருந்த என்பக்க விலே ஸங்கத்தைப் பண்ணி, எனக்குத் தன்னை **भोग्यமாகத்** தந்த ருளின் மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு அயர்வறு மமரர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கு மென்னுமிது ஒரேற்றமோ வென்கிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என் - தா - ருர் (**स्वरूपेन्यादि** யால்) இங்கு ஸ்வரூபமாவது, வடிருக்கு **स्वरूपनिरूपकங்களான** **अविद्या** **कर्मादிகள்**. ஸ்வபாவத்தாலு மென்றது, **रागद्वेषादிகளாலுமென்றபடி**. மற்றும், **सर्वप्रकारத்தாலு** மென்றது, **दयाक्षान्त्यादिगुणाभावத்தாலுமென்ற** படி. எங்கட்பாசம் வைத்த என்கிறதை யுரைக்கிறார் (என்பக்கல் **इत्यादियால்**) பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே என் - தா - ருர் (எனக்கு**इत्यादि** யால்) **प्रथमपादத்துக்குத்** தா - ருர் (அயர்வறும் **इत्यादियால்**) தேசமோ வென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஏற்றமோவென்று)**सङ्गतिः स्पष्टा** । (4)

ச- வானவர்க் கீசனென்பன் - ஸூரிகளுக் கீசனென்று சொல்லா நின்றேன். என்றால் இப்படி ஈசனென்று சொன்னால். அது - அந்த **ईश्वरत्वமானது**. இதுக்கு, தேசமோ என்கிறதோடே அந்வயம். நீசனேன் - நீசனான, **अनात्मगुणाश्रयனான** வென்றபடி. நிறைவொன்று மிலேன் - பூர்த்தியொன்று மில்லாதவனான, **आत्मगुणलेश शून्यனான** வென்றபடி. என்கண் - **मद्विषयத்திலே**. பாசம் வைத்த- ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனான. பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கு - **निरतिशयौज्वल्ययुक्तेजोमय** **विग्रहத்தை** யுடையவனான திருவேங்கடத்தானுக்கு. தேசமோ - அதிசயமோ. (4)

மூ- சோதி யாகியெல் லாவுல கும்தொழும்
ஆதி மூர்த்தியென் றுல்அள வாருமோ
வேதி யர்முழு வேதத் தழுதத்தை
திதில் சீர்த்திரு வேங்கடத் தானையே.

(5)

ஆ- (சோதியாகி) எனக்குங் கூடத்தன்னைத் தந்தருளினா னென்னு மிதுதா னேரேற்றமோ? தன்படியைப் பார்த்தால், அவனுடைய ஔடார்யாதிசுணங்களைச் சொல்லுமிடத்திலந்த வேதங்களே சொல்ல வேண்டாவோ, நமக்குநிலமோ? ஆதலாலிப்படி பரமோதாரானதிரு வேங்கடமுடையான், தன் திருவடிகளிலடிமை செய்கையாகிற ஸம்பத்தை யுங்களுக்குத் தந்தருளுமென்கிறார்.

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- வானவரிசனென்று கீழ்ச் சொன்னத்தையே அதுக்கு மேற் பாட்டிலே ஈசன் வானவர்க்கென்று அநுவதித்தாப்போலே என்கட் பாசம்வைத்த என்று கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னத்தையே இப்பாட்டில் அநுவதிக்கை உசிதமாயிருக்க எல்லாவுலகுந் தொழுமாதி மூர்த்தி யென்றால் என்று இப்படி வேறையொன்றை அநுவதிக்கை அநுபபந் மன்றோ? என்ன இப் பூர்வீகத்துக்குத் - தா - ரூர் (எனக்கும் இत्याடியால்) நிகுஷ்தையிலே தமக்கப்பாலில்லை என்றிருக்கிறவ ராகையாலே, தாம் தொழுதபோதே இனியெல்லா வுலகும் தொழத்தட்டில்லை யென்ற கருத்தாலே, தாம் தொழுகிறத்தையே எல்லாவுலகமும் தொழுத தாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. துதியபாடத்துக்குத் தா - ரூர் (அவனுடைய இत्याடியால்) பாட்டுக்குப் பரமதாத்பர்யமருளிச் செய் கிறார் (ஆதலால் இत्याடியால்) சங்ஃதி: ஸ்பஷ்டா ।

(5)

ச- வேதியர் - வைதிகாளுடைய. முழுவேதத்து - கூதஸ்வெதத்தில். அமுதத்தை - அமृतமான, சர்வ்ஷாஸினா் ஷாஸாஸு பூருஷா் தயா வேதானா என்றபடி. தீதில் சீர் - துஷஸூந்ய குணஸாலியான. தீது - துஷம்: அஸ்திரர் பக்கல் தாரதஸ்யஸின்தநரூபதுஷமிங்கு விவஸ்திதம் । திருவேங்கடத் தானை - சோதியாகி யெல்லாவுலகுந் தொழு மாதிமூர்த்தியென்றால்,

வேம், கடங்கள்மெய்ம் மேல்வினை முற்றவும்

தாங்கள் தங்கட்கு நல்லன வேசெய்வார்

வேங்க டத்துறை வார்க்கு நமவென

லாங்க டமை அது சுமந் தார்கட்கே.

(6)

ஆ- (வேங்கடங்கள்) இந்த ப்ராயத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமெ தென்னில், சர்வாधिकारமாய், अत्यन्तसुकरமாயிருந்த, வேங்கடத்துறை வார்க்கு नमः என்கிறவிச் சொல்லைச் சொல்லவே அந்த கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகமான பாபங்களும் करिष्यमाणமான பாபங்களுமெல்லாம் निश्शेषமாக दग्धமாய்ப்போம். பின்னைத் தந்தாமுகந்தபடி யெல்லாம் செய்யப்பெறலாமென்கிறார்.

(6)

ஆறும் பாட்டு

இ- सौन्दर्यத்திலே ஈடுபட்டு स्वयम्प्रयोजனமாக அடிமைசெய்யக் கோலி, तद्विषयமாகப் பேசாநின்ற இவர் नम उक्ति सर्वपापविनाशिनीஎன்றிப்படி இங்கே உபாயத்தைச் சொல்லுகை அஸங்கதமன்றோ என்ன அவ தரிப்பிக்கிறார் (இந்த इत्याடியால்) கடமை என் - தா - ரார் (सर्वेत्यादि யால்) ஆமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (अत्यन्तेत्याடியால்) இருந்த என் கிறதற்கு சொல்லை என்கிறதோடே அந்வயம். எனல்என்கிறதை யுரைக்கிறார் (சொல்லையென்று) சுமந்தார்கட்கு என் - தா - ரார் (சொல்லவேயென்று) கடங்கள் என் - தா - ரார் (அந்த கைங்கர்ய इत्यादि யால்) மேல் வினையென்கிறதை யுரைக்கிறார் (करिष्यमाणेत्यादि யால்) प्रामादिकं विवक्षितम् । வேமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (दग्धமாய்ப் போமென்று) द्वितीयपादத்துக்குத் தா - ரார் (பின்னையும்इत्यादि யால்)

(6)

ச- ज्योतिर्मयं विग्रहयुक्तனாய்க்கொண்டு ஸர்வலோகத்தாலும் ஸேவிக்கப் படும் कारणरूपனென்றக்கால். அளவாகுமோ - महत्त्वமாகுமோ. அளவு महत्त्वम् ।

(5)

வேங்கடத்து - வேங்கடகிரியிலே. உறைவார்க்கு - வளிக்கிற ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு. நமோவெனல் - நம: என்கையாகிற, वेङ्कटवासने

(7)

ஏழாம் பாட்டு

(6)

மூ- குன்றம் ஏந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்
அன்று ஞாலம் அளந்த பிரான் பரன்
சென்று சேர்திருவேங்கட மாமலை
ஒன்று மேதொழ நம்வினை ஓயுமே.

(8)

ஆ- அயர்வறு மமரர்களுக்குக் கொடுத்தாப் போலே திருவேங்கட
முடையான் திருவடிகளிலே தான் செய்யும் சேவூதியெல்லாம்
நமக்குத்தருமென்கிறார்.

(7)

(குன்றமேந்தி) स्वरूपगुणवेष्टितादिकेनैल्लாவற்றாலும் स्वस्य परस्य
च निरतिशय भोग्यभूतान्न எம்பெருமானுக்குங் கூட परमप्राप्यமான

இ- पूर्वाधं दृष्टान्तपरமென்று காட்டுகிறார் (அயர்வறும் இत्याதியால்)
சமன்கொள்வீடு என் - தா - ரார் (திருவேங்கடம் இत्याதியால்) தாம்
செய்யும் சேவூதியாவது शिरसा चरणवहनादிகள்.

(7)

எட்டாம் பாட்டு

पूर्वाधंத்துக்குத் - தா - ரார் (स्वरूपेत्याதியால்) அதில் स्वरूपशब्दத்
தாலே பரன்சப்தார்த்தமும், குணசப்தத்தாலே பிரான்சப்தாபிப்ரா
யமும், वेष्टितशब्दத்தாலே अवशिष्टपदार्थங்களினுடைய அর্থமும் सङ्ग
हीतम् । சென்றுசேர் என் - தா - ரார் (எம்பெருமானுக்கு இत्याதியால்

ச- மாமலர் - மஹாபுஷ்பங்கள். श्लाघ्यपुष्पங்களை யென்றபடி. மா
வென்றது நீராதிகளுக்கும் விசேஷணம். மாநீர் சுடர் தூபம் - श्लाघ्यங்
களான जलदीपधूपங்களை. சுமந்துகொண்டு - सादरமாக வஹித்துக்
கொண்டு. அமர்ந்து-प्रतिष्ठितராய், अनन्यप्रयोजनராயென்றபடி. வான
வர்கோனெனும் - ஸ்ரீஸேநாபதி யாழ்வானோடேகூட. வானவர் -
ஸூரிகள். நமன்று - प्रणामம் பண்ணி. எழுந்திருவேங்கடம் - कैङ्कर्य
लाभजन्यप्रीதியாலே उज्जृम्भிக்கும்படியான திருவேங்கடமாகிற. தடங்
குன்றமே - லக்ஷ்மீஸஹாயன் स्वैरविहारம் பண்ணும்படி सुविस्तीर्णமான
பர்வதம்தானே. நங்கட்கு - कैङ्कर्यपिक्षிகளான நமக்கு. சமன்கொள்
வீடு - साम्ययुक्तமான मोक्षத்தை, தான் செய்யும் கைங்கர்யத்துக்கு
ஸமமான கைங்கர்யத்தை என்றபடி தரும்.

(7)

மு- ஓயு முப்புப் பிறப்பிறப் புப்பிணி
வீயு மாறுசெய் வான்திருவேங்கடத்
தாயன் நாண்மல ராமடித் தாமரை
வாயுள் ளும்மனத் துள்ளும் வைப் பார்கட்கே. (9)

ஆ- திருமலைதான் வேறென்றைத் தரவேணுமோ, தானே **பரமபிரபய**
மன்றோ? ஆதலால் திருமலை தன்னையே அநுபவிக்க நம்முடைய
கலைசமெல்லாம் போமென்கிறார். (8)

(ஓயுமுப்பு) திருவேங்கடமுடையானன்றோ **பிரபயம்** ! திருமலையே

இ- ஒன்றுமே என்கிற **அவதாரத்துக்குத்** - தா - ரார் (வேறென்றை
இத்யாதியால்) இத்தாலே **சக்தியுமாயிற்று**. ஸாசப்தத்துக்கு **பாவமருளிச்**
செய்கிறார் (தானே **இத்யாதியால்**) இது **ஹேதுமென்று** காட்டுகிறார்
(ஆதலாலென்று) **தூரீயபாதத்துக்குத்** தா - ரார் (திருமலைதன்னையே
இத்யாதியால்) வினைசப்தம் **லக்ஷணயா க்லேசபரமென்று** கருத்து. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

திருவேங்கடமுடையானை விட்டுத் திருமலையையே பற்றுங் கோ
ளென்றவ் | ரிப்பாட்டிலே பின்னையும் திருவேங்கட முடையானைப்
பேசுவானென்ன விப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யஞ் சொல்லுகைக்
காக அவதரிப்பிக்கிறார் (திருவேங்கட **இத்யாதியால்**) **உத்தராதத்துக்கும்**

ச- குன்றமேந்தி - கிரியை **உதர்த்தி**, **மோகனத்தை**யெடுத்த தென்றபடி.
குளிர்மழைகாத்தவன் - **சோதவந்தி**னின்றும் **ரக்ஷித்தவனான**, **மோபாதி**
நிதி சேவ: | அன்று - **பூவ்காலத்திலே**. ஞாலமளந்த பிரான் - **பூமியை**
யளந்த உபகாரகனான. பரன் - **சர்வோக்ஷ** **சுருபன்**. சென்றுசேர் -
வைகுண்டத்தில் நின்றும் வந்து சேர்ந்திருக்கிற. திருவேங்கடமா
மலை - **ஸ்ரீவேங்கட** மஹாகிரியை, **பரமபிரபயமான** கிரியை என்றபடி.
ஒன்றுமே - இந்த கிரியை யொன்றையுமே. தொழ - **பிரபயம்**
பண்ணினால், **பிரபயமாக** அநுபவித்தா லென்றபடி. நம்மினை -
அஸ்திவெள்ளங்கள். ஓயுமே - **உபரதங்களாமே**. (8)

மூ- வைத்த நாள்வரை எல்லை குறுகிச்சென்று
எய்த்தி னைப்பதன் முன்னம் அடைமினே
பைத்த பாம்பணை யான்திரு வேங்கடம்
மொய்த்த சோலைமொய் பூந்தடம் தாழ்வரே.

(10)

ஆ- ப்ராய்மென்று சொல்லுவானே னென்னில், திருவேங்கட
முடையானுடைய ப்ராய்வுமும் திருமலையோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே
வந்தது. ஆதலால் திருமலையே 'ப்ராய்மென்கிருர்.

(9)

(வைத்த) ஆதலாலேன் டெனச் சென்று திருமலையை அநுபவி
யுங்கோளென்கிருர்.

(10)

இ- ஓயுமித்யாதி செய்வானித் யந்தத்துக்கும் - தா - ருர் (திருவேங்கட
முடையானுடைய இत्याடியால்) திருவேங்கடத்தாய் னென்கிறது
சாமிபிராயவிசேஷமென்கிருர் (திருமலை இत्याடியால்) பாட்டுக்குப் பரம
தாத்தார்ய மருளிச்செய்கிருர் (ஆதலால் இत्याடியால்)

(9)

பத்தாம் பாட்டு

பாட்டுக்குத் தா - ருர் (ஆதலால் இत्याடியால்) இப்படி ப்ராய்மா
கையாலென்றபடி. இத்தாலே சக்தியுமாயிற்று.

(10)

ச- நாண்மலராமடி - நூதனபூஷமாக நிற்கிற. ஸ்ரீபாதம் - सद्यो विकसित
पुष्पवत्सुकुमार மான ஸ்ரீபாத மென்றபடி, அதாகிற தாமரையை
வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு - வாயாலே அநவரதம்
ஸ்துதித்து, மனஸ்ஸாலே ஸதா த்யானிப்பார்க் கென்றபடி. ஓய்
மூப்பு - बलहानिकरமான வாங்கம். பிறப்பு - जन्मம். இறப்பு - मरणம்
பிணி - व्याதி. இவை யெல்லாத்தையு மென்றபடி. வீயுமாறு
செய்வான் - நசிக்கும் படி பண்ணுவான். திருவேங்கடத்தாயன் -
ஸ்ரீவேங்கடத்தில் க்ருஷ்ணன்.

(9)

மு- தாள்பரப்பிமண் தாவிய ஈசனை
நீள்பொழில்குரு கூர்ச்சடதோயன் சொல்
கேழில் ஆயிரத் திப்பத்தும் வல்லவர்
வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே. (11)

ஆ- (தாள்பரப்பி) சர்வமாக்களுக்கும் ஐஜிக்கலாம்படி திருவடிகளைப்
பரப்பி, (இந்த லோகத்தை அளந்தருளின. திருவேங்கடமுடை

நிகமனம்

இ- தாள்பரப்பி என் - ता - ருர் (सर्व्यादियाல்) மண்டாவிய என்
கிறதையுரைக்கிறார் (இந்த ட்யாடியால்) ஞாலம் புகழ்வென்கிறதை

ச- பைத்த - विस्तृतமான. भगवत्स्पर्शसुखத்தாலே विस्तृतமுனை
வென்றபடி. பாம்பு - சேஷனை. அணையான் - அணையாக, तल्प
மாக - வுடையவனு, ஸர்வேச்வரனுடைய. திருவேங்கடம் -
ஸ்ரீவேங்கடத்தினுடைய. மொய்த்த சோலை - நிவிடவனங்களை
யுடைய. மொய் பூம் - सुन्दरपुष्पशालியான. மொய்யென்றது நிவிடத்
துக்கும் ஸுந்தரத்துக்கும் வாசகம். தடம் - विस्तृतமான. தாழ்வரே-
தாழ்வரையையே, தாழ்வரைக்குத் தாழ்வர் என்று रेफान्तप्रयोगமு
முண்டு. வைத்த நாள் - வைக்கப்பட்ட காலத்தினுடைய, ईश्वर
सङ्कल्पनियतமான. आयुस्ஸினுடைய என்றபடி. வரையெல்லை -
चरमावधियானது. வரையென்றும் எல்லை யென்று 'மிரண்டும்
அவதிவாசகங்களாகையாலே, இப் पदद्वयமுங்கூடி चरमावधियைச்
சொல்லுகிறது. குறுகி - ஸமீபித்து. எய்த்து - वाघं கத்தாலே बलहानि
பிறந்து. இளைப்பதன் முன்னம் - मनस्सवसन्नமாவதற்கு முன்னமே.
சென்றடைமினோ - போயடையுங்கோள். இப்பாட்டின் அர்த்தத்
தை, अशिथिलकरणेऽसिन्नक्षतश्वासवृत्तौ என்கிற ச்லோகத்திலே ஆசார்
யரநுஸந்தித்தருளினார். (10)

ஆ-யானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், லோகமெல்லாம் புகழும்படி எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட திருமலையாகிற **மஹா சம்பததைப்** | பெற்று வாழ்வரென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

இ- யுரைக்கிருர் (லோகம் **इत्यादियाல்**) வாழ்வெய்தி என்கிறதற்கு **प्रकरणानुगुणமாகத் - ता - ருர்** (எல்லாவற்றிலும் **इत्यादि யால்**) (11)

ச- தாள்பரப்பி- திருவடிகளை **विस्तृत**மாக்கி. மண் - பூமியை, தாவிய வீசனை - **लङ्घित** ஸ்வாமியை, **विक्रमणम्** பண்ணின ஸ்வாமியை என்றபடி. நீள்பொழில் - **दीर्घोद्यानशालि**யான. குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் - திருநகரியலேயிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. கேழில் - **सदृश रहित**மான. ஆரிரத்திப்பத்தும் வல்லவர் - ஞாலம் புகழ - லோகம் **श्लाघि**க்கும்படி. வாழ்வு - ஸம்பத்தை. எய்தி - அடைந்து. வாழ்வர் - **सुकु**கிப்பார்கள். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः :

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(ஒழிவில் காலமெல்லாம்).

**स्थानौत्कर्षात् सुदीप्तं श्रमहरवपुषं स्वाङ्गपर्याप्तभूषं
तेजिष्ठं नीचयोगात् प्रणमितभुवनं पावनं सन्नतानाम् ।**

प्राप्त्यहंस्थानमंहः प्रशमनविषयं बन्धविच्छेदि पादं

भेजे शीघ्राभियानक्षमशुभवसति लम्बितार्चाभिमुख्यः ॥ ३६ ॥

(**स्थानौत्कर्षात्सुदीप्तं**) திருவேங்கடத் தெழில் கொள்சோதி - திருமலையிலே நின்றருளுகையாலே **निरतिशयदीप्ति**யுக்குமாய் (**श्रमहरवपुषं**)

காரெழில்ண்ணலே - காளமேகம் போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹர
 மான வடிவையுடை யவனுமாய் (स्वाङ्गपर्याप्तभूष) அணிகொள் செந்
 தாமரைக்கண்ணன் செங்கனிவாய் கருமாணிக்கம் - सरसिज सदृश
 மான தன்னுடைய திருக்கண்மலர்களாலே தானே पर्याप्तभूषणனுமாய்
 (तेजिष्ठं नीचयोगात्) நீசனேன் நிறைவொன்று மிலேனித்யாதி - नीचतै
 யும் अपूर्तिवையு முடையாரோடே ஸம்பந்திக்கையாலே अतितेजिष्ठனு
 மாய் (प्रणमितभुवनं) எல்லாவுலகுந் தொழுமாதி மூர்த்தி - ஸகல
 லோகங்களாலும் தொழப்படுமவனாய் (पावनं सन्नतानां) வேங்கடங்களி
 த்யாதி - வணங்கின பேர்களின் விரோதியைப் போக்கி பரிசுத்த
 ராக்குமவனாய் (प्राप्यहंस्थानं) திருவேங்கடம் நங்கட்கு சமன்கொள்
 வீடுதரும் - ஸ்வரூபமான மோக்ஷத்தைத் தரவல்ல ஸ்தானத்தை
 யுடையனுமாய் (अंहः प्रशमनविषयं) திருவேங்கடமாமலை யொன்றுமே
 தொழ நம்வினையோயுமே - प्राप्ति प्रतिबन्धकங்களைப் போக்கவற்றான
 ஸ்தானத்தையுடையனுமாய் (बन्धविच्छेदिपादं) ஓயுமப்பு இத்யாதி -
 जन्मजरामरणादिव्याधिकளை சமிப்பிக்க வற்றான திருவடிகளை யுடைய
 னுமாய் [(शीघ्राभियानक्षमशुभवसति) எய்த்தினைப்பதன் முன்னமடை
 மினே - மெள்ளப்போகிறோ மென்றறியிராதே शिथिलकरणராய் தண்டு
 காலாயூன்றி யூன்றித் தள்ளி நடவாமுன்னே செல்லவேண்டும் படி
 யான திருமலையிலே नित्यवासं பண்ணுமவனா யிருக்கிற வெம்பெரு
 மாளை ஆழ்வார் ஒழிவில்காலமெல்லா மென்கிற தசகத்திலே தாம்
 நினைத்தபடியே யுகப்போடே கண்டு அநுபவித் தருளினாரென்கிறார்
 (36)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்பல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளை சரணம்.

மூன்றாம் பத்தில் மூன்றும் திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

மு- புகழுநல் ஒருவன் என்கோ பொருவில்சீர்ப் பூமியென்கோ
 திகழும் தண்பரவை என்கோ தியனென்கோ வாயுஎன்கோ
 நிகழும் ஆகாச மென்கோ நீள்கடர் இரண்டும் என்கோ
 இகழ்வில் இவ் வனைத்தும் என்கோ கண்ணனைக்கூவுமாற்றே. (1)

நான்காம் திருவாய் மொழி

ஆ- (புகழும்) இப்படி திருவேங்கடமுடையானை ஸுஜிக்கவாருங்கோ
 ளென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும், திருவுள்ளம் போலே
 भगवत्कैङ्कर्तिकளாயிருப்பாரையும், அழைத்து அவனை ஸுஜிக்கையிலே
 प्रवृत्तरாய்ச் செல்லா நிற்க, நடுவே திருமலையினுடைய भोग्यतையைக்
 கண்டு திருமலையை யநுபவித்து, பின்னையும் திருவேங்கடமுடைய
 யானுடைய सर्वस्तुशरीरित्वத்தையும் सर्वस्तुगताशेषदोषैरसंपृष्टत्वத்தையு
 மும் दिव्यरूपभूषणायुध महिषी परिजनस्थान विशिष्टत्वத்தையும் சொல்லி

இ- திருமலையே எம்பெருமானைக் காட்டிலும் परमप्राप्यமென்று கீழே
 निष्कर्षித்து, तदनन्तरமே எம்பெருமானை வர்ணிக்கை அசுத்தமன்றோ
 என்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி इत्याடியால்) இப்படி யென்றது,
 ஒழிவில்காலமென்கிற பாட்டில் उक्तरीत्याஎன்றபடி, இப்படி யென்
 கிறதற்கு | அழைத்து என்கிறதோடே அந்வயம். அவனை ஸுஜிக்க
 வேணுமென்றே उपक्रमित்தவராகையாலே, मन्त्रेतिருமலையே परमप्राप्य
 மென்றது प्रासङ्गिकமாய் नहि निन्दान्यायத்தாலே तद्भोग्यतानुभवमात्रपरमा
 கையால், उपक्रमित்தபடியே அவனை ஸுஜிக்கை சத்தமென்று கருத்து.
 ஆனால் கைங்கர்யமன்றோ செய்ய வேண்டுவது, सर्वशरीरित्वादிகளைப்
 பேசுவானென்ன அருளிச்செய்கிருர் (திருவேங்கடமுடையானு
 டைய इत्याடியால்) அவன் स्तवप्रियனாகையாலே वाचिककैङ्कर्यமே प्रधान
 மாகையாலும் அவனுடைய குணங்களை யநுஸந்திக்கப்படுக்கால்,
 'காலாமும், நெஞ்சியும் கண் சுழலும், என்கிறபடியே कायिककैङ्कर्य
 क्षमरல்லாமையாலும் கோவை வாயாளிற்படியே இவருடைய स्मृति
 कीर्तनादிகளே அவனுக்கு स्तवचन्दना भरणादि सर्वोपचारங்களுமாகையா
 லும் அந்த वाचिककैङ्कर्यத்தையே செய்கிறாரென்று கருத்து.

ஆ-புஜிக்கிறார். सर्वस्संस्तूयमानனாய் सकलकल्याणगुण विशिष्टனாய் निरुपमனாயிருந்தவனென்று சொல்லுவேனோ. क्षमादि गुणयुक्तமான पृथग्व्यादि भूतங்களுக்கு अन्तरात्मभूतனென்று சொல்லுவேனோ? प्रकृष्टतेजो विशिष्टமான चन्द्रसूर्यादிகளுக்கு अन्तरात्मभूतனென்று சொல்லுவேனோ, அன்றியே ஒன்றொழியாமே இந்த ஸ்வ பதார்த்தங்களுக்கும் अन्तरात्मभूतனென்று சொல்லுவேனோ இவனை யெங்ஙனே சொல்லுவேனென்கிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ- புகழும் சப்தத்தையுரைக்கிறார் (सर्वैरित्यादियால்) நல்சப்தத்தை யுரைக்கிறார் (सकलैत्यादियால்) ஒருவன் சப்தத்தை யுரைக்கிறார் (निरुपमैत्यादियால்) என்கோ என்கிறதை யுரைக்கிறார் (என்று சொல்லுவேனோ என்று) பொருவிலித்யாதி, ஆகாசமென்கோ इत्यन्त ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (क्षमैत्यादियால்) நீள் சுடரித்யாதியை யுரைக்கிறார் (प्रकृष्टैत्यादियால்) இகழ்விலித்யாதியை உரைக்கிறார் (அன்றி இத்யாடியால்) तत्तच्छब्दங்களை परमात्मरयन्तங்களாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. பாட்டில் अभिप्रेतार्थமருளிச்செய்கிறார் (இவனை இத்யாடியால்) संववस्तुशरीरित्वाद्यनन्तवैभवங்களும் युगपन्निर्भासितங்களானவாறே महावातத்திலே युगपदापतच्छब्दादि फलोपादानप्रवृत्तரைப் போலே सम्भ्रान्तरாய் இத்தைச் சொல்லுவேனோ அதைச் சொல்லுவேனோ என்று பேசுகிறாரென்று கருத்து, இத்தாலே மேற்பாட்டுக்களுக்கு सङ्गतिनिबन्ध மில்லை யென்று सूचितम् । (1)

ச- கண்ணனைக் கூவுமாறு - க்ருஷ்ணனை அழைக்கும் ப்ரகாரம் சொல்லும் ப்ரகாரமென்றபடி. புகழும் - श्लाघிக்கப்பட்டவனான. நல் - கல்யாணகுணசாலியான. ஒருவனென்கோ - अद्वितीयனென்று சொல்லுவேனோ. பொருவில் சர் - सदृशशून्यक्षमादि गुणशालியான. பொரு - सदृशம். பூமியென்கோ - பூமியென்பேனோ திகழும் - प्रसन्नतयाலே दीप्यमानமான. தண்பரவையென்கோ - शीतलसमुद्रमென்பேனோ. தீ யென்கோ वायुवென்கோ - स्पष्टम् । திகழும் - वर्तिக்கும், மூயாதி लयानन्तरमपि कतिपयकालம், वर्तिக்கும் ஸ்வபாவமான என்றபடி.

மு- கூவுமாற்றிய மாட்டேன் குன்றங்கள் அனைத்தும் என்கோ
மேவுசீர் மாரி என்கோ விளங்குதா ரகைகள் என்கோ
நாவியல் கலைகள் என்கோ ஞானநல்லாவி என்கோ
பாவுசீர்க் கண்ணன் எம்மான் பங்கயக் கண்ணனையே. (2)

பங்கயக் கண்ணன் என்கோ பவளச்செவ் வாயன் என்கோ
அங்கதிர் அடியன் என்கோ அஞ்சன வண்ணன் என்கோ
செங்கதிர் முடியன் என்கோ திருமறு மார்வன் என்கோ
சங்குசக் கரத்தன் என்கோ சாதிமா ணிக்கத்தையே! (3)

ஆ- (கூவுமாறு) 'மஹிதரவன்ஷத்ரு நிஸ்மூதிதிஹாஸ' 'புராணாதிருபஷத் தஜ்ந்ய
ஜ்ஞானாதிருகங்கு ஆத்மமூதனென்கிறது. (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- பாட்டுக்குத் தா - ரூர் (மஹித்யாடியால்) (2)

ச- ஆகாசமென்கோ, நீள்சுடரிரண்டும் - தீர்த்தேஜஸ்ஸுக்களிரண்டும்.
கிரணவாரா வ்யாசவந்த்ரஸூர் களென்றபடி. என்கோ - என்று சொல்லு
வேனோ. இகழ்வில் - ஒழிவில்லாமல், ஒன்றும் விடாமலென்றபடி.
இவ்வனைத்துமென்கோ - இந்த கூதன்முமென்பேனோ. (1)

குன்றங்களைத்து மென்கோ - கிரிகள் கூதனங்களுமென்று
சொல்லுவேனோ. மேவுசீர் - ஆதரணியகுணசாலியான. மாரி - வர்ம்.
என்கோ. நாவியல் - ஜிஹ்யாலே உவ்யாங்களான. இயல் - உக்தி.
கலைகள் - வித்யைகள். காதுர்ந்யதோதநாநாவியல் என்கிற விசேஷணம்.
என்கோ. ஞானநல்லாவி - சாஸ்த்ரஜ்ந்யஜ்ஞானங்களுக்கு நல்ல ஆதமா.
என்கோ. பரவுசீர் - வ்யாசகுணனா, ப்ரஹ்மகுணனா வென்றபடி.
கண்ணன் - ஸுலபனா என்றபடி. எம்மான் - அஸ்த்ஸ்வாமியான.
பங்கயக் கண்ணனை - பஞ்சலோசனனை. கூவுமாறு - அழைக்கும் ப்ர
காரம், சொல்லும் ப்ரகாரத்தை என்றபடி. அறியமாட்டேன் - ப்ர
காரங்கள் அநேகங்களாகையாலே இன்னதென்று நிர்ணயப்பண்ண
மாட்டேனென்றபடி. (2)

மூ- சாதிமாணிக்கம் என்கோ சனிகொள்ளொன் முத்தம் என்கோ
சாதிநல் வயிரம் என்கோ தவினில்சீர் விளக்கம் என்கோ
ஆதியஞ் சோதி என்கோ ஆதியம் புருடன் என்கோ
ஆதுமில் காலத் தெந்தை அச்சதன் அமலனையே! (4)

ஆ- (பங்கயக்கண்ணன்) अशेषादेषप्रत्यनीकमायं कल्याणैकतानमायं निरति
शयतेजोमयमायं निरतिशयदीप्ति युक्त दिव्यभूषणायुध विशिष्टमान दिव्यरूपத்
தையுடையவென்று சொல்லுகிறது. (3)

(சாதிமாணிக்கம்) एवं विषदिव्यरूपத்தையுடையனாய்க் கொண்டு
திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கு மென்கிறது. (4)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- சாதிமாணிக்க சப்தத்துக்குத் தா - ரூர் (अशेषेत्यादियால்) சாதி
மாணிக்கமென்றது, ரூபகாதிशयोक्तியென்று கருத்து. செங்கதிரித்
யாதி, சக்கரத்தனித்யந்தம் ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (निरतिशयदीप्तीत्यादि
யால்) पूर्वाधत्तத்துக்குத் தா - ரூர் (दिव्येत्यादियால்) (3)

நான்காம் பாட்டு

பாட்டுக்கு प्रधानतापर्यन्तருளிச் செய்கிறார் (एवविधेत्यादियால்)
இவ்வர்த்தம் तृतीयपादத்திலே காணலாம். (4)

ச- சாதிமாணிக்கத்தை - जातिमाणिक्यसदृशेन, निर्दोषकल्याणमाणिक्य
सदृशेन என்றபடி. பங்கயக்கண்ணனென்கோ பவளச்செவ்வாய்
னென்கோ, स्पष्टम् । அங்கதிரடியன் - रम्यकान्तिचरणன். அம் -
அழகு. रम्यமென்றபடி. கதிர் - 'किरण' அஞ்சனவண்ணன் - स्पष्टम्
செங்கதிர் முடியன் - अरुणयुतिकிரीटன். திருமறுமார்பன் - सलक्ष्मीक
श्रीवत्सवक्षा: । சங்குச்சக்கரத்தன் - शङ्खचक्रवान् । (3)

ஆதுமில் காலத்து - ஒன்றுமில்லாத காலத்தில், प्राकृतप्रलयकालத்
தில் என்றபடி. எந்தை-ஸ்வாமியான, सूक्ष्मचिदचिच्छरीरियான என்ற
படி. அச்சதன் - प्रच्युतिरहितस्वभावனான. அமலனை चिदचिद्गतदोषै
रसंस्पृष्टனானவனை. சாதி மாணிக்கமென்கோ - जातिमाणिक्यशरीरक
னென்று சொல்லுவேனோ. சனிகொள் - छवियुक्तமான. பொன் -

பு- அச்சதன் அமலன் என்கோ அடியவர் வினைகெ டுக்கும்
நச்சுமா மருந்தம் என்கோ நலங்கடல் அமுதம் என்கோ
அச்சவைக் கட்டி என்கோ அறுசுவை அடிசில் என்கோ
நெய்ச்சுவைத் தேறல் என்கோ கனியென்கோ பாலென்கேனே.
(5)

ஆ- (அச்சதன்) அசௌபத்யநிகராய் ஆச்ரிதரோடு நியத்யஸ்தேபைகஸ்தாவ
னாய், அஸ்திதஜனஸஸ்து:வ நிரஸநஸ்தாவனாய், பரமபொய்யனாயிருக்குமென்
கிறது.
(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- அமலனென்கிறதை விவரிக்கிறார் (அசௌபத்யநிகராய்) அச்சதன்
என் - தா - ரார் (ஆச்ரிதரோடு நியத்யஸ்தேபைகஸ்தாவனாய்) ந
என்று வ்யுத்பத்தியென்று கருத்து. அடியவரித்யாதி மருந்தமித்யந்தத்
திற்குத் தா - ரார் (ஆச்ரிதரோடு நியத்யஸ்தேபைகஸ்தாவனாய்) நலங்கடலித்யாதியான
அவஸிஸ்தத்துக்குத் தா - ரார் (பரமபொய்யனாய்) அமுதங்கட்டி அறுசுவை
யடிசிலித்யாதியான இவையெல்லாம் ரூபங்களாய் பொய்யதாரங்களா
கின்றன, என்று கருத்து. யதா பரமபொய்யனாயென்றது, பரமபொய்யவஸ்து
சரிசுகனாயென்றபடி.
(5)

ச- ஸ்வம் | முக்தம் - முகாபலம் | என்கோ - ஸ்வம்முகாபலசரிசுகனென்று
சொல்லுவேனே. சாதி நல்வயிரம் - ஸ்லாப்யமான வாகரத்திலே ஜாத
மாய் குணசாலியான வஜ்ரம் | தவிஷி லிஸீர் - விசுதேதரஹிதௌவ்யாதியுக்
மான.. தவிஷ - விசுதேதம். விளக்கம் - ப்ரகாசம். ஆதியம் சோதி
அத்யஸுந்ரஜ்யோதிமயவிப்ரஹன். ஆதியென்றது பரமபதநிலயமான ப்ரதமதர
மூர்த்தியை. ஆதியம் புருடன் - அத்யஸுந்ரபுருஷன்; த்வியாத்மஸ்வரூபத்தைச்
சொன்னபடி.
(4)

அச்சதன் அமலன்-ஸ்பஹம் | அடியவர்வினை -ஆச்ரிதர்களுடைய
கர்மங்களை. கெடுக்கும் - நசிப்பிக்கத்தக்கதர்ன. நச்சுமா மருந்தம் -
நச்சுப்படும் மஹிஷம் | ரஸ்யதயா ஸ்பூஹ்ணிய மஹிஷமென்றபடி. நலங்
கடல் - க்ஷிராத்மகதயாநல்வவாய் ப்ரகவத்சம்பந்தத்தாலே ஸுந்தரமான

மூ- பாலென்கோ நான்கு வேதப் பயனென்கோ சமய நீதி
நுலென்கோ நுடங்கு கேள்வி இசையென்கோ இவற்றுள் நல்ல
மேலென்கோ வினையின் மிக்க பயனென்கோ கண்ணன் என் கோ
மாலென்கோ மாயன் என் கோ வானவர் ஆதியையே! (6)

ஆ- (பாலென்கோ) பாலென்று சொல்லுவேனோ? சர்வவேதங்களாலும்
சர்வவேதார்த்தநிர்ணாயகமாய் हेतुமत्ताயிருந்த ब्रह्मसूत्रபதங்களாலும் परमपुरुषார்த்த
तया प्रतिपाद्यमानனென்று சொல்லுவேனோ, भोग्यதையாலவன் நுடங்கு
கேள்வி யிசையென்று சொல்லுவேனோ, இங்கு சொல்லப்பட்ட
भोग्यपदார்த்தங்க ளெல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட भोग्यமென்று சொல்லு
வேனோ, सकलपुण्यफलமென்று சொல்லுவேனோ आश्चर्यभूतனென்று
சொல்லுவேனோ, வானவராதினைய எங்ஙனே சொல்லுவே
னென்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ- நான்குவேதமியத்யாதி நூலித்யந்தத்துக்குத் - தா - ரூர் (सर्वेत्यादि
யால்) सर्ववेदार्थं निर्णायकமென்றது, சமயநீதியென்கிற षष्ठीसमास फलि
तार्थम् । हेतुமत्தென்றது हेतुप्रतिपादकமென்றபடி. இது நீதிநூலென்
கிற समासத்துக் கர்த்தம். सूत्रवाचியான நூல்சப்தம், வேதப்பயன்
சப்தம் समभिव्याहारத்தாலே पुरुषार्थतया सूत्रप्रतिपाद्यத்தை லக்ஷிக்கிற
தென்று கருத்து. இவற்றுணல்லமே லென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(இங்கு इत्यादियால்) வினையின் மிக்க பயனென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(सकलेत्यादियால்) கண்ணன் என் - தா - ரூர் (आश्रितेत्यादियால்)
மால் என் - தா - ரூர் (आश्रितवत्सलनिதியாதியால்) (6)

ஸமுத்ரத்தில். அமுதம், அச்சுவைக்கட்டி - அந்த ரஸத்தையுடைத்
தான, கட்டி - அந்த அம்ருதத்துக்கு - तुल्यरसமான கருப்புக்கட்டி
என்றபடி. गुडமென்கை. அறுசுவை - षड्रसशालியான. அடிசில்-
विलक्षणமான ओदनम् । நெய்ச்சுவை - घृतरसம். தேறல் - मधु । நெய்ச்
சுவையென்கோ தேறலென்கோ யென்றநவயம். கனி - पक्वफलम् ।
பால் - क़ैरம். (5)

மு- வானவர் ஆதி என்கோ வானவர் தெய்வம் என்கோ
வானவர் போகம் என்கோ வானவர் முற்றும் என்கோ
ஊனமில் செல்வம் என்கோ ஊனமில் சுவர்க்கம் என்கோ
ஊனமில் மோக்கம் என்கோ ஒளிமணி வண்ணையே. (7)

ஆ- (வானவர்) வான வருடைய ஧ாரகமென்று சொல்லுவேனோ? அவருடைய டீவமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய மோகமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய சர்வசுமென்று சொல்லுவேனோ? ऐहिकமான பூர்ணசம்பத்துக்கு ஆத்மமூதென்று சொல்லுவேனோ? பூணசுர்புரூபார்த்தத்துக்கு ஆத்மமூதென்று சொல்லுவேனோ? பரமபுரூபார்த்தலக்ஷணமூலத்துக்கு ஆத்மமூதென்று சொல்லுவேனோ? இவனை யெங்ஙனேசொன்னால் பூர்ணமாகச் சொல்லிற்றுவ தென்கிறார்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- ஆதி என் - தா - ரூர் (धारकமென்று) முற்றுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (सर्वस्वமென்று) செல்வம், சுவர்க்கம், மோக்கம் என்கிற சப்தங்கள் तत्तदन्तर्गमिपरங்களென்று காட்டுகிறார் (ऐहिकमित्यादि वाक्यत्रयத்தாலே. பாட்டுக்குத் - தா - ரூர் (இவனை இத்யாடியால்) (7)

ச- வானவராதியை - தேவானா் காரணமூதனை. நான்கு வேதப் பயனென்
கோ - சதுர்துவுதலமென்பேனே, துதபுதபாதுதலமென்பேனே ஂன்றபடி.
சமயநீதிநூல் - லிதூதாநுதந்யாது சூதர்து. லிதூதாநுதநிர்நாதுயகங்ளான ந்யாதுங்
களுக்கு துதபாதுதகங்ளான சூதர்துகளென்றபடி. நுதங்கு கேள்வி -
மூதநசுவரணதூதையுததூதான. நுதங்குதக - மூதிகுதக. இசை -
மூதர்து. லிதூதாநுதரண மூதநமான மூதர்துமென்றபடி. இவற்றுள் - கீழ்ச்
சொன்ன மூதர்துங்ளாநிகாட்டில். நல்லமேல் - அதுதநுதமர்து. வினை
யுதின் மிகுத பயன் - கர்மங்களுதையு துதகூதலமர்து. கண்ணன்,
மாயன், ஸுதர்து. மால் - தூதாமூதன், அதுதர்துதலிதூதர்து லிதூதர்து: (6)

ஒளிமணிவண்ணனை - उज्ज्वलमणिवर्णनै. வானவர் ஆதியென்
கோ - நித்யஸூரிகளுக்கு சத்தாதிபயோஜகனென்போனா? வானவர்
தெய்வம், सपष्टम् । போகம் - भोगम्. முற்றும் - कृत्स्नम् । कृत्स्नपुरु

மு- ஒளிமணி வண்ணன் என்கோ ஒருவனென் றேத்த நின்ற
நளிர்மதிச் சடையன் என்கோ நான்முகக் கடவுள் என்கோ
அளிமகிழ்ந் துலக மெல்லாம் படைத்தவை ஏத்த நின்ற
களிமலர்த் துளவ நெம்மான் கண்ணனை மாய னையே (8)

ஆ- (ஒளிமணிவண்ணன்) सर्वलोकसंरक्षणैकभोगनाय, सर्वजगत्स्रष्टாவாய்
चतुर्मुखादिसर्वजनैस्संस्तूयमाननायிருந்தும் களிமலர்த்துளவ நெம்மான்
கண்ணனை மாயனை निरवधिकसौन्दर्यमहोदधिபாயென்று சொல்லு
வேனோ லோகமெல்லாம் ஐச்வர்யத்தினாலே अद्वितीयனென்று
சொல்லி ஏத்தும்படி ருத்ரனுக்கு ஐச்வர்யத்தைக் கொடுத்து,
அவனுக்கு आन्मभूतனாவென்று சொல்லுவேனோ? चतुर्मुखान्तरात्म
भूतனென்று சொல்லுவேனோ? எங்ஙனே சொல்லுவே நென்கிறார்.
(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- அளிமகிழ்ந்து என் - தா - ரார் (सर्वेत्यादियால்) உலகமெல்லாம்
படபைத்து என்கிறதையுரைக்கிறார் (जगत्स्रष्टावென்று) அவையேத்த
நின்றஎன்கிறதை விவரிக்கிறார் (चतुर्मुखेत्यादियால்) ஒளிமணி
யித்யாதிக்குத் - தா - ரார் (निरवधिकेत्यादियால்) ஒருவனித்யாதி சடை
யனித்யந்தத்துக்குத் - தா ரார் (लोकमिद்யादियால்) நான்முகனித்யாதி
யை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (चतुर्मुखेत्यादियால்) (8)

ச- ஶாய்மென்றபடி. ஊனமில் - न्यूनत्वமில்லாத. பூர்மான என்றபடி.
செல்வம் - सम्पत्து. சுவர்க்கம் - स्वर्गம். மோக்கம் - मोक्षम् । (7)

அளி - कृपையை. कृपाकार्यமான ரக்ஷணத்தை யென்றபடி.
மகிழ்ந்து - अभिनन्दिத்து. रक्षणरसिकனாயென்றபடி. உலகமெல்லாம்
படைத்து அவை - அந்த லோகங்கள். ஏத்த நின்ற - स्तुतिக்கும்படி
நின்றவனான. களி மலர்த்துளவன் - मधुयुक्त विकस्वरतुलसीकனான.
களி - मधु । எம்மான் - अस्मत्स्वामியான. கண்ணனை - सुलभனான.
மாயனை, ஒளிமணி வண்ணனென்கோ, स्पष्टम् । ஒருவனென்றேத்த
நின்ற - एक एव रुद्र:என்று ஸ்துதிக்கும்படி நின்றவனான. நளிர்
மதிச்சடையன் - शीतलचन्द्रजटाकன். நான்முகக்கடவுள் - चतुर्मुखरूप
दैवम् । கடவுள் - தெய்வம். (5)

மூ- கண்ணனை மாயன்றன்னை கடல்கடைந் தமுதங்கொண்ட
அண்ணலை அச்சுதனை அனந்தனை அனந்தன்றன்மேல்
நண்ணிநன் குறைகின்றனை ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த மாலை
எண்ணுமாற்றியமாட்டேன் யாவையும் எவரும்தானே. (9)

ஆ- (கண்ணனை) आश्रित सुलभत्वाथமாக तत्सजातीयतथावतीर्णं
आश्रयार्तिमनोहर दिव्यचेष्टितங்களை யுடையனாய், आश्रितரைக் கைவிடாத
ஸ்வபாவனாய், अनन्तकल्याणगुण विशिष्टं
अनन्तकल्याणगुणमहोदधि
யான திருவனந்தாழ்வாளை दिव्यशय्यासनादிகளாகவுடையனாய் सर्व
लोकं
सर्वान्तरात्मभूत
னான எம்பெருமானை யெங்ஙனே சொல்லுவே
னென்றறிகிலே நென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- கண்ணனை என் - தா - ரார் (आश्रितेत्याद்யால்) மாய நென்கிற
தையுரைக்கிறார் (आश्रयशब्दத்தாலே) கடலித்யாதி அண்ணலையித்
யந்தத்திற்குத் - தா ரார் (अतिमनोहरेत्याद்யால்) அச்சுதனை என் - தா -
ரார் (आश्रितरையित்யாத்யால்) அனந்தனை யென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(अनन्तेत्याद்யால்) அனந்தன் தன் மேலித்யாதிக்குத் தா - ரார் (இரண்
டாமநந்தேத்யாத்யால்) ஞாலமித்யாதிக்குத் தா - ரார் (सर्वेत्याद்யால்)
सृष्टिसंहारங்களும் पालनविशेங்களென்று கருத்து. யாவையுமித்யாதிக்
குத் தா - ரார் (सर्वान्तरेत्याद்யால்) எண்ணுமாற்றித்யாதிக்குத் தா - ரார்
(எங்ஙனே इत्याद்யால்) (9)

ச- கண்ணனை - க்ருணனான. மாயன்றன்னை - आश्रयभूतனான. கடல்
கடைந்து - स्पष्टम् । அமுதங்கொண்ட - अमृतं ब्रहित्तவனான.
அண்ணலை - ஸ்வாமியான. அச்சுதனை - அச்சுதனான. அனந்தனை -
அனந்தனான. அனந்தன் தன்மேல் - அனந்தனுடைய மேலே.
நண்ணி - கிட்டி. நன்கு - நன்றாக, सादरமாக என்றபடி. உறை
கின்றனை - निद्राणனான. ஞானமுண்டுமிழ்ந்த, स्पष्टम् । மாலை -
आश्रितव्यासुघனை, எண்ணுமாறு - நினைக்கும் ப்ரகாரம், பூர்ணமாக
நினைக்கும் ப்ரகார மென்றபடி. அறியமாட்டேன். ஏனென்னில்
சொல்லுகிறார், யாவையும் - सर्वचित्तनங்களும். யவரும் - सर्वचेतनரும்.
தானே - स्वयमेव । (9)

மு- யாவையும் யவரும் தானும் அவரவர் சமயந் தோறும்

தோய்விலன் புலனைந் துக்கும் சொலப்படான்; உணர்வின் மூர்த்தி
ஆவிசேர் உயிரின் உள்ளால் ஆதுமோர் பற்றிலாத
பாவனை அதனைக் கூடில் அவனையும் கூடலாமே. (10)

ஆ- (யாவையும்) இப்படி சர்வவஸ்துக்களோடும் ஆத்மதயா சம்பந்தமுண்டாயிருக்கச் செய்தே, ஹேயபுருஷஸ்தயா சுவேதரஸமஸ்த வஸ்து விசஜாதீய னாய் ஜானஸ்வரூபனாயிருக்கையாலே சுவசரீரமூதஸமஸ்தவஸ்துத சர்வதோஷரஸஸ்பூஷனாயிருக்கும். இது கூடுமோவென்னில் இந்த சரீரத்திலே வர்த்திக்கிற இந்த புருஷாத்மாவுக்கு இந்த சரீரகததோஷங்களினால் அஸஸ்பூஷனாயிருக்கையாகிற இஸ் ஸ்வபாவங் கூடுமாகில் எம்பெருமானுக்குமிது கூடுமென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- யாவையுமித்யாதிக்குத் தா - ரூர் (இப்படி இத்யாதியால்) புலனைந் துக்குஞ் சொலப்படான் என் - தா - ரூர் (ஹேயேத்யாதி யால்) உணர்வின் மூர்த்தி யென்கிறது ஹேதுமென்கிறார் (ஜானேத்யாடியால்) அவரவரித்யாதிக்குத் தா - ரூர் (சுவசரீரேத்யாதி யால்) இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன படியே சர்வசரீரரியாகில், ததூததோஷாதிகளிலனுக்கு வாராதோ வென்ன அதில்லை யென்கிறாரிப் பாட்டிலே யென்று சங்கதி சூचितை. ஆவிசேருபிரென்கிறதி னார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (இந்த சரீரேத்யாடியால்) பாவனையதனைக் கூடிலென்கிறதற்கு புலிதாய்மருளிச் செய்கிறார் (இஸ் ஸ்வபாவங் கூடுமாகிலென்று. அவனையும் கூடலாமே என் - தா - ரூர் (எம்பெருமானுக்கு இத்யாடியால்) இவ் உத்தராத்ந்துக்கு யோஜனாந்தரங்களுண்டாயிருக்க, இந்த யோஜனே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த தென்பர்கள். (10)

ச- புலனைந்துக்கும் சொலப்படான் - இந்திரியங்களைந்துக்கும் விஷயமாகச் சொலப் படாதவனான. உணர்வின் மூர்த்தி - ஜானஸ்வரூபன், ஸர்வாஸவபுருஷ பரதே: என்கிற இடத்தில் வபுஷஸ்சுதம்போலே மூர்த்திசுதமிங்கே

மு- கூடிவண்டறையும் தண்தார்க்கொண்டல்போல்வண்ணன்ற ன்னை
மாடலர் பொழில்குரு கூர் வண்சட கோபன் சொன்ன
பாடலோர் ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்தும் வல்லார்
வீடில போக மெய்தி விருர்புவர் அமரர் மொய்த்தே (11)

(கூடி) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸர்வகாலமும் **भगवत्कैङ्कर्यத்**
தைப் பெற்றயர்வறுமமரர்களுக்குப் **परमभोग्य**ராவரென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

நிகமனம்

இ- வீடிலவென்கிறதற்கு **फलितार्थ**மருளிச் செய்கிருர் (ஸர்வகாலமு
மென்று) போக மெய்தி என்கிறதையுரைக்கிருர் (**भगवदित्यादियाல்**)
அமரர் மொய்த்துவிரும்புவர் என்றநவயமாக்கித் **ता - रूर्** (அயர்வறு
इत्यादियाல்) (11)

स्वरूपपरम् । யாவையும் யவருந்தானாய் - **सर्वचेतनाचेतनात्मा**வாயிருந்து
வைத்து, அவரவர் சமயந்தோறும். அந்தந்த சேதனருடைய
ஸமயங்கள் தோறும். சேதனரைச் சொன்னது அசேதனங்களுக்கும்
उपलक्षणम् । ஸமயமிங்கு **व्यवस्थै चेतनाचेतन**ங்களுடைய **परिणामित्व**
सुखित्वादिव्यवस्थैகள் தோறு மென்றபடி. தோய்விலன் - சங்மில்லாத
வன். **परिणामित्वादि सम्बन्धम्** தனக்கில்லாதவ னென்றபடி. ஆவி-
ப்ராணன். **लक्षणया शरीरपरम्** । ஆவிசேர் - **शरीरगत**னான். உயிரினுன்-
आत्माவினிடத்திலே. ஆலென்றது, **वाक्यपूरणम्** । ஆது மோர் பற்றி
லாத - **यत्किञ्चिदेकसङ्ग**மில்லாத.பாவனை - **भावनै**யானது. நிர்ணயமான
தென்றபடி. ஆத்மாவுக்கு **शरीरगतयत्किञ्चिदोष**சங்முமில்லை யென்கிற
நிர்ணயமான தென்றபடி. அதனை - அந்த - ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை,
கூடில் - கிட்டுமாகில், விஷயீகரிக்கி லென்றபடி. அவனையுங் கூட
லாமே - **चिदचिद्गत दोष**சங்மொன்றுமில்லை யென்கிற நிர்ணயமானது
பரமாத்மாவையுங் கிட்டலாமே பரமாத்மா **निर्दोष**னென்று நிர்ணயிக்
கலாமென்றபடி. (10)

சு- கூடி - சஹீபவித்து, வண்டறையும் - மூங்குள் சப்திக்கிற. அறை
கை - சப்திக்கை, தண்தார்சிதலமாலாசாலியான. கொண்டல் போல்
வண்ணன் தன்னை - மெய்துலயவரணை. கொண்டல் - மேகம், மாடலர்
பொழில் - பரிசுரங்களிலே விக்ஸ்வரங்களான உத்யானங்களை யுடைத்
தான. குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன, பாடலாயிரத்துள் - நாய
சஹஸ்ரத்தில். இவையுமொருபத்தும் விலக்ஷணங்களான இந்த பாட்டு
கள் பத்தையும்.. வல்லார், வீடில - விஞ்ஞேதரஹிதமான. போகமெய்தி
மோகத்தைப் பெற்று. அமரர் மொய்த்து விரும்புவர் - அமரராலே
சூழ்ந்து கொண்டு அஸாதிக்கப்படுவர். (11)

ज्ञानधैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदास्तरामानुजमहादेशिकाय नमः :

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(புகழுநல்லொருவன்)

भूतैस्तत्कार्यं भूतैः शुभनिजवपुषा दीप्तिमद्भिः पदार्थैः

पथ्यास्वादोपपन्नैः श्रुतिमुखसुभगाशेषशब्दप्रपञ्चैः ।

नानानाकारैः पुमर्थैर्जगदधिपतिभिश्च तनोचेतनौघैः

जुष्टं दोषैरदुष्टं निखिलतनुतया सम्प्रतुष्टाव तुष्टः ॥२७॥

(भूतैः) பொருவில் சீர்ப்பூமியித்யாதி - பூமியாதிபஞ்சமூலங்களோடும்
(तत्कार्यंभूतैः) குன்றங்களனைத்துமித்யாதி - பூமியாதி காரியங்களான பவத்
மேகநக்ஷத்ர வித்யாஷ்டங்களோடும். வித்யாஸ்வரூபையான உக்தி, வாயுவினாலே அமி
த்யக்ஷயையாகையாலே வித்யைகளை வாயுகர்ரய மென்கிறது. ஞான
நல்லாவி என்கிற விடத்தில், ஆவியென்று லக்ஷணையாலே சரீரத்தைச்
சொல்லி, அத்தாலே ஞானத்துக்கு சரீரமென்று, ஜ்ஞானஸாஹனமான
சப்தத்தைச் சொன்னபடி. (शुभनिजवपुषा) பங்கயக் கண்ணென்
கோவித்யாதி - நிரதிசய சௌந்தர்யவிசிஷ்டவ்யமஜ்ஜலவிந்நதகோடும், (दीप्तिमद्भिः
पदार्थैः) சாதிமாணிக்க மித்யாதி - நிர்மலங்களான மாணிக்யகனகமுக்தா
வஜ்ராதி பதார்த்தங்களோடும் (पथ्यास्वादोपपन्नैः) நச்சுமாமருந்தமித்யாதி -

ஹிதங்களாயும் மதுரங்களாயுமிருக்கிற மஹிஷாமृतகுடபட்ரசயுதாந்மமது
 கலக்ஷீரங்களோடும் (அதிமுகுஸுமகாசேஷ ஶாந்நபபஞ்சை:) நான்குவேதப் பயனி
 த்யாதி - (அதிஸ்மृதிதிஹாஸபுராண லௌகிககாநாதி ஶாந்நங்களோடும்(நானாகாரை:
 புமயை:) ஊனமில் செல்வமித்யாதி - பூதபிவதங்களான எஷ்வயஸ்வம்மோக்ஷ
 பூருஷாந்ங்களோடும் (ஜகத்பிபதிபி:) ஒருவனென்றேத்த நின்றவித்யாதி
 லோகத்தில் ப்ரதானரான சர்வதமுஷ்டர்களோடும் (சேதநாசேதநைபைஜுஷ்)
 யாவையும் யவரும்தானே - சேதநாசேதநசஹங்களோடு கூடினவனாய்மூ
 (தொபைரதுஷ்ம) அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்வினாதித்யாதி - தத்கதததததத
 சஸ்பூஷ்நாயிருக்கிற எம்பெருமானே புகழுநல்லொருவனென்கிற தசசத்
 திலே சர்வாரீரனாக ஆழ்வார் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி யருளிநாரென்
 கிருர். (27)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
 திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் பத்தில் நாலாந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

மூ- மொய்மாம் பூம்பொழில் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்று
கைம்மா வுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல்வண்ணன் கண்ணன்
எம்மா னைச்சொல்லிப் பாடி எழுந்தும் பறந்தும்துள் ளாதார்
தம்மால் கருமம் என்? சொல்லீர்! தண்கடல் வட்டத்துள்ளீரே .
(1)

ஐந்தாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (மொய்மாம் பூம்பொழில்) எவ்மூனான எம்பெருமானுடைய
ஆத்மாவாசனாதி கல்யாணகுணங்களை அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜனித
மான ப்ரியதிசயத்தாலே அபகூதிஐதராய்க்கொண்டு, அக்குணங்களைச்

இ- ஸகவத்க்ஐய்த்திலே பவூதரான இவர் இத்தைவிட்டு, தம்மால் கரும
மென் முழுதுணர் நீர்மையினுரே இத்யாதிகளாலே சிலரை
நிந்திக்கையும் சிலரை ஸ்துதிக்கையும் அசஐதமன்றோ என்ன அவ
தரிப்பிக்கிருர் (எவ்மூனான இத்யாதியால்) எவ்மூனான என்றது, கீழ்ச்
சொன்ன படியே சர்வஸ்துசரீரியாய் திவ்யரூப ஸூணாதிசாலியாய் பரம
ஸோக்யானான என்றபடி. அபகூதிஐதராய்க்கொண் டென்கிறதற்கு, சொல்லு
கிருர் என்கிறதோடே அந்வயம். ப்ரியதிசயத்தாலே அபகூதிஐதரா
யென்றது ஸகவதஸுஸவரஸமில்லாதாரை, தாம் தம்வாயாலே நிந்திக்கும்
படி அதிஹ்ந்தாலே பரவசராயென்றபடி. சாதிகாஐனிகளாயிருக்கிற
ஆழ்வாருக்கு இப்படி அதிஹ்நும் சிலரை நிந்திக்கையும் கூடினபடி
யென்னென்னில் விஸயாஸாதத்தாலே பிறந்த அதிஹ்நும், ஔவாதி
களாலே சிலரை நிந்திக்கையும் ஸாஸ்த்ரிநிபிஐமாயைக்யால், ஸகவத்யுணானு
ஸவகூதங்களான அதிஹ்நாதிசலிவர்க்கு வரக்கூடுமென்று கருத்து. சவ
ஸஸ்யநிஸுக்நோ நாரத: சர்வஐர்பிவ் என்று சொல்லப்படுகிற நாரதாதிகளும்
ஸகவதஸநிபிதிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகா நிற்பார்களிறே.
விசக்தாஐக்யானாயிருக்கிற திருவடியும் பிராட்டியைக் கண்டு வந்த
ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப்பார்த்து நீங்கள் மதுவனத்தை யழித்து
ஸுஜியுங்கோள், அஹ்மாவாரியியாமி யுஸ்தாக் பரிபந்நி:என்றாரிறே, ஸ்ரீஸூக
:வ்ஹ்ரிபியும், திக் தஸ்ய ஜிவித மஹோபுரஹாஐமஸ்யஎன்று ஸக்திஹ்நரை நிந்தித்தா
னிறே. குணங்களைப் பிதற்றி யித்யாதி பதங்களாலே ஆத்ரிதொமாஐக

(1)

முதற் பாட்டு

(1)

ச- மொய் - நிவிடிமவத துக்களான. மா - மஹத்துக்களான. பூம்
ரம்யங்களான. பொழில் - உத்யானங்களை யுடைத்தான. பொய்
கை - சரசுஸிலே. முதலை - ஆஹத்தாலே. சிறைபட்டு - நிரோதத்தை
யடைந்து. நின்ற - நிश्चயனான. கைம்மாவுக்கு - ரஜத்துக்கு. அருள்
செய்த - கृபையைப் பண்ணினவனான, ஆஹத்தை நிரசித்து, தத்மிமத
கீட்யங்களைக் கொண்டருளினவனான என்றபடி. கார்முகில் போல்
வண்ணனாய கண்ணனான, எம்மானை, சொல்லிப்பாடி - ப்ரியதிசய
த்தாலே, ஞானப்பண்ணி. எழுந்தும் - ஹ்ரித்ரேகத்தாலே இதஸ்த: உச்சரித்தும்.
பறந்தும் - ததோ஽ப்யதிகஹந்தாலே பூமியிலே கால்படாதபடி. கிளம்பி
யும். துள்ளாதார் தம்மால் சசம்மனதன் பண்ணாத தங்களாலே. கருமம்
என் - ப்ரயோஜனமென்ன. தங்களுக்கு இதி ஷே: | பிறருக்கு ப்ரயோ

மூ- தண்கடல் வட்டத்துள் ளாரைத் தமக்கிரை யாத்தடிந் துண்ணும்
திண்கழற் காலசு ரர்க்குத் திங்கிழைக் கும்திரு மாலை
பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப் பறந்தும் குனித்துழ லாதார்
மண்கொள் உலகில் பிறப்பார் வல்வினை மோத மலைந்தே, (2)

ஆ- (தண்கடல்) **परदुःखासहिष्णुतैयாலே परदुःखनिरसनैकस्वभावनायिरुந்**
தவனைப்பண்கடலைக் கொள்ளப் பாடிப் பறந்துங்குனித் துழலாதார்
நித்யஸம்ஸாரிகளென்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- **पूर्वाधत्तिल अर्थसिद्धिक्किற** அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார் (பரே
த்யாதியால்) **पूर्वाधत्तुக்குத்** தா - ருர் (**परदुःखनिरसनेत्याதியால்**) துரிய
பாடத்துக்குத் தா - ருர் (**नित्येत्याதியால்**) ஸ்ரீகஜேந்த்ர ரக்ஷணத்தைக்
கேட்டு **विकृतराकाताரை** நிந்தித்தார் கீழ். **ततोऽप्यधिकமான सर्वविषय**
रक्षाव्यापारத்தைக் கேட்டும் **विकृतराकाताரை** நிந்திக்கிறாரிப் பாட்டி.
லென்றும் கீழே **निष्फलरென்றார்**. இங்கே **अनर्थभागிகளென்கிறு**
ரென்றுமிப்படி सङ्गतिद्वयं गर्भितम् । (2)

ச- ஜன மில்லாதவளவேயன்றி, தங்களுக்கும் தங்களாலே ப்ரயோ
ஜனமில்லை என்று கருத்து. தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் - **शीतल समुद्र**
मण्डलवर्तिकाள் **समुद्र परिवृत भूमण्डलवर्तिक**ளென்றபடி. சொல்லீர் -
சொல்லுங்கோள். ஒருவராலும் சொல்லக் கூடாதென்று கருத்து
प्राज्ञानभिज्ञविभागमற **भूमण्डलस्थरெல்லார்க்குமிவ்** அர்த்தம் ப்ரஸித்த
மென்றிருக்கிறார். (1)

தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரை - **शीतलसिन्धुपरिवृत,भूमण्डलस्थितரை**,
भूमण्डलस्थितिमात्रमொழிய மற்றோரபராத மில்லாதாரை யென்றபடி.
தடிந்து - **हिंसित்து**. தமக்கிரையாய் - தங்களுக்காஹாரமாக. உண்
ணும் - **भक्षिக்கும்** ஸ்வபாவரான. திண்கழற்கால் - **दृढकटकपाद**ரான,
दुर्मोचमायं परहिंसाविरुदமான **वीरकटकத்தையுடைய** கால்களையுடைய
ரான வென்றபடி. அசுரர்க்கு - **असुरர்க்கு**. தீங்கு - **कष्ट**த்தை,
नाशोपायத்தை என்றபடி. இழைக்கும் விசாரிக்கும் ஸ்வபாவன

மு- மலையை எடுத்துக்கல் மாரி காத்துப் பசுநிரை தன்னை
தொலைவு தவிர்த்த பிரானைச் சொல்லிச்சொல் லிநின்றெப்
போதும்
தலையினோ டாதனம் தட்டத் தடுகுட்ட மாய்ப்பற வாதார்
அலைகொள் நரகத் தழுந்திக் கிடந்துழைக் கின்ற வம்பரே. (3)

ஆ- (மலையை) उपकारानभिज्ञपशवादिरक्षणैकभोगत्वமாகிற மஹாகுணத்
தையுடையவனானவனை அநுஸந்தித்து, அபகூதிஐதராகாதார் யாவர்
சிலர், அவர்கள் रौरवादिनरक यातनையை அநுபவிக்கிறார் கிடரென்கிறார்.
(3)

ஆன்றும் பாட்டு

இ- மலையை इत्यादि பிரானையித்யந்தத்துக்குத் தா - ரார் (उपकारेत्यादि
யால்) अपिशब्दம் गोपपरम् । पूर्वोक्तगुणादप्यधिकमान गोगोपरक्षणத்தைக்
கேட்டும் विकृतராகாதாரை गहिंக்கிறார் என்று सङ्गतियும் गमितै ।
तृतीयपादத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (अप्रकृतिमिथ्याதியால்) तुरीयपादத்தை
ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (रौरवेत्यादियाல்) அநுபவிக்கிற ரென்கிற वर्तमान
निर्देशத்தாலே भगवदनुभवத்தாலே विकृतராகாமையே நரகாநுபவ
மென்றதாகத் தோற்றுகிறது. (3)

ச-திருமலை-श्रीपतियை, जगद्विरोधिनिरसनத்தாலே ஸ்ரீக்குப்ரியனானவனை
யென்று கருத்து. பண்கள் - கானங்கள், தலைக்கொள்ளப்பாடி -
उन्मस्तकங்களாம்படி கானம் பண்ணி. பறந்தும் - ஆகாசத்திலே
கிளம்பியும், குனித்து - நடித்து. உழலாதார் - இதுவே கார்யமாய்த்
திரியாதவர்கள். வல்வினை -वलिप्रापங்களானவை. மலைந்து-प्रवृद्धங்
களாய். மோத - தங்களைத்தறையோடே யெத்தும்படி, अत्यन्तं बाधि
க்கும்படி என்கை. மண்கொளுலகில் -मृत्तिकामयமான லோகத்தில்.
பிறப்பார் - ஜநிப்பார்கள். (2)

மலையையெடுத்து -गोवर्धनத்தை யெடுத்து. கன்மாரி - शिलावर्षत्
தை. उग्रवर्षत्தையென்றபடி. கல்மாரி என்கிற இடத்தில் लकारस्य
न त्वम् । காத்து - निवारित्तु. பசுநிரை தன்னை - गोपङ्क्तियை.

மு- வம்பவிறு கோதை பொருட்டா மால்விடை யேழும் அடர்த்த
செம்பவ ளத்திரள் வாயன் சிரீதரன் தொல்புகழ் பாடி
கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதார்
தம்பிறப் பால்பய னென்னே சாது சனங்களிடையே. (4)

ஆ- (வம்பவிறு) ஸ்ரீதரனாகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு
சர்வலோகைக்காக, எருதேழுடர்க்கப் பெற்றதினாலுள்ள ப்ரீதியதிசயத்

நான்காம் பாட்டு

இ- சிரீதரனென்கிறது இதுமென்கிறார் (ஸ்ரீதரனாகையாலேயென்று)
ஸ்ரீயை ஸதா வக்ஷஸ்ஸிலே தரிக்கும்படி அவள் பக்கல் அத்யந்தப்ரணயி
யாகையாலே யென்றபடி. ச்ரீநாமா லக்ஷ்மி: 'யாமிஸ்த்வ்' ஸ்தன வாஹுஹி
மிரிவ என்கிறபடியே ஸ்ரீக்கு ஸ்தனவாஹுஹி விஹிதமான நப்பின்னைப்
பிராட்டி பக்கல் அஸ்தியானது அவிபயப்ரேமாதிசயத்தாலே வந்த
தென்கிறார் என்று கருத்து. வம்பவிறு கோதை பொருட்டா என் -
தா - ரார் (நப்பின்னை இயாதியால்) மால்விடையேழு மென்கிறதை
புரைக்கிறார் (எருது இயாதியால்) இதில் அபிபிரேதார்த்தமருளிச் செய்கிறார்
(அதினாலே இயாதியால்) செம்பவளத்திரள் வாயன் என் - தா - ரார்

3- தொலைவு-விநாசம். பிராணை - உபகாரகளை. சொல்லிச் சொல்லி-
ப்ரீதியதிசயத்தாலே அபிபிரேதத்து. எப்போதும் நின்று - ஸர்வகாலமுமிப்
படியே ஸ்திரீஸ்வபாவராய். தலையினோடு-சிரஸஸோடே. ஆதனம் -
ஆஸனம், பூநலமென்றபடி. தட்ட - தட்டும்படி. தடுகுட்டமாய் -
வिविधविकृतचेष्टितमாய். பறவாதார் - ஆகாசத்திலே கிளம்பியோடா
தவர்கள். அலைகொள் - தரஹிதமான. ப்ரவஹுமான என்றபடி.
நரகத்து - நரகத்திலே. அமுந்திக் கிடந்து - காஹமனராய்க் கிடந்து.
உழைக்கின்ற - க்லேஷியா நிற்கிற. வம்பரே - நூதனரே. நரகயாதனையில்
நூதனரென்றபடி. சிரானுமவேஹிநரகம் அவர்களுக்கு கண்ணமாகா
தென்று கருத்து. (3)

மு- சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனச் சாதிப்பதற்கு
ஆதியஞ்சேதி யருவை அங்குவைத் திங்குப் பிறந்த
வேத முதலினைப் பாடி வீதிகள் தோறும் துள்ளாதார்
ஒதி யுணர்ந்தவர் முன்னு என்சவிப் பார்ம் கிசரே? (5)

ஆ-தாலே புதுக்கணித்ததிருப்பவளத்தை யுடையவனுடைய இந்த
மணியிவாதி குணானுசந்தி ஜனித மீத்யதிசயத்தாலே அபகூதிஜனராகாதார்
மகவதேகமோரான மூலைவண்ணவர்கள் நடுவேஎன்ன ப்ரயோஜனத்
துக்காகப் பிறந்தார்களென்கிறார். (4)

இ- (புதுக்கணித்த இயாதியால்) தொல்புகழ் என் - தா - ரார் (இந்த
இயாதியால்) வுதியபாத்தலை ஸங்கரஹிக்கிறார் (அபகூதிமீத்யாதியால்)
சாதுசனங்களைவிடையே என் - தா - ரார் (மகவதீத்யாதியால்) தம்
பிறப்பால் பயன் என்னென்ன என் - தா - ரார் (என்ன இயாதியால்)
அவர்களுக்கு அபிஜனமுண்டானாலும் வ்யம்மென்கிறாரிப்பாட்டி லென்று
சங்கதியும் மிதி. (4)

ச- வம்புவிழ்கோண்த பெருட்டி - பரிமளம் ப்ரசரிக்கிறி மாலைபு
யுடையவள் பொருட்டாக, நீளையொருட்டாக வென்றபடி. வம்பு
பரிமளம். அவிழ் - விசுமி, ப்ரசரிஎன்றபடி. கோதை - மாலை.
மால் - மஹத்துக்களான விசுடையேழும் - வருஷபங்களேழையும்
அடர்த்த பீடித்தவனான செம்பவளத் திரள்வாயன் - ஶோணவால
சமூஹனான. சிரீதரன் - மூர்திரனுடைய. தொல்புகழ் - சாபாவிக்
சுணங்களை. பாடி, கும்பிடு நடமிட்டு - சாஜலிவநதனத்தைப்
புண்ணி நடம் - நர்த்தனம். ஆடி - கூத்தாடி. கோகு - மர्याதி
கம. உகட்டு - உமஸ்துமாய். உண்டு - இந்த கோலாஹலத்தை சூசித்து
உழலாதார் தம்பிறப்பால் - இதுவே யாத்ரையாய் திரியாத ஜனங்
களுடைய உத்பத்தியாலே. தம்மென்று சாங்கம்! சாது சனங்
களிடையே - சாதுஜனமத்யத்திலே, பயனென்னே - ப்ரயோஜனமெது
சாதுஜன மத்யே சேமாயுத்தியாலே ப்ரயோஜன மேதென்று தாத்தபர்யம். (4)

ச- சாதுசனத்தை - சாதிவகஜனமான தேவகீ வஸுதேவாதிகளை.

ஆ- (சாது) ஸர்வ வேதங்களாலும் சர்வவேதேன ப்ரியாயமீனயிருந்தி
வைத்து அபிரதஜனவிருஷிகஸாத்யுர நிரசநாயமாக ஸாஸாधारण दिव्यरूपविशिष्ट
னையக் கொண்டிருந்த லோகத்திலே மனுஷ்யனாய் வந்து பிறந்து
மஹா குணத்தையுடையனாய் இருந்தவனைப்பாடி வீதிகள் தோறும்
திரியாதார், எத்தனையேனுமறிவுடையரேயாகிலும், அவர்களாலொரு
ப்ரியோ ஜன்மில்கை என்கிறார். (அதி - அவதார ரூபம் கிருந்தவன் - ஸ்ரீ
இந்தாம் பாட்டு

(இ) வேதமுதல்வரை என்ன - தா - ருர் (சர்வ்யாடியால்) சாதுசனத்தை
நதியுமென் கிறதையுரைக்கிறார் (அபிரதேயாடியால்) கஞ்சனைச் சாதிப்ப
தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (கன்சேயாடியால்) ஆதியஞ்சோதியிரு
வையங்குவைத்து என் - தா - ருர் (ஸாஸாधारणेत्याடியால்) இங்குப்
பிறந்த என் கிறதையுரைக்கிறார் (இந்த - லோகத்தில் - இத்யாடியால்)
திவ்யரூபத்தை அங்கேவைத்துவிட்டு, இங்கே பிறந்தானென்றந்த
திங்கொள்ளில்; ஒரு குளசிசயம் சொல்லிற்குகாமையால், அங்கு
என்னது இயந்திரமாய் திவ்யரூபத்தை அங்குப்போலே வைத்துக்
கொண்டிருந்து பிறந்தான் என்று விவரித்தென்று கருத்து. ஒதியுணர்நீ
திவ்யமுன்னு என் - தா - ருர் (எத்தனையேனும் - இத்யாடியால்) என
சனிப்பாரித்யாதிக்குத் தா - ருர் (அவர்களால் - இதி); (இ) (5)

சு - நவியும் பீடிக்கும்வனான சுஞ்சனை, கம்சனை, சாதிப்புதற்கு - சாபிக்
(கிறதற்கு, ஐயிக்கைக்காக வென்றிட), அதி - அவதார ரூபங்களுக்கு
ஆதியான, அம் - ஸுந்தரமான, சோதி - ஸ்வப்ரகாசமான, உரு
வை, - ரூபத்தை, அங்குவைத்து - அங்குப்போலே, வைத்துக்
கொண்டு முனைவகுண்டத்திற் போலே தரித்துக்கொண் டென்றபடி.
परमातुल्यरूपविशिष्टनாய என்றதாயிற்று, இங்குப் பிறந்த, வேதமுதல்
வரை - वेदप्रधानனை वेदानां प्रधानप्रतिपाद्यனை யென்றபடி, பாடி - கானம்
பண்ணி, வீதிகள் தோறும் துள்ளாதார் स्पष्टम् । ஒதியுணர்ந்தவர்
முன்னு - அத்யயனம் பண்ணி ஞானிகளாயிருப்பார் முன்னாக,
ஏன்சனிப்பார் - என்ன ஐயிப்பார்கள், மனிசரே - மனுஷ்யரோ,
அவர்கள் ஐயமும், வ்யர்த்தம் அவர்கள் மனுஷ்யருமல்ல ரென்று
கருத்து.

(5)

மு- மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த
தனியன் பிறப்பிலி தன்னைத் தடங்கடல் சேர்ந்த பிராணை
கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கட்டியைத் தேனை அமுதை
முனிவின்றி ஏத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர் நீர்மையி னாரே. (6)

ஆ- (மனிசரும்) சுவேதரஸமஸ்த வஸ்து விசஜாதீயனாய் கர்மாபிநஜன்மரஹிதனாய்
க்ஷிராண்வனிகேதனனாய் அபிதரரிதிராணாய்மாக சுவசஹ்யத்தினாலே பாகூததோஷங்
களொன்றும் கந்நியாமே மனுஷ்யாதி சவ்யோனிகளிலும் வந்து அவதீர்னனாய்
நிரதிசயபோக்யமூதனாய் இருந்தவனை அநஸூயுக்களாய்க் கொண்டேத்திக்
குனிப்பார் யாவர் சிலர், அவர்கிடர் சவ்ஜராகிருரென்கிருர். (5)

ஆறும் பாட்டு 1

இ- தனியன் என் - தா - ருர் (சுவேதரெத்யாடியால்) பிறப்பிலி தன்னை
என் - தா - ருர் (கர்மெத்யாடியால்) அசுவ்யவாசி பான மாயசப்தமிங்கே
அவதாரரஹஸ்ய ரூபாசுவ்யபரமென்கிருர் (அபிதரெத்யாடியால்) தோஷங்
களொன்றது. ஜானசஹேவமும் துக்காதி களும் மாंसशोणितत्वादிகளும்
மித்யாத்வமும் காலவசயத்வமுமென்றபடி. கந்நியாமே என்றது இஃதது
மில்லாமலென்றபடி. ப்ரதமபாடத்தில் அவசிஸ்துத்துக்குத் தா - ருர் (மனுஷ்ய
த்யாடி யால்) துதீயபாடத்துக்குத் தா - ருர் (நிரதிசயெத்யாடியால்) முனி
வின்றி யென்கிறதையுரைக்கிருர் (அநஸூயுக்களாய் என்று) அவதாரத்
திலே மோஹதுக்காதி தோஷாவிஃகரணரஹிதராயென்றபடி. முழுதுணரி
த்யாதியை ஸங்க்ரஹிக்கிருர் (சவ்ஜரென்று) (6)

ச- மனிசரும் - மனுஷ்யரும். மற்றும் - அந்யரும், தேவருமென்றபடி.
முற்றுமாய் - கூதஸ்ஸமுமாய், மத்யாதிதீர்யக்குக்களுமாயென்றபடி. ராம
க்ருஷ்ணாதி மனுஷ்ய ரூபனும், உபேந்த்ராதி தேவரூபனும், மத்ஸ்
யாதிதிர்யக்ரூபனுமாயென்ற தாய்த்து. மாயப்பிறவி பிறந்த - ஆச்
சர்யஜந்மங்களிலே பிறந்தவனான. தனியன் - அத்தீயனான, விசஜா
தீயனான என்றபடி. பிறப்பிலி தன்னை - ஜன்மரஹிதனான, கர்மகூத
ஜன்மரஹிதனான என்றபடி. தடங்கடல் சேர்ந்த-விசால சமுத்ரையியான்
பிராணை - உபகாரகனான. கரும்பினின் சாற்றை - கரும்பினுடைய

மு- நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஐவர்க் கருள்செய்து நின்று
பார்மல்கு சேனை அவித்த பரஞ்சுட ரைநினைந் தாடி
நீர்மல்கு கண்ணின ராகி நெஞ்சம் குழைந்துநை யாதே
ஊன்மல்கி மோடு பருப்பார் உத்தமர் கட்கென் செய் வாரே? (7)

அ- (நீர்மையில்) பாண்டவர்கள் பக்கலுள்ள வாत्सल्यத்தாலே சத்ரி
ரோஷிகளான துர்யோதனாதிகளையும் மற்றுமுள்ள ப்ரதிகூலவர்த்தையு
மடங்க நிரசித்தத்துவே தனக்கு நிரதிசயதேஜஸாகவிருந்தருளினவனை
நினைத்து நீர்மல்கு கண்ணினராகி, நெஞ்சங் குழைந்து நையாதே
கேவல் ஶரீரபொகராயிருப்பார், இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வதிக்கிற
தேசத்திலே என்செய்ய வுளரான ரென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- ஐவர்க்கருள் செய்தென்கிறது हेतुर्गर्भமென்கிறார் (பாண்டவர்
கள் इत्याதியால்) நீர்மையில் என் - தா - ருர் (तद्विरोधिकளென்று)
நூற்றுவர் வீய நின்றென்றந்வயமாக்கித் தா - ருர் (துர்யோதனாதி
களையுமென்று) பார்மல்கு சேனையவித்த என்கிறதை யுரைக்கிறார்
(மற்றுமுள்ள इत्याதியால்) பரஞ்சுடரை என் - தா - ருர் (அதுவே
इत्याதியால்) ஊன்மல்கி மோடு பருப்பார் என் - தா - ருர் (கேவலமித்
யாதியால்) உத்தமர்கட் கென் செய்வாரென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரித்யாதியால்) (7)

ச- இனிய சாற்றை, ஸ்ரீவான ஸாரத்தை என்றபடி. கட்டியை-
சுடத்தை. , தேனை - மதுவை. அமுதை-அமृतத்தை. முனிவு - ஶ்ரீமம்.
அசூயையை उपलक्षிக்கிறது. இன்றி - இல்லாமல். ஏத்தி - ஸ்துதித்து.
குனிப்பார் - நதிப்பார். முழுதுணர் நீர்மையினார் - कृत्स्नज्ञानस्वभावர்
सर्वज्ञரென்றபடி. (6)

ஐவர்க்கு - பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு. அருள் செய்து- க்ருபை
யைப் பண்ணி. நீர்மையில் - दाक्षिण्यशून्यரான, நீர்மை - दाक्षिण्य
நூற்றுவர் - 'शतसङ्ख्यரான துர்யோதனாதிகள். வீய - நசிக்கும்படி.
நின்று - यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनादनः என்னும்படி பாண்டவர்

மு- வார்புனல் அந்தண் அருவி வடதிரு வேங்கடத் தென்னத
பேர்புல செல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென் றேபிறர் கூறு
(7) ஊர்புல புக்கும் புகாதும் உலோகர் சிரிக்குநின் ருது
ஆர்வம் பெருகிக் குனிப்பார் அமரர் தொழப்படு வாரே, (8)

ஆ- (வாராபுனல்) நிரதிசயமோயமான திருமலையிலே நின்றருளி
என்னையடிமை கொண்ட திருவேங்கட முடையானுடைய திரு
நாமங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களல்லாதார்பித்த
ரென்று சொல்லும்படி மனுஷ்யர் சந்நிதானத்தோடு அசந்நிதானத்தோடு
வாசியன்றிககே, லௌகிகர் சிரிக்க, அதுவே உத்தமகமாம்படி சசம்மம்
சேஷிதத்தையுடையராய் அபிநிவேசம் மிகுந்தாடுமவர்கள், அயர்வறு
மமரர்களிலும் ச்ரேஷ்டரென்கிறார். (8)

എന്നിവിടെയും

இ- வாராபுனிலந் தண்ணருவி என் - தா - ஞா (நிரதிசய்த்யாடியால்)
எந்தை என் - தா - ஞா (மனுஷ்யா இत्याடியால்) வர்சியினற்க்கே என்
கிறதற்கு ஆடுமவர்கள் என்கிறதோடே அந்வயம். சிரிக்க நின்றடி
என்கிற 'சமம்யா'ஹரத்துக்குத் தா - ஞா (அதுவே இत्याடியால்) நின்றடி
என்கிறதை விவரிக்கிறார் (சசம்மஸ்யாடியால்) ஆர்வம் பெருகிக்
குனிப்பார் என்கிறதை உரைக்கிறார் (அபினிவேஷம் இत्याடியால்) அம்மா
தொழப்படுவார் என் - தா - ஞா (அயர்வறும் இत्याடியால்) (8)

சகலஞக்கு ஸர்வபுமாயம் நின்று. உபாஸ்மங்கு. அபூழிமிகிலே. வூயியா
நிற்கிற. சேனை. சேனை. அழித்த. அநுசிப்பித்தவனான. உயரஞ்
சுடர்நீர். நினைந்தாடி. ஸபாஷ். நீர்மல்கு. சுண்ணினைநாடி. உபாஸ்மங்
புரணிபுண்ணி. இந்நாடு. குழைத்து. மணஸ்ஸி. இவ்மூலமாய்.
இநயாதே - சிதிலதேஹாகாதே. ஊன்மல்கி. மாंसம்மூலமாய். பிபிஷ்ட
ராயென்றபடி. மோடு - பிசல். அம்மென்றபடி. பருப்பார் - சூலிக்
குழலர்கள். சூலிபவத்சென்றபடி. உத்தமர்கட்கு - சமவத்கமோர்க்கு
என் செய்வர். என்ன உபகாரத்தைச் செய்யக்கூடார். - பூரிவைஷ்
ணவர்க்குபடியாகித்தகையே. எல்லாந்ததும். ஜன்மபந்தியாஜனமென்றி
ருக்கிறார். (7)

மு- அமரர் தொழிப்படு வாளை அனைத்துல குக்கும் பிராணை

அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னோடொன் றுக

அமரத் துணியவல் லார்கள் ஒழியஅல் லாதவ ரெல்லாம்

அமர நினைந்தெழுந் தாடி அவற்றுவ தேகரு மமே (9)

ஆ- (அமரர்) அயர்வறு மமரர்களதிபதியாய் ஸர்வலோகேச்வரனா யிருந்து எம்பெருமானை கீவல்யாநாமாக; ஆசிரிக்குமந்த க்ஷத்ரரானவந் களொழிய வல்லலாதாரெல்லாம் இப்படி எம்மெருமானை அந் ஸந்தித்து அபகூதிஐதராம்படி யாக அவனை ஆச்ரயிங்கீகரென்கிருர். (9)

() ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- அவன்றன்னோடொன்றாக வமர என் - தா - ருர் (கீவல்யாநாமாக என்று) அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து - என்கிறதை ஸங்க்ர ஹிக்கிருர் ஆசிரிக்குமென்று) துணியவல்லார்கள் என் - தா - ருர் (க்ஷத்ரரென்று) 'மகவத்ஸுந்'ங்கள் நிற்க 'கீவல்யத்திலே' துணிகைக் க்ஷத்ர கீவல்யமென்று நினைக்கிருரென்று கருத்து. அமர நினைந்து என்கிறதையுரைக்கிருர் (இப்படி 'இத்யா'டியால்) எழுந்தாடி என் - தா - ருர் (அபகூதி 'இத்யா'டியால்) அவற்றுவதே கருமம் என் - தா - ருர் (ஆச்ரயிங்கீகரென்னு) கீழ்பண்ணினான் 'ஸ்துதி நிந்'ககு, 'பலிதா'ந்ததைப் பரோயதேசத்தானை சொல்லுகிருரென்று 'சஹிதி ராமிதே' (9)

ச- வார்புனல் - சத்யஸந்தமான்ஜலமாய் அம் - ஸந்தரமாய் தண் -

சீதளமான அருவி - நிஹரததையுடைத்தாய் வட - ட்மிததேசத்

துக்கு - உத்தராவதியான திருவேங்கடத்தெந்நை - ஸ்ரீவேங்கடாசல

ஸ்வாமியினுடைய பேர் - நாமங்களை பல-வகைகளை சொல்லிப்

பிதற்றி - ப்ராத்யதிசயத்தாலே அகம்மாகப் ப்ரஸாபித்து இதுக்குக் குனிப்பா

ரென்கிறதோடே அந்வயம் பித்தரென்றே - ஓம்சுரென்றே பிறர்

மகவத்ஸுந்யரானவர்கள் கூற - சொல்லும்படி பலனார் - வஹாமங்

களை புகும் - ப்ரவேசித்தும் புகா தும் - ப்ரவேசியாதேயும்

க்ராமத்திலும் வனத்திலும் துலயமாக்கெவன்றபடி உலோகர் சிரிக்க

ஸப்தம் | நின்றடி - ஸ்ரீமாய் சில 'செ'பிதங்களைப்பண்ணி ஆர்வம்

பெருகி அபிநிவേശம் வடித்து குனிப்பார் - சஸம்ஸம் நதிப்பார் அமரர்

சூரிகளாலே தொழிப்படுவாரே. (8)

மு- கருமமும் கரும பலனும் ஆகிய காரணன்றனை
 திருமணி வண்ணனைச் செங்கண் மாலினைத்தேவ பிராளை
 ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து உள்ளங் குழைந்தேந் தாடி
 பெருமையும் நானும் தவிர்ந்து பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்தே 10

ஆ- (கருமமும்) புண்யபாப கர்மங்களுக்கும் கர்ம பலங்களுக்கும்
 நியந்தா வாய், ஸர்வஜகத்காரணமாய் நிரதிசயௌவத்யநிர்நரத்ன சதஷ திவ்ய
 ரூபனாய் பஷபந்ரக்ஷணனாய் ஸேஷஸேஷாஸநாஃபரிமிதஸூரிபி: சேவ்யமானனாயிருந்த
 எம்பெருமானை அநன்யபயோஜனமனஸ்கராய் நிரதிசயபகியுக்ராய் நிரஸ்தாஹக்ஷா
 ராதிதோஸராய் பகவத்வயதிரித் விஸய சக்ஷரஹிதராய்க் கொண்டு ஏத்துங்கோ
 ளென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ: கருமமும் கருமபலனுமாகிய என் - தா - ருர் (புண்யேத்யாதி
 யால்) சாமானாஹிகரணய் நியந்தநியாஹ்யத்வநிவந்நமென்று கருத்து. தேவ
 பிராளை என் - தா - ருர் (ஸேஷ்யாதித்யால்) ஒருமை மனத்தினுள் என் -
 தா - ருர் (அநன்யேத்யாதித்யால்) உள்ளங் குழைந்தெழுந்தாடி என் - தா -
 ருர் (நிரதிசயேத்யாதித்யால்) பெருமையும் நானும் தவிர்ந்து என்கிற
 தையுரைக்கிறார் (நிரஸ்தேத்யாதித்யால்) அதிசயத்வம் லக்ஷாபரம் । பேதை
 மை தீர்ந்து என் - தா - ருர் (பகவத்வயாதித்யால்) மதிமானவாஹியான
 பேதைமை சப்தம், தத்கார்யமான விஸயசக்ஷத்தை லக்ஷிக்கிறது. பிதற்று
 மினென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஏத்துங்கோளென்று) ! கீழ்ப்பாட்டில்
 சொன்ன அஹ்ரணத்துக்கு ஸபயுக்ரமாக அவனுடைய ஸ்துத்யத்வோபயுக்ர
 காரங்களையும் இவர்களுக்கு ஸ்தோத்ரத்வோபயுக்ரமாக அஹக்ஷாராதித்யாகத்தையும்
 சொல்லுகிற தென்று இப்படி சக்ஷத்யும் சூஹிதே । (10)

ச- அமரர் தோழப்படுவானை - சூரிசேவ்யனான. அனைத்துலகுக்கும்
 பிராளை-ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸேஷியை, ஸஹிசயேதி ஸேஷ: । அமர-ஸுஸ்திர
 மாக. மனத்தினுள்-மனஸ்ஸுக்குள்ளே. யோகு புணர்ந்து-யோகத்தை
 ஈஹித்து. அவன் தன்னோடொன்றாக-பரமாத்மாவோடே ஸமமாகைக்
 காக. சர்வஹூதஸிததோ மாம் பகத்யேகத்வமாஸிதத: என்கிறவிடத்திலே ஈகஸத்வம்

மு- தீர்ந்த அடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்ல
ஆர்ந்த புகழ்ச் சுதனை அமரர் பிராணையெம் மானை
வாய்ந்த வளவயல் துழ்தண் வளங்குரு கூர்ச்சட கோபன்
நேர்ந்தவோ ராய்ந் திப்பத் தருவினை நீறு செய்யுமே (11)

ஆ- (தீர்ந்த) தன் திருவடிகளே ப்ரப்யமும் ப்ரபகமுமென்று அடியவசித்
திருக்கும் ஆசிரதரை நிரஸ்த்ரதிவந்தகராக்கி அடிமை செய்வித்துக்

நிகமனம்

இ- தீர்ந்த என் - தா - ருர் (தன்திருவித்யாதியால்) திருத்திஎன் - தா
ருர் (நிரஸ்தெத்யாதியால்) பணி கொள்ளவல்ல வென்கிறதையுரைக்
கிருர் (அடிமை த்யாதியால்) அமரர் பிராணையென்கிறது ட்டுதாந்த்

ச- போலே ஒன்றாகவென்றது சாம்யபரம் । தேவமனுஷ்யாதி ஸரீர வஸ்த்யவ
விரஹரூபபரமாம் சாம்யமாகிற க்வத்யத்தைப் பெறுகைக்காக என்றபடி.
அமரத் துணிய வல்லார்களொழிய - ஸ்திரமாக ஸாஹஸம் பண்ண
சக்தரானவர்களைத்தவிர. அல்லாதவரெல்லாம் - வ்யதிரிக்ரெல்லா
ருக்கும். அமர - அநந்யப்யோஜனமாக. நினைந்து - ஸ்மரித்து. எழுந்து
உஜ்ஜிஸ்து ஆடி - நடித்து அலற்றுவதே - அநவரத மக்ரமமாக
ஸ்துதிப்பதே கருமம் - கர்தவ்யம் । (9)

கருமமும் கருமபலனுமாகிய - கர்மதத்பலரூபான. காரணன்
தன்னை - காரணபூதான. திருமணிவண்ணனை - ஸ்ரீமந்மணிவரணான.
செங்கண் - அரூணலோசனான. மா லினை - ஆசிரதவ்யாமோஹாலியான.
தேவபிராணை - தேவானா ஸ்வாமியை ஒருமை - லேக்யம் । ஒருமை மனத்
தினுள் - லேக்யயுக்தமான மனஸ்ஸில். மத்யமபதலோபிஸமாச: । ப்ரப்யப்ரப
க்யவகாஹியான மனஸ்ஸிலென்றபடி. வைத்து - ஸ்தாபித்து. உள்ளங்
குழைந்து - ப்ரேமத்தாலே மனஸ்ஸு ட்ரவித்து. எழுந்தாடி, ஸ்பஷ்டம்
பெருமையும் - மஹத்வமும், ஸ்வோக்ர்ப்வுத்தியையும் என்றபடி. நாணும் -
தத்கார்யமான லஜ்ஜையையும். தவிரந்து - த்யஜித்து. பேதைமை
தீர்ந்து - அறிவுகேடு நிவூதமாய். பிதற்றுமின் - அக்ரமமாக ஸ்துதியுங்
கோள். (10)

ஆ- கொள்ள வல்ல வார்ந்த புகழையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்க்
 னோடே ச்ஞ்லேபிக்குமாப்போலே ஆச்ரிதரோடு ச்ஞ்லேபிக்கும் ஸ்வபா
 வனாய் எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன
 இத்திருவாய்மொழி **भगवद्भक्तिविरोधिकனைப்** போக்குமென்கிறார். (11)
 திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

இ-மென்கிறார் (அயர்வறு இत्याடியால்) அச்சுதனை என் - ता - ருர்
 (ஆச்ரிதரோடு இत्याடியால்) நேர்ந்த என்கிறதை யுரைக்கிறார்.
 (சொன்னவென்று) அருவினை நீறுசெய்யுமே என்கிறதை விவரிக்
 கிறார் (**भगवदित्याடியால்**) (11)

ச- தீர்ந்த - अद्यवसितரான. அடியவர் தம்மை -आश्रितரை. திருத்தி-
 निर्दोषीकरित்து. பணிகொள்ள வல்ல - கைங்கர்யம் செய்வித்துக்
 கொள்ள ஸமர்த்தனான. ஆர்ந்தபுகழ் - பூர்ண குணனான. அச்
 சுதனை - अच्युतனான. அமரர் பிரானை எம்மானை இதற்கு நேர்ந்த
 என்கிறதோடே அந்வயம். வாய்ந்த வள - लब्धसमृद्धிகளான்
 வயல் - केदारங்களாலே. குழ் - परिवृतமான. தண் - சீதளமான,
 उद्यानादिभिरென்று கருத்து. வளங்குருகூர் - समृद्धियुक्तமான திருநக
 ரியில். சடகோபன், நேர்ந்த - சொன்ன. ஓராயிரத்திப்பத்து, அரு
 வினை - कठिनपापங்களை. நீறுசெய்யும் - भस्मीकरிக்கும். (11)

ज्ञानचैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः :

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(மொய்மாம் பூம்பொழில்)

ग्राहग्रस्तेभमोक्षं सुररिपुदमने गोकुलत्राणकार्ये
 गोदार्थोक्षावमर्दे सदहितमथने सिन्धुपर्यङ्कयोगे ।
 क्षोणीभारव्यपोहे क्षितिधरवसतौ निर्जराराध्यतायां
 विश्वारम्भे च शौरेः शुभतनु सुषुमोन्मादकत्वं जगाद ॥

(ग्राह्यस्तेभमोक्षे) முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற கைம்மாவுக்கருள் செய்த - ग्राह्यத்தாலே ग्रहिக்கப்பட்ட கஜேந்தரனை விடுவித்தருளின திலும் (सुररिपुदमने) திண்கழற்கா லசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் - आश्रितविरोधिकளான அஸுரர்களுடைய निरसनத்திலும் (गोकुलत्राणकायै) மலையையெடுத்துக் கன்மாரிகாத்துப் பசுநிரை தன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த - கோவர்த்தனத்தை யெடுத்து கோகுலத்தை ரக்ஷித்தருளின திலும், (गोदार्थोक्षावमर्दे) வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகப் பண்ணின वृषगण मर्दनத்திலும் (सदहितमथने) சாது சனத்தைநலியுமித்யாதி -अप्राकृतदिव्यमङ्गल विग्रहத்தோடே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாயவதரித்தருளி ஸாதுக்களான தேவகீ வஸுதேவர்களை வாடித்த கம்ஸனை ஸம்ஹரித் தருளினதிலும் (सिन्धु पर्यङ्कयोगे) தடங்கடல் சேர்ந்தபிராணை. आश्रितरक्षणத்திலே अवहितனாய்க் கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினதிலும் (क्षोणीभारव्य मोहे) ஐ வர் க்கருள் செய்து நின்றுபார்மல்கு சேனையவித்த - பாண்டவர்களுக்காக யுத்தத்திலே நின்று பூபாரத்தைப் போக்கி யருளினதிலும் (श्रितिधरवसतौ) வார்புனலந் தண்ணருவி வட திரு வேங்கடத்தெந்தை - அவதாரத்தில் பிற்பட்டாரும் இழவாதே அநு பவிக்கும்படியாக दर्शनीयமாய் अमहरमान திருமலையிலே நின்றருளினதிலும் (निर्जराराध्यतायां) அமரர் தொழப்படுவாணை - அயர்வறு மமரர்களாலே अनवरतमाराध्यனாயிருக் கையிலும் (विश्वारम्भे च) காரணன் தன்னை - லோகங்களையெல்லாம் सृष्टித்தருளினதிலும் ஒருப்பட்ட நுஸந்திப்பாரை எம்பெருமான் தன்னுடைய दिव्यमङ्गल विग्रहकान्तியாலே பிச்சேற்றி, अकममान हर्षचेष्टितங்களை யுடையராகப் பண்ணு மென்று மொய்ம்மாம் பூம்பொழில் என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தருளினாரென்கிறார். (38)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் பத்தில் ஐந்தாந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

மு- செய்ய தாமரைக் கண்ண னாயுலகேழு முண்ட அவன் கண்டர்
வையம் வானம் மனிசர் தேய்வம்மற்றும்மற்றும் மற்றும்

முற்றுமாய்

செய்ய சூழ்சுடர் ஞான மாய்வெளிப்பட்டி வைபடைத் தான்:

பின்னும்

மொய்கொள் சோதியொ டாயினுன்னொருமுவ ராகிய மூர்த்தியே.

(1)

ஆறாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (செய்யதாமரைக் கண்ணன்) பிதற்றுமின் பேதைமை தீர்ந்து
என்று கொண்டு எம்பெருமானை ஆச்ரயிங்கோளென்று முன்பு சொல்
லப்பட்டவர்களைக் குறித்து, எம்பெருமானுடைய சூலபத்வகாழையை

இ- கீழே அசகதுகமான சர்க்காரணத்வத்தையும் அவதாராதிகளையும்
இத்திருவாய்மொழியிலே பேசுவானேன் அலற்றுவதே கரும
மென்றும், பிதற்றுமினென்றும் கீழே சொல்லியிருக்க, பரவுமினே,
மனம் வையம்மினே இத்யாதியாலே இங்கே ஆசிரயணோபதேசந்தான்
பண்ணுவானே னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (பிதற்றுமின் இத்யாதி
யால்) சூலபத்வகாழோபதேசத்திலே இத்திருவாய்மொழிக்குத் தாத்பர்யம்
ஆசிரயணம் தத்வலத்வெனாநுவாசம் । சர்க்காரணத்வமும் பரத்வரூபமாகையாலே
சூலபத்வத்துக்கு ஆசிரயணோபயோகித்வம் சித்த்யந்தமநுவாசம் । அவதாரரூபமான
சூலபத்வமும் க்ரமேண சூலபத்வகாழையிலே அகாஷாஜனநாதம் அநுவாசமென்று
கருத்து. பத்துடையடியவரிலே சூலபத்வகாழைச் சொல்லிற்றில்லையோ
என்னில், ததோ஽ப்யதிசயிதமான அர்ச்சிவதாரரூப சூலபத்வம் காஷாஷத்வவிவக்ஷித
மென்பார்கள். இதற்கு அதிசயிதத்வத்தென்னில், விவக்ஷிதவதாரங்களைப்
போலன்றிக்கே, எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி சதா சந்நித்யுண்
டாகையும், அர்ச்சய: சர்வசஹிணு: அர்ச்சகபராதிநாஸிலாத்மஸ்திதி: என்னும்படி
நிற்கையும், ஆனாலும் கிளரொளியிலும், ஒழிவில் காலத்திலும் இவ்
வர்த்தம் சித்தமன்றோ என்னில், ததோ஽ப்யதிசயிதமான சூலபத்வசூலபத்வம்
விவக்ஷிதமென்பார்கள் ததோ஽ப்யதிசயிதத்வத்துக் கெதென்னில், எம்
பெருமானுக்கென்று அசாধারণமாய் வகுத்த பௌமனிகேதனங்களிலே
நியததேசமாய் நிற்கையன்றிக்கே சம்சாரிகளுடைய சூலபத்வாபிமான விஷயங்

ஆ- அருளிச்செய்கிருர் சङ्कल्पसहस्रैकदेशத்தாலே வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க் கொண்டு தோற்றுகிற இவற்றுக்கு ஸ்ராவாய் பின்னையும் तेजः प्रभृत्यसङ्ख्येयकल्याण गुणविशिष्टं ब्रह्मरुद्रान्तर्यामितयावस्थाय सर्वजगत्सृष्टि संहारहेतुமூதனாய்

இ- களான குடிகுஜங்கள் தோறும் நிற்கையும் ஆச்ரிதரேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருவுடம்பாகக் கோலினால், அத்தையே தனக்கு திவ்ய ரூபமாகக் கொண்டருளுகையும், गृहक्षेत्रादிகள் போலே दाय विभागार्हமாகையும் இவன்தான் பசித்தபோது ஏதேனுமொன்றை நிவேதனம் பண்ணினால், அதை அங்கீகரிக்கையும் என்றிவை முதலானவை. அவைத்துள், आश्रिताभिमतद्रव्यத்தையே தனக்குத் திவ்யரூபமாகக் கொண்டருளு மென்கிறவிதொன்றும் இத்திருவாய் மொழியில் தஞ்சமாகிற என்கிற பாட்டில் शाब्दम् । மற்றவை யெல்லாம் अर्थसिद्धங்கள். முன்சொல்லப்பட்டவர்களைக் குறித்து என்கிற வித்தாலே सङ्कल्पित்யும் सूचितै । தாம் ஆச்ரயிக்கச் சொல்லச் செய் தேயும் அவர்கள் ஆச்ரயியாதிருந்தவாறே, இவர்கள் எம்பெருமானை ஆச்ரயியாதொழுகிறது அவனுடைய सौलभ्यकाष्ठையை அறியாமையாலே என்று பார்த்து, அவர்களைக் குறித்து அதை உபதேசிக்கிறு ரென்று கருத்து.

முதற் பாட்டு

செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் என் - தா - ருர் (सङ्कल्पेत्याद்யால்) முற்றுமாய் வெளிப்பட்டு என்றந்வயித்துரைக்கிருர் (முற்றுமாய்க் கொண்டு इत्याद்யால்) लोकमिमं प्राप्यஎன்கிற இடத்தில், प्राप्यஎன்கிற தற்கு प्राप्य वर्तमानः என்றர்த்தமாகிருப் போலே, வெளிப்பட் டென் கிறதற்கு வெளிப்பட்டிருக்கிற என்றர்த்தமாகலா மென்று நினைத்த ருளிச்செய்கிருர் (தோற்றுகிறவென்று) தோற்றுகிற என்றது तत्तत्प्रमाण गम्यமாகிற என்றபடி. இவை படைத்தான் என் - தா-ருர் (இவற்றுக்கு इत्यादि யால்) பின்னும் மொய்கொள் சோதியோடாகினான் என் - தா - ருர் (பின்னையும் इत्याद்யால்) சோதிசப்தம் तेजः पर्यायமாய் सर्वगुणोपलक्षणமாகிறதென்று கருத்து. ஒருமூவராகியமூர்த்தி என் - தா - ருர் (ब्रह्मेत्याद்யால்) स्वेन रूपेणஎன்கிற இடத்தில் ततस्त्वमपि

மு- மூவராகிய மூர்த்தி யைமுதல் மூவர்க்கு முதல் வன்றன்னை
சாவ முள்ளன நீக்கு வானைத்தடங்க டல்கிடந் தான்றன்னை
தேவ தேவனைத் தென்னிலங்கை எரியெ முச்செற்ற வில்லியை
பாவ நாசனைப் பங்க யத்தடங் கண்ண னைப்பர வுமினே. (2)

ஆ-स्वेन रूपेणादस्यासर्वजगद्रक्षकனாயிருந்த ஸர்வேச்வரனாகிருன் செய்ய
தாமரைக் கண்ணனாயுலகேழுமுண்டவன் கண்டிரென்று கொண்டு
சமாश्रयणीयபுருஷனின்னென்கிருர். (1)

(மூவராகிய) இதன்மேலே சமாश्रयणीயனான எம்பெருமானு
டைய எளிமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி त्रिमूर्तिरूपेणावस्थितனாய்,

இ-दुर्घर्षः इत्यादिप्रमाणमभिप्रेतम् । जगत्कारणवस्तुவை உத்தேசித்துப் புண்ட
ரீகாஷத்வத்தை விதிக்கிறாரென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார்
(सर्वेश्वरனிर्वातियाல்) (1)

இரண்டாம் பாட்டு

இத்திருவாய் மொழியிலே सौलभ्यकाष्ठுச் சொல்லப் படுகிறதென்று
அவதாரிகையிலே சொன்னீர். இம்முதற்பாட்டிலே सौलभ्यमात्रமும்
சொல்லிற்றில்லையே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதன்மேல் इत्यादि
யால்) இவர்கள் आश्रयியாதொழிகிறது परदेवतानिश्चयाभावத்தாலே

ச- செய்ய - ऋजुவான, प्रयासमाद्यமன்றிக்கே स्वरसवाहियான என்ற
படி. சூழ்-வ்யாப்தமான. சுடர் ஞானமாய் - स्वप्रकाशज्ञानशालிபாய்.
வையம் - பூமியும், கீழ்லோகங்களுக் கெல்லாம் உபலக்ஷணம்.
வானம் - ஆகாசமும், उपरितनलोकानामुपलक्षणम् । மனிசர் - மனுஷ்
யரும். தெய்வம் - தெய்வமும் जात्येकवचनम् । தேவர்களுமென்ற
படி. மற்றும்-अन्यत्துக்களும், तिर्यक्स्थावरங்களுமென்றபடி. மற்றும்-
भूतपञ्चकமும். மற்றும் - महदादிகளும். முற்றுமாய் - उक्तकृत्स्नமுமாய்.
வெளிப்பட்டிவை -இப்படித் தோற்றுகிற இவையை. படைத்தான் -
ஸ்ருஷ்டித்தவனான. பின்னும் - இந்த வைபவத்தின் மேலே.
மொய்கொள் - नैबिड्ययुक्तமான. சோதியோடாகினான் - ज्योतिसंसा
டே கூடியிருக்குமவனான, तेजः प्रभृतिगुणयुक्तனான என்றபடி. ஒரு

மூவராகியமூர்த்தியை-திரிசங்குயாகமூர்த்திகளையுடையவனான. முதன்
மூவர்க்கு - प्रधानரான மூன்று தேவதைகளுக்கும் ब्रह्मरुद्रேन्द्रர்களுக்கு
மென்றபடி. முதல்வன் தன்னை - कारणभूतனான. சாவமுள்ளன-शाप
ங்களுள்ளவை எல்லாத்தையும், शापवद्, खहेतुக்களெல்லா வற்றையு
மென்றபடி. நீக்குவானே - निवृत्तिப்பிக்குமவனான. தடங்கடல்கிடந்
தான் தன்னை - विशालसमुद्रशयितனான, தென்னிலங்கை - दक्षिणदेशस्थ

மூ- பரவி வானவ ரேத்த நின்ற பரம னைப்பரஞ் சோதியை
 குரவை கோத்த குழக னைமணி வண்ண னைக்குடக் கூத்தனை
 அரவ மேறி யலைக டல்அமரும்து யில்கொண்ட அண்ணலை
 இரவும் நன்பக லும்வி டாதென்றும் ஏத்து தல்மனம் வைம்
 மிளே. (3)

ஆ- (பரவி) அயர்வறுமமரர்களாலே अनवरत संस्तूयमानனாய், निरतिश
 यतेजोविशिष्टனாய் नागपर्यङ्कशायியாயிருந்து வைத்து, वसुदेवगृहेऽव
 तीर्णனாய் आश्रितसंश्लेषैकस्वभावனாய் आश्रितसुलभனாய் अतिमनोहर दिव्य
 चेष्टितनாயிருந்தவனை யிரவு நன் பகலும் விடாதென்றுமேத்துதன்
 மனம் வைம்மிளேவென்கிறார். (3)

ஆன்றும் பாட்டு

இ- பரவி என் - தா - ரார் (अनवरतமென்று) तृतीयपादத்தை ஸங்க்ர
 ஹிக்கிரார் (नागेत्यादियाல்) द्वितीयपादத்தில் அரிகமான அர்த்தத்தை
 அருளிச்செய்கிரார் (वसुदेवेत्यादियाல்) குரவை கோத்த குழகனை என் -
 தா - ரார் (आश्रितेत्यादियाல்) மணிவண்ணனை என் - தா - ரார் (आश्रित
 सुलभनயென்று) குடக் கூத்தனை என் - தா - ரார் (अतिमनोहरेत्यादि
 याल்) இப்பதங்களாலே, ராமாவதாரத்திற் காட்டில் அதிகமான
 सौलभ्यंசொல்லுகிறதென்றுசுத்தியும் அபிப்ரேதீ । (3)

ச- லக்ஷ்மியிலே. எரியெழ - பூங்கிட்ட அஞ்சின அக்னியானது उज्ज्वल
 கும்படி. செற்ற வில்லியை-शत्रून् निरसित்த धन्यமான, தேவதேவனை
 தேவ தேவனான, பாவ நாசனை - पापनाशकனான. பங்காபத்தடங்
 கண்ணனை -पङ्कज विशालनेत्रனை. பரவுமிளே - ஸ்துதியுங்கோள். (2)

பரவி - வ்யாபித்து, விடாமலென்றபடி. வானவர் - ஸூரிகள்.
 ஏத்த நின்ற பரமனை - स्तुतिக்கும்படி நின்ற பரமனான. பரஞ்சோதி
 யை - பரஞ்சோதியான. அலைகடல் - तरङ्गितसमुद्रத்திலே. அரவ
 மேறி - नागमधिरुह । அமருந்து யில் - प्रतिष्ठितமான நித்ரையை.
 கொண்ட - ஸ்வீகரித்தவனான. அண்ணலை - ஸ்வாமியான.

மூ- வைம்மின் நும்மனத் தென்று யானுரைக்கின்ற மாயவன்
சீர்மையை

எம்மனோர்களுரைப்ப தென் அது நிற்க, நாடொறும் வானவர்
தம்மை யாளும், அவனும் நான் முகனும் சடைமுடி அன்னலும்
செம்மை யாலவன் பாத பங்கயம் சிந்தித் தேத்தித் திரிவரே.

(4)

ஆ- (வைம்மின்) இப்படி ஆச்ரயித்தாலவன் நம்மை விஷயீகரித்தரு
ளுமோ வென்னில், ऐश्वर्यप्रवणरायं अतिक्षद्रान ब्रह्मेशानादिकளுக்கும்

நான்காம் பாட்டு

இ- நித்யஸூரிகளேத்தும்படி நிற்பனென்றால், चतुर्मुखादிகளேத்துவ
ரென்றுமிடம் சொல்லவேணுமோ, ஆதலாவிப்பாட்டு व्ययம்ன்றோ
வென்ன, இதற்குத் தாத்தபர்யம் சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிருர்
(இப்படிஇत्याடியால்) सौख्यமுண்டானாலும் सौशील्यமுண்டோ என்ற
படி, வைம்மினும் மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற வென்கிற அரு
வாதத்தாலே இச் चोयं व्यञ्जितமாகிற தென்று கருத்து. अत एव இவ்
வருவாதம் सार्थकமென்றும் अभिप्रेतम् । வானவர் தம்மை யாளும்
என் - தா - ருர் (ऐश्वर्येत्याடியால்) வானவரையாளுகை ருசிக்கை
யாலே ऐश्वर्यप्रवणत्वமும், भगवद्विभूतियான வானவரைத் தாங்களாள்
பார்க்கையாலே अतिक्षद्रत्वமுமென்று கருத்து. यदाஇந்தரனென்று
பேர் சொல்லாதே, அவனுமென்கிற अनादरोक्तியாலே अतिक्षद्रत्व
विवक्षितமென்று கருத்தாகவுமாம். இது இந்தரனுக்கு விசேஷண

4- குரவை - ராஸகீடையிலே, கோத்த குழகனை - गोरकन्याभिः परस्पर
अयित हस्तान्नायं भयानुन. மணிவண்ணனை - மாணிக்ய ஸ்வபா
வனான, முடிந்தாளாலாம்படி ஸூலபனான என்றபடி, குடக்கூத்தனை
स्वष्टम् । நல்லிரவு நன்பகளும், விடாதே - विच्छेदियाதே. என்றும்-
सदा । ஏத்துதல் - स्तुतिक்கையிலே. மனம் வைம்மினோ-மனஸ்ஸை
வையுங்கோள்.

(3)

மு- தீரியும் காற்றோடு டகல்வி சுப்பு திணிந்த மண்கிடந் தாடல்
எரியும் தீயோ டிருக டர்தெய்வம் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்
கரிய மேனியன் செய்ய நாமரைக் கண்ணன் கண்ணல்விண் ணே
றிறை
கரியும் பல்கருங் குஞ்சி யெங்கள் சுடர்மு டயண்ணல் தோற்றமே.
(5)

ஆ- கூட ஒரு தடையின்றியே ஆச்ரயிக்கலாம்படி தன் திருவடி
களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற வளவிறந்த நீர்மையுடையனா
யிருந்தவன், **अनन्यप्रयोजन**ராய்க் கொண்டு ஆச்ரயிக்கு மவர்களைக்
கைவிடுமோவென்கிறார்.
(4)

இ- மாயிருந்தேயாகிலும் **ब्रह्मेशान**ருக்கும் **अर्थसिद्ध**மென்று கருத்தாலே
க்ஷுத்ரரான வென்று **बहुवचन**பயோகம். **आदिशब्दमिन्द्रपरम्** | செம்மை
யால் என் - **ता - रूर्** (ஒரு **इत्यादि**யால்) அவன் பாதபங்கயமித்
யாதிக்குத் **ता - रूर्** (ஆச்ரயிக்கலாம்படி **इत्यादि**யால்) மாயவன் சீர்
மை என்கிறதின் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (அளவிறந்த**इत्यादि**
யால்) பாட்டுக்குப் பரமதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (**अनन्येत्यादि**
யால்)
(4)

ச- நும் மனத்து - உங்களுடைய மனஸ்ஸிலே, வைம்மின்னென்று -
வையுங்கோ ளென்று. யானு ரைக்கின்ற - நான் சொல்லுகிற,
என்னாலே சொல்லப்படுகிற என்றபடி. மாயவன் சீர்மையை -
आश्चर्यभूतனுடைய **सौशील्य**த்தை. எம்மனோர்கள் - **अस्मादृश**. உரைப்
பதென்-சொல்லுகிறதேது. நான் சொன்னால் பக்ஷபாதிகள் சொன்னா
ரென்பீர்களே என்று கருத்து. அது நிற்க - **तत्तिष्ठतु** | நாம் சொல்
லுகைகிடக்கிடு வென்றபடி. வானவர் தம்மை - தேவதைகளை.
ஆளுமவனும் - நியமிக்கிற அந்த இந்த்ரனும். நான்முகனும் சடை
முடி அண்ணலும், **स्पष्टम्** | செம்மையால் - **आर्जव**த்தாலே, தடை
யின்றிக்கே யென்றபடி. அவன் பாத பங்கயம் - **तत्पादपङ्कज**த்தை.
நாடோறும்-தினந்தோறும். சிந்தித் தேத்தி - **स्पष्टम्** | திரிவரே-இது
தானே யாத்ரையாய் நிற்பரே. ஆதலாலவன் **सौशील्यं प्रसिद्ध**மன்றோ
வென்றபடி.
(4)

ஆ- (திரியும்) ஸ்வசங்குலபாதின னான வாய்வாகாஷாதி சகலபதார்த்தங்களை யும்
 ம்ந்வரத்வவிசாலத்வாதிக்ருமங்களை யுமுடையனாய் இந்நீவரதலச்யாமனாய் பஹு
 பந்நேக்ஷணனாய் நீலாலகவந்நவந்நுரனாய் ஸேஷேஷாஸநவீனதேயப்நத்யஸங்குலேயநித்ய
 சிஹ்நபரமஸூரிபிஸ்சேவ்யமானனாயிருந்த எம்பெருமானை காணப்பெற்றேறேன
 காதேதா என்கிருர்.

(5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. பூர்வீர்த்தில் சாமாநாஹிகரணய் நியந்து நியாமயபாவநிவந்நமெந்நு காட்டு
கிருர் (ஸஸங்஑ுலபேத்யாடியால்) ஸஸங்஑ுலபாதிநமானவெந்நது வாய்வா஑ிகளுக்
கும் கவ்வரத்வா஑ிகளுக்கும் விசேஷணம். கத்வரத்வம், கமநशीलत्वम् । திரி
யுந்நகாந்நு. அகல் விசும்பு எந்நிறிப்படி பூநபத்வகமும் கத்வரத்வா஑ிஸஸவ்஑ம்
விசிஸ்டமாக நிர்஑ிஸ்டமாகையாலே, தத்வத்விரேணாநாமபி தஸஸங்஑ுலபாதிநத்வ
விவ்நிதமெந்நு காட்டுகிருர் (கத்வரத்வேத்யாடியால்) ஂ஑ிதஸத்வம் கா஑்நிய
மய்யா஑ாவத்வோ஑்வ்வ்நவ்நபரம் । கருந்நகுந்நசி எந் - தா - ருர் (நீலேத்யாடியால்)
வ்ந்நுர: சுந்நர: । விண்஑ேணுரிறை எந்நிறதை யுரைக்கிருர் (சேபேத்யாடி
யால்) அண்ணல் தோந்நமெந்நகிற பதத்தினர்த்தத்திலே பாட்டுக்குத்
தாத்தபர்யமெந்நு காட்டுகிருர் (எம்பெருமானே இத்யாடியால்) நான்
காணப்பெந்நே நெந்நு அவ்நுடைய சூशील्यத்தை ஑஑ீகரிக்கிரு
ரெந்நு ஸங்஑தியும் ஸூचितை । (5)

ச- கரிய மேனியன் - நீலதேஹனான். செய்யுதாமரைக் கண்ணனான்
கண்ணன் - ஸுலபனான். விண்ணோரிறை - ஸுமிநாயகனான்.
சுரியும் - குடிலமாகாநின்ற. பல் - बहुவான். அலகலகாயெண்ணிக்
கொள்ளும்படியான என்றபடி. ககுங்குஞ்சி - நீலகுந்தள வந்நத்தை
யுடையனான். குஞ்சி - केशवन्धம். சுடர்முடி - तेजोमयकिरीटனான்.
எங்கள்ண்ணல் தோற்றம் - अस्मत्स्वामியினுடைய ப்ரகாசமானது,
அஸ்மத்ஸ்வாமிகோச்சரமான மதியஜ்ஞமான தென்றபடி. திரியங்காற்றோடு -
सञ्चारशीलமான வாயுவோடே. அகல்விசும்பு - விசால் ககனமும்.
திணிந்தமண் - कठिनीभूत भूमியும். கிடந்தகடல் - एकत्रैव स्थितமான
ஸமுத்ரமும். मेघोदयस्सागरसन्निवृत्तिः इत्यादियிற்படியே मर्यादैयதிக்ர
மியாதேயிருந்த ஸமுத்ரமென்றபடி. எரியுந்தீயோடு - ஜ்வலன

மூ- தோற்றக் கேடவை யில்ல வன் உடையான் அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்
 சீற்றத் தோடருள் பெற்றவன் அடிக் கீழ்ப்பு கநின்ற செங்கண்மால்
 நாற்றத் தோற்றச் சுவையொ லீ உறல் ஆகி நின்ற எம் வானவர்
 ஏற்றை யேயன்றி மற்றொ ருவரை யானி லேனெழு மைக்குமே. (6)

ஆ- (தோற்றம்) जन्ममरणादि दोषं रसस्पृष्टं, जन्ममरणादिदोषयुक्त
 पदार्थங்களுக்கு நியந்தாவாய், आश्चर्यतम नृसिंहवेषभूषितं हिरण्यविषय
 निरवधिकक्रोधத்தினாலே अत्यन्तमनभिभवनीयं நயிருக்கச் செய்தே आश्रित
 னான श्रीमहादழ்வான் கூசாதே சென்று திருவடிகளின் கீழே
 புகலாம்படி அவனுக்கு ஸுலபனாய் तत्संश्लेषजनित निरतिशयप्रीதியாலே

ஆறும் பாட்டு

இ- தோற்றக் கேடவையிலவ னென்கிறதையுரைக்கிறார் (जन्मेत्यादि
 யால்) ஆனால் உடையானென்றது व्याहतமன்றோவென்ன அதுக்குத்
 தா - ருர் (जन्मेत्यादियால்) चिदचिच्छरीरद्वारा जन्मादिमत्त्वம் சொல்லுகிற
 தென்று கருத்து. ஒரு மூர்த்தியாய் என் - தா - ருர் (आश्चर्येत्यादि
 யால்) ஒரு மூர்த்தியென்று लोकविलक्षणत्वं சொல்லுகையாலும், சீற்றத்
 தோடென்கிற क्रोधरूपलिङ्गத்தாலும் मूर्ति शब्दம் नृसिंहविग्रहपरமென்று
 கருத்து. சீற்றத்தோடியாதி, நி ன் ற இதயந்தத்துக்குத் தா - ருர்
 (हिरण्येत्यादियால்) செங்கண்மால் என் - தா - ருர் (संश्लेषेत्यादियால்)

ச- சீலமான அக்னியோடே. இருசுடர் - இரண்டு तेजस्ஸுக்களும்,
 चन्द्रसूर्यரு மென்றபடி. தெய்வம் - தேவஜாதியும். மற்றும் - மனுஷ்
 யரும். மற்றும்-तिर्यक्स्थावरமும். மூற்றுமாய் - उक्तமான कृत्स्नமுமா
 யிருக்கிறது. தம்முடைய ज्ञानமானது पञ्चभूतादिशरीरकனான எம்
 பெருமானே நிரந்தரமாக விஷயீகரியா நின்ற தென்கிற விவ்வர்த்
 தாபிப்ராயத்தாலே எங்கள் அண்ணல் தோற்றம் திரியுங் காற்று
 முதலான कृत्स्नமுமாயிருக்கிற தென்று उपचरित்தபடி. अघराहितचारु
 वंशनालाः दयाशिशिरिताशयाः, என்கிற சலோகங்களைப் போலேயிப்
 பாட்டென்று கண்டு கொள்வது. (5)

தோற்றக்கேடவை - ஜன்ம. நாசங்களாகிற அந்த தோஷங்கள் -
 தோற்றம் - आविर्भावம், ஜன்மமென்றபடி. கேடு - நாசம். இல்லவன்.

ஆ- आताम्रायत लोचनனயுமிருந்த எம்பெருமான் அயர்வறு மமரர் களுடைய ஸர்வகரணங்களுக்கும் ஐக்யமானுப் போலே என்னு டைய ஸர்வகரணங்களுக்கும் ஐக்யமானான். இனி, ஆத்மான்மக இவனல்லதெனக்கு மற்றொரு ப்ராய்மில்லை யென்கிருர். (6)

இ- வானவரேற்றையென்றது ட்யூன்தாய்மென்கிருர் (அயர்வறும் இயாதி யால்) சர்வகரணங்களுக்கும் ஐக்யமென்றது நூற்றத் தோற்றச் சுவை யொலியுறலாகி நின்ற 'என்கிறதற்குத் தாத்தர்யம். என்னுடைய வென்று கரணங்களை விசேஷித்தது எம்பெருமான் என்கிற பதத்துக் குத் தாத்தர்யம். எழுமைக்கும் என் - தா - ருர் (ஆத்மான்மகவென்று) மற்றொரு வரை யானிலேன் என் - தா - ருர் எனக்கு இயாதியால்) அந்யப்ராய்னான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு ஐக்யதீயிலும் சூலமன யிருந்தபடியைக் கண்டு நான் அந்யப்ராய்னானேன். ஆதலாலவன் சடா சூலமனாக வேணு மென்றிருக்கில் நீங்களும் அந்யப்ராய்ராகுங்கோ ளென்று தாத்தர்ய மென்று கருத்து. இத்தாலே ஸங்கதியுமாயிற்று. (6)

ச- இல்லாதவன். உடையான் - தோற்றக் கேடுகளை யுடையவன் அவன் - அப்படிப்பட்டவன். ஒரு மூர்த்தியாய் - லோக விலகண விப்ரஹ்யம், நசிஹரூபன யென்றபடி. சீற்றத்தோடு - ஐக்யத்தோடே யிருக்கச் செய்தே. அருள்பெற்றவன் - கூபாவிசயமூதனான ஸ்ரீப்ரஹ் லாதாழ்வா னென்றபடி. அடிக் கீழ்புக - தன் ஸ்ரீபாதமூலத்தைக் கிடும்படி. நின்ற- ஸூலபனாய் நின்ற. செங்கண் - ஸ்நேஹத்தாலே அருணநேனான. மால் - வ்யாமுஷன், ப்ரஹ்லாத விஷயத்திலென்று கருத்து. நூற்றத்தோற்ற வித்யாதி, ட்ஹ்ஸமாச: | நூற்றம் - ஸ்நம். தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸம். ஒலி - சப்தம். உறல்-ஸ்பர்சம். ஆகி நின்ற - இவையெல்லாமாய் நின்றவனான. ப்ரக்ஷித்யங்களுக்கும் ஐக்யனான வென்றபடி. எம் வானவரேற்றையே யன்றி - அஸ்தீயனான நியஸூரிநிர்வாகனையே யொழிய. எழுமைக்கும் - ஸப்தஜன்மங்களி லும். யான் - நான். மற்றொருவரையிலேன் -அந்யரையுடையேனல் லேன், அந்யரை ப்ராய்மாகவுடையேனல்லெனென்றபடி. (6)

மு- எழுமைக் கும்என தாவிக் கின்னமு தத்தினை என தாருயிர்
 கெழுமி யகதிர்ச் சோதி யையணி வண்ணனைக் குடக் கூத்தனை
 விழுமி யஅம ரர்மு னிவர் விழுங்கும் தன்னல் கனியனை
 தொழமின் தாயம வத்த ராய்இறையும்நில் லாதுயரங்களை. (7)

ஆ- (எழுமைக்கும்) எற்றைக்கு மெனக்கு **परमभोग्यमायं मत्संश्लेषैक
 भोग**னாயிருக்கை யாகிற மஹாகுணத்தை யுடையனாய் விழுமிய
 வமரர் முனிவர் விழுங்குங்கன்னற் கனியனாயிருந்து வைத்தெனக்கு
 ஸுலபனாய் **अतिमनोहरदिव्यचेष्टित**னாயிருந்த எம்பெருமானை அரியன்
 என்று கூசாதே தொழுங்கோள், தொழ உங்களுடைய ஸமஸ்த
 துக்கங்களும் போமென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- எழுமைக்கு மெனதாவிக் கின்னமுதத்தினை என் - தா - ருர்
 (எற்றைக்கும் **इत्यादियால்**) எற்றைக்கும் - ஸர்வகாலத்திலும், எனதா
 ருயிர் கெழுமிய கதிர்ச்சோதியை என் - தா - ருர் (**मत्संश्लेषेत्यादि**
யால்) மணிவண்ணனை என் - தா - ருர் (எனக்கு **इत्यादि யால்**) தூய
 மனத்தராய் என் தா - ருர் (அரியன் **इत्यादियால்**) இத்தாலே, கீழ்ச்
 சொன்ன **सौलभ्य** ஜானத்துக்குப் பலமாக, கூசாமையை விதிக்கிற
 ரென்று **सङ्गतियும் सूचितै** । இறையு நில்லா துயரங்களே யென்கிறதை
 விவரிக்கிறார் (உங்களுடைய **इत्यादियால்**) (7)

ச- எழுமைக்கும், **स्पष्टम्** । எனதாவிக்கும் - **मदात्मा**வுக்கு. இன்ன
 முதத்தினை - **स्वादुतमामृत**மான, இது குடக் கூத்தனுக்கு விசேஷணம்
 எனது - **मदीय**மான, **मदीयत्वेन भ्रान्त**மான வென்றபடி. ஆருயிர் -
तृप्तமான ஆத்மாவோடே. **विषयान्तरास्वादतुष्ट**மான ஆத்மாவோடே,
 என்றபடி. கெழுமிய - **संश्लेष**மான. கெழுமுகை சேருகை. கதிர்ச்
 சோதியை - **किरणशालिज्योतिस्**ஸான, **मत्संश्लेषोज्ज्वल**னான என்றபடி.
 விழுமிய - **गुणाधिक**ரான. அமரர் - நித்யமுக்தர். முனிவர் - முமு
 கூஷுக்கள். விழுங்கும் புஜி க்கிற, **तैर्भुज्यमान**மான வென்றபடி.
 கன்னற்கனியனை - **गुडमिश्रफल**மான கனிசப்தாத் ஸ்வார்த்தே அன்
 ப்ரத்யயம். மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை - **स्पष्टम्** । தூய மனத்

துயரமேதரு - து:கைகதானசீலங்களான. துன்பவின்ப வினைகளாய்-
 து:கசுசுஹேதுகர்மங்களாய், புண்யபாபங்களா யென்றபடி. துன்பம் -
 துக்கம். இன்பம் - ஸுகம். வினை - கர்மம் புண்யமும் து:கோதக்த்வாதி
 களாலே து:கைகதாயியிறே. அவையல்லனாய் - அந்த புண்ய பாப

மு- தஞ்சமாகிய தந்தை தாயோடு தானுமாயவை அல்லனாய்
எஞ்சலில் அமரர்குலமுதல் பூவர்தம்முள்ளு மாதியை
அஞ்சி நீருல கத்துள் எீர்கள் அவன் இவன் என்று கூழேன்மின்
நெஞ்சினால் நினைப் பான் யவன் அவன் ஆகும் நீள்கடல்
வண்ணனே. (9)

ஆ- (தஞ்சமாகிய) எம்பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணி, ஸர்வ
ஸுலபனாய் வந்திருக்கிற காலத்திலுதவப் பெற்றிலோம். ஸ்ரீவை
குண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு நமக்கு சோரமன்று.

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- ராமாவதாரமே ஆச்ரயணீய மென்று நிர்வாணப்பண்ணி, அந்நரமே
நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகு மென்று நெஞ்சாலே நினைத்த
ருபமெல்லாம் ஆச்ரயணீயமென்கை விரும்புமன்றோ வென்ன அவதரிப்
பிக்கிறார் (எம்பெருமான் इत्याद்யால்) प्रत्यक्षித்தாலல்லது समाश्रयणம்
சுகரமன்றென்று शङ्काभिप्रायम् । ஆழ்வாரைப் போலே எங்களுக்கு
யோக சக்தியுமில்லையே யென்று காட்டிக் கொள்ளுகை. அவதரித்த
காலத்திலுதவப் பெற்றிலோ மென்று சோகிப்பார்க்குச் சொல்லு
கிறாரென்றதாய்த்து. ஆனாலும் अन्यप्रयोजनரान् இவர்களைக் குறித்து
நினைத்ததெல்லாம் ஆச்ரயணீயமென்னக் கூடுமோ? प्रतिबुद्धा न सेवन्ते
என்கிறதில்லையோ வென்ன பாட்டை गृहार्चावतारपरமாக வுரைக்கக்

ச- ரஹிதனாய் உயரநின்றது - ஸர்வோன்னதமாயிருந்த ஓர் சோதி
யாய் - விலக்ஷண ஜ்யோதிஸ்ஸாய், शुद्धसत्त्व विग्रहतेजो विचिष्टனா
யென்றபடி. உலகேழு முண்டுமிழ்ந்தவனான வென்றபடி. அயர -
மோஹிக்கும்படி, சேதனர் மூடிக்கும்படி. வாங்கு - ப்ராணனை
வாங்குமவனான, तन्प्राणापहारिकளான என்றபடி. நமன்றமார்க்கு -
यमभटர்க்கும். நமன் - யமன். தமர் - மூயர். அருநஞ்சினை - दुर्जय
विग्रமான, यमभटनिरासकனான என்றபடி. அச்சதன்றனை - அச்
யுதனான. தயரதற்கு மகன்றனையன்றி - तस्यदतनुக்குப் புத்ரனான
வனைத்தவிர. மற்று - अन्यத்தை. தஞ்சமாகவிலேன் - சரணமாக
வுடையேனல்லேன்.

ஆ- ஆன பின்பு எங்ஙனே அவனை ஆச்ரயிக்கும்படி என்னில், **ब्रह्म रुद्रेन्द्रां**களுக்கும் **ध्येय**னாய், **कारणभूत**னுமாய், **अयर्**வறு **मम**ரர்கள்தி பதியாய், **ஆச்ரிதர்க்கு** **सर्वावस्थै**களிலும் **रक्षक**னாய் **पिता**வுமாய் **माता**வுமாய் **தானுமாய்** **मற்று**மெல்லாருமாயிருந்த **எம்பெருமானை** யுகந்தருளப் **பண்ணி**, **ஆச்ரயிப்பது** **नामवतु**க் கொரு **रूप**த்தை **ஸங்கல்பித்தால்** அது **அவனுக்கு** **रूप**மோ, **ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்** யாதொரு **ரூபத்தை** **युदे**யனாய்க் கொண்டு **எழுந்தருளியிருக்கும்** அதுவன்றோ **அவனுக்கு** **रूप**மென்னில், **அஞ்சி** **நீருலகத்துள்ளீரிப்** **படி** **ஸம்சயிக்க** **வேண்டா**, யாதொன்றை **அவனுக்கு** **रूप**மாக **தினைத்தீர்கோள்**, **அத்தையே** **அவன் திவ்ய** **ரூபமாகக்** **கொண்ட** **ருளுமென்கிறார்.**

(9)

இ- கோலி, மூவர் தம்முள்ளுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**ब्रह्मेत्यादि** யால்) ஆதியென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**कारणेत्यादियால்**) எஞ்சலி லமரர் குலமுதலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**अयर्**வறும் **इत्यादियால்**) அவை யல்லனாய் **என் - தா - ருர்** (**மற்றும்** **इत्यादियால்**) **भ्राता निवासः शरणं सुहृद्गतिः** என்கிறவையுமா யென்றபடி. **तृतीयपाद**த்தில் **अभिप्रेत** மான **அர்த்தத்தை** யருளிச் செய்திருர் (**உகந்தருள** **इत्यादियால்**) **உகந்தருளப்** **பண்ணி**, **யென்றது** **திரு** **प्रतिष्ठै**பண்ணி **என்றபடி.** **அவனிவனென்று** **கூழேன்மினென்றது** **अप्रसक्त** **प्रतिषेध**மன்றோ **என்ன** **அவதரிப்பிக்கிறார்** (**நாம்** **इत्यादियால்**) ஒரு **ரூபத்தை** **யென்றது** **प्रतिकृति** **विम्ब**த்தை **என்றபடி.** **ரூபமோ** **என்னுமளவாலே** **இவன் சப்தார்த்த** **தமும்** **दर्शितम्** । **எங்ஙனையென்னில்**, **शब्दार्थ**கயனத்திலே **காணலாம்.** **இவனென்றது** **काकुर्ग**மென்றதாயிற்று. **ஸ்ரீவைகுண்டேத்யாதியான** **अवतारिकावाक्य**செத்தாலே, **அவன் சப்தார்த்தமும்** **दर्शितम्** । **அதுவும்** **மேலே** **காணலாம்.** **கூழேன்மினென்கிறதை** **யுரைக்கிறார்** (**संशयि**க்க **வேண்டாமென்று**) **நெஞ்சினால்** **தினைப்பான்** **யவன்** **என் - தா - ருர்** (**யாதொன்றை** **इत्यादियால்**) **யாதொன்றை** **யென்றது** **सुवर्णरजतादि** **विम्ब**ங்களில் **யாதொன்றை** **என்றபடி.** **कृत्वात्मनः प्रीतिकरी** **सुवर्णरजता** **दिभिः** **इत्यादि** **प्रमाणमभिप्रेतम्** । **அவனாகும்** **என் - தா - ருர்** (**அத்தை** **इत्यादियால்**) **திவ்யரூபமாக** **வென்றது.** **दिव्यरूपवत् स्वस्य प्रियमतरूप**மாக **என்றபடி.** **‘विम्बाकृत्यात्मना विम्बे ‘सर्वातिशयि वाङ्मयम्’** **इत्याद्यभि** **प्रेतम्** ।

(9)

மு- கடல் வண்ணன் கண்ணன் விண்ணவர்களு மாணிக்கம் என
தாருயிர்

படஅ ரவின் அணைக்கி டந்த பரஞ்சுடர் பண்டு நூற்றுவர்

அடவ ரும்படை மங்க ஐவர்கட் காகி வெஞ்சமத்து அன்றுதேர்
கடவிய பெருமா ன்களை கழல் காண்பதென்று கொல் கண்களே.
(10)

ஆ- (கடல்வண்ணன்) अपरिच्छेद्यमाहात्म्यமாய், அயர்வறும மரர்களுக்கு
भोग्यமாய், नागपर्यङ्कशायியாயிருந்து வைத்து वसुदेवगृहेऽवतीर्णமாய்
எனக்கு ப்ராணமாய், துர்யோதனாதிகள் ससैन्यமாக நசிக்கும்படி

பத்தாம் பாட்டு

இ- கடல்வண்ணன் என - தா - ருர் (अपरिच्छेद्येत्याதியால்) கரு
மாணிக்கம் - என் - தா - ருர் (भोग्य மாயென்று) படவரவினணைக்
கிடந்த என்கிறதை யுரைக்கிறார் (नागेत्याதியால்) கண்ணன் என்-
தா - ருர் (वसुदेवेत्याதியால்) எனதாருயிர் என்கிறதை யுரைக்கிறார்
(எனக்கு इत्याதியால்) ப்ராணன் என்கிறது प्रियतमென்றபடி.
நூற்றுவரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (துர்யோதனாதியென்று) படை
மங்க என்கிறதை உரைக்கிறார் (ससैन्यमित्याதியால்) ஐவர்கட்காகி

ச- தஞ்சமாகிய -ரக்ஷகராயிருக்கிற. தந்தைதாயொடு - பிதா மாதாக்களோடே. தானுமாய் - மாதாபிதாக்களுமாய் தானுமாய் என்றபடி. ஹிதகாரியும் ப்ரியகாரியுமாய் ஒருவன் தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மையைச் செய்யுமவனா யென்றபடி. அவையல்லனாய்-
तद्व्यतिरिक्तबन्धुमாய். எஞ்சலில் - सङ्कोचरहितரான, ज्ञानादि सङ्कोच
रहितरான என்றபடி. எஞ்சல் - सङ्कोचம். அமரர் - ஸூரிகளுடைய
குலமுதல் - कुलनिर्वाहकனான. குலம் - ஸமுஹம். மூவர் தம் முள்ளும்-
மூவருள்ளுகிற, ब्रह्मरुद्रेन्द्रர்களாலே த்யானிக்கப்படுகிற என்றபடி.
உள்ளுகை - ध्यानिக்கை. ஆதியை - कारणभूतனை. குறித்து इति
शेषः । உலகத்துள்ளீர்கள் - லௌகிகரான நீங்கள். அஞ்சி - परत्वத்
தைக் கண்டு பயப்பட்டு. அவன் - அந்த अप्राकृतरूपविशिष्टனாவன்
இது साभिप्रायम् । இவன் - अप्राकृत बिम्वात्मकरूप विशिष्टன். இது

ஆ- பாண்டவர்களுக்காக சாரथேऽवस्थितனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை யன்றோ என்னுடைய கரணங்கள் காண்பதென்கிறார். (10)

இ-என்கிறதை உரைக்கிறார் (பாண்டவர்களுக்காக விவன்று) தேர்கடவிய என் - தா - ருர் (சாரथ इत्याद்யால்) கண்கள் என்றது उपलक्षणமென்கிறார் (கரணங்களென்று) இனிமேல் முடியானிலே, ஸர்வகரணங்களும் उक्कण्डிக்கிற என்று ஆழ்வார் தாமே விவரிக்கையாலே இது உபலக்ஷணமாக வேணுமென்று கருத்து. காண்பது - அநுபவிப்பது. प्रक्रान्तமான சौलभ्यकाष्ठोपदेशம் निवृत्तமாய்க்கையொழிந்தவாறே, பரவி வானவர ரென்றபாட்டிலே प्रसक्तமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்மரித்து, அவன் திருவடிகளை அநுபவிக்கஆசைப்படுகிறாரென்று सङ्गति अभिप्रेतே । ராமபஜனத்தை ஸ்வஸித்தாந்தமாகக் கீழே சொல்லி இங்கே க்ருஷ்ணனை ஆசைப்படுகை கூடுமோ என்னில், वंश्वाकुश्यரை दूयसारथ्यादிகளிலே ப்ரெர்க்கை योयमல்லாமையாலே பெருமானுடைய सौशील्यसमुद्रம் समीचीनपरिवाहத்தைப் பெறமாட்டாதே கிடந்தாப்போலன்றிக்கே दूयसारथ्यादிகள் செய்யப் பெற்றவத்தாலே க்ருஷ்ணனை ஆசைப்படுகிறாரென்பார்கள். (10)

ச- काकुगभम् । प्राकृतरूपविशिष्टनानावणेन என்றபடி. என்று கூழேன்மின் - இப்படி ஸம்சயியாதே கொள்ளுங்கோள். கூழ்ப்பு - संशयம். நீள்கடல் வண்ணன் - विपुलसमुद्रस्वभावன். अपरिच्छिन्नमहिमावानவனென்றபடி. யவன் - वद्विग्रहविशिष्टனாக. நெஞ்சினால் நினைப்பான் - உங்களுடைய மனஸ்ஸாலே, சிந்திக்கப்பட்டான், திரு प्रतिष्ठाकालத்திலே ப்ராத்திக்கப்பட்டா னென்றபடி. அவனாகும் - तद्विग्रहविशिष्टனாவன். (9)

கடல் வண்ணன் - अपरिच्छिन्नस्वभावனான. விண்ணவர் க்ருமானரிக்கம் - ஸூரிகளுக்கு நீலரத்னமான, भोग्यமான என்றபடி. படவரவு - फणशालியான நாகம். भगवत्स्पर्शத்தாலே विकसितफणமான நாகமென்றபடி. அரவினனை - நாகசயனத்தின் மேலே. கிடந்த - शयितனான. பரஞ்சடர் - रजतविरियின் மேலே मरतफगिरिபோலே अतिशयिततेजस्कனான. எனதாருயிர் - मदीयप्राणனான. பண்டு - பூர்வ

மு- கண்கள் காண்டற் கரிய னாய்க்கருத்துக்கு நன்றும் எளியனாய்
மண்கொள் ஞாலத் துயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும் வானவா
ஈசனை
பண்கொள் சோலை வழிநாடன் குருகைக் கோன்சடகோபன்
பண்கொள் ஆயிரத் திப்பத் தால்பத்தராகக் கூடும் பயிலுமினே
(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பின்ளான் திருவடிகளே சரணம்

ஆ- (கண்கள்) அயர்வறு மமரர்களுக்கருள் செய்யுமாப்போலே
சுாதிதரான மனுஷ்யாதிகளுக்கும் அருள் செய்யும் ஸ்வபாவனா
யிருந்து வைத்து, என்னுடைய கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்
என் கண்கள் காண்டற்கரியனாயிருந்த எம்பெருமான் விஷய
மான இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸ்ரீவைஷ்ணவராவர். இத்தைச்
சொல்லுங்கொளென்கிறார். (11)

நிகமனம்

இ- வானவரீசன் என் - தா - ருர் (அயர்வறும்இத்யாடியால்) மண்
கொள் இத்யாதிக்குத் தா - ருர் (சுாதிதெத்யாடியால்) பத்தராகக் கூடு
மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (வைஷ்ணவராவரென்று) பயிலுமினே
என்கிறதை யுரைக்கிறார் (இத்தை இத்யாடியால்) (11)

ச- காலத்திலே. நூற்றுவர் - शतसङ्ख्यர். துர்யோதனாதிகள் என்ற
படி. அடவரும் - ஹிம்ஸிக்க வருகிற. அடுகை-ஹிம்ஸிக்கை. படை,
ஸேனை. நூற்றுவரும் - तत्सेनையுமென்றபடி. மங்க - நசிக்கும்படி.
ஐவர்கட்காகி - பஞ்சபாண்டவர்க்கு ஶைவமூதனாய். வெஞ்சமத்து -
उग्रமான समரத்திலே. அன்று - அந்த சாரதிரேபத்தை அநுபவிக்கப்
பிறந்த பாக்கியசாலிகளுடைய காலத்திலே. தேர்கடவியபெருமான் -
அர்ஜுனரதத்தை நடத்தின ஸ்வாமியினுடைய. கணைகழல் - ध्वनிக்
கிற சரணங்களை, வீரகடகத்தாலே த்வனிக்கிற என்றபடி.
கண்கள் - मदीयनेत्रங்கள். என்று கொல் காண்பது, स्पष्टम् । (10)

கருத்துக்கு - மனஸ்ஸுக்கு. நன்றும் - सम्यक्மாக. எளியனாய் -
பலஸுனாய். கண்கள் காண்டற்கு - नेत्रங்களாலே காண்கைக்கு.

சு அரியனாய் - ஶ்ம்மல்லாதவனாய், மண்கொள் ஞாலத்து - ஶ்ம்மச்சு
மான லோகத்திலே, பூமியிலென்றபடி. உயிர்க்கெல்லாம் - ஆத்மாக்க
ளுக்கெல்லாம். அருள்செய்யும் - க்ருபை பண்ணும் ஸ்வபாவனை,
அச்சுரூபேனான்று கருத்து. வானவ ரீசனை. உद्दिश्येति शेषः । பண்
கொள் சோலை - ஶ்ம்மயுக்தோதானஸாலியான, ஶ்ம்மரகானம் விவசிதம் । வழுதி
நாடன் - வழுதிவளநாட்டை யுடையரான. குருகைக்கோன் -
குகாதிபதியான. சடகோபன் சொல் - சடகோபனுடைய சொல்
லான. பண் கொளாயிரத்து - ஶ்ம்மயுக்தமான ஸஹஸ்ரத்திலே. இப்
பத்தால் - இத்தசகத்தாலே. பத்தராகக்கூடும் - ஶ்ம்மராகை கடிக்கும்.
பயிலுமினே - ஶ்ம்மயசியுங்கோள். (11)

ज्ञानवेराग्यानुष्ठानशेषधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः :

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(செய்ய தாமரைக் கண்ணனாய்)

पद्माक्षीं पापहन्त्रीं मणिरुचिममराधीशचिन्त्याङ्घ्रिपद्मां
तत्तादृक्कुन्तलश्रीं सुघटितमकुटां भावुकप्राप्यपादाम् ।
शुद्धास्वाद्यस्यभावां यमभटमथनीं भक्तधीवृत्तिभाव्यां
नीचोच्चाभीष्टवृत्तिं हरितनुमवदन्निर्मलार्चानुरक्तः ॥ ३९ ॥

(பொக்கி) செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய் - அப்போதலர்ந்த செவ்
வித்தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையதுமாய்
(பாபஹ்ந்ரி) பாவநாசனை - பாபங்களையெல்லாம் போக்கவற்றாய் (மணி
ருசி) மணிவண்ணனை - நிகரில்லாத நீலரத்னத்தினுடைய நிறத்
தையுடையதுமாய் (அமராதிச சிந்த்யாங்க்ரிபத்மா) வானவர் தம்மையாளு
மித்யாதி - ஶ்ம்மயுக்தோதான ஶ்ம்மரகான்களாலே சிந்திக்கப்படுகிற திரு
வடிகளை யுடையதுமாய். (தத்தாட்க்குந்தல ஶ்ம்மசுஹஸ்திதமகூடா) கரியும்பல்
கருங்குஞ்சி யெங்கள் சுடர்முடியண்ணல் - அழகிய திருக்குழலின்
சோபையோடே சேர்ந்த திருவபிஷேகத்தை யுடையதுமாய் (மாவுக

प्राप्यपादां) சீற்றத்தோடருள் பெற்றவனடிக் கீழ்ப்புகநின்ற 'செங்கண்
மால் - ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமெல்லா நிற்கச்செய்தே பக்தரான
ப்ரஹ்லாதர் வந்து கிட்டலாம் படியான திருவடிகளையுடையதுமாய்
(सुद्धास्वाद्यस्वभावां) விழுமியவமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனி
யனை - வைகுந்தத் தமரராலும் முனிவராலும் கன்னல் போலும் கனி
போலுமநுபவித்தப் படுவதுமாம், (यममटमथनीं) அயரவாங்குநமன்ற
மார்க்கரு நஞ்சினை - அறிவு கெடும்படி अत्यन्तवाञ्छையைப்பண்ணும்
யமபடர்கள் கிட்ட அஞ்சும்படி, அவர்களுக்கு நஞ்சுமாய் (मक्तध
वृत्तिभाव्यां) தெஞ்சினால் நினைப்பான்யவனவனாகும் - ஆச்ரிதர் மனஸ்
ஸிலே भाविத்தபடியே मय्यமுமாய். (नीचोच्चासीष्टवृत्ति) கடல்வண்ணனி
த்யாதி - நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமாய்த் திருப்பாற்கடலிலே
கண் வளர்ந்தருளியும், துர்யோதனாதிகள் நூறுபேறும் தங்கள்
ஸேனையோடே நசிக்கும்படி, பாண்டவர்களுக்குத் தேரை நடத்தி
யருளியும் இப்படி निम्नोन्नतமான यथेष्टव्यापारத்தையுடையது மாயிருக்
கிற திருமேனியை யுடையவனாக அர்ச்சாவதார ஸுலபனான எம்
பெருமானை 'செய்ய தாமரைக்கண்ணன்' என்கிற தசகத்திலே
ஆழ்வார் தெளிய வருளிச் செய்தாரென்கிறார். (39)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் பத்தில் ஆருந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

மு- பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனை
பயில இனியநம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனை
பயிலும் திருவுடையார் எவரேலும் அவர் கண்டர்
பயிலும் பிறப்பிடை தோறெம்மை யாளும்பரமரே.

(1)

ஏழாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (பயிலுஞ்சுடரொளி) இப்படி எம்பெருமானுடைய நிர்வகிக
சுலப்தவரூபமஹா குணானுபவஜனிட நிர்வகிகபிரிதியாலே, மஹவச்சேப்தவ்காஸாரூப
மஹவதசேப்தைகமோராய், அந்த மஹவதசேப்தவ்தமக்கு ப்ராப்யமென்கிருர்.
பிராட்டியினுடைய ஜன்ம பூமியாகையாலே திருப்பாற்கடலைத்
தனக்கு ப்ரியமான மஹமாக உடையனாய் சவ்நானுபூதனாலும்,

இ- இப்படி ப்ஸகானுப்ஸகமான பரேரபதேசம் நிவ்ருமான பின்பு,
ஒழிவில் கால மெல்லா மென்று மனோரதித்தபடியே, இன்னும்
மஹவத்கேத்யுபண்ண, ப்ராப்தமாயிருக்க அததை விட்டுச் சிலரைத்
தமக்கு ஸ்வாமிகளாகச் சொல்லத் துடங்குகை அஸங்கதமன்றோ?
தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே என்றிருக்கிற இவர்க்கு அன்ய
சேஷத்வம் விருதமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாதி
யால்) இங்கே பாகவத சப்தம் பரமேகாந்திபரம் । கீழ் ப்ஸதுதமான
சுலப்யாதிசயத்திலே ஈடுபட்டு இவனுடைய டாசடாசர்க்கும் டாசனானே
னென்று அநுசந்திக்கைசுசுசுதம் । மம மஹக்தமக்தேபு ப்ரிதிர்மயதிகா மவெத்
ஜானி த்வாத்மேவ சே மதம் என்கிற மஹவத்பிபாயத்ததைப் பார்த்தால், இப் மஹ
வதசேப்தவ் மஹவச்சேப்தவ்காஸாரூபமாகையாலே, தனக்கேயாக வென்றிவர்
நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யத்தில். ஸாரமாகையாலே விரோதமந்முமில்லை
என்று கருத்து. இத்தால், அதிதாஸ்யாவஹதநுரவமென்கிற மஹவத்குணமித்
திருவாய்மொழிக்கு வ்யத்யாய்மென்றதாயிற்று.

முதற் பாட்டு

ஸௌலப்யத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிருரென்னுமிடம் தோற்று
கைக்காக ப்ரயம்பாற்கடற் சேர்ந்த என் - தா - ருர் (பிராட்டி இத்யாதி
யால்) பயில வினிய வென்கிறதை விவரிக்கிருர் (சவ்நாதியால்)

மு- ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப்பிரான்றன்னை
தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணி வண்ணனெம்மான்றன்னை
தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப்பணியும் அவர்கண்டர்
நாளும் பிறப்பிடை தோறெம்மையாளுடை நாதரே. (2)

ஆ- அபூர்வஜோயமூலனாய் நிரதிசயதீபியுகனாய் திவ்யரூபனாய் பங்கயக்
கண்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அநுபவசம்மூல மாதிகாரிததா
சத்வசம்மூலதையுடையார் ஆரேனுமாகிலும் அவர்கிடர் நமக்கு
ஸ்வாமிகள் என்கிறார். (1)

(ஆளும்) திருப்பாற்கடலில் நின்றும் அந்நிரதிசயநாநாயக
சத்வசம்மூலதையுடையார் அநுபவசம்மூல மாதிகாரிததா
சத்வசம்மூலதையுடையார் ஆரேனுமாகிலும் அவர்கிடர் நமக்கு
ஸ்வாமிகள் என்கிறார். (2)

இ- பயிலுஞ்சுடர் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (நிரதிசயதீபியுடையால்) ஒளி
மூர்த்தியென்கிறதை யுரைக்கிறார் (திவ்யரூபியுடையால்) பயிலுந்திரு என்-
தா - றார் (அநுபவசம்மூலதையுடையால்) எம்மையித்யாதிக்கு நிகழ்ந்திருளிச்
செய்கிறார் (நமக்கு இத்யுடையால்) (1)

இரண்டாம் பாட்டு

கண்ணனை யென்கிற இடத்தில் அந்நிரதிசயநாநாயக அர்த்தத்தை
அருளிச் செய்கிறார் (திருப்பாற்கடலில் இத்யுடையால்) ஆளும்பரமனை
என் - தா - றார் (அந்நிரதிசயநாநாயக) தோளுமோர் நான்குடை என்-
கிறதை ஸங்க்ரஹி க்கிறார் (சத்வசம்மூலதையுடையால்) ஆழிப்பிரான்
தன்னை என் - தா - றார் (திவ்யரூபியுடையால்) ஆழியைச் சொன்னது
உபலக்ஷணமென்று கருத்து. மணிவண்ணனை என் - தா - றார்
(திவ்யரூபியுடையால்) கண்ணனை என் - தா - றார் (அநுபவசம்மூலதையுடையால்) இத்-
தால் தீராதவிஷயநாநாயகமான சௌக்யத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிற
ரென்று சங்கதியும் சூचितை. தூயசத்தத்துக்குத் - தா - றார் (அந்நிரதிசயநாநாயக
யுடையால்) நாளும் பிறப்பிடை தோறென்கிறதையுரைக்கிறார் (என்றைக்கு
மென்று) ஆளுடைநாத ரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஸ்வாமிக
ளென்று) (2)

மு- நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் நறுந்துழாய்ப்
போதனை பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தை பிரான்றனை
பாதம் பணியவல்லலாரைப் பணியுமவர்கண்டார்
ஒதும் பிறப்பிடை தோறும்மை யாநடை யார்களை. (3)

ஆ- (நாதனை) ஸர்வஸ்வாமியாய் தேவமனுஷ்யாபிரதருடைய உத்கர்ஷா
பகர்ஷம் பாராதே அவர்களெல்லார்க்கு மொக்கத் தன்னைக்கொடுத்

பூன்றும் பாட்டு

இ- ஞாலமும் வானமுமேத்தும் என் - தா - ரார் (தேவ்யாடியால்)
ஞாலசப்தம் பூமிஸ்தர்க்கும், வானசப்தம் அகாசவாரிகளுக்கும் உப

ச- பயிலும் சுடர் - வர்ஷமானதீபிகனான. பயிலுகை - வர்ஷிக்கை. ஒளி
மூர்த்தியை - தீஜோமூர்தியான என்றபடி. பங்கயக் கண்ணனை சூட்சுமத்வ
மூர்தியான பங்கயக்கண்ணனான. பயில் - வர்ஷிக்க. பூயோ பூய: பரிசயம்
பண்ணப் பண்ணவென்றபடி. இனிய - பூயனான. நம்-அஸ்மதீயனான.
பாற்கடற் சேர்ந்த - க்ஷீராவ்ஷயிதனான. பரமனை பயிலுந் திருவுடை
யார் - பூய:பரிசயிக்கையாகிற ஸ்ரீயையுடையார். யவரேலும் - ஆரா
கிலும் ஜன்மவृத்தாடிகளால் நிக்ஷரானாலுமென்றபடி. அவர்கண்டார், பரேப.
பரவ்யாபநாத்கண்டிரென்றது. பயிலும் பிறப்பிடை தோறு - உத்தரோத்தர்வ்
மானஜன்மாபகாசந்தோறும். பாகவதசேபத்வம் லபிக்குமாகில், மோக்ஷத்திற்
காட்டில் ஜன்மபரம்பரையே உதேயமென்று கருத்து. எம்மையாளும்
பரமர் - எம்மையாளத்தக்க சர்வோக்ஷர். (1)

ஆளும்பரமனை - ரக்ஷிக்கத்தக்க பரமனான. ஆழிப்பிரான்
தன்னை - சக்ரசாலியாய் உபகாரகனான, மஹிமபதலோபிசமாச: । ஓர்
நான்கு தோளுமுடை - விலக்ஷணவதுர்ஜங்கனையுமுடையவனான
பரவ்விஹமான சக்ரமாத்ரமன்றிக்கே வதுர்ஜத்தையு முடையனாய்க்
கொண்டு பிறந்தவனான என்றபடி. தூ - பரிசுத்தனான, ஹேயப்த்ய
நிக்ஷனான என்றபடி. மணிவண்ணனான எம்மான் தன்னை - அஸ்
த்வாமியான. கண்ணனை - க்ஷணனை. தாளும் - கால்களையும், தடக்
கையும் - தடித்த கைகளையும். க்ஷணசூலப்யானுபவஹ்ஸ்பீதங்களான வாஹுக்
களையுமென்றபடி. கூப்பி, பணியுமவர்கண்டார் -ப்ரணாமம் பண்ணு
கிறவர் கிடர். பிறப்பிடைதோறு - ஸ்பந்தம் । நாளும் - தவாபிதினந்
தோறும். எம்மையாளுடை - எம்மை டாசராக உடையாரான. நாதர் -
நாதர். (2)

மு- உடையார்ந்த ஆடையன் கண்டுகை யன் உடை நானின்
புடையார் பொன்னாலின் பொன்முடி யன்மற்றும் பல்கலன்
நடையாவுடைத் திரு நாரணன் தொண்டர் தொண்டர்கண்டர்
இடையார் பிறப்பிடை தோறெமக் கெம்பெரு மக்களே. (4)

ஆ- தருளும் ஸ்வபாவனாய் திருவாழியாழ்வானாலே அலங்குதனாயிருந்த
எம்பெருமானைப் பாதம் பணிய வல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டர்
நமக்கென்றைக்கும் ஸ்வாமிகளென்கிறார். (3)

(உடையார்ந்த) நிரதிசயசுமந்யமாய் நிரதிசயசுஃஸ்பர்சமாய் நிரதி

இ-லக்ஷணமென்று கருத்து. இத்தாலே தாரதம்யம் பாராத சௌம்யாதி
சயத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறாரென்று ஸங்கதியும் ஸூசிதை.
பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தென்கிறதை யுரைக்கிறார். (திருவாழி இत्याதி
யால்) (3)

நான்காம் பாட்டு

பூர்வார்த்தத்தில் அபிபிரேதாய்மருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேत्याதியால்)
भगवद्भूषणங்களுடைய ஸ்வபாவமிப்படி प्रमाण सिद्धமாகையாலிங்கு

ச- நாதனை, ஞாலமும் - பூமியும். வானமும் - ஆகாசமும். ஏத்தும்-
ஸ்துதிக்கும்படி நின்றவனான. நறுந்துழாய்ப் போதனை - பரிமளிக்
கிற துளசீ புஷ்பங்களையுடையவனான. போது - புஷ்பம். போது
டையவன், போதன். பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து - हिरण्यविपुल
चक्रशालியான என்றபடி. எந்தை - நமக்கு ஸ்வாமியான. பிரான்
தன்னை - உபகாரகனை. பாதம் பணிய வல்லாரை - ஸ்ரீபாதத்தை
ப்ரணாமம் பண்ண சக்தரானவர்களை. வல்லாரை என்கிறத்தால்
लज्जाभिमानங்களைத் தவிர்ந்து ப்ரணாமம் பண்ணுகையரிது என்று
தோன்றுகிறது. பணியுமவர்கண்டர் - ப்ரணாமம் பண்ணுமவர்
காண்பீர். ஓதும் பிறப்பிடை தோறு - சாஸ்த்ரங்களிலே निषेधतया
ஓதப்படுகிற ஜன்மங்களுடைய அவகாசந்தோறும். भागवतशेषत्वं
லபிக்கில், निषेधजन्यமும் उद्देश्यமென்று கருத்து. எம்மையாளுடை
யார்கள் - நம்மை दासராக உடையவர்கள். (3)

ஸு- பெருமக்களுள்ளவர் தம்பெருமானை அமரர்கட்
கருமை யொழிய அன்றாறுதாட்டிய அப்பனை
பெருமை பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றும் அவர்கண்டர்
வருமையும் இம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்களே. (5)

ஆ-சயௌவ்யமாய்நித்யசிद्धமாய் அசङ्ख்யேயமான திவ்யभूषणங்களாலே ஶூபித
னாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அழகுக்குத் தோற்றடிமையாயிருப்
பார்க்கடிமையாயிருப்பார்கிடர் இடையார் பிறப்பிடை தோறெமக்
கெம்பெருமக்களென்கிறார். (4)

(பெருமக்கள்) ब्रह्मेशानादिसर्वदेवர்களுக்கு மீச்வரனாய் அமृतप्रदा
நாதிகளாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாயிருந்தவனுடைய இப்பெரு
மையைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டர் ஸர்வகாலமு
நமக்கு ரக்ஷகரான ஸ்வாமிகளென்கிறார். (5)

இ- மிப்படி अभिप्रेतமென்று கருத்து. நடையா என் - ता - ரூர் (नित्ये
त्याद்யால்) பல் என்கிறதையுரைக்கிறார் (असङ्ख्येयமென்று) பூர்வா
ர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹி க்கிறார் (दिव्येत्याद்யால்) திருநாரணன்
தொண்டர் என் - ता - ரூர் (எம்பெருமானுடைய इत्याद்யால்) (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

பெருமக்களுள்ளவர் தம்பெருமானை என்கிறதை உரைக்கிறார்.
(ब्रह्मेत्याद்யால்) அமரர்கட்கு இத்யாதிக்குத் ता - ரூர் (अमृतेत्यादि
யால்) வருமையுமீம்மையு மென்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (ஸர்வ
காலமுமென்று) (5)

ச- உடையார்ந்த - कटितटத்துக்கு पर्याप्तமான. கடிக்கு அநுரூபமான
என்றபடி. உடை - कटि। ஆடையன் - ஆடையையுடையவனான.
ஆடை - वस्त्रம். கண்டிகையன் - कण्ठिकையை யுடையவனான.
கணிகை - कण्ठयोग्यமான भूषणम् । உடைநாணின் - कटिसूत्रவானான.
உடைநாண் - कटिसूत्रम् । புடையார் - पार्श्वव्याप्तமான. ஸ்வகாந்தியா
லே दक्षिणपार्श्वத்து க்கெல்லாம் அலங்காரமான என்றபடி. பொன்
னூலின் - स्वर्णयज्ञोपवीतத்தையுடையவனான பொன் முடியன் - स्वर्ण
किरीटवानான. மற்றும் பல்கலன் - இன்னமுமனேக பூஷணங்களை.
நடையா - सर्वपावमाक. கர்மாஜிதமன்றிக்கே என்றபடி. உடை -
உடையவனான. திருநாரணன் தொண்டர் தொண்டர் கண்டர் .

மு- அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப் பிரான்றன்னை
துளிக்கும் நறுங்கண்ணித் தூமணி வண்ணனெம் மான்றன்னை
ஒளிக்கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக்கொள்ளும் அவர் கண்டிர்
சலிப்பின்றி யாண்டெம்மைச் சன்மசன் மாந்தரங் காப்பரே. (6)

ஆ- (அளிக்கும்) தேவமனுஷ்யாதிரூபேணாவதீர்ணயம் சர்வஜகத்ரக்ஷகணயம் சக்ஷ
சக்ஷாதித் திவ்யாயுதவரணயம் திவ்யமாத்யோபசோபிதணயம் ஹேயபுத்தியநீகணயம் நிரதி
சயதேஜோவிசிஷ்டணயிருந்த எம்பெருமானை யுள்ளத்துக் கொள்ளுமவர்
கண்டிர் ஒரு சலனமில்லாதபடி யாண்டெம்மை ஜன்மஜன்மாந்தரங்
காப்பரென்கிருர். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ- கண்ணனை யென்றது தேவாதிரூபேணாவதாரத்துக்கு முபலக்ஷண
மென்கிருர் (தேவத்யாதியால்) அளிக்கும் பரமனை என் - தா - ருர்
(சர்வத்யாதியால்) ரக்ஷகத்வென பாரம்யம் திவ்விதமென்று கருத்து. ஆழிப்
பிரான் தன்னை யென்றதும் உபலக்ஷணமென்கிருர் (சக்ஷத்யாதியால்)
துளிக்கு நறுங்கண்ணி என்கிறதை யுரைக்கிருர் (திவ்யத்யாதியால்)
தூமணி வண்ணன் என் - தா - ருர் (ஹேயத்யாதியால்) ஒளிக்கொண்ட
சோதி என்கிறதை யுரைக்கிருர் (நிரதிசயத்யாதியால்) சலிப்பின்றி
யென்கிறதையுரைக்கிருர் (ஒரு த்யாதியால்) (6)

ச-மூநாராயணனுடையதாசதாசர் கிடர். இடையார்-மஹாவகாசவ்யாசங்
களான நிரந்தரங்களான என்றபடி. பிறப்பிடைதோறு - ஜன்மா
வகாசங்கள் தோறும். எமக்கு - நமக்கு. எம்பெருமக்கள் - அஸ்தபரம
சேவிகள், அசாபாரணபரமசேவிகளென்றபடி. (4)

பெருமக்கள் - மஹான்கள். உள்ளவர் - திவ்யமானர். மஹான்
களாக உள்ள ஸர்வர்க்கு மென்றபடி. தம்பெருமானை - அசாபா
ரணபரமனை. அமரர்கட்கு அருமையொழிய - 'அஸுரஜயத்திலே
ப்ரயாஸம் ஜனியாதபடி. அன்று - துர்வாசாபதசையிலே. ஆரமுது-
பூர்ணமான அம்ருதத்தை. ஊட்டியவப்பனை - பூஜிப்பித்த ரக்ஷகனை
த்ரிமதிபயோகஸவாபாத பரீஸ்தானே திவ்யா । பெருமை பிதற்றவல்லாரை -
மாஹாத்மியத்தை ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அக்ரமமாக ஸ்துதிக்கஸமர்த்த
ரானவர்களை. பிதற்றுமவர் கண்டிர் - ஸ்பஷ்டம். வருமையும் -
பாவிதேஹத்திலும். இம்மையும் - த்ரீமாதேஹத்திலும், இஹமூத்ர ச என்றபடி.
நம்மையளிக்கும் பிராக்கள் - நம்மை ரக்ஷிக்கும் உபகாரகர். (5)

மு- சன்மசன் மாந்தரங் காத்தடியார்களைக் கொண்டு போய்
தன்மை பெறுத்தித்தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும் அப்பனை
தொன்மை பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றும் அவர்கண்டர்
நன்மை பெறுத்தெம்மை நாளாய்க் கொள்கின்ற நம்பரே, (7)

ஆ- (சன்மசன்மாந்தரம்) ஜன்மங்கன்தோறுமிந்த லோகத்திலே
தானும் வந்து பிறந்தருளி ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்து, பின்னையவர்களைக்
கொண்டுபோய் அசங்குचित्तज्ञानராக்கித்தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளு
மப்பனுடைய இந்த ஸ்வாபாவிகமான குணத்தைப் பிதற்ற வல்லா
ரைப் பிதற்றுமவர் கண்டர் स्वशेषतैकरतित्वरूप सम्पत्தை நமக்குத்
தந்து, அதை நित्यसिद्धமாக்குவரென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- சன்மசன்மாந்தரங்காத் தென்கிறதை விவரிக்கிறார் (ரக்ஷித்து
इत्यन्तेन) ஜன்மங்கள் தோறுமென்றது प्रायिकाभिप्रायम्. 1 ரக்ஷித்து
என்றது, यादृच्छिक सुकृतोत्पादनादिमुखेन सदाचार्यप्राप्त्यादிகளைப் பண்ணி
யென்றபடி. தன்மை பெறுத்தி என்கிறதையுரைக்கிறார் (அசங்கு
चितेत्याடியால்) தொன்மை என்கிறதை யுரைக்கிறார். (स्वाभाव
केत्याடியால்) நன்மை பெறுத்தென்கிறதை விவரிக்கிறார் (स्वशेषेत्यादि
யால்) நாளித்யாதிக்குத் தா - ருர் (அத்தை इत्याடியால்) (7)

ச- கண்ணனை - க்ருஷ்ணனான. அளிக்கும் பரமனை - ரக்ஷிக்கும்
ஸ்வபாவனாய் பரமனான. ஆழிப்பிரான்தன்னை - स्पष्टम्. 1 துளிக்கும் -
मधुसून्दिनயான. நறுங்கண்ணி - सुरभिदामத்தை யுடையவனான.
தூமணிவண்ணன் - பரிசுத்த மணிஸ்வபாவனான. ஒளிக்கொண்ட
சோதியை - प्रभाशालिज्योतिर्विग्रहனான. எம்மான் தன்னை - अस्मत्स्वामि
யை. உள்ளத்து - மனஸ்ஸிலே. கொள்ளுமவர் கண்டர் - த்யானி
கும் ஜனங்கள் கிடர். சலிப்பின்றி - प्रयोजनान्तरसक्तியாலே நமக்கு
சலனம் வராதபடி. ஆண்டு - प्रशासित्तु. சன்மசன்மாந்தரம் -
இந்த ஜன்மத்திலும்! ஜன்மாந்தரத்திலும். காப்பார் - ரக்ஷிப்பார். (6)

சன்மசன்மாந்தரம் - ஜன்மங்கள் தோறும். காத்து - ரக்ஷித்து.
அடியார்களை - दासரை. கொண்டுபோய் - नयामि परमां गतिமென்கிற
படியே आतिवाहिकसहितனான தான் अचिरादिगतியாலே ஸ்ரீவைகுண்ட
டத்திலே 'கொண்டுபோய். தன்மை - स्वस्वभावத்தை, सर्वज्ञत्वादிகளை

மு- நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனைத்திரு மார்பனை
உம்பர் உலகினில் யார்க்கும் உணர்வரி யான்றன்னை
கும்பி நரகர்கள் ஏத்துவ ரேலும் அவர்கண்டர்
எம்பல் பிறப்பிடை தோறெம் தொழுகுலம் தாங்களே. (8)

ஆ- (நம்பனை) सर्वस्वामियாய் जगत्स्रष्टாவாய் श्रियः पतियாய் ब्रह्मादि
களுக்கும் वाङ्मनसापरिच्छेद्यमहिमனாயிருந்தவனை अन्यप्रयोजनराय்க்
கொண்டேத்துவார் कुम्भीनरकयातनानुभवानुगुणपापங்களைப் பண்ணினு
ரேயாகிலும் அவர் கண்டர் எம்பல் பிறப்பிடை தோறெம்தொழு
குலந்தாங்களென்கிறார். (8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- நம்பனையென்கிறதற்கு फलितार्थमருளிச்செய்கிறார் (सर्वेत्यादियाல்)
திருமார்பனை என் - தா - ரார் (श्रियःपतियாயென்று) द्वितीयपादத்துக்கு
தா - ரார் (ब्रह्मेत्यादियाல்) ஏத்துவர் என் - தா - ரார் (अनन्येत्यादियाல்)
கும்பிநரகர்களே லுமென்றந்வயித்துத் தா - ரார் (कुम्भीत्यादियाல்) (8)

ச- யென்றபடி. பெறுத்தி - பாரித்து. தன் தாளிணைக்கீழ் - स्वपादद्वन्द्व
மூலத்திலே. கொள்ளுமப்பனை - स्वीकரிக்கும் ஸ்வாமியினுடைய.
தொன்மை - स्वाभाविकगुणங்களை. பிதற்றவல்லாரை - अक्रमமாக
ஸ்துதிக்குமவர்களை. பிதற்றுமவர் கண்டர் - अक्रमமாக ஸ்துதிக்கு
மவர் கண்டர். நன்மை பெறுத்து - श्रेयससाये ப்ராபித்து. நாள் -
नित्यं | எம்மை - நம்மை. உய்யக்கொள்கின்ற - உஜ்ஜீவிப்பியா
நின்ற. நம்பர் - विश्वसनीयர். (7)

நம்பனை - विश्वसनीयனான. ஞாலம் படைத்தவனை - ஜகத்தை
ஸ்ருஷ்டித்தவனான. திருமார்பனை-लक्ष्मीवक्षस्कனான. உம்பருலகினில் -
उपरिलोकங்களில், ஸத்யலோகாதிகளி லென்றபடி. யார்க்கும் -
எத்தனையேனும் उत्कृष्टரानுர்க்கும். உணர்வரியான் தன்னை - ज्ञातु
शक्यனல்லாதவனானவனை. ஏத்துவர் - ஸ்துதிப்பார். கும்பிநரகர்
களேலும் - कुम्भीपाकनरकबान्களானாலும், तत्प्रापकपापवान्களானாலு
மென்றபடி. அவர் தாங்கள் கண்டர், எம்பல் பிறப்பிடை தோறும்
நம்முடைய बहुविधजन्मावकाशந்தோறும். எம்தொழுகுலம் - நமக்கு
सेव्यமானகுலம். (8)

மு- குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை
நலந்தா விலாதசண்டாளசண் டாளர்க ளாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணல் மணிவண்ணற் காளென்றுஉள்
கலந்தார் அடியார் தம்அடி யாரெம் அடிகளே. (9)

ஆ- (குலம்) வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு
அடிமை செய்யுமிதுவே ப்ரயோஜனமாக அபிரிப்பார் ஜாத்யாசாராதி
களால் எத்தனையேலுந் தண்ணியரேயாகிலும் அவரடியார் நமக்கு
ஸ்வாமிகளென்கிறார், (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- ஆளென்றுள் கலந்தார் என் - தா - ருர் (அடிமை இत्याடியால்)
பூர்வீகத்துக்குத் தா - ருர் (ஜாதீத்யாடியால்) அசாரசத்தாலே நல
மென்றது வ்யாசுதம | எம்மடிகளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நமக்கு
இत्याடியால்) (9)

ச- வலந்தாங்கு - த்ஷிணபாகத்திலே தரிக்கிற, த்ஷிணகரத்தாலே தரிக்கப்
பட்டவென்றபடி. த்ஷிணபாகத்துக்கெல்லாம் ஸோபாவஹமென்கைக்காக,
வலமென்று ஸாமான்யசப்தம். சக்கரத்து - சக்ரத்தையுடைய
வனான. அண்ணல் மணிவண்ணற்கு - ஸ்பர்தம் | ஆளென்று - தாச
ரென்றதுஸந்தித்து. உள் கலந்தார் - அத்யந்த் சங்க்ஷிரான, அந்யபயோ
ஜனத்வேன சங்க்ஷிரான என்றபடி. அடியார் - தாசர். குலந்தாங்கு -
குலங்களைத் தரிப்பதான. அநுலோம ப்ரதிலோம விபாகத்தாலே
ஸம்பவிக்கும் குலங்களுக்கு ஆதாரமான என்றபடி. ப்ரதானமான
வென்கை. யதா, மூலகாரணமான வென்றபடி. சாதிகள் நாலிலும் -
ப்ராஹ்ணாதிஜாதிகள் நாலிற்காட்டிலும். கீழிழிந்து - நிக்ஷஜாதி யிலே
யிறங்கி, அதிலே ஜனித்தென்றபடி. எத்தனைநலமில்லாத - அத்யந்தம்
குணசூன்யரான. சண்டாள சண்டாளர்கள்தானாகிலும் - சண்டாளர்க்
கும் சண்டாளராயிருந்தா ரேயாகிலும். தம்மடியார் - தீபா தாசர்.
எம்மடிகளே - அஸத்ஸாமிகளே. (9)

மு- அடியார்ந்த வையமுண் டாலிலை யன்ன வசஞ்செய்யும்
படியாது மில்குழ விப்படி யெந்தைபி ரான்றனக்கு
அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியார்தமக்
கடியார் அடியார்தம் அடியாரடியோங்களே. (10)

ஆ- (அடியார்ந்த) இந்தலோகத்தை அளந்தருளி, உண்டருளி,
ஆலையிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அவனுடைய காஹ்யசௌந்தரியாதி
குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையாயிருப்பாரடியார் தம்மடியாரடியார்
தமக்கடியாரடியார்தமடியாரடியோங்க ளென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு.

இ- அடியார்ந்த வையம் என் - தா - ரார் (இந்த இत्याடியால்) அன்ன
வசஞ்செய்யும் என் - தா - ரார் (கண் இत्याடியால்) பிரான்
என் - தா - ரார் (காஹ்யசத் தாலே) படியாது மித்யாதிக்குத் தா -
ரார் (சௌந்தர்யசத் தாலே) இதுஉபலக்ஷணமென்று கருத்தாலே ஆதி
சத்மம். பிரான் தனக்கடியார் என் - தா - ரார் (தோற்று இत्याடியால்)
பாஹ்யவதிவியத்திலே காஹ்யாசதாச்யத்தை ஸுஜித்து நிஹிமிக்கிறாரென்று
கருத்து. (10)

ச- அடியோங்கள் - தாச்யஸ்வாஹரான நாங்கள். அடியார்ந்த-ஸ்ரீபாதத்
துக்களவான, த்ரிவிக்ரமதர்சயிலே ஸ்ரீபாததுல்பப்ரமாணமான என்ற
படி. வையம் - ஜகத்தை. உண்டு - ப்ரளயதசையிலே புஜித்து,
ஆலிலை - வரதலத்திலே. அன்னவசம் - அநாதினனாகை, அதாவது
அன்னத்துக்கு அநுகூலனாய் வர்க்கை. ஜடரகதமான ஜகத்து ஜீர்ண
மாகாதபடி வலக்கை கீழாகக் கண்வளருகை என்றபடி. செய்யும்-
அத்தைப் பண்ணுமவனான. படியாதுமில் - சத்யமொன்றுமில்லாத.
படி - சத்யம். குழவிப்படி - சிசுவிக்ரஹனான. படி - சரீரம். எந்தை
பிரான் தனக்கு. ஸ்பஷ்டம். அடியாரடியார்தம் - தாசதாசருடைய.
அடியாரடியார் தமக்கு - தாசதாசர்க்கு. அடியாரடி யார்தம் - தாச
தாசரானவர்களுடைய. அடியார் - தாசபூதர். (10)

ஐ- அடியோங்கு நூற்றுவர் வீயஅன் றைவர்க் கருள் செய்த
நெடியேனை தென்குரு கூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்கள்
அடியார்ந்த ஆயிரத் துள்ளிவை பத்தவன் தொண்டர்மேல்
முடிவு ஆரத் கற்கிற்கில் சன்மம்செய்யாமை முடியுமே. (11)

ஆ (அடியோங்கு) பாண்டவர் பக்கலுள்ள நிரவிகவாட்சலத்தாலே,
தெரிநெய்யாய் நெய்யவலதரண துர்யோதனாதிகளை நிரசித்தருளின
நம்பெருமரணாலய வாட்சல சூசிலய காரணசூசில சூசில சூசில
சூசில கலயாணகுணங்களுக்குத் தோற்று, அடிமையாயிருக்கும்
நீவைஷ்ணவர்களுடைய மாதிஷ்ணவர்களுக்கடிமை பரமபாப்யமென்று
சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை யாரக் கற்கவல்லராகில், அவர்
களுடைய பாகவதசேதகரதவிரோதிகளெல்லாம் போமென்கிருர். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

நிகமனம்

நிகமனம்

இ- ஐவர்க்கருள் செய்த என் - தா - ருர் (பாண்டவர் இயாதியால்)
வாட்சலத்தாலே நிரசித்தருளின என்றநவயம் அடி என் - தா - ருர்
(தெரிநெய்யாய் நெய்யவலதரண துர்யோதனாதிகளை நிரசித்தருளின)
என் - தா - ருர் (நிரசித்தருளினவென்று) நெடியேனை என் - தா -
ருர் (வாட்சலத்தாலே) அவன் தொண்டர் என் - தா - ருர் (தோற்
றடிமை இயாதியால்) மேலிருந்து என் - தா - ருர் (ஆரத்தால் இயா
தியால்) சன்மம் என் - தா - ருர் (அவர்களுடைய இயாதியால்) செய்
பாபம் முடியுமென்கிறதை ஸங்கரணிக்கிருர் (பேர்மென்று) (11)

ஈ- அடி பரவிரிக்கும்வானவன விரோதிகளான என்றபடி. ஓங்கு -
உன்னதரான ஈசரான என்றபடி. நூற்றுவர் - துர்யோதனாதிகள்.
வீய - நசிக்கும்படி. அன்று - பாண்டவர்கள் ராஜபுரான காலத்
திலே. ஐவர்க்கருள் செய்த - பஞ்சபாண்டவருக்கு கருபை
பண்ணினவனான, நெடியேனை - மஹான, உதிரயேத சிஷ - தென்
குரு கூர்ச்சடகோபனுடைய, குற்றேவல்கள் - அததரங்க கைகரிய
குருகை. வகைகள், நிகமனம், நிகமனம், நிகமனம், நிகமனம், நிகமனம்

ச-ரூபமான. அடியார்ந்த - பாதங்களாலே பூர்ணமான, பாட வஹஸர
 சம:என்னுமாப் போலே, பாடவந்தாலிபத பவந்தமான என்றபடி.
 ஆடிரத்துள் - சஹத்திலே. அவன் தொண்டர்மேல் முடிவு - தந்த
 விபயத்திலே பர்யவஸிதமான, மகவந்தேவத்தை ததீயசேவதபய்வசாயி
 யாக ப்ரிபாதித்ததான என்றபடி. இவைபத்து - இப்பத்துப் பாட்டு
 களையும். ஆர - பூர்ணமாக. கற்கிற்கில் - அப்யஸிக்க சக்தராகில்.
 சன்மம் - ஜன்மமானது. செய்யாமை - செய்யப்படாமல், கர்மங்
 களாலே உத்தரோத்தர உண்டாக்கப்படாம லென்றபடி. முடியும் - சமாத
 மாம். (11)

ज्ञानवेराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः :

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(பயிலுஞ் சுடரொளி)

स्फीतालोकादिभूम्ना पृथुबहुभुजया दिव्यमाल्यास्त्रभाजा
 सद्वस्त्राकल्पक्लृप्त्या त्रिदशरसकृता रक्षणौन्मुख्यवत्या ।
 मुक्तैरुत्तंसिताङ्ग्या स्थिरधृतरमया श्यामया नित्यसत्या
 शौरेः कान्त्या जितानां स्वबहुमतजनस्वामितामन्वमस्त ॥ ४० ॥

(स्फीतालोकादिभूम्ना) பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியை - விலக்ஷண
 மாய்ச் செறிந்திருந்த தேஜஸ்சையுடையதுமாய். (पृथुबहुभुजया)
 தோளுமோர் நான்குடை - கல்ககசாஸ்கள் போலே சுற்றுடைத்தா
 யிருக்கிற நாலு திருத்தோள்களை யுடையதுமாய். (दिव्यमाल्यास्त्र
 भाजा) நறுந்துழாய்ப் போதனைப் பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தை-
 திவ்ய பரிமளமான திருத்துழாய் மாலையையும், तेजिष्ठமான திருவாழி
 யையுமுடையதுமாய். (सद्वस्त्राकल्पक्लृप्त्या) உடையார்ந்த வரடை
 யனித்யாதி திவ்யங்களான திருப்பரியட்டம், திருக்கண்டஸரம், திரு
 வரை நூல்வடம், திருயக்ஞோபவீதம், திருவபிஷேகம் முதலான
 மற்றுமுள்ள திருவாபரணங்களை யுடையதுமாய். (त्रिदशरसकृता)

அமரர்கட்கருமை யொழியவன்றாமு தூட்டியவப்பனை - தேவர்
களுக்கு போக்யமான அம்ருதத்தைக் கொடுக்குமதுவுமாய். (रक्षणी
स्मृत्यव्या) அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை-ரக்ஷணத்தையே ஸ்வ
பாவமாக உடையதுமாய். (मुक्तैरुत्तंसिताङ्ग्या) சன்மசன்மாந்தரங்
காத்தித்யாதி - அஸ்திரை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் முக்தராக்கி,
அவர்களாலே செவ்விப் பூப்போலே சிரஸ்ஸிலே சூடப்பட்ட
திருவடிகளையுடையதுமாய். (स्थिरधृतरमया) திருமார்பினை - அலர்
மேன்மங்கையிறையும் அகலகில்லேனென்று உறையும் படியான
திருமார்பையுடையதுமாய். (श्यामया) அண்ணல் மணிவண்ணற்கு
நீலரத்னம் போலே ஷ்யாமையுமாய் (नित्यसत्या) ஆவிலையன்னவசம்
செய்யும் படியாதூழில் குழவி - ப்ரளய காலத்திலுமிடை விடாதே
நித்யையுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் திருமேனி சோபைக்குத் தோற்
றடிமை செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய டாசடாசர்கள் எமக்கு
ஸ்வாமிகளென்று பயிலுஞ் சுடரொளி என்கிற தசகத்திலே
ஆழ்வார் அஃயவசித்தருளினாரென்கிறார். (40)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் பத்தில் ஏழாந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று

மு- முடியானே முஷஸகும் தொழுதேத் தும்சீர்
 நாந்நாடியானே ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய் புள்ளார்
 மன்கொடியானே திரைநல்லவண்ணு அண்டத்தும்பரில்
 மென் நெடியானே என்று துக்குமென் நெஞ்சமே. (1)

ஆ- (முடியானே) திரைதர்கடவிய பெருமான தனைகழல் காண்பு
 தென்று வெணவ கண்கள் என்று பிறந்த அபேகையானது மீளவும்
 உத்யூயாய் அந்த அபேகையானது குணமாகக் காணப்பெறாத வயஸனத்

இ- தலைப்பெய்காலம் என்கிற பாட்டில் படியே, திருவேங்கட
 முடையான் தமக்கு வ்யக்ஷயனாயிருக்க இத்திருவாய்மொழியானே,
 அத்ராயக் கூப்பிடுவானேன் என்ன அறிவிப்பிக்கிருர். (தேர்
 கடவிய ந்யாடியால்) திருவேங்கடமுடையான் ப்ரத்யக்ஷனாயிருந்
 தாலும், பார்சாரயிவெதர்சனாபேக்ஷா கூப்பிடத் துக்குமென்று கருத்து,
 ஆனாலும் தேர்கடவிய என்கிற இடத்தில் பிறந்த பார்சாரயிவெதர்சனா
 பேக்ஷையானது பயிலுஞ் சுடரொளியாலே அந்தரீதமாய்த் தில்லையோ?
 என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மீளவும் ந்யாடியால்) பயிலுஞ்சுடரொளி
 யில் சௌம்யாதிமகவத் குணவிதரான பாகவதரை அநுஸந்தித்தது
 மகவத்சௌம்யானுமவாபேக்ஷைக்கு உத்தமக மாகையாலே, இவ்வபேகை
 இப்போது உத்யூயாய்க்கென்று கருத்து. இப்படி பார்சாரயிவெதர்சனாபேக்ஷை
 இப்போதே உத்யூயாய்த் தென்னுமிடம் கீழ்ப்பாட்டிலே அடியோங்கு
 நூற்றுவர் விய வென்று துயோகநாதிநிரசனவரணத்தாலே அறியலாய்த்
 தென்று கருத்து. ஆனாலும் யோகத்தாலே காணலாமிருக்கக் கூப்பிடு
 வானேன்? என்ன அருளிச் செய்கிறார். (அந்த அபேக்ஷையா
 யால்) யோகத்தாலன்றிக்கே ஸ்ரீபீஷ்மாதிகளைப் போலே கேவல
 சக்ஷஸ்ஸாலே பார்த்தஸாரதியைக் காண்கை இவர்க்கு அபேக்ஷித
 மென்று கருத்து. அந்நமவசந்யாயென்றது கண்கள் விடாய்த்த
 மாத்ரமன்றியே ஸர்வகரணங்களும் விடாய்த்தவரா யென்றபடி.
 ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமென்றது, சக்ஷா ரூபமானுபவம், ஏணென வந்மமானு
 பவமென்கிற நியமமற்று, ஒரு கரணத்தைக் கொண்டு ஸர்வகரண
 ப்ரகாரத்தாலு மென்றபடி. த்வக் ச த்வக் நிபிபாஸதி ஜிஹ்வி விக்ஷா
 அவணவத்பரவசு என்கிற படியே பகவத்விஷயத்திலே தம்முடைய ஒரு
 கரணங்கள் செய்யும் வருத்திகளை, ததிரகரணங்கள் தாங்களும்

ஆ- தாலே, அயந்தமவசந் ராய்க் கொண்டு தம்முடைய ஸர்வகரணங்
களாலும், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஏம்பெருமானை அநுபலிக்க வேண்டு
மென்று சொல்லிக் கொண்டு கூப்பிடுகிறார். ஸர்வலோகாதிபத்ய
ஸூசகமாய் நிரதிசயதீபியுகமாய், அவிரமணியதனமாயிருந்த திருவடி
ஷேகத்தாலே அலங்குதனாய் வ்ஹ் ஶானாடிகளுக்கும் ஈசவரனாய் வைத்து
அனாலிசிசவிசேஷசேஷலோகசரணியாய் அசிந்தன சமீஹிதநிர்வாகனாயிருந்த
வனே பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலே பெரியதிருவடி
திருத்தோளின்மேலே ஏறியிருளி இந்தலோகத்திலே வந்து தான்
ருய என்று ஏம்பெருமானைக்காண் ஆசைப்பட்ட போதே காணப்
பெறமையாலே குறைப்பட்டுக்கிடக்கு மென்னெஞ்ச மென்கிறார். (1)

இ- ஷெய்யா ஆசைப்படுகிறதென்று அலற்றுகிறது. ரென்றபடி
ஏழாம் பாட்டு துடங்கித் தான்படுகிற (வ்யஸனத்தைச் சொல்லுகிற
சொழியி் கரணங்கள்படுகிற வ்யஸனத்தைச் சொல்லவில்லையே
என்னில் தரிதர்னாய் அதுவானவன் புதுப்பிக்கக் காலத்திலே ப்ரஜை
களுடைய பசிக்கும் தன் பசிக்கும் ஆற்றப்படாதே, ப்ரஜைகளு
டைய பசிக்கு என்செய்வேன், என் பசிக்கு என்செய்வேன் என்று
கூப்பிடுமாப்போலே, தம்முடைய கரணங்களும் கரணியான தாமும்
ஏம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு விடாய்த்தோ மென்று கூப்பிடுகிற
ரென்று கருத்து. தாமாசைப் படுகையைத் தவிர, தம்முடைய
கரணங்கள் ஆசைப்படுகையாவதென் ின்னில், கரணதாரகமாக
வும் கரணதாரமன்றியேயும் ஆசைப்படுகிற தம்முடைய அபிநிவேசங்
களைச் சொல்லுகிறபடி. இத்தாலித்திருவாய் மொழிக்கு சுவீடியாக்ஷ
வியதவ்ஹ் ஶதிபாசமென்று டிசிதமாய்த்து. ஆதியாலே கூப்பிடுகிற
தாகையாலே பாட்டுகளுக்கு ஶ்யேகசந்நிதிப்பந்தமில்லை யென்று
ஸூசிதம்.

முதற் பாட்டு

முடியானே என்கிறதை விவரிக்கிறார் (சுவீடியாடியால்) அண்டத்
தும்பரில் நெடியானே என்கிறதை விவரிக்கிறார் (வ்ஹ் தியாடியால்)
மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியானே என் - தா - ரார் (அனாலிசிச
த்யாடியால்) ஆழ்கடலைக் தடைத்தாய் என் - தா - ரார் (அசிந்தன
த்யால்) கொண்டல் வண்ணு என் - தா - ரார் (பொன் ட்யாடியால்)
கனகாசலஸோபரிசுளமேகம் போலே என்ஹபடி புன்னார் என் - தா -
ரார் (பெரிய ட்யாடியால்) என்று கிடக்கு மென்கிற விடத்தில் அபி
ஸ்தையம்ருளிச் செய்கிறார் (ஏம்பெருமான் ட்யாடியால்) (1)

மு- நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்தான்
தஞ்சனே தண்ணிலங் கைக்கிறை யைச்செற்ற
நஞ்சனே ஞாலங்கொள்வான்குறளாகிய
வஞ்சனே என்னுமெப் போதும்என் வாசகமே. (2)

ஆ- (நெஞ்சமே) **आश्रितसमीहित विरोधि निरसन समर्थोऽयं तत्समीहित निर्वन्तोपायज्ञानयிருந்த நீ, நெஞ்சனே நினைக்க அருள் செய்தாப் போலே நானுமுன்னை நினைக்கவருள் செய்தருள வேணுமென்று எப்போது மலற்றநிற்குமென் வாசக மென்கிறார்.** (-)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- தண்ணிலங்கைக்கு இதயாதிக்கு - **ता - त्वர் (आश्रितेत्यादियால்)** ஞாலமிதயாதிக்கு **ता - त्वர் (समीहितेत्यादियால்)** **प्रथमपादத்துக்குத்- ता - त्वர் (நெஞ்ச இத்யாடியால்)** நெஞ்சமே என்கிற **एषकारம் वाङ्मनो निवृत्तियை** ஆசைப்பட்டமையை ஸூசிப்பிக்கிறதென்று கருத்து. **என்னுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அலற்றநிற்குமென்று)** (2)

ச- முடியானே - முடியுடையவனே முடி - கிரீடம். அண்டத்து- ப்ரம்மாண்டத்தில். உம்பரில் - அதிகரில், **ब्रह्मादிகளிற் காட்டிலு** மென்றபடி. உம்பர் - அதிகர். நெடியானே - மஹானானவனே. முவுலகும் - **त्रिलोकமும்.** தொழுது - ப்ரணமித்து. ஏத்தும் ஸ்துதிக்கும்படியான. சீரை - ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையுடைய. அடியானே - ஸ்ரீபாதத்தை யுடையவனே. ஆழ்கடலை - **अगाधமான** ஸமுத்ரத்தை. கடைந்தாய் - **मथित्तவனே.** கொண்டல் வண்ணமேகவர்ணனே. கொண்டல் - மேகம். புள்ளூர் கொடியானே - பகுவியை **‘வாஹனமாகவும் த்வஜமாகவும் உடையவனே.** ஊருகைக்கு ஸாதனம் ஊர் என்கிற **व्युत्पत्तियाலே** ஊர்சப்தம் வாஹனபரம். என்று - இப்படி அநுஸந்தித்து. கிடக்கும் - **‘आर्तमाय** விழுந்திருக்கும். என்னெஞ்சம் - **என்னுடைய மனஸ்ஸானது.** (1)

என்வாசகம் - **मदाचकम्, मदीयवागिन्द्रियமான** தென்றபடி. எப்போதும் - **सदा ।** தண்ணிலங்கைக்கு - தண்மை - **नैच्यम् ।** நீசருக்கு **‘வாஸஸ்தானமான** லங்கைக்கு. இறைமைய - **‘सर्व्वரணே.** செற்ற - **‘ஸம்ஹரித்தவனான.** நஞ்சனே - சத்ருக்களுக்கு **विषभूतனே.** நஞ்சவிஷம். ஞாலங் கொள்வான் - **भूमि जिघृक्षु** வாய்க்கொண்டு. குறளாகிய வஞ்சனே - **‘வாமனனான** வஞ்சகனே. நெஞ்சமே நீணகரா **‘விருந்த - மனஸ் ஒன்றுமே** நீண்ட நகரமா வஸியா நின்ற. என் தஞ்சனே - **‘मदशकனே.** என்னும் - இப்படிச் சொல்லும். நீள்நகராக என்கிற **‘இடத்தில் ளகாராத்ரே டகாரே ண த்வமேகாदेश: ।** (2)

மு- வாசகமே ஏத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம்
நாயகனே நாளிளந் திங்களைக் கோள்விடுத்து
வேயகம் பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்டஆனாயர்
தாயவனே என்று தடவுமென்கைகளே. (3)

ஆ- (வாசகமே) வானவர்தம் நாயகனாய் வைத்து வாசகமே ஏத்த
அருள் செய்தருளினுப்போலே அமினவபூர்வச்சுருணம் போலே திரு
முத்தினொளி புறப்படும்படி திருப்பவளத்தைத்திறந்து வெண்ணெய்
தொடுவுண்ட உன்னுடைய அழகை நானுமேத்தும்படி அருள்
செய்தருள் வேணுமன்று துவருமென்கைகளென்கிறார். (3)

புள்ளும் பாட்டு

இ- வாசகமேயேத்தவருள் செய்யும் என் - தா - ருர் (வாசகமே
ஐத்யாடியால்) இதுக்கு நானுமித்யாதியோடே அந்வயம். நானுமி
த்யாதிவாக்யம் எவஹிதமாயிருந்தாலும், இப்படி அந்வயமாய்க்
கொண்டு வாசகமேயேத்தவருள் செய்யுமென்கிறதுக்கே தாத்பர்யவரண
மாகிறது. வாசகமே என்கிற ஏவகாரம், ஹஸ்தங்கள் வாசகமேயேத்த
வருள் ஆசைப்பட்டமை ஸூசிப்பிக்கிறதென்று கருத்து. நாளிளந்
திங்களைக் கோள் விடுத்து என் - தா - ருர் (அமினவெத்யாடியால்) தொடு
வுண்ட என்கிற விசேஷணத்துக்குத் தா - ருர் (உன்னுடைய
அழகையென்று) தடவு மென்கிறவித்தாலே ஹஸ்தங்கள், அலிங்க
ரூபவருத்தியை யுமாசைப்படுகிறன வென்று கருத்து. (3)

ச- வேயகம்பால் வேய் - வே | அகம் - குஹம் | பால் - சப்யம்
யம் | வேயமயசுப்யத்திலே. நாள் - அமினவனான. நாள் - புதுமை.
இளந்திங்களை - பால்சந்திரனை, உதயாவஸ்தான சந்திரனை. நாள்
இளம் என்று அந்வயம் | விவசிதம் | தந்திரனாகச்
சொன்னபடி. கோள்விடுத்து - தேஜஸ்ஸை பரிசுப்பித்து. திங்களைக்
கோள்விடுத் தென்று திகம்மம் | வெண்ணெய் - வெண்ணெயை
தொடுவுண்ட - சூர்த்தாலே | அமினவனான. ஆனாயர் தாயவனே.
சுப்யமே. வாசகமே ஏத்த - வாசகமேயேத்தவருள் ஏத்தும்படி. அருள்
செய்யும் - கருபை பண்ணுமவனான. வானவர்தம் நாயகனே
நித்யசூரிநாயகனே. என்று - இப்படி அநுஸந்தித்து. என்கைகள்
தடவும் - உன்னைத் தேடா நிற்கும். (3)

(4)

(5)

(4)

(4)

தத்

(4)

மு- செவிகளால் ஆரநின் கீர்த்திக் கனியென்னும்
கவிகளே காலப்பண் தேனுறைப் பத்துற்று
புரியின் மேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரத் துன்னையே
அவிவின்றி யாத்ரிக் குள்ளன தாவினே.

(6)

ஆ- பண்ணின் வண்டுபோலே களித்துக் கொண்டு செல்லும் பெரிய
திருவடி மேலே அவனேறி யருள வருட்படியைக் காணவேனு
மென்றும், வரும்போது பெரிய திருவடியினுடைய அத்திருச் சிறகி
னொலி கேட்கவேனு மென்று ஆசைப்படா நிற்கு மென் செவிகள்
என்கிறார்.

(5)

(செவிகளாலார) உன்னுடைய கீர்த்திக்கவி என்னும் கவிகளை

இ- தை அருளிச்செய்திருர் (பெரிய இत्याடியால்) ப்ரமபாத்தத்துக்குத் தா -
ருர் (காண இत्याடியால்) புள்ளின் சிறகொலி பாவித்து என் - தா -
ருர் (பெரிய இत्याடியால்) ஓர்க்கும் என் - தா - ருர் (ஆசைப்படா
நிற்குமென்று) ஶ்ரீங்கள் நேவ்ருத் திவ்ருத் தளிரண்டையும ஆசைப்
படுகிறன வென்றதாய்த்து.

(5)

ஆறும் பாட்டு

நின் கீர்த்திக் கவிகளென்றும், கனியே யென்றும் வ்யத்யஸ்தமாக
அந்வயித்துரைக்கிறார் (உன்னுடைய இत्याடியால்) வ்ரண்பாஸானுஸ்யத்
தாலே த்விதீயபாத்திதீயாஸரம் இகாரயுக்தவகாரமாக வேண்டுகையாலே

ச- என் செவிகள் - மக்ருங்கள். கண்களாற் காணவருங்கொல் -
கண்ணாலே காணும்படி வருவானே. என்றாசையால் - இதுக்கு
பாவித்து என்கிறதோடே அந்வயம். மண்கொண்ட வாமனன் -
ஸ்வதத்தைப் பிறர் அபஹரியாதபடி ரக்ஷகனான வாமனன். ஏற -
அரோஹித்தவாரே. மகிழ்ந்துசெல் - ஹித்தோடா நின்றவனான. புள்
ளின் - கருடனுடைய. பண்கொண்ட சிறகொலி - கானயுக்தமான
பக்ஷதத்தை. வ்ருத்ருத்ருதிராதிசாமஸ்வரயுக்தமான பக்ஷதத்தை என்றபடி.
பாவித்து - பாவித்து, நிரந்தர்ஸ்மரித்தென்றபடி. கிடந்து - பரவசமாகக்
கிடந்து. திண்கொள்ள - வ்ருமாக. ஓர்க்கும் - நிருபிக்கும். கருடபக்ஷ
தவனிகேட்கிறதோ என்று ததாவதானமாய் நிற்குமென்றபடி.

(5)

மூ- ஆவியே ஆரமுதே என்னை ஆளுடை
 தூவியம் புள்ளுடையாய் சுடர்நேமியாய்
 பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும்
 கூவியும் காணப் பெறேன் உன கோலமே.. (7)

ஆ- காலப்பண்ணாகிற தேனிலே கலந்தென் செவிகளாரத்துற்று,
 பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னை இந்த லோகத்திலே காணவேணும்
 என்றவினின்றி ஆதரிக்குமென தாவி என்கிறார். (6)

(ஆவியே) என்னுடைய ஧ாகமே என்னுடைய, மோகமே!

இ- கனிசப்தாபேக்ஷயா கவிசப்தம்பிற்பட்டாலும், காலப் பண்டேன்
 என்று கானத்தை மஹுவாகச் சொன்ன ரூபகானுபுயத்தாலே, பாட்டு
 களை பக்வபலமாக ரூபிக்கை உசிதமாகையால், இந்த வ்யத்யஸ்தான்வயம்
 யுக்தமென்று கருத்து. யதா, யதாபாசமே அந்வயமானாலு மிப்படி
 தாத்தபர்யஞ் சொன்னதாகவுமாம். உறைப்ப என்கிறதற்கு பர்யவசி
 தார்யம்ருளிச்செய்கிறார் (கலந்தென்று) புவியின்மேல் என் - தா - ரார்
 (இந்த லோகத்திலே இத்யாதியால்) ப்ராணானது ஶ்ரோத்ருவூதியை
 வாசிச்சுகிறதென்றபடி. (6)

ஏழாம் பாட்டு

ஆவி என் - தா - ரார் (என்னுடைய இத்யாதியால்) ஆரமுதே என்
 - தா - ரார் (என்னுடைய இத்யாதியால்) என்னை யாளுடை என் -

ச- எனதாவி - மதீயபாணானது. நின் கீர்த்தி - உன்கீர்த்தியினு
 டைய, த்வகீர்த்திவிபயங்களான என்றபடி. கனியென்னும் - பக்வபல
 மென்னலாம்படியான. அதிபொயங்களான என்றபடி. கவிகளே -
 பாட்டுக்களை. கவி - பாட்டு. காலப்பண் - பாதஸ்சாயாடிகாலோசித
 கானமாகிற. தேன் - மஹுவானது. உறைப்ப - உறைக்கும்படி, கவி
 களிலே காதலநமாம்படி செய்து கொண்டென்கை. செவிகளால் -
 கர்ணங்களாலே. ஆர - பூர்ணமாக. துற்று - சூஜித்து. பொன்
 நெடுஞ்சக்கரத்து - சூஹ்ணிய விபுலசகவான்ஆன. உன்னையே, புவி
 யின்மேல் - பூமியின்மேல், பூலோகத்திலென்றபடி. அவிவின்றி-
 விச்செடமில்லாமல். ஆதரிக்கும் - ஆசைப்படாநிற்கும். (6)

மு- கோலமே தாமரைக் கண்ணதோர் அஞ்சன
நீலமே நின்றென தாவியை யீர்கின்ற
சீலமே சென்றுசெல் லாதன முன்னிலாம்
காலமே உன்னையெந் நாள்கண்டு கொள்வனே. (8)

ஆ. உன்னைச் சரலேவித்து நான் அவசனஞ் செய்ததையிலே, நான் முடிவதற்கு முன்னேயிஷணத்திலே வந்தென்னை அடிமை கொள் ளுகைக்காகப் பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹனமாக உடையவனே! **त्वत्संश्लेषविरोधियान** என்னுடைய வினைகடிகைக்காக எப்போதுங் கைகழலா நேமியாய், பாவினேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும் கூவியுங் காணப் பெறுகிறிலேன் உன்னழகை என்கிறார். (7)

இ- தா ருர் (உன்னை ஸம்சுலேஷித்து **इत्यादियால்**) புள்ளுடையாய் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (பெரிய**इत्यादियால்**) சுடர் நேமி என் - தா- ருர் (**त्वत्संश्लेषेत्यादियால்**) கூவியுமித்யாதி கீழேஇந்த்ரியங்களுடைய ஆசையைச் சொன்னார். இங்கே, தம்முடைய ஆசையைச் சொல்லு கிறாரென்று கருத்து. அசேதனங்களான இந்த்ரியங்களுக்கு ஆசை யுண்டோ என்னில், தம்முடைய **आशावैचित्र्यद्योतनार्थमेव कल्पन**மென்று கருத்து. இவ்வர்த்தமித் திருவாய் மொழியின் அவதாரிகையில் **सर्वकरण**ங்களாலுமித்யாதி வாக்யத்தாலே ஸூசிதம். (7)

ச- ஆவியே - ப்ராணனே. ஆரமுதே - பூர்ணம்ருதமே. என்னை யாளுடை - என்னை **दास**னாக உடையனான. அம் தூவிப்புள்ளு டையாய் - ஸுந்தரபக்ஷ கருடனையுடையவனே. தூவி-பக்ஷம். அம்தூவியென்று **व्यत्यासेनान्वयம்**. சுடர்நேமியாய் - **तेजिष्ठ**வருமுடையவனே. பாவினேன் நெஞ்சம் - பாபியான என்னுடைய மனஸ் ஸானது, புலம்ப - ப்ரலபிக்க, வ்யாகுலப்பட என்றபடி. பல காலும் - ஸர்வகாலத்திலும். கூவியும் - **आक्रन्द**ன்பண்ணியும். உன கோலம் - **त्वत्सौन्दर्य**த்தை. காணப்பெறேன் - அநுபவிக்கப் பெறு கிறிலேன். (7)

ஆ- (கோலமே) கோலமே தாமரைக் கண்களையுடையதொரு அஞ்சன நீலமே! இப்படியிருந்து வைத்து என்னுடைய நிகழ்ம் பாராதே, என்நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்த நிரவதிக சௌந்தரத்தாலே என்னை மயக்குகிறவனே! உன்னை என்று நான் காண்பதென்று சொல்ல, எம்பெருமானும் காணக்கடவிய காலம் வந்தாலன்றோ காணலாவதென்றருளிச் செய்ய, அக்காலந்தான் நீயிட்ட வழக்கன்றோ ஆனபின்பு, இக்காலந் தன்னையே அந்த காணக்கடவிய காலமாக்குவோ மென்றால், உன்னாலாக்க முடியாதோ என்கிறார்.

(8)

எட்டாம் பாட்டு

இ- நின்றென தாவியை ஈர்கின்ற சீலமே என் - தா - ருர் (இப்படி இत्याடியால்) இதில் சௌந்தரத்தாலே இत्यந்த் சீலசப்தார்த்தம். மேல், நின்றெனதாவியை ஈர்கின்ற என்கிறதினார்த்தம். எந்நாள் கண்டு கொள்வனே என்கிறதை யுரைக்கிறார் (என்று நான் காண்பதென்று) दिव्यमङ्गलविग्रहத்தைக்காண ஆசைப்படுகிற இடத்திலே, காலமென்று காலशरीरकत्वानुसन्धानं अनुपयुक्तமன்றோ? என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (என்று சொல்லி இत्याடியால்) காலம் என் - தா - ருர் (காலந்தான் இत्याடியால்) இதுக்குப் பரமதாத்தர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆனபின்பு இत्याடியால்)

(8)

3- கோலமே - ஸௌந்தர்யமே. सौन्दर्यं மூர்மென்று उत्प्रेक्षித்தபடி. தாமரைக்கண்ணது - पद्मसमनेत्रமுடைத்தான. ஓர் - லோக விலக்ஷணமான. அஞ்சனநீலமே - அஞ்சனத்தினுடைய நீலரூபமே. நீலரூபமானது पद्मनेत्रशालியாய் மூர்மாய்த்தென்று उत्प्रेक्षித்தபடி. நின்று-स्थायியாய். எனதாவியை - मदात्माவை. ஈர்கின்ற - ஹிம்ஸியாநின்ற. சீலமே - सौशील्यமே. तद्गुणसारत्वात्तद्व्यपदेशः, पूर्ववदुत्प्रेक्षा वा । சென்று - गतமாய். செல்லாதன - गतमல்லாததான भविष्यத்தான என்றபடி. முன்னிலாம் - முன்னே वर्तियாநின்ற. நிலாவுகை - वर्तिक்கை, वर्तमानமான என்றபடி. காலமே - कालशरीरकணே உன்னையித்யாதி ஸ்பஷ்டம்.

(8)

மூ- கொள்வன்நான் மாவலி மூவடிதா என்ற
கள்வனே கஞ்சனை வஞ்சித்து வாணனை
உள்வன்மை தீர ஓராயிரம் தோள் துணித்த
புள்வல்லாய் உன்னையெந் ஞான்று பொருந்துவனே. (9)

மூ- பொருந்திய மாமருதின் இடை போயஎம்
பெருந்தகாய் உன்கழல் காணிய பேதுற்று
வருந்திநான் வாசக மாலை கொண்டு உன்னையே
இருந்திருந் தெத்தனை காலம் புலம்புவனே. (10)

ஆ- (கொள்வனான்) கோலினவை முடிக்க விரகறிவா நெருவனாய்,
ஆश्रितविरोधिनिरसनसम्भावனாய், विरोधिनिरसनसमर्थனாயிருந்த உன்னை
எஞ்ஞான்று பொருந்துவனென்கிறார். (9)

(பொருந்திய) பொருந்திய மாமருதினிடையகப்படாதே போ
யென்னை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனே! உன் திருவடிகளைக்

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- கள்வனே யித்யந்தத்துக்குத் தா - ரூர் (கோலின इत्याद்யால்)
கஞ்சனை வஞ்சித்து என் - தா - ரூர் (आश्रितेत्याद்யால்) வாணனை
யித்யாதி வல்லா யித்யந்தத்துக்குத் தா - ரூர் (विरोधेत्याद்யால்) (9)

பத்தாம் பாட்டு

போய என் - தா - ரூர் (அகப்படாதே போயென்று) பெருந்த
காயென்கிறதை விவரிக்கிறார் (என்னை ரக்ஷித்த इत्याद்யால்) असुर

ச- மாவலி - மஹாபலியே, सम्बुद्धि । நான், மூவடி - पदत्रयपरिमित
மான ப்ரதேசத்தை. கொள்வன் - प्रतिग्रहिப்பன். தா - நீ கொடு.
என்ற கள்வனே - இப்படிச் சொன்ன வஞ்சகனே. கஞ்சனை
வஞ்சித்து - [கம்ஸனை வஞ்சித்து. வாணனை - பாணாஸூரனை. உள்
வன்மை - மனஸ்ஸில் दाढ्यम् । ருத்ரனை ரக்ஷகனாக உடையோ
மென்கிற அஹங்காரமென்றபடி. தீர - निवृत्तமாம்படி. ஓராயிரம்
தோள் - अद्वितीयसहस्रभुजங்களை. துணித்த - खण्डित्तவனான. புள்
வல்லாய் - गरुडसमर्थனாவனே. अवसमर्थः रथेसमर्थः என்னுமாப்
போலே, கருட ஸஞ்சார ஸமர்த்தனென்றபடி. உன்னை, எஞ்
ஞான்று - எந்த காலத்திலே. பொருந்துவன் - ஸ்திரமாக அடையக்
கடவேன். (9)

மு- புலம்புசீர் பூமி அளந்த பெருமா?ன

நலங்கொள் சீர் நன்குரு கூர்ச்சடகோபன் சொல்

வலங்கொண்ட ஆயிரத் துள்ளிவை யுமோர்பத்து

இலங்கு வான் யாவரும் ஏறுவர் சொன்னாலே.

(11)

ஆ- காண ஆசைப்பட்டுப் பெருதொழிவதிப்படி முடியவும் பெருதே யிருந்து பெரிய வருத்தத்தோடே உன் குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு, நானின்னு மெத்தனை காலங்கிடந் தலற்றக்கடவே நென்கிறார்.

(10)

(புலம்புசீர்) எல்லாராலுமேத்தப்படும் குணங்களை யுடையனான பூமியளந்த பெருமானை, குணங்களை யுடையனாயிருந்த நன்குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன இத்திரு வாய்மொழியைச் சொன்னாரெல்லாரும் திருநாட்டில் டுகப் பெறுவ ரென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளை சரணம்.

இ-விஷ்ணு மருதினருகே க்ருஷ்ணன் போனென்றவாறே வயிறெ ரியுமவராகையாலே, அவனதிலகப்படாதே தப்பிப் போகையே தமக்கு ரக்ஷணமாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. பேதுற்று என் - தா - ருர் (ஆசைப்பட்டு இயாதியால்) இருந்திருந்து என் - தா - ருர் (இப்படி இயாதியால்) வருந்தி யென்கிறதை விவரிக்கிறார் (பெரிய இயாதியால்) வாசகமாலை கொண்டு என் - தா - ருர் (உன் குணங் களை இயாதியால்) புலம்புவனே என்கிறதை யுரைக்கிறார் (அலற்றக் கடவேனென்று)

(10)

நிகமனம்

புலம்புசீர் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (எல்லாராலும் இயாதியால்) நலங்கொள் சீரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (குணங்களை இயாதியால்) இலங்கு வானேறுவர் என்று அந்வயித்துரைக்கிறார் (திருநாட்டிலே இயாதி யால்)

(11)

ச- பொருந்திய - परस्परश्लिष्टமான, அலுவலரமான என்றபடி. மா மருதின் - மஹத்தான அர்ஜுன வருஷங்களினுடைய. இடை போய - मध्येபோனவனான. எம்பெருந்தகாய் - असदीयனான विपुल

ச- சுவாவனே. தகை-சுவாவம், கருணையைச் சொன்னபடி. உன் கழல் காணிய - த்வாபாங்களைக் காண்கைக்காக. பேது - மோதத்தை, மோதனமான அத்யசையை என்றபடி. உற்று - அடைந்து. இருந்திருந்து - சிரகாலம் ஜீவித்துக் கொண்டு. வருந்தி - கலேசித்து. நான் - விலம்ய சஹனல்லாத நான். வாசகமாகக் கொண்டு - சூக்திசந்தம் களாலே என்றபடி. உன்னையே - நிரதிசயசுலபனான உன்னையே. உதிச்யேதி சேஷ: | எத்தனை காலம், புலம்புவன் - ப்லாபிப்பன். (10)

புலம்புசீர் - புலம்பப்படும் குணங்களை யுடையனான, அனவரத வர்ணிய குணகனான என்றபடி. பூமியளந்த பெருமானே - ஸ்பஷ்டம் | உதிச்யேதி சேஷ: | நலங்கொள் சீர் - ப்ளவத்குணங்களைக் கொள்ளுகையாகிற சீரையுடையவரான. கொள்ளுகை - அநுபவிக்க வாசைப்படுகை. நன் குருகூர் - ஸ்லாஹமான குருகையில். சடகோபன் சொல் - ஆழ்வாராலே சொல்லப்பட்ட. வலங்கொண்ட - வலயுக்தமான, அர்த்தபரிபாடன் சாமத்யயுக்தமான என்றபடி. ஆயிரத்துள், இவையுமோர் பத்து - இப்பாட்டு களாகிற அத்தியதசகத்தை. சொன்னால், யாவரும் - சர்வரும், ஜாதி குணாதிவிசேஷானாதரேண என்றபடி. இலங்குவான் - தேதிந்யமானமான பரம பதத்தை. ஏறுவர். (11)

ஜானவிராஹ்யானுஸ்தானசேவதி ஸ்ரீமதேதாந்தராமானுஜமஹாதிசிகாய நம :

ஸ்ரீ:

த்ரிமடோபநிஷத்தாத்தியர்நாவலி:

(முடியானே)

சித்தாகுஷ்டிப்ரவீணைரபிலபநசுஹை: ஸ்பர்ஷவாஹ்நா டுஹநை:

ஆதந்வானைதிதிதக்ஷா ஸ்ருதிஹிதசஹிதே ராத்தினித்யாதிதரஹை: |

விசுலேஷாகுஷ்டி: ஸ்மரதரதிகரேதித்சாயுஜ்ய சஜ்ஜை:

குவரீணைவாலலைய் மிலிதகுணாணைநித்யதிச்யாஜ்ஜமாஹ || 81 ||

(சித்தாகுஷ்டிப்ரவீணை:) என்று கிடக்கு மென்னெஞ்சமே - மனஸ் ஸ்ரிணுடைய ஆகர்ஷணத்திலே ஸமர்த்தங்களுமாய். (அபிலபநசுஹை:) என்னுமெப்போதுமென் வாசகமே - வாகுக்குச் சொல்லவேணு மென்கிற சுஹஜனகங்களுமாய். (ஸ்பர்ஷவாஹ்நா டுஹநை:) என்று தடவுமென்

கைகளே - கைகளுக்குத் தழுவ வேணுமென்கிற **ஆசாசங்கனாமாய்**,
(ஆதந்வானேதிதஷா) மெய்கொள்ளக் காண விரும்புமென்கண்களே -
கண்களுக்குக் காணவேணு மென்கிற **இஷாபுதங்கனாமாய்**. **(அதிஹித
சஹிதீ)** திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென் செவிகளே - **ஆத்ரங்
களுக்கு**, கேட்க வேணுமென்கிற **ஹிதகரங்கனாமாய்** **(ஆத்மநித்யாஹீ)**
உன்னையே யவிவின்றி யாதரிக்கு மெனதாவியே - **ஆத்மாவுக்கு
நித்யாஹீங்கனாமாய்** **(விசுலேபாஹீஷகூஹி)** பாவியேனெஞ்சம் புலம்பப்
பலகாலும் கூவியுங் காணப் பெறேன் - **விசுலேபசமயத்திலே** கூப்பிடப்
பண்ணவற்றாய் **(சுமரஹீதிகரீ)** நின்றெனதாவியை யீர்கின்ற சீலமே
நினைக்கநினைக்க **ஆத்மாவை** **சிவிலமாகப்** பண்ணு நின்றனவாய்.
(ஹிதசாயுஜ்யசஹீ) உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே - தன்னைப்
பெறுவதெப் போதென்று **சுஹீயை** யுண்டாக்குமவையுமாய். **(கூர்வா
வாலிலீ)** பொருந்திய மாமருதினிடையே - **அதிசுலசுலசுல** என்
கிறபடியே **அதிசுலசுலசுல**யைப் பண்ணுமவையாய். **அதவா**, உன்னையே
யிருந்திருந்து எத்தனை காலம் புலம்புவனே - **வாலரைப்** போலே
அதிசுலசுலசுலராய் அலற்றி யழப்பண்ணுமவையாய். ஒன்றுக் கொன்று
கூடியிருக்கிற கல்யாண குணங்களாலே எம்பெருமான் ஸர்வ
காலமும் காணவேணுமென்று ஆசைப்படும்படியான திவ்ய விக்ர
ஹத்தை யுடையவெனன்று முடியானே என்கிற தசகத்தில்
ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினாரென்கிறார். (41)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் பத்தில் எட்டாந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

மு- சொன்னால் விரோதம் இது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே
என்னாவில் இங்கவி யானொரு வர்க்கும் கொடுக்கிலேன்
தென்ன தெனுவென்று வண்டு முரல்திரு வேங்கடத்து
என்னனை என்னம்பன் எம்பெருமானுளானாகவே. (1)

ஆ- (சொன்னால்) இப்படி, தம்முடைய ஸர்வகரணங்களும் தனித்
தனியே சுவேதரகரணங்களினுடைய வृத்திகளை எம்பெருமான் திறத்தில்
ஆசைப்பட்டபடி பெருமையாலே, அத்யந்த அவசரமான ஆழ்வார்,
இத்தசையில் தமக்குத் துணையாகைக்காக இந்த லோகத்தில் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களுளரோ? என்று பார்த்தவிடத்தில், இந்த லோக
மெல்லாம் ப்ரபவத்யதிரிசு விசய ப்ரபமாய் ப்ரபத்பராஹ்மபாய் மனுஷ்
யாதிகளைக் கவிபாடிக்கொண்டு, திரிகிறபடி கண்டார். கண்டு

ஒன்பதாம் திருவாய் மொழி

இ- ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானை
அநுபவிக்க வேணுமென்று கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வாபிமதம் இன்னும்
தமியாமையாலே, தம்முடைய அவசாத்மீரவழியின்றிக்கே யிருக்கச்
செய்தே, இத்திருவாய்மொழியிலே ப்ரோபதேசப்ரவृத்தி அசங்கதையன்றே
என்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாதியால்) மனுஷ்யாதிகளைப்
பாடிக்கொண்டு திரிகிறபடி கண்டாலும், தம்முடைய வ்யசன உதேஸ
மாயிருக்கச் செய்தே ப்ரோபதேச ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்குமோ
என்ன அருளிச்செய்கிருர் (கண்டு இத்யாதியால்) இவர் ப்ரபமூஹி
ப்ரபாராகையாலே இவருக்கு ச்ரவ்யத்திற் காட்டில் ப்ரபநய் துஸ்சஹமா
கையாலே ச்ரவ்யத்தை மறந்தாரென்று கருத்து. எம்பெருமானாக்
கர்ஹமான இத்யாதி வாக்யத்தாலே ச்ரவ்யாகூதிக்ரமென்கிற ப்ரபத்யுண்
மித்திருவாய்மொழிக்கு வ்யத்யமென்று ஸூசிதம். அவர்களைக்
குறித்து என்கிறதற்கு, பேசுகிறாரென்கிறதோடே அந்வயம்.

ச- சொன்னால் - மனுஷ்யரைப் பாடலாகாதென்று உச்சரித்தால்.
இது - இந்த உச்சாரணமானது. விரோதம் - உசிதமன்று. அநி
த்யமாய்கையாலே நிஷேத்யதயாவும் இதை வாசு உச்சரிக்கை உசிதமன்
றென்றபடி. ஆகிலும், சொல்லுவன் - சொல்கிறேன், கேண்மினே-

ஆ- தம்முடைய இழுவெல்லாம் மறந்து, எம்பெருமானுக்கர்ஹர்மான அருமந்த இக்கரணங்களை அவஸ்துமூதமனுஷாதிக்கள் பக்கலிலே விநியோகிக்கிறபடி என்காண் என்றின்னதாராய், அவர்களைக்குறித்து, கல்யாணமாய் **भगवदनुपमान** கவிகளை சூத்ரமனுஷ்யாதிகள் பக்கலிலே விநியோகிக்கலாகா தென்று பார்த்து **निषेधतया**வும் சொல்லுகையீடன்று, ஆகிலும் எம்பெருமானுக்கீடான அழகிய கவிகளை இழக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன் கேளுங்கோ என்று வைத்து, இப்படி **भगवत्पाराङ्मुख**மான லோகத்திலே நான் எம்பெருமானை யல்லது மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக் கீடல்லாத **प्रकृति** யாகப்பெற்றேனே என்று கொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ- சொன்னால் விரோதமிது என் - தா - ரார் (கல்யாணம் **इत्यादि** ஈடன்று என்னுமளவாலே) மனுஷ்யாதி என்கிற ஆதிசப்தம் நுந்நுமிட்டா தெய்வம் என்று **वक्ष्यमाण**மான **देवतान्तरपरम्** । சண்டாளனை **व्यजि**க்கைக்காகவும் கையாலே தொட்டுத் தள்ளுக உசிதமல்லாதாப் போலே, **निषेधार्थ**மாகவும் இதை **वाचा** உச்சரிக்க உசிதமன்றென்கிறாரென்று கருந்து. ஆனால் **निषेधतया**வும் சொல்லா தொழியலாமே என்ன ஆகிலும் சொல்லுவன் என்கிறாரென்று நினைத்து இதுக்குத் தா - ரார் (ஆகிலும் **इत्यादियால்**) கவிகளை என்றது, உங்களுடைய கவிகளை யென்றபடி. இழக்கமாட்டாமையாலே என்றது, இவையெல்லாம் எம்பெருமானுக்கே ஆகவேனுமென்கிற **लोभ**த்தாலே என்றபடி. இழக்கமாட்டாமையாலே என்றபடி. மேல் **पादत्रय**த்துக்குத் தா - ரார் (இப்படி **इत्यादियால்**) எம்பெருமானையல்ல தென்றது **उत्तरार्ध**த்தில் **फलितार्थ**ம் சொன்னபடி. பரஹிதம் சொல்லப் ப்ரவ்ருத்தரானவர் ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லுகை அஸங்கதமன்றோ வென்னில் பரர்க்கு பகவத்கைங்கர்யத்திலே ருசி பிறக்கைக்காக ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறாரென்று கருத்து. (1)

ச- கேளுங்கோள். நான் சொன்ன பொருள் அனுஷ்டிக்க மாட்டிகோளாகிலும் இதைக் கேழ்ப்பதாகிலும் செய்யவேணு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறபடி. தென்னுதென வென்றது **शब्दानुकारम्**. **मधुपान** **प्रीतिया**லே தென்னு தென வென்று வண்டுகள், முரலுகிற-சப்திக்கிற, திருவேங்கடத்து - **सप्तम्यर्थकम्** । வேங்கடத்தில் **वर्तित**க்கிற என்றபடி. என்னுனை - **मदीय**ஜமான, **गजवद**ர்சனியான என்றபடி.

மூ- உளனாக வேயெண்ணித் தன்னையொன்றாகத்தன் செல்வத்தை வளனா மதிக்கும் இம்மானிடத் தைக்கவி பாடியென் குளனார் கழனிசூழ் கண்ணன் குறுங்குடி மெய்ம்மெயை உளனாய எந்தையை எந்தைபெம்மானை ஒழியவே. (2)

ஆ- (உளனாகவே) निर्वधिकसम्पत्तयुடையனாய், नित्य निर्दोषनिस्सीम कल्याणगुणमहोदधियாயிருந்த எம்பெருமானை யொழியத் தன்னையு மொருவஸ்துவர்கப் பார்த்துத் தன் ஸம்பத்தையுமொரு ஸம்பத்தாக மதித்திருக்கிற இம்மனுஷ்யரைக் கவிபாடி, என்ன ப்ரயோஜன முண்டென்று கொண்டு பூர்வகருத்தை அருளிச் செய்கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- குளனார் கழனி சூழ் கண்ணன் குறுங்குடி என் - தா - ரார் (निरवधिकेत्यादियால்) இதற்கு இப்படி தாத்தப்ரியமாகிறபடி சப்தார்த் தத்திலே காணலாம். எம்பெருமானை யொழிய என்கிறதற்கு மனுஷ்யரைக் கவிபாடி யென்ன என்கிறதோடே அந்வயம். ஒன்றாக வெண்ணி என்றந்வயத்துரைக்கிறார் (ஒரு வஸ்து इत्यादियால்) गुणवद्वस्तुவாகப் பார்த்தென்றபடி. வளனாமதிக்கும் என்கிறதையுரைக்கிறார் (ஒரு ஸம்பத் इत्यादियால்) மனுஷ்யரைப் பாடவேண்டா எம்பெருமானைப் பாடுங்கோளென்று பாட்டுக்குத் தாத்தப்ரியமென்று கருத்து. ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (पूर्वत्यादियால்) (2)

ச- என்னப்பன் - मत्पितावान, पितृवदुपकारकனான என்றபடி. अन्य विषयवैराग्यपूर्वकस्वानुभवप्रदனான வென்கை எம்பெருமான் - உபகார மில்லையாகிலும், விடப்போகாதபடி नित्यशेषियான ஸர்வேச்வரன். உளனாக - विद्यमानனாக. மதியகவிதாவிசயதயா लब्धनாயிருந்த பின் பென்றபடி. என்னாவில் - भगवदेकशेषभूतமான என்னுடைய जिह्वையிலே. இன்கவி - भोग्यமான கவிதையை. யான் - भगवदर्थனான நான். ஒருவர்க்கும் - भगवद्व्यतिरिक्तरான ஒருவருக்கும். கொடுக்கிலேன் - दातुं शक्तुनல்லேன். (1)

குளன் - குளம், குளனார் - தடாக பூர்ணங்களான. கழனிசூழ் - கழனிகளாலே சூழப்பட்ட. கண்ணன் குறுங்குடியிலே. கண் - ஸ்தலம். विहारप्रचरमाय ரம்யமான குறுங்குடியிலே என்றபடி. மெய்ம்மெயை உளனாய - ஸத்யமாக विद्यमानனான. सत्यत्वदार्ढ्यार्थ

மூ- ஒழிவொன்றில் லாதபல் ஊழிதோறுழி நிலாவப் போம்
வழியைத் தரும்நங்கள் வானவர் ஈசனை நிற்கப்போம்
கழிய மிகநல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீர்காள்
இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடல் என்னுவதே. (3)

ஆ- ஒழிவொன்றில்லாத) இப்படி **समस्तकल्याणगुणात्मक** னான எம்
பெருமானை உங்களுடைய கழிய மிக நல்ல வான் கவிகொண்டு
பாடப் பெறலாவது, பாடினால் பின்னை பெறும் பேறு **अनाघातदुःख**
गन्धमाय **निरतिशयसुखस्वरूप** மாய் **नित्यासिद्ध** மான **भगवत्कैङ्कर्य** லக்ஷண

ஆன்றும் பாட்டு

இ- வழியைத் தருமென்கிற விடத்தில் **अभिप्रेतार्थ** மருளிச் செய்கிறார்
(இப்படி **इत्यादि** பெறும் பேறென்னுமளவாலே) மனுஷ்யரைப் பாடி
னால் அதோகதி வருமென்று இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடல்
என்கிற விடத்திலே சொல்லுகை யாலே வழியைத் தருமென்கிற
விடத்திலும், எம்பெருமானைப் பாடினால் வழியைத் தரும் என்று
अभिप्रेत மாகை உசிதமென்று கருத்து. ஒழிவொன்றில்லாத என்-
தா - ரார் (**अनाघातेत्यादियால்**) **दुःखलेश** த்தையாதல் **सुखबाहुल्याभाव** த்தை
யாதல் உடைத்தான விஷயத்திலே புருஷனுக் கொழிவு **सम्भावित**
மாகையாலே, இங்கொழிவொன்றில்லை என்னவாறே இவ்விஷயம்
दुःखलेशशून्य **निरतिशयसुख** மென்று செரல்லிற்று மென்று கருத்து. பல்
ஊழி தோறுழி நிலாவப் போமென்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (**नित्ये**
त्यादियால்) **अचिरादिगतिमात्रं** **साक्षात्पुरुषार्थ** மல்லாமையாலே வழி
சப்தம் **कैङ्कर्य** பரமென்கிறார் (**भगवदित्यादियால்**) **अमार्गादाहतुं** **पथि च पद**
माघातुं **इत्यादि** களிலே **स्वरूपानुचित** த்தை **अमार्ग** மென்றும் **व्यवहारिक** கை
யாலே, வழிசப்தம் **स्वरूपोचित** த்வாகாரத்தாலே கைங்கர்யத்தைச்

ச- மெய் மெய் என்று **द्विरुक्तिः** | கவிகளாலே **अत्युक्त्यतिशयोक्ति** களாலே
சொல்லப்பட்ட குணங்களையெல்லாம் ஸத்யமாக உடையவனாய்க்
கொண்டு **दृश्यमान** னான என்றபடி. எந்தையை - **मत्पिता** வான, **तद्वदु**
पकारक னான. நான் கவி பாடும்படி தன் குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து
உபகாரகனான என்றபடி. எந்தை பெம்மானை - **मत्पितुः** **स्वामि** யை
मत्कुलनाथ னை என்றபடி. ஒழிய - இதுக்கு மானிடத்தைக் கவி
பாடி என் என்கிறதோடே அந் வயம். தன்னை - **भगवज्ज्ञान** மில்லா
மையாலே, **असत्कल्प** னாய் **गुणलवण्य** னான தன்னை. உளனாகவே -

2- மோஷ்மாவது அவஸ்துபூதராய் நிஸ்ரீகரான மனுஷ்யரையாவது கவி களைக்கொண்டு பாடுவது. பாடினால் பின்னைப் போய் அபொகதியிலே னிழுவது, ஆனபின்பவனையொழிய இம்மனுஷ்யரை எதுக்காகப் பாடுகிறீர்களென்கிறார். (3)

இ-சொல்லக் கூடும். பாடப் பெறலாவது என்றதுவும் மோக்ஷமாவது என்றதுவும் भावे हेतु हेतु मतोलिङ्प्रयोगस्थानीयम् । भगवन्तं प्रति स्तोत्रला भेन भूयेत, स्तोत्रे कृते तत्फलेन मोक्षेण भूयेत என்று கீழ் வாச்யத்யத்திற்கு पर्यायवाक्यम् । இதற்கு அর্থம், भगवन्तं प्रति स्तोत्रं कुर्यात् स्तोत्रे कृते मोक्षो भवेत् என்கை. இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடல் என்கிற விடத் தில் अभिप्रेतार्थமருளிச் செய்கிறார் (அவஸ்துபூதரித்யாதி वाक्यद्वयத்தாலே) கவிகளைக் கொண்டு பாடுவது மனுஷ்யரையாவது என்றந்வயம். ஆவது என்றதுவும் விழுவது என்றதுவும் पूर्ववत् कविताभिः स्तवनेन मनुष्यान् प्रति भूयेत स्तवने कृते निरये निपत्येत என்றபடி. நிற்க என்கிற தையுரைக்கிறார் (ஒழியவென்று) மானிடம் பாடலென்னாவது என்-
ता - ரார் (இம் மனுஷ்யரை யித்யாதியால்) கீழ்ப்பாட்டிலே गुणाधिक
னால் निरुपाधिकस्वामियைப் பாடுகை स्वरूपप्राप्तम् । गुणहीनरान् मनुष्य
யரைப் பாடுகை स्वरूपप्राप्तमन्ற்றென்றார். அது प्राप्तमन्ருகிலும் எங்
களுடைய पुरुषार्थं श्रद्धिति सिद्धிக்கைக்காக மனுஷ்யரைப் பாடுகிறீ
மென்ன, இப்பாட்டு சொல்லுகிறார் என்று ஸங்கதி. (3)

3- सत्तावाचकவே. ஒன்றாகவே - ஒரு गुणवद्वஸ்துவாகவே. எண்ணி -
अभिमानित்து. ஏகாரத்தாலே தனக்கு ஸத்தையும் குணங்களும்
अत्यन्तासम्भावितங்களென்று தோற்றுகிறது. தன் செல்வத்தை - அல்
பனால் தனக்கு சேஷமாகையாலே अत्यल्पமான தன் ஸம்பத்தை
வளனா - வளமாக, ஸம்பத்தாக என்றபடி. மதிக்கும் - மதித்திருக்கும்
मन्यमानனாயிருக்கிற. இம்மானிடத்தை - இந்த மானுஷஜாதிபதார்த்
தத்தை, மனுஷ்யரை என்றபடி. हेयत्वद्योतनार्थं अचेतनवन्निर्देशः । கவி
பாடி - கவிதையாலே ஸ்துதித்து. என் - என்ன ப்ரயோஜனம்
ஒரு ப்ரயோஜனமுமில்லை என்றபடி. (2)

புலவீர்களாள் - புத்திசாலிகளாள், सम्बोधनम् । ஒழிவொன்றில்
லாத - उपरित்யொன்றுமில்லாத ஒருமுகத்தாலும் उपरतिவாராதபடி
निरतिशयसुखस्वरूपமான என்றபடி. இது வழிக்கு விசேஷணம். பல்
வாழியுழி தோறும் - बहुविधकल्पंतோறும். நிலாவப்போம் - நிகைநிற்கும்

மூ- என்னுவ தெத்தனை நானைக்குப் போதும் புலவீர்கான்
மன்னு மனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்
மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்
தன்னாக வேகொண்டு சன்மம்செய் யாமையும் கொள்ளுமே. (3)

ஆ-(என்னுவது) மனுஷ்யரைப் பாடினாலும் சில ப்ரயோஜனங்கள்
ஸித்திக்கக் காணாநின்றோமிதே யென்னில், அஸ்யிரரான மனுஷ்ய
ரைப்பாடி என்ன ப்ரயோஜனம் பெறுவது, பெற்றால்தான் எத்தனை
நானைக்குப் போதும் புலவீர்கான். ஆனபின்பு மன்னார் மணிமுடி
விண்ணவர் தாதையைப் பாடுங்கோள். பாடினால் வேறொரு ப்ர
யோஜனமும் வேணுமாகில் ஸ்ரேஷ்டதீர்த்திகளாக்கி ஸ்விஷயக்ஷய் ! வரோஹி
யான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்குமென்கிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- என்னுவதென்று பின்னையும் சொல்லுவானே னென்ன உவத
ரிப்பிக்கிறார் (மனுஷ்யரை இत्याடியால்) மன்னு என்கிறதை யுரைக்
கிறார் (அஸ்யிரரான என்று) பாடப்பட்ட மனுஷ்யர் ஸ்திரரல்லாமை
யாலே பாடினகவியை கேட்பிக்கைக்கு முன்பே நசித்துப்போவர்
கள் ஆகையாலே அவர்களால் ப்ரயோஜனலாபம் ஸ்ரேயிதமென்றபடி.
படைக்கும் பெரும் பொருள் என்னுவதென்றநவயித்துத் தா - ருர்
(என்னஇत्याடியால்) துதீயபாடத்தில் விதி அமிதெமென்று காட்டுகிறார்
(பாடுங்கோளென்று) மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதை என்கிற
பதங்களுக்கு ஸாய்மருளிச் செய்கிறார் (வேறொரு இत्याடியால்) வேறொரு
ப்ரயோஜனமும் வேணுமாகிலென்கிற விடத்தில் சகாரத்தாலே
குணாபிக்விஷயத்தைக் கவிபாடுகை பரியாச ப்ரயோஜன மென்று தோற்றுகிறது.
மோக்ஷத்தையும் இதுக்கு ப்ரயோஜனமாகக் கோலவேண்டா
வென்றபடி. வேறொரு ப்ரயோஜனமும் வேணுமோ வென்று
பாடாந்தரம் ! அப்போது வேணுமோ என்ற அநந்தரம் வேணுமாகி
லென்றொரு பதம் அடியாஹம் ! யதா பாடினால் ஸ்ரேஷ்டதீர்த்திகளாக்கி
ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கும். வேறொரு ப்ரயோஜனமும் வேணுமோ
என்றநவயிப்பது. இப்படி அநவயித்த பக்ஷத்தில், வேறொரு ப்ர
யோஜன மென்றது, மோக்ஷவிரித்யப்ரயோஜனமென்றபடி. தன்னாகவே
கொண்டு என் தா - ருர் (ஸ்ரேஷ்டதீர்த்திகளால்) சன்மஞ் செய்யாமை
யும் கொள்ளும் என் - தா - ருர் (ஸ்விஷயக்ஷயித்யாடியால்) (4)

ச- படி. கடக்கக் கடவதான, வழியை - ஸ்ரீமாத்தை, கைங்கர்யத்தை
என்றபடி. தரும் - கொடுக்கும் ஸ்வபாவான, நங்கள் வான
வரீசனை - அஸ்த்ஸ்வமிகளான நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனை.

௪- கொள்ளும் பயனில்லை, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை வள்ளல் புகழ்ந்து நும் வாய்மை இழக்கும் புலவீர்கள் கொள்ளக்குறைவில் வேண்டிற்றெல் லாம்தரும் கோதில் என் வள்ளல் மணிவிண்ணை றுவினைக் கவிசொல்ல வம்பிடு. (5)

ஆ- (கொள்ளும்) प्रयोजनशून्यமாக ஹேவிஷயங்களைக் கவிபாடி உங்களுடைய அழகிய கவிகளையிழவாதே, தன்னுடைய निरवधिक निर्दोष

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- கொள்ளும் பயனில்லை என் - தா - ருர் (प्रयोजनशून्यமாக என்று) குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை என் - தா - ருர் (हेयेत्यादियाல்) வள்ளல் புகழ்ந்து என்கிறதை யுரைக்கிறார் (கவிபாடியென்று) நும் வாய்மை என்கிறதற்கு 'भावमरुणिस्' செய்கிறார் (உங்களுடைய इत्यादियाல்) கொள்ளக் குறைவில் என் - தா - ருர் (தன்னுடைய इत्यादियाல்) உங்களுக் கிடயாதிஸ்பஷ்டம். கோதில் என் - தா - ருர்

ச- நிற்க-ஓழிய. போய் -ஸ்துதிக்கு विषयान्तरதேடிக் கொண்டு போய் கழிய -सर्वातिक्रान्तமாம்படி, सर्वातिशयितமாம்படி என்கை. மிக நல்ல - भृशं समीचीनமான. வான் - बृहत्துக்களான். கவிகொண்டு - கவிதை களைக் கொண்டு. இதற்கு மானிடம் பாடல் என்கிறதோடே அந்வயம். இழியக் கருதி - अघः पतिக்க நினைத்து. மனுஷ்யரைப் பாடினால் अघः पतनमवश्यम्भावि என்று கருத்து. ஓர் மானிடம் பாடல் - ஒரு மனுஷ்ய ஜாதியைப் பாடுகையாலே. என்னாவது - என்ன ப்ரயோஜனமுண்டாம், ஒன்றுமில்லை யென்றபடி. (3)

புலவீர்கள் - विशेषज्ञர்கள். மன்னா மனிசரை - மன்னாத மனுஷ்யரை, स्थिरराकात् மனுஷ்யரை யென்றபடி. பாடி, படைக் கும் பெரும் பொருள் - सम्पत्तिक்கப்படும் மஹா புருஷார்த்தம். என்னாவது - என்ன ஸித்திப்பது ஒன்றுமில்லை யென்றபடி. பெரும்பொருள் என்று उपालम्भोक्ति. ஸித்தித்தாலென்றொருபதம் अद्याहार्यम्. எத்தனை நாளைக்குப் போதும் - எத்தனை நாள் भोग த்திற்குப் போதும், ஒரு நாளைக்குப் போதாதென்றபடி. மின்னார் -

மூ- வம்மின் புலவர் நும் மெய்வருத் திக்கைசெய் துயம்மினே
இம்மன் னுலகினில் செல்வரிப் போதில்லை நோக்கினேம்
நும்மின் கனிகொண்டு நும்நுமிட்டா தெய்வம் ஏத்தினால்
செம்மின் சுடர்முடி என்திரு மாலுக்குச் சேருமே. (6)

ஆ-கल्याणகுணங்களாலே உங்களுடைய கவிகளை துதாந்த மாக்கவல்லனாய்,
உங்களுக்கு வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் பரமோதாரனாய், தந்தாலு
மொன்றும் செய்யாதானாய், இவர்களுக்கென் செய்தோ (வே)
மென்றிருக்கும் ஸ்வபாவனாய் ஆश्रितசுலபனாயிருந்த எம்பெருமானைக்
கவிசொல்லவல்லிகோளோ வென்கிருர். (5)

இ- (தந்தாலும் इत्याடியால்) வள்ளல் என் - தா - ருர் (आश्रितेत्यादि
யால்) மோகஷத்தைத் தரும் என்று கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னவாறே
देहानन्तरமோகஷம் கொள்கிறோம். எங்களுக்கிப்போது ஐச்வரியாதி
கள் வேணுமே யென்ன வேண்டிற்றெல்லாம் தருமிவனையே பாடுங்
கோளென்கிருர் என்று ஸங்கதியும் ஸூசிதை. (5)

ச- कान्तिपूर्णமான. மின் - स्फुरणम्, कान्तिरित्यर्थ: | மணிமுடி-मणिकिरिट
शालियான. விண்ணவர்தாதையை नित्यसूरिस्वामியை. பாடினால்,
தன்னாகவே கொண்டு - தனக்காகவே - ஸ்வீகரித்து, தனக்கே ஷே
மாக்கிக் கொண்டு என்றபடி. சன்மஞ்செய்யாமையும் - ஜன்மத்
தையுண்டாக்காமையும். கொள்ளும் - ஸ்வீகரிக்கும், புனர்ஜன்மத்
தையுண்டாக்காநென்றபடி. (4)

கொள்ளும் பயனில்லை - ஸ்வீகரிக்கப்படும் ப்ரயோஜனமில்லா
திருக்கிற, இது செல்வத்துக்கு விசேஷணம். குப்பை கிளர்ந்தன்ன.
குப்பையைக் கிளறினதற்கு सदृशமான. அதாவது சூதங்களாய்க்
கிடந்த தோஷங்கள் प्रकटितங்களாகையும், सम्बन्धितதார்க்கு அசுசிவ்
बहुत्वமும். கிளர்த்து - கிளறுகை. அன்ன - सदृश | செல்வத்தை
एवविधसम्पत्तதுடைத்தான மனுஷ்யஜாதியை, செல்வத்தை इत्यन्तं
बहुव्रीहि | வள்ளல் புகழ்ந்து - உதாரனாக ஸ்துதித்து நும் வாய்மை-
युष्मद्वाग्मिवத்தை. இழக்கும் புலவீர்காள் - இழக்கிற विशेषज्ञர்காள்
विशेषज्ञரென்று उपात्मभम् | கொள்ளக் குறைவிலன் - कविताविषयतया
स्वीकरिकைக்குக் குறையில்லாதவனான, अत्युक्त्यतिशयोक्तிகளெல்லாம்
स्वकल्याण महान्वशीकराणவுக்குப்போராதபடி குணபூர்ணனான வென்ற
படி. வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் - अपेक्षित सर्वप्रदனான. கோதில் - दोष
रहितனான. என். வள்ளல் - मदीयனாய் மஹோதாரனான. மணி
வண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல - ஸ்பஷ்டம். வம்மினே -
வாருங்கோள். (5)

ஆ- (வம்மின்) மனுஷ்யரைக் கவிபாடியே யாகிலும் தேஹயாத்ரையை நிர்வஹிக்க வேண்டாவோ? என்னில், அதற்கு உபாயம் சொல்லுவேன் வாருங்கோள், எங்ஙனே யென்னில், கூயாதிகளைப் பண்ணி ஜீவியுங்கோள். கூயாதிகள் ஆயாசாத்மகமாகையாலே அவை துஷ்கரமல்லவோ, அவைத்திற் காட்டில் ஸ்ரீமான்களான மனுஷ்யரை ஜீவனார்த்தமாகக் கவிபாடுகையே நன்றன்றோ வென்னில், உங்கள் அபேஷிதபுத்திரான ஸ்ரீமான்கள் இந்த லோகத்திலுளரோ என்று பார்த்தோம் பார்த்தவிடத்தில் ஒருவருமின்றியே யிருந்தது. ஸ்ரீமான்களான மனுஷ்யர்களிலையே யாகில் இந்த்ராதிகளை ஏத்தினாலோ என்னில், உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக் கொண்டு உங்கள் அபிஷ் தேவதிகளை நீங்கள் ஏத்தினாலும், பின்னையும்தெல்லாமந்த இந்த்ராதி

ஆறாம் பாட்டு

இ- எம்பெருமானைப் பாடுங்கோளென்று சொல்ல உபக்ரமித்தவர், சரீர ப்ரயாஸப்பட்டு ஜீவியுங்கோளென்று லौகிக்சொல்லுகை அசङ्गतமன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்கிரூர் (மனுஷ்யரை இத்யாதியால்) வம்மின் என் - தா - ரூர் (அதற்கு இத்யாதி யால்) நும் மெய் வருத்திக் கைசெய்து என்-தா - ரூர் - கூயாதியால்) இப்படி ஶக்ஷுக்கு உத்தரம் சொல்லி யாயிருக்க இந்த லோகத்தில் செல்வரில்லை யென்ன வேண்டுவானே னென்ன அவதரிப்பிக்கிரூர் (கூயாதிகள் ஆயாசேத்யாதி யால்) செல்வர் என் - தா - ரூர் (உங்கள் இத்யாதி யால்) இம் மன்னுலகில் என்கிறதை உரைக்கிரூர் (இந்த லோகத்திலென்று) நோக்கினோம் என் - தா - ரூர் (உளரோ இத்யாதி யால்) இல்லை என் - தா - ரூர் (பார்த்தவிடத்தில் இத்யாதி யால்) ஆகையால் கூயாதிகளையே பண்ணி ஜீவியுங்கோளென்று தாத்தபர்யமென்று கருத்து. மனுஷ்யரை ஏத்துகிறோமென்பாரைக் குறித்து, நும்மித்யாதியாலே தேவதாந்தரங்களை ஏத்த வேண்டா வென்கை அசङ्गतமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிரூர் (ஸ்ரீமான்களான இத்யாதி யால்) நும்மின் கவியென்கிறதையுரைக்கிரூர் (உங்களுடைய இத்யாதி யால்) நுந்நுமிட்டா தெய்வமென்கிறதையுரைக்கிரூர் (உங்கள் இத்யாதி யால்) அந்யத்ர அந்யஸ்துதிசேருமென்கை அநுபபந்நமன்றோ என்ன அபிஷ்ரேயான உபபசியைக் காட்டுகிரூர். (அந்த இத்ராதித்யாதி யால்) என் திருமாலுக்குச் சேருமென்கிறதை

மு- சேரும் கொடைபுகழ் எல்லையிலான ஓராயிரம்
பேரும் உடைய பிரானையால் லால் மற்று யான்கிலேன்
மாரி யனையாகை மால்வரை யொக்கும் தின் தோனென்று
பாரிலோர் பற்றையெய்ப் பச்சைப் பகம்பொய்கள் பேசுவே.

ஆ- தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மமூலமாய் சரிய: பதியாயிருந்த எம்
பெருமான் திருவடிகளிலே சேரும். ஆனபின்பு, எம்பெருமான்
தன்னையே ஏத்துங்கோளென்கிறார் (6)

(சேரும்) சரிய: பதியான தனக்கு சதசமான நிரவாழ்குடையாடி

இ- விவரிக்கிறார் (சரிய:பதீத்யாதியால்) येऽव्यन्यदेवताभक्ता इत्याद्य
भिप्रेतम् । இத்தால் என் சொல்லிற்றாயிற்றென்ன தா - ரார் (ஆன
பின்பு இत्याடியால்) ஆனபின்பென்றது தேவதான்தரஸ்துதியும் அவன்
பக்கல் பரவசித்து, 'लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हितान्' என்று
அவனே பலமுதனுமாக வேண்டினபின்பென்றபடி. தன்னையென்
கிற பதத்தாலே தேவதான்தரதாரகத்வம் வ்யவச்சேதம் । இப்படியும் பலம் வரு
மாகில், தேவதான்தரங்களை ஏத்தினால் குற்றமென்னென்னில், அந்தவத்
பலம் तेषां என்கையும் சுவரூபானுचितத்வமும் பகவத்குணசூரியமும் குற்றமென்று
கருத்து. (6)

ஏழாம் பாட்டு

சேரும் என் - தா - ரார் (சரிய:பதீத்யாதியால்) எல்லையில் என்
கிறதின் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (நிரவாழ்குடையாடியால்) கொடை
புகழ் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (அடையவென்று) ஓராயிரம் பேரு

ச- வம்மின் புலவீர் - வாருங்கோள் புத்திமான்களே. நும்மெய் -
யுஷ்மச்சரீரங்களை. வருத்தி - ப்ரயாஸப்படுத்தி. கைசெய்து - கை
களாலே கஷ்டாதிக்களைப் பண்ணி. உய்ம்மினே - ஜீவியுங்கோள். இம்
மன்னுலகில் - இந்த ஸ்திரமான லோகத்தில். இங்கு சிவரத்வம் ப்ரவாஹ
நித்யத்வம் । செல்வர் - सम्पन्नர். இல்லை, இப்போது நோக்கினோம் -
साह्ययापारमற்றிருந்த நாம் உங்களுக்காக இப்போதெங்கும் பராமர்
சித்தோம். நம்மின் கவிகொண்டு - युष्मदीयमायं भोग्यமான கவிதை
யைக் கொண்டு. நுந்நுமிட்டா தெய்வம் - உங்களுடைய இஷ்ட
தேவதைகளை. ஏத்தினால், செம்மின் - செவ்வையாக மின்னா நின்ற,
अप्रतिहतप्रभமான என்றபடி. சுடர்முடி - तेजोमयकिरीटशालியான.
என் திருமாலுக்கே சேரும் - அவனுக்கே ஸ்துதியாய் பரவசிக்கு
மென்றபடி. (6)

மு- வேயின் மலிபுரை தோளியின் னைக்கு மணுளை
ஆய பெரும்புகழ் எல்லையி லாதன பாடிப்போய்
காயம் கழித்து அவன் தாளினைக் கீழ்ப்புகுங் காதலன்
மாய மலிசரை என்சொல்ல வல்லேனென் வாய்கொண்டே

(8)

ஆ-சஹ்யேயகல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த எம்மொருனையல்லால்,
மற்றிந்த லோகத்தில் துண்கல்பரான மனுஷ்யாதிகளை மாரியனைய கை
மால்வரையொக்கும் திண்டோளென்று பச்சைப் பசும்பொய்கள்
பேசேனென்று கொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார். (1)

(வேயின்) நிர்ஸ்த ப்ரதிவ்நகனாய்க் கொண்டு வேயின் மலிபுரை
தோளி யின்னைக்கு மணுளை கல்யாண நிர்ஸிம நிர்வாங்க குணங்களைப்

இ- முடைய என் - தா - ருர் (அநஹ்யேயேத்யாடியால்) நாமங்கள். குண
நிபந்தனமாகையாலே, நாமானந்த்யெசொல்லவே, குணானந்த்யெசொல்லிற்று
மென்று கருத்து. பாரில் என்கிறதையுரைக்கிறார் (இந்த லோகத்தி
லென்று) பற்றையை என் - தா - ருர் (துண்த்யாடியால்) ஸங்கதியை
ஸூசிப்பிக்கிறார். (ஸ்வலாபத்தை த்யாடியால்) அன்யரைக் கவி
பாடலாகாதென்று பிறர்க்கு உபதேசியா நின்றவர் தமக்கிப்படி ஒரு
வருபதேசிக்க வேண்டியதபடி. ஸ்தோலவமான நிவ்ருத்தியைப்
பார்த்து ப்ரீதராகிறுரென்று கருத்து. (7)

எட்டாம் பாட்டு

காயங்கழித்து என் - தா - ருர் (நிர்ஸ்தேத்யாடி யால்) கொண்டு
என்கிறதற்கு பாடி ஐயந்ததோடே அந்வயம். ஆய என்கிறதை
யுரைக்கிறார் (கல்யாணவென்று) எல்லையிலாதன பெரும்புகழ் என்று
மாறி அந்வயித்து எல்லையிலாதன என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிர்ஸிம
வென்று) பெரும் என்கிறதையுரைக்கிறார் (நிர்வாங்க வென்று) நிர்ஸி

ச- சேரும் - அநுரூபமான. கொடை புகழ் - தான கீர்த்திக்கு.
எல்லை இலாளை - அவ்விடில்லாதவனான. ஓராயிரம் பேருமுடைய -
அதிரியசஹ்நாமங்களை யுடையவனான. பாரில் - பூமியில். ஓர் பற்றை
யை-அபரிஹமான க்ஷத்ரகுல்மத்தை, த்ருத்யுணசூன மனுஷ்யனை
என்றபடி. பற்றை - சிறுசெடி, உதிர்யேதி ஷே: 1 இதற்குப் பொய்கள்
பேச என்கிறதோடே அந்வயம். கை - ஹஸ்தமானது. மாரியனைய -
மேகதூத்ய, மேகம் போலே உதாரம் என்றபடி. மாறி - வாபுக்மேஷம்.

மூ- வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவியேனல்லேன்
ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளல் ஆழிப் பிரானெனக் கேயுளன்
சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்டையும்
நீகண்டு கொள் என்று வீடும் தரும் நின்று நின்றே. (9)

ஆ-பாடி, அவன் தாளிணைக் கீழ்ப் புகுங்காதலையுடையவனான நான்
அவனையொழிய இந்த ப்ருதிவச்யரான மனுஷ்யர்களைக் கவிபாடுவே
னென்றால் தான் என்வாயெனக்கு விதேயமாமோ என்கிறார். (8)

இ- மத்வமேகைகௌஸ்ய பரிச்சேதஸூன்யத்வம் । நிரவதிகத்வம் எவ் விதகுணானாந் நிஸ்ஸட்ஃ ஸ்ய
த்வம் । மணுளனை குணங்களைப்பாடி யென்று திகம்கத்வம் த்ரிமிதபயோ
ஸ்தாபாயாந் । மணுளனை யென்றது ப்ருத்யத்வம் த்ரித்யை என்னவுமாம்.
போய் என் - தா - ருர் (அவனையொழிய வென்று) மாய மனிசரை
யென்கிறதை மத்யமபதலோபிசமாசமாக உரைக்கிறார் (ப்ருதித்யாடியால்)
என் சொல்ல வல்லேனென் வாய் கொண்டு என் - தா - ருர் (கவி
த்யாடியால்) மத்யமனஸஸானது ப்ருதிவச்யமாயிற்று. அதன் பின்பு
மன: பூர்வோ வாகுதர: என்கிற படியே மத்யவாக் த்ரிதேயமாமத்தனை யொழிய
எனக்கு விதேயமாமோ என்றபடி. இத்தாலே ஸங்கதியும் ஸூசிதை.
(8)

ச- திண்டோள் - துடமான புஜமானது. மால்வரையொக்கும் - மஹி
யோடு துல்யமாம். மால் - மஹ் । வரை - மிரி । என்று, பச்சைப்
பசும்பொய்கள் - இப்படி அந்யந்தானதங்களை. பேச - சொல்லுகைக்கு.
யான்கிலேன் - நான் சக்தனல்லேன். (7)

காயங்கழித்து - காயத்தை நிவர்த்திப்பித்து, முக்தனாக யென்றபடி.
இதற்குப் பாடி என்கிறதோடே அந்வயம். வேயில் மலி - வம்சத்திற்
காட்டில் அதிகங்களான. வேய் - மூங்கில். வுத்தவச்யாமலத்வாதிபி:
வ்ஸகாண்டாதிபிகங்களான வென்றபடி. புரை சதஷம் । ப்ருதிவச்யம்
களான வென்றபடி. தோளி - இப்படிப்பட்ட தோள்களையுடைய
வளான. பின்னைக்கு - நீளைக்கு. மணுளனை - வல்லமனை. ஆய -
ஆன, நல்லவையான என்றபடி. எல்லையிலாதன் - அவதிரஹிதங்
களான. பெரும் புகழ் - மணாகுணங்களை. பாடி - வர்ணித்து.
அவன் தாளிணைக்கீழ் - த்ருதிவச்யமூலத்தில். புகுங்காதலன் - ப்ருதி
சிக்க வேணு மென்று அசகியுடையனான நான். போய் எம்பெரு
மானை விட்டுப் போய். மாயமனிசரை - மாயாவச்யரான மனுஷ்யரை.
என் வாய் கொண்டு, என்சொல்லவல்லேன் ஒன்றும் சொல்லமாட்
டேனென்றபடி. (8)

ஆ- (வாய்கொண்டு) மனுஷ்யரைக் கவி பாடுகைக் கீடல்லாத பக்தியாய்ப் பிறக்கப் பெற்றேன். **समस्तकल्याणगुणोद्घियायं शङ्खचक्र गदाधर** எனியிருந்த எம்பெருமான் தன்னுடைய **परमौदार्य**த்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்குத் தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளப் பெற்றேன். இன்னமுமிப்படி **इहलोक**த்திலே, தன்னை எனக்கு அநுபவிக்கத் தந்தருளி, பின்னை ஸர்வகாலமும் திருநாட்டையுங் கைக்கொள்ளென்று, அத்திருநாட்டையும் எனக்குத் தந்தருளு மென்கிறார் (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- **प्रथमपादத்துக்குத்** தா - ரார் (மனுஷ்யரை **इत्यादियाல்**) ஆய்க் கொண்ட சீரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**समस्तेत्यादियाல்**) வள்ளல் என்கிறது **हेतुगमं विशेषण**மென்கிறார் (தன்னுடைய **इत्यादियाல்**) எனக்கே யுளன் என் - தா - ரார் (என்னுடைய **इत्यादियाல்**) இம்மையுஞ் சாதித்து என் - தா - ரார் (**इहलोक**த்தில் **इत्यादियाல்**) நின்று நின்று வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டு கொள் என்று **अन्वयितुं**த் தா - ரார் (**सर्वेत्यादि** யால்) வீடுந்தருமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அத்திருநாட்டையும் **इत्यादियाல்**) (9)

ச- வாய்கொண்டு - எம்பெருமானைப் பாடுகைக்கு யோக்யமான வாயைக் கொண்டு. மானிடம் பாட வந்த - மனுஷ்ய ஜாதியைப் பாடப் பிறந்த. கவியேனல்லேன், ஆய் கொண்ட - ஆயப்பட்ட, **श्लाघ्य**மான என்றபடி. சீர்- ஆனந்தாதி குணங்களை யுடையவனான வள்ளல் - உதாரனான. ஆழிப்பிரான் - **चक्रधर**னான உபகாரகன், எனக்கே உளன். **मत्कवितै**க்கே விஷயமாக இரா நின்றான். சாய் கொண்ட - **दीप्तियुक्त**மான. **अतिशयित**மான என்றபடி. சாய் - **दीप्ति** . இம்மெயும் - **एतच्छरीर**த்தையும். **लक्षणया एतच्छरीरसाध्य** மகவதுமவத்தையுமென்றபடி. **यद्वा**, இம்மையும் - இந்த ப்ரகாரத்தையும், **इदानीन्तनानुभव**த்தையு மென்றபடி. சாதித்து - ப்ரஸாதித்தருளி. இதற்கு வீடுந்தரும் என்கிறதோடே அந்வயம். வானவர் நாட்டையும் - **नित्यसूरिक**ளுடைய தேசத்தையும். குடியிருப்பாரோ பாதியாயிற்று பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு ப்ராப்தி. தேசம் நித்ய ஸூரிகள் இட்ட வழக்காயிருக்கும். நின்று நின்று - **उत्तरोत्तरस्थायि** யாய். நீ கண்டு கொள்ளென்று - உன் தேசத்தை நீ பார்த்துக் கொள் ளென்றிப்படி ஸாதரமாகச் சொல்லி. **कृतं दशगुणं मया** என்று **श्रीभण्डार**த்தை வளர்த்துவைத்து பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின போது ஸ்ரீ பரதாழ்வான் காட்டிக் கொடுத்தாப் போலே காட்டிக் கொடுக்கு மென்று கருத்து. வீடுந்தரும் - அந்த திருநாட்டையும் கொடுப்பன், எனக்கு **इति शेषः** . (9)

மூ- நின்றுநின்றுபலநாளாய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்
சென்று சென்றாகிலும் கண்டுசன் மங்கழிப் பாணெண்ணி
ஒன்றியொன்றியுல் கிட்படைத் தான்கவியாயினேற்கு
என்றுமென்றும் இனி மற்றொருவர்கவியேற்குமே. (10)

ஆ- (நின்று) என்றேனுமாக ஒருகால் நம்மை யறிந்தறிந்து நின்று
நின்று பலநாள் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாத்மாக்களைப் ப்ரவேசிப்
பிக்கும் இவ்வுடலத்தை நீங்கிப் போய் இவ்வாத்மாக்களை ஸம்ஸாரத்
தைக் கழிக்க வேணுமென்று பார்த்தருளி, தத்யமாக அவஹிதனாய்க்
கொண்டு ஜகத்சூழிபண்ணியருளின பரமகாருணிகனுடைய கவி
யான எனக்கு மற்றொருவரைக் கவிபாடுகை போருமோ என்கிறார்.
(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- சென்று சென்றாகிலும் மென்கிறதையுரைக்கிறார் (என்றேனும்
இத்யாடியால்) கண்டு என்கிறதை விவரிக்கிறார் (நம்மை இத்யாடிபால்)
இவ்வாத்மாக்கள் இதி ஷே: | அறிந்து என்கிறதற்கு நீங்கிப் போய்
என்கிறதோடே அந்வயம். உய்க்கும் என் - தா - ருர் (இஸ்ஸம்
ஸாரத்தில் இத்யாடியால்) சன்மங்கழிப்பாணெண்ணி என் - தா - ருர்
(இவ்வாத்மாக்கள் இத்யாடியால்) நாம் இதி ஷே: | இவ்வாத்மாக்கள்
நம்மையறிந்து வர்மானதேஹத்தை நீங்கிப் போக மேல் ஸம்ஸாராநுவ்
ருத்தியையும் நாம் கழிக்கவேணுமென்று வ்யத்ய: | ஒன்றி ஒன்றி
என்கிறதை யுரைக்கிறார். (அவஹிதனாயென்று) உலகம் படைத்தா
னென்கிற விடத்தில் ஫லிதார்யமருளிச் செய்கிறார் (பரமேத்யாடியால்)
ஏற்குமே என்கிறதை யுரைக்கிறார் (போருமோவென்று) போருமோ
என்றது அநுரூபமோ என்றபடி. (10)

ச- சென்று சென்றாகிலும் -வகாலம் போய்ப் போயாகிலும். கண்டு-
பரமாத்மாவை அறிந்து. இதற்கு நீங்கிப்போய் என்கிறதோடே
அந்வயம். பலநாள் நின்று -வகால ச்யாயியாய் நின்று. உய்க்கும் -
ப்ரவேசிப்பிக்கும். இவ்வாத்மாவை ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரவேசிப்
பிக்கக் கடவதான, இவ்வுடல் - இத்தேஹத்தை. நீங்கிப்போய் -
விட்டுப்போய். சன்மங்கழிப்பான் - ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துக்
கொள்ள இச்சூப்பானாக. எண்ணி - இவ்வாத்மாவை ஆலோசித்து.

மூ- ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவர் ஈசன்கண்ணன்றனக்கு
ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல்
ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர்பத்து
ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே. (11)

ஆ- (ஏற்கும்) ஸ்விதமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனான வானவர்
ரீசன் கண்ணன் தனக்கேற்கும் பெரும் புகழான வண்குருகூர்ச்
சடகோபன் சொல்லான தன்மைக்கு சதாசமான அய்வத்வமபுரவாதிசுணங்
களை யுடையவான ஆயிரத்துள்ளேற்கும் பெரும்புகழையுடைய இப்
பத்தைச் சொல்ல வல்லார்க்கில்லை சன்மமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- ஏற்கும் பெரும் புகழ் என்-தா- ரூர் (ஸ்விதெய்யாடியால்) (கண்ணன்
தனக்கித்யாதி) ஸர்வேச்வரனுடைய கவியாயிருக்கைக் கருருப
மான நிரதிசயஜ்ஞாநாடிகளையுடையவ ரென்றபடி. தன்மைக்கு -
ஸ்வபாவத்திற்கு. ருதியபாத்தில் ஏற்கும் பெரும் புகழ் என் - தா -
ரூர் (சதாமித்யாடியால்) (11)

ச-ஒன்றியொன்றி-ஈகாஅனய். உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு -
லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய கவியான எனக்கு. இனி -
ஃத: பரம் | என்று மென்றும் - எந்தெந்த காலத்திலும். மற்றொரு
கவி - அந்விஷயமான கவிதை. ஏற்குமே - ஓவிரமோ. (10)

ஏற்கும் பெரும்புகழ் - ஸ்விதமஹாசுணாலியான. வானவர்ரீசன்
கண்ணன் தனக்கேற்கும் - ஸூரிநாயகனான க்ருஷ்ணனுக்கருருபங்
களான, அவன் கவியாயிருக்கைக்கு உசிதங்களான என்றபடி.
பெரும்புகழ் - மஹாகுணங்களை யுடையவான. வண்குருகூர்ச் சட
கோபன் சொல் - உதாரகூகாபிசாஸகோபசூகியாயிருக்கைக்கு ஏற்கும்
பெரும் புகழ் - உசிதமான மபுரவாதிமஹாசுணத்தை யுடைத்தான.
ஆயிரத்துள் - ஸஹஸ்ரத்திலே. ஏற்கும் பெரும்புகழ் - அன்யரைக்
கவிபாடலாகாதென்றும், எம்பெருமானைப்பாட வேணுமென்றும்
ப்ரதிபாதிக்கையாகிற உசிதமான மஹாகுணத்தை யுடைத்தான.
இவையுமோர் பத்து - இப்பாட்டுக்களாகிற அதிதியதசகத்தை
சொல்லவல்லார்க்கு, சன்மமில்லை - ஜன்மந்தராதிகளில்லை. (11)

ஜானவீராய்யானுஷாநசேவதி ஸ்ரீமதேதாந்தராமானுஜமஹாதிசேகாய நம:

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(சொன்னால் விரோதம்)

रम्यस्थानादि योगादमितविभवतस्सत्पथप्रापकत्वात्

सम्यक्सायुज्य दानादनघवितरणात् सर्वशेषित्वचिह्नात् ।

प्रख्याताख्यासहस्रैरवतरण रसैर्भक्तिमुक्त्याभिमुख्यात्

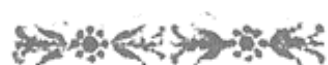
त्रैलोक्योत्पादनाच्च स्तुतिविषयतनुं व्याहरन्निन्दितान्यः ॥ ४२ ॥

(रम्यस्थानादियोगात्) தென்னுதெனுவென்று வண்டுமுரல் திரு வேங்கடத் தென்னுனை யென்னப்பன் - ரமணியமான திருமலையிலே மனனாய்க் கொண்டு நின்றருளுகையாலும் (अमितविभवतः) குளஞர் கழனிசூழித்யாதி - அமஹமான திருக்குறுங்குடியிலே சமஸ்கலாணஸம்பத் தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும் (सत्पथप्रापकत्वात्) ஒழிவொன்றில் லாத பல்லாழி தோறாழி நிலாவப்போம் வழியைத் தரும் நித்ய மாக வர்த்திக்கும் படியாக அசிராதிமார்பாபகனாகையாலும் (सम्यक्सायुज्यदानात्) தன்னாகவே கொண்டு சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே - தன்னோடே பரமஸாம்யத்தைத் தருமவனாகையாலும் (अनघवितरणात्) கொள்ளக் குறைவில்ன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதிலென் வள்ளல் - அறிக்கைக்கு யோக்யமான பௌகல்யத்தை யுடையனாய், அபேஷிதங்களெல்லாவற்றையுங் கொடுத்தும், ஒன்றுங் கொடுத்ததாக வெண்ணுத பரமோதாரனுமாகையாலும் (सर्वशेषित्वचिह्नात्) செம்மின் சுடர் முடியென்திருமாலுக்கு - சர்வஸாமித்வசூசக மான திருவபிஷேகத்தையும் சரிய: பதித்வத்தையும் உடையவனாகையாலும் (प्रख्याताख्यासहस्रैः) ஓராயிரம் பேருமுடையபிரானை - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக் கீடாக குணவேஷிதாதி ப்ரதிபாடகங்களான அசஃக்யாதங்களான திருநாமங்களை யுடையவனாகையாலும் (अवतरणरसैः) வேயின் மலி புரை தோளிபின்னைக்கு மனாளை - க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தருளி அனேக விஹாரங்களைப் பண்ணுகையாலும் (युक्ति

முக்யாபிமுத்யாந்) சாய்கொண்டவிம்மையும் சாதித்து வானவர் நாட்
டையும் நீ கண்டுகொள் ளென்று வீடுந்தரும் - இங்கிருந்த நாள்
சாரீராரணாப்யுகமான ஐதிகமொத்தையும் பின்பு பரம்பதத்தையும்
தருமவனாகையாலும். (நீலோக்யோத்பாநாச) சென்று சென்குகிலுங்
கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி யொன்றியொன்றியுலகம் படைத்
தான் - சேதனர் ஒரு ஜன்மமல்லாதொரு ஜன்மத்திலே யாகிலும்
உந்நிராக வேணுமென்றெண்ணி லோகங்களை யெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்
தருளுகையாலும் எம்பெருமாவெருவனுமே ஸ்தோத்ரம் பண்ணு
கைக்கு யோக்யனென்றும் தத்யதிரிகர்களுல்லாம் அயோக்யர்கள்
என்றும் சொன்னால் விரோதம் என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வாரருளிச்
செய்தருளினாரென்கிறார் (42)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தாப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சீரணம்.

மூன்றும் பத்தில் ஒர்பதாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

பு- சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச்

சங்கோடு சக்கரம்வில்

ஒண்மை யுடைய உலக்கை யொள்வா ள்தண்டு

கொண்டுபுள் ளூர்ந்து உலகில்

வன்மை யுடைய அரக்கர் அசுரரை

மாளப் படைபொருத

நன்மை யுடையவன் சீர்பரவப் பெற்ற

நானோர் குறைவிலனே.

(1)

ஆ- (சன்மம் பலபல) எம்பெருமானை யொழிய மற்றொருவரைக் கவி பாடுகைக் கீடல்லாத ப் பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தித்துச் சென்ற ப்ரீதி கீழ். இனிமேல் எம்பெருமானைக் கவிபாடப் பெற்ற

பத்தாந் திருவாய் மொழி

இ- அந்யரைக் கவிபாடாதே எம்பெருமானையே பாடப் பெற்று நான் ஶ்யனானே னென்று, கீழே அநுஸந்தித்தவர் எம்பெருமானைப் பாடி ஶ்யனென்று இத்திருவாய் மொழியிலும் சொல்லுகை புனரக்தியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (எம்பெருமான் ஶ்யாடியால்) எம்பெருமானைப் பாடப் பெற்றேனென்று, கீழ்ச்சொல்லியிருந்தாலும் அந்யரைப் பாடாத ஶ்ருதியாகப் பெற்றேன் என்கையே கீழ்ப் பாட்டு களுக்கு, ப்ரதான தாத்பர்யமாகையாலே, புனரக்தியில்லை என்றபடி. அந்யரைப் பாடாத ஶ்ருதியாகப் பெற்றேனென்று கீழே ஶ்ரூரான இவர் இம்மாத்ரமேயோ நான் பெற்றது. எம்பெருமானைக் கவி பாடவும் பெற்றேனென்று இத்திருவாய் மொழியிலே ப்ரீதராகிரு ரென்று ஸங்கதியும் சொல்லிற்றாயிற்று. திவ்யமஹாவிஶ்ணுபரமான இப் பத்திலே இத்திருவாய் மொழி ஸங்கதமாம்படி எங்ஙனையென்னில் அஶ்வரூபகூடதவென்கிற பகவத்குணம் இத்திருவாய் மொழிக்கு வ்யஶ்வரூபமென்றசார்யர் அருளிச் செய்கையாலே ஸங்கதம்.

ச- பலபல சன்மஞ்செய்து-அசங் ஶ்யேவதாரங்களைப் பண்ணி. வெளிப் பட்டு-ஸர்வஜனநயன விஷயனாய். சங்கொடுசக்கரம் -சங்ஶஹித சக்ரத்தையும்

ஆ- பேற்றை அநுஸந்தித்துச் செல்லுகிற பரீதி. அசङ्ख்யேய் திவ்யாவதாரங் களைப் பண்ணி ஸகலமநுஜநயன விபரதா' மதனாய் ஸங்குக ஸாங்குமஸல் ஸங்காதி திவ்யாயுத வரனாய்க் கொண்டு, இந்த லோகத்திலே அதிவலபராகம ரான அஸுரராகுஸர்களை சசன்யமாக நிரஸித்த மஹாகுணத்தை யுடையனானவனுடைய அந்த குணங்களை இப்படி வாழ்த்தப் பெற்ற எனக்கு இனி என்ன குறையுண்டென்கிறார். (1)

முதற் பாட்டு

இ- பலபல சன்மஞ் செய்து என்று அந்வயித்துரைக்கிறார் (அசङ्ख்யே யேயாதிபால்) வெளிப்பட்டு என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஸகலேயாதிபால் - ஸங்காதி என்கிற அதிசங்குதாலே மதே சங்குதே. கொண்டு என்கிறதை விவரிக்கிறார் (தாரகனாய்க் கொண்டு என்று) உலகில் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (இந்த லோகத்திலென்று) வன்மையுடைய என்கிறதை யுரைக்கிறார் (அதிவலேயாதிபால்) படைமாஸப் பொருத என்றந் வயித்துத் தா - ரார் (சசன்யமியாதிபால்) நன்மையென்கிறதை யுரைக் கிறார் (மஹாகுணத்தை யென்று) அஸுராதிநிரசன அஸ்திதா'மகையா லும் இதை ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே செய்யாதே, -தன்னுடைய ஔதா'ய் சௌந்தியாதிக்களை ஸர்வரும் கண்டு வாழும்படி திவ்யாயுதாதி ஸூயினனாய்க் கொண்டு அனேகாவதாரங்களைப் பண்ணிச் செய்கை யாலும் இந்த அஸுராதிநிரசன மஹாகுணமென்று கருத்து. சீர் பரவப் பெற்ற என்கிறதை யுரைக்கிறார் (குணங்கள் இत्याதி) நானோர் குறை விலன் என் - தா - ரார் (எனக்கு இत्याதிபால்) (1)

சீ - வில் - சார்ங்கத்தையும். ஒண்மையுடைய - இலாக்யதேயைய யுடைத் தான. உலக்கை-முகலாயுதத்தையும். ஒள்வாள்-ஒள்ளிய வாளையும். ஸங்குமமான ஸங்குத்தையுமென்றபடி. தண்டு மதேயையும். கொண்டு வரித்துக் கொண்டு. புள்ளார்ந்து-கருடனாலே ஸங்குசரித்து. உலகில். இந்த லோகத்திலே. வன்மையுடைய - பலசாலிகளான. அரக்கர் அசுரரை - ராகுஸாஸுரர்களை. படைமாஸ - ஸேனை நசிக்கும்படி. பொருத, நன்மையுடையவன் - யுத்தம் பண்ணின குணத்தையுடையவனுடைய. சீர் - கல்யாண் குணங்களை. பரவப் பெற்ற நான் - அக்ரமமாக ஸ்துதிக்கப் பெற்ற நான். ஓர் குறைவிலன் - ஒரு குறை யுமுடையவனல்லேன். (1)

மு- குறைவில் தடங்கடல் கோளர வேறித்தன்
கோலச்செந் தாமரைக்கண்
உறைபவன் போலஓர் யோகு புணர்ந்த
ஒளிமணி வண்ணன் கண்ணன்
கறையணி மூக்குடைப் புள்ளைக் கயாவி
அசுரரைக் காய்ந்த அம்மான்
நிறைபுகழ் ஏத்தியும் பாடியும் ஆடியும்
யானொரு முட்டிலனே. (2)

ஆ- (குறைவில்) இப்படி எம்பெருமானுடைய दिव्यावतारவேடிதங்களைத்
திரள அநுபவித்துப் பின்னை அவற்றைத் தனித்தனியே அநுபவித்
கிறார். தன்னுள்ளே எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே
குறைவற்ற ஆசகாமமான தடங் கடலிலே காமாணிவாதமயூகமண்டல
புக்காசமானோஹரதிவ்யதாமனாயிருந்த திருவனந்தாழ்வான்மேலே ஏறியருளி
ததஸ்சுபாஷணித நிரதிசய சுவானுபவநிரதனாயிருந்து அஹிதபாராணாய்மாக
வசுதேவமூஹேவதிர்ணயம், ஹேயத்யநிகனயம், கறையணி மூக்குடைப்
புள்ளைக்கடாவி அசுரரைக் காய்ந்த வம்மான் நிறைபுகழ்க்கை நிரஸ்த
சமஸ்த பரிவந்தகனயக் கொண்டு ஏத்தியும் பாடியுமாடியும் அநுபவித்
கிறார். (2)

இரண்டாம் பாட்டு
இ- பாவப் பெற்ற நாடோர் குறைவில்ன் என்று எம்பெருமானைப்
பாபப் பெற்ற தன்னுடைய வ்யதீயைப் பேசியிருக்க பின்னையும்
ஒன்பதின் காவிப்படியே பேசுவானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(இப்படி இத்யாதியால்) இத்தால் மேற்பாட்டுகளுக்கு பத்யேகசக்திநிவந்த
மில்லை என்று ஸுசிதம். குறைவில் என் - தா - ரார் (தன்னுள்ளே
இத்யாதி காமமானவித்யந்தேந) கோள் என் - தா - ரார் (கண்த்யாதி
யால்) அரவேறி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (திருவனந்தாழ்வான்
இத்யாதியால்) ஓர் யோகு புணர்ந்த என் - தா - ரார் (ததஸ்சுபாஷணித
யோகவாசியான் யோகு சப்தம் நிரதரானுபவபரமென்று கருத்து. ஒளி
மணிவண்ணன் என் - தா - ரார் (ஹேயத்யாதித்யால்) ஒரு முட்டி லென்
என் - தா - ரார் (நிரஸ்தேத்யாதித்யால்) (2)

ச- குறைவில் - ந்யூனதீயில்லாத, மகவருஷயந்தாலே அவாசகாமமான
என்றபடி. தடங்கடல் - விஸ்தாரசாலியான ஸமுத்ரத்திலே. கோ
ளரவு - தீசியுத்தமான ஸர்ப்பத்தை. கோள் - தீசி. ஏறி - ஆரூ
தன் - தன்னுடைய. கோல - ஸுந்தரமான. செந்தாமரைக்கண் -
அருணபவசதலோசனங்கள். உறைபவன் போலநிறைபுணுகிறவன்

மு- முட்டிப்பல் போகத் தொருதனி நாய்கன்
 முவுலகுக் குரிய
 கட்டியைத் தேனை அமுதைநன் யாலேக்
 கனிவையக் கரும் புதன்னை
 மட்டவிழ் தண்ணைத் துழாய்முடியானே
 வணங்கி அவன் திறத்துப் பட்ட
 பட்டபின்னை இறைபாகிலும் யானென்
 மனத்துப் பரிவிலனே. (3)

ஆ- (முட்டிப்) நியதிசுதாசுத்யேயமோனாய் நிரஸ்தசமாஃயதிக்னாய் ஸர்வோ
 ச்வரனாயிருந்து வைத்து, மனுஷ்ய லோகத்திலே மனுஷ்ய சஜாதீய
 தயா வஸுதேவ்மூஹேஸ்தீனாய ஸர்வலோகத்திற்கும் பொதுவாய் பரம
 மோக்யமூனான எம்பெருமானை வணங்கி அவன் திறத்துப் பட்ட
 பின்னை, என் மனஸ்ஸில் துக்கமெல்லாம் போயிற்றென்கிறார். (3)

இ- முட்டிப் பல்போகத்து என் கிறதை யுரைக்கிறார் (நியத்யாடியால்)
 ஒரு என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிரஸ்த்யாடியால்) தனிநாய்கன் என்
 கிறதையுரைக்கிறார் (சவ்யாடியால்) முவுலகுக்குரிய என்கிற விடத்
 தில் அந்யாதிசுதமான அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார் (மனுஷ்ய
 த்யாடியால்) அவதாரமில்லாத போது நியமுகமாந்ரஸேவ்யனாயிருக்குமிதே
 அதலால், முவுலகுக்குரிய என்று ஸர்வ சாஹாரண்ய்சொல்லவே,
 அவதீனத்வமந்யாதிசுதமென்று கருத்து. வஸுதேவ்மூஹேஎன்றது, கீழும் மேலும்
 க்ருஷ்ணனைச் சொல்லுகையாலே, இப்பரட்டிலும் க்ருஷ்ணாவதார
 மே த்ரிஷ்ணமென்னும் கருத்தாலே. முவுலகுக்குரிய என்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (சவ்யாடியால்) பொதுவாயென்றது ப்ரஹ்மத்வ ப்ரஹ்மத்வ
 பொதுவாயென்றபடி. கட்டியை யித்யாதி முடியானே யித்யந்தத்
 திற்கு தா - ருர் (பரமேத்யாடியால்) (3)

ச- போல். கண்கள் நித்ரை பண்ணுகையாவது, கண்கள் நிமிலி
 மாம்படி, தான் நித்ரை பண்ணுகை ஓர்யோகு லோகவிலக்ஷண மான
 யோகத்தை. புணர்ந்த-பண்ணினவனான கண்ணன்-க்ருஷ்ணனான,
 ஒளி மணிவண்ணன்- கான்திசாலிமணிசமாவுனான. கறையுணி-மாலின்ய
 திதை ஆபரணமாகவுடைத்தான. கறை-மாலின்யம். அணி-ஆபரணம்.
 முக்குடை - நாசிகையை யுடையவனான. ரிபுதலன சமயசுலகந் ஹி
 கலித் மலினிம் மூஷணநாசிகனான வென்றபடி. புன்னை கருடனை,
 கட்டாவி - திருவடிகளாலே தாக்கி நடத்தி. அகாரை - அசுரரை

மு- பரிவின்றி வாணனைக் காத்தும் என்றன்று
 படையோடும் வந்தெதிர்ந்த
 திரிபுரம் செற்றவனும் மகனும் பின்னும்
 அங்கியும் போர்தொலைய
 பொருசிறைப் புள்ளைக் கடாவிட மாயனை
 ஆயனைப் பொற்சக்கரத்
 தரியனை அச்சுதனைப் பற்றி யானிறை
 யேனும் இடரில்லை. (4)

ஆ- (பரிவின்றி) ஓர் அநிபுஷ்டம் வாராதபடி வாணனை ரக்ஷிக்க
 வென்று ப்ரதிக்கை பண்ணிக் கொண்டு, சசன்யனாய் வந்து ப்ரத்ய
 சித்தான த்ரிபுரவஹ ஜனிட நிரவதிக்ஷயங்கவாதிருவனான ருத்ரனும் அவனி
 லும் சூரனாயிருந்த அவன் மகனும், பின்னையும் அநிவலபராக்மனான

நான்காம் பாட்டு

இ- பரிவின்றி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஓர் அநிபுஷ்டாதி யால்)
 காத்து மென்று என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ரக்ஷிக்க ஐத்யாதி யால்)
 படையோடு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சசன்யனாயென்று) எதிர்ந்த
 என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ப்ரத்யசித்தான வென்று) திரிபுரம் செற்ற
 வனும் என் - தா - ருர் (த்ரிபுரெத்யாதி யால்) பின்னும் மங்கியும் என் - தா -
 ருர் (பின்னையும் ஐத்யாதி யால்) போர்தொலைய என்கிறதை யுரைக்கிறார்

ச-காய்ந்த - ப்ரதிபித்தவனான. அம்மான் ஸ்வாமியுடைய. நிறைபுகழ்
 பூர்ணங்களான குணங்களை. ஏத்தியும் - ஸ்துதித்தும். பாடியும் -
 கானம் பண்ணியும், ஆடியும் - ஹவந்தாலே நர்த்தித்தும். யான் ஒரு
 முட்டிலன் - ஒரு ப்ரதிஹதியில்லாதவனானேன், நிஷ்ப்ரதிவந்தகமாக
 ஸ்துத்யாதிக்களைப் பண்ணப் பெற்றேனென்றபடி. (2)

முட்டில் - ப்ரதிஹதியில்லாத. நித்யங்களான என்றபடி. பல்
 போகத்து - வஹுமோகங்களை யுடையவனான. ஒரு - அஹிதீயனான,
 சமாதிக்கசூன்யனான என்றபடி. தனிநாயகன் - ப்ரதான நாயகனான,
 மூவுலகுக்கு-கூதகாகூதகாதிபேதத்தாலே த்ரிவிபங்களான லோகங்களுக்கு
 உரிய - யோக்யமான, அநுபவாதிசூன்யமான என்றபடி. கட்டியை -
 கரும்புக்கட்டியான, த்ருஹூன்யனான என்றபடி. - தேனை - மதுவான,
 அமுதை - அமூதமான். நன்பாலை - நல்லபாலான. கனியை - பக்வ
 ஫லமான. கரும்பு தன்னை - ஐத்யவான, இப்புதங்களில்லாததாலு
 மாக, சர்வவிபமோக்யதம் விவசிதம். மட்டு - மது. அவிழ் - விகசிப்பா
 தின்றது. அவிழ்தண்ணந்துழாயென்கிறதோடு, மட்டு சப்தத்திற்கு

(5)

4

(3)

அன்று-அநிருத்தாழ்வானுக்காக, க்ருஷ்ணன் பாணாஸுரபுரத்துக்குப் போன காலத்தில். பரிவின்றி - துக்கங்கள் வாராதபடி. வாணனை பாணாஸுரனை. காத்தும் என்று - ரக்ஷிக்கக்கடவோமென்று. படையோடும் - ஸேனையோடே. வந்தெதிர்ந்த - வந்தெதிர்ந்தவனான. திரிபுரம் செற்றவனும் - திரிபுரத்தை நசிப்பித்தவனும். மகனும் - தசபுத்திரனான ஸ்கந்தனும். பின்னுமங்கியும் - பின்னையும்க்கணியும்,

ஆ- (இடரின்றியே) स्वचरणोऽथैवशेषतःकरत्तिस्यमाकிற 'प्रथितमानः तेजसः' ஸையுடையனான பாய்னும்; वैदிகனுமுடனேற ஒருநாள் ஒருபோதில் எல்லா உலகும் கழிய் அநாயாசென திண்டேர் கடவி, निरवधिकतेजो विशिष्टமான தன்னுடைய பூழிவைகுண்டத்திலே யிருந்த வைதிகன் பிள்ளைகளை அவ்வுடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி யென்றுந் துயரிலே வெண்கிருர். (5)

இ- படர் புகழ் என்கிறதற்கு प्रकरणानुगुणமாகத் தா. ருர் (स्वचरणेत्यादि யால்) பார்த்தனும் என்கிறதையுரைக்கிருர் (பாய்னுமென்று) இட ரின்றியே என்கிறதை விவரிக்கிருர் (அநாயாசெனவென்று) சுடரொளி யாய் நின்ற என்கிறதை யுரைக்கிருர் (निरवधिकेत्यादियால்) தன்னு டைச் சோதி என்கிறதை யுரைக்கிருர் (தன்னுடைய இந்யாதியால்) இருந்த வென்றது सप्तम्या: फलितार्थकथनम्. (5)

ச- वतोऽप्यधिकான அக்னியுமென்றபடி யோர் தொழைய - போரிடில் சமாசராம்படி. - யுடம். - பொருதிறை. - யுத்யத்யகான புள்ளி. - கருடனை. - கடபாவிய நாயனை. - கடத்திய. - ஆத்யம்மூதனை. - பொற்சக்கரத்து. - சுவர்வசாலியான. - அரியனை. - ஹரியான, शत्रुसंहर्ता வரன் என்றபடி. - அரிசப்தத்தின் மேலே சாய் அன். - சூத்யம். - அக்ஷ தனை. - ஆயுனை. - கோபாலனை. - பற்றி - பாட்டுக்கு விஷயமாக அவலம் பித்து. - யான், இறையேனும் - இவ்வுதாகிலும். - இடரிலன் - துக்க மில்லாதவனானேன். (4)

படர் புகழ் - வ்யாப்தமாகா நின்ற கீர்த்தியுடையவனான. - பார்த்த னும் - பாய்னும். - வைதிகனும் - வைதிக ப்ராம்மணனும், உடனேற துன்னோகடத் திருத்தேரையேறி நிற்க. - ஒருநாள் - एकादशीயான கருவைத்தான் ஆரம்பித்த தினத்திலே. - ஒரு போழ்தில் - तत्रापि ஒரு முஹுர்த்தத்தில். - प्रातःसवनं தலைக்கட்டி, - माध्यन्दिनसवनத்திற்கு முன்னே என்றபடி. - எல்லா உலகும் கழிய - ஸமஸ்தலோகங்களும் அதிக்ரமிக் கும்படி, लोकशब्दம் वस्तुपरम्. - अण्डाद्वहिरावरणसप्तकமும் கழியும்படி யென்கை. - இடரின்றியே - आयासमில்லாமலே. - திண்டேர் திண்ணான திருத்தேரை. - कार्याकारम् குலையாமே மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிக்கும் மேலே சென்று மீண்டு வரும்படி दृढமான ரதத்தை யென்றபடி. - கடவி - நடத்தி. - சுடரொளியாய் - अत्यकीनलदीप्तமென்கிறபடியே दौसियुक्ततजोद्वयமாய். - நின்ற - स्थायियான. - தன்னுடைச் சோதியில் -

மு- துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி
நின்றவண்ணம் நிற்கவே
துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில்
தோன்றிக் கண்காணவந்து
துயரங்கள் செய்துதன் தெய்வ நிலையுல
கில்புக உய்க்குமம்மான்
துயரமில் சீர்க் கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற
யானோர் துன்பம்இலனே.

(9)

ஆ- (துயரில்) **समस्तहेयप्रत्यनीक निरतिशयतेजोविशिष्ट स्वासाधारणदिव्यरूपत्**
தோடே கூட சமஸ்தஹேயாஸாநமநுப்யசஜாதீயதயாவதீர்ணயம் சகல மனுஜ நயந
विषयतां गतं अशेषजनमनोनयनहारि दिव्यचेष्टितानि कुर्वाणं கொண்டு
தன்னுடைய ஐச்வர்யமான ஸ்வபாவத்தை இந்த லோகத்திலே
ஆவிஷ்கரித் தருளும் ஸ்வபாவனாய் **आश्चर्यमूनं** ஹேயப்ரத்யநீககல்யாண
गुणविशिष्ट ன கண்ணன் புகழ் துற்ற யானோர் துன்பமில்லென்கிறார்.
(6)

ஆறாம் பாட்டு

இ- துயரிலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**समस्तेत्यादियाल**) சுடரொளி
என்கிறதை யுரைக்கிறார் (**निरतिशयेत्यादियाल**) தன்னுடை யென்கிற
தை யுரைக்கிறார் (**स्वेत्यादियाल**) சோதி நின்ற வண்ணம் நிற்கவே
என் - தா - ருர் (**दिव्येत्यादियाल**) தீநீய, அதத்தில் துயரில் மலியும் - என் -
தா - ருர் (**समस्तेत्यादियाल**) மனிசர் பிறவியில் தோன்றி - என் - தா -
ருர் (**मनुष्येत्यादियाल**) துயரங்கள் செய்து என் - தா - ருர் (**अशेषेत्यादि**
याल) தன் தெய்வநிலை என்கிறதையுரைக்கிறார். (தன்னுடைய **इत्यादि**
याल) உலகில் புக உய்க்கும் என் - தா - ருர் (இந்த லோகத்திலே
इत्यादियाल) துயரமில் சீர் என்கிறதையுரைக்கிறார் (**हेयेत्यादियाल**)
(6)

ச-தன்னுடைய **ज्योतिसुखी**லே, **स्वासाधारण**மான **स्वयम्प्रकाश**ததிலே
என்றபடி. வைதிகன் பிள்ளைகளை, உடலொடும். அந்த சரீரத்
தோடே கொண்டு கொடுத்தவனை, பற்றி - கவிதைக்கு விஷயமாகப்
பற்றி. என்றும் - ஸர்வகாலமும் துயரிலன் **दुःखशून्य**னானேன். (5)

துயரில் - **दुःखशून्य**மான. சுடரொளி - **उज्ज्वलतेजो**ரூபமான. தன்
னுடை-**स्वासाधारण**மான. சோதி - **ज्योतिसुखा**னது. திவ்ய விக்ரஹ
மானது. நின்றவண்ணம் நிற்க. இருந்தபடியே யிருக்கவே, அவ்
आकारयुक्तனாய்க் கொண்டே யென்றபடி. துயரில் - துக்கத்திலே.
மலியும் - அதிகமான, **दुःखनिबिड**மான என்றபடி மனிசர் பிறவியில் -

மூ- துன்பமும் இன்பமு மாகிய செய்வினை

யாய் உலகங்களுமாய்

இன்பமில் வெந்நரகாக இனியநல்

வான்சுவர்க் கங்களுமாய்

மன்பல் லுயிர்களுமாகிப் பலபல

மாய மயக்குகளால்

இன்புறும் இவ்வினையாட்டுடை யானைப் பெற்

றேதும் அல்லல்இலனே.

(7)

ஆ- (துன்பமும்) புண்ய பாப ரூபகர்மங்களுக்கும், கலமோகமூமியான லோகங்களுக்கும், கர்மகலமூதமான ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்கும் ஸ்வர்ணர காதிபலமோகாக்களான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மமூதனாய் நிவிலஜகது டய விமவலயாதினிலனாயிருந்தவனைப் பெற்றேதுமல்லலிலே னென்கிருர்.

(7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- துன்பமும் இன்பமுமாகிய செய்வினை யென்கிறதையுரைக்கிருர் (புண்யேத்யாதியால்) வினையாயித்யாதி சாமானாபிகரணத்தாலே ஸ்ரீராத்மாவம் கலிதமென்று காட்டுகைக்காக சாமானாபிகரண (புஷ்டி) நிர்देशம். வெந்நரகு சுவர்க்கங்கள் என்கிற சப்தங்கள் ஸுஃது:ஸபரங் களென்று காட்டுகிருர் (கர்மகலெத்யாதி யால்) கலமோகமூமியித்யாதி யாலே லோகங்களைத் தனியே சொல்லுகையாலே வ்யாக்யானத்தில் ஸ்வர்ணரகசுஃதுங்கள் ஸுஃது:ஸபரங்கள். மன்பல்லுயிர்களுமென்கிறதை விவரிக்கிருர் (ஸ்வர்ணரகாதிபலெத்யாதி யால்) இஸ் சாமானாபிகரணகலிதாந் மருளிச்செய்கிருர் (அந்தராத்மமூதனென்று). பலபலவித்யாதி உடை யானித்யந்தத்திற்குத் தா - ருர் (நிவிலெத்யாதி யால்)

(7)

ச-மனுஷ்ய ஜன்மத்திலே. தோன்றி - அவிர்மவித்து. கண்காணவந்து ஸ்பஷ்டம். துயரங்கள் - துக்கப்படுத்தும் வ்யாபாரங்களை. விரஹத் தில், அஸ்திதர்க்கு டு:ஸாஃதுங்கள்ளான சிவசுரிசங்களை என்றபடி செய்து தன் தெய்வநிலை - தன்னுடைய ஈசுவரத்வ ஸ்வபாவமானது. உலகில் - மனுஷ்ய லோகத்திலே. புக ப்ரவேசிக்கும்படி, ப்ரஸித்த மாம்படி என்கை. உய்க்குமம்மான் - நடத்தும் ஸ்வாமியான. மாயன் - அக்ஷயமூதனான. துயரமில் சீர் - ஹேயஸூயகல்யாணகுணகனான. கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய. புகழ் - கல்யாணகுணங்களை. துற்ற யான் - நிவிடமாக அநுபவிக்கப் பெற்ற நான். ஓர் துன்பமில் - ஒரு துக்கமுமில்லாதவனானேன்.

(6)

மு- அல்லலில் இன்பம் அளவிறந் தெங்கும்
 அழகமர் சூழொளியன்
 அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குகள்
 ஆகியும் நிற்குமர்மான்
 எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்
 டெல்லாக்கரு மங்களும்செய்
 எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனைத் தாள்பற்றி
 யானோர் துக்கம்இலனே.

(8)

ஆ- (அல்லலில்) दुःखासम्भिन्न निरवधिकानन्दविशिष्टाण्यं कल्याणतम निरति
 शयौज्वल्यविशिष्टाण्यं निरतिशयसौकुमार्यं सौन्दर्यादिकल्याणपरिपूर्णं யாயிருந்த

எட்டாம் பாட்டு

இ- அல்லலில் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (दुःखासम्भिन्नவென்று) இன்ப
 மளவிறந் தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (निरवधिकेत्याதியால்) எங்குமழ
 கமரித்யாதி यथापाठத்துக்குத் தா - ரார் (कल्याणेत्याதியால்) என்றவு
 மாம். அழகமர் என்கிறதையுரைக்கிறார் (कल्याण तमஎன்று) எங்குஞ்
 சூழொளி என்றந்வயித்துரைக்கிறார் (निरतिशयेत्याதியால்) அல்லிமலர்
 மகளென்று पञ्चवासिनीत्वச்சொல்லுகையாலே ஸூசிதங்களான குணங்
 களை அருளிச் செய்கிறார் (निरतिशयसौकुमार्येत्याதியால்) யதா மொழிக்கு
 களென்கையாலே, ஈசுவரனும் மயங்கும்படியான ஸௌந்தர்யாதி
 களையுடையவென்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்

ச- துன்பமுமின்பமுமாகிய துக்கமும் ஸுகமுமுண்டாயிருந்த சுக
 दुःखावनाभूतமான வென்றபடி. செய்வினையாய் - சேதனராலே
 செய்யப்படும் கர்மமாய் உலகங்களுமாய் -ஸ்பஷ்டம். இன்பமில்-சுக
 शून्यமான. வெந்நரகாகி - உக்ர நரகமாய். இனிய - மொழிங்களான.
 நல் - நல்லதான, दुःखशून्यங்களான என்றபடி. வான் - बृहத்துக்
 களான. சுவர்க்கங்களுமாய் - स्वर्गங்களுமாய். மன் - स्थिरரான,
 பல் - बहुக்களான. உயிர்களுமாகி - ஆத்மாக்களுமாய், இதற்கு இவ்
 வினையாட்டுடையானை என்கிறதோடே அந்வயம். பலபல - अत्यन्त
 बहुக்களான. மாயமயக்குகளால் - प्रकृतिमोहங்களாலே, प्रकृतिकृतमा
 கையாலே சேதனர்க்குண்டாகிற மோஹங்களாலே யென்றபடி.
 இன்புறும் - रसावहமான. இன்பு - रसம், உறுகை सम्बन्धिकை. இவ்
 வினையாட்டுடையானை - இந்த जगद्-यापारமாகிற लीलையையுடையவனை
 பெற்று. கவிதா விஷயமாக அடைந்து. ஏதும் - ईयत्தும். அல்ல
 लिलன் - व्याकुलत्वமில்லாதவனானேன்.

(7)

ஆ-பெரிய பிராட்டியாரோடுள்ள அனவரதசंश्लेषजनितபிரியாலே அபகூதி ங் தனாய், தத்ஸंश्लேபானுபுணநிரதிசய திவ்யஜ்ஞானனாய் அந்த ஞானத்தையே கொண்டு பெரிய பிராட்டியுடைய ப்ரியம்மாக ஜகத்சுப்யாதிதிலீகளைப் பண்ணியருளுகிற அபகூதிமூலனான வண்டுவரைப் பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றி நான் நிரஸ்தசமஸ்தது:ஸனானேனென்கிருர். (8)

இ-என்னவுமாம். போக மயக்குகளாகியும் நிற்குமென்கிறதை விவரிக்கிருர் (அனவரதேत्याதியால்) அபகூதிங் தனாயென்றது ஸர்வேச்வரனுக்கு மோஹாதிகளில்லாமையாலே औपचारिकम्, அதிஹ்யயுக்தனாயென்றபடி. எல்லையில் ஞானத்தன் என்கிறவிடத்தில் அபிப்ரேதார்த்தமருளிச் செய்கிருர் (தத்ஸंश्लேபேत्याதியால்) அதுக்கு சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிருர் (நிரதிசய திவ்யேत्याதியால்) எல்லாக் கருமங்களுஞ் செய் என்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதார்த்தமருளிச் செய்கிருர் (பிராட்டியுடைய இत्याதியால்) அல்லிமலர்கள், மோகமயக்குகள் என்கிற விசேஷமஹிம்னாஇப்படி அபிப்ரேத மாகை உசிதமென்று கருத்து. எல்லாக் கருமங்களும் செய் என்கிறதையுரைக்கிருர் (ஜகத்யாதியால்) (8)

ச- அல்லலில் - व्याकुलत्व शून्यமான என்றபடி. இன்பம் - ஆனந்தமானது. அளவிறந்து - परिच्छेदशून्यமாய், இதற்கு மயக்குகள் ஆகியும் நிற்கும் என்கிறதோடே அந்வயம். அழகம் - सौन्दर्यप्रतिष्ठितமான, கல்யாணதமமான என்றபடி. ஒளிக்கு விசேஷணம். எங்கும் குழொளியின் - सर्वत्र व्यापिया நின்ற காந்தியுடையவனாய்க் கொண்டு. அல்லிமலர்மகள் - पद्मजातையான பிராட்டியுடைய. போக மயக்குகள் - போகங்களால் வந்த उत्कटानन्दविशेषங்கள். ஆகியும் நிற்கும் - உண்டாயிருக்குமவனான, स्वतः सिद्धानन्दं परिच्छेदशून्यமாய் அதன் மேலே लक्ष्मीभोगानन्दமும் உண்டாயிருக்குமவனான என்று घट्यर्थम् । அம்மான் - स्वामியான. எல்லையில் - अवधिशून्यமான. ஞானத்தன் - ஞானமுடையவனான. அஃது ஞானமே கொண்டு - அந்த ஜானமாத்மத்தையே ஸஹகாரியாகக் கொண்டு. எல்லாக் கருமங்களும் செய் - ஸர்வகர்மங்களையும் பண்ணுமவனான. कर्मशब्दமிங்கே ஜகதாவி । क्रियावचियாய் சூப்யாதிபரமாகவுமாம். எல்லையில் மாயனை - अवधिशून्याश्चर्यனான கண்ணனை. தாள் பற்றி - பாதத்தை அவலம் பித்து. द्विकर्मकं द्रमिडस्वभावात् । கண்ணனை யென்று वष्टुयर्थे द्वितीया वा । யானோர் துக்கமிலேன் - ஸ்பஷ்டம். (8)

மு- துக்கமில் ஞானச் சுடரொளி மூர்த்தி
 துழாயலங் கல்பெருமாள்
 மிக்கபல் மாயங்களால் விகிருதம் செய்து
 வேண்டும் உருவுகொண்டு
 நக்கபிரானோ டயன்முத லாகளல்
 லாரும் எவையும் தன்னுள்
 ஒக்க ஒடுங்க விழுங்கவல் லானைப் பெற்
 ரென்றும் தளர்விலனே.

(9)

ஆ- (துக்கமில்) समस्तहेयरहितनायं ஸர்வஜ்ஞனாய் निरतिशय तेजोमय
 दिव्यरूपनायं திருத்துழாயாலே अलङ्कृतनायं தன்னுடைய विचित्रशक्ति
 களாலே स्वाभिमत दिव्यरूपங்களைக் கொண்டு आश्चर्यचेष्टितங்களைச்
 செய்து ब्रह्मादि सर्वात्माக்களையும் ஒருக்காலே திருவயிற்றிலே ஒடுங்க
 விழுங்க வல்லானைப் பெற்று ஒன்றுந் தளர்விலே நென்கிறார் (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- துக்கமென்பது - सर्वहेयोपलक्षणमेनंकिरुர் (समस्तेत्यादियाல்)
 மாயங்களென்கிறதை யுரைக்கிறார் (தன்னுடைய इत्यादियाல்)
 வேண்டு முருவுகொண்டு என்கிறதையுரைக்கிறார் (स्वाभिमतेत्यादि
 யால்) விகிருதம் செய்து என்கிறதை யுரைக்கிறார் (आश्चर्येत्यादियाல்)
 தன்னுளொக்க வென்கிறதை மாறி அந்வயித்துரைக்கிறார் (ஒருக்
 காலே इत्यादियाல்) (9)

ச- துக்கமில் ஞான - दुःखशून्यज्ञानशालियान. சுடரொளி மூர்த்தி
 उज्ज्वलतेजोमूर्तिकनान. துழாயலங்கல் பெருமான் - तुलसीमालाशालि
 स्वामियान. மிக்க - अतिशयितங்களான. பல்மாயங்களால் - आश्चर्य
 शक्तिकளாலே. வேண்டுமுருவு - स्वाभिमतरूपங்களை. கொண்டு -
 परिग्रहित்து. விகிருதம் செய்து - विकृतங்களைப் பண்ணி. அதாவது
 லோக விலக்ஷண சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி என்றபடி. यद्वा,
 விகிருதம் - विद्वतம் - विद्वारங்களை யென்றபடி. நக்க பிரானோடு
 नगननायं स्वगोष्ठिக்கு உபகாரகனான ருத்ரனோடே. அயன் முதலாக.
 அஜன் முதலாக. எல்லோரும் - ஸர்வசேதனரும். ஒக்க - ஏக
 காலத்திலே. தன்னுள் - स्वैकदेशத்தில். ஒடுங்க - அடங்கிக் கிடக்கும்
 படி. விழுங்க வல்லானை - निगरणंपண்ணे சக்தனானவனை. பெற்று
 ஒன்றும் - किञ्चिदपि। தளர்விலன் - बलहानियில்லாத வனானேன்,
 बलिष्ठनானே நென்றபடி. (9)

மு- தளர்வின்றியேயென்றும் எங்கும் பரந்த
தனிமுதல் ஞானமொன்றாய்
அளவுடை யைம்புலன் கள்அறி யாவகை
யால்அரு வாகிநிற்கும்
வளரொளி யீசனை மூர்த்தியைப் பூதங்கள்
ஐந்தை யிருசுடரை
கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தான்பற்றி
யானொன்றும் கேடிலனே.

(10)

சூ- (தளர்வின்றியே) அநாயாசேன சர்வதா சவத்ரி நிரந்தரத்யா வ்யாபனாய் ஜகத்
காரணமூலாய், ஜ்ஞானஸ்வரூபனாய் சுவேதரேசமஸ்த விசஜாதீயனாய் வ்யாப்யமூலரான
ஆத்மாக்களுடைய பரிச்சிஷ்ணவஸ்து ப்ராஹ்மமான இந்த்ரியங்களுக்கு அமூர்ம
யாய் வ்யாப்யவஸ்துமததோபீ ரஸஸ்பூஷனாய் சுவாசாஸாரணாடியரூபவிசிஷ்டனாய் பூதவ்யாதி
மூலவந்த்ரஸூரியாதிஜகஞ்சரீரனாய் தன்னுடைய நிரவதிகதேஜோவிசிஷ்டரூபத்தோடே
கூட வந்து வஸுதேவமூலே஽வதீர்ணாய் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப்
பற்றி இனியொருநாளாங்கேடிலே நென்கிறார்

(10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- தளர்வின்றியே என்கிறதையுரைக்கிறார் (அநாயாசேன என்று) பரந்த
என்கிறதையுரைக்கிறார் (நிரந்தரத்யாடியால்) தனிமுதலென்கிறதை
விவரிக்கிறார் (ஜகத்யாடியால்) ஒன்றையென்கிறதை விவரிக்கிறார்
(சுவேதரேசமஸ்தாடியால்) ஐம்புலன்களென்றது ப்ரதீசம்பந்நிசாபேஷமாகையாலே
இங்கு அபிப்ரேதரான ப்ரதீசம்பந்நிகளைக் காட்டுகிறார் (வ்யாப்யத்யாடியால்)
அளவுடை என் - தா - ரார் (பரிச்சிஷ்ணத்யாடியால்) ஐம்புலனித்யாதியை
ஸங்க்ரஹிக்கிறார் (இந்த்ரியங்களுக்கு இத்யாடியால்) வளரொளியீசனை
என்கிறதற்கு ப்ரகரணானுபுலமாகத் தா-ரார் (வ்யாப்யவஸ்துவத்யாடியால்) மூர்த்தி
யை என்கிறதையுரைக்கிறார் (சுவாசாஸாரணத்யாடியால்) பூதங்களைந்தை
இரு சுடரை என் - தா - ரார் (பூதவ்யாத்யாடியால்) இது உபலக்ஷண
மென்கிற கருத்தாலே சூரியாதி என்கிற அதிசயம். கிளரொளி மாயனை
என் - தா ரார் (தன்னுடைய இத்யாடியால்)

(10)

ச- தளர்வின்றியே யென்று மெங்கும் - ஸ்பஷ்டம். பரந்த - வ்யாபித்
தவனான. தனிமுதல் - அத்தீயகாரணமான. ஞானம் - ஜ்ஞானஸ்வரூபனான
ஒன்றாய் - விந்நனாய். அளவுடை - பரிச்சிஷ்ணவஸ்துக்களான. விசயத:
பரிச்சிஷ்ணவஸ்துக்களான என்றபடி, பரிச்சிஷ்ணவிசய ப்ராஹ்மகளான வென்கை
ஐம்புலன்கள் - பஞ்சேந்த்ரியங்கள். அறியாவகையால் - தன்னை ப்ரஹ்ம
மாட்டாதவையாய் படியான ப்ரகாரத்தாலே. அருவாகிநிற்கும் -
ஸூக்ஷ்மமாயிருக்குமவனான. வளரொளியீசனை - வர்ஜமானதேஜஸ்கனாய்

மூ- கேடில்விழுப்புதழ்க் கேசவனைக்குரு
கூர்ச்சட கோபன்சொன்ன
பாடலோ ராயிரத்துள் இவை யுமோர் பத்தும்
பயிற்றவல்லார்கட்கு அவன்
நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண
நலனிலை யூர்திபண்ணி
வீடும் பெறுத்தித் தன்முவுலகுக்கும்
தருமொரு நாயகமே.

(11)

ஆ- (கேடில்) நित्यसिद्धकल्याणगुण विशिष्टான கேசவனைக் குருகூர்ச்
சடகோபன் சொன்ன பாடலோராயிரத்துளியை யுமோர் பத்தும்
பயிற்ற வல்லார்கட்கவன் நாடு நகரமும் நன்குடன் காண நல்ல
ஸம்பத்துக்களை இந்த லோகத்திலே அநுபவிப்பித்து அவர்களை நிரஸ
समस्त सांसारिकदुःखारक्कि, அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வேச்
வரத்வத்தையும் தந்தருளுமென்கிறார்.

(11)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- கேடில் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (नित्यसिद्धவென்று) விழு என்
கிறதை யுரைக்கிறார் (कल्याणவென்று) நலனிலையூர்தி பண்ணி
என் - தா - ரார் (நல்ல इत्यादियால்) ஸம்பத்துக்கள் - भक्त्यादிகள்.
வீடும் பெறுத்தி யென்கிறதை விவரிக்கிறார் (அவர்களை इत्यादि
யால்) தன் முவுலகுக்கு மித்யாதியை யுரைக்கிறார் (தன்னுடைய
इत्यादियால்) தந்தருளு மென்றது नित्यसाक्षात्कारविषयமாக்கு மென்றபடி.
यद्वा सर्वेश्वरत्वத்தை என்றது जगद्व्यापारवजं परमसाम्यத்தை என்றபடி.

(11)

ச-கொண்டு नियन्ताவான். सर्वत्र नियन्तृत्वेनावस्थानेऽपि तत्संसर्गकृत प्रकाश
सङ्कोचमில்லாதவனான என்றபடி. மூர்த்தியை - दिव्यमूर्तिशालியான
பூதங்களைந்தை - भूतपञ्चकरूपனான. இருசுடரை - சந்தர் ஸூர்யரூப
னான. கிளரொளி - जम्भमाण विम्वकान्तिकனான. மாயனை-கண்ணனை
தாள் பற்றி, யான், என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும். கேடிலன் - ஹாநி
யில்லாதவனானேன்.

(10)

एवं सौन्दर्यभूम्ना तनुविहितजगत्कृत्य सौभाग्ययोगात्
स्वेच्छासेव्याकृतित्वान्निखिलतनुतयोन्माददानार्हकान्त्या ।
लभ्यार्चावैभवत्वादगुणरसिकगुणोत्कर्षणादक्ष कृष्ट्या
स्तुत्यत्वात्पापभङ्गाच्छुभसुभगतनुं प्राह नाथं तृतीये ॥ ४४ ॥

(பாதுர்மாவானுபாவாது) சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு - அஹித
சர்வணார்த்தம் அனேக அவதாரங்களைப் பண்ணி அநவதிக்ரமாவதத்தை யுடைய
யனாகையாலும் (பரிஜனவிபவாது) குறைவிற்படங்கடற் கோளரவேறி,
கறையணிமுக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி - மிகவும் மிடுக்கையுடைய
திருவனந்தாழ்வானை திருப்படுக்கையாவும், விரோதி நிரஸன
சீலனான பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவும் உடையவனாகையாலும்
(பாவநாலக்ரியவாது) மட்ட விழ்தண்ணந்துழாய் முடியானை -
மஹுசுந்நியாய் ஶ்ரமஹ்ரமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலக்ருதனாகையாலும்
(ஜைவ்யாபாரயோகாது) வாணனைக் காத்துமித்யாதி - வாணாசுரனை
ரக்ஷணார்த்தமாக ஸேனையோடே வந்தெதிர்த்த த்ரிபுர சஹார்பண்ணின
த்ரிநேத்ரனும் அவன் மகனான ஷண்முகனும் அக்னியும் யுத்தத்திலே
பராஜிதராய் ஓடும்படி பெரிய திருவடியை நடத்த வல்லனாகையாலும்
(அ஘டிகதநாது) ஒரு நாள் ஒரு போழ்திலித்யாதி - ஒரு நாளில் ஒரு
முஹூர்த்தத்தில் ஒரு வருத்தமுமின்றியே எல்லா லோகங்களும்
கழியும்படியாக, தன்னை நாதனாகவும் தூதனாகவும் படைத்த புகழை
யுடைய அர்ஜுனனும் வைதிகனுமுடனேயேறத் தேரை நடப்பித்து
அபாகுநதேஜரூபமான திருநாட்டிலே புக்கு, வைதிக புத்ரர்களை அவ்
வுடம்போடு அப்பருவத்தோடே கொண்டு வந்து கொடுத்த அ஘டிக
தநா சாமர்த்த்யத்தை யுடையவனாகையாலும் (தேவபாவபிரசிட்ஃ) தன் தெய்வ
நிலையுலகிற் புகவுய்க்குமம்மான் - தன்னுடைய அபாகுத சுவாவதத்தை
லோகத்திலே அவிஷ்கரிக்கையாலும் (அஶ்வயக்ரிடநவாது) மாய மயக்கு
களாலின்புறு மிவ்வினையாட்டுடையானை - அஶ்வர்மான ஜகத்வ்யாபாரரூப
லோலையை யுடையவனாகையாலும் (சரஸிஜநிலயானந்நாது) அல்லிமலர்
மகள் போக மயக்குகளாகியு நிற்குமம்மான் - பெரிய பிராட்டியோ
ரோட்டை கலவியால் வந்த நிரதிசயானந்நத்தை யுடையவனாகையாலும்
(ஞ்நவூத்ஃ) வேண்டுமுருவு கொண்டு - யதேஹமான வ்யாபாரத்
தை யுடையவனாகையாலும் (தேவ்யவ்யகிதநவாது) தளர்வின்றியே

யித்யாதி - ஸமஸ்த வஸ்துக்களிலும் **आत्मतया व्याप्तனாய்** அவற்றுக் கெல்லாம் காரணமாய் **तद्गतदोषैरसंस्पृष्टனாய்** நிரதிசயௌவல்யனுமாயிருக்கையாலும் எம்பெருமான் ஸர்வபாபங்களையும் போக்குமவனென்று சன்மம் பலபல என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினு ரென்கிறார். (43)

இப்படி **तृतीयशतकத்தில்** பத்து தசகங்களாலும் ப்ரதிபாதிதங் களான அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து **प्रदर्शित्व** பித்தருளுகிறார். **निरति शयसौन्दर्यத்தை** யுடைத்தாகையாலும் தன் திருமேனியில் நின்றும் **जगत् सृष्ट्यादिकளைப்** பண்ணுகையாலும் தாம் நினைத்தபடியே **संख्य**னாய் திருமலையிலே நின்றருளுகையாலும், ஸர்வசரீர னுகையாலும், ஆச்ரிதரைப் பிச்சேற்ற வல்ல திருமேனி காந்தியை யுடையவனாகையாலும் அர்ச்சாவதாரம் பண்ணி எல்லார்க்கும் ஸுலபனுகையாலும் தன்னுடைய **गुणविग्रहादிகளிலே** ஈடுபட்டவர்களை **सर्वोत्कृष्ट**ராகப் பண்ணு மவனாகையாலும் மனஸ்ஸு முதலான ஸர்வேந்த்ரியங் களையும் ஆகர்ஷிக்குமவனாகையாலும் தானொருவனுமே ஸ்தோத்ர விஷயனாகையாலும், ஸர்வபாபங்களையும் நிவர்த்திப்பிக்குமவனாகையாலும்; எம்பெருமான் **नित्यनिरवय निरतिशयौज्वल्य सौन्दर्य सौगन्ध्य सौकुमार्य वाचन्ययौवनाद्यनन्त गुणनिधि दिव्यरूप**ென்று **तृतीयशतकத்தில்** ஆழ்வார் அருளிச் செய்தருளினுரென்கிறார். (44)

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் பத்தில் பத்தாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

நாலாம் பத்து - முதல் திருவாய்மொழி

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

மூ. ஒரு நாயகமா யோட வுலகுட னுண்டவர்
கருநாய் கவர்த்த காலி சிதகிய பாணையர்
பெருநாடு காணலும் மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்
திரு நாரணன் தான் காலம் பெறச் சித்தித்துயர்மினே

1

ஆ. (ஒரு நாயகம்) இப்படி எம்பெருமானுடைய நிரதிசயமொய் மான

ज्ञानवैराग्यानुष्ठान शेषाधि श्रीमद्भेदान्त

रामानुज महादेशिकाय नमः

शान्ति समग्रयति शाठ्य रुचि धुनीते
मौख्यं ममापि विनिहन्ति मति प्रसूते ।
यत्पादसङ्गति रमुष्य सदा भवेयं
श्रीरङ्गनाथ यतिराज गुरुत्तमस्य ॥

இ. சொன்னால் விரோதத்தில் பரோபதேசம் பண்ணி அவர்களுடைய
மூலீதபாஹிதத்தைக்கொண்டு உபதேசாநிபுத்தராய் நான் இவர்களைப்
போலாகா தொழியப்பெற்றேனென்று சுவாமித்தைப் பேசிக்
கொண்டு துஸராய் நின்றவிவர் பின்னையும் இத்திருவாய்மொழி
யில்பரோபதேசம் பண்ணுகை அசங்கதமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்
கிறார் (இப்படியித்யாதியால்) இப்படி. என்றது, கீழ்த்திருவாய்
மொழியில் உகரீத்யா என்றபடி. அப்படி. துஸராயிருந்தாரே
யாகிலும் சன்மம் பலபலவில் அநுமவஜனித மீதிவானது மகவதேக
மொராயிருப்பார் பலரோடே சொல்லியும் கேட்டும் அநுமவிக்க
அபேதையுண்டாக்குகையாலே ததய்மாக வீடுமின் முற்றத்தில்போலே
பரோபதேசம் பண்ணுகை சங்கதமென்று கருத்து. ஐயம்மாவது அவா-

ஆ. स्वरूप रूप गुण विभक्त्यै चैष्टैश्वर्यादிகளை अनुபணித்து பிரிதாய் அந்த பிரிதியாலே பிறரை உद्दिश्य, ऐश्वर्यं कैवल्यங்களை விட்டு श्रियः पतिनाயம் निरवधिकभोग्यभूत னாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடி மலர்களையே परमप्राप्यமாக விண்டெனச் சென்று பற்றுங்

இ. हतेच्छमान नियमन सामर्थ्यम्। आदिशब्दम् शीघ्रपरम्. गोबलीवद् न्यायात् गुणशब्दम् एतद्व्यतिरिक्तगुणपरम्. विग्रहगुणमात्रपर माकष्यमाणम् अप्पोது आदिशब्दम् दिव्यात्मगुणங்களெல்லாத் துக்கும் संग्राहकம். उद्दिश्य என்கிறதற்கு என்கிறாரென்கிற தோடே अन्वयம். இப்படி परोपदेशத்திலே இவருக்கு रुचि பிறந்தாலும் அவர்களுடைய गृहीतग्राहित्वத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தே उपदेशிக்கக் கூடுமோ? எம்பெருமானை आश्रयியுங்கோ ளென்று வீடுமின் முற்றத்திலும், சொன்னால் விரோதத்திலும் சொல்லியிருக்கையாலே இத்திருவாய்மொழி पुनरुक्तியுமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார். (ऐश्वर्येत्यादियால்) வீடுமின் முற்றத் தில் भक्तियोगத்தைப் பண்ணுங்கோளென்றார். சொன்னால் விரேர் தத்திலே கவிகளாயிருப்பார் எம்பெருமானைக் கவிபாடுங்கோ ளென்றார். இத் திருவாய்மொழியில் அவனையே प्राप्य மாகப் பற்றுங்கோளென்கிறாராகையாலே पुनरुक्तியில் லையென்றும் இவர்கள் गृहीतग्राहिकளாகைக்கடி ऐश्वर्यादि प्रयोजनान्तरांशेन आसक्ति என்று பார்த்து तन्निवृत्त्यर्थम् ऐश्वर्यादிகளுடைய अल्पत्वा- स्थिरत्वादि दोषங்களை विस्तरेण காட்டிக்கொண்டு प्राप्यத்தை उप- देशிக்கவும் கூடுமென்று மிவ் वाक्यத்திற்குத் तात्पर्यம். எம் பெருமான் निरवधिकभोग्यன் என்கையாலே ऐश्वर्यादிகள் सावधि- கங்களென்று स्फोरितம். விட்டு என்கிறதற்கு பற்றுங்கோள் என்கிறதோடே अन्वयம். அணைவதரவணை எம்பெருமானுடைய प्राप्यत्वोपदेशमात्रपरम्, இத்திருவாய் மொழி इतर पुरुषार्थங்க ளுடைய अस्थिरत्वादि दोषोद्भावन मुखेन भगवत्प्राप्यत्वदृढीकरण- परम्. ஆதலால் அதைக் கொண்டு पुनरुक्ति இல்லையென்று கூறுத்து. இத்தால் எம்பெருமானுடைய प्राप्यत्व दृढीकरणोपयुक्त मान स्थैश्वर्यत्व रूपगुणம் இத்திருவாய்மொழிக்கு प्रतिपाद्य மென்று सूचितம். இப்பத்தின் முதலிலே இப்படி उपक्रमிக்கையாலே இப்பத்து முழுவதும் प्राप्यत्व दृढीकरणपरमென்று सूचितம். இத்தால் प्रथम द्वितीय शतकங்களாலே यथाक्रमम् प्रतिपादितங்களான उपायत्व प्राप्यत्वங்களிரண்டுக்கும் उपयुक्तமான विग्रह बोगத்தை முன்றும் பத்தாலே முற்படப்பேசி अनन्तरम् தாலாம் பத்தாலே द्वितीय शतक प्रतिपादितமான प्राप्यत्वத்தை दृढीकरिक किरர் என்று இப்பத்துக்கு संगतियும் सूचितै. ஆனாலும் प्रथम

ஆ.

கோளென்கிரூர். சுவசானுவதி சகலமனுஜராய் சபதீபவதியான
மேதினி எல்லாத்துக்கும் அஹிதீயாபிபதி கணாய்க்கொண்டு ராஜ்யம்
பண்ணினவர்களே उत्तरक्षणं अपहृतसकलराज्यरायं अतिकृपणरायं

இ.

சாக் பதிபாதிதமான உபாயத்வத்தை டஹிகரியாதே ஹிதீயசாக்
பாதிதமான பாய்யத்வத்தை டஹிகரிக்கை அசங்கதமன்றோவெண்ணில்
புதம சாக் பதிபந்நோபாயத்வாபேசயா ஹிதீயசாக் பதிபந்ந பாய்யத்வ
மானது சந்நிஹிதத்வேன வுஹிஸ்யமாகையாலே அந்த பாய்யத்வத்தை
இங்கே டஹிகரிக்கை சங்கதம். இவ்வர்த்தத்தை “श्रियः कान्तोऽनन्तः
शुभतनुविशिष्टः फलमसौ फलावाप्ते हेतुः स्वयमिति च निर्घार्य
शतकैः । इदानीं वुद्धिस्थ कमत इह युक्त्या मुनिवरः फलत्वं
तस्यैव इदयति तदन्येषु विमुखः” என்று பாசாரியர் அருளிச் செய்தார்.

முதற்பாட்டு

உலகுடன் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிரூர். (சுவஸோ-
த்யாடியால்) ஓடவென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிரூர்.
(சப்தேத்யாடியாய்) யஹா உலகுடன் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்
செய்கிரூர். (அஹிதீயேத்யாடியால்) ஆண்டவர் என்கிறதை யுரைக்
கிரூர் (ராஜ்ய மித்யாடியால்) இம்மையில் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்
ருளிச் செய்கிரூர் (उत्तरक्षणमेன்று) ஹிதீயபாத்தில் அர்த்த
சிஹிக்கிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிரூர் (अपहृतेत्याடியால்)
ஹிதீயபாத்திற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிரூர் (अतिकृपणरायं
என்று) மிச்சைதாங்கொள்வரென்கிற விடத்தில் அர்த்தமான

ச.

உலகுடன் — லோகத்தோடே கூட. லோகம் சுவஸமாக என்றபடி.
லோக: — जनः, யஹா — உலகு — भूमिभय, உடன் — கூட, சப
தீபங்களில் ஒன்று மொழியாதே என்றபடி. ஓட — नेदुक, சவ்-
தேச வ்யாஸமாக என்றபடி. யஹா சிவகாலம் என்றபடி. ஒரு நாயக
மாய் — एकाधिपत्यமாக, நிஸஸப்தனமாக என்றபடி. ஆண்டவர்
— प्रशासनं பண்ணினவர்கள், இம்மையிலே — இந்த சரீரத்திலே
தானே, கருநாய் — கறுத்தநாய்களாலே, கவர்ந்த — கவ்வப்பட்ட,
கர்லர் — கால்களை யுடையவராய்க் கொண்டு, டிவானிலே
மிஷைக்குப்புறப்பட லஜித்து தமிஸுராதிக்களிலே சிஷாய் சந்நிப்பார்
கணாகையாலே தமஸ்ஸில் காட்டில் மெதம் தெரியாதபடி கறுத்
திருத்தநாய்கள் வியியிலே கிடத்தால் அதனை அறியாதே
அவற்றின் மேலே கால் பட்டவாரே அவை கால்க் கவ்வமென்று

மு. உய்ம்மின்றிர கொணர்த் தென்றுகாண்டவரிம்மையே
தம்மின் கவை மடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம் விட்டு
வெம்மினெனி வெயிற் கானகம் போய்க் குமை தின்பர்கள்
செம்மின்கடர் முடித் திருமாலை விரைத்தடி சேர்மினே

2

ஆ. क्षुधार्तराज्यं सर्वजनங்களும் காண ஆஹாரார்த்தினாய் மிஷார்தி
களாய்த் திரிவர். இப்படி ஐஸ்வர்யம் அஸ்யரமாதலால் அத்தை
விட்டு ஶ்ய: பதியாயிருந்த நாராயணன் திருவடிகளை ப்ரப்யமாகப்
பற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோளென்கிரார்.

(உய்ம்மின்) இப்படி அபஹ்ராஜ்யராய்ப் போமித்தனையன்றியே
அபஹ்ரஸ்வாமிமத கலத்ராதிர்களாய் அவ்வவ் தேசாந் ப்ரப்யருமாய் வநந்ர
ராய் தந்ரபி பூவ்ஷத்ரமிவ்யமானருமாவர். ஆனபின்பு கிரீட
மகூடாதி திவ்ய பூஷண பூபிதனாய் ஶ்ய: பதியாயிருந்தவன் திருவடி
களை ஈண்டென அப்யயியுங்கோளென்கிரார்.

2

இ. அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிரார் (क्षुधार्तराज्यம் என்று) பெரு நாடு
காண வென்கிறதை யுரைக்கிரார் (सर्वेत्याद்யால்) பிச்சை
கொள்வரென்று சொல்லாதே பிச்சைதாம் கொள்வ ரென்கிற
தற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிரார் (मिश्रेत्याद்யால்) தங்க
ளுடைய பூஷ்மயாதிர்களெல்லாம் நப்யராய்ப் போகையாலே
தாங்களே மிஷார்த் திரிவர் என்கிராரென்று கருத்து. ஐஸ்வர்யாதி
களை விட்டு எப்பெருமானைப் பற்றுங்கோளென்று சொல்ல
வேண்டியிருக்க சிலர் ராஜ்ய ப்ரப்யராய் மிஷார்திகளாய்த் திரிவ
ரென்று சொல்லுகை நிரய்கமன்றோ வென்ன? இதற்குத்
தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரார் (இப்படி இत्याடியால்) திருநாரணன்
என்கிறதை யுரைக்கிரார். (ஶ்ய: பதியாடியால்) சிந்தித்து
என்கிறதை யுரைக்கிரார் (अप्यमित्याடியால்)

இரண்டாம் பாட்டு

ஐஸ்வர்யம் மஸ்யரமென்று கீழ் சொன்ன அர்த்தத்தையே சொல்லுகை
யாலே இப்பாட்டு புநரூகியன்றோ வென்ன? கீழ்ப்பாட்டு
ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸ்யரத்வாபாவ மாஹரம். இப்பாட்டு ததோஹிகுதோமான

4. கருத்து. சிதகிய— சிதிலபான, பாணையர் — பாஷ்டத்தை யுடை
யவராய்க் கொண்டு. நதந மூஹாஷ்டம் தங்களுக்குக் கிடையாமையே
யாலே ப்ராமாதுவஹி: பரீத்யகமாய் கிடந்த ஓட்டைப்பாணையை
மிஷார்த் எடுத்துக் கொள்வரென்று கருத்து. பெருநாடு —
பிபுலமான தேசம், தேசஸ்ய ஜனங்களெல்லா மென்றபடி. காண—
காணும்படியாக, ராஜ்யிலே நாய்களால் கடியுண்டவாறே
ஐஜ்ஜையை விட்டு திவானிலே எல்லாரும்தானவே மிஷைக்குப் புறப்
படுவாரென்று கருத்து. பிச்சை — மிஷையை, தாங்கொள்வர் —

இ. டு:ஃவோதர்க்வபரம் என்று காட்டுகிறார் (இப்படி இत्याடியால்) द्वितीय
 பாத்திற்குத் தாத்பர்யம் மருளிச் செய்கிறார் (अपहृत स्वाभिमतेत्यादि
 யால்)(स्वाभिमते சப்தத்தாலே)தம்மின் சுவையென்றதுவ்யாख्यातम्.
 (कलत्रशब्दத்தாலே) மடவாரை யென்றது வ்யாख्यातம். இது புத்ரா-
 द्युपलक्षण மென்று கருத்தாலே அदिशब्दம். (अपहृत शब्द त्तालே
 பிறர் கொள்ளத் தாம் விட்டு என்றது संगृहीतம். तृतीयपादத்தில்
 आर्थिकமான அर्थத்தை அருளிச் செய்கிறார். (अवल्लव देशेत्यादि
 யால்) கானகம் போய் என்கிறதையுரைக்கிறார். (वनेत्यादियால்)
 குமை தின்பர்கள் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம் மருளிச் செய்கிறார்
 (तत्रापीत्यादियால்) ஆனபின்பென்றது ऐश्वर्यं டு:ஃவோதர்க்மான
 பின்பென்றபடி. செம்மின்முடியென்றது उपलक्षण மென்கிறார்.
 (किरीटेत्यादियால்) விரைந்து என்கிறதையுரைக்கிறார். (संज्ञ
 டெனவென்று) आश्रयியுங்கோள் என்றது प्राप्यமாக अद्यव
 னியுங்கோளென்றபடி. 2

சீ. தாங்களே சंपாदिப்பார்கள், पुत्र भृत्यादிகள் नष्टरायं போகையா
 லென்று கருத்து, திருநாநாணந்தாள் श्रीसहितः என நாராயண
 னுடைய श्रीपादங்களை, காலம் பெற शीघ्रமாக, சிந்தித்து — प्राप्य
 மாக अद्यவணித்து. உய்ம்மினோ उजीवियुங்கோள். 1

திரை — சுவத்தை, கொணர்ந்து — கொண்டு வந்து, உய்ம்மி
 னென்று — ஜீவியுங்கோளென்று சொல்லி, உங்களுடைய சர்வ-
 சுவத்தையும் கொண்டுவந்து, எனக்குத் தந்து ஜீவியுங்கோள்;
 अन्यथा உங்களுக்கு ஜீவிதம் கிடையாதென்று प्रतिपक्षிகளைக்
 குறித்துச் சொல்லி மென்றபடி, உலகாண்டவர் — இவ் உக்தி
 मात्रத்தாலே शत्रुக்களை वशीकரித்து लोकங்களையாண்ட ராஜாக்கள்,
 இம்மையே — இந்த शरीரத்திலே தானே, தம்மின் — தங்களுக்கு
 கினியரான, भोग्यரான வென்றபடி. சுவை மடவாரை — भोग-
 रसத்தையுடையவரான स्त्रीகளை, சுவை — ரசம், प्रीति என்ற
 படி. பிறர் கொள்ள शत्रुக்கள் परिग्रहिக்கும்படி. தாம் விட்டு —
 स्व प्राणरक्षायं தாங்களே விட்டுக் கொடுத்து, வெம்-कूर्मान
 மின்னெளி तटित्तुल्यौज्ज्वल्ययुक्तமான, வெயில் — आतपத்தை
 யுடைத்தான, கானகம் — काननத்திலே போய், குமை —
 पीडையை, தின்பர்கள் — भुजिப்பார்கள், शत्रுக்களாலே पीडையை
 அனுபவிப்பாரென்றபடி. செம்மின் முடி — अरुण स्फुरण शालि
 கிரீடன, மின் -- स्फुरणं, திருமலை — श्रीकान्तளை, விரைந்து
 — त्वरित्तु, அடி — पादங்களை, சேர்மினோ — आश्रयियुங்கோள்.

மு. அடிசேர் முடியினராகி யரசுக்கடந்தொழ
விடிசேர் ஞாசங்கன் முற்றத்தியப்ப விருத்தவர்
பொடிசேர் துகளாய்ப் போவார்கவாதலிடுக்கெனக்
கடிசேர் துழாய் முடிக்கண்ணன் கழல்கண்ணமிடு

3

ஆ. (அடிசேர்) இப்படி ऐश्वर्यमस्थिर மன்றியே ऐश्वर्य भोक्ताக்களான
வர்கள் தாங்களும் अत्यन्तमस्थिरர். ஆதலாலிண்டென निरतिशय
भोग्यभूतனாய் आश्रित सुलभனாயிருந்த எம்பெருமானே நினை
புங்கோளென்கிறார்.

3

மூன்றாம் பாட்டு

இ. पूर्वादि'த்தை संग्रहि'க்கிறார் (ऐश्वर्य भोक्ताக்களென்று) பொடிசேர்
துகளாய்ப் போவார்களென்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார்
(अत्यन्तमित्याद்யால்) நொக்கென வென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(சுண்டெனவென்று) கடிசேர் துழாய் முடி என்கிறதற்குத் तात्पर्य
மருளிச் செய்கிறார். निरतिशयेत्याद்யால்) கண்ணென்கிற
தற்குத் वात्पर्य மருளிச் செய்கிறார். (आश्रितेत्याद்யால்

3

ச. அடிசேர்—पादங்களை யாச்ரயியா நின்ற. முடியினராகி—किरीट த்
தையுடையவர்களாய்க் கொண்டு, सिंहासनस्थ राज पद लक्ष
किरीटरாய்க் கொண்டு என்றபடி — அரசர்கள் — सामन्त-
ராஜாக்கள், தாம் தொழ—தாங்களே प्रणमि'க்க, — அவர்கள்
— தாங்கள் தொழுது போவரத்தனை போக்கி सिंहास-
नस्थ'னவன் தன்னை ऐश्वर्य दंप'த்தாலே இவர் தொழுகிற
தைக்கண்ணனும் பாரானென்று கருத்து. இடிசேர் —
अशनि इवनि सदृशங்களான, முரசங்கள் — मुरज'ங்கள், மத்தளங்
களென்றபடி. முற்றத்து — अंगणத்திலே, சபாஜ்ஞத்திலே என்ற
படி. இயம்ப— शदि'க்க, இயம்புகை — शदि'க்கை, இருந்தவர்—
आस्थानங்களிலேயிருந்த ராஜாக்கள், பொடிசேர் — घूलियோ'டே
சேர்ந்த, பொடி. घूलि. துகளாய் — घूलियாய், மற்றொரு घूलि
யோ'டே சேர்ந்தல்லது தனித்துக் காணப்படாதபடி अत्यन्त सूक्ष्म
மான घूलियாயென்றபடி. போவார்கள்; ஆதலால் — तस्मात्,
நொக்கென — शीघ्रமாக, இதுக்கு நினைமிடு வென்கிறதோ'டே
अन्वयம். கடிசேர் — परिमल'ம் சேரா நின்ற, துழாய் முடிக்க
ண்ணன் — துழாயை முடியிலேயுடையவனான, கண்ணனுடைய.
கழல்கள் — திருவடிகளை, நினைமிடு — प्राप्य'மாக அடியவையுங்
கோள்.

மு. நினைப்பான் புகிற் கடலெக்கவி னுண் மணலிற் படு
 ரெனைத் தோருகங்களு மிவ்வுல காண்டு கழித்தவர்
 மனைப்பான் மருங்கற மாய்தலைநான் மற்றுக் கண்டிலம்
 பனைத்தான் மதகளிறட்டவன் பாதம் பணிமினே

4

ஆ. (நினைப்பான்) ऐश्वर्यं भोक्ताக்களானவர்களெல்லாரும் सान्त्वयमाक
 णशित்துப் போவரத்தனை யல்லது மற்றும் स्थिरராயிருப்பா
 ரோருவரையும் காண்கிலோம். ஆதலால் आश्रित विरोधि निरसन
 एवभावனாயிருந்தவன் திருவடிகளைப் பணியுங்கோளென்கிறார்.

4

நாலாம் பாட்டு

இ. இவ்வுலகாண்டு கழிந்தவரென்கிறதை யுரைக்கிறார். ऐश्वर्येत्यादि
 யால்) प्रथम पादத்தை சங்கீகரிக்கிறார். (எல்லாருமென்று) மனைப்
 பால் மருங்கற வென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார்
 (सान्त्वयमाक வென்று) மாய்தலைல்லாலென்கிறதை யுரைக்கிறார்
 (தசித்தித்யாதிபால்) மற்றுக்கண்டில மென்கிறதற்குத் तात्पर्य
 மருளிச் செய்கிறார் (மற்றும் इत्यादिபால்) இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிற்
 சொன்ன अस्थिरत्वத்தையே व्यतिरेकमुखेन दृढी கரிக்கிறாரென்று
 सूचितம். பனைத்தான் மதகளிறட்டவனென்கிறதற்குத் तात्पर्य
 மருளிச் செய்கிறார் (आश्रितेत्यादिபால்)

4

ச. நினைப்பான்புகில் — நினைக்க इच्छेयुடையவனுய்ப் புக்கால், अतीत-
 राजाக்களை चिन्तित்கப் புக்காலென்றபடி, எனத் தோருக
 ங்களும் — अनेकयुगங்களெல்லாத்திலும். இவ்வுலகாண்டு — இந்த
 லோகத்தையாண்டு, கழிந்தவர் — अतीतरானவர்கள், கடல்—
 समुद्रத்தில், எக்கலில்—तरङ्ग मुख புலிநத்தில், நுண் சூக்ஷ்மங்களான
 மணலில் — सिकतैகளிற் கூட்டில், பலர் बहुக்கன், கிஷ், மனைப்
 பால் — தங்களுடைய गृह प्रदेशம், பால் — प्रदेश, மருங்கு —
 पार्श्व, परिसर प्रदेशமுமென்றபடி. அற — नष्टமாய்ப்படி, மாய்த
 லல்லால் — नशिक்கையல்லது, மற்று अन्यத்தை, स्थिरत्वத்தை
 யென்றபடி கண்டிலம் — கண்டோமில்லை, பனைத்தான் —
 तालवृक्ष सम पाद युक्तமான, மதகளிறு — मदगजத்தை, குவலயா-
 पीडத்தை யென்றபடி. அட்டவன் — संहारित்தவனுடைய,
 அடுதல் संहारित்தல், பாதம் — पादத்தை, பணிமினே — सेवि
 யுங்கோள்.

4

மு. பணிமின் திருவருளென்னு மஞ்சீதப் பைப்பும் பன்னி
யணிமென் குழலாரின் பக்கல வியமுதுண்டார்
துணி முன்பு நாலப் பல்லேறையர் தாமிழிப்பச் செல்வர்
மணி மின்னு மேனி நம் மாயவன் பேர் சொல்லி வாழ்மனோ 5

ஆ. (பணிமின்) இந்த அஜாரசம் போலே ஸ்யாதி விஷய ரசமும் அத்ய-
ந்தாலப்தாஸ்திரதாதி தோஷ தூஷிதமாதலால் அவற்றை விட்டு நிரதி-
சயைஜ்வலய சௌந்தரியாதிகலாண குண நிஷியாய், அஸ்திரததஸலாயிருந்
தவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி வாழுகோளென்கிறார்.

5

ஐந்தாம் பாட்டு

இ. ஷாடதயத்துக்குத் தாத்பய மருளிச் செய்கிறார் (இந்த அஜைத்யாதி
யால்) மணி மின்னு மேனி யென்கிறதற்குத் தாத்பய மருளிச் செய்
கிறார். (நிரதிசயைத்யாதித்யால்) நம் மாயவனென்கிறதற்குத்
தாத்பய மருளிச் செய்கிறார் (அஸ்திரதத்யாதித்யால்) 5

ச. அம் — சுந்தரமான, சீத — சீதலமான, பைம் — விசாலமான, பூம்
பள்ளி — புஷ் ஷயனத்திலே, பள்ளி — ஷயனம், இதுக்கு அமுதுண்
டாரென்கிற தோடே அந்வயம். திருவருள் — ஸ்ரீமத்குபையை, நான்
கிரகரவூதி பண்ணுகைக் கீடாக மஹிஷயமான திருவுள்ளத்தில்
அபிபிராயத்தை யென்றபடி. பணிமின் — அருளிச் செய்யவேணும்
என்னும் — இப்படிச் சொல்லுமவரான சர்ஸலே சமயத்திலே
மேமாதிசயத்தாலே இப்படி விநயோகித சொல்லுமவரான வென்ற
படி. அணி — அலங்காரயுக்தரான, மென்குழலார் — மீதுகுகுந்தல்
களான — ஸ்திரிகளுடைய, இன்பக்கலவி — மோகமான சர்ஸலேமாகிற,
அமுது — அமृतத்தை, உண்டார் — ஸுஜித்தவர்கள். துணி முன்பு
நால — துணியானது முன்புறத்திலே தொங்க, நாலுதல் —
தொங்குதல், ஷேவய ஷ்ரூராய் துணிச்சீரையானது பின்புறத்துக்
கெட்டாமையாலே, முன்புறத்திலே தொங்க வென்றபடி. பல் —
வகுக்களான, ஏழையார்தாம் — சபலைகள் தாங்களே, பூவ்மிவர்கள்
திறத்தில் சபலைகளாயிருந்த ஸ்திரிகளே யென்றபடி. இழிப்ப —
அபேக்ஷிக்க, அந்யாஸ்திரததகளாய்க் கொண்டு தங்களை அநாதரிக்கச்
செய்தேயுமென்றபடி. செல்வர் — அஸாஸந்யத்தாலே பின்னையு
மங்கே போவார்கள். மணி மின்னு மேனி — ஸ்ரீநீலமணி போலே
மின்னு நிற்கிற திருமேனியை யுடையவனான, நம் மாயவன் — நம்
முடைய அஷ்யமூர்த்தனாடைய, பேர் சொல்லி — திருநாமங்களைச்
சொல்லி — வாழ்மினோ அநந்தியுங்கோள். 11 5 11

அ— வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது மாமழை மொக்கலின் மாய்ந்து மாய்ந்
தாழ்ந்தாரென்றல்லா என்று முதலின்றறுதியாய்
வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்ப ரென்பதிலை நிற்குறி
வாழ்ந்தார் கடற்பள்ளி யண்ண டையவ ராமிகே

6

ஆ— (வாழ்ந்தார்கள்) ஔவ்யத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தாரொருவரு
மில்லையோ வென்னில்? வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்ததும் வஃ ஜலவூதுதம்
போலே அத்யகாலம் வாழ்ந்து நசித்துப் போனவத்தனை. பண்டு
வாழ்ந்தவர்கள் தாங்கள் வாழப்புக வன்றுமுதலின்றறுதியாக
வாழ்ந்தே நிற்கக் கண்டிலோம். ஆன பின்பு நியசிடமான
ஔவ்யத்தை வேண்டியிருக்கில் அஹித பரிதாபமாய்க வந்து
திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமபுருஷன் திருவடி
களிலே யடிமை செய்கையாகிற நியசிடத்யைஔவ்யத்தைப் பற்றுங்
கோளென்கிறார்.

6

ஆறாம் பாட்டு

இ— நினைப்பான் புகிலென்கிற பாட்டிற் சொன்ன அஸ்திரவத்
தையே சொல்லுகிறதாகையாலே இப்பாட்டு புனருத்தியன்றே
வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ஔவ்யத்தை இत्याடியால்) ஔவ்யம் பெற்ற
சரீரத்திலே மஃயே ஔவ்யம் விஞ்ஞமமாகாதே தாங்களும் நசித்துப்
போகாதே வாழ்ந்தாரொருவருமில்லையோ வென்றபடி. இந்த
சங்கீக்குத்தரம் சொல்லுகிறதாகையாலே புனருத்தியில்லையென்று
கருத்து. மொக்கலிலென்கிறதையுரைக்கிறார் (வூதுதம் போலே
யென்று) மொக்கலிலென்கிற பஃமரீவிமகி உபமாய்க்யென்று கருத்து.
இமீதத்திலே யிப்படியுண்டு. மாய்ந்து மாய்ந்து ஆழ்ந்தாரென்
றல்லால் என்கிறதை சங்கீக்கிறார் (அத்யகாலமாய்தியால்) நிற்குறி
லென்கிறதை விவரிக்கிறார் (நியத்யாடியால்) அடியவராமிகே
வென்கிறதற்குத் தாத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அடிமை செய்கை
இत्याடியால்)

6

ஈ— வாழ்ந்தார்கள் — ஔவ்ய மனுபவித்தவர்கள், வாழ்ந்தது சுகித்
தது, அவர்களந்த ஔவ்யசுகி மனுபவித்த தெல்லா மென்றபடி.
மாமழை மொக்கலில் — மஹாவர்த்தில் வூதுதம் போலே, மொக்கல் —
வூதுதம், மாய்ந்து மாய்ந்து — நசித்து நசித்து, ஆழ்ந்தார் —

அ— ஆமின் சுவையவை யாரோடகி னுண்டார்த்த பின்
 றுமென் மொழி மடவாரிக்கப் பின்னுத் துற்றுவா
 ரீமினெமக் கொடு துற்றென் றிடறு வாராதல்
 கோமின் றுழைய்முடி யாதியஞ் சோதி குணங்களே

7

ஆ—(ஆமின் சுவை) அந் பானாதி விபய ரசங்களும் அत्यந்தம் அஸ்யம்,
 அதி ஷ்டம், ஆதலால் துழைய்முடி யாதியஞ்சோதி குணங்களைக்
 கோமின்கள் என்கிறார்.

7

ஏழாம் பாட்டு

இ— பாடத்யத்திற்குத் தாத்ய மருளிச் செய்கிறார் (அந் பானேत्याதி ஷ்ட
 மென்னு மளவாலே)

7

ச—ஜீவித்த நாள் பண்ணின பாபங்களாலே அபிமானையயடைந்தார்,
 என்றல்லால் — என்னுமதொழிய, அன்று முதல் — வாழத்
 துடங்கின வன்றுமுதல், இன்றறுதியாய் — एतद्दिन पर्यन्तமாக,
 வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை — सुखित्तவர்கள்
 சுவித்துக் கொண்டே யிருப்பரென்கிறதில்லை, நிற்குறில் — स्थिर
 மாயிருக்க அபேஷிக்கில், ஆழ்ந்து — अगाधமாய், ஆர் — विशालமான,
 கடற்பள்ளி — समुद्रத்தை शयनமாக வுடையவரான, அண்ணல் —
 स्वामிக்கு, அடியவர் — दासர்களாக, ஆமினே — ஆகுங்கோள்.

6

ஆம் — ஆனவையான, நல்லவையான வென்றபடி. இன் —
 भोग्यங்களான, நல்ல भोग्यங்களான வென்று घटायம். அவை —
 प्रसिद्धங்களான, அறுசுவையோடு — पदसங்களோடே, அடிசில் —
 विलक्षणமான ஓதனத்தை. உண்டு — भुஜித்து, ஆர்ந்த பின் —
 तृप्तமான பின், ஆருகை — तृप्तமாகை. இதுக்கு இரக்கவென்கிற
 தோடே அந்வயம். தூ — परिशुद्धமான, सहृदயமான வென்றபடி.
 மென் — मृदुவான, மொழி - उक्तியுடையவர்களான, மடவார் —
 स्त्रीகள், இரக்க — याचिक, எனக்காக இன்னுமொரு திரகை
 भुஜிக்க வேணுமென்று स्त्रीகள் याचित்தவாரே யென்றபடி.
 பின்னுந்துற்றுவார் — அந்த स्नेहार्தமான उक्तியை மறுக்க மாட்டா
 மையாலே பின்னையும் ப்ராசப்பட்டு भुஜிக்கும்வர்கள், துற்றுகை —
 तணியத் தணியத் தின்னுகை. துற்றுவார் என்கிறதற்கு இடறுவர்
 என்கிறதோடே அந்வயம். எமக்கு — நமக்கு, ஒரு துற்று — ஒரு
 कवळத்தை, ஈமினென்று — நீங்கள் ஈயவேண்டுமென்று — நீங்கள்

மு— படி மன்னு பல்கலை பற்றேடறுத் தைம்புலன் வென்று
செடி மன்னு காயஞ் செற்றுகளு மாங்கவளை யிலினர்
குடி மன்னு மின் சுவர்க்க மெய்தியு மீள்வர் கன் மீள்விலை
கொடி மன்னு புள்ளுடையண்ணல் கழல்கள் குருகுமினே

9

ஆ — ஒருநாளும் கைவிடாத வெம்பெருமான் திருவடிகளையே
பாப்யமாகப்பற்றுங்கோள்; அவன், தன் திருவடிகளை பாபித்தாரைக்
கைவிடாநோ வென்னில்; திருவனந்தாழ்வானைக் கைவிடிலன்றோ
திருவடிகளை பாபித்தாரைக் கைவிடுவதென்கிறார்.

8

(படிமன்னு) இப்படி ऐहिकமான ऐश्वर्यம் அஃபமுமாய் அஸ்திர

இ- மருளிச் செய்கிறார் (திருவடிகளையே பாப்யமீத்யாடியால்) அரவணை
யானென்று சேஷசாயித்யம் சொன்னதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார்
(அவன் இத்யாடியால்)

8

ஒன்மதாம் பாட்டு

ऐहिक மோக்யமாக அந்யரைக் கவிபாடுவாரைக் குறித்து இத்
திருவாய் மொழி उपक्रान्तமாகையாலே இதிலே ऐहिक மோகங்களுக்கு
அஸ்திரத்வாதி டோஷம் சொல்லுகை उचितமத்தனை யொழிய சுவரீதிகளுக்கு
அஸ்திரத்வாதிக்களைச் சொல்லுகை असंगतமன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்

சு— குணங்கொள் — गुणங் கொண்டிருக்கும், குணசாலிகளான
வென்றபடி. நிறை புகழ்—பூங்கீர்த்திகளான, புகழ் கீர்த்தி, மன்னர் —
ராஜாக்கள், கொடை — கொடையிலே, தானத்திலே யென்றபடி.
கொடை — தானம். கடன் — ஈனத்தை, பூண்டிருந்து — பூட்டிக்
கொண்டிருந்து, அதாவது அதிகளுக்கு ஈனப்பட்டாப்போலே
தங்களுடைய தனங்களைக் கொடுக்கையே சுவாபமாயிருந்தென்ற
படி. இணங்கி — सर्वர்க்கும் அநுகூலராய், உலகு — लोकத்தை,
தனத்தையென்றபடி. உடனாக் கிலும் — अनुचरமாக்கினாலும்,
தங்களுடைய தனாதிசூனங்களால் தங்களைவிட்டுப் பிரிய மாட்டாத
படி பண்ணிக்கொண்டாலுமென்றபடி. ஆங்கு — அதிலே,
அந்த ராஜ்யானுபவ விஷயத்திலென்றபடி. அவனையிலார் — எம்
பெருமானை உபாயமாகப் பற்றாதார், ராஜ்யத்தை அடையமாட்டா
ரென்று அஃயாஹ்யம். மணங்கொண்ட—कल्याण युक्तமான, மணம்—
कल्याणம். போகத்து — மோகத்திலே — மன்னியும் — प्रतिष्ठित
ராலும், மன்னுகை — प्रतिष्ठितராகை, மீள்வர்கள் — निवृत्तरாவார்

இ - கிருர் (இப்படி இत्याதியால்) சுவரீதி என்கிற அதிசயம் வஹுரூலாக
பரம். இச் சக்ரீ சம்பாவீயாகையால் இதுக்கு உதரம் சொல்லுகை சங்கத
மென்று கருத்து. படிமன்னு பல்கலன் பற்றேடறுத்து என்கிற
தற்குத் தாத்பயீமருளிச் செய்கிருர் (சுவரீதீசுவரீ வானீயாலே இत्याதியால்
ஐம்புலன்களென்கிறதை யுரைக்கிருர் (இந்திரியங்களை ஐயித்தென்று)
செடிமன்னு காயம் செற்றார்களுமென்கிறதற்குத் தாத்பயீமருளிச்
செய்கிருர் (சுவரீ பிராஸீயாடியால்) அவனை யில்லாரென்கிறதற்குத்
தாத்பயீமருளிச் செய்கிருர் (எம்பெருமானே இत्याதியால்) அந்த
ஏசுவரீம் சித்தியாதென்றது கீழ்ப்பாட்டில் போலே அடியாஹுய யோஜித்த
படி. எய்தியு மீள்வர்களென்கிறதற்குத் தாத்பயீமருளிச் செய்கிருர்
(ததாசுரயணேயாடியால்) அஸ்திராவகயன கலிதாரீமருளிச் செய்கிருர்
(ஆதலால் இत्याதியால்) இந்த ஏசுவரீத்தை யென்றது சுவரீதீசுவரீத்தை
யென்றபடி. மீள்வில்லை யென்கிறதற்கு கொடிமன்னு புள்ளுடை
யென்கிற தாடே சமஸ்தியாஹாரத்தால் லபித்த தாத்பயீமருளிச்
செய்கிருர் (பெரிய இत्याதியால்) அண்ணல் இत्याதியை யுரைக்கிருர்
எம்பெருமான் இत्याதியால்).

படி — பூமியை, சூட்சுதங்களை யென்றபடி, படியென்று பூமிக்குப் பெயர். மன்னு — ஸ்திரங்களான, வ்ஷ பரஸ்பராத்தங்களான வென்றபடி. பல்கலன் — வஹுவிதாசரணங்களையும், பற்றோடு —

கு— குறுக மிக வுணர்வத்தொடு நோக்கி யெல்லாம் வீட்ட
வீறுகலிற்ப் பென்னு ஞானிக்கு மப்பயனில்லையேல்
சிறுக நினைவதோர் பச்ச முண்டாம் பின்னும் வீடுகளை
மறுகலி லீசனைப் பற்றி விடாவிடில் விடாதே

10

ஆ— (குறுக) அஸ்திரவாதி டோசாஸம்பிந்நமான கீவல்யத்தை மாப்யமாகப்
பற்றினாலோ வென்னில் பாகுத விஷய விராஜ்ய பூர்வமாக ஜ்ஞான யோக நிபுண

பத்தாம் பாட்டு

இ—ஏவரீத்திற்கு அஸ்திரவம் சொல்ல வந்த பகரணத்திலே கீவல்யத்தை
நிந்நிக்கை அஸங்மமன்றேவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அஸ்திரவத்யாதி
யால்) அஸ்திரவாதி டோசாஸம்பிந்நமென்றது 'முக்தி: கீவல்ய நிர்வாண'மென்று பரீய
மாய் படிக்கையாலே கீவல்யம் முக்தியாகையாலிதற்கு ஸ்திரவம் சித்ய
மென்று ஸங்காமிபாயத்தாலே சொன்னபடி. எல்லாம் விட்ட என்கிற
தற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாகுதத்யாதிபால்) ஞானிக்கு மென்
பதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஜ்ஞானத்யாதிபால்) அப் பயனில்லை

ச—சங்மத்தோடே, பற்று—சஜ்ம். வாஸனா ருசிகளோடே யென்றபடி.
அறுத்து — ஸ்வரீயம் தபஸ்ஸு பண்ணுகைக்காக த்யஜித்து ஏன்ற
படி. ஐம்புலன் — பஞ்சேந்திரங்களை வென்று — ஜயித்து, செடி
மன்னு — ஷுத்தகுடமம் பரிஸுத்தமாம் படியான, தபஸ்ஸிலே ஈகாஸிகை
யாலே தூறு மண்டினதான வென்றபடி. காயம் — தேஹத்தை,
செற்றார்களும். உபாஸாதி தபஸ்ஸுக்களாலே ஸிபிபித்தவர்களும்,
ஆங்கு — அந்த ஸ்வரீயத்திலே. அவனை யில்லார் — எம்
பெருமானை உபாஸாகப் பற்றாதார், ஸ்வரீயத்தையடைய மாட்டா
ரென்று அப்யாஹாயம், குடி மன்னும் — குடிகள் ஸ்திரமாயிருக்கும்
படியான, குடிகள் — வசிக்கிற ஜனங்கள். மன்னுகை — ஸ்திரமா
யிருக்கை. பூமியைப் போலன்றியே சிரகாலம் வசிக்கலாம்படி
யான வென்றபடி. இன் — ஐயமான, சுவர்க்கம் — ஸ்வரீயத்தை,
எய்தியும் — அடைந்தாலும். மீள்வர்கள் — ஸ்பந்தம். கொடிமன்னு—
ஃவஜத்திலே பரிஸுத்தான, கொடி — ஃவஜம். புள்ளடை — கருடனை
யுடையவனான, அண்ணல்—சாமியுடைய, கழல்கள்—அபாதிங்களை,
குறுகுமினே — கிட்டுங்கோள், அந்நியங்கோளென்றபடி. மீள்
வில்லை — புனராவுதியில்லை. ஸ்திரமான முக்திபொம் சித்திக்குமென்ற
படி.

ஆ--எவனுக்கும் எம்பெருமானை ஆசிரியத்தாலல்லது ஆத்மாவலோகன விருத்திகர்த்தம் போகாது. பகவத்சமாசிரயணத்தாலே ஆத்மாவலோகனம் பிறப்பது. பிறந்தாலும் அந்திமதர்சியிலே பகவதனுசந்தானம் பண்ணி ப்ரிதிவந்தகத் தைப்போக்கா தொழியில் பின்னை ஆத்மயாதாத்தியாவிர்வலக்ஷண மோக்ஷம் சித்தியாது. முக்யமான மோக்ஷமாகிறதும் அந்த பகவத்கைக்ஷ்யமே. இப்படி கவல்யோபாயதயா பகவத்சமாசிரயணம் பண்ணவேண்டுகையாலும் பகவத்கைக்ஷ்யந்தானே பரம மோக்ஷமாகையாலும் அந்த பகவத்கைக்ஷ்யபிஷயா அத்யல்ப சுகமான கவல்யத்தை விட்டு பகவத்கைக்ஷ்யத்தையே பரம ப்ரப்ய மாகப் பற்றுங்கோளென்கிறார்.

10

இ--என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானை இயாதி யால்) சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டா மென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (ஆத்மேத்யாடியால்) ஜானயோகமே கவல்யத்துக்கு சாத்தகமாயிருக்க எம்பெருமானை ஆசிரியக்க வேணுமோவென்ன? “இந்திரியாணி ப்ரமாத்மினி ஹந்தி ப்ரஸங் மன: | தானி சர்வாணி சன்யஸ்ய யுக்தாஸித் மத்பர:” என்று ஜானயோகத்துக்கு பகவதாசிரயணத்தை சாத்தனமாக விதிக்கிற ப்ரமானத்தை நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (பகவத்யாடியால்) பிறப்பது சமாசிரயணத்தாலே என்றவ்யம். பின்னுமென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (பிறந்தாலுமென்று) மறுகலில் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (அந்திமேத்யாடியால்) ஈசனைப் பற்றி என்கிறதை யுரைக் கிறார் (பகவத்யாடியால்) விடாவிடில் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார். (ப்ரிதிவந்தகத்தை இயாடியால்) ப்ரிதிவந்தகத்தை யென்றது சூதூல ஶரீரத்தை யென்றபடி. இவ்விடத்தில் நஞ்சீயர் “ஜானைகாகார னுண சர்வஸ்வரணை அநுசந்தித்து அவனோடு சஜாதியமென்ற த்மாவை அநுசந்திக்கையாகிற இந்த அந்திமசமூதியில்லையாகில்” என்று தாத்பர்யம் அருளிச் செய்வார். வீடிவலை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஆத்ம- யாதாத்தியேத்யாடியால்) வீடஃதே யென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (முக்யமேத்யாடியால் இத்தால் ஆத்மானுபவத்தில் கவல்ய ஶப்தம் ஶுணமென்கிற ரென்றதாய்த்து. ஆதலாலிதற்கு ச்யிரத்வமுமில்லை யென்று கருத்து. பாட்டுக்கு பரம தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இயாடியால்)

10

ச-- உணர்வத்தொடு -- ஜானத்தோடே, ஜானைக நிரூபணியனுண ஆத்மாவோடே யென்றபடி. குறுக -- ஆசனமாம்படி, வாஹ விஷயங் களில் தூரப்போய்த் திரிந்த மனஸ்ஸானது அவைத்தை விட்டு ஆத்மாவின் பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி யென்கை. மிக -- ஶ்ருதம்,

ஊ— அஃதே யுய்ய ப்புகுமா நென்று கண்ணன் கழல்கண்மேற்
கொய் பூம்பொழிற் குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள்
செய் கோலத் தாயிரஞ் சீர்த் தொடைப் பாடலிவை பத்து
மஃகாமற் கற்பவ ராழ் துயர் போயுய்யப் பாரே

11

ஆ — ஆழ்வார் ஸ்வஜிவநார்த்தமாக வெம்பெருமானைப் பாடின
இ த் தி ரு வ ர ய் மொழி யைத் த ப் ப ர ம ற் கற்பார்

நிகரணம்

இ — அஃதே யுய்யப் புகுமாநென்று என்கிறதற்குத் சாத்யம்
மருளிச்-செய்கிறார் (சுலோகாடியால்) ஸ்வஜிவநம் ஸ்வஸ்ய ஸ்வபவதீதிலாப:
கண்ணன் கழல்கள் மேல் குற்றேவல்கள் செய் யென்கிறதை
சங்கீர்த்தகிருர் (எம்பெருமானேத்யாடியால்) அ.காமலென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (தப்பாமல் என்று) ஆழ்துயர் போய் என்கிறதை

ஈ—நோக்கி—அவலோகித்து, எல்லாம் விட்ட—ஆத்மவ்யதிரித பிரயோஜனங்
கொல்லாவற்றையும் விட்டவனான, விரகனான வென்றபடி. இது
ஞானிக்கு விசேஷம். இறுகல் — சங்கோபத்தை, பரிபூரணம் ப்ரஹ்மபவ
மன்றிக்கே ஆத்மமாத்ர சோசரமான அநுபவத்தை யென்றபடி. இறப்
பென்னும் — மோக்ஷமென்றிருக்குமவனான, இறப்பு — மோக்ஷம். ஞானிக்
கும் — ஞானயோகநிபுணுக்கும், அப்பயனில்லையேல். அந்த ஸ்வபவதுபாசன
மில்லையாகில், உபாசனந்தான் சுகமானிருக்கையாலே பயனென்
கிறது. சிறுக — அநுபவமாக, நினைவது. நினைப்பிக்குமதான, ஆத்ம-
விசயத்தில் அநுபவஸூரணமாத்ரமொழிய விசயானுபவம் வரவொட்டாததான
வென்றபடி. ஓர் பாசம் — அநுபவமான விசய சங்கமானது,
உண்டாம். விட்டுப் போகாதென்றபடி. பின்னும் ஆத்மாவலோகனம்
பிறந்தாலும், மறுகலில் — மறுகிற சமயத்திலே, ப்ரண வியோக சமயத்
திலே யென்றபடி. ஈசனைப் பற்றி — இவ்வனை அவலம்பித்து, ஸரித்து
என்றபடி. இவ்வவத் ஞானானந்தாகாரனான ஆத்மாவை ஸரித் தென்கை.
விடாவிடில் — தேஹத்தை விடாதபோது, இப்படி அந்நிமஸ்சூதி
பண்ணுதே தேஹத்தை விட்டாலென்றபடி. வீடில்லை — ஆத்மானு-
பவம் சித்தியாது, கிஷ — அஃதே — அதுவே, அந்த ஸ்வபவதீதீய்மே
யென்றபடி. வீடு — முக்யமான மோக்ஷம், கீவல்யம் முக்யமான மோக்ஷமன்
நென்றபடி.

ஆ— நிரஸ்த நிஸிலது ஸ்ராய்க் கொண்டு மகவக்ஷ்யம் மஹாஸத்தைப் பெறுவ ரென்கிருர். 11

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

இ— யுரைக்கிறார் (நிரஸ்தேத்யாத்யாயம்) உய்யப்பால ரென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (மகவத்யாத்யாயம்) 11

ச— அஃதே — அதுவே, எம்பெருமானைப் பாடுகையே யென்ற படி. உய்யப்புகுமாறு — உஜ்ஜிவிக்கலாம் படியான உபாயம், ஆறு— உபாயம், என்று—இப்படி அந்யவசித்து, கண்ணன் கழல்கள் மேல்— கண்ணாடி விஷயமாக, இதற்குச் செய்யென்கிறதோடே அந்யம், கொய் — கொய்யப்படுகிற. சதா பறிக்கப்படுகிற வென்றபடி.. மும் — புஷ்பங்களை யுடைத்தான, பொழில் குருகூர் — உதானத்தை யுடைய திருநகரியில், சடகோபன் — ஆழ்வாராலே, குற்றேவல் கள் செய் — அந்தரங்க கீத்யமாகச் செய்யப்பட்ட, கோலத்தாயிரம் — அலங்காரசாலியாய் சஹஸ்ர சந்த்யமான, சீர்த்தொடை — கल्याணகுண சந்தர்மமான, சீர் — கल्याணகுணம், தொடை சந்தர்மம். குணபரிபாடக மான வென்றபடி, பாடல் — பாட்டுக்களிலே, இவை பத்தும் — இந்த பத்து பாட்டையும், அஃகாமல் — தப்பாமல், கற்பவர் — அந்யசிப்பவர், ஆழ்துயர் போய் — அபாதி துஷம் போய், ஆழ் — அபாதி; துயர் — து:ஷம். உய்யப்பாலர் — உஜ்ஜிவன சுவாவராவர். ஆகார் இதி ஸே: உஜ்ஜிவித ரா வ ரெ ன் ற ப டி. பால் — சுவாவம். பாலுடையவர் — பாலர். 11

ज्ञानवैराग्यानुष्ठान शेषवि श्रीमद्देवान्त

रामानुज महादेशिकाय नमः

तात्पर्य रत्नावलि: (ஒரு நாயகம்)

श्रीमन्नारायणस्वाम्यनुगुण मकुटो वीरदामाङ्क मौलि

दुर्दान्ताराति हन्ताऽद्भुत नियत तनुः कल्पपाथोधि तल्पः ।

विश्वाद्यं ज्योतिरुर्वीधर फणिशयनो वेदरूप स्वकेतु

निर्धूताशेषदोषः प्रभुरथ कथितस्सुस्थिरैश्वर्य सीमा ॥

(श्रीमन्नारायणः) திருநாரணன்றான் — பெரிய பிராட்டியோடு பிரிவில்லாதவனுமாய், (स्वाम्यनुगुणमकुटः) செம்மின் முடித் திருமலை — சாமீதவத்திற்குத் தகுதியான திரு அமிஷகத்தையுடைய வனுமாய், (वीरदामाङ्कमौलिः) கடிசேர் துழாய் முடிக் கண்ணன் — சர்வாங்கத்வ சூகமமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்குதமான திருமுடியை யுடையனுமாய், (दुर्दान्तारातिहन्ता) பனைத்தாள் மதகளி றட்டவன் — மதத்தாலே யொருவராலு மண்டப்போகாத குவலயா- பீடத்தை சஹரித்தவனுமாய் (अद्भुत नियत तनुः) மணி மின்னு மேனி நம்மாயவன் — மணியைப் போலே ஸ்பூஹியமாய் அசுயங்களுக்கு அாசமான திருமேனியை யுடையவனுமாய், (कल्पपाथोधि तल्पः) ஆழந்தார் கடற்பள்ளி யண்ணல் — ஸூய காலத்திலே ஃகாண்வத்தை திருப்படுக்கையாய் உடையவனுமாய், (विश्वाद्यं ज्योतिः), ஆதியஞ் சேதி குணங்கள் — சர்வகாரமாய் நிரவிக தெஜரூபனுமாய் (उर्वीधर फणिशयनः) பணங்கொளரவணையான் — தன்னுடைய திருமேனி ஸர்ஸ்த்தாலே விகசிதங்களான ஃணங்களை யுடைய திருவனந் தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுமவனுமாய், (वेदरूपस्वकेतुः) கொடி மன்னுபுள்ளுடையண்ணல் — வேதாமாவான விஹுஷ்வரண ஃவஜமாக உடையவனுமாய், (निघ्नताशेष दोषः) மறுகலிஸை — ஃயபுத்யநிகனுமாயிருக்கிற வெம்பெருமானொருவனுமே நிய நிரவடி நிரவிக்ஷய்த்தை யுடையவன். தவ்யதிரிகரெல்லாரும் அலுாஸி- ரைவ்யரென்று “ஒரு நாயகம்” என்கிற தசகத்தில் ஆழ்வார் ஃபாதித் தருளிளுரென்கிறார்.

श्रीमते निगमान्त महा देशिकाय नमः

நாலாம் பத்து முதற்றிருவாய் மொழி முற்றிற்று.

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

அ—

பாறஹு யேருருதுண்டு பரிவின்றி

யாவிகை யன்ன வசஞ் செய்யு மன்னரை

தாவிகை மேவனி தன்னத்துழா யென்றே

மாறுமாம் வல்வினையென் மடவல்லியே

1

ஆ— (பாலனாய்) இப்படி பரம ப்ரப்ய மூதனான வெம்பெருமா
னோடே கலந்து பறிமாறவேணு மென்று ஆசைப்பட்டிருப்பெருத

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

இ — அத்வாஸ்திரங்களுக்கையாலே எஷ்வர் கீவல்யங்களை விட்டு அனந்த-
ஸ்திரபலரூபனான வெம்பெருமானையே ப்ரப்யமாகப் பற்றுங்கோ
ளென்று தாம் உபதேசித்தபடி, அவர்களிசைந்தார்களாகில் கீழே
தாம் அபேஷித்தபடியே அவர்களோடே கூடி சொல்லியுந் கேட்டும்
எம்பெருமானை அநுசவித்தல்; இவர்கள் இசையளிக்கும்படியாகில்
இன்னும் சில அर्थங்களை உபதேசித்தல் செய்ய ப்ரப்யமாயிருக்க
அவைத்தை விட்டு இத்திருவாய் மொழியிலே ஒரு பெண்பிள்ளை
யலற்றாநின்றாளென்று பாடுகை வசனம் மன்றே வென்ன அவதரிப்
பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்) இப்படி யென்றது கீழ்த் திருவாய்
மொழியில் உகரித்யா வென்றபடி. கீழே |एष्वयं कैवल्ययोर्दोषोद्घाटन
मुखेन भगवत एव परमप्राप्यत्वं சொல்லிற்றிறே. பரமப்ரப்ய மூத னென்றது
சாமிப்ரப்யவிசேஷம். எம்பெருமானே பரமப்ரப்ய னென்று கீழ்ப்
பண்ணின உபதேசம் வாசனா தூஷிதரான சேதனர் பக்கல் நிரर्थகமாய்ப்
போயித்தனை போது அநுசவித்த பரம ப்ரப்யவத்தாலே தமக்கே
சர்வலேத்திலே ஆசை பிறந்து அந்த சர்வலேம் கிடையாமையாலே
மானசானுபவமும் கலங்கி முடியாமளையில் பிறந்த விடாய் ரசாந்தரங்
களாலே அமிசூனமானது தலையெடுத்து அதுக்கு மேலே தேசகாலங்
களாலே விபரதங்களுகான அவன் பகாரங்களுகையெல்லாம் காண
வேணுமென்னும் அமினிஷேசம் மிக்கு நினைத்தபடி கிடையாமை
யாலே அபகூதி எதராய் தம்முடைய துஷீயைக் கண்டு வ்யூக்கன்
சூகிக்கிறபடியை எம்பெருமானையாசைப்பட்டுப் பெருதே தோஷ
படுகிறாளொரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார் பேச்சாலே
அவனுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறாரென்றபடி. இத்திருவாய்மொழி
ப்ரப்யத்வ ஸ்திரீகரணபரமான இப்பத்திலே சக்தமாமம்படி யெங்ஙனே
யென்னில்; ப்ரப்யத்வோபயுக சதஜ வஹுமோக்யத்வாக்ய குணம் இத்திருவாய்

அ — நிரவதிக வ்யசனத்தாலே தாமலற்றுகிற படியை அந்யாபதேசத் தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானொரு பிள்ளையாய் பிள்ளைத்தனத்தாலே முன்பு காணப்படுகிற விந்த வேழுலகங்களை யுமுண்டு அத்தால் ஓர் அநிஷ்டாபித்யமின்றியே யாலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின போது அவன் திருவடிகளிலே அணிந்த திருத்துழாயை யிக்காலத்திலே பெறவேணுமென்ற சைப்படாநின்றான். இப்படி சர்வசகியான வெம்பெருமான் தன்னாலும் சர்பாதிக்க வொண்ணாத வொன்றை இவளாசைப்படுகிற தென்னுடைய பாபமிதே யென்றவருடைய திருத்தாயாரலற்றுகிறான்.

இ — பொழிக்கு பரிபாசமாகையாலே இத்திருவாய் மொழி இப்பத்திலே சங்கதமென்று அபிபிராயம்.

முதற் பாட்டு

பாலனாயென்கிறதை யுரைக்கிறார் (எம்பெருமான் இत्याடியால்) பிள்ளையாய் — வாலனாய், ஏழுலகுண்டு என்ற விடத்தில் அபிபிராயம் மருளிச்செய்கிறார். (பிள்ளைத்தனத்தாலே இत्याடியால்) பிள்ளைத்தனத்தாலே யென்றது அந்த வால பாவத்தாலே யென்றபடி. பிள்ளைத்தனத்தாலே யுண்டென்று அந்வயம். லோகத்திலே வாலாதங்கள் முன்னே கண்ட வஸ்துவையெல்லாம் உண்டுவைப்பரிதே, பரிவின்றி என்கிறதையுரைக்கிறார் (அத்தால் இत्याடியால்) சர்வ லோகத்தையும் ஐதரத்திலே வரித்தாலும் அமாதிகளின்றியே யென்றபடி. மாலும் என்கிறதற்குத் தார்பயம்மருளிச் செய்கிறார். (இக்காலத்திலே இत्याடியால்) வல்வினையேன் என்கிறதற்குத் தார்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்)

ச — வல்வினையேன் — அவல கர்மங்களை யுடையவளான வென்னுடைய, மடவல்லி — அந்யான லதை, பற்றினதை விட மாட்டாதபடி அந்யாசக்தையாய் லதேபோலே யிருக்கிற பெண்ணென்ற படி. இதுக்கு மாலு மென்கிறதேதே அந்வயம். பாலனாய் — வாலனாய், ஏழுலகுண்டு — ஐதரம். பரிவின்றி — நோவின்றிக்கே. பரிவு — து:ஷம், இங்கே நோயைச் சொல்லுகிறது. ஆலிலை — வர பவத்திலே, அன்னவசஞ் செய்யும் — அந்நத்தை வசமாக்குகையை பண்ணுநிற்கிறவனான, அதாவது நிதே பண்ணுகிறவனான வென்றபடி. அண்ணலார் — சுவாமியுடைய, தாளினை மேல் — பாடியுமத்தின் மேலே, அணி — அணியப்பட்ட, அலங்காரமாக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வென்றபடி. தண்ணந்துழா யென்றே — சீதல சோமன துலசி வேணு

—

வல்லிசேர் நுண்ணிடை யாய்ச்சியர் தம்மொடும்
கொல்லைமை செய்து குரவை பிணைத்தவர்
நல்லடி மேலணி நாறு துழாயென்றே
சொல்லுமாந் தூழ வினையாட்டியேன் பாலையே

2

ஆ— (வல்லிசேர்) தன்னுடைய சौन्दर्यं சौगन्ध्य சौकुமாரீதி கத்யாண குணாவிக்காரத்தாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளை வாயடித்து தன் திருவடிகளிலே வந்துவிழும்படி வசிகரித்து அவர் களோடே திருக்குரவை கோர்த்தருளின வண்ணுவரைப் பெருமா ளுடைய அவ்வழகிய திருவடிகளிலே யணிந்த நாறு துழாயை யாசைப்படுகிருளென்கிறான்.

2

இரண்டாம் பாட்டு

இ— கொல்லமை செய்து என்கிறதற்குத் தாழ்வுமருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய इत्यादि வசிகரித்தென்னுமளவாலே) (திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளென்று) ஆய்ச்சியர் ஶ்ரீமும் ஆரூராதம், சேவம் ஶ்ரீமும்.

2

ஈ—மென்றே அவதாரத்தால் அந்த வர பர ஶாயியுடைய திருத்துழாயொழிய இப்போதுள்ள திருத்துழாயை நினைப்பதும் செய்கிறுளில்லை யென்று தோற்றுகிறது, மாலும் — மோகிக்கும். அது இப்போது துலம் மென்றநியமாட்டாதே வாய்ப்படுமென்கை. ஆல். பாடி பூரணம்.

1

குழ — வ்யாசங்களான, வினையாட்டியேன் — கர்மங்களையுடையவளான வென்னுடைய, வினை — கர்மம், வினையுடையவள், வினை யாட்டி, இச் ஶ்ரீத்தாலே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது வினையாட்டியேன் என்று ரூபம். பாவை—பெண்பிள்ளையானவள், வல்லிசேர் — சதாசதசைகளான, நுண்ணிடை — சூக்ஷ்ம மதயைகளான, நுண் — சூக்ஷ்மம், ஆய்ச்சியர் தம்மொடும் — ஶோபிகளோடே, தம் மென்று ஶ்வயீ பரோகம். கொல்லமை — மரீச்சியழிந்த க்ஷயங்களை, சூத்-க்ஷயங்களை யென்றபடி. செய்து, குரவை — ராசகீடையை, பிணைத்தவர் — ரவித்தவருடைய, நல்லடிமேல் — ஶ்யாயமான பதத்தின் மேலே, அணி — அலங்கரித்த, நாறு துழாயென்றே — பரிமலிக்கிற சூலசி யென்றே, சொல்லும்—சொல்லா நிற்கிறான்.

2

மு—

பாவியல் வேத நன் மாலை பல கொண்டு
தேவர்கண் மாமுனிவ ரிறைஞ்ச நின்ற
சேவடி மேலணி செந் பொற்றுழா யென்றே
கூவு மாற் கோள் வினையாட்டியென் கோதையே

3

ஆ— (பாவியல்) சாஸு பத விரचितமாய் அதி மஹிமாய் அசங்கையமா யிருந்த வேதங்களாகிற மாலைகளைக் கொண்டு சதுர்முதாதி தேவர்களும் சனகாதிமுனிகளும் இறைஞ்சும்படி தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டு பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனுடைய அழகிய திருவடிகளிலே யணிந்த செம்பொற்றுழா யென்றவள் கூப்பிடா நிற்குமென்கிறாள். 3

முன்றும் பாட்டு

இ— பாவியல் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (சாவேத்யாடியால்) நன் னுதத்தை யுரைக்கிறார் (அதிமஹிமாயென்று) பல என்கிறதை யுரைக்கிறார். (அசங்கையமீத்யாடியால்) வேதமாலை யென்று அப்யயித் துரைக்கிறார் (வேதேத்யாடியால்) இறைஞ்ச நின்ற என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இறைஞ்சும்படி த்யாடியால்) சேவடி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அழகிய த்யாடியால்) 3

ச— கோள் வினையாட்டியென் — வலிவான கர்மத்தையுடைய வளான வென்னுடைய, கோள் — வலம். கோள்வினையென்று — சாக பாரிவர்ப்பமாசம், கோதை — மாலை, மாலா சூதசீயான பெண் பிள்ளை யென்றபடி. இதுக்கு கூவுமென்கிறதோடே அப்யயம், பாவியல் பாவாலே யியற்றப்பட்ட, அநுபூதி சந்தஸ்ஸுக்களாலே சொல்லப்பட்ட வென்றபடி. பா — சந்தஸ்ஸு. இயல் — சொல்வு நன்—ஆத்யங்களான, பல—வருக்களான. வேத மாலை கொண்டு— வேதங்களாகிற மாலையைக் கொண்டு, தேவர்கண் மாமுனிவர் — தேவர்களும் மஹிமிகளும், இறைஞ்ச நின்ற — அப்யயிக்கும்படி நின்ற வனுடைய, சேவடி மேல் — சிவந்த திருவடிகள் மேலே, அணி— அலங்கரிக்கப்பட்ட, செம்பொன்—செம்பொன்போலே சூதுநியமான, துழாயென்றே — துலசியென்றே, பொன் துழா யென்கிறவிடத்தில் நகாரஸ்ய நகாரே ரே ரேபாபேஷ:, கூவும்—மாகந்தம் பண்ணு நிற்கும்.

ஊ—

கோதில வண் புகழ் கொண்டு சமயிகள்

பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும் பிரான் பரன்

பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற் றுழாயென்றே

யோதுமா ழுழ்வினையேன் நடத்தோளியே

4

ஊ— (கோதில) ஒரு ரொகு குண விசேஷத்தை அநுபவித்தால் அந்த குணமல்லது மற்றொன்றறியேன் என்று அந்த குணங்களுக்குத்தோற் றடிமையாயிருக்கும் दिव्य பुरुஷர்களாலே இतरானுமூத குணங்களிற் காட்டில் சவானுமூத குண த்திற்கு விலகியத்தை விவசராய்க்கொண்டு பரஸ்பரம் சொல்லிப் பிதற்றப்படுகிற வெம்பெருமானுடைய பாடங் கள் மேலணி பைம்பொற் றுழாயிலுள்ள வாகையாலே அத்துழா யென்றே யிவன் பலகாலு மலற்று மென்கிறான்.

4

நாலாம்பாட்டு

இ— புகழ் கொண்டு சமயிகளென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய் கிறார் (ஒரொரு இயாடியால்) சமயிகள் என்கிற விடத்திலே தததுகுணங் களிலே ऐकान्त्य ரூபமபன சமயநிष्ठत्वं விவசிதமென்று புகழ் கொண்டு சமயிகளென்கிற சமயிவாஹரத்தாலே தோற்றுகிற தென்று கருத்து. दिव्यபுருஷர்கள் — நியசூரகள், குணரசிகரெல்லாரு மாகவுமாம் புருஷர்களாலே பிதற்றப்படுகிற வென்று அஸ்வயம். பேதங் களென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இतरையாடியால்) சொல்லி யென்கிற விடத்தில் அபிஷேதாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (விவசர் இயாடியால்)

4

ஈ— ழுழ்வினையேன் — அநாதி கம்முடையவளான வென்னுடைய, ழுழ்—அநாதி, தடம் விஸ்துதமான — மர்சலமான என்றபடி. தோளி— ழுஜத்தையுடையவள், இதுக்கு ஓதுமென்கிற தோடே அஸ்வயம். கோதில — ஹேரஹிதங்களான, வண்புகழ்கொண்டு சமயிகள் — கல்யாண குணங்களைக்கொண்டு சமயிகளானவர்களாலே சௌலீத்ய சௌய் லாவரயாதிசுணங்களை அவலஸித்து தனித்தனியே சித்தாந்திகளானவர் களாலே என்றபடி. இதுக்கு பிதற்றுமென்கிறதோடே அஸ்வயம், பேதங்கள் — ஸேதங்களை, குணாந்தரபேசியா சவானுமாவ்யகுணத்துக்குள்ள விலகியங்களை யென்றபடி. சொல்லி, பிதற்றும் — பிதற்றப்படுமவ னான, பிரான் — ஓபகாரகான, பரன் — பரனுடைய, பாதங்கள் மேல் — திருவடிகள் மேலே, அணி — அலங்கரிக்கப்பட்டதான, பைம் — பசுத்ததான, திருமேனியோட்டை ஸபரித்தாலே நிறம் பெற்றதான வென்றபடி. பொற்றுழாயென்றே — பொன்போலே

சு—

தோளிசேர் பிண்ணை பொருட் டெருதேற் தழீஇக்
கோளியார் கோவலனார் குடக் கூத்தனார்
தாவினை மேலணி தண்ணத்துறா யென்றே
நாளு தாவின்கின்றதா லென்றன் மாதரே

5

சு— (தோளிசேர்) தன் திருத்தோளினைழகாலே வண்டுவரைப் பெருமானிலும் அங்கதரையாய் மற்றுமுள்ள தன்னுடைய தியாவயவ சৌந்தியத்தினால் அவனோடு சதசாயா யிருந்தநற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணருகைக்காக வெருதேற் தழுவிக்கொண்டு அங்கத-
जन नयन समृद्धयையாக குடக்கூத்தாடின வண்டுவரைப் பெருமா னுடைய தாவினை மேலணி தண்ணத்துறாயென்றே நாளுநாள் நைகின்றதா லென்றன் மாதரென்கிறான்.

5

ஐந்தாம் பாட்டு

இ— தோளி என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (தன்திருத் தோளில் இயாதியால்) சேர் என்று கண்ணோடே சர்க்கார சாட்சியம் சொல்லச் செய்தே தோளி என்று தோளழகைத் தனித்துச் சொல்லுகையாலே இவ் வகாரத்தாலே அவனைக் காட்டில் அங்க-
कतरत्वं विवक्षितமென்று கருத்து. சேர் என்கிறதற்குத் தாத்பயம் ருளிச் செய்கிறார். (மற்றும் இயாதியால்) பிண்ணை பொருட்டு என்கிறதை விவரிக்கிறார். (நப்பின்னை இயாதியால்) திருமணம் புணருகை — விவாஹம் பண்ணுகை — நிலாலிஜன சாஸனவாடிபும மர்தனமும் கண்ணுக்கு தவ்ஹோயமாயிருந்த தென்கைக்காக தழுவிக்கொண்டென்றது. ஷேம் ஸ்பஷம்.

5

ஸ்பூஹியமான துறாயென்றே, ஓதும் — ஷய்யனம் பண்ணு நின்றான், நிரந்தரமாக சொல்லா நின்ற னென்றபடி.

4

சு— என் தன் — என்னுடைய, தன் என்று — சுவாய் அநுபயோகம், மாதர் — சுந்தரியான பெண்பிள்ளை, தோளி — அநிமனோஹ் ஸுஜ சாலினியான, சேர்—சதசாயான, கண்ணுக்கு சதசாயான வென்றபடி. பிண்ணைபொருட்டு — நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, ஏழெருது — சமஸ்புஷமங்களை, தழீஇக்கோளியார்—தழுவிக்கொள்ளும் சுவாவரான, மரீக்கிற சுவாவரான வென்றபடி. தோளி என்று தேரையாளும் சுவாவனை சொல்லுமாப்போலே தழீஇக் கோளிஎன்று—தழுவிக்கொள்ளும் சுவாவனைச் சொல்லும். கோளியார் என்று பூஜாய் வது-
वचनம். குடக்கூத்தனார் — குஹனத்கரான, கோவலனார் — கண்ணு

ஊ— மாதர் மாமண் மடந்தை பொருட்டேனமா
 யாதியங்காலத் தகலிடங் கீண்டவர்
 பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற் றுழாயென்றே
 வோதுமா லெய்தின ளென்றன் மடந்தையே

6

ஆ— (மாதர்) निरतिशय सौन्दर्यं सौशील्यादि कल्याण गुण महोदधियान्
 श्रीभूमिं பிராட்டிக்காகப் போய் கல்பத்தினுடைய ஈதி காலத்திலே
 अतिरमणीय दिव्य वराह रूपनाय்த் தன்னுடைய दिव्य दंष्ट्रयाலே ப்லய
 समयத்தில் ரசாதலஸ்யமான भूमण्डलத்தை இடந்தெடுத்தருளினவன்
 பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழா யென்றே யோதுமா லெய்
 தினளென்றன் மடந்தை யென்கிறான்.

6

ஆறாம் பாட்டு

இ— மாதர்மா வென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (निरति-
 शयेत्यादियाல்) மாதரென்றது सौन्दर्य் பரம். महोदधपर्यायமான
 माशब्दம் குணோக்ஷ்பரமென்று கருத்து. மண் மடந்தை பொருட்
 டென்கிறதை யுரைக்கிறார் (श्रीभूमित्यादियाல்) ஆதியங்காலத் தென்
 கிறதை யுரைக்கிறார் (போய் ியாடியால்) போயென்றது — போன
 வென்றபடி. ஏனமா யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (वराहेत्यादियाல்)
 अतिरमणीयत्वादிகள் அபிப்ரேதங்கள். கீண்டவனென்கிற விடத்தில்
 अर्थात् सिद्धத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய ியாடியால்)
 अकलिदமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (भूमण्डलத்தையென்று)

6

சு—னுடைய, தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழாயென்றே—ஈழம்.
 நாளுநாள் — டினம் டினம், நைநின்றது — ியிலையாகா நின்றான். 5

மாதர் — सुन्दरियान्. மா — महதியान्, குணாधिकையான
 வென்றபடி. மண்மடந்தை பொருட்டு — भूमிக்காக, மடந்தை—
 स्त्री, மண்மடந்தை — भूमि. ஏனமாய்-வராஹமாய், ஆதி-வராஹ கல்பாடி
 யான, அம் — அழகான, भगवदवतार योग्यतया आध्यमान வென்ற
 படி. காலத்து — காலத்திலே, அகலிடம் विशाल भूमियை, இடம்—
 भूमि, கீண்டவர் — उद्धरित्तவருடைய, பாதங்கள் மேலணி பைம்
 பொற்றுழா யென்றே—ஈழம், ஒதுமால்-ஓதும் படியான मोहத்தை,
 துழாயென்றே सदा சொல்லும்படியான मोहத்தை, மால் — मोहम्,

மு—

மடந்தையை வண் கமலத் திருமாதனை

தடங் கொடார் மார்பினில் வைத்தவர் தாளின் மேல்

வடங் கொள் பூத் தண்ணந்துழாய் மலர்க்கே யிவண்

மடங்குமால் வாணுதல் ரென் மடக் கொம்பே

7

ஆ— (மடந்தையை) सर्वलोकेश्वरियாய் सौन्दर्यं सौकुमार्याद्यनवधिक गुणगण विभूषितेयாயிருந்த பெரிய பிராட்டியை अति विशालमायं अति परिमल तुलसी विलसितमान திருமார்பில் வைத்தவர் தாளின்மேல் வடங்கொள் பூந்தண்ணந்துழாய் மலரை யாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே முடிந்தாளென்றலற்றுகிறாள்.

7

ஏழாம் பாட்டு

இ— திருமாதனை யென்கிறவிடத்தில் அஃச் சுவாச சித்தாய்த்தையருளிச் செய்கிறார் (சவ்யாதியால்) மடந்தையை வயன்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சௌந்தர்யாதியால்) திருமாதனை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (பெரிய ட்யாதியால்) தடங்கொளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அதிவிசாலமாயென்று) தார்மார்பினிலென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அதிபரிமலையாதியால்) மலர்க்கு மடங்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (மலரை ட்யாதியால்)

7

சு—எந்தன் மடந்தை—என்னுடைய யுவதியானவள், எய்தினள்—அடைந்தாள்.

6

வாணுதலீர் — उज्ज्वल ललाटेकलान स्त्रीकाள் ! वन्धुस्त्रीजन सम्बोधनம், வாள் — उज्ज्वलம், நுதல் — ललाटे, வாள் நுதல் என்கிற விடத்தில் लकारात् परे नकारे तयोर्णकार एकादेशः, என் மடக் கொம்பு— मदीय्याय भव्य्याय கொம்பு போலே कृशाङ्गियान, இவள்— இந்த பெண்ணானவள், இதுக்கு மடங்கு மென்கிறத் தோடே अन्वयம். மடந்தையை — युवதியान, வண் கமலம் — शोभन पद्मத் திலே, திருமாதனை ஐயாகிற பெண் பிள்ளையை, தடங்கொள் — विस्तारयुक्तमान, தடம் விஸ்தரம்; தார் மார்பினில் मध्यम लोपी समास: मालाशालियान वक्षस्सिले, வைத்தவர் தாளின் மேல் — வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவளுடைய திருவடிகளின் மேலேயிருக்கிற. இது துழாய் மலருக்கு विशेषणம். வடங்கொள் — वदङ्गं கொண்டிருக்கிற. मालारूपमान வென்றபடி. வடம் சரம். பூம்— रस्यमान, தண்ணந்துழாய் — தண்ணந்துழாயினுடைய

சு—

கொம்பு போற் சீதை பொருட் டிலங்கை நக

ரம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணை மேலணி

வம்பளிற் தண்ணத்துழாய் மலர்க்கே விவ

ணம்புமானு விதற்கென் செய்கேன் நங்கைமீர்

8

ஆ— (கொம்பு) அவை யெல்லாமாசைப்படலாம் दिव्यात्मगुणங்
களாலும் दिव्य रूप குணங்களாலும் परमपुरुष दिव्य महिषியாய் सर्व-
महेश्वरிரியான பெரிய பிராட்டியிலும் उत्कृष्टतरையாயிருந்த श्रीजनक
चक्रवर्तिதிருமகளுக்காக இலங்கை நக ரம்பெரியுய்த்த தயரதற்கு
மகன்றிருவடிகளில் திருத்துழாயை யாசைப்படுவா ருளரோ ?
இவள் திருத்துழாயை யாசைப்படா நின்றாள். நானிதற்கென்
செய்கேன் நங்கைமீரென்று கூப்பிடுகிறாள். 8

எட்டாம் பாட்டு

இ— நானிதற்கென் செய்கேனென்று கீழ்ப்பாட்டுகளிலே சொல்
லாதே இப் பாட்டிலே சொன்னதற்கு அமிராயமருளிச் செய்கிறார்
(அவை इत्याद்யால்) அவையெல்லாம் — கீழ்ச்சொன்ன वटदलशायि
प्रभृति मूर्तिकளுடைய துழா யெல்லா மென்றபடி. ஆசைப்படலா
மென்கிறதற்கு ஆசைப்படுவாருளரோ வென்கிறதோடே अन्वयம்.
கூணனைப் போலே ஊருக்கெல்லாம் பொதுவன்றிக்கே चक्रवर्तिத்
திருமகன் एकदार வதனன்றோவென்று கருத்து. கொம்பு போலென்
கிற விடத்தில் அமிரேதாய்மருளிச் செய்கிறார் (दिव्यात्मेत्याद்யால்) குணங்
களால் उत्कृष्टரையென்று अन्वयம். பெரிய பிராட்டியாரே श्रीजनक-
राजन திருமகளாகையால் तदपेक्षया இவள் उत्कृष्ट யென்னக் கூடா
தாகிலும் पर रूपத்திற் காட்டிலும் अवतारத்திலே सौशील्य कारुण्यादि
கள் प्रकटங்களாகையால் उत्कृष्ट யென்னலாம். சீதை பொருட்
டென்கிறதை யுரைக்கிறார் (श्रीजनकेत्याद்யால்) நம்புமென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (ஆசைப்படா நின்றாளென்று) 8

சு— மலர்க்கே — பூர்த்துக்காகவே, மடங்கும் — சுருண்டு விழா
நிற்கும். 7

கொம்பு போல் — यष्टिसदृशீयான, சீதை பொருட்டு — सीतैக்
காக, இலங்கை நகர் — लङ्कानगरियிலே, அம்பெரி — शराग्रियை,
உய்த்தவர் — प्रवेशिப்பித்தவருடைய, உய்த்தல் — प्रवेशिப்பித்தல்
தாளிணை மேலணி — स्पष्टம், வம்பு — अभिनवமான, வம்புஷ்டம்

அ—

நங்கைமீர் நீருமோர் பெண்பெற்று நல்கீள்

ரெங்ஙனே சொல்லுகேன் யான்பெற்ற வேழையைச்

சங்கென்னுஞ் சக்கர மென்னுந் துழாயென்னு

மிங்கனே சொல்லு மிராப்பக லென்செய்கேன்

9

ஆ— (நங்கை மீர்) நங்கை மீர் உங்களுடைய பெண்பிள்ளைகளு
மெம் பெருமானை யாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே *अत्यन्तमवसन्नैक*
ளானவர்கள் இப்பாடுபட்டாருமுளரோ? இவள் பட்டதென்தா
னென்னில்; எம்பெருமான் திருவாழியும் திருச்சங்கு மேந்தியிருந்
தருளுமீவ் வழக்கைக் காணவேணுமென்றும், *मत्स्य कूर्म वराहाद्य*
*संख्येय दिव्यावतारविशिष्ट*னாயும் *दिव्यक्रीडा विशिष्ट*னாயும் *श्रीवैकुण्ठ नाथ*னாயு
மிருந்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை *तत्तद्दृशैयிலே* பெற
வேணுமென்றும் சொல்லப்புகு முடியச் சொல்ல மாட்டாதே
சங்கென்னும், சக்கர மென்னும், துழாயென்னும், இங்ஙனே மிராப்
பகல் கூப்பிடா நிற்கும், என் செய்கே னென்கிறாள்.

9

ஒன்யதாம் யாட்டு

இ— *पूर्वाद्*த்துக்குத் *तात्पर्य*மருளிச் செய்கிறார் (உங்களுடைய
इत्यादि உளரோ என்னுமளவாலே) *उत्तराद्*த்துக்குத் *तात्पर्य*மருளிச்
செய்கிறார் (எம்பெருமான் *इत्यादि*யால்)

9

अभिनववाचि, அவிழ — *विकसिया* நின்ற, தண்ணந்தழாய் மலர்க்கே
— *स्पर्श*ம், இவள், நம்பும் — *दृढमाक* ஆசைப்படா நின்றாள், நங்கை
மீர் — *पूणै*களான *स्त्री*களென்று *सम्बोधन*ம், நங்கை — *पूणै*, நான்
இதற்கு — இவளுடைய ஆசைக்கு, என் செய்கேன் — என்னத்
தைச் செய்யக் கடவேன்.

8

ச— நங்கை மீர் — வாரீர் *पूणै*களான *स्त्री*கள், நீருமோர் பெண்
பெற்று — நீங்களு மோரொரு பெண்களைப் பெற்று, நல்கினீர் —
வளர்த்தி கோளே, நல்குதை—வளர்க்கை, யான் பெற்ற
வேழையை — நான் பெற்ற *चपलै*யை, எங்ஙனே சொல்லுகேன் —
எப்படி சொல்லக் கடவேன். இவளுடைய ரீதிகள் *वाचामगोचर*ங்
களென்றபடி. *भगवद्गुण*ங்கள் நிலமானாலும் *गुणाविशिष्ट*ருடைய
பேச்சு நிலமல்லவிறே. “*सदा परगुणाविष्टो दृष्टव्यः*” என்று பார்க்கும்
தொழிய சொல்லமுடியாதிறே. ஆனாலும் நானறிந்த *मात्र*ம்
சொல்லுகிறேன். சங்கென்னும் — *शङ्क*மென்று சொல்லா நிற்கும்.

ஐ—

என் செய்கே னென்னுடைப் பேதை யென் கோமள
மென் சொல்லு மென் வசமு மல்லணங்கைமீர்
மின் செய்பூண் மார்பினன் கண்ணன் கழற்றுழாய்
பொன் செய் பூண் மெல்முலைக் கென்று மெலியுமே

10

ஐ — (என் செய்கேன்) விவேகரஹிதையாய் விரஹ்யசனாசஹிணுவாயிருந்த வென்னுடைய பெண்பிள்ளை யென் சொல்லு மென்வசமுமல்லள், நங்கைமீர், நிரதிசயௌஜ்வல்ய மௌகிகஹாராதி दिव्य भूषण भूषित वक्षस्यलனாயிருந்த வண்டுவரைப் பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாய், தத்ச்-சுலேசார்த்தம் மங்லமான பூரணங்களாலே அலங்குதமான தன்னுடைய மென்முலைக் கென்று மெலியா நிற்கும் என் செய்கே னென்றலற்றுகிறாள்.

10

யத்தா ம் பாட்டு

இ — பேதையென்கிறதை யுரைக்கிறார் (வिवेकेत्याடியால்) கோமள மென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (विरहेत्याடியால்) மின் செய் யென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (निरतिशयेत्याடியால்) பூண் மார்பினன் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (मौक्तिकेत्याடியால்) கண்ணன் இत्याதியை யுரைக்கிறார் (வண்டுவரை இत्याடியால்) பொன் செய் பூண் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (तत्सं-श्लेषार्थमित्याடியால்) தன்னுடைய இत्याதி ஸ்பஷ்டம்.

10

ஈ — மேற் சொல்ல மாட்டாதே விஶ்ரமிக்கு மென்றபடி. இஶ்விஶ்ரமித்த வாறே, சக்கரமென்னும் — ஷக்ரமென்று சொல்லா நிற்கும். மீளவும் விஶ்ரமித்து, துழாயென்னும் — तुलसि என்று சொல்லா நிற்கும். இராப்பகல் — नक्तंदिவம், இங்ஙனே சொல்லும் — இப்படியே சொல்லா நிற்கும், என் செய்கேன் — என்ன செய்யக் கடவேன். 9

நங்கை மீர் — வாரீர் பூரீகாள் ! என்னுடைப் பேதை — मदीय-बालैயான, பேதை — बालै, நான் சொன்ன-ஹிதம் கேழ்க்கத் தெரியாதவளான வென்றபடி. என் கோமளம் — मदीय सुकुमाரை, சொல்லுக்கேட்டில ளென்று விட வொண்ணாதபடி வ்யசனசஹ மல்லாத சௌகமார்த்தை யுடையவென்றபடி. என் சொல்லு மல்லள்; — நான் சொன்ன வார்த்தை கேட்கமவளுமல்லள்; என் வசமுமல்லள் — நான் ஹிதம் சொல்லும்படி என் அபிநேயுமல்லள்; மின்செய் — மின்னுக்கையைச் செய்யா நின்ற, उज्ज्वलமான

அ—

மெலியுநோய் தீர்க்குநங் கண்ணன் கழல்கண்மேல்

மலிபுகற் வன்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

சொலிபுக ழாயிரத்திப் பத்தும் வல்லவர்

மலிபுகற் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே

11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஆ — (மெலியும்) இப்படித் தன்னோடு சர்லேஷிக்க வாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அத்யந்தமவசனான வென்னுடைய அவசாத் மெல்லாம் பேரம்படி என்னோடே சர்லேஷித்தருளின வண்டுவரைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே தச்சேவதீக் ரதீவ் மஹாயஸஸை யுடைய னான வன்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லொலி புகழாயிரத்திப் பத்தும் வல்லவர், அயர்வறுமமரர்களுடைய தீவ்ய பரிபத்துக் கொரு ஸூரணமாவரென்கிறார். — 11

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்

நிகமனம்

இ — மெலியு நோய் தீர்க்குமென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இत्याதி சர்லேஷித்தருளி யென்னுமளவாலே) திருவடிகளிலே யென்கிறதற்கு சொல்லென்கிறதோடே அந்வயம். மலிபுக மென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (தச்சேவதீத்யாடியால்) வானவர்க் கென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும் இत्याடியால்) நற்கோவை யென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஒரு ஸூரண மென்று) ப்ரியதமராய்க் கொண்டு அதிசயகரராவ ரென்றபடி. 11

சு — வென்றபடி, பூண்-அமரணத்தையுடைத்தான, மார்பினன் — வஜ்ஜஸஸை யுடையவனான, கண்ணன்-கூணனுடைய, கழற்றுழாய் — ஶ்ரீ பாடத்தில் துலசியானது, பொன் செய் — பொன்னுலே செய்யப் பட்ட, பூண் — அமரணத்தையுடைத்தான, மெல் — சூதுவான; விரஹ சஹமல்லாததான வென்றபடி. முலைக்கென்று ஸ்தனத்துக்காக வேணுமென்று, மெலியும் — கௌயாகா நின்றான், கூண பாட துலசியானது, ஸ்வகீய ஸ்தனங்களுக்கு அலங்காரமாகவேணு மென்றசைப் பட்டுக் கிடையாமையாலே கௌயாகா நின்றாளென்றபடி. என் செய்கேன் — என்ன செய்யக் கடவேன். 10

மெலியுநோய் — கௌமரம்படியான வ்யாபியை, ஶரீரம் கௌமரம் படி பண்ணும் விரஹவ்யாபியை யென்றபடி. தீர்க்கும் — நிவர்த்தி

பிக்குமவனான, நங்கண்ணன் கழல்கள் மேல்—நம்முடைய கணன்
 சரணவிசயமாக, மலிபுகழ் — சமூஹகீர்தியுடையவரான, வண்குரு
 கூர்ச்சடகோபன் — விலக்ஷண கருகா நிர்வாகசதகோபராலே, சொல்—
 சொல்லப்பட்ட, ஒலி புகழ் ஏழிக்கப்பட்ட குணங்களை யுடைத்தான,
 ஒலிக்கை — ஏழிக்கை, கொண்டாடப்பட்ட குணங்களை யுடைத்
 தான வென்றபடி. ஆயிரத்துள் — சஹசரத்தில், இப்பத்தும்
 வல்லார் — ஸுப்தம். மலிபுகழ் — சமூஹ பகவதனுமவ கீர்தியுடையவ
 ரான, வானவர்க்கு -- நியதூரிகளுக்கு, நற்கோவையாவர் —
 நல்ல சேர்த்தியாவர்; பிரயாசிக்கொண்டு அநுரூபராவரென்றபடி,
 கோவை — சேர்த்தி. 11

ज्ञानधैराग्यानुष्ठान शेषधि श्रीमद्वेदान्त रामानुज महादेशिकाय नमः ॥

श्री:

॥ द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि: (பாலனாய்)

शैत्यात्सौगन्ध भम्ना रुचि रुचिरतया पोषणा दामिरूप्यात्
 सन्दर्भात् पुष्पसङ्गान्महित तुलसिका मालया शङ्खतश्च ।
 चक्राधीशस्य योगाद्वटदल शयनाद्यर्हणीयापदानैः
 संपन्नानेक भोग्यं निरविशदजितं कृष्णमूर्ति शठारिः ॥

(शैत्यात्) सौगन्धय भम्ना, रुचिरुचिरतया, पोषणात्, दामिरूप्यात्
 सन्दर्भात्, पुष्पसङ्गात्, शङ्खतः, चक्राधीशस्य योगात्, महित तुलसिकामालया,
 वटदलशयनाद्यर्हणीयापदानैः ससम्पन्नानेकभोग्यं, (ஆலிலை இत्याதி— தண்ணை
 துழாய்) (ஆய்ச்சியர் இत्याதி— நாறு துழாய்) (தேவர்கள் இत्याதி—
 செம்பொற்றுழாய்) (பரன் இत्याதி— பைம்பொற்றுழாய்) எருதேழ்
 தழீஇ இत्याதி— தண்ணைந்துழாய்) ஏனமாய் இत्याதி— பைம்பொற்
 றுழாய்) திருமாலினை இत्याதி— வடங்கொள் டுந்தண்ணைந்துழாய்)
 இலங்கை நகர் இत्याதி— வம்பலிழ் தண்ணைந்துழாய்) (சங்கென்னும்
 சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்) (கண்ணன் கழல் துழாய்) குளிர்த்
 தியாலும், பரிமலவாஹுதத்தாலும், கான்தியினாலுண்டான ஸ்பூஹ்ணியதை
 யாலும், அடர்த்தியாலும், அழகாலும், தொடர்ச்சியாலும், புஷ்பங்
 களுடைய சேர்த்தியாலும், திருவாழி திருச்சங்குகளுடைய சங்குத்
 தாலும். மிகவும் ஸ்ராவ்யங்களான திருத்துழாய் மாலைகளாலேயும்
 வட்டதலசயனராசகிரீடன த்ரிவிக்ரம க்ரமண பரமபதவிஹரண வுபகணமர்தன மெதினி
 சமூஹரணாமுதமதன லக்ஷாஹ்ணாபதானங்களாலேயும் உபலக்ஷிதனான வெம்
 பெருமானை “பாலனாயேமுலகு” என்கிற டசகத்திலே வஹுவித ஹொய
 ஜாதவிசிஷ்டனாக ஆழ்வார் அநுமவித்தருளினாரென்கிருர். 36

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

நாலாம் பத்தில் இரண்டாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூன்றந் திருவாய்மொழி

அ - கோவை வாயாள் பொருட்டேற்றி னெடுத்த மறுத்தாய் மதிவினங்கைக்
கோவை வியச்சிகை குனித்தாய் குலநயமான மருப்பொசித்தாய்
புவை வியா நீர் துவிப் போதால் வணங்கேனெனுநின்
புவை வியா மேனிக்குப் புகஞ் சாத்தென் தெஞ்சமே

1

ஆ - (கோவை வாயாள்) இப்படி அவசரமான தம்முடைய அவசாத்
மெல்லாம் போம்படி தம்மோடே கலந்தருளின வெம்பெருமா

மூன்றந் திருவாய்மொழி

இ - देशகால விபகூழ்களான வவன் பகாரங்களை யெல்லாம் அநுபவிக்க
வேணுமென் றலற்றின வாழ்வார் மெலியு நோயென்கிற பாட்டில்
படியே யொரு சந்தேகவிசேஷம் பெற்றாரேயாகிலும் தாமக்கு சாஷாதி-
லபிதமான देशகால விபகூழ் தத்பகாரானுபவம் கிடைக்கை யரிதாகை
யாலே இன்னும் அவசரமாகவேண்டியிருக்க வித்திருவாய் மொழி
யிலே தம்முடைய ஆர்மாட்மீயங்களே யவனுக்கு ஸக் சந்தாதி சவ்
மோகங்களுமென்றிப்படி சந்தூரைப்போலே பேசுகை அசங்கதமன்றே
வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இத்யாடியால்) இப்படி யென்றது
देशகால விபகூழ் தத்பகாரானுபவாமினிவிபகாராயென்றபடி. அவசாத்மெல்லாம்
போம்படி கலந்தருளின வென்றதுக்கு பூர்வாசாரீர்களித்திருவாய்
மொழிக்குச் சொன்ன நிர்வாஹானுபவமாக மூன்றத்தொரு தாத்மீயம்
கண்டுக்கொள்வது. அந்த நிர்வாஹங்களெவை யென்னில், அம்புலி
யம்மாணப்பிடித்துத் தரவேணுமென் றமுத பசுக்குத் தேங்காயைக்
கொடுத்த தழுகையாற்றுவாரைப் போலே வேறொரு குணாவிசாரத்
தைப்பண்ணி அநுபவிப்பித்தானென் றெம்பாரருளிச் செய்வாராம்.
லோகத்திலே யொருவனை யொருவனென்று அபேகித்தாலவனுமது
செய்கிறேமென்று தலை குலுக்கினால் அபேகித்தவன் ஸாமிபும் சித்-
தாயமென்று சந்தூரனாப் போலே எம்பெருமானும்முடைய அபே-
கிதஞ் செய்கிறேமென்றங்கீகரிக்க வாழ்வாரும் கீழிலிழவை மறந்து
தூரானாரென்று திருமலை நம்பியருளிச் செய்வாராம். இப் படித்தில்
தம்மோடு கலந்தருளின வென்றது, தம்மோடு சமானாபிபாயனான
வென்றபடி. அதாவது உம்முடைய அபேகிதஞ்செய்கிறேமென்று
அநீகாரயுகனான வென்கை. அது காலநயத்திலுள்ளதையுமிப்
போதே பெறவேணுமென்று விடாய்த்தவிவருடைய அவசாத்மெல்-
லாம் போம்படியவையெல்லாததையும் கால சக்கரத்தானாகை
யாலே வர்மானகாலத்தில் போலே அநுபவிப்பித்தானென் றருளிச்

ஆ— னுடைய ப்ரணயித்வ குணானுபவ ஜனிட ப்ரிதியாலே யந்த ப்ரணயித்வத் தைப் பேசுகிறார். அதிவல வृஷபரூபாசுர சபக சபுல ஜன வான்धவ தசாஸ்ய குவலயாபீட க்ஸாடியாஸ்திரவிருத்தி நிரசன ஜனிடமான வுன்னுடைய அமாப-
நோதநார்த்தமான ஸிஸிரோபசாரங்களை தத்காலங்களிலே யுன்றிறத்தில்
நான் செய்யாதிருக்கச் செய்தேயும், என்னுடைய மனஸ்ஸானது

இ—செய்வாராம், இங்கு காலத்தைச் சொன்னது தேசத்துக்கும் உப-
லக்ஷணம். இப் படித்திலே தம்மோடு கலந்தருளின வென்றது. தேச-
கால விபகூழ் தத்ஸகார விசிஸ்டனாய்க்கொண்டு தமக்கு அநுபவ கோசரனா
வென்றபடி. இங்கு ப்ரணயித்வமாவது—ஆழ்வாரோடே கலந்தருளின
விவருடைய அர்மாட்மீயங்களையே ஸக் சந்நாடிகளாக அபிமானிக்
கைக்கீடான ஸ்நேஹிஸேஷம். பஹர் நிர்வாஹமானபோது இந்த ப்ரணயித்வ
மாவது ஆழ்வார் அபேக்ஷித்தபடியே காலவிபகூழ்களான ராம கृஷ்ணாதி
வृத்தாந்தங்களை இவர்க்கு அநுபவகோசரங்களாக்கி இவருடைய அர்மாட்மீயங்
களையே தனக்கு தத்ஸதாராவஸ்யோசித ஸக் சந்நாடியுபசாரங்களாக அபி-
மானிக் கைக்கீடான ஸ்நேஹிஸேஷம். இத்தையே மித: ஸ்ரீஸ்த்வமென்றும்
அந்யோந்யஸக்த்வமென்றும் அசார்யருளிச் செய்தார்.

முதற் பாட்டு

பூர்வாஹித்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அதிவலேத்யாதி நிரசன
என்னுமளவாலே) அதில் கோவை வாயாள் பொருட்டென்கை
யாலே ஏற்றினெருத்த மென்றது, க்ஸபேபித வृஷபாசுரபரமன்றென்று
நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (வृஷபரூபாசுர சபகமென்று) மதிளிலங்கைக்
கோவையென்று ராவுணை லக்ஷ்யாலே நிரூபித்ததற்குத் தாத்பர்யமருளிச்
செய்கிறார் (சபுத்ரேத்யாடியால்) குவலயாபீட ஸ்வுத்தாலே குல நல்யாணை
யென்றது வ்யாஹ்யாதம். இது உபலக்ஷணமென்று கருத்தாலே யருளிச்
செய்கிறார் (க்ஸேத்யாதி) தூதீய பாடத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்.
(ஜனிடமான இத்யாதி இருக்கச் செய்தேயு மென்னுமளவாலே) அதில்,
ஸிஸிரோபசார ஸ்வுத்தாலே பூவை வியா தீரென்றது வ்யாஹ்யாதம். தத்-
காலஸ்வுத்தாலே போதாலென்றது வ்யாஹ்யாதம். மனஸ்ஸானது

சு — கோவை வாயாள் பொருட்டு - விஸ்வாஹரீயான நீலீக்காக,
கோவை - விஸ்வபுலம். வாய் ஸ்வுதம் லக்ஷணயா அஹரபரம். வாயுடை
யவன் - வாயாள். ஏற்றின் - ஏறுகளுடைய, ஏறு - வृஷபம் -

அ— பூசஞ்சாந்தென்னெஞ்சமே புனையுங் கண்ணி யெனதுடைய
வாசகஞ் செய் மாலையே வான் பட்டாடையு மஃதே
தேசமான வணிகனனு மென்கை கூப்புச் செய்கையே
யீசன் ஞான முண்டுமிற்த் வெத்தை யேக ழுத்திக்கே. 2

ஆ— சீதலமாய் நிரதிசய சுகந்தமாய் புஷ்பாச சுகுமாரமான வுன்
னுடைய திருவுடம்புக்கு சதவமாய் சர்வமாபநோதனமான திவ்யாஞ்ராச
மாவதே இதென்ன ப்ரணயித்வமென்கிறார். 1

இ— என்கிறதற்குத் திவ்யாஞ்ராசமாவதே யென்கிறதோடே அந்வயம்.
நாலாம் பாடத்தில் பூவை வீயா வென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார். (சீதலமாய் இत्याடியால்) நின்மேனிக் கென்று அந்வயித்
துரைக்கிறார். (உன்னுடைய இत्याடியால்) பூசுமென்கிற பதத்துக்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (சதவமீत्याடியால்) சாந்தென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (திவ்யீत्याடியால்) இதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(இதென்ன இत्याடியால்) 1

ச— எருத்தம் - கசுத்தை, எருத்த மென்று கசுத் துக்குப் பேர்.
இறுத்தாய் - முறித்தவனே! மதிளிலங்கை - பாகாரசாலியான
லக்ஷ்மீக்கு, கோவை சுவாமியான ராவணன், கோவென்றது சுவாமி-
வாகம். கோவை யென்றது ப்ரமாய் திதீயா. வீய - நசிக்கும்படி,
சிலை - ஸ்ருஸ்தை, குனித்தாய் - வணக்கினவனே! குல நல்யாணை
- சத்குலஜாதமாய் லக்ஷணங்களாலே நல்லதான, ரஜத்தினுடைய,
குவலயாபீடத்தினுடைய வென்றபடி. மருப்பு-தந்தத்தை, ஒசித்தாய் -
அநாயாசென முறித்தவனே, ஒசித்தல் முறித்தல். போதால் - காலங்
களிலே, அந்தந்த யுத்திகாலங்களிலே யென்றபடி. பூவை வீயா -
பூசுத்தை விடாததான, வீகை - நசிக்கை. இங்கே விடாமை
யைச் சொல்லுகிறது. பூசுசதீதமான வென்றபடி. நீர் - ஜலத்தை,
தூவி - ப்ரேமத்தாலே அக்ரமமாக சமர்பித்து, யுத்தம் சாந்த்யம் திருபடி
களிலே சமர்பித்தென்றபடி. வணங்கேனெனும் - வணங்கினே
னில்லையாகிலும், தத்காலங்களிலே யுன்னை சேவித்திலேனாகிலு
மென்றபடி. என்னெஞ்சமே - என்னுடைய மனஸ்ஸுதானே
பூவை வீயா - பூவை வீயாகா நிற்கிற, அதசி பூசுமாகா நிற்கிற
வென்றபடி - பூவை அதசி, வீ - பூசும். அதசி பூசு சதவமாகா
நிற்கிறவென்கை. நின்மேனிக்கு - உன்னுடைய திருவுடம்புக்கு,
பூசும் சாந்து - பூசுத்தக்க அஞ்ராசம், என் பக்கல் ப்ரணயத்தாலே என்
னெஞ்சத்தையே யுனக்கு அஞ்ராசமாக்கிக் கொண்டாயென்றபடி. 1

ஆ— (பூசஞ்சாந்து) நிखिल भुवन निगिरणो द्गिरणावगत सर्वेश्वर स्वभाव
 னாய், சदैகரூபனாய்க் கொண்டு श्रीवैकुण्ठ நிலையனுயிருந்த வெம்பெரு
 மானுக்கு சுவியயமாக மன்குதமான ஸ்மৃதி கீர்த்நாஜ்ஜலி ப்மூத்யைகீகவூத்யே
 திவ்ய கந்நானுலேபந திவ்யமாலயாஸ்வர நிரதிசய தீசி யுக்த திவ்ய பூஷாதி சவ்
 ப்மோபகரணங்களுமாய்த்தன, ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமிருக்கும்படியே
 யென்கிறார் 2

இரண்டாம் பாட்டு

இ— ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த வீசனென்று ஸ்வயித்துத் தாப்யம்ருளிச்
 செய்கிறார் (நிखिलेत्याடியால்) ஏகமூர்த்திக் தென்கிறதையுரைக்கிறார்
 (सदैकेत्याடியால்) சदैகரூபத்வம் பர ரூபத்துக்கு ப்ரிசிட்மமாகையாலிங்கே
 வீகூண்ட நிலயத்வமும் கலிதமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் श्रीवैकुण्ठ-
 त्याடியால்) என்னெஞ்சம், எனதுடைய வாசகம், என்கை கூப்பு,
 என்கிற விடங்களில் ப்ரஸிமாசத்துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
 (स्वविययमित्याடியால்) என்னெஞ்சமென்றது கீழ்ப் பாட்டில் உக்த
 மாகையாலே இங்கு லக்ஷணயா மனோயாபாரபரமென்று காட்டுகிறார்
 (स्मृतिशब्दத்தாலே) வாசகஞ்செய் மாலையே யென்கிறதை சங்க்ரஹிக்
 கிறார் (कीर्तन शब्दத்தாலே) கை கூப்புச் செய்கை யென்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (अञ्जलि शब्दத்தாலே) இது உபலக்ஷணமென்று நினைத்
 தருளிச் செய்கிறார் (प्रभुनीत्याடியால்) பூசஞ்சாந் தென்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (दिव्य गन्धेत्याடியால்) புணையங் கண்ணி யென்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (दिव्य माल्यवென்று) வான் பட்டாடை யென்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (अस्वरवென்று) தேசமான வென்கிறதை யுரைக்கிறார்
 (निरतिशयेत्याடியால்) அணிகலனு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (दिव्य-
 भूषणवென்று) பாட்டுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஒருவனுடைய
 इत्याடியால்) 2

சு— ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த - லோகங்களை நிகிரணம் பண்ணி சூழித்த
 வனான, ஈசன் - मत एव ईश्वरனான, நியந்தாவான வென்றபடி.
 எந்தை - स्वामியான, ஏகமூர்த்திக்கு - सदैकरूपையான மூர்தியை
 யுடையவனுக்கு, என்னெஞ்சமே - என்னுடைய ஸ்மூதியே, நெஞ்ச
 மென்றது இங்கே லக்ஷணயா ஸ்மூதிபரம், பூசும் சாந்து - स्पृष्टம். என
 துடைய - என்னுடைய, வாசகஞ் செய் - वाचकங்களாலே செய்யப்
 பட்ட, ஶ்ஷங்களுலே ரசித்தப்பட்ட வென்றபடி. மாலையே மாலா-
 सदृशமான பவந்நமே, புணையங்கண்ணி - சாத்தத்தக்க திருமாலே,
 அஃதே - அதுவே, அந்த வாசகஞ் செய் மாலையே யென்றபடி.

அ— ஏக மூர்த்தி யிரு மூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பல மூர்த்தி
யாகி யைத்து பூதமா யிரண்டு கடரா யருவாகி
நாகமேறி நடுக்கடலுட் துயின்ற நாராயணனே யுன்
டுகமுற்று மாகத் தடக்கியாவியென் மாய்த்ததே.

3

அ— (ஏக மூர்த்தி) अप्राकृत नित्यसिद्ध दिव्यरूप विशिष्टं, श्रीवैकुण्ठ
निलयं, कोष्ठां प्रकृतिमहत् त्रिविधाहंकारमनः प्रभृति करण पञ्चभूत
चन्द्रसूर्यादि पदार्थान्कं, तदन्तर्वाति चेतनजातान्कं, स्रष्टावायं,

மூன்றாம் பாட்டு

இ — ஏகமூர்த்தி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அபாகுதேத்யாடியால்) இங்கே ஈலிதாய்மருளிச் செய்கிறார் (சுரீவீகூண்டேத்யாடியால்) இரு மூர்த்தி யென்கிறதின் அய்த்தைக் காட்டுகிறார் (புருதி மஹாநத்யாங்களாலே) மூன்று மூர்த்தி என்கிறதன் அய்த்தைக் காட்டுகிறார் (திரிவிதேத்யாடியால்) பல மூர்த்தி யென்கிறதின் அய்த்தைக் காட்டுகிறார் (மன: ப்ரஹ்மீத்யாடியால்) ஐந்து பூதமாய் என்கிறதன் அய்த்தைக் காட்டுகிறார் (பஞ்சபூதேத்யாடியால்) இரண்டு கடரா யென்கிறதின் அய்த்தைக் காட்டுகிறார் (சுந்திரேத்யாடியால்) அருவாகி என்கிறதின் அய்த்தைக் காட்டுகிறார் (ததந்தர்வீத்யாடியால்) ஆகி ஆய் என்கிற பதங்களுக்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (சுரீவாய் என்று) சேதனனுக்கு சுரீவாயை

சு-வான்-அதி ஸுத்யமான, வான் ஸதம் அதி ஸுத்யத்தைச் சொல்லும். பட்டாடையும- பட்டுத்திருப்பரியட்டமும், ஆடை - வஸ்து, என்கை கூப்புச் செய்கையே - என்னுடைய. மஹாலிங்கநமே, தேசமான - தீபுமான, அணிகலனும் - அணியப்பட்ட பூரணங்களும், அணிகை-அலங்காரமாகச் சாத்துகை; கலன் - பூரணம், அவனையிலையெல்லாததையும் தனக்கிப்படி பண்ணிக் கொண்டா நென்றபடி.

2

ஏக மூர்த்தி - சதீகரூபமான பரரூபத்தை யுடையவனான தான் இரு மூர்த்தி - ப்ரகதி மஹாஹ ஸரீரஹ்வி விசிஷ்டனாயும், மூன்று மூர்த்தி - திரிவிதாஹ்ஹ ஸரீரகனாயும், பல மூர்த்தி - பகாத்தேந்திரியாஹ்வி பஹுமூர்தி விசிஷ்டனாயும், ஆகி - ஜனித்து, ஐந்து பூதமாய் - பஞ்சபூதரூபனாயும் ஜனித்து, இரண்டு கடராய் - சந்திரசூர்யரூபனாயும் ஜனித்து, அருவாகி - ஜிவஸரீரகனுமாய், நாகமேறி - நாகமஹிஹ, நடுக்கடலுள்-சமுத்ர-மஹத்திலே, துயின்ற - ஜயிதனான, துயிலு கை - ஜயனிக்கை, கடலுள் துயின்ற என்கிறவிடத்திலே லகாரஸ்ய தகாரே பரே உபயோ:

அ— மாய்த்தலெண்ணி வாய் முலை தத்த மாயப் பேயுயிர்
மாய்த்தவாய மாயனே வரானனே மாதவா
பூத் தண்மாலை கொண்டுனைப் போதால் வணங்கேனேறு நின்
பூத் தண்மாலை நெடு முடிக்குப் புனையுங் கண்ணி யெனதுயிரே 4

ஆ—அவற்றினுடைய சித்தியைமாய் அந்தரியமதயாவஸ்திதனாய், சூழமான
ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணையையுடைய திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்
தருளி நாகபயங்குசாயியாயிருந்த நாராயணனே யுன் திருமேனிக்கு அபேஷித
மான சர்வ் ப்ரோகங்கனும் நானுன்றிறத்திற் பண்ணும் சமூதிகளையாகக்
கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய மஹாபுருஷத்தை அநுபவித்து என்
னுடைய கலேசமும் தீர்ந்தே நென்கிறார். 3

(மாய்த்தல்) அபிரக விருத்தி நிரசன சுவாஸ்தியம், அபிரக சமீகித.

இ--யாவது தைவ் ஜானவிகாஸாஸ்வஸ்தாபாடகனாக. இருமூர்த்தி இயாதி
களில் மூர்த்தி சாஸ்தத்தாலும் ஐந்து பூதமாய் இயாதி சாமானாஸிகரணத்
தாலும் வஹ்நி ஜகதந்தரியம்தவ் சிவமென்று காட்டுகிறார் (அவற்றி
னுடைய இயாதிதயால்) அந்தரியம்தவ் சித்தியைமென்னுமிடம் அர்யசுவாஸிவ
மென்று கருத்து. நடுக்கடலுட்நுயின்ற வென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய
மருளிச் செய்கிறார் (சூழமான இயாதிதயால்) உன்னாகமுற்று
மென்கிறதையுரைக்கிறார் (உன் திருமேனிக்கு இயாதிதயால்) அகத்
தடக்கியென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (நானுன்றிறத்தில்
இயாதிதயால்) ஆவியல்லன் மாய்த்ததே யென்கிறதையுரைக்கிறார்
(என்னுடைய இயாதிதயால்). 3

நாஸகாமி யாட்டு

மாய்த்தல் இயாதி மாயனே இயந்தத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்
செய்கிறார் (அபிரக விருத்தியாதிதயால்) வாமனனே யென்கிறதற்குத்
தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (அபிரக சமீகிதையாதிதயால்) போதாலென்

ச—டகாராஸே:; நாராயணனே-சமூகி, உன்னாகமுற்றும்-உன் திரு
மேனியினுடைய கருணத்தையும், உன் திருமேனிக்கு வேண்டிய
சுக் சந்தன பூஸாடிகளெல்லாததையுமென்றபடி. ஆகம் - டேஹம்.
அகத்து - உள்ளே, என்னுள்ளே யென்றபடி. அகம் - உள்.
அடக்கி - என்னுள்ளே யிருப்பனவாக அநுசந்தித்து என்றபடி.
உனக்கு சுக் சந்தனாடிகளென்னுடைய மன: ப்ரமூதிகளையா
யிருக்கிற படியை அநுசந்தித்து என்கை. ஆவி - மதாத்தாவானது

அ— கண்ணி யெனதுயிர் காதல் கனகச் சோதி முதலா
 வெண்ணில் பல் கலன் கருமேலுமாயு மஃதே
 தண்ணி முவுருகு நவிறுங் கீத்தியு மஃதே
 கண்ண னெம்பிரா னெம்மான் கால சக்கரத்தானுக்கே. 5

ஆ— ப்ரதனாய், ஸ்ரிய: பதியாயிருந்த உன்னை ப்ராக்ரதங்களிலே
 பூத்தண்மலை கொண்டு வணங்காதிருக்கச் செய்தேயும்
 உன்னுடைய பூத்தண்மலை நெடுமுடிக்கென்னுடைய அர்மாவே
 புனையுங் கண்ணி யாயிற்றென்கிறார். 4

(கண்ணி) ப்ரதிகூல நிரசன ஸ்வாவனான திருவாழியையுடைய
 னான கண்ணனுக்கு தன் திருவடிகளிலும் திருமார்விலும் திருத்
 தோளிலும் சாத்தியருளக் கடவ திருத்துழாயென்னுடைய அர்மா

இ— கிறதை யுரைக்கிறார் (பாப்தேயாடியால்) பூதநா ஸ்த்ய பானாதி வ்யாபார
 ஜந்யாயாச சமயங்களிலே யென்றபடி. ஷேஷம் ஸ்பஷ்டம். 4

ஐந்தாம் பாட்டு

கால சக்கரத்தானுக்கு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்
 கிறார் (ப்ரதிகூலேயாடியால்) புனையுங்கண்ணி எனதுயிர் என்றது கீழ்ப்
 பாட்டிலுஞ் சொல்லி யிருக்கையாலும் புனருகியாகாமைக்காக

ச— அல்லல் - து:கத்தை, மாய்த்தது - போக்கிற்று, நிதும் உமாயிற்
 ரென்றபடி. 3

மாய்த்தலெண்ணி - சந்தாரத்தைக்கோலி, இன்னொருடைய
 வென்று சொல்லாமையாலே சவத்தினுடையவும் சந்தாரத்தைக்
 கிடீரவள் கோலிலந்த தென்கிறார். ஸ்ரீரிரயை நலிந்தால் ஸ்ரீரம்
 தன்னடையே நசிக்குமிதே. ராஜசன் பெருமானை நலிய வருகிற
 னென்று சொல்லும் அய்த்தை "அஸ்தாந் ஹந்து" ந சந்தய:", என்னுமிதே
 மஹாஜர். வாய் - திருப்பவளத்திலே, முலை தந்த - ஸ்தனத்தைக்
 கொடுத்தவளான, மாயப்பேய் - மாயவினியான பூதனையுடைய,
 உயிர் - ப்ரானை, மாய்த்த, நசிப்பித்தவனான, ஆய - ஸோபாலனான,
 மாயனே - அப்யய்மூதனே, வாமனனே மாதவா, போதால் - பூதநா
 ஸ்த்ய பான மஹாவலி யஜ்வ'த மமநாயாச சமயங்களிலே, பூத்தண் மலை
 கொண்டு - தண் பூமலையென்று மாறி அந்விப்பது. ஸீதல புஷ்
 மலையைக் கொண்டென்றபடி. உன்னை வணங்கேனெனும் -

ஆற— கால சக்கரத்தொடு வெண்சங் கங்கை யேத்தினுய்
ஞால முற்று முண்டுமிற்த்த நாராயணனே யென்றென்
ருமெயிட்டு தானழைத்தா லொன்றுங் வாராயாகிலுங்
கோணாமென் சென்னிக்குள் கமலமென்ன குரைகழலே.

ஆ-அசங்குயே நானாவிஷ் டிவ்ய மூரணங்களும் ச்வோசித டிவ்ய பீதாம்பரமும் சுவ
லோகங்களுஞ் சொல்லியேத்துந் தன்னுடைய கீர்தியும் மற்றுமெல்லா
மென் காதலே யென்கிறார்

இ— விங்கே துலசீ தாம பர மென்கிறார் (தன் திருவடிகளிலும் (இत्याடியால்) எண்ணில் பல் கலன்களு மென்கிறதையுரைக்கிறார் (அசங்ஹேயேत्याடியால்) ஏலுமாடையுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (स्वोचिते त्याடியால்) மூவுலகு நவிறறும் கீர்த்தியுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (सर्वेत्याடியால்)

சு- ஸேனிக்கப்பெற்றேனில்லையாகிலும். எனதுயிரே-மதியாந்மாவே, மத்சுவரூபமே வ்யன்றபடி, நின் - உன்னுடைய, பூத்தண்மாவை-தண் பூ மாவை வ்யன்று மாறி மனவியிப்பது. சீதலபூ மாலா சாலியான என்றபடி. நெடு முடிக்கு - நீளமான திவ்ய கிரீடத்துக்கு, புனைபுங் கண்ணி - சாத்தத்தக்க பூபதாமம், புனைதல் - கட்டுதல். இங்கே சாத்துகையைச் சொல்லுகிறது, கண்ணி தாமம்.

கண்ணன் - கண்ணன, எம்பிரான் - அஸ்துபகாரகன
எம்மான் - அஸ்த்வாமியான், கால சக்கரத்தானுக்கு - ஶத்ருக்களுக்கு
காலசடசமான சக்ரத்தை யுடையவனுக்கு, காலோ மூயு:, எனதுயிர் -
மடீயஸ்வரூபமானது, புனையுங்கண்ணி - சாத்தத்தகுதியான துலசி-
தாமம். காதல் - என்னுடைய ஸ்நேஹமானது. கனகச் சோதி -
கனகமயமாய் தெஜிष्ठமான, முடிமுதலா - கிரீடம் முதலான
எண்ணில் - சங்க்யாசூன்யங்களான, பல் - அவாந்தரமேதத்தாலே வறுக்க
ளான, கலன்களும் - மூஷணங்களும், அஃதே - அந்த ஸ்நேஹமே, ஏலும்
ஒத்திராநின்ற, அநுரூபமாகா நின்ற என்றபடி, ஆடையும - திருப்
பரியட்டமும், மூவுலகும் - த்ரிவிதாட்மவர்ட்மும், நண்ணி - கிட்டி,
நவிற்கும் - செல்லும்படியான, நவிலுக்கை - செல்லுக்கை,
ஸ்துதிக்கும்படியான என்றபடி. கீர்த்தியும் - கீர்த்தியும், அஃதே -
அந்த ஸ்நேஹமே

ஆ - (கால சக்கரத்தொடு) சர்வஜ்ஞம் சர்வசக்தியாயிருந்த வுன்னாலும் விசுலேஷிக்க வெண்ணுத தொருபடி என்னோடே சர்வலேஷித் தருளினு யென்கிறார். அஹிந விருதி நிரசனஸ்வभावமான ஶங்கு சக்ராதி டிவ்யாயுதோபேதஞம் காருண்ய சௌஹர் சௌசீல்யாதி கல்யாண குண விசுலிஷுஞாயிருந்த

ஆறாம் பாட்டு

இ - இப்போதெம்பெருமான் தாம் அபேஷித்தபடி தம்மோடே கலந்திருக்கச் செய்தே ஓலமிட்டு நானழைத்தா லொன்றும் வாரா யாகிலு மென்றிப்படி விரஹதீயில் போலே பேசுவானென்ன இந்த ஹ் ப்ரகரணானுசுரணமாகப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லக் கோலி பூர்வா஢் துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சர்வஜ்ஞ இத்யாடியால்) உத் தா஢் துக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (உன்னாலும் இத்யாடியால்).

இந்த யோ ஜனைக்கு அநுசுரணமாக ஶதார்த்தம்.

கால சக்கரத்தொடு - ஶங்குகளுக்கு சூர்யுச஢்ஷமான சங்கத் தோடே, வெண் சங்கம் ஢வலமான ஶங்கத்தை, கை ஏந்தினாய் - ஹஸ்தங்களிலே ஢ரத்தவனே, ஞாலமுற்றும் - லோகங்களெல்லா வற்றையும், உண்டு மிழ்ந்த - ஢்ஷித்து சூரீத் தவனான, நாராயணனே, என்றென்று - இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லி, ஓலமிட்டு - கூப்பிட்டு, ஓலமிடுகை-கூப்பிடுகை. நானழைத்தால் - நான் அஹ்நம் பண்ணினால், ஒன்றும் வாராயாகிலும் - ஶீவத் தும் வாராதிருக்க நினைப்பாயாகிலும், நானிப்படி யழைத்தாலும் வாராதிருக்கும்படி இப்போது விசுலேஷிக்க நினைப்பாயாகிலும் என்றபடி. கமலமன்ன - ப஢்ஷ ஶ஢்ஷமான, அன்னவென்று ஶ஢்ஷம் உன் - உன்னுடைய, குரை கழல் - ஢ூஷ ஢வனி யுகங்களான திரு வடிகள், குரை ஢வனி, என் சென்னிக்கு - என்னுடைய ஶிரஸ் ஸுக்கு, சென்னி ஶிரஸ்ஸு, கோலமாம் - அலங்காரமாம் - நீ விசுலே- ஶிக்க நினைத்தாலும் உன் திருவடிகள் என் ஶிரஸ்ஸை விட்டுப் போகாதென்றபடி. சர்வ் சக்தியான உன்னாலும் விசுலேஷிக்கப் போகாதே என்னோடு சர்வலேஷித்தாயென்கை.

இந்த யோஜனையில் ஒன்றும் வாரா யென்னுமிடம் கிலிஷமாகை யால் யோஜனாந்தரமருளிச்செய்கிறார். அதில் ப்ரதமபா஢்த்தையுரைக் கிறார் (அஹிதேத்யாடியால்) நாராயண ஶதார்த்தம் மருளிச் செய்கிறார் (காருண்ய- த்யாடியால்) தூதீயபா஢்த்துக்குத் தாத்பர்யம் மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இத்யாடியால்) இப்படி யென்கிறது கீழ்க்கு பாட்டுகளிலும் உக்ரீத்யா

குரை கழல்கனித்த மன்கொண்ட கோல் வாமது
குரை கழல் கைகப்புலர்கள் கூட நின்ற நாயனே
வினாகள் பூவு ந்ருங் கொண்டேத்த மாட்டேனெழுந்
னுரை கொள் சோதித் திருவுருவ மென்ன தானி மேலதே. 7

அ—நீ இப்படி என்னோடு சர்லேஷியாதொழிந்தாலு முன்னுடைய
சர்லேஷியை எனக்கு சர்வ மோக்யமாம்படி என்னைப் பண்ணி யருளினு
யென்னவுமாம். 6

(குரை கழல்) प्रणजन परित्राणार्थமாக अवतीर्णोऽयं, अत्यद्भुत
दिव्य चेष्टितोऽयं, भक्त्येक समधिगम्यन्तः एवम् திருவடிகளிலே

இ— என்றபடி. तुरीयपादத்துக்குத் தாஃப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (உன்
னுடைய இத்யாதியால்) நான் அபேஷித்த படியெல்லா மிப்போது நீ
யென்னோடு சர்லேஷித்திரா நின்றாயே, இப்படி நீ யென்னோடு
சர்லேஷியா தொழிந்தாலு மெனக்கு வேறொன்றிலும் ஸூரியன் றிக்கே
உன் பக்கலிலேயே மோக்யத்வேனாஸக்தியாம்படி என்னையுன் பக்கல்
நிரதிசய ப்ரணயி யாக்கினு யென்கிறுரென்றபடி. இத்திருவாய் மொழி
யிலே யவனுடைய ப்ரணயித்வத்தைச் சொல்லா நிற்க நடுவே தம்
முடைய ப்ரணயித்வத்தை சொல்லுவானே னென்னில்; என்னுடைய
ஆத்மாஃமீயங்கள் உனக்கு ஸக் சந்தநாதி மோக்யங்களானுப்போலே உன்
னுடைய ஆத்மாஃமீயங்களே எனக்கு சர்வமோக்யங்களாய்த் தென்றிப்
படி அந்யோந்ய சூமனஸ்ய முண்டாம்படி யுன்னுடைய ப்ரணயித்வமென்னை
நிரதிசய ப்ரணயியாக்கித் தென்னைகக்காகச் சொல்லுகிறுரென்று
கருத்து. 6

ஏழாம் பாட்டு

प्रथम पादத்தில் अर्थात् सिद्धிக்கிற अर्थத்தை யருளிச் செய்கிறார்
(प्रणतेत्यादियால்). प्रथम पादத்துக்குத் தாஃப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அத்ய-
द्भुतेत्यादியால்) द्वितीय पादத்துக்குத் தாஃப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (भक्त्येक-

இந்த யோனீக்கு ஸ்லோகம்.

ச— நானழைத்தால் इत्यन्तं पूर्यवत् । ஒன்றும் வாராயாகிலும்-
ईषत् தும் வாராதிருப்பாயாகிலும், இப்போது சர்லேஷித்திருக்கிற நீ

கு—அதிशीतल पुण्य गन्ध पुष्प तोयादिकளைக் கொண்டு நான் சில வृत्ति களை பண்ணினாலவையுனக்கு भोग्य மாகை யிருக்கை யன்றிக்கே, நானொரு வृत्ति பண்ணுதிருக்கச் செய்தேயும் வாङ्मनसापरिच्छेद्य तेजो-मय दिव्य रूपனான வுனக்கு என்னுடைய आत्म सत्तையே ஧ரகமும் भोग्यமுமாயிற் றென்கிறார். 7

இ—त्याद்யால்) तृतीय पादத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதிशीतले-त्यादि இருக்கச் செய்தேயு மென்னு மளவாலே) உரைகொளென் கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (वाङ्मनसेत्याद்யால்) சோதித் திருவுருவ மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (तेजोमयेत्याद்யால்) என்ன தாவி மேலதே என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (உனக்கு इत्यादि யால்) 7

சு—முன்பு போலே संश्लेषியாதே நின்று நான் கூப்பிட்டழைக்கச் செய்தேயும் வாராதிருப்பா யாகிலு மென்றபடி. கமலமன்ன உன் குரைகழல், என் சென்னிக்கு - என்னுடைய शिरस्ஸுக்கு, சென்னி - शिरस्ஸு, கோலமாம் - अलङ्कारமாம், அதுவே யெனக்கு निरतिशय भोग्यமென்று நான் आसक्तனாயிருப்பே னென்றபடி. 6

குரை கழல்கள் - विस्तृतமான திருவடிகளை, குரை - विस्तारம், நீட்டி - अण्ड मिति पर्यन्तं ऊर्द्धमुखமாக பசர்ப்பித்து, மண் கொண்ட-महाबलि பக்கல் நின்றும் भूमियை गृहित்தவனான, கோல வாமனா - सुन्दरனான चामनனே, கை கூப்புவார்கள் - अञ्जलि பண்ணுகிற जनங் கள். குரைகழல் கூட நின்ற - भूषण इति युक्तமான வுன் திருவடி களை யடையும்படி நின்றவனான, மாயனே - आश्चर्य भूतனே, அஞ்ஜலி-मात्रलभ्यதையாலே, आश्चर्य भूतனென்றபடி. விரைகொள் - परिमल-युक्तமான, விரை - परिमलம், பூவும் - पुष्पத்தையும், நீருங்கொண்டு - तीर्थंत्तையுங் கொண்டு. ஏத்த மாட்டேனேலும் - स्तुतिக்க மாட்டே-नையாகிலும், ஈராழிக்கைக் குறுப்பாக வுனக்கென் பக்கலிலே अभिमुख्य முண்டாம்படி स्तुतिக்க शक्तனல்லேனாகிலு மென்றபடி. உரை கொள் - வாக்கைக் கொண்டதான, உரை - शब्दம் - वाक् - वाचकம், கொள்ளுகை - जयிக்கை, வாக்குக்கு परिच्छेद्यமல்லாத தான வென்றபடி. சோதி - तेजिष्ठமான, உன் திருவுருவம் - உன்-னுடைய दिव्य विग्रहம், என்ன தாவிமேலது - मदीयात्माவிन மேலே யிரா நின்றது, मत्स्वरूपाधीनமாகா நின்ற தென்றபடி. मत्सत्तையே யுன் வடிவுக்கு ஧ரகாடிகளாக நீ आसक्ति பண்ணுகிறு யென்கை. 7

ஐ— என்னதாவி மேலையா யேர் கொளேழு முகைமுத்
துன்னி முற்றுமாகி நின்ற சோதிஞான மூர்த்தியா
யுன்ன தென்ன தாவியு மென்ன துன்ன தாவியு
மின்ன வண்ணமே நின்ற யென்றரைக்க வல்லேனே.

8

ஆ— (என்னதாவி) नियन्तृतया सर्वलोकान्तः प्रविष्टनाய், அவாஸ சமஸ்த
காமநாயிருந்து வைத்து மடேக ஶாரகனாபிருந்தவனே, என்னுடைய
ஆத்மா நீ யிட்ட வழக்காயுன்னுடைய த்வீயாஸ்வரூபமும் நானிட்ட
வழக்காம்படியாக என்னுடனே கலந்தருளினாயென்று தம்மோடே
கலந்தருளின படியைப் பேசி அதொன்றும் போராமையாலே
பின்னையும் இன்னபடி என்னோடே கலந்தருளினாயென்றொன்றும்
சொல்ல நிலமல்லவென்கிறார்.

8

எட்டாம் பாட்டு

இ— ஏர்கொளேழுமுகமும் துன்னி முற்றுமாகி நின்ற என்கிறதற்
குத் தாத்பய் மருளிச் செய்கிறார் (नियन्तृतयेत्यादियाல்) என்ன தாவி
மேலையாய் என்கிறவிடத்தில் अभिप्रेतार्थ மருளிச் செய்கிறார் (अवाप्ते-
स्यादियाல்) என்னதாவி மேலையா யென்கிறதற்குத் தாத்பய் மருளிச்
செய்கிறார் (मदेकेत्यादियाல்) உன்ன தென்ன தாவியு மென்கிறதற்
குத் தாத்பய் மருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய இத்யாடியால்) என்ன
துன்ன தாவியு மென்கிறதற்குத் தாத்பய்மருளிச் செய்கிறார் (உன்
னுடைய இத்யாடியால்) துரியபாடத்துக்குத் தாத்பய் மருளிச் செய்கிறார்
(இன்னபடி இத்யாதி) ||

8

ச— ஏர் கொள் - सौन्दर्य யுக்தங்களான, ஏர் - सौन्दर्यம், தம்மோடு
சங்ஸேபித்த பின்பு எம் பெருமானுடைய விமூதியும் சௌந்தர்ய யுக்தமாய்த்
தென்கிறார். शरीरं तुष्टानुवाधே शरीरமும் उज्ज्वलमाभिधே, ஏழுமுக
மும் - सप्तलोकங்களாயும், துன்னி - துத்து, பூரித்து, பூர்ணமாக வ்யாபித்து
என்றபடி, முற்றுமாகி நின்ற - कृत्स्न प्रकारகனாய் நின்ற, சோதிஞான
மூர்த்தியாய் - स्वप्रकाश ज्ञान स्वरूपनाய், மரந்யாஸ வபுஷ: प्रपत्ते: என்கிற
விடத்தில் वपुशशब्दம் போலே இங்கு मूर्ति शब्दம் स्वरूप परம். विग्रह-
परமாகவுமாம். ஞானத்தை மூர்த்தியாக வுடையவன் - ஞான
மூர்த்தியான், அவனுக்கு सम्बुद्धि ஞான மூர்த்தியா யென்று,
என்னதாவி மேலையாய் - என்னுடைய ஆத்மாவின் மேலே யிருக்
கிறவனே, இதுவும் सम्बुद्धि, मत्स्वरूपाधीनனே என்றபடி, மடேக ஶாரக

மு— உரைக்க வல்லேனல்லே னுன்னுலப்பில் கீர்த்தி வெள்ளத்தின்
கரைக்கணென்று செல்வனுன் காதல் மைய லேறினென்
புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பாஞ்சுடரே
யிரைத்து தலை மேன் மக்களேத்த யானு மேத்தனென் 9

ஆ— (உரைக்க) நானுரைக்க வல்லேனல்லேன், வல்ல வ்ஸத்தைச்
சொன்னாலோ வென்னில்; என்னோடே நீ கலந்த கலவியாகிற
உன்னுடைய நிர்வாகி கீர்த்தி வெள்ளத்தின் கரையினருகே தான்
செல்ல முடியுமோ? இப்படி அபூமியான கீர்த்தியைச் சொல்லுவா
னென்னென்னில்; உன்னையுள்ளபடியே யெனக்குக் காட்டித் தந்து

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ— உன்னுலப்பில் கீர்த்தி வெள்ளத்தின் கரைக்கணென்று
செல்வனுனென்றது உரைக்க வல்லேனல்லே னென்கிறதைக்
கொண்டு புனருகி யாகாதோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (வல்ல
வ்ஸத்தை இத்யாதியால்) புகடேசமும் சொல்ல ஶக்தனல்லேனென்கை
யிலே தாத்ஸ்யமாகையாலே புனருகி யில்லை யென்றதாயிற்று. உன்
னுலப்பில் கீர்த்தி யென்கிறதற்குத் தாத்ஸ்ய மருளிச் செய்கிருர் (என்
னோடே இத்யாதியால்) கரைக்கணென்று செல்வனுனென்கிறதற்குத்
தாத்ஸ்ய மருளிச் செய்கிருர் (கரையின் இத்யாதியால்) இப்படி என்னால்
ஏத்த ஶக்யமன்றென்று சொல்லி யானு மேத்தினெனென்று
மேலோடே சொல்லுகை விருத்தமன்றே வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர்
(இப்படி இத்யாதியால்) புரைப்பிலாத பரம்பரனே யென்கிறதற்குத்
தாத்ஸ்ய மருளிச் செய்கிருர் (உன்னையுள்ளபடி இத்யாதியால்) பொய்

சு— னுனவனே யென்கை, என்ன தாவியும்-மதியாத்தாவும், மத்ஸ்வரூப
முமென்றபடி. உன்னது - த்வதியம், த்வத்ஸ்வரூபமாய்த் தென்றபடி,
உன்ன தாவியும் - த்வதியாத்தாவும் - த்வத்ஸ்வரூபமுமென்றபடி, என்னது-
மதியம், மத்ஸ்வரூபமாய்த் தென்றபடி. இன்ன வண்ணமே நின்ற
யென்று - இன்ன பகாரமாக வென்னோடே கலந்து நின்றயென்று,
உரைக்க - சொல்லுகைக்கு, வல்லேனே - வல்லேனே, யத;
அல்லேனென்று பதஞ்சேதம், உரைக்க வல்லேன் - சொல்ல மாட்டே
னென்றபடி. என்னால் சொல்ல ஶக்ய மன்றென்கை. 8

உரைக்க = உன்னுடைய கீர்த்தியைச் சொல்லுகைக்கு,
வல்லேனல்லேன் - ஶக்தனல்லேன், உலப்பில் - அவ்வி ருத்தமான,

யானுமேத்தி யேமுலகு முற்றுமேத்திப் பின்னையுந்
தானுமேத்தினுந் தன்னையேத்த வேத்த வென்கெய்துந்
தேனும் பாலும் கன்னனு மமுதுமாகித் தித்திப்ப
யானுமெம் பிரானையே யேத்தினேன் யானுய்வானே

10

ஆ-பின்னை அநன்ய ப்ரயோஜனனாய்க்கொண்டு என்னோடு கலந்த கலவி
யையே நிரவதிக தெஜஸ்ஸாக வுடையவனே இந்த கலவியை பரம
பக்தி யுக்தரான அயர்வறுமமரர்கள் அபினிவெசத்தாலே எங்ஙனே
பித்தேறி யுன்னை யேத்தினார்கள். அப்படியே நானுமென்
னுடைய அபினிவெசாதிசயத்தாலே பித்தேறி யேத்தினேன் என்கிறார்.
9

(யானுமேத்தி) ஏத்த வல்லீரா யேத்தி நீரா னுலே

இ-யிலாத பரஞ்சுடரென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்.
(அநன்யப்ரயோஜனன் இत्याடியால்) நல்ல மேன் மக்களென்கிறதற்குத்தாத்பர்ய
மருளிச் செய்கிறார் (பரமேத்யாடியால்) இரைத்து ஏத்த என்கிறதற்குத்
தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (அபினிவெசேத்யாடியால்) காதல் மைய
லேறினேன் என்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய
இत्याடியால்) சேவம் ஸ்பஷ்டம்.
9

பத்தாம் பாட்டு

ஏத்தக் கூடாதென்று கீழ்ப் பரட்டிலே சொல்லியிருக்க
அத்தையே யிப்பாட்டிலும் சொல்லுகை புனருத்தியன்றோவென்ன
அவதரிப்பிக்கிறார் (ஏத்தவல்லார் இत्याடியால்) இந்த ஶக்ஷைக்காகச்

ச-உலப்பு- அவதி, உன் கீர்த்தி வெள்ளத்தின்-உன்னுடைய கீர்தி
ப்ரவாஹத்தினுடைய, கரைக்கண் - கரையிலே; கண்ணென்று சமஸ்யை-
வ்யயம், நான் என்று செல்வன். என்றைக்குச் சொல்லக்கடவேன்-
ஒரு நாளும் கிட்டக் கூடாதென்றபடி. செல்வனென்கிறன்காரத்
துக்கு ஸந்தியிலே ஶுபம், ஆனால் சொல்லுவானேனென்றில், காதல்
- ப்ரேமத்தாலே, மையல் - வ்யாமோஹம், ஏறினேன் - ஏறினவனானேன்,
அதியோமுத்யானேனென்றபடி, புரைப்பிலாத - ஶேட மில்லாதவனானேன்,
புரைப்பு - ஶேடம். என் பக்கல் ஶேடம் பண்ணாதவனானேன் வென்றபடி.
தன்னை யுள்ளபடி யென்க்குக் காட்டித்தந்தவனானேன் என்கை, பரம்
பரணே - ப்ரேமய: ப்ரணே, பொய்யிலாத - என்னோடு சமஸ்யைத்தில்
பொய்யில்லாதவனானேன் தனக். கென்பக்கல் ஶேடம் மந்தமாயிருக்க

ஆ-வென்னில், நானும் சர்வலோக வர்த்தகாளான சர்வாத்மாக்களும் சர்வாவிக்
சர்வஜ்யாதி குண விசிஷ்டனான வெம்பெருமான் றுனுங்கூட நின்று சர்வகால
முமேத்தினுல்தானவனுடைய நிரவதிகமான கீர்தி சமுத்தி
னருகே செல்லமுடியுமோ? இப்படி எம்பெருமான் றன்னாலுங்
கூட ஏத்தமுடியாத அவனுடைய கீர்தியை நீரேத்துவானேனென்
னில், இனிதாயிருந்தவாறே யேத்தினேன், இனிதாயிருந்தால்
முடியாத தென்று தொடங்குவாருளரோ வென்னில்; நானேத்தி
யல்லது வர்த்தகமாட்டாமையாலே யேத்தினேனென்கிறார். 10

இ-சொல்லுகையால் புனரூபியில்லை யென்று கருத்து. ஏழுலகுமுற்று
மென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (சர்வலோகையாதியால்) தானு
மென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (சர்வாவிகையாதியால்)
ஏத்த வேத்த வெங்கெய்து மென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்
கிறார் (சர்வகாலமும் ஜ்யாதியால்) இப்படி யொருவராலு மேத்தக்
கூடாதென்றவர் யானுமெம்பிரானே யேத்தினேனென்று உத்தராத்
திலே சொல்லுகை விரும்புமன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி
ஜ்யாதியால்) தேனும் ஜ்யாதிஏத்தினேன் ஜ்யந்தத்துக்குத் தாத்பயம் மருளிச்
செய்கிறார் (இனிதாய் ஜ்யாதியால்) இனிதாயிருந்தவாறே ஏத்தினே
னென்றவர் யானுய்வானேத்தினேனென்று தாம் ஸ்துதித்ததற்கு
ஜேவந்தரஞ் சொல்லுகை அநபேஷித மன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(இனிதென்றால் ஜ்யாதியால்) யானுய்வா நென்கிறதற்குத் தாத்பயம்
மருளிச் செய்கிறார் (நானேத்தியல்லது ஜ்யாதியால்) 10

ச-எனக்காக சம்ஸுலேஷிக்கை யன்றிக்கே ச்வயஜனமாக வென்னோடு
சம்ஸுலேஷித்தவனான என்றபடி, பரஞ்சுடரே - பர ஜ்யோதிஸ்ஸே, நல்ல
மேன்மக்கள் - அதிஷ்டாப்யரான குமாரர்கள், பரமபகியுகரான நிய-
சூரிகளென்றபடி. இரைத்து- ஓசித்துக் கொண்டு, ஏத்த - ஸ்துதித்த
வாறே, யானுமேத்தினேன் - நானும் ஸ்துதித்தேன். 9

தன்னை - அபரிஞ்சனான தன்னை, யானுமேத்தி - மயர்வறமதி
நலமருளப் பெற்ற நானும் ஸ்துதித்து, ஏழுலகும் முற்றும் - பாக்ஷ-
பிஷ் விபாகமற சர்வலோகஸ்திரான சர்வாத்மாக்களும், ஏத்தி - ஸ்துதித்து,
பின்னையும் - இதின் மேலேயும், தானுமேத்திலும். ச்வத்சர்வஜனான
தானும் ஸ்துதித்தாலும், ஏத்த ஏத்த - ஸ்துதிக்க ஸ்துதிக்க, எங்கு -
2ந்த குண விசயத்தில், எய்தும்-முடியப்போம், ஒரு குண விசயத்திலும்
முடியப்போகா தென்றபடி. ஒரு குணமும் ஸ்துதித்து முடியா

ஞ— உய்வுபாய மற்றின்மை தேறிக் கண்ணனென் கழல்கண்மேற்
செய்ய தாமரைப் பழனத் தென்னன் குருகூர்ச் சடகோபன்
பொய்யில் பாடலாயிரத்துள் விவையுந் பத்தும் வல்லார்கள்
வைய மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணு மான்வர் மண்ணோடே

11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஞ— (உய்வுபாயம்) பொய்யில் பாடலென்றது - இப்படி யெம்
பெருமான் - நிரவதிகமான அமினிவெசத்தோடே கூட வெண்ணோடு
கலந்து பறிமாறின பறிமாற்ற மித்தனையும் மெய்யென்கிறார். 11

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ—

நிகமனம்

தென்கை. தேனும் பாலும் - ஸ்ரீமத், கன்னலுமமுதுமாகி - குடமும்
அமுதமுமாய். தித்திப்ப - தித்தித்தவாறே, மதுகிராதிவத் தோயமா
யிருந்தவாறே என்றபடி. யானும் ஸ்ரீமதல்லாத நானும், எம்
பிரானையே யேத்தினேன் - ஸ்ரீமத். யானுய்வான் ஏத்தினேன் -
நான் உஜிவிக்க ஈசுடையவனாய் ஸ்துதித்தேன், ஸ்துதியாதபோது
ஈரிக் க மாட்டாமையாலே நான் ஈரிக் கைக்காக ஸ்துதித்தேனென்ற
படி. 10

ஈ— உய்வுபாயம் - ஈரிக் கைக்கு உபாயம், உய்கை - உஜிவிக்கை,
ஈரிக் கை யென்றபடி. மற்று ஸ்துதிக்கையைத் தவிர வேறு,
இன்மை - இல்லாமையை, தேறி - தெளிந்து, கண்ணன் கழல்கள்
மேல் - கண்ணனுடைய திருவடிகள் விஷயமான, இது பத்துக்கு
விசேஷம், செய்ய தாமரைப் பழன - அருண தாமரச யுக்த கெடார சாலி
யான, பழனம் - கெடாரம், தென்னன் குருகூர்ச் சடகோபன் - தென்
னோட்டில் திருநகரியை யுடையரான ஸ்ரீகோபருடைய, பொய்யில் -
அந்நரஹிதமான, பாடலாயிரத்துள், எவா ஸ்ரீமதத்திலே, இவை
பத்தும் வல்லார்கள் - ஸ்ரீமத், வையம் ஸ்ரீமயிலே, மன்னி - ஸ்ரீராய்
வீற்றிருந்து, உத்தராயிருந்து, வீணவ ஸ்ரீ யோடே கூட நெடுங்காலம்
பூமியிலேயிருந்து என்றபடி. மண்ணோடே - ஸ்ரீமயோடே, லீலா
விஸ்மயோடே கூட என்றபடி. விண்ணும் - நியதிவிஸ்மயையும்,
ஆள்வர் - அநுபவிப்பர், ஸ்ரீரானந்தரமिति ஸ்ரீ: । 11

ஜானவீராய்யானுபாந ஸ்ரீமதேதாந் ராமானுஜ மஹாதிஸிகாய நம: ॥

श्री:

॥ द्रमिडोपनिषत्तात्पर्य रत्नावलिः ॥ (கோவை வாயாள்)

चेतो गन्धानुलेपस्तुति वचन कृत स्रक्पटोज्जल्युपात्ता-

लङ्कारः प्राणवासी कलितवर शिरो भूषणश्चेतनेन ।

शीर्ष्णा तत्पाद पीठस्वतनु सदनता मात्मरूपे वितन्वन्

— अन्योन्यात्मत्व योगात् प्रभुरगणि मिथः श्लिष्टभावोऽथ तेन ॥

(चेतो गन्धानुलेपः) தின் பூவை வீயா மேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென் னெஞ்சமே - அழிதருடைய மனஸ்ஸைச் சூரமிச்சநமாக வுடையனுமாய், (ஸ்துதிவచന கृत ச்ரக்‌படோஜ்ஜல்யுபாத்தாலங்காரः) புணையங் கண்ணி இत्यादि ஸ்துதிவचனங்களை திருமாலை திருப்பரிவட்டங்களாக வும், அஜ்ஜலியை அமரணமாகவு முடையனுமாய் (பாணவாசி) உன்னாக முற்று மகத்தடக்கியாவியல்லல் மாய்த்ததே - பாணனை வாச ஸ்தானமாக வுடையனுமாய், (கலிதவர ஶிரோ பூஷணச் சேதனேன) பூத் தண்மாலை நெடு முடிக்குப் புணையங்கண்ணி யென துயிரே - அர்மாலை ஶிரோபூஷணமான திருமாலை யாக வுடையனுமாய், சேதனேன என்கையாலே சேதன விசேஷ மூதமான சேதனத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷ மான ஸ்நேஹத்தை, காதல் கனகச் சோதி முடிமுதலா என்று அனந்தர ஶாபீயில் சொல்லுகிற கிரீடம் முதலான அமரணங்களாக வுடையவா னென்று சொல்லிற்றமென்று சூசிதமாகிறது. ஶீர்ஷா தத்‌பாட பீடः) கோலமாமென்சென்னிக்குன் கமலமன்ன குரைகழலே-ஶிரஸ்ஸை திருவடிளுக்கு பீடமாக வுடையனுமாய் (ஸ்வதனு சதனதா மாத்ம ரூபே விதந்வந்) உரை கொள் சோதித் திருவுருவ மென்னதாவி மேலதே - அர்மாலைத் தன்னுடைய தீவ்ய விஶ்ஹத்துக்கு ஶூஹமாக வுடையனு மாய், (அந்யோந்யாத்மத்வ யோகாத் ப்ரஹு) உன்ன தென்ன தாவி யு மென்ன துன்ன தாவி யும், புரைப்பிலாத, இत्यादि யானுமேத்தி இत्यादि, அழிதருடைய அர்மாத்தமியங்களும் தன்னுடைய அர்மாத்தமியங் களும், அந்யோந்யமிட்ட வழக்காம்படி நிற்குமவனாய், இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் தன்னுடைய சர்வஸ்வரத்வத்தில் புரையில்லாதபடி நிர்வஹித் தெஜோ யுக்தனுமாய், அத எவ சர்வ சேதனராலும் தன்னாலும் யதாஶத் ஸ்துத மஸக்யனுமாயிருக்கிற வெம்பெருமான் அழிதரும் தானும் பிரியாதே அந்யோந்ய சூரஸ்துதியிருக்கு மென்று "கோவை வாயாள்" என்கிற தசகத்தில் ஆழ்வாராலே நிஷ்கலிக்கப் பட்ட தென்கிருர்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல்

திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்

நாலாம் பத்தில் முன்னுந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

நாலாந் திருவாய்மொழி

ஆ— மண்ணை யிருத்து துழாவி வாசனை மண்ணிது வென்னும்
விண்ணைத் தொழுதவன் மேவு வாகுத்த மென்று கைகாட்டும்
கண்ணையுண்ணீர் மலிக நின்று கடல் வண்ணனென்று மண்ணே யென்
பெண்ணைப் பெருமைபல செய்தார்க் கென்செய்கென் பெய்வையுடே 1

ஆ— (மண்ணையிருந்து) இப்படி ஸ்ரீராமனான ஸ்ரீராமனை விசேஷித்தாளொரு பிராட்டி யந்த விசேஷ வ்யசனத்தாலே பிச்சேறிச் சொல்லுகிற பாசுரங்களை யவளுடைய திருத்தாயார் சொல்லி யலற்றுகிறாள். எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யசனத்தைக் கண்டு

நல்லாந்திருவாய் மொழி

இ— இப்படி ஷகவத்சர்ஸலௌஸத்தாலே ஹ்யூராயிருந்த ஆழ்வார் இத் திருவாய் மொழியிலே விரஹ வ்யஸனத்தைப் பேசுகை அசங்கத மன்றோ வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதியால்) கீழ்த் திருவாய் மொழியிலே அவனுடைய ஷநயித்வகுணாநுஷய ஜநிதமான நிரவதிக்ரபீதி யானது இவருடைய ஸ்ரூபமுமழியு மென்னும்படி உஹ்லமாய் அடங் காமையாலே இந்த ப்ரீதி ஸாதிமக்ஷைக்காக இவருடைய ப்ரகூதி யறிந்துள்ள எம்பெருமானிவரை விஸ்லேசித்து நிற்க இப்படி ஷநயி யான இவனைக்காணாமையாலே பிச்சேறின தம்முடைய வ்யஸனங் களைக் கண்டு தம்முடைய வ்யஸுக்கள் ஷோகிக்கிறப்படியை அந்யாபதேஸத் தாலே பேசுகிற ரென்று கருத்து. சொல்லி யலற்றுகிறுளென்றது தன் பெண்ணுடைய வ்யஸனங்களை பராமசிக்கு வந்த வ்யஸுஸ்திரிகளைக் குறித்துச் சொல்லி யலற்றுகிறுளென்றபடி.

முதற் பாகம்

மண்ணையிருந்து தழாவி என்கிற விடத்திலே இருந்து என்கிற படித்தாலே இது: பூர்வீருப்பு கொள்ளாத படியான வ்யசனாபிக்யம் தோற்றுகிறதென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானை வ்யாடியால்) ஆற்ற மாட்டாதேயென்றது பொறுக்கமாட்டாதே

சு— பெய்வளையீர் - பெய்யப்பட்ட வளையை யுடையீர் காள் !
பெய்கை - வரிக் கை, இங்கே ஸ்ரீராமாக இடுகையைச் சொல்லு.

அற— பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பிடு பிரான் கிடக்குங் கடலென்னுஞ்
செய்யதோர் குடியிற்றைக் காட்டிச் சிரீதான் மூர்த்தி யீதென்னும்
ஐத்யுங் கண்ணீர் மல்க நின்று நாரணனென்னு மவ்ளே யெங்
தெய்வ வருகிற் சிறுமான் செய்கின்ற தொன்றறியேனே

2

ஆ—ஆற்றமாட்டாதே பண்டு எம்பெருமானிந்த லுக்கத்தையளந்
தருளின போதவன் திருவடிகளோடே சுவநித்ததிம் மண் ணென்று
பார்த்திந்த மண்ணைக் கொண்டு ஆவசித்து. அந்த ஸ்ரீதியாலே
அடியேன் வாமனன், மண்ணிது வென்றும் ஆகாசத்தை நாம
சாம்யத்தாலே திருநாடாகக் கருதித் தொழுது அடியேன் அவன்
மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும். அவனைக்காணு தொழிந்த
வாறே கண்ணையுள் நீர் மல்க நின்று கடல் வண்ணு வென்றழைக்
கும். இப்படி எம்பெண்ணைப் பெரு மையல் செய்தார்க் கென்
செய்கேன் பெய் வளையீரே என்றலற்றுகிறான்.

1

(பெய்வளை) இக் கடலை அவன் கண் வளர்ந்தருளுகிற

இ—யென்றபடி. இருந்து என்றிப்போ திருப்பு கொண்டதாக
சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பண்டு इत्याடியால்)
அடியேன் வாமனன், அடியேனவன் மேவு என்கிற விடங்களிலே
அடியே னென்றது-तत्तदनुभव ஸ்ரீதியாலே दास्यानुसन्धानம் பண்ணின
படி. यद्वा- அடியேனுடைய வாமனன் அடியேனுடைய அவனென்று
अन्वयமாகவுமாம். शेषं स्पष्टम् ।

இரண்டாம் பாட்டு

ஸ்ரீராமவிலங்குக்கு சந்நிஹிதமல்லாமையாலே இவள் பிரான்
கிடக்குங் கடலென்னக் கூடுமோ வென்ன? இதுக்கு அபிப்ரேத
மான ஹேதுவருளிச் செய்கிறார். (இக் கடலை इत्याடியால்) கண்ணன்

ச—கிறது, ஸூயிசுமாக இடப்பட்ட வலயங்களையுடைய ஸ்ரீகாளென்ற
படி. இருந்து-நின்றவிடத்திலே நில்லாதே, வ்யசனப்பட்டவிவள் பூவ்
ஸ்ரீவாமன வரண ஸ்பூர்த்தியான விந்த ஸூமியைக் கண்டு ஆவசித்து ஓரிடத்
திலே யிருந்து, மண்ணை - ஸூமியை, துழாவி - तदीयत्वं ஸ்ரீதியாலே
परिमाज्जनம் பண்ணி, இது வாமனன் மண்ணென்னும் - இது
வாமனனுடைய ஸூமியென்று சொல்லா நிற்கிறான் “तेनैव पूर्वं माक्रान्त
आश्रमश्रम नाशनः । मया तु भक्त्या तस्यैव वामनस्योप भुज्यते” என்று
சித்தாசிரமத்தை விவாமித்ரன் விரும்பினாப் போலே யிவ்விந்த ஸூமி

ஆதிருப்பாற் றடலாகக்கருதி தன்னுடைய பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பி பிரான் கிடக்கும் கடலென்னும், எம்பெருமானும் பிராட்டியும் ஆதित்யனுமவனுடைய பசையும் போல விருக்கையாலே அந்த ஆதित்யனைக் காட்டி சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்னும், தன்கைக்கவ னெட்டா தொழிந்தவாறே தையும், அந்த வ்யசனத்தை ஸஹித் மட்டாமையாலே கண்ணீர் மல்க நின்று நாரணனென்னும், ஆசுரயமூர்த்தியான இவள் செய்கிற செயலொன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிறாள்.

2

இ—மூர்த்தி பிரான் மூர்த்தி என்றப்போலே சொல்லாதே சிரீதரன் மூர்த்தி யீதென்று சொன்னதற்கு அபிபிரேதமான நிவந்தனத்தைக் காட்டுகிறார் (எம்பெருமானும் இத்யாடியால்) “அந்யா ஹி மயா சிதா பாஸுரேண பமா யதா” இத்யாதிகளில்கே அபிபிரேதங்கள். தெய்வ வருணி லென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார். (ஆசுரயீத்யாடியால்) இவ் விரண்டு பாட்டுகளின் வ்யாக்யானத்தாலுமாக ததீயவஸ்துக்களையும் ததூலய வஸ்துக்களையும் கண்டு சிதிலராகிருரென்று தர்ஸிதமாகையா லித்திருவாய் மொழிக்கு கலேசாவஹ சஹித தூலயத்வ மென்கிற பகவதூகுணம் பரிபாடி மென்று சூசிதமாயிற்று. சுவிரஹிணா பகானா கலேசாவஹ: சஹித: சுவசம்வந்நித: தூலயாசு பதார்தா: யசு ச: தயூக:, தசு பாவ: கலேசாவஹ சஹித தூலயத்வம் |

2

சு—யெல்லாவற்றையும் ததீயமென்று விரும்புகிறுளென்று கருத்து. விண்ணை - ஆகாசத்தை, தொழுது - அஜ்ஜலி பண்ணி, அவன் மேவு வைகுந்த மென்று - அவன் நியவாசம் பண்ணுகிற வீகூண்டு மென்று, கை காட்டும் - வாசா சொல்ல ஐசையல்லாமையாலே ஹஸ்த-மூர்த்தியாலே காட்டா நிற்கும், உள் நீர் - நயனாந்தர்த வாணமானது, கண்ணை மல்க நின்று - நயனங்களை விஞ்சி பவஹிக்கும்படி நின்று, கடல் வண்ணனென்னும் - சமூதவர்த்தென்று சொல்லா நின்றாள், அன்னே என்று விவாதயூதகமவ்யயம், என் பெண்ணை பெருமையல் செய்தாருக்கு - என்னுடைய பெண் பிள்ளையை அதிசயிதமான பிச்சேறப் பண்ணினவர்க்கு, என் செய்கேன் - என்னத்தைச் செய்யக் கடவேன்.

1

ஆ— அறியுஞ் செந்தீயைத் தருவி யச்சுதளென்னு மெய் வேவாள்
 எறியுத் தண் காற்றைத் தருவி யென்னுடைக் கோவித்தளென்னும்
 வெறிகொள் துறாய் மலர் நாரும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற
 செறி வனமுன்கைச் சிறுமான் செய்கின்ற தென் கண்ணுக்கொன்றே 3

ஆ— (அறியும்) எல்லாராலும் दाहक स्वभावत्वेन அறியப்படுகிற
 செந்தீயை யதினுடைய औष्ण्यத்தாலே எம்பெருமானாகக் கருதிச்
 சென்று सम्श्लेषித்து அந்த सम्श्लेष ஜனित மீதியாலே அச்சுத

முன்றும் பாட்டு

இ— மெய் வேவா ளென்று व्याख्येयபதத்தை அறித்து அதுக்குத்
 तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (அதினுடைய इत्याடியால்) समस्त सन्ताप

ச— பெய்வளை - मूयिष्ठமாக இடப்பட்ட வளைகளை யுடைத்தான,
 கடல் வண்ண னென்று अनुसन्धिकையாலே, பூரித்த வலயங்களை
 யுடைத்தான என்றபடி. विरह व्यसनத்தாலே எலவலயங்களான
 கைகள் கடல்வண்ண னென்றவாறே பூரிதவலயங்களாய்த்தன
 வென்று கருத்து. கைகளை கூப்பி - अञ्जलि பண்ணி, பிரான்
 கிடக்கும் கடலென்னும் - शरणार्थिनां देवानामुपकारकனாகக்காக
 அவன்கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலென்று சொல்லா நிற்கிறாள். தன்
 காது கேழ்க்க ஓயிக்கிற समुद्रத்தை इति शेष: । இப்படி रात्रियெல்லாம்
 போய் सूर्यனுதித்தவாறே, செய்யது-अरुण कान्तியான, ஓர் - अद्वितीय
 னான, ஞாயிற்றை-आदित्यனை, ஞாயிறு-आदित्यன், காட்டி. சிரீதரன்
 மூர்த்தியீதென்னும் - श्रीधरனுடைய மூர்த்தியிது வென்று சொல்லா
 நிற்கிறாள், ஈது - இது, आदित्यனையும் तत्प्रभैयையும் लक्ष्मी नारायणர்
 களாக भूमित்து श्रीधरனுடைய मूर्तियிது வென்று சொல்லா நிற்கிற
 ளென்றபடி. நையும் - இப்படி பெரிய பிராட்டியார் सन्निहितை
 யாயிருக்க நானவனைப் பெருதொழிவதே தென்று शिथिलैयாகா
 நின்றாள். கண்ணீர் - नयन ஜலங்கள், மல்க நின்று - प्रवहिक்கும்
 படி आर्तையாய் நின்று, நாரணனென்னும் - नारायणனென்று
 சொல்லா நிற்கிறாள், सम्बन्धगुणादிகளை ஸரிக்கிறுளென்று கருத்து.

3

3

2

அறியும் - அறியப்படா நிற்கிற, டாஹ்ஸுமாவத்வேன சவீர்ஜயமானமாந
வென்றபடி. செந்தீயை - அருணவர்க்கு அன அகியை, தமுனி - பஹ்ராம
கஹ்லுக் கஹ்லுக் கஹ்லுக் கருதி அஹ்லெவித்து, அஹ்லுதனென்னும் -
அஹ்லுதனென்று சொல்லும், நான் பஹ்லுத பஹ்லுத பஹ்லுத பஹ்லுத ரஹ்லுக்க

அ— ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி யொளி மணி வண்ணனே யென்னு
நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வாவென்று கூவு
நன்று பெய்யு மறை காணி ஓரணன் வந்தனென்றும்
என்றிள மையகன் செய்தானென்னுடைக் கேமளத்தையே. 4

ஆ— (ஒன்றிய) அதி சிதல பசுனான பூர்வந்நனைக் காட்டி இவ
னொளி மணிவண்ணனே யென்னும். நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி
இந்த லோகத்தை யளந்தருளுகக்காக மண்ணும் விண்ணும்
நிறைய மலர்ந்த வெம்பெருமானென்று நினைத்து நெடுமாலே

நாலாம் பாட்டு

இ— ஒன்றிய வென்கிற விடத்தில் ஈலிதாழ்மருளிச் செய்கிறார் (அதி-
சிதல பசுனான வென்று) ஒன்றிய வென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(பூர்வ நந்தாலே) அந்நுதவிக்க மாண குன்றத்தைத் தன்னோடு துய
சிலவயோ வுத்தான வெம்பெருமானாக ஐமிக்கைக்கு சாஷ்யமுண்டோ
வென்ன வருளிச் செய்கிறார். (இந்த லோகத்தை இயாடியால்)

ச—வந்தானென்று சொல்லா நிற்கு மென்றபடி. மெய் வேவாள் -
சரீரம் தவிக்கப்படாதவளாகா நின்றாள். மெய் - சரீரம், துணைத்
தழுவினோமென்றிருக்கையாலே நடந்த விரக சந்தாபையாக நின்ற
ளென்றபடி. எறியும் - வீசா நிற்கிற, எறிகை - வீசுகை, தண்
காற்றை - சிதல மாகுதத்தை, தழுவி - அலிங்கனம் பண்ணிக்
கொண்டு, என்னுடைக்கேவிந்தனென்னும்-என்னுடைய கோவிந்த
னென்று சொல்லா நிற்கிறாள், பா: விந்ததிதி கோவிந்த: | பசு மேய்த்த
அநந்தர் என்னோடு சந்தேகிக்கக்காக வந்ததில் நின்றும் வரா
நிற்கிற துணென்று சொல்லா நிற்கிறுளென்றபடி. வெறிகொள் -
பரிமலசாலியான, துழாய் மலர் நாளும் - துலசி பூவும் மணவா
நிற்கிறாள். ஆதலாலிவளவோடே கூடினவளாக வேணுமென்று
கருத்து. வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற - துக்கம்ங்களை யுடை
யவளான நான் பசுவித்த, இது சிறு மானுக்கு விசேஷம், செறி -
நிவிடங்களான, வளை - வலயங்களை யுடையதுகளான, முன்கை -

ஆ - வாவென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இலங்கொலி நீர் பெரும் பெளவம் மண்டியுண்ட பெருவயிற்ற கருமுகிலைக் காணிச், நாராயணன் வந்தானென்று மயில்கணின்குடுமாப் போலே யாலும் என்றிப்படி பிச்சேறப் பண்ணினு னென்னுடைய கோமளத்தை யென்கிறுள்.

4

இ - த்ரிக்ரமஞக ஐமித்தாளென்றபடி. நன்று பெய்யு மழை யென்கிறதற்கு திருநெடுந்தாண்டகத்தில் பாசுரத்தாலே தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (இலங்கொலி நீர் ஐயாடியால்) இதுக்கு அர்த்தம், இலங்கு ஶோபனமான, ஒலி நீர் - ஐவிக்கிற ஜலங்களை யுடைத்தான, பெரும் பெளவம் - மஹாசமுத்ததை, மண்டியுண்ட - சர்வமாய் பானம் பண்ணின, பெருவயிற்ற - மஹா ஜடர ஶாலியான, கருமுகில் - நீல-மேகத்தை, என்று - என்றது என்றைக் கென்றபடி. இவளென் வசமாகாதொழிந்த தென்றைக்கு, இவளை யவனிப்படி பிச்சேற்றின தென்றைக் கென்றபடி. இத்தனைக்கு காலமுண்டோ வென்கை. 4

ச - ஶகோஷங்களை யுடையவளான, முன்பு ஒருக்காலும் விரஹ வ்யசனமற யாதவளாகையாலே பூர்வதய ஶகோஷையாயிருந்தவளான என்றபடி. சிறு மான் - வாலஹரிணி தஹ்மூர்த்தியான இவளென்றபடி. செய்கின்றது - செய்கிற வ்யாபாரம். என் கண்ணுக்கு - என்னுடைய கண்ணு களுக்கு, ஒன்றே - ஒன்றே? அநேகங்க ளென்றபடி. 3

ஒன்றிய - எல்லாக் கலைகளாலு மொன்றின, ஶரிபூர்ணன வென்றபடி. திங்களை - சந்தனை, காட்டி - அருகே யிருந்தாருக்குக் காட்டி, ஒளிமணிவண்ணனெயன்றும் - க்ஷாந்திஸாலிஸ்குடிகமணி வண னானவனெ யென்று சொல்லா நிற்கும், நின்ற குன்றத்தினை - தன் முன்பே நின்ற ஶவந்ததை, நோக்கி - பார்த்து, நெடுமாலே - விபுல மூர்தியான ஶ்வாமிந்! மால்-ஷ்வாமி, த்ரிக்ரமனென்றபடி. யஹா, நெடு மாலே - ஶீர்ஷமான ஶ்வேதத்தை யுடையவனெ யென்றபடி. வாவென்று கூவும் - வாவென்றழையா நிற்கும், நன்று பெய்யும் - நன்றாக வர்ஷிக்கத் தக்கதான, மழை - மேகத்தை, மழை யென்று மேகத்துக்குப் பெயர், காணில் - கண்டவாரே, நாரணன் வந்தானென்று, ஆலும் - மயூரம் போலே ஆடா நிற்கும், ஆலுக்கை -

ஞ— கோமள வான் கன்றைப் புல்கிக் கோவிந்தன் மேய்த்தன வென்னும்
 போமிள நாகத்தின் பின் போயவன் கிடக்கை யீதென்னும்
 ஆமளவொன்று மறியேனகு வினையாட்டியேன் பெற்ற
 கோமள வல்லியை மாயோன் மாடச் செய்து செய்கின்ற கூத்தே. 5

ஆ— (கோமள) கோமள வான் கன்றுகளைப் புல்கி யிவை
 கோவிந்தன் மேய்த்தன வென்னும். போமிள நாகத்தின் பின்
 போய், அத்தைப் புல்கி யிவ்விளமையும் மாத்வமு மழகு மெம்
 பெருமானோடு கலந்த திருவனந்தாழ்வானாக் கல்லது கூடாது,
 ஆதலாலவன் கிடக்கை யீதென்னும். அரு வினையாட்டியேன்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ— ஸ்ரீமாத் துக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (கோமள ஐத்யாதி
 யால்) ஐத்யமாய்த் திரிகிற பாம்பைத் திருவனந்தாழ்வானாக விவள்
 சொல்லுகைக்கு நிவந்தன முண்டோ வென்ன விங்கு அபிரத்ய
 மருளிச் செய்கிறார் (அத்தை ஐத்யாதியால்) புல்கினாலல்லது மாத்வ
 மறியக் கூடாமையாலே புல்கையு மிங்கே அபிரத மென்று கருத்து.

ஆடுகை, என்னுடைக் கோமளத்தை- என்னுடைய சுகுமாரையை.
 என்று - என்றைக்கு, இன் - இப்படி, மையல்கள் செய்தான் -
 பிச்சேறப் பண்ணினான், இவளவனை யறியத் துடங்கின திப்போ
 தாயிருக்க வித்தனைக்குக் கால முண்டோ வென்கை. 4

ஈ— கோமள - மாணிக்கம் போலே அதிவிலக்ஷணங்களான, கோமள
 மென்று மாணிக்கத்துக்கு மிளமைக்கும் பெயர். வான் - வந்த
 துக்களான, சபுஷ் ஶாங்களான வென்றபடி. கன்றை - வரசங்களை,
 புல்கி - அழலெரித்து, புல்குதல் - அழலெரித்தல், கோவிந்தன் மேய்த்
 தன வென்னும் - கோவிந்தனாலே மேய்க்கப்பட்டவையென்று
 சொல்லா நிற்கும். போம் - போகா நிற்கிற, யதச்சயா சச்சரியா
 நிற்கிற வென்றபடி. இள நாகத்தின் - வால நாகத்தினுடைய, பின்
 போய் - பின்னோடே போய், இது - இந்த நாகமானது, அவன்
 கிடக்கை யென்னும் - அவனுடைய படுக்கை யென்னு நிற்கும்,

அ— கூத்தர் குடமெடுத்தாடி கோவித்தனு மெனு வோடும்
வாய்த்த குறளோசை கேட்கின் மாயவனென்று மையார்க்கும்
ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணி வவனுண்ட வெண்ணெய்தென்னும்
பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க் கென் பெண் கொடி யேறிய பித்தே. 6

ஆ— பெற்ற கோமள வல்லியை மாயோன் மால்செய்து செய்
கின்ற கூத்து, என்னாய் விளையுமென்றறிகிலே னென்கிறாள். 5

(கூத்தர்) கூத்தர் குட மெடுத்தாடில் கோவிந்தனல்லன்
காணென்றாலும், ஆங்காணெனுவோடும். அன்றியே யொழிந்த

இ — ஆமள வொன்று மென்கிறதை யு ரைக்கிறார். (என்னாய்
விளையும் ட்யாடியால்) 5

ஆரும் பாட்டு

கோவிந்தனு மெனுவோடு மென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச்
செய்கிறார் (கோவிந்த னல்லன் காண் ட்யாடியால்) அந்த குட
கூத்தாடுகிறவன் கோவிந்தனல்லன் காணென்று நாங்கள்
சொன்னாலு மென்றபடி. ஆங்காணெனா வென்றது - ஆங்கா
ணெனா நின்று கொண்டென்றபடி. மையார்க்கு மென்கிறதை
யிங்கும் ஸ்வயித்துத் தார்பய் மருளிச் செய்கிறார் (அன்றியே ட்யாடி
யால்) வாய்த்த தளரும், என்கிறதற்குத் தார்பய்மருளிச் செய்கிறார்

ச— கிடக்கை - படுக்கை, அரு - அரு மையான, அசுவித்து
முடிக்கப் போகாதவையான வென்றபடி. விளையாட்டியேன் -
கூங்குளையுடையவளான நான், பெற்ற - ஸ்சித்த, கோமள
வல்லியை - வாலுதையை, அய்யந் துதுவசாவையான விவளை யென்றபடி.
மாயோன் - அசுரன் மூதனானவன், மால் செய்து - பிச்சேற்றி, செய்
கின்ற - பண்ணுகிற, கூத்து - ஆட்டங்கள், ஆமளவு - ஆகிற
ஈகாரங்களை, பரவசிக்கப் புகிற படிகளை யென்றபடி. ஒன்றுமறி
யேன் - ஒன்றும் நானறியேன், எதாய் முடிகிறதோ வென்றபடி.
இவள் பாம்பின் வாயிலே யகப்பட்டு, முடியுமாகில், அவனு
மவன் விமூதியுங் கூட முடியுமிதே! என்று கருத்து. 5

கூத்தர் - இடைக் கூத்தாடுகிறவர்கள், குடம் - ஈடங்களை,
எடுத்து - உயர வெறிந்து, ஆடில் - ஈதன்ம் பண்ணின்வாறே,

ஆ-வாறே அழகிய குழலோசை கேட்கிலிவளைப்பெறவொண்ணு
தென்று கேளாத தொருபடி காத்துச் செல்லா நிற்கச் செய்தே.
எங்கேனுமோரிடத்திலே பின்னையும் ஸ்ரீமான்வாறே அடியேன்
மாயவனென்றோடும், அவனன்றியே யொழிந்தவாறே மோஹிக்கும்,
பின்னையு மாய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில வனுண்ட
வெண்ணெய் தென்னும், மாய்த்தலெண்ணி வாய்முலை தந்த
பேய்ச்சியை மாய்த்த விச்செயல்கிட ரிவளை யிப்பாடு படுத்துகிற
தென்கிறுள்.

6

இ— (அழகிய ஐதாடி ஸ்ரீமான்வாறே என்னுமளவாலே) (இவளைப்
பெறஐதாடி) அழகிய குழலோசைகளை யிவள் கேட்டுவிட்டாளாகி
லிவளங்கே போய்விடுவா ளாகையாலே நம்க்கிலளைக்கிடையாதே
போய்விடுமென்று பார்த்துக் குழலோசைக ளிவள் காதில் படர்த
படி நாங்கள் காத்துக் கொண்டு திரியச் செய்தேயு மென்றபடி.
ஓடுமென்கிற படித்தை யிங்கே அநுபஜித்து அச்சிச்சிறார் (அடியேன்
ஐதாடியால்) மையார்க்கு மென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச் செய்கிறார்
(அவனன்றியே ஐதாடியால்) துரியபாத்துக்குத் தார்பய்மருளிச் செய்
கிறார் (மாய்த்தலெண்ணி ஐதாடியால்) மாய்த்தல் - நசிப்பித்தல்,
எண்ணி - அபிசந்தி பண்ணி, கண்ணை நசிப்பிக்க வேணுமென்று
அபிசந்தி பண்ணி யென்றபடி. வாய் முலை தந்த - வாயிலே முலை
யைத் தந்தவளான, பேய்ச்சி - பூசனையை, மாய்த்த - நசிப்பித்த.
இச் செயல் - இந்த சேஷம்]

6

ச- இடைக்கூத்தாவது-இடையர் செருக்குப் போக்கு விட்டாடுவ
தொரு கூத்தாயிற்று. கோவிந்தன் - ஸோமசுத்தியை யுடைய கண்ணு,
ஆமென-ஆமென்று, இவன் கண்ணே அதில் சந்திரமீலையென்று,
ஓடும். ஆவளைக் காண ஓடா நிற்கும், மையார்க்கும் - கண்ணன்
றிக் கே யொழிந்தவாறே மோஹிக்கும், மையார்க்கை - மோஹிக்கை,
வாய்த்த - அசிந்திதமாக ஸ்ரீமான், வாய்க்கை - ஸ்மிக்கை, குழ
லோசை- வேணுததை, கேழ்க்கில் - கேட்டவாறே, மாயவனென்று
- ஸோபிகளுடைய பரையோம் மாறும் படி. விநயோகிகளை வேணிலே வாடிப்
பிக்கும் அபிசந்தி மூலென்று, ஓடும் ஐதாடியை, மையார்க்கும் - வ்யா-
த்யாதம், ஆய்ச்சியர் - ஸோபிகளுடைய, வெண்ணெய்கள் காணில் -
வெண்ணெயைக் கண்டால், ஈது - இது, அவனுண்ட வெண்ணெ
யென்னும், அவன் சூழிக்கிற வெண்ணெயோடு சஜாதியமென்று
சொல்லா நிற்கும், பேய்ச்சி முலை - பூசனையினுடைய ஸ்தனத்தை,

அ— ஏறிய பித்தினே டெல்லா வருகு கண்ணன் படைப்பென்னும்
நீறு செவ்வே யிடக் காணில் நெடுமாலடியா ரென்றோடும்
நாறு துழாய் மலர் காணில் நாரணன் கண்ணி யீதென்னும்
தேறியும் தேருது மாயோன் திறத்தினளே யித்திருவே.

7

ஆ— (ஏறிய) எத்தனையேனும் பித்தேறினாலும் 'எல்லாவுலகுங்
கண்ணன் படைப் பென்னு' மிதொன்றுமே தப்பாமல் சொல்லும்.
ஔவ்வே மாகிலும் ஔவ்மாக இடக்காணில் நெடுமாலடியா
ரென்றோடும். ததீய வஸ்து சாஷ்யத்தாலே ததீயமல்லாதவற்றையும்
ததீயமாகக் கருதிப் பிதற்றுகிற இவன் அவனுக்கு அசாபாரண சேஷ மூத
மான திருத்துழாயைக் கண்டால் என்பதும் பல சொல்லி யென்
னினி, தேறியும் தேருது மாயோன் திறமல்லதறியாளித் திரு வென்
கிறான்.

7

ஏறிய மார்டு

இ— ஏறிய பித்தினேடு என்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(எத்தனையேனும் ஔவ்மையால்). நீறென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (ஔவ்மையால் ஔவ்மையால்), செவ்வே. யென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(ஔவ்மாக வென்று) ததீயவென பரிசுடமல்லாதவற்றை ததீயமாகச்
சொல்லுகிறார்களென்கிற பரிசுடத்திலே ததீயவெனவென பரிசுடமான
துலசியை நாறு துழாய், ஔவ்மையாலே சொல்லுகை அசங்கதமன்றோ
வென்ன அதுக்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ததீயவெனவெனவென
யெனும் என்னுமவெனவெனவென)

7

அ— சுவைத்தார்க்கு, அசாபாரணம் பண்ணினவர்க்கு, என் பெண்
கொடி-லதீபோல் சுகுமாரையான வென்னுடைய பெண், ஏறிய பித்து-
ஔவ்மையாக வடைந்த, பிச்சுகள், இவை. யெல்லாம் சூனனுக்காக
வந்த ஔவ்மையாக பரிசுடங்களென்று வந்தன.

6

ஏறிய பித்தினேடு - ஔவ்மையான ஔவ்மையத்தோடே, பரிசுடமான
ஔவ்மையம் இருக்கச் செய்தேயும் என்றபடி. எல்லாவுலகு - சங்-
லோகங்களும், கண்ணன் படைப் பென்னும் - சூனனுடைய சூழ்
யென்று சொல்லா நிற்கும். நீறு - அசுத்ததை, அசுத்ததையாகிலும்
என்றபடி. செவ்வே. - சுகுமாரை, ஔவ்மாக வென்றபடி. இடக்
காணில் - லலாடத்திலே பரிசுடக் கண்டாளாகில், ஆரேனும்

அ— திருவுடை மன்னரைக் காணிக் திருமனைக் கண்டேனெ யென்றும்
உருவுடை வண்ணங்கள் காணிக் உலகளந்தாவென்று துள்ளும்
கருவுடைத் தேவில்களென்றாம் கடல் வண்ணன் கோயிலே யென்றும்
வெருவிலும் வீழ்விலு மோவான் கண்ணன் கழல்கள் வீழ்ப்புமே. 8

ஆ— (திருவுடை - ஶ்ரீமானுள்ளான ராஜாக்களைக் காணிக், एवं விஷ்
யான ஶ்ரீமத்தையானது ஶ்ரீய:பதியான சர்வ்வரனுக்கல்லது கூடாது,
ஆதலாலிவன் ஶ்ரீய:பதியே யென்று நிஷயித்து திருமனைக்
கண்டேனெ யென்னும், அழகிய நீலமேயங்கள், குவளைகள், காயா
மலர்கள், கடல், என்றும் இவைத்தைக் காணிக் உலகளந்தா
வென்று துள்ளும். கருவுடைத் தேவில்களெல்லாம் கடல்
வண்ணன் கோயிலே யென்னும், அங்கே போய்ப் புக்கு அவனன்
றியே ஒழிந்தவாதே ஏங்கி விழும், பின்னையும் தவிராதே
கண்ணன் கழல்கள் விரும்பு மென்கிறான். 8

எட்டாம் பாட்டு

இ— மனுஷானான ராஜாக்களை ஶ்ரீய:பதியான சர்வ்வரனுக்கச் சொல்லு
கைக்கு நிஷயன மெதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (எவ்விஷயான
ஐயாடியால்) உருவுடை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அழகிய வென்று)
வண்ணங்களென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நீலமேயங்கள் ஐயாடியால்)
குவளைகள் - சுவலையங்கள், காயா மலர்கள் - வத்சி புஷ்பங்கள், வெரு
விலும் வீழ்விலு மென்கிற விடத்தில் கலிதாழ் மருளிச் செய்கிறார்
(அங்கே போய் ஐயாடியால்) வெருவிலும் வீழ்விலு மோவான் என்
கிறதை யுரைக்கிறார் (பின்னையும் தவிராதே யென்று) 8

ச— சிலரை ஐதி ஶே: | நெடுமால் - வாக்ஷதர் பக்கல் தீவ்யாமோகத்தை
யுடையனான சர்வ்வரனுடைய, அடியாரென்று. - டாசமூரென்று,
ஶ்ரீவீணவர்க ளென்றபடி. ஓடும் - அவர்களிருந்த இடத்திலே ஓடா
திற்கும், நாறு துழாய் மலர் காணிக் - சூரமியான துளியினுடைய
பூஷத்தைக் கண்டால், ஈது, நாரணன் கண்ணி யென்னும் - இது
நாராயணனுடைய மாலையென்று சொல்லா நின்றான், இத்திரு - இந்த
ஶ்ரீயானவன், “வினோ: ஶ்ரீ:” என்னுமாப்போலே அவனுக்கு சந்தா
யிருக்கிற இப்பிராட்டி யென்றபடி. தேறியும் - தெளிந்தபோதும்,
தேறாதும் - கலங்கின போதும், மாயோன் திறத்தினளே - வாக்ஷ
மூரனுடைய அவன் விஷயத்திலேயே யிரா நின்றான். ததேகவிரதே யாயிரா
நின்றாளென்றபடி. 7

அ— வீரம்பிப் பகவதைக் காணில் வியலிட முண்டானே யென்னும்
கரும் பெரு மேகங்கள் காணில் கண்ணனென் றேறப்பறக்குர்
பெரும் புறவாளரை காணில் பிராஜன னென்று பின் செல்லும்
அரும் பெற்ற பெண்ணை மாயோ னறந்நி யயிப்பிக்கின்றனே. 9

ஆ— (விரும்பி) अपरिमित भगवत् ज्ञान विशिष्टाय अत एव भगवद्व्यति-
रिक्त विषयங்களில் निरपेक्षராயிருப்பாரைக் காணில் एवंविध निरपेक्ष
மெம் பெருமானாக கல்லது கூடாததால் வியலிடமுண்டானே

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ— பகவரை யென்கிறதற்குத் தீர்ப்புமருளிச் செய்கிறார் (அபரி-
मितेत्याद்யால்) भगवच्छब्द पर्यायமான பகவர் ஶ்வுதம் த்மிதத்திலே
सन्त्यासिषु योगरूढமாகையால் योगத்தாலே ज्ञान विशिष्टவத்தையும் கூடி

ஈ— திருவுடை - श्रीமானுளான, மன்னரை - राजाக்களை, காணில்,
திருமலைக்கண்டேனே யென்னும், திருவினிடத்திலே வ்யாமோஹத்தை
யுடையவனான सर्वेश्वரனை प्रत्यक्षித்தேனே யென்று சொல்லா
நிற்கும். உருவுடை - रूपशालிளான, சுந்தரக்ளான என்றபடி.
வண்ணங்கள் - वर्णयुक्त पदार्थங்களை, பருமனிலையால் नीलवर्ण युक्त पदार्थங்
களையென்றபடி. நீலமேঘ कुचलयादிகளை யென்கை. காணில், உல
களந்தானென்று துள்ளும். த்விசுக்ருமென்று சம்மியா நிற்கும்,
நேயமும் மாச ச்ஞவியய்வமுமாகிற இவ்வளவு சாஹ்யத்தைக்
கொண்டு மெளதிகளை அநாலிசித விசேஷமாக அல்லார் தலையிலும் திரு
வடிகளை வைத்த த்விசுக்ருமனாக ச்மிக்கிறுளென்றபடி. கருவுடை -
गर्भத்தை யுடைத்தான, கரு - गर्भम्. உள்ளே ஏதேனுமொரு ப்ரி-
மைய யுடைத்தான ான்றபடி, தேவில்களெல்லாம் - देवालयங்க
ளெல்லாவற்றையும், தேவ - देवतै, இல் - गृहम्. கடல் வண்ணன்
கோயிலே யென்னும் - आश्रितருக்கு சமுத்ரம் போலே அமஹமான
வந்ததை யுடையவனான கண்ணுடைய கோயிலே யென்னு நிற்கும்.
வெருவிலும் - அஞ்சுகிற போதும், வெருவுகை - அஞ்சுகை,
அந்த தேவாலயங்களிலே புகுந்து பார்த்து அந்த ப்ரிமையன் கண்ணன்
றிக்கே ஒழியக் கண்டு தானேங்குகிற போதும் ான்றபடி. வீழ்
விலும் - அத்தால் மோஹித்து விழுகிற போதும், ஓவான் - ஓயான்,
கூண சிந்தனாஹிரதையாகா ளென்றபடி. கண்ணன் கழல்கள் - कृष्ण
னுடைய चरणங்களை, விரும்பும் - आदरिया நிற்கிறான். 8

ஆ - யென்று, சாடரமாகச் சொல்லும். கரும்பெருமேகங்கள் காணில், அடியேன் கண்ணென்று தன்னுடைய ப்ரியதிசையமே சிறகாகக், கொண்டேறப் பறக்கும். தனக்கெட்டா தொழிந்தவாறே தளரும். பின்னையும் ஸ்ரீ சங்கீயாய் அதி சமமமான பசுநிறை காணில் அடியேன் பிரானுளனென்று அவற்றின் பின்னே செல்லும். இப்படி என்னுடைய அந்ம் பெறற்பெண்ணினை, மாயோன்றனை யலற்றி யயர்க்கும்படி பண்ணு நின்ற நென்கிறான்.

6

இ - யாலே ஸ்ரீபத்யநிரிக் விசய விரக்தவத்தையும் சொல்லுமென்று, கருத்து. விரும்பியென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சாடரமாக வென்று), பறக்கு மென்பது பறப்பாரைப் போலே சங்கீமியா நிற்குமென்றபடி. இங்கே கலிநாமன் அங்கத்தை அருளிச் செய்கிறார் (தனக்கெட்டாது, ட்யாடியால்) பெரும்புல வன்கிற விடத்தில் பெரும் ஸ்ரீதத்தை, யுரைக்கிறார் (அதி சமமமான வென்று)

9,

சு - பகவரை - ஸ்ரீபத்யனை, சங்கீமியை, யென்றபடி, காணில் - கண்டால், விரும்பி - விரும்பி, வியல் - விஸ்தீர்யான வியல் ஸ்ரீதம் விஸ்தீர் வாகி, இடம் - ஸ்ரீமியை, இடமென்று ஸ்ரீமிக்குப் போர், உண்டானே யென்னும் - ஸ்ரீதத்திலே வியற்றிலே வைத்து ஸ்ரீதத்தவனே யென்று சொல்லா நிற்கும். கரும் பெரு - கறுத்து பெரிதுகளான, மேகங்கள் - மேகங்களை, காணில், கண்ணென்று, - ஏறப்பறக்கும் - ஸ்ரீமாகப் பறவா நிற்கும். பறக்குமாப் போலே சங்கீமியா நிற்கு மென்றபடி. பெரும் - சமமமான, புல - ஸ்ரீநியமான, புல ஸ்ரீதம் ஸ்ரீநிய வாகி, ஆனிரை ஸ்ரீபத்யனை காணில், பிரான் - இவை வயிறு, நிறையும்படி மேய்த்து ஸ்ரீதக்கும் ஸ்ரீபத்யனை கண்ணு, உள. என்னு - இந்த ஸ்ரீதங்களுக்குள்ளே இருக்கிறென்று, பின். செல்லும் - அவற்றின் பின்னே போகா நிற்கும், அரும் பெறல் - அருமையான பெறலை யுடையவளான, பெறல் - ஜனம், ஸ்ரீ. தபஸ்ஸுக்களைப் பண்ணி என்னாலே ஜனதீயான வென்றபடி.. பெண்ணினை - பெண்ணை, பெண் ஸ்ரீதத்தின் மேலே ஸ்ரீதின் ஸ்ரீதம், மாயோன் "ஸுரவ: கி் கரிக்யந்தி" என்ற ஸ்ரீமார் படியே பெற்றவர்களைக் கைவிடப் பண்ண வல்ல ஸ்ரீதம் ஸ்ரீதம், அலற்றி யயர்ப்பிக்கின்றனே - ஸ்ரீதத்து மோஹிக்கும்படி பண்ணு நின்றனே, அயர்ப்பிக்கை - மோஹிப்பிக்கை.

9

ஆ — அயர்க்கும் சுற்றும் பற்றி நோக்கியவனவே நீணுக்குக் கொள்ளும்
வியர்க்கு மழைக் கண்டுளும்ப வெவ்வுயிர்க் கொள்ளு மெய் சேரும்
பெயர்த்துங் கண்ணுவென்று பேசுந் பெருமானே வாவென்று கூவும்
மயற் பெருங் காதலென் பேதைக் கென் செய்கேன் வல்வினையேனே. 10

ஆ — (அயர்க்கும்) வ்யசநாதிசயத்தாலே யறிவழிந்து கிடக்கும்,
பின்னையும் நெடும்போது கூட ச்வுத்யாயத் தன்னருகே வந்தா
னாகக் கருதிச் சுற்றும் பற்றி நோக்கி அருகு காணுதொழிந்தவாறே
யகலவே நீணுக்குக் கொள்ளும், தூரத்திலும் காணு தொழிந்த
வாறே நீராயுருகும். மழைக் கண் துளும்ப வெவ்வுயிர்க்கொள்ளும்;
மெய் சேரும். பின்னையுங் கண்ணுவென்று பேசும். பெருமானே
வாராயென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இப்படி காதன் மையலேறின
வென் பெண் பேதைக் கென் செய்கேன் பானியென்றலற்றுகிறாள். 10

யத்தாம் பாட்டு

இ — அயர்க்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (வ்யசநே-
ச்யாடியால்) வியர்க்கு மென்கிறதை யுரைக்கிறார். (நீராயுருகுமென்று)
பெயர்த்து மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (பின்னையு மென்று) 10

ஈ — அயர்க்கும் - ஐகவ்யசநேச்யகனாயும், தீர்துல்யங்கனாயும் காண
வொண்ணாதபடி மோடியா நிற்கும், சுற்றும் பற்றி நோக்கி - மோதந்
தெளிந்தவாறே வணியவும் - குறித்துப் பார்த்து. இவ் அவச்யயிலவன்
வாராதொழியாநென்று சுற்றும் பார்க்கிறுளென்று கருத்து.
அகலவே - விஸ்தாரமாக, ஈகாரம் வாக்ய பூரணாய், தூர ப்ரஸாரிதாய்
என்றபடி. நீணுக்கு - நீண்ட பார்வையை, தீர்வ் காலமாய்ப்
பார்க்குகையை யென்றபடி. கொள்ளும் - ச்விகரிக்கும், வணியவும்
பார்த்து அவனை யருகே காணுதொழிந்தவாறே தூரத்திலே வரு
கிறானாக நினைத்து நெடும் போது தூரப்பாரா நிற்கு மென்றபடி.
நீணுக் கென்கிற விடத்தில் ஐகாராந் பரே நகாரே த்ரயோன்கார ஈகாदेश்.
வியர்க்கும் - தூரமும் காணு தொழிந்தவாறே ஆதியாய் வேர்க்கும்,
சுவநையாகா நிற்குமென்றபடி. மழைக் கண் - மழைபோலே பெருகு
கிற கண்ணீரானது, கண்ணென்று லக்ஷணயா கண்ணீரைக்காட்டு
கிறது. துளும்ப - துளிக்க, விந்து விந்துவாய் விழா நிற்க வென்றபடி.
வெவ்வு - ஁ணமாண, உயிர் - ஁ருவாசத்தை, கொள்ளும் - ச்விகரித்
தும், ஁ணமாக மூச்சை விடா நிற்கு மென்றபடி. மெய் சேரும் -

அ— வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை வண் குருகூர்ச் சடகோபன்
சொல் வினையாற் சொன்ன பாட ஸாயிரத்து ளிவை பத்து
நல்வினை யென்று கற்பார்க ணனுடை வைகுந்த நண்ணித்
தொல் வினை தீர் வெல்லாரும் தொழுதெழ வீற்றிருப்பாரே. 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ— (வல்வினை தீர்க்கும்) அஹித ஜன சமஸ்த டு: ஸாபநோதன சுவாபனாய்
அஹித சூலமனாமிருந்த வெம்பெருமானைச் சொல் வினையாற்
சொன்ன பாடலா யிரத்துள் ளிவை பத்தும் அந்நய ப்ரயோஜனராய்க்
கொண்டு கற்பார்கள் நலனுடை வைகுந்த நண்ணி எல்லாரும்
தொழுதெழ வீற்றிருப்பா ரென்கிறார். 11

திருக்குருகைப் பிரான் பின் ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ — வல்வினை தீர்க்கு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார்
(அஹிதேத்யாதியால்) கண்ணனை யென்கிறதற்குத் தாப்யம்ருளிச்
செய்கிறார் (அஹித சூலமனையென்று) நல்வினை யென்கிறதற்குத்
தாப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (அந்நய ப்ரயோஜனராய்க் கொண்டென்று) 11

ச-शरीरம் வரிக்க மாட்டாதவளாகா நிற்கும், மெட்-शरीरம், சேருகை
அவசரமாகை, பெயர்த்தும் - பின்னையுள். கண்ணாவென்று பேசும்-
பெண்களுக்கு சர்ப்பகார சூலமனான கண்ணாவென்று சொல்லா நிற்கும்,
பெருமானே வாவென்று கூவும் - இந்த சூலமன பாவனா பகர்த்த
தாலே அவன் வந்து நிற்கிறதாகத் தேரன்றுகையாலே நாயனே
வாராயென்றழையா நிற்கும், வல் வினையேன், பவல் பாபத்தை
யுடையவளான நான், மயல் - மோஹத்தைப் பண்ணக் கடவதான,
பெரும் - பெரியதான, காதல் - ப்ரேமத்தையுடையவளான, என்
பேதைக்கு - என்னுடைய வாலுக்கு, என் செய்கேன்-என்னத்தைச்
செய்யக் கடவேன், மோஹியாதபடி பண்ணவோ? அவனை வரப்
பண்ணவோ? நானிவைகளை சாதிக்கவோ? என்றபடி. 10

வண் - பரமோதாரரான, குருகூர்ச் சடகோபன் - திருநகரிக்கு
நிர்வாகரான ஆழ்வார், வல் - அபிபவல்பங்களான, வினை - கமந்தகளை,
தீர்க்கும் - நிவர்த்திப்பிக்கு மவனான, கண்ணனை, கண்ணை, சொல்
வினையால் - சொல்லிவைக்கும் சுவாபமான கமந்தாலே, சொல்லி
வல்லவா வரிக்க வெட்டாத பக்தி வேரத்தாலே யென்றபடி. வினை -

அதி:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्य रत्नावलि:

(மண்ணையிருந்து)

भूम्याद्यै रसागराद्यै ज्वलन शशि मुखै वस्तुभिर्वत्सपूर्वै:

नूयद्भिः स्वैश्च लोकादिभि रथ पृथिवी क्षिद्भि रात्मीय दासैः ।

सौलभ्यैश्वर्यं वगै रपि च गुणगणै र्वसुदेवो वियोगे

स्वीर्यैः तुल्यैश्च भक्तान् व्यथयति मधुहेत्य ब्रवीत्कारिसूनुः ॥

(மூம்யா஁):) மண்ணையிருந்து இயாதி-பூமிவியாலும் ஁காசத் தாலும், (சா஁ரா஁):) பிர்ரான் கிடக்கும் இயாதி - சமுத்ரத்தாலும் சூய் ஁லும், (ஜ்வலன சாசி மு஁):) அறியும் செந்தீயைத் தழுவி இயாதி ஁ன்றிய திங்களை இயாதி - சிவந்த ஁ழியாலும், குளிர்ந்த காற்றாலும் ஁த்ர஁லும், பவந்தத்தாலும், வந்தத்தாலும், (வஸ்துமிவ்ஸ பூவ்):) கோமள

ச— கமம், இங்கே ஁ானச கமம் - ரூபமான ஁க்தியைச் சொல்லுகிறது. சொன்ன - அருளிச் செய்ததான, பாடலாபிரத்துள் - காथा सहस्रத் திலே, இவை பத்தும் - இந்த பத்துப் பாட்டுக்களையும், நல்வினை யென்று - நல்ல வூதியென்று, ஁வரூபானு஁ன வூதியென்று, ஁னந்ய பயோஜன ராயென்று பயவசிதாயம். கற்பார்கள் - ஁ய்யசிக்குமவர்கள், நல ஁டை - சதா ஁கவதனு஁வானந்தத்தை யுடைத்தான, நலன் - ஁ானந்தம், வைகுந்தம் - விகுந்தத்தை, நண்ணி - கிட்டி, ஁டைந்தென்றபடி. தொல் வினை - ஁னாதி பாபங்கள், தீர - நிவூதங்களானவாறே, எல்லாரும் - நிய்யசூரிகளெல்லாரும், தொழுது - பவணராய் ஁ாதிரித்து, எழ - அந்த சந்தோசத்தாலே எழும்படி, வீற்று - வீறு பெற்று, ஁வத்வ கா஁ையைப் பெற்றென்றபடி. வீறு - ஁த்கபம், இருப்பாரே புனரா஁தி யன்றிக்கே வசிப்பார்கள்.

11

ज्ञानवैराग्यानुष्ठान शेषेति श्रीमद्भेदान्त रामानुज महादेशिकाय नमः ॥

தா-ச- வான் கன்றை இत्याதி-சுகுமாரங்களான வசங்களாலும், சர்ப்த்
தாலும், (ந்யதி: சுவீ) கூத்தர் குடமெடுத்தாடி இत्याதி - குடக்
கூத்தாடுகிற ஸோபார்களாலும்; குழலோசையாலும், இடைச்சிகள்
கையில் நவநீதத்தாலும், (லோகாதி:) எல்லாவுலகு கண்ணன்
படைப்பென்னும் இत्याதி-லோகங்களாலும், ஓவ்வுழுவரராலும், துலசி-
தாமத்தாலும், (புதிவி திதி:) திருவுடை மன்னரைக் காணில்
இत्याதி - ஸ்ரீமான்களான ராஜாக்களாலும், பரிமேகனெழுதியிருக்கிற
சித்தத்தாலும், தேவதையை யுள்ளே உடைத்தாயிருக்கிற ஸாலயங்க
ளாலும், (ஸாத்திய தாசை:) விரும்பிப் பகவரைக்காணில் இत्याதி-விசய
விரகராய் ஸானாதிக்கரான மஹத் துக்களாலும் நில மேயங்களாலும், ஸோ
ஸமூகங்களாலும் (ஸோலத்தியை வரீரபி ச குண ஸு:) பெயர்த்துங் கண்ணு
வென்று பேசும் இत्याதி-ஸ்வாமித்வ ஸோலத்திய ஸோலத்திய காரணாதி
களாலும், இப்படி ஸ்வகியங்களாலும் ஸ்வசதஸங்களாய் மிருக்கிற வஸ்துக்
களாலே வண்டுவரைப் பெருமாள் விசலே சமயத்திலே ஸாதிதரை
து:விப்பியா நிற்பரென்று “ மண்ணையிருந்து துழாவி ” என்கிற
ஸுத்தத்திலே மாறனருளிச் செய்தருளினாரென்கிறார்.

48

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல்

திருவேங்கடமுடையான் திருவடிளே சரணம்

நாலாம் பத்தில் நாலாந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று

ஐந்தாந் திருவாய் மொழி

மு— வீற்றிதத் தேழுதைத் தனிக்கோல் சென்னை வீதி
ஆற்றன் மிக்காரு மர்மாளை வெர்மா பிளந்தான் தன்னைப்
பேற்றி யென்றே கைகளாத் தொழுது சொன்மனைகள்
ஏற்ற நேற்றேற் கினி யென்ன குறை யெழுமையுமே

1

ஆ—(வீற்றிருந்து)அவீகூட நிலயனாய் அனந்த மொகிநி அயா சஹாசினனாய்

ஐந்தாந் திருவாய் மொழி

இ— இப்படி வ்யசனப்பட்ட விவர் இத்திருவாய் மொழியிலே இனி
யென்ன குறை யெழுமையுமென்றும், அரியதுண்டோ எனக்
கென்றும் என்ன குறை நமக் கென்றும், இப்படி ஹராய்ப்
பேசுகை அசுத்த மன்றோ? எம்பெருமானைக் கவிபாடப் பெற்று
நான் துதாய்னனென்று சன்மம் பல பலவிலே சொன்ன அந்த
தையே சொல்லுகையாலே இத் திருவாய்மொழி புனருகியு
மாகாதோ? வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (அவீகூடையாடியால்)
இவருக்குக் கோவை வாயாளிலே பிறந்த நிரவதிக பிரியானது
சாதிக்கக்கூடக் விவரை விசுவத்து நின்ற சர்வவரனிலருக்கந்த
பிரியெல்லாம் தீர்மானாய்ப் போயினின்னும் தன்னை புன்மாக சூழிக்
கைக்கு ஹராய்ப்படி இவர் மண்ணை யிருந்து துழாவியிலே
விடாய்த்தவாறே அவீகூடத்திலே தான் புன்னையிருக்கிற விருப்பைக்
காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு ஹராய்ப் பேசுகிறாரென்று கருத்து.
சன்மம் பலபலவைப் போலன்றிக்கே இத்திருவாய் மொழியானது
அவீகூட நாயன் விஷயமாகையாலும் அவனைக்கண்ணாலே காண்கை
யாலும் எம்பெருமானைக் கவி பாடுகையாலே துதாய்னனென்
றங்கு சொன்ன இவ்வளவன்றிக்கே மனோ வாக்காயங்கொல்லாத்
தாலுமவனை அநுபவித்து வ்யானை நென்றிங்கு சொல்லுகிற
தாகையாலும் புனருகியுமில்லை யென்றதாயிற்று. இத்தாலித்
திருவாய்மொழிக்கு அபிரத வ்யதாபாடகத்வ மென்கிற மகவத்யுணம் பரி
பாடிமென்றதாய்த் து. யுதிதிராதிவ்யஸ்த்ரகாசனம் து “வ்யாச மசாடாத் ஆச
வானியாதிவதவி மசாடாதுபபயதே” என்று ச்ரீவ மாயத்திலே அருளிச்
செய்தபடியே தீவர்களுன யுதிதிரனு முட்பட அவீகூடத்தைக்
கண்டால் ஆழ்வார் அவீகூடநாயனைக் கண்ணக்குறை யில்லையிறே;
அவனுடைய காரணத்தாலே கண்டென்று பாடாமனாலும்
கண்ணாலே கண்டே நென்றே பொருள். மானச சாஸ்தாக்கரத்தைச்
சொன்னதாகவுமாம்.

அது— சேஷ சேஷாசன வैनதேய ப்ரமூத்ய பரிமீத பரிஜன பரிவூதனாயிருந்த வெம் பெருமானை அவனுடைய நிரவதிக காரூயத்தாலே கண்களாலே கண்டு கைகளாரத் தொழுது வாயாலே திருவாய் மொழி பாடப் பெற்ற எனக்கினி யென்ன குறை யுண்டென்கிறார். ஶீவீகூடத் திலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே தன்னுடைய சர்வலோகாபிராஜ்ய மேல்லாம் தோன்றும்படி யிருந்தருளி சுவசங்குத்பசுதசுக்ஷேதத்தாலே நிராஹித சர்வலோகனாய், நிய நிர்தொஷ நிரவதிக கலயாண குண விசிஷ்டனாய் இப்படி பரிபூரணாயிருக்கச் செய்தே அநுதிருத சுவபாவனாய், அபரித பரிபாணாய்மாக யசுதேவ பூதேவதீபனாய், அபரித விருதி நிரசநீக சுவபாவனாயிருந்த எம்பெருமானைத் திருப்பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு என் கைகளினுடைய வீடாயெல்லாம் தீரும்படி தொழுது திருவாய் மொழி பாடுகைக்கு மாரியம் பண்ணினேன். எனக்கினி யொரு நாளாய் ஒரு குறையில்கு யென்கிறார். 1

முதற் பாட்டு

இ— வீற்றிருந் தென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (ஶீவீகூடே-
த்யாதியால்) இன்ன த்யானத்திலே என்று விசேஷியாதே வீற்றிருந்
தென்று சாமான்யமாகச் சொன்னாலும் பரமபுருஷனுக்கு அசாபாரணமான
ஶீவீகூடத்திலிருப்பே தேற்று மென்று கருத்து. ஏழுலகுந் தனிக்
கோல் செல்ல என்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார். (சுவசங்குத்பே-
த்யாதியால்) வீவில சீரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நியநிர்தொஷேத்யாதியால்)
ஆற்றல் மிக்காளு மென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார்
(இப்படி பரிபூரண இத்யாதியால்) வெம்மா பிளந்தான் தன்னை யென்
கிறவிடத்தில் அர்த்த சித்திக்கிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் (அபரித
பரிபாணேத்யாதியால்) அதுக்கு தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (அபரித விரு-
தித்யாதியால்) போற்றியென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார்
(திருப்பல்லாண்டு இத்யாதியால்) சொல் மாலைகளேத்த நோற்றேற்
கென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிறார் (திருவாய் மொழி
இத்யாதியால்) 1

ச — வீற்று - வீறு தோன்றி, சர்வசேஷித்வ சர்வ நியம்துவாதிகளாலே
சர்க்கரித்தோற்றும் படியாய்க் கொண்டென்றபடி. வீறு - வ்யாவ்ரீதி,
பூதபூதாதிபூதகவ்யாதிபூதவிவரிதை. இருந்து - ஶீவீகூடத்திலே
திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு மாரியம் பண்ணினேன். எனக்கினி யொரு
நாளாய் ஒரு குறையில்கு யென்கிறார். 1

மு— மைய கண்ணுள் மலர் மேலுறைவாருறை மாப்பின்
செய்ய கோலத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் நன்னை
மொய்ய சொல்லா விசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேன்
வெய்ய நோய் கண் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வியவே 2

ஆ— (மைய கண்ணுள்) இப்படி சர்வ லோகாபி ராஜ்யத்தைச் செலுத்
திக் கொண்டு சேவ மோக பரீட்சைத்திலே விதலதிந்நீவர லோசனையாயிருந்த

இரண்டாம் பாட்டு

இ— லக்ஷ்மி வீசிஷ்யம் சொல்லுகிற ப்ரதமபாடம் ப்ரகரணோச்சித்யத்தாலே
வீகுண்டேனந்த மோகினி ஸ்ரீயா சஹாசீனத்வ பர மென்று காட்டுகிறார் (இப்படி
இत्याடியால்) அதில் மைய கண்ணு ளென்கிறதற்குத் தார்பவ
மருளிச் செய்கிறார் (விதலதிந்நீவராலா) விண்ணோர் பெருமானென்

ச— சபவிஷ லோகங்களிலும், லோக்யத இதி லோக:, என்று வ்யுத்பன்னமான லோக
சுத்தத்துக்கு பரீட்சையாய்க் கொண்டிங்கே உலகு சுத்தம் ப்ரமாண சிவ பதாப
பரம், ஆக உபய விமூதியிலுமென்றதாயிற்று. தனிக்கோல் செல்ல -
அதிதீயமான செங்கோல் நடக்கும்படி, செங்கோலாலது மாயா முடி.
வீணில் - நாசரஹிதங்களான அபரிஹதங்களான என்றபடி. வீணு -
நாசம், சீர் - ஜான சக்யாதி குணங்களை யுடையவனான, ஆற்றல்
மிக்கு - ஶ்வே அதிகமாய், ஆளும் - லோகங்களையாளும் ச்வபாவனான,
சர்வஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச் செய்தேயும், தஹ பவ, என்னுதே “ராமோ ராஜ்ய-
முபாஸித்வா” என்கிறபடியே விநயாபிகனாய்க் கொண்டு லோகங்களை
ஆளும் ச்வபாவனான என்றபடி. ஆற்றல் ஶ்வேயும் சாமர்த்த்யமும்,
அம்மாணை - சாமியான, வெம்மா - உபமான அபவத்தை, விவம் -
உபம், மா - அபவம், கெசியை யென்றபடி. பிளந்தான் தன்னை,
“நிபபாத ஹிஷாமூத:” என்னும்படி பிளந்தவனான கணனை, போற்றி
யென்றே - போற்றி போற்றி யென்றிப்படியே சொல்லி, போற்றி
யென்று த்ரிபுத்திலே மஹாஸாசன சுத்தம். கைகளாரத் தொழுது -
ஸ்ப்ரஹ்ம. சொல் மாலைகள் - சூக்திகளாகிற மாலைகளை, சொன் மாலை
யென்கிறவிடத்திலே லகாரஸ்ய மகாரே பரே னகாராதே: | ஏற்ற-அவன்
சிரஸ்ஸிலே ஏற்றுகைக்கு “தாஸஸர்வா:சிரசா தேவ: ப்ரதிபூஷாதி” என்கிற
படியே அவன் சிரசா வஹிக்கும்படி சமர்ப்பிக்கைக் கென்றபடி.
நோற்றேற்கு மாயும் பண்ணின எனக்கு, நோற்கை - சுகுதம்
பண்ணுகை. இனி - இது: பரம், எழுமையும் - சபஜந்மங்களிலும்,
உத்தரகால மெல்லாமென்றபடி, என்ன குறை - ஒரு குறையுமில்லை
என்றபடி, 1

3

2

2

சு - மைய கண்ணுள் - அசிதேஷுநீயான, மை - கறுப்பு, மையை யுடையது மையது, மைய கண்ணுளென்று சமஸ்தபதம், மலர் மேல் - பூஷத்தின் மேலே, உறைவாள் - வசிக்கிறவள், பஷ்நிவாசினியான பெரிய பிராட்டியாரென்றபடி, உரை - வசிக்கிற, மார்பினன் - வஷஸ்ஸை உடையவனான, செய்ய - அருங்களான, கோல - ரஸ்யங்களான, தடம் - விசாலங்களான, கண்ணன் - நயனங்களை யுடையவனான, கண்ணை யுடையவன் கண்ணன். விண்ணோர் பெருமான்களை - நியத்யூரிநாதனை, இதுக்கேத்தி என்கிறதோடே அவ்யம், வெய்ய - கரங்களான, நோய்கள் முழுதும் - கலேஷங்களெல்லாம், என்னுடைய கர்மாவித்யாபிகளெல்லாம் மென்றபடி. வியன் - விசயநிபமான, சவ்வரன் தான் வந்தவதரித்தாலும் “ராஜ்யாட் ஷ்ஷோ வநே வாச: சிதா நஷா ஹதோ டிஜ:” என்கிறபடியே அவனையுங்கூட கலேஷப்படுத்தும்படி, விசயநியமான வென்றபடி. ஞாலத்து - ஸூமியிலே. விய - நசிக்கும்படி, இப்படிப்பட்ட ஸூமியிலே யிருக்கச் செய்தே தானே

ஆ-மஹால குண விசிஷ்டனாய், ஸ்வபரிவரண மோக சேஷ சேஷாசனாடிபரிமித நியத்சிவ
 பரம சூரிமி ரனவரத சன்சேவ்யமானனாய், ஸ்ரீவீகூண்ட நலயனாய், லக்ஷ்மி ஸ்ரீமி
 நீலா நாயகனாயிருந்த தன்னைத்தான் அனுமயித்ததினாலே தனக்கு
 வந்த நிரவதிகானந்தமும் தன்னைத் திருவாய் மொழி பாடுகையா
 லெனக்கு வந்த அனந்தமுமானால், இதிலே ஸஹசுக்ஷேதத்துக்குப்
 போரு மோவதென்கிருர்.

3

இ—கருத்தாலே அடிததம் | விண்ணோர் பெருமான் தன்னை யென்
 கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வபரிவரணேத்யாதியால்) ப்ரதமபாத்த
 துக்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிருர் (ஸ்ரீவீகூண்டேத்யாதி நிரவதிகானந்தமும்
 என்னுமளவாலே) வீவிஸின்ப மிகவென்று அனந்த சாமான்யத்தைச்
 சொல்லுகிறதானாலும் ப்ரகரணைவிதத்தாலே ஸ்ரீவீகூண்ட நாயனான
 தன்னைத்தான் அனுமயிக்கையாலே தனக்கு வந்த அனந்த மிங்கே
 விவசித மென்று கருத்து. இசை மாலு களேத்தி மேவ என்கிறதின்
 அர்த்தத்தைக் காட்டுகிருர் (தன்னை இத்யாதியால்) மேவி வீவிஸின்ப
 வெல்லை நிகழ்ந்தன னென்று துரிய பாத்தத்துக்கு அந்வயமாக்கி வீவி
 லின்ப மென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிருர் (எனக்கு வந்த
 இத்யாதியால்) தனக்கு வந்த நிரவதிகானந்தமு மெனக்கு வந்த அனந்த
 முமானாலென்றது தன்னுடைய அனந்தத்தையு மென்னுடைய
 அனந்தத்தையும் நிரூபித்தா லென்றபடி. மிக வெல்லை நிகழ்ந்தன
 னென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிருர் (இதிலே ஸஹசுக்ஷேத
 யால்) ப்ரதிபதிதத்தாலே அதிவாதம் பண்ணுகிரு ரென்று கருத்து. 3

சு — ஈலேஷங்களைல்லாம் நசிக்கும்படி என்கை, மொய்ய- நிவிடங்க
 ளான சூசிஷ்ட சந்தம்ங்களான வென்றபடி. சொல்லால்-சூக்திகளாலே,
 இசை மாலுகள் - மாலுிகள் போலே அதி மோயங்கள்ளான ஞானங்களைக்
 கொண்டு, இசை - ஞானம், ஏத்தி ஸ்துதித்து, உள்ளப் பெற்றேன் -
 ஞானிக்கப் பெற்றேன்.. கृतார்த்தனே னென்றபடி. உள்ளுக்கை -
 ஞானிக்கை.

2

வீவில் - நாசுந்யமான, இன்பம் - அனந்தத்தினுடைய, மிக
 எல்லை - மிக்க வெல்லையிலே, அதிசயித சீமையிலே என்றபடி.
 நிகழ்ந்த - வர்தியா நின்றவனான. அனந்த வர்தியில் சொன்னபடியே
 சர்வதிசயிதானந்தவானான வென்றபடி. நம்மச்சுதன் - அசுதீயனாய்
 அசுத வர்தியானான, வீவில் சீரன்-நாசுந்யமான கத்யாணகுணசாலியான,
 மலர்க் கண்ணன் - பத்மனாபனான, விண்ணோர் பெருமான் தன்னை-
 நியத்சூரிநாயகனை. வீவில் காலம் - முடிவில்லாத காலமெல்லாம்,

மு— மேலி நின்று தொழுவார் வினை போக மேலுச் போக
தூவியம் புள்ளுடையா னடலாழி யர்மான் றன்னை
நாலியலா லிசை மாலைக ளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்
ஆவியென் னுவியையா னறியேன் செய்த வாற்றையே. 4

ஆ— (மேலி நின்று) கீழ்ச் சொன்ன விண்ணோராகிறார் பெரிய
திருவடி. திருவாழி, திருச்சங்கு, திருவனந்தாழ்வான், ஶிசேனாமி
ஶதியாழ்வான் முதலான டிவ்ய பூரூபர்கள். அந்த டிவ்ய பூரூபர்களாலே
ஶரிசயமான ஶரணாவிந் து யுગந்ராய் ஶகியுக் சமஸ்த ஜந து: ஶாபமோதந ஶவமா
னாய், ததஸ்ச்ரலே ஶவமாநாயிருந்த வெம்பெருமானைத் திருவாய்மொழி
பாடிக்கொண்டு ச்ரலேஷிக்கப்பெற்றேன், அந்யந்தநிகழ்நான வென்னை
யிப்படி விசயிகரித் தருளுவதே? ஒருவனுடைய குணவந்தையிருக்கும்
படியே? இது வென்கிறார். 4

நாலாம் பாட்டு

இ— டிவியபாடத்துக்குத் தாத்பய் மருளிச் செய்கிறார் (கீழ்ச் சொன்ன
ஶத்யாடியால்) அம்புள் ஆழி யென்றது உபலக்ஷண மென்று கருத்தாலே
திருச் சங்கு ஶத்யாடி: | அம்மா னென்கிறதற்குத் தாத்பய் மருளிச்
செய்கிறார் (அந்த டிவ்யத்யாடியால்) ஶ்ரம பாடத்துக்குத் தாத்பய் மருளிச்
செய்கிறார் (ஶகியத்யாடியால்) துதிய பாடத்துக்குத் தாத்பய் மருளிச் செய்
கிறார் (திருவாய்மொழி ஶத்யாடியால்) துரியபாடத்துக்குத் தாத்பய்
மருளிச் செய்கிறார் (அந்யந்தத்யாடியால்) 4

க— இசை மாலைகள் - மாலை போலே யிருக்கிற ஶானங்களாலே,
ஏத்தி - ஶுதித்து, மேலப் பெற்றேன் - கிட்டப் பெற்றேன், மேலி -
இப்படி கிட்டி, விவிலின்பம் - நா ஶரஶிதமான ஶானந்தத்தினுடைய, மிக
வெல்லை - அதிசயிதமான சிமையிலே, நிகழ்ந்தனன் - வநியா
நின்றேன், நிகழ்கை - வதிக்கை, ஶகவதானந்தாடியதிசயமான ஶானந்த
சிமையிலே, வநியா நின்றேனென்றபடி. 3

தூவியம் புள்ளுடையான் - தூவி - பக்ஷம், அம் - சுந்தரம்,
தூவியம் புள்ளென்றது - மஶயமபட லோபி சமாச:, பக்ஷயுக்த சுந்தர
பக்ஷியை யுடையவனான, ஶாஸ்திராந் ஶ்ரதி ஶ்ரதி மஶவதாமயநானுபுண பக்ஷ
ஶாலியாய் சுந்தரமான ஶருடனை வாஶநமாக வுடையவனான வென்ற
படி. அடலாழி - பராகம ஶாலி ஶக்ரவானு, அடல் - - பராகமம்,
அம்மான்றனை - ஶவாமியானவனை, மேலி நின்று - ச்ரலேஷித்து

அ— ஆற்ற நல்ல வகை காட்டு மஃமாண யமரர் தம்
ஏற்றை எல்லைப் பொருளும் விரித்தாண யெம்மான் நன்னை
மாற்ற மனை புனைத்தேத்தி நாளு மகிழ்வெய்தினேன்
காற்றின் முன்னங் கடுகி வினை நோய்கள் கரியவே.

5

ஆ — (ஆற்ற நல்ல) அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியாய், வசுதேவ
ஏஹேஸ்வரீனாய், ஈர்ஜுன வ்யாஜத்தாலே சர்வார்க்களுக்கும் சகலவேதாய்
பகாசகனாயிருந்த தன்னை யெனக்கு சாதிக்க சாதிக்கக் காட்டித்
தந்தருளினான். நானுமவனைக் கண்டு காற்றின் முன்னம் கடுகி
வினை நோய்கள் கரியும்படி திருவாய்மொழி பாடி நாளும் மகிழ்
வெய்தினே னென்கிறார்.

5

ஐந்தாம் பாட்டு

இ— அமரர் தமேற்றை யென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார்
(அயர் வறும் இत्याடியால்) எல்லாப் பொருளும் விரித்தாண யென்
கிற விடத்தில் அரிகமான அய்த்தை அருளிச் செய்கிறார். (வசுதேவ-
த்யாடியால்) எல்லாப் பொருளும் விரித்தாண யென்கிறதற்குத்
தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (ஈர்ஜுனத்யாடியால்) ஆற்றவென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (சாதிக்க சாதிக்க வென்று) நல்ல வகை காட்டு
மென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (காட்டித் தந்தருளினான்)

ச—நின்று, அனந்ய ப்ரயோஜனராய்க் கலந்து என்றபடி. தொழுவார்-செவிக்
கிற ஜனங்களுடைய, வினைபோக - கம்ங்கள் நசிக்கும்படி. மேவும்.
சர்வலேபிக்கும் சுவாவனான, பிரான் - உபகாரகனை, நாவியலால் -
ஜிஹ வ்யாபாரத்தாலே, நா - நாக்கு, இயல் - வ்யாபாரம், மனஸ்ஸில்
ப்ரயாச மன்றிக்கே ஜிஹ வ்யாபார மாதத்தாலே என்றபடி. இசை மனை
கள் - மாலே போலே ஸோயங்களான கானங்களாலே, இது லுச துதீயாக
பதம். ஏத்தி - சதுதித்து, நண்ணப் பெற்றேன், கிட்டப் பெற்றேன்,
அனுமவிக்கப் பெற்றே னென்றபடி. ஆவி - சர்வந்திராதுவான பரம
புருஷன், என்னாவியை - மதாதுவான, மத்சுவரூபத்தை யென்றபடி. செய்
தவாற்றை - செய்த பகாரத்தை, ஆறு - பகாரம், தன்னை சதுதித்து
அனுமவிக்கும்படி யென்னைப் பண்ணின பகாரத்தை யென்றபடி.
யானறியேன் - एवं விதமென்று நான் பரிசுதித்தறிய மாட்டே
னென்றபடி.

4

அ— கரிய மேனி மிசை வெளிய நீறு சிறிதேயிடும்
பெரிய கேசுத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமானு றன்னை
உரிய சொசை மிசை மாலைகளேத்தி யுள்ளப் பெற்றேற்கு
அரிய துண்டோ வெனக்கின்று தொட்டு மினி யென்றுமே. 6

ஆ— (கரிய மேனி) நில மெய் நிசு திவ்யரூபோச்சிதமான திவ்யாங் ராகத்
தாலே அநுஸிஸனாய், அதி விசாலமாய் அதி ரமணியமாயிருப்பதொரு
தாமரைத் தடாகம் போலே யிருந்த திருக்கண்களையுடையனாய்,
அவ்வழகாலே விண்ணோர் பெருமானாயிருந்த வெப்பெருமானை,
அவனுக்கு சதசமான சொற்களாலே இசைமாலையாக ளைத்தி

இ— (என்று) மாற்ற மாலை புனைந்தேத்தி யென்கிறதையுரைக்கிறார்
(திருவாய் மொழி பாடியென்று) 5

ஆறாம் பாட்டு

கரிய மேனி யென்கிறதற்குத் தாப்ய மருளிச் செய்கிறார் (நிலை-
சூரியால்) வெளிய நீறு சிறிதேயிடு மென்கிறதற்குத் தாப்ய
மருளிச் செய்கிறார் (திவ்ய ரூபேசூரியால்) தடமென்கிறதையுரைக்
கிறார் (தடாக ஶ்வுத்தாலே) உரிய வென்கிறதையுரைக்கிறார்
(அவனுக்கு சதசமான வென்று) 6

ச— அமரர்தம் - அமராக்கு, நியசூரிகளுக்கென்றபடி. தம்
மென்றது சுவார்கம், ஏற்றை - ஶ்வுமன, ஏறு - ஶ்வுமம், அபிபதி
யான வென்றபடி. எல்லாப் பொருளும் - சுவார்கங்களையும், விரித்
தானை - ஶ்விதையாலே விசாரித்து உபதேசித்தவனான, எம்மான்
தன்னை, அம் சுவாத்தாலே எனக்கு உபகாரகனான, ஆற்ற -
பொறுக்க, ஆறுகை-பொறுக்கை, பூவ் பூவானுவம் சாமிக்க சாமிக்க
வென்றபடி. நல்ல வகை - ஶ்வுவங்களான பகாரங்களை, கலாபா
சூனாதினை யென்றபடி. காட்டுமம்மானை - எனக்குக் காட்டா
நிற்கிற சுவாமி, இதுக்கேத்தி யென்கிற தோடே ஶ்வயம், வினை -
பாபங்களும், நோய்கள் - வியாதினும், ராஜேசாதி களென்றபடி.
காற்றின் முன்னம் - ஶ்வி சுவாமியானகாற்றிற் காட்டிலும் முற்பட,
கடுகி - ஶ்வுப்போய், கரிய - ஶ்வுவங்களாம்படி, மாற்ற மாலை - ஶ்வு
சுவாங்களை, மாற்றம் - ஶ்வு, புனைந்து - ரசித்து. ஏத்தி - சூதித்து,
நாளும் - பரிதிநிலும், மகிழ்வு - ஶ்வந்தத்தை, எய்தினேன் -
அடைந்தேன். 5

ஐ— என்று மொன்றுகி யொத்தாரு மிக்கார் களுந் தன்றனக்கு
இன்றி நின்றான் யெல்லா வுறகு முடையான் றன்னை
குன்ற மொன்றான் மறை காத்த பிரானைச் சொன் மாலைகள்
தன்று துட்டும் விதி யெய்தின மென்ன குறை நமக்கே.

ஆ — யுள்ளப் பெற்ற வெனக் கின்று தொட்டு மனி யென்று மரிய
துண்டோ என்கிறார்.

6

(என்று மொன்றுகி) சர்க்காலமும் ஈக பகாரமாக நிரஸ்த சமாஹ்ய
திகனாய் சர்வலோகேஸ்வரனாய் பரம காரணிகனாயிருந்த வெம் பெருமானைத்

ஏழாம் பாட்டு

இ— குன்ற மொன்றால் மறைகாத்த பிரானை யென்கிறதற்குத்
தார்பய மருளிச் செய்கிறார் (பரமகாரணிகனாய் என்று) விதியெய்
தினமென்றது ஏற்ற நோற்றேற்கென்று முதற் பாட்டில் சொன்னத்
தைக் கொண்டு புனரூப மன்றே வென்ன அங்கு சஹகரி ஹேதுவான

ச — கரிய - நிலமான, மேனிமிசை - திருமேனியின் மேலே, சுவ
பவ சூந்ரமான திருமேனியினுடைய வழகுக்கு மேலே யென்றபடி
வெளிய நிறு - ஐவல்மான சூன்தை, கர்வூர் சூன்தை யென்றபடி
சிறிதேயிடும் - திருமேனிக்கு பர பாகமாம்படி சுவரமாகச் சாற்றிக்
கொண்டிருக்கு மவனான, பெரிய - விசாலமான, கோல - ரமணிய
மான, தடம் கண்ணன் - தடாக சதச விலோசனனான, தடம் - தடாகம்,
விண்ணோர் பெருமான் றன்னை - நிய சூரி நாயனை, இதுக்கு ஏற்றி
என்கிறதோடே அந்நயம். உரிய - உசிதங்களான, அவனுக்கு
உசிதங்களான வென்றபடி. உரியது - உசிதம், உரிய சொல்லா
லென்று சமஸ்த பதம். சொல்லால் - சூக்திகளால், இசை மாலைகள் -
மாலைகள் போலே மோகங்களான கானங்களாலே, இசை மாலை
ஏற்றி - சூதித்து. உள்ளப் பெற்றேற்கு - அநுமவிக்கப் பெற்றவனான,
எனக்கு, உள்ளாகை-மனசானுமவிக்கை, இன்று தொட்டும் - இன்று
தொடங்கி, இனியென்றும் - இதுக்கு மேற்கால மெல்லாம், அரிய
துண்டோ - அசக்ய முண்டோ - துல்க முண்டோ வென்றபடி. 6

என்றும் - சர்க்காலமும், ஒன்றுகி - ஈக பகாரமாக, தன்றனக்கு
- தானான தனக்கு, சுவாசாஹாரணா கார விசிஷ்டனான தனக் கென்றபடி.
அதாவ - நிரதிசய சூலஹ்யாதி விசிஷ்டனான தனக் கென்கை.

மு— நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கு மின்பனை ஞானத்தார்
 நமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானைத் தன்டாமரை
 சுமக்கும் பாதப் பெருமானைச் சொன்மனைகன் சொல்லுமாறு
 அமைக்க வகிறேன் கினியாவர் நிகரகம் வானத்தே

8

ஆ— திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு அவனுடைய நிர்மயாதி கற்பையாகிற
 மஹா மாயத்தை யுடையோ மாளேம். இனி நமக்கென்ன குறையுண்
 டென்கிறார்.

7

(நமக்கும்) இன்று தன் திருவடிகளை அபாயித்த நாமும்
 பெரிய பிராட்டியாரு மாளால் பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிற் காட்டி

இ—சுகுதத்தைச் சொன்னார். இங்கே பவான ஹேதுவான மகவர்குபையைச்
 சொல்லுகிறாரென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (அவனுடைய
 இயாதியால்).

7

எட்டாம் பாட்டு

புறம பாடத்துக்குத் தாத்ய மருளிச் செய்கிறார் (இன்று தன் திரு
 வடி இயாதி வ்யாஸுதனாய் என்னுமளவாலே) நமக்கு றென்று முடிபட
 நிர்देशிக்கையாலே பூவின் மிசை நங்கையிற் காட்டில் நம் பக்கல
 வனுக்கு அடராதிசயம் துதிதமாகிறதென்று கருத்து. 'स्वयं किञ्चिन्समा-
 पन्ने किं कार्यं सीतया मम' இயாதிக்களங்கே அபிபுரேதங்கள். திதிய பாடத்

ஈ— ஒத்தாரும் - சமரும், மிக்காரர்களும் - அதிகர்களும், இன்றி நின்
 ருனை - இல்லாமல் நின்றவனான, லுக்கத்திலே உத்குரான ராஜாதிக்களுக்கு
 கால மென சமாசிக ருண்டாகிறுப் போலன்றிக்கே சவ் காலமும் ஈக
 பகாரமாக சமாசிக ரஹிதனான லென்று துத்யம். எல்லா வலகு
 முடையான்றனை - சவ் லுக்கங்களையு முடையவனான, குன்ற
 மொன்றால் - ஒரு பவந்தத்தாலே, குவர்தந்தத்தாலே என்றபடி. மழை
 காத்தபிரானை - அதிவூதியை நிவாரணம் பண்ணின உபகாரகனை,
 சொன்மானைகள் - சூகிகளாகிற மானைகளை, நன்று குட்டும்,
 நன்றாய்ச் குட்டப் பண்ணும்படியான, சிரசா வஹிக்குமாப் போலே
 அடரித்தங்கீகரிக்கப் பண்ணும்படியான என்றபடி. விதி - மாயத்
 தை, மகவர்குபையாகிற மாயத்தை யென்றபடி. எய்தினம் - அடைந்
 தோம், நமக் கென்ன குறை - ஸப்தம் ।

7

நமக்கும் - இன்று அபாயியித்த நமக்கும், பூவின் மிசை - பூபத்
 தின் மேலேயிருக்கிற, பவாசினியான லென்றபடி. நங்கைக்கும் -

ஆ-லும் நம் பக்கல் வ்யாஸுஷனாய் அநாஸ்திரான தேவர்களுக்கும் மனுஷ்ய-
 டிகளுக்கு மொரு வாசியின்றியே யொக்க அரியனாய் விடலுடனார-
 விந்நாபிக சௌகமாய் வரணயுகலனாயிருந்த வெம்பெருமான் என்னை
 'ஒன்று சொல்லிக் காண்' என்று அருளிச் செய்தருளினால்
 சொல்லலாம்படி சொன் மாலைக ளமைக்க வல்லேற்கினி திரு
 நாட்டிலேதான் திகருண்டோ வென்கிறார் 8

இ-துக்குத்தாப்யம்மருளிச்செய்கிறார் (அநாஸ்திரையாடியால்) பெருமானென்
 றது. பெரியவனென்றதாய் துராசதவத்தைக் காட்டுகிறதென்று
 கருத்து. மனுஷர்க்கும் நியதூரிகளுக்கு மொருவாசியின்றிக்கே
 சுவாமி யென்கிறது இப் பாடி மென்று உபாத்தாபிகாரத்திலே அபாய
 ரெடுத் தருளினது யோனாந்தரமாகையாலே விருத்த மில்லை. தண்
 டாமரை சுமக்கும் பாத வென்றது அசனபயம் திருவடிகளுக்குத்
 தோற்றுச் சுமக்கிறப்போலே யிருக்கிற தென்று உபாத்தாப்யம்மென்று
 நினைத் திதுக்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (விடலுடனாடியால்)
 சொன்மாலைகள் சொல்லுமாறமைக்க வல்லேற் கென்கிறதற்குத்
 தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (என்னை யொன்று சொல்லி டியாடியால்)
 அகல் வானத்தே என்கிறதையுரைக்கிறார் (திரு நாட்டிலேயென்று)
 தெளிவிசும்பாகையாலே திருநாடுதானே சொல்லுவிக்குமாதலால்
 இருள் தரு மாளுல மாகையாலே விரோதியான விந்நிலத்திலே
 யிருந்தே கவி சொல்ல வெனக்கு திருநாட்டிலுள்ளாரும் சதவரன்
 றென்கிற ரென்று கருத்து. 8

ச-பூனீக்கும், அரம் குணங்களாலும் ரூப குணங்களாலும் பூனீயான பிராட்
 டிக்கு மென்றபடி. இன்பனை - மோகமாகத் தன்னைக் கொடுத்த
 வனான, ஞாலத்தார் தமக்கும் - ஞாலத்திலே யிருக்கு மவர்களுக்
 கும், ஞாலம் - மூலம், மனுஷர்க்கு மென்றபடி. வானத்தவர்க்கும் -
 வானத்திலே இருக்குமவர்களுக்கும், வானம் - சுவர்க்கம், தேவர்
 களுக்கு மென்றபடி. பெருமானே - பெரியவனான - துராசதனான
 வென்றபடி. வடருக்கும் நியதூரிகளுக்குமொக்க நிரூபாபிக சுவாமியான
 வென்னுமாம், தண்டாமரை - சீதல தாமர ச பூபத்தாலே அசன
 பத்தாலே என்றபடி. சுமக்கும் பாத - வடிக்கப்படா நிற்கிற அ
 பாத்ததை யுடையவரான, சௌக்ய சௌகமாய் டிகளுக்குத் தோற்று
 தாமரை அபாத்ததை சுமக்கிறப்போலே யிருக்கிற தென்றிங்கே
 உபாத்தாப்யம்மென்று. பெருமானே - சர்வ்வரனை, உத்தியேதி சேவ: 1 சொல்லு

மு— வானத்தும் வானத்துள்ளும்படு மண்ணுள்ளு மண்ணில் கீழ்த்
தானத்து மெண்டிசையுத் தவிராது நின்றான் நன்னைக்
கூனற் சங்கத் தடக்கையவனைக் குடமாடியை
வானக் கோளைக் கவி சொல்ல வகிறேன்கிவி மாறுண்டே 9

ஆ— (வானத்தும்) - स्वर्गाद्युपरितन लोकங்களுக்கும் பृथिव्याद्यवस्तन
लोकங்களுக்கும் तदन्तर्वर्त्याखिल चरा चरங்களுக்கும் आत्मभूतनायं शङ्ख
चक्र गदा धरनायं आश्रित परित्राणार्थமாக मनुष्यादि रूपेणा वतीत्येनायं अति
मनोहर दिव्य चेष्टितनायं श्रीवैकुण्ठ नाथनाயிருந்த வெம்பெருமானைக்
கவி சொல்ல வல்ல வென்றோடொக்குமோ ? सर्वेश्वरனான வெம்
பெருமானாரு னென்கிறார். 9

வானத்தும் யாட்டு

இ— வானத்து மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (स्वर्गं शब्दத்தாலே)
உம்பருமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (उपरितनेत्याடியால்) மண்
னுள்ளும் இत्याதிக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (पृथिवीत्याடியால்)
எண்டிசையு மென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (तदन्तर्व-
र्त्याடியால்) தவிராது நின்றான் நன்னை யென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய
ம்ருளிச் செய்கிறார் (आत्मभूतनायென்று) கூனற் சங்கத் தடக்கை
யவனை யென்றது चक्रादிகளுக்கும் उपलक्षण மென்று காட்டுகிறார்
(शङ्खेत्याடியால்) குடமாடியை யென்ற விடத்தில் आर्थिकத்தைச்
சொல்லுகிறார் (आश्रितेत्याடியால்) குடமாடியை யென்றது दिव्य-
चेष्टितங்களுக்கெல்லாம் उपलक्षण மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார்.
(अति मनोहरेत्याடியால்) வானக்கோளை யென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(श्रीवैकुण्ठेत्याடியால்) இனி மாறுண்டேயென்றது யாவர் நிகரென்று
கீழ்ச் சொன்னதைக் கொண்டு पुनर्हृक्तियன்றேவென்ன இதுக்குத்
तात्पर्यம்ருளிச் செய்கிறார் (एन्नेனாடு इत्याடியால்) 9

சு— மாறு - சொல்லும்படி, நமக் கொரு கவி சொல்லுமென் றெம்
பெருமான் சொன்னால் அவனுக்குகப்பாகச் சொல்லுமாம்படி
என்கை, சொல் மாலைகள் - மாலைகள் பேராலே யிருக்கிற
சூக்திகளை, அமைக்கவல்லேற்கு - பூர்வமாகச் செய்ய வல்லவெனக்கு,
இனி இது: परम्, அகல் வானத்தே - विस्तीर्णமான परम पदத்திலே,
யாவர் நிகர் - எவர் सदृशர், ஒருவருமில்லை யென்றபடி. 8

வானத்தும் - स्वर्गத்திலும், வானத்துள் - आकाश वर्तियான,
உம்பரும் - उपरितन लोकங்களிலும், स्वर्ग दुर्लभமான आकाशத்திலே

அ— உண்டுமுமிழ்ந்துங் கடந்து மிடத்துங் கிடந்து நின்றும்
கொண்ட கோலத்தோடு விற்பித்து மணங்கூடியும்
கண்ட வார்த்துற் றனதே யுலகென நின்றான் றன்னை
வண்டமிழ் துந்க தோற்றே னடியார்க் கின்ப மாரியே.

10

ஆ— (உண்டும்) निखिल जगत्त्रिगणोद्गिरण क्रमणोद्धरण शयन स्थानासन

பத்தாம் பாட்டு

இ— கிடந்தும் என்கிறதின் அर्थத்தைக் காட்டுகிறார் (क्रमण शब्दத் தாலே) त्रिविक्रम व्यापரத்தைச் சொன்னபடி. இடந்து மென்கிறதின் அर्थத்தைக் காட்டுகிறார் (उद्धरण शब्दத்தாலே) கிடந்தும் நின்றும் என்கிறதുകളின் अर्थங்களைக் காட்டுகிறார் शयन स्थान शब्दங்களாலே)

ॐ वर्तिया நின்ற லோகங்களிலு மென்றபடி. மண்ணுள்ளும் மூமியிலும், மண்ணின் கீழ்த் தானத்தும் - மூமிக்குக் கீழான स्थानங்களிலும், பாடாடிகளிலு மென்றபடி. எண்ணிசையும் - எட்டு திக்குகளிலும், லக்ஷணயா அபிவிஷயஸ்துக்களிலு மென்றபடி. देवादि भेदத்தாலும் ஜாஹ்னாதி भेदத்தாலுமாக அபிவிஷயங்களான वस्तुக்களிலு மென்கை. இது உரையில் சொன்ன निर्विहम्. தவிராது - இவை யொன்றையு ம் விடாதே, நின்றான் றன்னை - நின்றவனான, व्यापित்திருந்த வனான வென்றபடி. கூனற் சங்க - राजलिः प्रह मासीन” மென்றினாய பெருமானைப் போலே भगवदनुभवத்தால் வந்த ஹந்தாலே प्रह्लभूतமான शङ्खத்தையுடைத்தான, தடக்கையவனை - பெரிய திருக் கையை யுடையவனான, தடம்-विशालம், குடமாதியை, குடக் கூத்தாடினவனான, வானக்கோளை, வானத்துக் கோளுனவனை, கோன் - स्वामी, श्री वैकुण्ठ नाथனை யென்றபடி. கனி சொல்ல வல்லேற்கு - கவிதைகளாலே சூதிக்க சமர்த்தன வெனக்கு, இனி மாறுண்டே - எதிருண்டோ ? सदृशமுண்டோ வென்றபடி. இன்னொருக்குள் என்று विशेषியாமையாலே ईश्वरனும் सदृशனன்று என்றபடி.

9

உண்டும் - प्रत्यक्षத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும், உலகத்தை-इति शेषः உமிழ்ந்தும் - सृष्टिकालத்திலே उद्गिरणம் பண்ணியும், கடந்தும்- त्रिविक्रमனாய் क्रमणம் பண்ணியும், இடந்தும் - वराहனாய் उद्धरित்தும், கிடந்தும் - “वाहुं भुजग भोगाभं उपधायारि सूदनः । अजलिः प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिशये महोदधेः ” என்கிற

ஆ—சர்ஸேஷாதி ஸ்வகீய திவ்ய சேஷிதங்களாலும் ஸ்வாஸாஹாரண திவ்ய சௌந்தர்யத் தாலும் ஸ்வகீய திவ்யரூபத்தாலும் தனதேயுல கென நின்றான் தன்னை திருவாய்மொழி பாடுகைக் கொரு மஹாபாஸ்யத்தைப் பண்ணினேன். ஸ்ரீமத் ஸ்வரூப ரூப குண விஶ்ருதி யாதாஸ்ய ப்ரதர்ஸகமாய் அதிமஶ்ருரமாய் அதி-ரமணீய ஸந்நிதமாய் அதிமஶ்ருர்ஸ்வரமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருப்பார் கேட்டால் என்படுவரோ? என்கிறார்.

10

இ- இங்கு ஸ்தான மானது நின்ற திருக்கோலம். மணங் கூடிய மென்கிறதின் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (சர்ஸேஷ ஶத்த்தாலே) இது உபலக்ஷண மென்று கருத்தாலே ஶாதி ஶதம். கண்ட வாற்றால் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஸ்வகீயேத்யாடியால்) கொண்ட கோலத்தொடு என்றது ஹேதுபம் மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வாஸாஹாரணேத்யாடியால்) வண்டமிழ் நூற்க என்கிறதை யுரைக்கிறார் (திருவாய் இத்யாடியால்) நோற்றேன் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஒரு மஹா இத்யாடியால்) வண்டமிழ் என்கிற விடத்தில் வண் ஶத்த்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ரீமத் ஶத்யாதி ஶ்வரமாயிருந்த வெண்ணுமளவாலே) அடியார்க்கின்ப மாரியே யென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானுக்கு இத்யாடியால்) நான் அவனைப்பாடப் பெற்ற மாஶாமன் றிக்கே ஶ்ரீமத் ஶத்யையும் அநந்நிதமிக்கப் பெற்றே நென்கிறாரென்று கருத்து.

10

ஈ- படியே கடற்கரையில் கண்வளர்ந்தருளியும், நின்றும்—“அவஶ்ருத்ய வ திஶ்ருத்யத் ததர்ஸ ஶநு ருஜித ” மென்கிறபடியே நின்றும், கொண்ட - ஶ்வீகரிக்கப்பட்ட, கோலத்தொடு-சௌந்தர்யத்தோடே, யஹா ராஶண வஶா-நந்தர் மீண்டெழுந்தருளி திருவாஸ்யைக் கண்டருளி ஶத்ரீய ஜாதியாகக் கொண்ட கோலத்தோடே என்றுமாம், வீற்றிருந்தும் - “ஏவ மாஸ்தே மஹாஶாஹு ரஹந்யஹி ராஶவ: | ப்ரஸாஸந் ஶர்வகார்யாணி பூர ஜானபதஸ்ய ஹி என்கிற படியே திரு அயோஶ்யையில் அஸ்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்தும் மணம் - சர்ஸேஷத்தை, கூடியும் - அடைந்தும், வராஹனாய் பூத்யவ்யஸி-மானினியான ஶ்ரீமத் பிராட்டியோடே சர்ஸேஷித்து மென்றபடி. கண்ட வாற்றால் - காணப்பட்ட இந்த பகாரங்களாலே, ஆறு - பகாரம், உலகு தனதே என நின்றான் தன்னை - லோகம் தனக்கே ஶேஷ மென்றறியலாம். படி யிருக்கிற வனைக் குறித்து. லோகம் தனக்கே ஶேஷ மென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரங்கொண்டறிய வேண்டாதே அநாத்ருஸவ பகாரங் களையே கொண்டறியலாம். படி யிருக்கிறவனைக் குறித்து.

மாரி மாருத தண்ணம் மலை வேங்கடத் தண்ணலை
வாரி மாருத பைம்பொழில் தூற் குடுகர் நகர்
காரி மாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத் திப்பத்தார்
வேரி மாருத பூமேலிருப்பான் வினை தீர்க்குமே. 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ— (மாரி மாருத) संसार दावाग्निं दग्धं सर्वं जन्तु सन्ताप नाशकरमान
தண் திருமலையைத்தனக்கு दिव्य घामமாக உடையனான திருவேங்கட
முடையானுடைய आश्रित वात्सल्यादि कल्याणगुण प्रतिपादकமான இத்

நிகமனம்

இ— தண் என்கிறதற்குத் ताप्यं மருளிச் செய்கிறார். (சંசாரேत्यादि
யால்) (திருவேங்கடமுடையானுடைய इत्यादि) நமக்கும் பூவின்
மிசை நங்கைக்கு மின்பனை யென்று பிராட்டியைக் காட்டிலும்
சંசாரிகளை ஆடரிக்குமென்று சொல்லுகையாலே இத்திருவாய்மொழி
आश्रित वात्सल्यத்திற்கெல்லை நிலமான திருவேங்கடமுடையானைச்
சொல்லிற்று மென்று கருத்து. இது श्रीवैकुण्ठ नाथன் ஷேஷமாயிருந்
தாலும் வாत्சல்யாஸத்திலே திருவேங்கடமுடையானைச் சொல்லிற்
றென்னக் குறையில்கை. வாत्சல்யாदि என்கிற ஆदि शब्दத்தாலே आश्रित
घन्यतापादकत्वं विवक्षितम् । இத்திருவாய் மொழி பிராட்டி விரய
மன்றிக்கே யிருக்க பூமேலிருப்பான் வினை தீர்க்கு மென் கை

சு-படி. ஒருவன் ஒரு ஜெதத்தை திருத்துவது எருவிடுவது கவிபண்ணு
வது ஆகா நின்றால் இது அவனதே யென்றறியலாமிறே ! வண்
விலக்ஷணமான, भगवत्स्वरूप रूप गुणादि प्रतिपादकत्व मधुरत्वादि गुणशालि
யான என்றபடி. தமிழ்- ட்ரமிட பவந்ததை, நூற்க - நிமிக்கைக்கு,
நோற்றேன்-நோன் பைப் பண்ணினேன், ஒரு மாரயம் பண்ணினே
னென்றபடி. அடியார்க்கு - மாகவதார்க்கு, இன்ப மாரி - ஆனந்த
மேயம், ஆனந்த வரீயான் மேய மென்ற படி. இன்பம் - ஆனந்தம்,
மாரி - மேயம், இப் பவந்த மென்று சேயம், நான், ஆனந்தித்த மாக
மன்றியே श्रीवैष्णवருக்கும் நிரதிசயானந்தாவஹனே னென்றபடி. 10

மாரி - வரீக்கை, மாருத - ஓயாத, சடா வர் யுகமான வென்ற
படி. தண் - சீதலமான, அம் - சுந்தரமான, மலைவேங்கடத்து -

ஆ— திருவாய் மொழியை வல்லாருடைய சமஸ்து: ஸங்களையும்
 ஸகவதாஸித வாஸஸ்யாடிகஸ்யாண குணை ஸுளையாண ஸெரிய ஸிராட்டியார்
 ஸோக்கு ஸென்கிறார். 11

திருக்குருகைப் ஸிரான் ஸிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ— கூடுமோ? என்ன இங்கு அஸிஸ்தமான ஹேதுவைக் காட்டுகிறார்
 (ஸகவதஸ்யாடி யால்) இவள் ஸகவதவாஸஸ்யாடி குணை ஸுளையாகையாலே
 அந்த வாஸஸ்யாடி குண ஸதிஸாடகமான இத்திருவாய் மொழியைக்
 கற்றாரை தனக்கே ஸரமாக்கிக்கொண்டு இவர்களுடைய ஸகவதஸுஸவ
 விருதி சமஸ்து: ஸங்களையும் தீர்க்குமென்றபடி. 11

ச-வேங்கட ஸலையிலே யென்று மாறி ஸவ்யிப்பது, ஸ்ரீவேங்கடகிரியிலே
 வஸியா நிற்கிற வென்றபடி. அண்ணலை - ஸவமியை, இதுக்குச்சொல்
 என்கிறதோடே ஸவ்யம். வாரி மாறாத "சரஸஸ்திஸ்த நிரூபகஸ்தாம்"
 என்கிறபடியே ஸலம் மாறிப் ஸோகாததான, ஸைம் - ஸசுத்திருக்கிற,
 ஸயாஸகமான என்றபடி. ஸொழில் - ஸத்யானங்களாலே, குழ் - ஸரிஸூத
 மான, குருகூர் நகர்-கூகானகரியிலே, காரி மாறன் - காரியுடைய -
 கூமாரராய் மாறனென்று கூலநாமதேயமுடையவரான, சடகோஸன்
 சொல் - ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததான, ஆயிரத்து - ஸஹஸ்த
 திலே, இப்பத்தால் - இத் தஸகத்தாலே யென்றபடி, வேரி மாறாத -
 ஸரிஸகம் மாறிப்போகாத, நிய ஸரிஸகமான என்றபடி. ஸூமேல் -
 ஸுஸத்தின் மேலே, இருப்பாள் - வஸிக்கிறவள், ஸஸவாஸினியான
 ஸிராட்டியானவளென்றபடி. வினை தீர்க்கும் - ஸகவதஸுஸவ விருதி
 ஸகல துஸ்கர்மங்களையும் ஸோக்குவளென்றபடி. இன்னார்க் கென்று
 விஸேஸியாஸையாலே ஸர்வர்க்கு மென்று ஸலிதம். 11

ஶானஸீராஸ்யானுஸ்தான ஶேவஸி ஶ்ரீமத்ஸேதாந்த ராமானுஶ ஸஹாடேஸிகாய நஸ:॥

ஸ்ரீ:

த்ரஸிடுஸநிஸதாஸ்ய ரஸாவலி:

வீற்றிருந்து

அஸந்நான்ய வந்தூ சரசிஶ நலியா வலுஸே ஸாந்த்ர ஸாடே

ஸக்தாஸ த்வஸஸிலே ததுசித ஸமயாஸாஸ டான ஸவீணே ।

கர்பூராலே ஶுஸே ஸஸதிக ரஹிதே துஸகே ஸர்வ ஸூணே

கூஸே ஸுஸ்யாடி ஸாஶா ஶாடரிஸு ரவதஹ்யதா ஸநிந்திதான்ய: ।

(आपन्नान्य वन्धौ) அம்மாளை வெம்மா பிளந்தான் தன்னை -
 ஆபிதார்த்தமாக கண்ணாய் அவதரித்தருளி விருஷிகளை நிரசிக்குமவனாய்,
 (सरसिज निलया वल्लभे) மைய கண்ணாள் இயாதி - பெரிய பிராட்டி
 யாருக்கு வல்லபனுமாய் (सान्द्रमोदे) வீவிலின்ப மிக வெல்லை நிகழ்ந்த
 நம் அச்சுதன், நிரவிகானந்தத்தை யுடையவனுமாய் (भक्ताय एवं
 शीले) மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக மேவும் பிரான் - ஸக
 ருடைய பாபங்களைப் போக்குமவனாய், (तदुचित समयाश्वास दान प्रवीणे)
 ஆற்ற நல்ல வகை காட்டும் அம்மாளை - அவர்களை சமயமறிந்து
 சாதிக்க சாதிக்க அனுமவிக்கு மவனாய், (कपूर्वालेप शोभे) கரிய மேனி
 மிசை வெளிய நீறு சிறிதேயிடும் - கறுத்த திருமேனியிலே கபூரத்
 தைச் சாற்றியருள அத்தால் மிகவும் ஸோமமானுமாய், (समधिक रहिते)
 ஒத்தாரு மிக்கார்களும் தன் தனக்கின்றி நின்றானை நிசுசமாப்யதிக
 னுமாய் (तोषके) நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கு மின்பனை -
 இன்று ஆதரித்த பேரையும் நியாமிதையான பெரிய பிராட்டியாரோ
 டொக்க நினைத்து ஆனந்திப்பிக்கு மவனாய், (सर्व पूर्ण) வானத்தும்
 வானத்துளும்பரும் இயாதி - சர்வதா சர்வத் சர்வ வஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்து
 நிற்கும்வனாய், இங்கு சொன்ன வ்யாபாரம் மேலில் பாட்டில் “உண்டு
 முமிழ்ந்துங் கடந்து மிடந்து” மென்று சொல்லுகிற நிரணோதிர்நிரண
 கமணோதிர்நிரணாதிருக்கும் உபலக்ஷண மென்று திருவுள்ளம். एवं பூதனான
 வண்டுவரைப் பெருமானிடத்திலே ஸ்துதிபுரணாதிருகளைப் பண்ணு
 மவர்களை ஸாஸ்திரவான்கள். தத்யதிருக ரெல்லாரு ம் ஸாஸ்திரவான்களென்று
 “வீற்றிருந்து” என்கிற தத்யதிருக ரெல்லாரு ம் ஸாஸ்திரவான்களென்று
 ரென்கிறார்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
 திருவடிகளே சரணம்.

ஆருத் திருவாய் மொழி

மூ— தீர்ப்பாரை யாமினி யெங்ஙன நாடுது மன்னையர்
 ஒர்ப்பா லிங் வொன்னுத லுற்ற தன்னேயிது தேறினோம்
 போர்ப்பாரு தான் செய்தன்றைவரை வெகிவித்த மாயப் போர்த்
 தேர்ப்பாக னுக் கிவங் சிந்தை துழாய்த் திசைக்கிறதே. 1

ஆ—(தீர்ப்பாரை யாமினி) एवं भूतनायிருந்த வெம் பெருமானை
 விசுலேசித்து, अत्यन्तमवसन्नையாய், मोहदशापन्नையாயிருந்த பிராட்டி

ஆருத் திருவாய் மொழி

இ— இப்படி எம்பெருமானை அநுமவியா நின்ற இவர் இத்திருவாய்
 மொழியிலே இப்பிராட்டியினுடைய நோயைத் தீர்ப்பாரை
 எங்கே தேடக் கடவோ மென்றும் இது ஐத்தேவ மன்றென்றும் ஒரு
 கட்டுவிச்சி வார்த்தையைக் கேட்டு மயமாசங்கனையும் நிலரகாதி
 சிவானங்கனையும் கொண்டு வ்யாபரிக்க வேண்டா வென்றும், தீங்கள்
 அணங்காடுகை யுக மன்றென்றும், எம்பெருமானுடைய திரு
 நாமத்தைச் சொல்லவே இவளுடைய வ்யசநத் தீருமென்றும், மறு
 பிப்புடைகளிலே சிலவற்றைப் பேசுகை அசங்கு மன்றோவென்ன
 அவதரிப்பிக்கிறார் (எவ் பூதன் இயாடியால்) एवं भूतनायிருந்த வென்றது
 கீழ்ச்சொன்னபடியே சுகல கல்யாணகுண விமூதி விசிஷ்டனான ஐவீகூட
 நாயுனாயிருந்து வைத்து “வெம்மா பிளந்தான் தன்னை” என்கிற
 படியே கண்ணாய் அவதரித்திருந்த வென்றபடி. கீழ் அவனை
 அநுமவித்த ப்ரீத்யதிசயத்தாலே இப்போதே அவனானே அலோகநாலா-
 பாதி ரூபமான வாக்ய சந்தேசத்தை யாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே
 அत्यन्तமவசन्नராய் வ்யாமோஹித்துக் கிடக்க, இவருடைய அநுபந்திகளி
 ன்ரை யிழக்கிறோ மென்னும் மயத்தாலே கலங்கி, இவருடைய
 நோயின்ன தென்றும் இதற்குப் பரிஹாரமின்ன தென்று மறியாதே
 ஶோகிக்க, அவ்வளவிலே தேவதாந்தரஸ்பர்ஷ முடையார் சிலர் வந்து இது
 ஐத்தேவ கூத மென்றும் இதுக்கு பரிஹாரம் தர்ப்பிண மென்றும் சொல்ல,
 இவர்களும் “सर्वान् देवानमस्यन्ति रामस्यार्थं यशस्विनः” என்கிற கணக்
 கிலே வழியல்லா வழியாலே யாகிலும் இவரைப் பெறுகையே
 நாமக்கு ஸ்வரூபலாப மென்று பார்த்து அந்த ஐத்தேவநா ப்ரிண வ்யாபாரங்
 களிலே ப்ரவர்த்திக்க, அவ்வளவிலே ஆழ்வாருடைய ப்ரகூதியை யறிந்த
 ஐமபூரகவி முதலானார் அதனை விலக்கி ப்ரபவநாமஸங்கீர்தன ப்ரபவநா பாட

ஆ— யுடைய திருத்தாயாரு முறவு முறையாரும் இவளுடைய அவசாதத்தைக் கண்டு “இவளுக் கிந்த அவசாதம் எத்தாலே வந்த” தென்றும் “இதுக்குப் பரிஹாரமென்”னென்றும் ஒரு கட்டுவிச்சியைக் கேட்க, அவளும் “ஐத் தீவ கதம்” என்றும் இதற்குப் பரிஹாரம் தர்ப்பரிணம் என்றும் சொல்ல, அவர்களுமது கேட்டு இவள் பக்கலுள்ள சநேஹாதிசயத்தாலே ஏதேனுமொரு தீவத்தை அபயித்தாகிலும் இவளைப் பெறில் அதுவே யெங்களுக்கு அம்மலாம் என்று பார்த்து, அந்த ஐத் தீவ பரிணத்திலே பவூதராய் செல்லா நிற்க; இப்பிராட்டியினுடைய திருத்தோழியான வள் “நீங்கள் கருதுகிறவையீடல்ல; பரிஹாரமுமல்ல; நோயும் நீங்கள் கருதுகிறதல்ல; இன்னது நோய், இன்னது பரிஹாரம்” என்று சொல்லி அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கிரு ளென்கிறது. “இவளுக்கிந்த நோய் எங்ஙனே வந்த” தென்று நிரூபித்து அந்த நிரூபணத்தாலே இவளுற்ற நன்னோயை யறிந்தோம். இத்தெத்தாலே வந்த

இ — பராஃ ஸபாதி களாலே இது பரிஹரணிய மென்று பதிபாதிக்கிற படியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிற ரென்று கருத்து இத்தால் இத்திருவாய் மொழிக்கு பரணியிபிபக்தவ மென்கிற பகதூணம் வ்யாய் மென்று சூசிதம் । இப்படி வேறே சிலர் நிரூபித்து பரிஹரிக் கவேண்டும்படி தமக்குப் பிறந்த மோத தசைய அந்யாபதேசத்தாலெம் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிருரென்று திருவுள்ளம்.

முதற் பாட்டு

ஓர்ப்பால் என்கிற விடத்தில் அயித் திதிக்கிற அயித்தை அருளிச் செய்திருர் (இவளுக்கிந்த நோய் த்யாதித்யால்)தான் முன்பே யறிந்ததாகச் சொல்லில் தோழியான நீயிலை கண்ணோடே சந்தேகிக்க விடலாமோ வென்று தன் மேலே பதி சொல்லு வார்களென்று பார்த்து, தான் இப்போது நிரூபித்து சில அசூசிதத்தாலே அறிந்ததாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. ஓர்ப்பால் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிரூபணத்தாலே யென்று) பேர்ப்பாரு

ச — அன்னை மீர் - மாத் தனங்கள், இவ் வெண்ணுதல் - இந்த ஸோமன லலாடீ யானவள், ஒண் - ஸோமனம், நுதல் - லலாடம், உற்ற - டஃமாக அடைந்த, உறுகை - டஃமாக சபாபிபக்தை, இது நன்னோய் - இந்த நல்ல நோயை, இந்த ஸாஃய மான ரோகத்தை யென்றபடி. இது பகவத்ப்ரேம மென்று தோன்றுகையாலே நன்னோயென்று தோழி

ஊ— திசைக்கின்றதே யிவ னோயிது மிக்க பெருந் தெய்வம்
இசைப் பின்று நீணங்காடு மிவந் தெய்வமன்றிது
திசைப் பின்றுயே சங்கு சக்கர மென்றிவன் கேட்க நீ
இசைக் கிற்றிராசி வகறே யில்பெறு மிது காண்மினே.

2

ஆ—தென்னில், துயோதனாடிகள் நடுங்கும்படி சேனையை அணிவகுத்து அன்றைவரை வெல்வித்த மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனாரை யாசைப் பட்டுப் பெருமையாலே வந்தது. இந்த நோய் தீர்ப்பாரை நாமெங்ஙனே தேடுவோ மன்னை மீரென்று கொண்டு அவர்கள் பரிஹாரமாகச் செய்கிற செயல்களை இவளுடைய தோழி நிவர்த்திப்பிக் கிறாள்.

1

(திசைக்கின்றதே) நீங்களிவளுடைய நோயினை யொன்று

இ—தான் செய்து என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (துயோதன-
த்யாடியால்) அணி வகுத்து என்றது ஆஹித்து என்றபடி. இவள் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றதே என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (ஆசைப்பட்டு இत्याடியால்) நோய் தீர்ப்பாராக சிலர் வந்து நிற்கச் செய்தே தீர்ப்பாரை எங்கே தேடுவோ மென்கிற இவளுக்கு இது பரிஹாரமன்றென்று நிவர்த்திக்கையிலே தாப்யம் மென்று காட்டுகிறார் (என்று கொண்டு இत्याடியால்)

1

இரண்டாம் பாட்டு

திசைக்கின்றதேயிவள் நோய் என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (நீங்கள் இत्याடியால்) இது மிக்க பெருந்தெய்வ

ஈ—தன் கருத்தாலே சொல்லுகிறாள். ஓர்ப்பால் - விचारणத்தாலே ஓர்ப்பு - விचारணம், தேறினோம் - தெளிந்தோம், தெளிந்தாயாகில் சொல்லா யென்னச் சொல்லுகிறாள். அன்று - துயோதனாடிகள் உத்தரான அந்த காலத்திலே, போர்ப்பாகு - யுத்தத்துக்கு வேண்டின நிவாஹங்களை, போர் - யுதம், பாகு - நிவாஹகர் செய்யும் கृत्यம். தான் செய்து-ஏழுலகுந்தனிக் கோல் செல்ல வீற்றிருந்த தானே செய்து, ஐவரை - பञ्चपाण्डவர்களை, வெல்வித்த - ஜயிப்பித்தவனான, மாயப் போர் - आश्रयமான யுத்தத்திலே, தேர்ப்பாகனார்க்கு - சாரதிக் கு, அஜுந் சாரதியான கூணனோடே சங்குசிக்கைக்காக வென்றபடி. இவள் சிந்தை - இவளுடைய चित्तமானது, சிந்தை - चित्तம், துழாய் - துழாவி, பரிபூரித்து என்றபடி. திசைக்கின்றது - मोहिया

ஆ—மறிகிலீர், இந்நோய் மிக்க பெருந்தெய்வத்தாலே வந்தது, விசடசமாக நீங்கள் நின்றணங்காடுகிற ஐதீவகூதமல்ல. இதுக்கு ஸ்ரீஹரி மென்னென்னில் சொல்லுவார் சொல்லிற்றைக் கேட்டுத் திகையாதே சங்கு சக்கர மென்றிவள் கேட்க நீரிசைக் கிற்றிராகில் நன்றே யிவளைப் பெறலாம், இப்போதே யிப்பொருளை ஸ்ரீஷிக் கலாம் என்கிறான்.

2

இ-மென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார்(இந்நோய் ஐதீவகூதமல்ல) “ஆயு தீதம்” என்னுமாப் போலே ஹேது ஹேது மதோ ரீக்யோபகார மென்று கருத்து. இசைப்பின்றியே யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (விசடசமாக வென்று) திசைப்பின்றியே என்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிறார் (சொல்லுவார் ஐதீவகூதமல்ல) இல் பெறுமென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிறார் (இவளைப் பெறலாமென்று) இது காண்மின் என்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிறார் (இப்போதே ஐதீவகூதமல்ல)

2

ஊ - நின்றது, இனி - இப்படி நிஜமான பின்பு, யாம் - நாம், தீர்ப்பாறை - இந்த நோய் ஸ்ரீஹரிப்பாறை, எங்ஙனம் நாடுதும் எங்கே தேடக்கடவோம், ஐதீவகூதமான இவர்கள் தீர்க்கக் கடவரல்ல ரென்று கருத்து.

1

இவள் நோய் - இவளுடைய வ்யாபியை, திசைக்கின்றதே- அறிய மாட்டுகிற தில்லையே, திசைக்கை - ஐமிக்கை, அறிய மாட்டாமை யென்றபடி. தேவரீர்கள் ஐநி ஸ்ரீ: தாய்மார்களாகையாலே வஹ்மனோகியாக சொன்னபடி. இவள் நோய் என்கிற விடத்தில் ஐகாராதே நகரே ஐமயோன்கார ஐகாदेश: । இது - இந்த நோயானது. மிக்க பெருந்தெய்வம் - ஐவீஷிகூதமாய் ஐஸ்ரீஷிகூதமாய் ஐதீவகூதமாய் வந்தது, இசைப்பின்றி - ஐசேர்த்தியின்றிக்கே, இசைப்பு - ஐசேர்த்தி, இவளுக்கும் இவள் நோய்க்கும் உங்கள் ஐவரூபத்திற்கும் ஐநூரூபமாகாதே யென்றபடி. நீரணங்காடும் - நீர் அணங்காடுகிற, இளந்தெய்வமன்றிது. ஐதீவகூதமன்றிது, நீங்கள் எந்த ஐதீவத்திற்காக அணங்காடுகிறீர்கள், அந்த ஐதீவத்தால் வந்ததன்றிந்த நோய் என்றபடி. அணங்கு - ஐவாவேஷிகூத நர்தனம், திசைப்பின்றியே-ஐமிக்கை யின்றிக்கே, இது ஐதீவகூத மென்று சொல்லுவார் வார்த்தையை கேட்டு ஐமியாதே என்றபடி. சங்கு சக்கர மென்று - ஐஷிகூதங்கள், இவள் கேழ்க்க - மோஹித்துக்

அ— இது காண்மின் என்கை மீரிக் கட்டு விச்சி சொற்கொண்டு நீ
எதுவானுஞ் செய்தங்கோர் கள்ளு மிறைச்சியுந் துவேன் மின்
மதுவார் துழாய் முடி மாயப் பிரான் கழல் வாழ்த்தினுல்
அதுவே இவருற்ற நோய்க்கு மரு மருந்தாகுமே.

3

ஆ— (இது காண்மின்) இக் கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீ ரெது
வானு மொன்றைச் செய்து, அங்கோர் கள்ளு மிறைச்சியுந்
துவேன்மின். மற்றுச் செய்வ தெதென்னில், மதுவார் துழாய்
முடி மாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்துங்கோள். வாழ்த்தினாலதுவே
இவருற்ற நோய்க்கு அரு மருந்துமாம். யுகமுமதுவே, இது நினை
மென்கிறுள்.

3

மூன்றாம் பாட்டு

இ— நோய்க்கு மென்கிற விடத்தில் चकार शब्दாயம் வ்யம்ன்றே
வென்ன, இத்தை அருமருந்தென்கிற பதத்தோடே अन्वयித்துத்
तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (நோய்க்கு इत्याद்யால்) இது अनुक्त समुच्चय
மாய்க் கொண்டு युक्तव रूपा र्थान्तर द्योतक மாகையால் சாங்க மென்ற
தாயிற்று. இது காண்மின் என்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார்
(இது நினை மென்று).

3

சு-கிடக்கிற இவள் காதிலே கேட்கும்படி, நீர்-நீங்கள், இசைக்கின்றி
ராகில் - சொல்ல வல்லி கோளாகில், நன்றே - நன்றாகவே, இல்
பெறும் - இருப்புப் பெறும், இவ் விடத்திலே सत् योऽदे யிருக்
கையைப் பெறுமென்றபடி. இவள் इति शेषः, இல் गृहमायिங்கே
யிருப்பைக் காட்டுகிறது. இசை - गानத்தோடே சொல்லுகை,
கிற்கை - शक्तिक, இது காண்மின் - இத்தை प्रत्यक्षமாகக் காணுங்
கோள், இதிலே संशयमில்லை யென்றபடி.

2

அன்னையர் - தாய்மார்கள், இக் கட்டுவிச்சி சொல் - இந்த
निहीनैयान கட்டுவிச்சியினுடைய வார்த்தையை, கொண்டு-
अङ्गीकरित्तु, கட்டுவிச்சி - शाकुनिकस्त्री, நீர் - ऐकान्त्यरसिक ராயிருக்
கக் கடல நீங்கள், எதுவானும் செய்து - श्रद्धादेवतानु वर्तन रूपமான
ஏதேனுமொரு असङ्गतத்தைச் செய்து, அங்கு - அந்த स्थலத்திலே,
அந்த वैशेष गृहத்திலே என்றபடி. இங்கென்ன வேண்டியிருக்க
அங்கென்றதுதான் கண்ணாலே பார்க்க மாட்டாமையாலே சுவத்
தைத் திரிய வைத்துக் கொண்டு சொன்னபடி. ஓர் கள்ளும் -

மருந்தாகு மென்றங்கோர் மாய வலவை சொற் கொண்டு நீ
கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் களனிறைத் தென் பயன்
ஒருங்காகவே யுலகேழும் விழுங்கி யுமிழ்ந்திட்ட

பெருந்தேவன் பேர் சொல்கிறிடி விவனைப் பெறுதிரே.

4

ஆ—(மருந்தாகும்)மருந்தாகு மென்று வஜிகையாய்தோன்றிற்றுச் சொல்லக் கடவளா யிருப்பாளொரு கட்டு விச்சி சொற்கொண்டு நீ கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் களனிறைத் தென்ன பயனை முண்டு, ஒருங்காகவே யுலகேழும் விழுங்கி யுமிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவனைப் பெறலா மென்கிறான்.

4

நாலாம் பாட்டு

இ — மருந்தாகு மென்கிறதற்குக் கருஞ்சோறும் ட்யாடியோடே
அவ்யம். மாய ஸ்ரத்தை யுரைக்கிறார் (வஜிகை யென்று) அலவை
பென்கிறதை யுரைக்கிறார் (தோன்றிற்றுச் சொல்ல ட்யாடியால்)
யுகாயுகத் நிரூபியாதே சொல்லுமவளான் என்றபடி.

4

ச-அதிசேயமான மயத்தையும், இறைச்சியும்-மாंसத்தையும், இறைச்சி-
மாंसம், தாவேல் மின் - இறைக்காதே கொள்ளுங்கோள், மய மாंसங்
களை இறைத்து வேணவாஹத்தை டூயாதே கொள்ளுங்கோள் என்ற
படி. மதுவார-மதுஸந்தியான், உழாய் முடி-துளையை கிரீடத்திலே
யுடையவனான, மாயப்பிரான் - மாஸ்யமூதனான உபகாரகனுடைய,
கழல் - திருவடிகளை, வாழத்தினால் - மஹாசாசனம் பண்ணினால்,
அதுவே - அந்த மஹாசாசனமே, இவனாற்ற நோய்க்கு - இவ
ளடைந்த வ்யாதிக்கு, நோய்க்கு மென்கிற விடத்திலே சகாராயத்தை
அருமருந்தென்கிறதோடே அவ்யிப்பது. அருமருந்து மாகும்,
அரு- அருமையான, துல்கமான வென்றபடி. ஸ்ரத்தையான வென்கை.
மருந்துமாகும் - மயம்முமாம், சகாராத் நமக்கு யுகம்முமா மென்ற
படி. இது காண்மின் - இதைப் பாருங்கோள், இதில் சந்தய மில்கை
யென்றபடி.

3

நீர் - நீங்கள், அங்கோர் - அங்கே யொருத்தியான, இது
அநாத்ரோகி, இன்ன தேசத்தாளினா ளென்று சொல்ல வெண்ணா

மூ— இவளைப் பெறும் பரிசிவ்வணங்காடுதலன்றத்தோ
 குவளைத் தடங்கண்ணுங் கோவைச் செவ்வாயும் பயத்தனன்
 கவளக் கடர்க் களிறட்ட பிரான் திருநாமத்தாம்
 தவளப் பொடிக்க கொண்டு நீரிட்டிடு மின் தணியுமே.

5

ஆ— (இவளை) ஐத்யேயாவிஷயம் நின்று நீங்களாடுகிறவிதீவளைப் பெறுகைக்கு உபாய மன்று, இவளோ குவளைத் தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனன், ஆன பின்பு ஈண்டென கவளக் கடர்க் களிறட்ட பிரான் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீசுதமான பொடியைக் கொண்டு நீங்களிடுங்கோள். இடவே இவள் நோய் தணியு மென்கிறாள்.

5

ஐந்தாம் பாட்டு

இ— இவ் வணங்காடுத லென்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஐத்யேயாபால்) பரிசென்கிறதை யுரைக்கிறார் (உபாய மன்றென்று) தவள ஸ்துத்தை யுரைக்கிறார் (ஸ்ரீசுத வென்று)

5

ச—தவளான என்றபடி. மாய - வசிகையான, அலலை - ஐத்யேயாபால், கட்டுவிச்சியினுடைய, அலலை - ஐத்யேயாபால், சொல் கொண்டு - வார்த்தையை எழுதிக்கொண்டு, மருந்தாகுமென்று - இவள் சொன்னது ஐத்யேயாமென்று எழுதித்து, கரும் சோறும் - நீல வர்ணம் மேற்றின எழுத்தையும், மற்றை - தவளத்திரிகமான, செஞ்சோறும் - ரகவன்மேற்றின எழுத்தையும், களன் - களத்திலே, ஐத்யேயங்கள் எழுதி பண்ணுகிற எழுதங்களிலே என்றபடி. இழைத்து - ஐத்யேயங்களுக்கு சிவனமாம் படி அவைத்துக்குச் சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு, இழைக்கை - எழுதியிலே யிடுகை. என் பயன் - என்ன பயனும், ஒருங்காகவே - ஒருக்காலே, உலகேழும் - ஐத்யேயத்தையும். விழுங்கி - ஐத்யேயத்திலே நிராகரம் பண்ணி, உமிழ்ந்திட்ட, ஐத்யேயத்திலே உதிராரம் பண்ணினவனான, பெருந்தேவன் - சர்வதேவனுடைய, பேர் சொல்ல - திருநாமத்தைச் சொல்லுகைக்கு, கிற்கில் - வல்லிகோளாகில், கிற்கை - ஐத்யேயத்தை, இவளைப் பெறு திரே - இவளை யிழைவாதே அடைவதிகோள்.

4

இவ்வணங்காடுதல் - இந்த அணங்காடுகை, அணங்கு - ஐத்யேய ஐத்யேயம், இவளைப் பெறும் - பரிசென்று - இவளைப் பெறும்

மு— தணியும் பொழுதில்கு நீரணங்காடு திரண்ட மி
பிணியு மொழிகிறதில்கு பெருகு மிது வகை
மணியி னணி நிற மாயன் தமாடி நீறு கொண்டு
அணிய முயலின் மற்றில்கு கண்டிவ் வணங்குக்கே.

6

ஆ— (தணியும்) தவளப் பொடியாகிறதின்ன தென்கிறது. நீர
ணங்காடுகிற வித்தால் ஒரு ஊன மாகும் இவளுக்கு சூல லேசமும்
பிறக்கிறதில்லை. அதுவேயோ? பிணியு மொழிகிறதில்கு. பெருகுகிற
வித்தனையல்லது, ஆன பின்பு மணியிலணி நிற மாயன் தமாடி
நீறு கொண்டணிய முயலுமித்தனையல்லது, மற்றிவளுக் கொரு
பரிஹாரமுமில்லை யென்கிறாள்.

6

ஆறாம் பாட்டு

இ— கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன மாகவத பாட ரேணுவையே சொல்லுகிற
தாக்கையாலே இப்பாட்டு புனருகி யன்றோ வென்ன அவதரப்பிக்
கிறார் (தவளப் பொடி இत्याடியால்) கீழ்ப் பாட்டுக்கு திருநாமத்தைச்
சொல்லுகையிலேயும் இப்பாட்டிற்கு மாகவத பாடரேணுவைச் சொல்லு
கையிலேயும் தாட்யம் மாகையாலே புனருகி யில்லை யென்றதாயிற்று.
நீரணங்காடுதிரென்றது ஹேவமிபாய மென்று காட்டுகிறார். (நீர்
இत्याடியால்) தணியும் பொழுதில்கு யென்கிறதற்குத் தாட்யம்மருளிச்
செய்கிறார் (ஒரு ஊன மாக மித்யாடியால்)

6

ஈ— பகார மன்று, பரிசு - பகாரம், இவளைப் பெறுகைக்கு உபாய மன்
றென்றபடி. அந்தோ - அய்யோ, குவளைத் தடங் கண்ணும்-
குவலய விசால லோசனங்களும், குவளை - குவலயம். தடம் - விசாலம்,
கோவைச் செவ்வாயும், விஸ்வ ஫லாருணமான அகரமும், பயந்தனன் -
பசுத்தனன், பயப்பு - ஷ்யாமத்வம், வீவர்ய மென்றபடி. நேரமும் அகரமும்
ஸ்வஸ்வ வர்ணங்களை விட்டு வீவர்யத்தை யடையும்படி மிகவும் வாகிளு
ளென்றபடி. கவளக் கடா - கவலங்களாலே மதஜல சாலியான,
கடா வென்று மதஜலம், மதகரங்களான கவலங்களை அசித்து, மத
மாய் மதஜலம் பெருகாநின்ற வென்றபடி. களிற்று - ரஜத்தை,
குவலயாபீடத்தை என்றபடி. அட்ட - சந்திரத்தவனான, பிரான் -
உபகாரகனுடைய, “சக்ய: பश्यत कृणस्य मुखम्” என்னும்படி. மஹூயில்
பெண் பிள்ளைகளுக்கு முகம் கொடுத் த க்ருணனுடைய வென்றபடி.

மு— அணங்குக் கரு மருத்தென் நங்கோராடுங் கங்கும் பராய்
கணங்கை யெறித்து நுத்தோங் குடைக்கப் படு மன்னை மீர்
உணங்கல் கெடக் கழுதை யுதடாட்டங் கண்டென் பயன்
வணங்கீர் கண் மாயப்பிரான் நமர் வேதம் வகைரையே.

7

கி— (அணங்குக்கு) இவள் தளரா நிற்க, இவளுக் கரு மருந்
தென்றங்கோராடுங் கள்ளும் பராயச் சில அசுரங்களைப் பண்ணி
இலுங்களுக் கென்ன பயினை முண்டு. ஆன பின்பு இவளுடைய
நோயெல்லாந் தீரும்படி வேதிவசைசரரான ஶீவனவர்களைச் சென்று
அபயங்கோ ளென்கிறாள்.

7

ஏழாம் பாட்டு

இ— द्वितीयः पृथिव्यः पादங்களுக்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (சில
அசுரங்களை இயாடியால்)

7

திருநாமத்தால் - திருநாமத்தைச் சொல்லி யென்றபடி, இதுக்
கிட்டிடுமின் என்கிறதோடே அவயம். தவளப் பெட்டி - பரிசு
மான பூனியை, பாகவதபாடி ரெண்டை யென்றபடி. தவளம்-வெளப்பு,
இங்கே பரிசுதியைச் சொல்லுகிறது. கொண்டு - எடுத்து, நீர் -
வழியல்லா வழியாலேயாகிலும் பரிசுரிக்கத் தேடுகிற நீங்கள்
இட்டிடுமின்-இவள் மேலேயிருங்கோள், போடுங்கோளென்றபடி.
இடுகை - போடுகை. இட்டிடுமின் என்கிற விடத் திரண்டா
மிடு அடம். உண்டிடுமின் வைத்திடுமின் என்கிற விடங்களிற்
போலே ஶாய்கும், தணியும் - ஶாந்தமாம், இவளுக்கு விஞ்சி வருகிற
வேதம் ஶாந்தமாமென்றபடி.

5

ச— அன்னை மீர் - தாய்மார்காள், நீரணங்காடுதீர் - நீங்கள்
அணங்காடா நின்றுகொள், தணியும் பொழுதில்லை - ஶாந்தி
யுண்டாகிற காலமில்லை. ஒரு அளமாமும் து:வ ஶாந்தி ரூமான
சுத முண்டாகிறதில்லை யென்றபடி. பிணியும் - வாயும், பெருகு
மிது வல்லால் - வடியா நிற்கு மத்தனை யெழிய, ஒழிகின்றதில்லை.
அபரத மாகிறதில்லை, மணியில் -நிலரணத்தைக் காட்டிலும், அணி-
சுந்தரமான. நிற - வந்ததை யுடையவனான, மாயன் - அபய மூ
லுடைய, தமர் - ஶாச மூருடைய, அடி நீறு கொண்டு - பாடி பூ
தியைக் கொண்டு. நீர் - நீங்கள், அணிய - இவளை அலங்கரிக்க

மு— வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்
பாதம் பணித்தில வேறு தித்துக் கொள்ளாது போய்
ஏதம் பறைத் தலை செய்து கள்ளு கலாய் துய்
கீத முழவிட்டு நீரணங்காடுதல் கீழ்மையே.

8

ஆ— (வேதம்) ஸ்ரீவேணவர்களை ஸாஷயித்தல் ஸ்ரீவேணவர்களைப் பூரணமாக

எட்டாம் பாட்டு

இ— வேதம் வல்லாரை வணங்கி கீழ் பார்த்து
சொல்லி இப் பாட்டிலே அவர்களை பூரணமாகக் கொண்டு
விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்தென்கையாலே விக்ர-
மசிவ மென்று காட்டுகிறார் (ஸ்ரீவேணவர்களை ஸாஷயித்தலென்று) வேதம்

சு— முயலில் - முயலுகையில்லாமல், உயோகிக்கையைத் தவிர
என்றபடி. முயல்-உயோகம், இல்-இல்லாமை, இவ்வணங்குக்கு-இந்த
தெய்வப் பெண்ணுக்கு, அபாகுத சுவாவையான இவளுக் கென்றபடி.
அணங்கென்று தெய்வப் பெண்ணுக்குப் பெயர். மற்றில்லை
கண்டி-வேறே பரிஹாரில்லை கிடர். அணிய உயோகித்தால் வேறே
பரிஹார மில்லை யென்றும் சொல்லுவார். அணிய உயோகிக்கையே
பரிஹார மென்றபடி.

6

அணங்குக்கு - தெய்வப் பெண்ணுக்கு, அபாகுத சுவாவையான
இவளுக் கென்றபடி. அருமருந் தென்று - அருமையான மருந்
தென்று, துல்கமமான ஸௌக்ய மென்று ஸமித் தென்றபடி, அங்கு -
அந்த ஸுதேவதா விஷயத்தில், ஓராடும்-ஒரு சாத்தையும், கள்ளும் -
மயத்தையும், பராய் - பராவி, சாந்தித் தென்றபடி, சாழ்வும் மயமும்
நிவேதனம் பண்ணுகிறோமென்று சாந்தித்தென்கை. சுணங்கை
யெறிந்து - ஸுதேவாவேசத்தாலே சரீரம் ரோஷமிட்டு, சுணங்கை -
ரோஷம், யதா - சுணங்கை யெறிந்து - சுணங்கையிட்டு, சுணங்
கையாவது - கையைத் தட்டி யாடுவதொரு கூத்து, எறிகை -
இடுகை, சுணங்கைக் கூத்தாடி யென்றபடி. நுந்தோன் குலைக்
கப்படு மன்னை மீர் - உங்களுடைய தோள்கள் கங்க ஆடா
நிற்கிற தாய்மார்காள்! உணங்கல் - உணங்குகிற ட்யம், மாதபத்
திலே ஸோபிப்பிக்கப் படுகிற சீதாதி ட்யம் மென்றபடி. கெட - நசித்
துப்போகா நிற்க, கழுதையுடைய தட்டம் - எதிர்த்துநுடைய
அவரவலனரவ்யாபத்தைக் கண்டு - பார்த்து, என் பயன்?

ஆ — மாகக் கொண்டு எம்பெருமானை ஆராய்த்தல் செய்திவன்
நோயிது தீர்த்துக் கொள்ளாது போய் அவாயங்களைச் சொல்லி
அத்யங்களைச் செய்து கள்ளுடு கலாய்த்தாய் கீத முழவிட்டு நீரணங்
காடு மிது சாலத் தண்ணிதென்கிறான். 8

இ — வல்லார்களைக் கொண்டென்பதற்குத் தாப்யம்ருளிச்செய்கிறார்
(அவீணவர்களைப் புரூகார மாகக் கொண்டென்று) ஏதம் பறைந்தென்
கிறதை யுரைக்கிறார் (அவாயங்களைச் சொல்லியென்று) அல்லல்
செய் தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அத்யங்களைச் செய்தென்று)
கீழ்மை யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சாலத் தண்ணிதென்று)
சாலத்தண்ணிது என்றது - மிகவும் நிகழ் மென்றபடி. 8

ச - என்ன பயோஜனம், ஜீவனசாஸனமான விஹாடிகள் சேதப்படும்படி கழுதை
யைத் தின்ற விட்டு அதினுடைய உதடாட்டத்தைக் கண்டு விஸ்-
யிக்கிறதா லென்ன பயோஜன மென்றபடி. இவன் நோவு படா நிற்க
நீங்கள் சுணங்கைக் கூத் தாடு கிற தாலென்ன பயோஜனமென்று
தாப்யம். இது அத்யந்தானுசித மென்றபடி. வேதம் வல்லாரை - வேத
விய் துக்களான, மாயப் பிரான்றமர் - ஆசிர்ய பூத னாய் உபகாரகனான
கூணனுடைய டாசனங்களை, கூண டாச ரசிகரை யென்றபடி. வணங்
கீர்கள் - சேவியுங்கோள். 7

வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு - வேத தாப்யம் விய் துக்களான
அவீணவர்களை புரூகாரமாக அபலிசித்து, விண்ணோர் பெருமான் -
நித்யசூரி நாயனுடைய, திருப்பாதம் - அரிபாடங்களை, பணிந்து -
பணமித்து, இவன் - இவனுடைய, இது நோய் - இந்த வியாதியை,
லோகவிலகலமான வியாதியை யென்றபடி. தீர்த்துக்கொள்ளாது -
சமிப்பித்துக்கொள்ளாதே, போய் - ஐத்யேவ விசயத்தில் போய் என்ற
படி. ஐத்யேவத்தை ஆராய் தென்கை, ஏதம் - அவயத்தை, ஸ்ரூஷ-
ஹானிகரமான ஐத்யேவவிசய ஶ்ரூஷங்களை யென்றபடி. பறைந்து-சொல்லி,
பறைதல் - சொல்லுதல், அல்லல் - ஆகாதவையை, ஐத்யேவ பணா-
மாடிகளை யென்றபடி. செய்து. ண்டு - நடுவே, பணாமாகி கியா
மயத்திலே யென்றபடி. கள்ளு - மயத்தை, கலாய் - கலந்து,
மாந்தரிகளோடே கலந்தென்றபடி. தூய் - தூய், கீத முழவு -
கீதவாசனத்தை, முழவு வாசனம், இட்டு - பண்ணி யென்றபடி.
நீரணங்காடுதல் - நீங்கள் டீவாவிய நர்த்தம் பண்ணுகை, கீழ்மை -
நிகழ், உங்களுக்கு அவய மென்றபடி. 8

மு — கீழ்மையினால் லங்கோர் கீழ்மகனிட்ட முழுவின் கீழ்
நாழ்மை பல சொல்லி நீரணங்காடும் பொய் காண்கிலேன்
ஏழ்மை பிறப்புக்குஞ் சேம மித்தோய்க்கு மீதே மருத்து
ஊழ்மையிற் கண்ணிரான் கழல் வாழ்த்துமின் உன்னித்தே. 9

இது — (கீழ்மையினால்) கீழ்மையினால்லங்கோர் கீழ்மகனிட்ட முழுவின் கீழ் நாழ்மை பல சொல்லி நீரணங்காடு மிந்த வய் பவூசிகளா லொரு பயோசனமும் காண்கிறிலேன். இனி மெய்யாகப் பார்க்கில் ஏற்றைக்கு மிவளுக்கு ரஜை, இந்நோய்க்கு மிதுவே மருந்து. இத்தை நீங்கள் நிரூபித்துச் செய்யுங்கோள், அதெதென்னில்; கண்ண பிரான் கழல் வாழ்த்துமினென்கிறுள். 9

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ — பொய் காண்கிலே னென்கிறதற்குத் தாபய் மருளிச் செய்கிறார் (இந்த வய்யாதியால்) இத்தாலே சூசிதமாய் உதராஜ்த்தில் அமிர்தமான அய்த்தை யருளிச் செய்கிறார் (இனி இயாதியால்) ஏழ்மைப் பிறப்புக்குஞ் சேம மென்கிறதற்குத் தாபய் மருளிச் செய்கிறார் (ஏற்றைக்கும் இயாதியால்) துரீயபாத்ததுக்கு உன்னித்து என்றும், வாழ்த்துமின் என்றும், இவ்விரண்டு அய்த்திலும் தாபய் மென்று காட்டுகைக்காக வித்தை வாய்யத்யத்தாலே விவரிக்கிறார் (இத்தை நீங்கள் இயாதியால்) அதிலுன்னித் தென்கிறதை யுரைக்கிறுள் (நிரூபித் தென்று) 9

சு — கீழ்மையினால் - நிகூர்த்தாலே ரஜஸ்தமோமிமவத்தாலே வந்த வங்களுடைய விவேகஹியாலே யென்றபடி. இதுக்கு நீரணங்காடும் பொய் என்கிறதோடு அந்நயம். அங்கு - அந்த ஶுத்தேவ சந்நிதியிலே, ஓர் கீழ்மகனிட்ட - ஒரு நிகண் பவர்த்திப்பித்த, கீழ்மகன் - நிகண்ண மனுவன், முழுவின் கீழ் - வாய்யத்யத்தின் கீழே, நாழ்மை - ஶுத்தேவங்களுக்கில்லாத உதகங்களை, நாழ்மை யென்று அரோபிதமான உதகத்ததுக்கு பேர். பல - வறுவிவமாக. சொல்லி, நீரணங்காடும் பொய் - நீரணங்காடுகை யாகிற வய்ய வ்யாபாரத்தை, காண்கிலேன் - பார்க்க மாட்டேன், ஏழ்மை - ஏழு பகாரங்களான, மை - பகாஷம், பிறப்புக்கும் - "சச சச ச சச ச" என்று ஏழேழு வகையாய் வரக்கடவ சகசஜன்மங்களுக்கு மென்றபடி. சர்காஷத

அற— உன்னித்து மற்றொரு தெய்வத் தொழர் அவனை யல்லால்
நும்மிச்சை சொல்லி நுத்தோள் குலைக்கப் படுமென்கிறீர்
மன்னப்படு மறைவாணனை வண்டுவாவதி
மன்னனை யேத்துமி னேத்தலுத் தொழுதடுமே.

10

ஆ— (உன்னித்து) இவளுக் கவனை யல்லது மற்றொரு தேவத்தைத்
தொழுத அசம்மாவினா னாப்பேலே மற்றொரு தேவத்தை ஸ்வனத்தி
லுங்கூட நினைக்கை அசம்மாவினம். இப்படி தேவதானர சம்பந்தங்
மின்றியே யிருந்த விவளுடைய நோய் திருகைக்கு வேதவாஹமான ஷட்
தேவத்தை வ்யம்மாய் விருவியுமா யிருந்த வேதவஹீதமாரித் தாலே

யத்தாந் யாட்டு

இ—மற்றொரு தெய்வம் நினையாளென் றிவ்வளவே உசிதாமாயிருக்க
உன்னித்து தொழாளென்றித்தனை சொல்லுவானென்ன உன்
னித்து தொழாளென்கிற விசிஷ்ட நிபேதத்துக்கு உன்னித்து என்கிற
விசேஷாங்க நிபேதத்திலே தாத்ரயம்மாய் தொழாளென்கிற அங்கம் வ்யாந்தாந்
மாயிருக்கிறதென்று காட்டுகிறார் (இவளுக்கு இத்யாதியால்) திரிதய
பாத்தாலே அமிதேதமான அங்கத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இவளுடைய
இத்யாதியால்)தான் சொல்லுகிற தேவத்துக்கு மறைவாணனையென்று
வேதவேதவம் சொல்லுகையாலே இவர்கள் பற்றின ஷட் தேவத்துக்கு வேத
வாஹத்வம் தோற்றுகிறதென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (வேதவாஹமான
வென்று) நும்மிச்சை சொல்லி யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்
செய்கிறார் (வ்யம்மியாதியால்) நுத்தோள் குலைக்கப்படு மென்கிற
தற்குத் தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிறார் (வேதவஹீதமாயிட்யாதியால்) மன்னப்படு
மறைவாணனை யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிறார்

சு— துக்கு மென்கை, சேமம் - ஷேமமாம், இந்நோய்க்கும் - இந்த
வ்யாதிக்கும், ஈதே - இதுவே, வ்யமாணாய்மே, மருந்து- நிவர்தகம், உன்
னித்து - நிரூபித்து, ஊழ்மையில - முறைமையிலே, நிரூபாபிக
ஸ்வாமித்வ கृतமான ஔவ்யத் தைத்தப்பாமலென்றபடி. கண்ணபிரான்
கழல் - கௌரவ்ய உபகாரக னுனவனுடைய திருவடிகளை, வாழ்த்து
மின் - மஹாசாசனம் பண்ணுங்கோள்.

9

அன்னைமீர் - மாத்ருஜனங்காள், அவனை யல்லால். அந்த கௌண
யொழிய, மற்றொரு தெய்வம் வேறொரு தெய்வத்தை உன்னித்துத்

தொழுதாடித் தாமணி வண்ணனுக் காட்சி செய்து நோய் தீர்த்த
வறுவாத தொடிபுகற் வண் குகுகிச் சடசோமக் கொடு.
வறுவாத வாயிரத்துள் எனை பத்து வெறிகளுத்
தொழுதாடிப் பாட வடிவா! துக்க சிவ மிலங்கனே.

13

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ — தொழுது து:க ப் ப ட ா தே, சாங் சகல வேத வேதனாய் அபின்
வாஸ்தவ்யாநவநிக வல்ய ண குண மஹோத்யாயிருந்த வண் டு வ ர ா வ தி
மன்னனை யேத்துங்கோள். ஏத்தவே உஜிவிக்கு மென்கிறாள். 10

(தொழுதாடி) 'வண்டுவராவதி மன்னன்' என்கிற விந்த

பாத்தாமி பாட்டு

இ — (சாஸ்திராடியால்) மன்னுகை - அப்யஸிக்கையாய் அடியயனமாகை
யால் அடியயன விதி ப்ராமமான சாங் தவ மங்கே கலிதமென்று கருத்து,
வண்டுவராவதியென்று அவதாரத்தைச் சொல்லுகிற விடத்திலே
அத்யாத்ம சித்திக்கிற அந்ததை யருளிச் செய்கிறார் (அபிஸ்திராடியால்)
தொழுதாடி மென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிறார் (உஜிவிக்கு
மென்று) 10

நிகரணம்

ப்ரதம பாடத்தில் அத்யாத்ம சித்திக்கிற அந்ததை யருளிச் செய்கிறார்
(வண்டுவராவதி ட்யாடியால்) இப்போதாழ்வார் மஹாபாஷாஸ்திராடிகை

சு — தொழான் - நினைத்து ப்ரணாமம் பண்ணுள், இவள் இதி சேவ: ।
நினைப்பதுஞ் செய்யாள், ப்ரணாமமும் பண்ணுள், ப்ரணாமமும் பண்ணு
தாப்போலே நினைப்பதுஞ் செய்யாளென்று தாத்ரயம். நும்மிச்சை
சொல்லி - உங்களுக்கு ட்யுமானவைத்தைச் சொல்லி, வேத விஹித
மன்றிக்கே யுஃமடிஞ்சா மாந மூலங்களான ஷுட்ர தேவ ஸ்துதி வாக்யங்களைச்
சொல்லி யென்றபடி. நுந்தோன் குலைக்க - உங்கள் தோள்கள்
கூசிக்க,படு மன்னையர் - அயாசப்படுகிற மாத்ரஜனங்கான் ! மன்னப்
படும் - அப்யஸிக்கப்படா நிற்கிற, அடியயனம் பண்ணப்படா நிற்கிற
பென்றபடி. மன்னுகை - அப்யஸிக்கை, மறைவாணனை - வேத ப்ரதான

ஆ— மூத சஜிவனமான திருநாமத்தைக் கேட்டு ஓர்வீதித்து நோய் தீர்ந்து தொழுதாடிப் பாடித் தூமணி வண்ணனுக்குக் காட்செய்த வழுவாத தொல் புகழ் வண் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் வழுவாத வாயிரத்துன் தேவதாந்தர மஜன நிவ்'சுபரமான விலை பத்தும் தொழுதாடிப் பாட வல்லார் துக்க சீல மிலர்களென்கிறார். 11

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் திருவடிகளே சரணம்.

இ-யாலே நோய் தீர்ந்தாலல்லது தொழுதாடிப்பாடியாடச் செய்யக் கூடாமையால் ஆட் செய்து நோய் தீர்ந்தவென்கிற விடத்தில் ப்ரத்யயங்களை மாருடி ஸ்வயிக்கிறார் (நோய் தீர்ந்து தொழுதாடிப்பாடியத்யாடியால்) வெறிகளு மென்கிறதற்குத் தாத்ப்யம்ருளிச் செய்கிறார் (தேவதாந்தரேத்யாடியால்) 11

ஈ— னான. வேதங்களுக்குப் ப்ரத்யான ப்ரதிபாடினான வென்றபடி. மறை-வேதம், வாணன் - ப்ரத்யானன், வண் - விலக்ஷணையான, துவராவதி - துவரவதிக்கு மன்னனை - ராஜாவை, கணனை யென்றபடி. ஏத்துமின் - ஸ்துதியுங்கோள், ஏத்தலும் - ஸ்துதித்தவாறே, தொழுது - ப்ரணாமம் பண்ணி, ஆடும் - வ்யாபரிக்கும், நீங்களவனை ஸ்துதித்தவாறே ப்ரவூஹ்யாயத் தானுந் தொழுது வ்யாபார ஶ்ரமையுமா மென்றபடி. 10

ஆட் செய்து நோய் தீர்ந்த வென்கிற விடத்தில் ப்ரத்யயங்களை மாறி ஸ்வயிப்பது - நோய் தீர்ந்து ஆட் செய்த என்று ரூபம் மாறிற்று, நோய் தீர்ந்து - வண்டு வராவதி மன்னனென்கிற திருநாம ஶ்ரவணத்தாலே வ்யசனந் தீர்ந்து, தொழுது - எம்பெருமானை ப்ரணாமம் பண்ணி, ஆடி - அத்தால் வந்த ப்ரீதியாலே சஸ்'ப்ரமம் நூதம் பண்ணி, தூமணி வண்ணனுக்கு - நிமல் மணி வண்ணன கணனுக்கு, ஆட் செய்த - வாசிக கீழ்யம் பண்ணினவரான, வழுவாத - நமுவாத, தேவதாந்தர சஸ்'ரூப வ்யுதி ரஹிதமான வென்றபடி. தொல் - ஶ்வாபாவிகமான, புகழ் - ப்ரபவதேக ஶேஷ ப்ரதீபைய யுடையவரான, வண் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் - விலக்ஷண கुरुகாஸிஸ ஶடகோப ஶூக்ரியான, வழுவாத - ப்ரபவதேவ குணாதி களிலொன்றும் நமுவாத படியான, ஶ்ரரூப குணாதி க்ருக்ஷ ப்ரதிபாடக மான வென்றபடி. ஆயிரத்துள் - ஶஹஸ்ரத்திலே, வெறிகளிலை பத்தும் என்று ஶ்வயம். வெறிகள் - வெறிகளான, வெறியை ப்ரதிபாதிக்கிறவையான வென்றபடி. வெறி விலக்கை ப்ரதிபாதிக்கிறவையான வென்கை. வெறி விலக்காவது - விரஹ ஜ்வரத்தாலே நோய் படுகிறவளுக்காக தாய்மார் ஶூத தேவத்தை

श्रीः

इमिडोपनिषत्तात्पर्य रत्नावलिः

தீர்த்தப்பாறையார் மீனா

इच्छा सारथ्य योगात् प्रहरण नवनात् श्रीतुलस्यादयमौलेः
स्तुत्याङ्घ्रयोः पादधूल्या स्वजन भजन तत्पाद धूली नमोभिः ।
तन्मूल स्वाङ्घ्रिनुत्या तदितर भजन त्याग पूर्वोपसत्त्या
देवं प्राचिह्यपत् स्व प्रणायिषु भिषजं केसर स्रग्विभूषः ॥

(इच्छा सारथ्य योगात्) மாயப் போர்த் தேர்ப்பாகனூர்க் கிவன்
சிறுநடை துழாய் - भारत युद्धத்திலே பாஷ்வர்களுக்குத் தான் சிறுநடை
மாயப் பண்ணின சாரथ்ய வ்யாபாரத்தாலும், (प्रहरण नवनात्) சங்கு
சக்கர மென்றிவன் கேட்க நீரிசைக் கிற்றிராகில் - தன்னுடைய
தீவ்யாயுஷங்களான திருவாழி திருச்சங்குகளுடைய ஸ்தோத்தாலும்,
(श्रीतुलस्यादय मौलेः स्तुत्याङ्घ्रयोः) மதுவார் துழாய் முடி மாயப்பிரான்
கழல் வாழ்த்தினால் - मधुसन्दि यान திருத்துழாய் மாகையினாலே
அலங்குத மான திரு அபிஷேகத்தை யுடையனாய் அபிஷேக மூலனான தன்
திருவடிகளுடைய ஸ்தோத்தாலும், இவ்விடத்தில் ஸ்துதிசப்தம் மேலிற்
பாட்டில் "பெருந்தேவன் பேர் சொல்லுகிற்கில்" என்று சொல்லு
கிற திருநாம கீர்த்தனத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து, ஸ்துதியாலும்
திரு நாம கீர்த்தனங்களாலு மென்ற படி. (पादधूल्या) தவளப் பொடி
கொண்டு நீரிட்டிடுமின் தணியுமே - पादरेणुवालुम् (स्वजन भजन

ச-மத்ய மாஸாதிக்களைக்கொண்டு பூஜிக்கப்புக தேவழியானவன் இதொரு
விஷயத்தில் சாவகாசமடியாக வந்த தேவய் மற்றொன்றால் வந்த
தென்று அவர்கள் செய்கிற வித்தை விலக்குகை, இவை பத்தும் -
இந்தப் பத்துப்பாட்டுகளையும், தொழுது - இவ் வர்த்துஸந்நான ஜன்ய
சிரிதி யாலேபனாமம் பண்ணி, ஆடி - நூதம் பண்ணி, பாடவல்லாரி-
புமே பாரவச்யத்தாலே நானம் பண்ண சமய ரானவர்கள், துக்க
சீல மிலர்கள் - து:க சுவாவ மில்லாதவர்கள், மகாவிஷ்ணு து:கமும்
தத்பரிஹாரம்த்வா தேவதான்தரானுவசி து:கமு முண்டாம் சுவாவமில்லாதவ
ராவடுவென்றபடி.

11

ज्ञानचैरागवानुष्ठान शेषे श्रीमद्देवान्त रामानुज महादेशिकाय नमः॥

तत्पादधूनीनमोभिः) இவ்விடத்தில் “மாயன் றமரடி நீறு கொண் டணிய முயலில்” என்று சயன பாட ரேனவைச் சொல்லுகையாலே தயனமும் சித் மென்று தாயும். வணக்கர்கள் மாயப்பிரான் றமர் வேதம் வல்லாரையே - தன்னடியார்தருடைய ஶிபாடரே லாலும் அவர்கள் திருவடிகளில் வணக்கத்தினாலும் (तन्मूल खाद्यि नुत्या) இது இரண்டு பாட்டின் ஶயத்துக்கு தரேன சத்யம். லேதம் இவ்வாரக்கர்க் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து - ஶழ்மையில் கண்ணியான் கழல் வாழ்த்துமினுன் னித்தே - அவர்கள் புருஷகாமகத் தன்னுடைய திருவடிகளைத் தெழுக்கையினாலும், (तदितर भजन त्याग पूर्वोपसत्या) உன்னித்து மற் றொரு தெய்வந் தொழாள் ஶ்யாதி - தேவதாந்தர ததிய சவந்த்யா துவுக் கத் தன்னை தேத்துக்கையாலும், எவ் ஶுத சித்ஷிஷங்க்ளினாலே வண்டு வராவதி மன்னன் றுனே நிதான ஶ வ்யனாய்க் கொண்டு சவ- விசயத்தில் ஶயிகளாவர்களுக்கு வித் சமயத்திலுண்டான மித் வ்யாதினை யெல்லாம் நிவதிப்பிக்கு மென்று “ தீர்ப்பாரையாமினி ” என்கிற தசகத்திலே வகுலமாலா விஶுணரான வாழ்வார் வெளியிட் டருளினரென்கிறார்.

40

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாடிப்பத்தில் ஆருந்திருவாய் மெழி முற்றிற்று

ஏழாந் திருவாய் மொழி

ம — சீல மிஸ்ஸாச் சிறியனெனுஞ் செய்கின்றோர் பெரிதாக
 ஞானமுண்டாய் ஞான முத்தி நாயனு வென்றென்று
 காணத் தோறும் யாவிருந்து கைதலை பூசலிட்டாக்
 கோல மேனி காண வாராய் கூவியுங் கொடுமையே.

1.

ஆ — (சீல மிஸ்ஸா) परम पुरुष विश्लेष जनित निरवधिक व्यसनத்தாலே
 मोह दशापन्नराण आम्बुवाர் अमृत कल्पमान तदीय दिव्य नामங்களி
 னுடைய அவணத்தாலே ஸ்வேசஹராய் அந்த விசுலேஷ வ்யசன மசஹ்மான்
 ராய் “காண வாரா” பென்றெனம் பெருமானைக் கூப்பிட்டழைக்

ஏழாந்திருவாய் மொழி

இ — நோய் தீர்ந்ததாகக் கீழ்பாட்டிலே சொல்லியிருக்க வித்திரு
 வாய் மொழியிலே மார்தராய்க் கூப்பிடுவானே நென்ன அவதரிப்பிக்
 கிறார் (परमपुरुषेत्याद்யால்) நோய் தீர்ந்தென்று கீழ்ச் சொன்னது
 ததீய दिव्य नाम அவண கृत மோஹ நிவृत्तिமாத்ரபரமாய் விசுலேஷ வ்யசன மின்னம்
 தீர்ந்த தல்லாமையாலே கூப்பிடுகிற ரென்றபடி. தொழுதாடித்
 தூமணி வண்ணனுக்காட் செய்தென்றதுவும் ஸ்வேசானுமவத்தைச்
 சொன்னபடியன்று. மோஹ த்ரையிலே பாடக் கூடாமையாலே மோஹ
 தெளிந்த அனந்த மிந்த மோஹவஸ்யையை எம் பெருமானுக்கு விண்
 ணப்பம் செய்கக்காக தீர்ப்பாரையாமினியென்கிற திருவாய்
 மொழி பாடுகையாகிற வாசிக கீத்யும் பண்ணினபடியைச் சொன்ன
 படிபென்று கருத்து. (दिव्यनामेत्यादि) மோஹ த்ரையிருந்தாலும்
 “वर्ण बीजं प्रतिसंजहर्ष” என்கிறபடியே விஜமானது தனக்கு விய மின்
 றியையிருக்க வர் சநிஷி மாதத்தாலே ஸோமன ஷரிணம் சாலியாமாப்
 போலே இவரும் ஸ்வசமீபத்தில் மகவத்ஸஜ்ஜமாதமே சிசிரோபார்
 மாக மோஹத் தெளியும் ஸ்வமாவ ராகையாலே இப்படி மோஹத் தெளிந்த
 அனந்த மிவருக்கு दिव्यनाम அவணம் கூடுமென்று திருவுள்ளம். ஆனால்
 அவணத்தாலே ஸ்வேசஹ ரென்கிற வாக்யத்துக்குக் கருத் தென்னில்
 किञ्चित्प्रबोधத்தாலே அவணம் வந்து அவணத்தாலே நன்றாக ப்ருஹானு
 ரென்று கருத்து.

முதற் பாட்டு

ஞால முண்டா பென்கிறதற்குத் தாத்பய் மருளிக் செய்கிறார்

ஆ-கிருர். மாத்ருடைய மார்தியைப்போக்காதாயல்லை. மார்தியை அறியாதாயல்லை, மார்தியைப் போக்க மாத்ருடையாயல்லை, என்றென்று காலந்தோறும் நானிருந்துகொண்டு தொழுதிரந்தால் கோலமேஷி காணவருகிறிலை, உன்பாடே யென்னைக்கூவியுங்கொள்ளுகிறிலை, இப்படி உன் கருக்கு விஷய மல்லாதபடி யென்னை யகற்றின விந்த மஹாபாபத்துக் கெல்லாம் கீடாடி களிலும் மதி ஐயுன நான் மாய படி யெங்குமேயோ ? என்கிருர். 1

இ- (மாத்ருடைய மார்தியால்) ஞான மூர்த்தி யென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச் செய்கிருர் (மார்தியை யறியாதாயல்லை யென்று) அறியாதாயல்லை யென்றது - நீ அறியாதவனன் மென்றபடி. நாராயண வென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச் செய்கிருர் (மார்தியைப் போக்க மார்தியால்) இம் முதற் பாட்டிலே இப்படி சொன்னதாலித் தி ஓவாய்மொழிக்கு விஷயமென்கிற மகவதுமம் மதிபாபமென்று சூசிதம். கைதலை யென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச் செய்கிருர் (உன்னைத் தொழுதென்று) பூசலிட்டாலென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச் செய்கிருர் (இந்தாலென்று) கூவியுங் கொள்ளாயே யென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச் செய்கிருர் (உன்பாடே மார்தியால்) உன்பாடே யென்றது உன் மார்தியத்திலே என்றபடி. பாய்மபாபத்துக்குத் தார்பய் மருளிச் செய்கிருர் (இப்படி மார்தியால்) அதில் மதி ஐயு ஶ்ஞதத்தாலே சிறியனென்றது மார்தியாதம் । 1

ச- ஞான முண்டாய் - மலய காலத்திலே மூமியை வயிற்றிலே வைத்து மலித்தவனே, ஞான மூர்த்தி - ஶான மயரூபனே, ஶானத்தை மயரூப மயுக மூனமாக வுடையவனே யென்றபடி. மலய மயரூபனே, என்கை. நாராயண - மய்மகிதவாடி மூன விஷயனே, என்றென்று - இப்படி சொல்லிச் சொல்லி. காலந்தோறும் - மய்ம, யான் - உன்னைக் காரண மாரா மய்ம முடையனான நான், இருந்து - அந்த மாரா மய்மத்தாலே மூவித்திருந்து, கைதலை - கைகன் தலையிலேயாக, கைகளைத் தலையிலே வைத்துக் கொண்டென்றபடி. தொழுதென்கை. பூசலிட்டால் - மஹாமயியாகக் கூப்பிட்டால், பூசல் - மஹாமயி, கோலமேஷி - மர்மனியமான உன்னுடைய திகுமேனியை, காரண - நான் காரணம்படி. வாராய் - வருகிருயிலை, கூவியுங் கொள்ளாய் - என்னையழைத்துக் கொள்வதும் செய்கிருயிலை. ஆதலாலென்னொரு மட மிகே மய்யாஹயம், சீலமில்லா மய்ம மய்மவனான, சிறியனெனும் - மய்ம ஶான மகிதனாயிருந்தேனே

கூ — கொள்ள மாளா வின்ப வெள்ளங் கோதிலை தத்திடுமென்
வள்ளலேயோ வையங் கொண்ட வாமனுவோ வென்றென்று
தன்னிரவு நன் பகலு நானிருத் தோல மிட்டாவி
கன்ன மயா வுண்ணெ யென் கண் காண வந்தியாயே.

2

ஆ— (கொள்ள மாளா) இतर விஷய வீராய் பூங்கமாத சகலேதர வீரணயா-
வஹாண த்வஹுணானுபவ ஜனित நிரவதிகானந்த மஹீதத்தை யெனக் குத்
தந்தருளிண வென்னுடைய பரமோதாரணே ! உன்னுடைய தாத்வ வஹுண
சுபகாத்தை மனயாகர்த்துக் கொண்டு ஆஸ்திதருடைய அபேஷிதத்தைச்
செய்தருவா நிற்கும் ஆஸ்தித வர்தசலனேயோ ! வென்றென்று த்வர்த்ஸர்ஸ-
நன் பகலு மென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (த்வர்த்ஸர்ஸத்
தாலே பேரக்கக் கடல அழகிய காலமெல்லாம் நாளிருந்தோல
மிட்டால் என் கண்டக் குண்ணைக் காட்டா தொழி கிறவனே !

இணைப்புகள்

இ—கோதில வென்கிறதற்குத் தாத்பயீ மருளிச் செய்கிறார் (இதர-
த்யாடியால்) கொள்ள மாளா வென்கிற விடத்திலே அர்த்தச் சித்திக்கிற
அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் (சகலேத்யாடியால்) கொள்ள மாளா
வின்ப வெள்ள மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிர்வாணேத்யாடியால்)
வைபவம் கொண்ட வாழ்வு வென்கிறதற்குத் தாத்பயீ மருளிச்
செய்கிறார் (உன்னுடைய தாத்வேத்யாதி வசஸனேயென்று மனவாலே)
தாத்வேத லக்ஷண சுவரூபத்தை அந்யதாக்கரித்துக் கொண்டு மென்றது தான்
தாக்கர்த்தத்தை விரித்துக் கொண்டாகிலும் மென்றபடி. ந ன் னி ர ன் வ

சு-யாக்ஷம், செய்வினை-என்னால் செய்யப்பட்ட துக்கம், பெரிது-
அत्यन्त வृद्ध, ஆலென்றது ஹி ஶ்ஷாயம். அத்யந்த வृத்ததாயிருத்ததிநே
பென்றபடி. புஷ்யமாதல் பாபமாதலேதேனு மொரு கார்யஞ்செய்கைக்
கும் உயுக்தங்களாகாதபடி எனக்கு ஜ்ஞான ஶக்திகள் அஃபங்களாயிருக்கை
யாலே சஜ்ஜரித் லேஷமுமில்லாதவனாயிருக்கிற நானிப்படி அத்யஃப ஜ்ஞான
ஶக்தியாயிருக்கச் செய்தேயும் துக்கம்வகனையானாவித்தனையாயி
மெப்படி செய்தேனோ ! வென்று வட்டாயம். ஒலென்றது விஷாடாதிஷய
ஹோதகம் ।

கோதில - विषयान्तर स्पृहयाकिय கோ தில்லாத, கொள்ள
மாளா - अनुसविक अनुसविक अवधियில்லாததான. இப்ப வெள்ளம்-

மூ — ஈனிலாத தீவினைக ளெத்தனை செய்தனன் கொல்
தாவி வையங் கொண்ட வெத்தாய் தாமோதர வென்றென்று
கூவிக் கூவி நெஞ்சுருகி கண்பனி சோர திருநல்
பாவி யென் றென்று சொல்லாய் பாவியேன் காணவந்தே. 3

ஆ — ஈண்டென வந்தென் கண்கட் குன்னைக் காட்டித்தந்தருளா
யென்கிருநீ. 2

(ஈனிலாத) மனுஷாதிருபேணா பயந்த டிவ்யாவதாரங்களைப் பண்ணி
பாபிதபரிபாணம் பண்ணு மவனே ! யென்றென்று கூவிக் கூவி
நெஞ்சுருகி கண்பனி சோரா நின்றால், உன்னைக் காணுதற்கு
பாபம் பண்ணிற்றிலேனாகில்; நான் நிராசனாயிருக்கும்படியாக

இ — நன்பகலுமென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்செய்கிருநீ (தவத்ச்ஞலேபத்
தாலே ட்யாடியால்) கள்ள மாயா வென்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்
செய்கிருநீ (என் கண்கட்கு ட்யாடியால்) உன்னை ட்யாடிக்குத் தாத்ரய
மருளிச் செய்கிருநீ (ஈண்டென ட்யாடியால்) 2

மூன்றாம் பாட்டு

இதீய பாடத்துக்குத் தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிருநீ (மனுஷாதிருபே
யால்) பாவியே னென்று தம்மை பாபயுக்தராகச் சொல்லுகிறதற்குத்
தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிருநீ (உன்னை ட்யாடியால்) துரியபாடத்தில்
அமிததாயம் மருளிச் செய்கிருநீ (நான் நிராசனாயிருக்கும் படியாக
வென்று) இதுக்குச் சொல்லா யென்கிறதோடே அந்யம். காண

சு-அனந்த பவாதத்தை, தந்திடும்-கொடுக்குமவனான, என் வள்ளலே-
என்னுடைய மஹோதாரனே ! ஓ வென்று - விபாத் தோகம், வையங்
கொண்ட வாமனா - மூமியை மஹாவலி பக்கல் தின்றும் பரிபுரித்த
வாமனனே, ஓ ! விபாதே, என்றென்று - இப்படி சொல்லிச் சொல்லி;
நள்ளிராவும் - மஹாராதத்திலும், நன் பகலும் - தவத்ச்ஞலேபாத்மாம்படி
நல்லதான பகலிலும், நானிருந்து - நான் ஜிவித்திருந்து, ஓல
மிட்டால்-கூப்பிட்டால், கள்ள - கண்ணுக்குத் தெரியாதவனான,
மாயா - கண்ணுக்குத் தெரியாதே மனதிலே யிருக்கிற அபயம்மூ
னே ! யென்றபடி. வந்து - சிபமமாக வந்து, உன்னை - நிரதிசய
சுந்தரனான வன்னை, என் கண் காண - என்னுடைய கண்கள்
காணும்படி, ஈயாயே - தந்தருளவேணும், ஈகை - கொடுக்கை. 2

தாவி - திருவடிகளாலே அகமித்து; வையங்கொண்ட
லோகத்தை சூகரித்தவனான, எந்தாய் - என்னுடைய சாமியான,

மு- காண வந்தென் கண் முகப்பே தாமரைக்கண் பிறழ
ஆணி செம்பொன்மேனி யெத்தாய் நிகரூள யெகிறேன்று
நாணயிலிவச் சிறுதகையேனுநிக் டன்றவதென்
பேணி வாழே! காணமாட்டாய் பிழை மாய்பனையே.

4

ஆ- வென் கண்ணெதிரே வந்து நீ என்னைக் காண்கைக்கு மாயம் பண்ணிற்றில்லை காணென்று சொல்லாய், பிரானே யென்று சொல்லிப் பின்னையு மெம் பெருமா னென்றுச் சொல்லாமை யாலே யிப்படி யெம்பெருமானென்னை உபேட்சிக்கைக்கு ஓரொன்றே காலதவ மெல்லாம் அநுபவித்தாலும் மாளாத பாபங் கெளத்தனை யாயிரஞ் செய்தேனோவென்கிறார்.

3

(காண வந்து) ஐயாடிகளுங்கூட வாசைப்பட்டுக் காண

இ- வந்தென்கிறதையுரைக்கிறார் (என் கண்ணெதிரே வந்தென்று) பாவி நீ யென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (நீ என்னை இயாதியால்) இப்படி சரஸரத்திலே நீராச்யம் அளிகரிக்கிற விவர தீவினைகளை செய்தனன் கொலென்று ஸோகிப்பானே னென்ன ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாமையாலே ஸோகிக்கிறு ரென்கிறார் (பின்னையும் இயாதியால்) ப்ரதம பாடத்துக்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இயாதியால்) உபேட்சிக்கை யென்கிறதற்கு செய் தேனோ வென்கிற தோடே அவ்யம். ஈவிலாத வென்கிறதை விவரிக் கிறார் (ஓரொன்றே இயாதியால்)

3

நாலாயிரம் பாட்டு

பேணி யென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (ஆசைப் பட்டென்று) அப்பனை யென்கிறதற்கு அலற்றுதிற தென்னென்

ச- தாமோதர-தாமோதரனே, உரலோடே கட்டலாம்படி அபிதர்க்கு அந்யந்த சயனானவனே யென்றபடி, என்றென்று- இப்படி சொல்லிச் சொல்லி, கூவிக் கூவி நெஞ்சருகி - ஸ்பஷ்டம். கண்பனி - நேரஜலங் கள், சோர- சொரியும்படி, நின்றால் - அர்தியோடே நின்றால், பாவி யென் காண வந்து - பாவிபூன நான் காணும்படி வந்து, நீ பாவி யென்று - நீ பாவிபூன் காணென்று, ஒன்று

அப்பனே யடவாழியானே யாழ்கடிகைக் கடைத்த
 இப்பனே யுன் ரெங்கனுக்குக் கண்டிடக் கூடுங் கொள்கெறு
 எப்பொருதுக் கண்ண நீ கொண்டான் தவிந்து தவிர்த்து
 இப்பொருதே வந்திட யென்றேறையே னெக்குவனே. 5

ஆ - மாட்டாதிருக்கிற பீடு உடம்பனை ஆணி செம்பொன் கோனி
 யெந்தாய் காணவந்தென் கண் முகப்பே தாமரைக் கண் திழ நின்
 றருளா யென்றென்று அநிஷ்டனான நானிங்கே கிடந்தலற்குகிற
 தென் ? என்ன நிலங்கேன வென்கிறார். 4

(அப்பனே) இப்படி பஹாடிகளுக்குக்கூட துஷ்ணயிருக்கச்

இ - கிறதோடே ஸ்வயம். பிழ வென்கிறதையுரைக்கிறார் (திசுழ
 வென்று) சிறுதகையே நென்கிறதையுரைக்கிறார். (அநிஷ்ட
 னான வென்று) நாணமில்லாச் சிறுதகையேனென்று எகவாக்யமா
 ிருந்தாலு மிதற்கு ஸ்விந்நத்திலே தாப்யம் ஸ்ருதமாகக்காக ஸ்ரு-
 தாகத்தாலே யுரைக்கிறார் (என்ன நிலங்கேனவென்று) 4

ஐந்தாம் பாட்டு

அலற்றி யயோஜன மில்லை யென்றவர் பின்னையு மலற்றுகை
 அசுத்த மன்றே வென்ன பஹாடிகளுக்குக்கூட துஷ்ணைக் காண
 வாசைப்படுகிற தம்முடைய சாபத்யத்தை நிந்நிக்கையிலே தாப்ய
 மென்று காட்டுகைக்காக கீழ்ப்பாட்டின் அர்த்தத்தை அநுவதிக்கிறார்

சு - சொல்லாய் - ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேணும், 'நீ பாரிசுனென்
 னாகிலு மொரு வார்த்தை சொல்ல வேணும்' என்னச் செய்தேயு
 மவனென்றுந் சொல்லக் காணாமையாலே சொல்லுகிறார் மேல்.
 ஈவிலாத - நாசரஹிதமான, ஈவு - நாசம், தீவினைகள் - க்ரூபாபங்
 களை, எத்தனை செய்தனன் கொல் ? எத்தனை யாயிரம்
 செய்தேனோ. 3

வானோர் - பஹாடிதேவர்கள், பேணி அடர்த்து, ஆசைப்பட்ட
 டென்றபடி. காணமாட்டா - காண்கைக்கு அமர்ந்தபடி.
 பீடுடை - மாஹாச்யத்தை யுடையனான, பீடு - மாஹாச்யம், அப்பனை -
 ஸ்வாமியை, இதுக்கலற்று வ தென்னென்கிறதோடே ஸ்வயம், ஆணி
 செம்பொன்மேனி-ஸ்தாப்யமாய் சிலந்திருந்துள்ள ஸ்ரீபோலே ஸ்ருத-
 னியமான திருமேனியை யுடையவனான, ஆணி-ஸ்தாப்யம், எந்தாய்-
 ஸ்வாமிந், காணவந்து - அமரனாஸ்ய மேதுடங்கி நான் காணும்படி

ஆ—செய்தே, உன்னையே அப்பனே, அஹிதவிरोधिनिरसन சமர்த்
 னான திருவாழியை யுடையவனே, அஹித சமீஹிதநிவர்தன ஶீலனே,
 உன் தோள்சள் நான்கும் கண்டிடக் கூடுங்கொலென்றெப்
 பொழுதுங் கண்ண நீர் கொண்டு ஆவி துவர்ந்து துவர்ந்து,
 இப்பொழுதே வந்திடாயென்று அபேஷித்துன் வரவு பார்த்திருப்பன்
 என்ன ஞாலனோ வென்கிறார். 5

இ—இப்படி இत्याடியால்) அடலாழியானே யென்கிறதற்குத் தாத்பயீ
 மருளிச் செய்கிறார் (அஹிதேत्याடியால்) ஆழ் கடலைக் கடைந்த
 துப்பனே யென்கிறதற்குத் தாத்பயீ மருளிச் செய்கிறார் (அஹித
 சமீஹிதேत्याடியால்) நோக்குவனென்கிறதற்குத் தாத்பயீ மருளிச்
 செய்கிறார் (உன் வரவு இत्याடியால்) ஏழையே யென்கிறதற்குத்
 தாத்பயீ மருளிச் செய்கிறார் (என்ன ஞாலனோ) வென்று. 5

ஊ—வந்து, என் கண் முகப்பே - என்னுடைய கண் முன்னே,
 தாமரைக் கண் - பஃசுதசங்களான உன்னுடைய லிசனங்கள், பிறழ்-
 விளங்கும்படி, பிறழ்தல் - விளங்குதல், நின்றருளாய் - நின்றருள
 வேணும், என்றென்று - இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லி, நாண
 மில்லா - லஜை மில்லாதவனான, சிறுதகையேன் நான் - ஶ்ருதவ்மாவ
 னான நான், தகை-சுவாவம், இங்கு-மகவதுமவ விரோதியானவிந்த தேசத்
 திலே, அலற்று வதென் - அலற்றுகிற தெதுக்காக, இதுக்கு
 பயோஜ மில்லை யென்றபடி. 4

அப்பனே - ஶ்வாமிந், அடலாழியானே - பராக்மஸாலியான ஞக
 முடையவனே, அடல் - பராக்மம், ஶாகபாஹிவவ்ஸமாஸ:, ஆழ் கடலை -
 அகாஷ் சமுத்ரத்தை, கடைந்த - அஹிதாஹிமாக்மதனம் பண்ணினவ
 னான, துப்பனே - சமர்த்னே. உன் தேசங்கள் நான்கும் - உன்
 னுடைய ஶுஜங்கள் நாலுகளையும், “ஸவ் லதகடகமாலயீ ஶ்ரீம ரஹி ஶுராரே:
 அகவதி ஶ்ரீமாத் மதனத:” என்கிறபடியே அமூதமதனம் பண்ணின
 வழகிய தோள்களை யென்றபடி. கண்டிட - காணவென்றபடி.
 இடவென்று ஶ்வாஹிபயோகம். கூடுங்கொலென்று-கூடுமோ வென்று,
 எப்பொழுதும் - ஶர்வகாலத்திலும், கண்ண நீர் கொண்டு - நேஜலங்
 களை வஹித்து, ஶாஶ்யுக்ருதெயன்றபடி. ஆவி - ப்ராணனானது, துவர்ந்து
 துவர்ந்து - ஶோபித்து ஶோபித்து, இதற்குப் பாரா நிற்பனென்கிற
 தோடே ஶ்வயம். இப்பொழுதே - இந்த ஶுனத்திலேயே, வந்திடா
 யென்று - ஶரவேணுமென்று அபேஷித்து. ஏழையேன், ஞாலனான

மு — நோக்கி நோக்கி யுள்ளைக் காண்பான் யானென தானியுள்ளே
நாக்கு நீள்வன் ஞானமில்லை தடோறு மென்னுடைய
வாக்கையுள்ளு மாவி யுள்ளு மல்ல புறத்தினுள்ளும்
நீக்க மின்றி யெங்கு தின்றய் தின்னை யறிந்தறித்தே. 6

ஆ — (நோக்கி) என்னுடைய வாக்கை யுள்ளுமாவியுள்ளு
மல்ல புறத்தினுள்ளும் நீக்கின்றி எங்கும் சந்நிதானாய் நின்று
வைத்து உன்னை பொனக்குக் காட்டா தொழுகிறது. உன்னைக்
காட்டி நினையாமல் பொன்னுரிட மறிந்து வைத்து பின்னை யும
நோக்கி நோக்கி யுள்ளைக் காண்பான் நானென்னுள்ளே யாசைப்
படா நிற்பன் என்ன அஃனோ வென்கிறார். 6

ஆறாம் பாட்டு

இ — தின்னை யறிந்தறிந் தென்கிறதற்குத் தாத்ரய் மருளிச் செய்
கிறார் (உன்னை யெனக்கு இத்யாதி யறிந்து வைத்து மென்னு மள
வாலே) நாக்கு நீள்வ னென்கிறதற்குத் தாத்ரய் மருளிச் செய்கிறார்
(ஆசைப்படா நிற்பனென்று) ஞானமில்லை யென்கிறதற்குத்
தாத்ரய் மருளிச் செய்கிறார் (என்ன அஃனோ வென்று) 6

ஈ — நான், நோக்குவன் - பாரா நிற்பன், நீ வருகிருயோ வென்று
பாரா நிற்பனென்றபடி. 5

நாடோறும் - நான் தோறும், சரீரம் என்ற படி என்னுடைய
வாக்கை யுள்ளும் - என்னுடைய சரீரத்திலும், ஆக்கை - சரீரம்,
ஆவியுள்ளும் - என்னுடைய ஆரம்ஸ்வரூபத்திலும், அல்ல - எந்நிலை
ரிகமான, புறத்தினுள்ளும் - வடிவம் எங்கிலும், என்னுடைய இन्द्रியங்
களிலுமென்றபடி. நீக்க மின்றி - நிர்மலம் மில்லாமல், ஒன்றும்
விடாதே என்றபடி. எங்கும் - சர்வஸ்தலத்திலும், தின்றய் - அந்நாசம்-
தயா நின்றவனே, தின்னை யறிந்தறிந்து - உன் ரூபத்தை என் கண்
னுக்குக் காட்ட நினை யாத வுன்னை நன்றாக வறிந்து வைத்து,
நோக்கி நோக்கி - நீ வருகிற திக்குகைப் பார்த்துப் பார்த்து, உன்னை -
இन्द्रியரூபாலியான வுன்னை, காண்பான் - காண இச்சை யுடையவானே,
யான் - நான், எனதாவியுள்ளே - என்னுடைய மனத்துக்குள்ளே,
ஆவிசுத்த மிக்கே மனசுநைக் காட்டுகிறது. நாக்கு நீள்வன் -
அத்யந்த மாகைப்படா நின்றேன், ஞானமில்லை - எனக்கு விவேக
மில்லை யென்றபடி. 6

ம— அறித்தறித்து தேறித்தேறி யானென தானியுள்ளே
 நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்துப்
 பிறத்துஞ் செத்து தின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழித்தேன்
 நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா நானுன்னைக் கண்டு கொண்டே. 7

ஆ — (அறிந்தறிந்து) ஜன்மஜரா மரणाதி சாஸாரிக டு:ஃம் அபிஃவிக்ஃகிற தென்றுர் ஃயத்தாலே கூப்பிடுகிறீரோ ? ஏன் தானிப்படி ஃர்த்ராய்க் கிடந்து நீர் கூப்பிடுகிற தென்னில்; ஃனசாகியலீ:வ்யாதி:குணங்களாலும் சௌந்ரய் சௌந்ரய சௌக்யாதி கல்யாணகுணங்களாலும் ஃரிபூர்ணனவன் திறத் திலுள்ள விசத் விசத்ர விசத்ரம ஃத்யக்ஷாரக் நிரதிசய ஃகிரூஃ ஃனத் தாலே என்னுடைய அந்த சாஸாரிக டு:ஃ மெல்லாம் நிரஸ்த்மாயிற் றிறே. அதுக்கன்று நானிப்போது படுகிற தென்கிருர். 7

ஏழாம் பாட்டு

இ—இப்படி ஃர்த்ராய்க் கூப்பிடா நிற்கிற விவரிப்பாட்டிலே ஃவலாஃங் களாப பேதகை அசக்ஷத மன்றே வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ஜன்ம- த்யாதி:யால்) நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை நறுந்துழாயின் கண்ணி யம்மா என்கிறதற்குத் தாத்ரய் மருளிச் செய்கிறார் (ஃனத்யாதி ஃரிபூர் ணன வென்னுமளவாலே) ஃனத்தைச் சொன்னது ஃரலக்ஷணமென்று கருத்தாலே ஃக்யாதி ஃத்யம் (சௌந்ரய்த்யாதி:யாலே) நறுந்துழாயின் கண்ணி வென்கிறதற்குத் தாத்ரய் முகமாயிற்று (ஃரிபூர் ஃதத்தாலே) நிறைந்த வென்றது வ்யாதி:யத். கண்டு கொண்டு அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யென தானியுள்ளே நின்மலமாக வைத்து என்கிறதற் குத் தாத்ரய் மருளிச் செய்கிறார் (விசத்ரத்யாதி:யால்) த்ரதி:பாதத்துக்குத் தாத்ரய் மருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய த்யாதி:யால்) பாட்டுக்குத் தாத்ரய் மருளிச் செய்கிறார் (அதுக்கன்று நான் த்யாதி:யால்). 7

சு — நறுந்துழாயின் கண்ணி - ஃரிமலிக்ஃகிற துலசி யினுடைய தாமத்தை யுடையவானை, நறுமென்று - ஃரிமலியா நிற்கு மது, அம்மா - ஃவமிந், நான் - உன் ஃரயத்:யை யறிந்த நான், உன்னை - நிரதிசய ஃரயனான வன்னை, கண்டு கொண்டு - அறிந்து கொண்டு, அறிந்தறிந்து - விசத்ரமாக அஃவதித்து, தேறித்தேறி-ததோ:ஃபி விசத்ர மாக அஃவதித்து, யான் - இப்படி அத்யந்த விசத்ரமாக ஃத்யக்ஷானனான நான், நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை - பூர் ஃன ரூபனான வன்னை, மூர்த்தி யுடையவன், மூர்த்தியான். இச் ஃதம் எதிரே இருக்கு மவனைச்

மு— கண்டு கொண்டேன் கைகளார நின்றிருப்பாதங்கண் மேல்
என்டிசையு முள்ள பூக்கொண்டேத்தி யுகந்துகந்து
தொண்டரோங்கன் பாடியாடச் சூழ கடன் ஞாபத்துள்ளே
வண்டுழாயின் கண்ணி வேந்தே வந்திட கிடையே. 8

ஆ — (கண்டு கொண்டு) உம்முடைய சாஸாரிக டு:ஃ பெல்லாம்
போயிற்றுகில் மற்றெதுக்காகக் கூப்பிடுகிற தென்னில்; உன்னை
பென் கண்களாலே கண்டு கொண்டு என் கைகளார நின்றிருப்
பாதங்கண் மேலெண்டிசையு முள்ள பூக்கொண்டேத்தி யுகந்து
கந்து ஶ்வீணவர்களோடே கூட நின்று பாடியாட வேணு மென்
றாசைப்பட்டிறே கூப்பிடுகிறதா, வண்டுழாயின் கண்ணி
வேந்தே நானிப்படிப் படா நிற்கச் செய்தே வந்தருளுகிறிலை
யென்றெம்பெருமானை யின்னதாகிறார். 8

எட்டாம் பாட்டு

இ— தொண்டரோங்க ளென்கிறதற்குத் தார்பய் மருளிச் செய்
கிறார் (ஶ்வீணவர்கள் ட்யாடியால்) இன்னா தாகிறரென்றது டாலஶ்மிக்
கிற ரென்ற படி. பாட்டெல்லாம் ஁கவாக்யமாயிருக்க ஆசைப்
பட்டிறே கூப்பிடுகிறதென்றும் வாக்யஶேதம் பண்ணித்து, கண்க
ளாலே கண்டு பாடியாடவேணு மென்கையிலும் எம்பெருமானை
டாலஶ்மிக்கையிலும் தார்பயங்களை வ்யக்தங்களாக்குகக்காக. 8

சு— சொல்லும்போது மூர்த்தியாயென்று ரூப மாயிருக்கும், அதில்
மூர்த்தியாயை யென்று டிவீதியாந்தம், எனதாவியுள்ளே - மடீயமனஸ்
ஸுக்குள்ளே, நின்மலமாக வைத்து - நிர்மலமாக வைத்து, விசுட-
தமமாக அநுஶவித்தென்றபடி. இதுக்குப் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தே
னென்கிறதோடே அந்வயம். பிறந்துஞ் செத்தாம் - ழனித்தாம் மரித்
தும், நின்றிடறும் பேதைமை - இதுவே யாடீயாய் நின்றிடறுகை
யாகிற அஶகூத்யம், இடறுகை - ழலேஷப் படுகை. தீர்ந்தொழிந்தேன் -
நிவூதமாய் விட்டேன், ழம் மரணாடிகளான அஶான காரியங்களெல்லா
மெனக்கு நிவூதங்களாய்த்தன வென்றபடி. 7

வண்டுழாயின் கண்ணி - விசுஷண துலசி யினுடைய டாமத்தை
யுடையவனுன, வேந்தே - நாயகனே, வேந்தன் - நாயகன். கண்டு
கொண்டு - உன்னைக் கண்ணாலே கண்டு கொண்டு, என் கைக

ஐ— இடகிலே னென்றட்டகில்லே ஐம்புலன் வெல்ல கில்லேன்
கடவதுகிக் காலத்தோறுங் பூப்பறித் தேத்தகில்லேன்
மடவன் னெஞ்சங் காதலி கூர வல்லினையே னயர்ப்பாய்த்
தடவதின் றே னெங்குக் காண்பன் சக்கரத் தண்ணையே, 9

அ— (இடகிலேன்) எம் பெருமானைக் காண்கைக்கு உபாயத்வேன பரி-
புருஷமான கர்மயோக ஜானயோக மக்தியோகங்கொன்று மெனக்கின்றியே

ஒன்மதாமிமாட்டு

இ— பூவாடித்துக்குத் தாத்யம் மருளிச் செய்கிறார் (எம் பெருமானை
ஐத்யாடி இருக்கச் செய்தே யென்னுமளவாலே) காண்கைக்
கென்றது - பரிபூர்ணமாக அனுமவிக்கைக் கென்றபடி. இங்கு கர்மயோக
ஜானயோகயோ: பர்பரயா உபாயத்வமும், மக்தியோகத்துக்கு சாக்ஷாதுபாயத்வமும்
வியத்தம். கீதாபாஷ்யாதிபு தயா நிர்ணயாது. அதில் கர்மயோக ஶ்வுத்தாலே
இடகில்லே னென்றட்டகில்லேனென்றது ஶ்வு கர்மயோக ராஹ்யபர
மென்று ஶ்வுதம். ஜானயோகஷ்வுத்தாலே ஐம்புலன் வெல்லகில்லே
னென்றது ஜானயோக ராஹ்யபர மென்று ஶ்வுதம். மக்தியாடியாலே

அ— ஶார- என்னுடைய கைகள் துதங்களாம்படி, நின் திருப்பாதங்
கண் மேல் - ஶ்வுதம். ஶண்டிசையு முள்ள பூ - எட்டு திக்குகளிலும்
வியமானங்களான பூஷங்களை, கொண்டு - ஶ்வுதித்து, ஏத்தி - ஶ்வு
பூர்வமாக ஶ்வுதித்து என்றபடி. உகந்துகந்து - அத்தாலே பூ: பூ:
ஶ்வுதம். தொண்டரோங்கள் - தாஸ்ய ரசிகர்களான நாங்கள்,
தொண்டர் - தாஸர். இச் ஶ்வுத்தாலே தங்களைச் ஶ்வுலிக்
கொள்ளும்போது தொண்டரோங்கொன்று ரூபமாயிருக்கும். பாடி
யாட - ப்ரிதிபரிவாஶமாக, ஶானம் பண்ணி நதிக்கும்படி. கடல் குழ்
என்று மாறி ஶ்வுயிப்பது. கடல் குழ் - ஶ்வுபு பரிபுருஷமான, ஶ்வுலத்
துள்ளே - ஶ்வுயிலே, வந்திட - வந்து விடுகைக்கு, கில்லாயே -
ஶ்வுனாகிறியில்லையே, ஶ்வுஶ்வுன ஶ்வுனக்கு மென் பேர் ஶ்வுன
வாறே ஶ்வு பூய்விட்டதோ வென்று கருத்து. 8

ஒன்று ஶன்கிற ஶ்வுதம் காக்காஷ்ந்யாயேன பூர்வோத்தர வாக்யயோர்ஷ்வுதவ்யம்.
ஒன்று-ஒரு பிடியான்னத்தை, இடகிலேன்-இடமாட்டுகிறேனில்லை,
ஶ்வுதார்க்கு ஶ்வுதி ஶ்வு, ஒன்று-ஒரு மிடறு தண்ணீரை. அட்ட-வார்க்
கைக்கு. அடுகை-வார்க்கை. கில்லேன் - ஶ்வுதனாகிறேனில்லை.

மூ — சக்கரத்தண்ணலே யென்று தாழ்ந்து கண்ணீர் ததும்பப்
பக்க நோக்கி நின்றஸ்த்தேன் பாஷியேன் காண்கின்றிலேன்
மிக்க ஞான மூர்த்தியாய வேத விளக்கினை யென்
தக்க ஞானக் கண்களாலே கண்டு தருவிவனே.

10

ஆ — யிருக்கச் செய்தே ஸாவதுணங்களிலே விழும் ஸ்வாவமாய்,
விழுந்தா லெம்பெருமான்றன்னாலு மெடுக்க லொண்ணாத வன்
மையை யுடைத்தாயிருந்த லென்னெஞ்சம் காதல் கூர அதினாலே
அறிவழிந்து தடவா நின்றேன், எங்ஙனே காணும்படியென்கிறார். 9

(சக்கரத்தண்ணல்) சக்கரத்தண்ணலே யென்று தாழ்ந்து
கண்ணீர் ததும்பப் பக்கம் நோக்கி நின்று சாலத் தளர்த்தேன்,
பாஷியேன் காணப் பெறுகிறிலேன், சர்வஞாய் சகலவேதவேதனாயிருந்த

இ-ஹிதீயபாடம் ஸக்தியோ ராஹித்யபர மென்று ஸூத்ரம் | மட ஸ்தத்தாக்குத்
தாஹ்ய மருளிச் செய்கிறார் (ஸாவத்யாடியால்) லென் ஸ்தத்தாக்குத்
தாஹ்ய மருளிச் செய்கிறார் (விழுந்தால் ஸ்தாடியால்) ஆர்ப்பாயென்
கிறதற்குத் தாஹ்ய மருளிச் செய்கிறார் அதினாலே ஸ்தாடியால். 9

மத்தியம் பாடம்

ஞான மூர்த்தியாய லென்கிறதற்குத் தாஹ்ய மருளிச் செய்கிறார்
(சர்வஞாயென்று) வேத விளக்கினை யென்கிறதற்குத் தாஹ்ய மருளிச்
செய்கிறார் (சகலேத்யாடியால்) சில ஞானங்களாலே வன்றது, ஸானச-

சு — துவிதர்க்கு ஸ்தி ஸே: | இதகால் தானாஹ்யமான கமயோகத்திலே
நான் ஸமய்னல்லே லென்றதாயிற்று. ஸம்புலன் பஹ்நித்யங்களை,
வெல்ல-ஜயிக்க, வெல்லுதை-ஜயிக்கை, கில்லேன்-ஸக்தனல்லேன்,
ஸானயோக ஸக்தனல்லே லென்றபடி. க ட வ ன் னு கி - நிரதனாய்க்
கொண்டு தவதேக ஸனஸ்கனாய்க் கொண்டு, ஸனய் ஸயோகனா யென்றபடி.
பூப்பறித்து - பூஹங்களை ஸராஹித்து, காலந்தோறும் - ஸராஹனாஹ்ய
காலங்கன்தோறும், ஏத்த - ஸராஹித்து ஸதுதிக்க, கில்லேன் - ஸக்த
னல்லேன், “ஸம்ஸனா ஸவே” த்யுக்மான ஸக்தியோகத்திலே ஸக்தனல்லே
லென்றபடி. மட - ஸவ்யமான, ஸாவத்யாத்திலே ஸத்யந்த ஸவ்யமான
லென்றபடி. வன் - ஸஹமான, ஸாவத்யாத்தில் நின்றும் விடுக்கப்
போகாததான லென்றபடி. நெஞ்சம் - ஸன்னுடைய ஸனஸ-
ஸானது, காதல் கூர - ஸேமம் விஞ்சிவர், ஸன்னுடைய ஸனஸ-

மூ — தழுவி நின்ற காதலி தன்னுள் தாமரைக் கண்ணன் தன்னை
குருவு மடத் தென் குருகூர் மாறன் சடகோபன் சொல்
வழுவிராத் வெண்டமிழ்க ளாயிரத்து ளிப்பத்தும்
தருவப் பாடியாட வல்லார் வைகுத்த மேறுவரே.

11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ — வெம்பெருமானை எனக்குத் தக்க சில ஞானக் கண்களாலே
கண்டு தழுவுவன், நானெங்ஙனே ஐரக்கும்படி யென்கிறார். 10

(தழுவி நின்ற) முடிவேன் என்றாலும் முடிய வொட்டா

இ — ஞானங்களாலே யென்றபடி. பாட்டுக்கு சாஷ மருளிச் செய்கிறார்
(எங்ஙனே ஐரக்கும்படி யென்று) கண்ணுலே காணப் பெறு
விட்டால் மறந்து பிழைக்க வொட்டாதபடி மானச ஞானத்துக்கு
பிரகாசிக்கையாலே நான் ஐரக்கும்படி எங்ஙனே யென்று பாட்டுக்
குத் தாழ்வயம் சொல்லிற்றாயிற்று. 10

நிகமனம்

தழுவி நின்ற வென் கிற தற் குத் தாழ்வய மருளிச் செய்கிறார்
(முடிவே னென்றாலும் இत्याடியால்) து:கம் பொறுக்க மாட்டாதே

சு — ஸானது ப்ரேமாஸிக மாகையாலென்று வத்யாஸம் । அயார்ப்பாய் -
மோஹம் ஜனித்து, அயார்ப்பு-மோஹம், ஆகை-ஜனிக்கை, ஜாதமோஹனா யென்ற
படி. வல்வினையேன் - ப்ரேமானுஸுணமாக அனுபவிக்க வொட்டாத வத
பாபத்தை யுடையவனான நான், சக்கரத் தண்ணலை - சக்ரவானான
சுவாமியை, சக்கரத்தை யுடையவன் சக்கரத்தன், அண்ணல் சுவாமி,
சக்கரத் தண்ணலென்று சமஸ்த பதம், தடவுகின்றேன் - தேடா
நின்றேன், எங்குக் காண்பன் - எங்கே காணப்போகின்றேன், காண
மாட்டேனென்றபடி. 9

சக்கரத்தண்ணலே யென்று - கையுந் திருவாழியுமான
வழகைக்காட்டி யடிமை கொண்ட சுவாமியே யென்று சொல்லி,
தாழ்ந்து ஸூகத்தாலே தறைப்பட்டு, கண்ணீர் ததும்ப-நேரஜலங்கள்

ஆ - திருந்த காதலாலே சொன்ன வித்திருவாய்மொழியை இப்
 சாவயுகராகப் பாடியாட வல்லார் வைகுந்த மேறுவ ரென்கிறார். 11

இ - குளத்திலே விழப்புகுவாரை வழுக்கள் விழவொட்டாதே தழு
 விக் கொண்டு நிற்குமாப் போலே காதலானது தம்மைத் தழுவித்
 கொண்டு நிற்கிறதென்கிற ரென்று கருத்து. இன்னம் காணா
 லாமோ வென்கிற வாசையானது ஜீவிதத்தை நிறுத்துகிற தென்
 கிறாரென்றபடி. தழுவ என்கிறதற்குத் தாபயம் மருளிச் செய்கிறார்.
 (இப் சாவயுகராக வென்று). 11

ச - வடிக்க, ததும்புகை - வடிக்கை, பக்க நோக்கி நின்று - பார்வ
 ஥தேசங்களைப் பார்த்து நின்று, அலர்ந்தேன் - கலேசித்தேன், பாவி
 யேன் - பாபிஷ்ணான நான், காண்கின்றிலேன் - கண்ணலே காணா
 நிற்கிறேனில்லை, மிக்க ஞானமூர்த்தியாய-அதிசயிதஜான ஸ்ரூபனான,
 வேத விளக்கினை - வேடமாகிற दीபத்தை யுடையவனை, வேத பிரகாச
 னானவனை யென்றபடி. வேதேக பரிபாசனை என்கை. என் தக்க -
 எனக்குத் தக்கவையான, ஞானக் கண்களாலே - மானச ஜானங்க
 ளாகிற டிவ்யகலாலே, கண்டு தழுவுவன் - டிவ்யமாக அநுபவிப்பா நிற்ப
 னென்றபடி. 10

தாமரைக் கண்ணன் தன்னை - பத்மேசுரனை, இதுக்கு சொன்ன
 வென்கிறதோடே ஸ்வயம், தழுவி நின்ற. நான் முடிவே னென்றாலும்
 முடியப் போகாதபடி யென்னைத் தழுவித் கொண்டிரா நின்ற,
 காதல் தன்னால் - ப்ரேமத்தாலே, குழுவமாட - நிவிடங்களான சூதங்
 களை யுடைத்தான, குழுவ - நிவிடம், மாடம் - சூதம், தென் - சூதர
 மான, குருகூர் - திருநகரியில், மாறன் சடகோபன் சொல் - மாற
 னென்கிற குடிப் பேருடையவரான சடகோபன் சொன்ன, வழு
 விலாத - நழுவுதலில்லாத, ஸகவத்சரூப குணாதி க௃தன் பரிபாடகமான
 வென்றபடி. ஒண் - விலகலுமான, உமிழ்களாயிரத்துள் - ட்மிஷ-
 காசா சஹசரத்தில், இப்பத்தும் - இப்பத்துப் பாட்டுகளையும், தழுவ
 - சூசிஷமாக சாவயுகியோடே மனஸ்ஸானது சூசிஷமாக வென்றபடி.
 மனஸ்ஸில் சாவயுகமாக வென்கை. பாடி - ஜானம் பண்ணி, ஆட
 வல்லார் - ப்ரேமபாவஸ்யத்தாலே நன்னம் பண்ண சகரானவர்கள்,
 வைகுந்தம் - ஸ்ரீவீகூண்டத்தை, ஏறுவர் - ஏறுவர்கள். 11

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यं रत्नावलिः

(சீலமில்லா)

आपद्बन्धुत्वदीप्तं निरवधिक महानन्ददं क्रान्तलोकम्

दुर्दर्शं देवतानां पितरमनुपदिं सर्वभूतान्तरस्थम् ।

पूर्णज्ञानेकमूर्तिं धृतशुभतुलसिं चक्रनाथं श्रुतीनाम्

विश्रान्तिस्थानमोशं विशदबहुगुणं प्राह खिन्नशठारिः ॥

(आपद्बन्धुत्वदीप्तं) ஞாலமுண்டாய் ஞானமூர்த்தி மலயாபத்திலே
யெல்லாரையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரஷித்தருளியத்தாலே
நிரதிசயதேஜஸ்ஸை யுடையனாய், (நிரவதிகமகானந்) கொள்ள மாளா
விற்ப வெள்ளம் இயாதி-நிரவதிகமான ஸானுமவ மகானந்த்தைக்
கொடுக்குமவனாய், (கான்த லாக்) தாவி லையங் கொண்ட வெந்தாய்
- சகலலாகங்ககையும் திருவடிகளாலே யளந்தவனுமாய், (துர்ஷ்
தேவதானா்)பேணி வாணோர் காண மாட்டாப் பீடுடை வறாடிகளாலும்
வருந்திக் காணப்படாதவனாய், (பிதரமனுபதி்) அப்பனே யடலாழி
யானே - எல்லார்க்கும் - நிரபாதிபிதாவுமாய், (சர்வமூதான்தரஸ்த்)
ஆக்கையுள்ளு மானியுள்ளும் இயாதி - ஸரீரம் முதலான சர்வமூதங்
களிலு முள்ளே நிற்கு மவனாய், (பூர்ணானைகமூதி்) நிறைந்த ஞான
மூர்த்தியாயை - பரிபூர்ண ஜான ஸரூபனுமாய், (தூதஸும துலசி்) வண்
டுழாயின் கண்ணி வேந்தே - மஹநிய துலசிதாம ஸோமிதனுமாய், (சக்ர
நாத்) சக்கரத்தண்ணிலையே - திருக்கையிலே திருவாழியை
யுடையவனுமாய், (ஸூதினா் விஸ்தான்திஸ்தான) வேதவிளக்கினை - சர்வ வேத
பரிபாஷனுமா யிருக்கிற வெம்பெருமானைக் கண்டு ஸனுமவிக்஑ப்
பெருமையாலே ஆழ்வார் சீலமில்லாச் சிறியனிலே அதிவிஸ்ராய்க்
கொண்டு தம் முடைய திருவுள்ளத்திலே சர்வீஸரனை விஸதமாக
பகாஸிக்கிற ஸனெக கலயாண ஸுணங்களை யுடையவனாக வருளிச் செய்தா
ரென்கிறார்.

दुःशीलो मांसचक्षुः निरवधिदुरितो वीतलज्जो विलोलः

प्रेक्षाहीनोऽन्यसङ्गात्कृतमपि लघयन् शीलमन्तर्दधानः ।

कर्मज्ञानादिशून्यो निरुपधिविहितां ज्ञानदृष्टिं विनिन्दन्

प्रख्याप्यैवं स्वदोषान् पतिगुणरसिकस्तद्विदक्षां च चक्रे ॥

இத் தசகத்திலே ஆழ்வார் வெட்ப்பட்ட படியை இன்னபடி யென் றெரு ஸ்லோகத்தாலே காட்டியருளுகிறார்.

(दुःशीलः) சீலமில்லாச் சிறியன் - நல்ல சீலமில்லாதவ னென்றும், (मांसचक्षुः) என்கண் காண வந்து - அதுக்கு மேலே காண்கைக்கு யோர மல்லாத மாंसचक्षुஸ்ஸை யுடையனென்றும், (निरवधि दुरितः) ஈவிலாத தீவினைக ளெத்தனை செய்தனன் கொல்? அதுக்கு மேலே பரிவந்தகங்களான அநேகபாபங்களை யுடைய னென்றும், (वीतलज्जः) நாணமில்லாச் சிறு தகையேன் - இப்படி யிருக்கிற பூர்வதூஷணத்தை நினைக்க மாட்டாத லஜாசூன்ய னென்றும், (विलोलः) ஏழையேன் னோக்குவனே - அம்மாத்திர மன்றிக்கே ள்ளாடிகளுக்குங்காண வொண்ணாத வெம்பெருமான் வடிவழகைக் காணவேணுமென்று சாபத்யத்தை யுடைய னென்றும், (प्रेक्षाहीनः) நாக்கு நீள்வன் ஞானமில்லை - எங்கும் சந்நிஹிதனான வெம்பெரு மான் முகங்காட்டா தொழுகிறது “நினையாமை” என்றறியிராதே, திரியவும் காண வாசைப்படுகைக்கறிவு கேட்டையுடைய னென்றும் (अन्यसङ्गात् कृतमपि लघयन्) அறிந்தறிந்து இயாதி - பூர்வ மவன் உபகரித்த மானசானுபவமாத்ம் பரிய மன்று என்றும், (शीलमन्तर्द- धानः) கண்டுகொண்டென் கைகளார இயாதி - இஸ் சன்சாரத்திலே தானே யெம்பெருமானைக் கண்டெல்லா வடிமையும் செய்ய வேணு மென்றும், (कर्मज्ञानादिशून्यः) இடகிலே னென்றட்டகில் லேன் இயாதி - அதுக் கிடான கர்மஜ்ஞானமகிகளில்லை யென்றும், निरुपधि विहितां ज्ञानदृष्टिं विनिन्दन्) என் தக்க ஞானக் கண்களாலே கண்டு - மறந்து பிழைக்கவு மொண்ணாத படி மானசஜ்ஞ மாகிற चक्षुஸ்ஸு எனக்கெங்கே யுண்டாயிற்று என்று மிப்படி “சீலமில் லாச் சிறிய” னிலே ஆழ்வார், சுவடோஷங்ளை ஸ்யாபனம் பண்ணிக் கொண்டு எம்பெருமானுடைய திருக் கல்யாணகுணங்களிலே அநுரக ராய் ததர்சனசாபேஷரு மாணுரென்கிறார்.

42

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
நாலாம்பத்தில் ஏழாந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

எட்டாந்திருவாய்மொழி

அ— ஏழு மிறையோனுத் திசைமுகனுத் திருமகளும்
கூருளுத் தனியுடம்பன் குலங்குலமா யசுரர்களை
நீருகுப்படியாக நீருமித்துப் படை தோட்ட
மாருளன் கவராத மணிமாமை குறை விலமே.

1

ஆ— (ஏறாளும்) இப்படி எம்பெருமானை விசுவேசித்து அத்யந்தமவ-
சனராய்க் கிடந்து, தாங் கூப்பிடா நிற்கச் செய்தேயு மவனெழுந்
தருளாமையாலே தம்மை உபேகித்தானாக நிஷயித்து, இனி யவனா
லும் உபேகிதமான ஆர்மாட்மீயங்களா லொரு ஸயோஜன மில்லை, இவை
முடிந்துபோக வமையும், என்று கொண்டு, அந்யாபதேசத்தாலே
யருளிச் செய்கிறார். நிரவதிக சௌல்யாஸித விருதி நிரசன சாமஸ்யாதி

எட்டாந்திருவாய்மொழி

இ— இப்படி எம்பெருமானைக் காணவேணு மென்றலற்றின வாழ்
வாரித் திருவாய்மொழியிலே சௌந்தர்ய் கான்தி லாஸ்யாதிக்களாலும், வலய-
செவலாதிக்களாலு மெனக்கு அபேகை யில்லை யென்று ஒரு பிராட்டி
சொல்கிறதாகப் பேசுகை அசங்கத மன்றோ ? ஸகவதுபேகிதங்களான
தம்முடைய ஆர்மாட்மீயங்களால் தமக்கு அபேகையில்லை யென்னு
மிடத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிற ரென்னில், வீற்றிருந் தேழு
லகில் ஸிதி யிலார்க்கு சாரிமக்கைக்காகவும், மேல் அநுஸவதூண் பிறக்
கைக் காகவுமாக விப்படி ஹிதவூடியாலே எம் பெரு மா னி வ ரை
விசுவேசித்திருக்கிற னத்தனை யொழிய விவரை உபேகிக்க வில்லையே
யென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்) நிஷயித்தென்றது -
ஐமரூப நிஷயத்தைச் சொன்னபடி.

முதற்பாட்டு

பாடத்யத்துக்குத் தாத்ஸ்யம் மருளிச் செய்கிறார் (நிரவதிகேல்யாதி எம்பெரு
மானென்று மளவாலே) அதில் சௌல்யாஸிதத்தாலே தனியுடம்பன்
இத்யந்தத்துக்குத் தாத்ஸ்யம் சொல்லிற்றாயிற்று. “ ஆஸித விருதி நிரசன
சாமஸ்ய ” என்கிற வித்தாலே, குலம் இत्याதி மாருளன் இத்யந்தத்துக்குத்

ச— ஏறு - வுஸத்தை, ஆளும் - வாஹமாக ஆளா நிற்கும், இறை
யோனும் - இஃவரனும், ருத்ரு மென்றபடி. திசைமுகனும்-திசாஸ்த்ய

மணிமாமை குறைவிலை மலர்மாத்ருறை மார்பன்
அணிமானத் தடவரைத் தோளடலாழித் தடக்கையன்
பணிமானம் பிறையாமே யடியேனைப் பணிகொண்ட
மணி மாயன் கவராத மடநெஞ்சார் குறைவிலே.

2

ஆ-கल्याणகுண மஹோத்தியாயிருந்த வெம்பெருமான் விரும்பாத வென்
னுடைய மணிமாமையால் எனக்கோர் அபேஷையு மில்லை. இது
முடிந்து போகவமையு மென்கிறார்.

1

(மணிமாமை) நிரதிசய சௌந்த்யநிதியான திருத்தோள்களை

இ- தாத்யம் மாயிற்று. இதுமூலக்ஷணமென்று கருத்தாலே அதிசயம்.
நிரதிசயகருணம் சௌந்த்ய சாமர்த்த்யங்களிரண்டிலும் அந்நியக்கிறது. கल्याண
குணத்திலே அந்நியக்கவுமாம். கவராத வென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(விரும்பாத வென்று) ஆதரியாத வென்றபடி. குறைவிலமென்
கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச் செய்கிறார் (எனக்கோர் இயாதியால்).

1

இரண்டாம் பாட்டு

அணிமான வென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிரதிசய சௌந்த்யநிதி
யான வென்று) ஆழியைச் சொன்னது உபக்ஷண மென்று காட்டு

ச-முகனும், “வதஸோ விச:” என்றதினே? திருமகளும்-அதிவிசும், கூற
ளும் - கூறாக விசஜித்துக் கொண்டாளா நிற்கிற, ருத்ரன் திஷ்டிபாஸ்த்
தையும், வதுமுகன் நாமியையும், பிராட்டியானவள் வசுஸஸையும்,
வாஸஸ்யானமாகக் கொண்டாளுகின்ற வென்றபடி. தனியுடம்பன் -
அதிதிவிசவதத்தை யுடையவனான, இதுக்கு மாறான என்கிற
தோடே அந்நியம். அசுரர்களை - அசுரர்களை, குலங்குலமா -
கூட்டங் கூட்டமாக, நீறாகும் படியாக - மஹாமம் படியாக, நிரு
மித்து - நிரூபித்து, சங்குதித் தென்றபடி. படை - அயுதத்தை,
தொட்ட-தூதித்தவனான, மாறான-அதிபதத்தையுடையவன், மாறு
- அதிபதம், ஆளெனென்று மதவர்த்தியு மத்யம். அருளாளன் மணவாள
எனென்று மயோமுண்டிதே! “ திஷ்டனம் ந மோக்யம் திஷ்டனம் நைவ மோஜயேத் ।
பாண்டவாந் திஷ்டை ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: । ” என்கிறபடியே அந்நி-
திவிசையையே தனக்கு திரிவிசையாக நினைத்திருக்கு மவனென்றபடி.
கவராத - அதிசயாத, மணி அந்நியமான, மாமை - நிறத்தால்,
சௌந்த்யத்தால் வென்றபடி. மாமையென்று - மூர்த்தியாக் பதம், குறை

மட நெஞ்சார் குறைவிலா மகடாய் செய்தொரு பேய்ச்சி
விடதஞ்ச முகை கவைத்த மிகுஞ்சன் சிறுகுழவி
படநாகத் தனை கிடந்த பருவரைத்தோட் பரம்புருடன்
நெடுமாயன் கவராத நிறைவினா குறைவினமே.

3

ஆ - யுடையனாய், சிவ் சகாதி திவ்யாயுத மூர்தியிருந்த வெம்பெரு
மான், பெரிய பிராட்டியாரோடு கலந்தருளுமாப்போலே, என்னோடு
பண்டு கலந்தருளினான். அப்படி எனக்கு சுவமனாயிருந்தவன்
கவராத மட நெஞ்சார் குறைவில் மென்கிறான்.

2

(மடநெஞ்சால்) நாசபரீக்ஷாயியாய், தத்சம்ஸ்பர்ஷ் நிரவதிக் சுவத்

இ - கிறார் (சக்யாடியால்) ததமபாத்தம் தத்யந்தாய் மென்று காட்டுகிறார்
(பெரிய த்யாடியால்) ததீய பாத்தத்துக்குத் தாத்யம் மருளிச் செய்கிறார்
(என்னோடு த்யாடியால்) மணி மாயனென்று கான்தியிலே மனிட்யந்தா
சொன்னதுக்கு சௌத்யத்திலும் தாத்யம் முண்டென்கிறார் (அப்படி
த்யாடியால்)

2

முன்றும் பாட்டு

“நாசபரீக்ஷாயுத்ய ஹாத்தோ மதூரம் புரிம்” என்கிற கமத்தை
நினைத்து படநாகத்தனைக் கிடந்த வென்கிறதை முற்பட அவ்யிக்
கிறார். (நாச்யாடியால்) தட வரைத் தோளென்று கீழ்ச் சொன்ன
விபுலாஸ்தவத்தையே பெருவரைத்தோளென்றிப் பாட்டிலுஞ் சொல்
லுகை புனருகி யன்றோ வென்ன விதுக்குத் தாத்யம் மருளிச் செய்
கிறார் (தத்சம்ஸ்பர்ஷ்யாடியால்) தாய் செய்தென்று சொல்லலாயிருக்க

ச - விலன் - குறையையுடையோ மல்லோம், சௌந்த்யயுக்தமான
குறையையுடையோமல்லோமென்றபடி. அதாவது - சௌந்த்யம் மிருந்து
அத்தாலே நமக்கு வருவதொரு தயோஜன முண்டாய் அது போனதி
னாலேயொரு குறை கிடைப்பதில்லை யென்றபடி.

1

அணிமான - சௌந்த்யாங்கமான, அணி - சௌந்த்யம், மான மென்று
பெரியது, நிரவதிக் சௌந்த்யயுக்தமான வென்றதாயிற்று. தடவரை -
விபுலமாரித்யங்களான, வரை - மிரி, தோள் - சூதங்களை யுடையவ
னான, அடலாழித் தடக்கையன் - தராகமசாலியான சகத்ததை
விபுலமான கையிலே யுடையவனான, அதுக்கு மணிமாயனென்றகி

ஆ- தாலே வளர்ந்த திருத்தோள்களை யுடையனாய், புருஷோத்தமனாய். திருத்தாயாரான யசோதேப் பிராட்டி நெஞ்சம் வடிவும் போலே தன்னுடைய நெஞ்சையும் வடிவையும் அநுகூலமாகப் பண்ணிக் கொண்டு வந்த பேய்ச்சி முடியும்படி நஞ்சமுலை சுவைத்த மிகு ஞானச் சிறு குழவியாயிருந்த நெடுமாயன் கவராத நிறைவினாற் குறைவிலமென்கிறாள். 3

இ- அப்படிச் சொல்லாதே மட நெஞ்சாற் குறையில்லா மகளென்று தாயாரை விசேஷிக்கையாலே தாயாருடைய நெஞ்சு வடிவுகளிரண்டையும் அநுகர்த்துக் கொண்டு வந்தாளென்கையிலே தாத்ரய மென்று காட்டுகிறார் (திருத்தாயார் इत्याद்யால்) அநுகூலமாக வென்றது - அநுகூல மென்று தோற்றும்படியாக வென்றபடி. விட வென்கிறதை யுரைக்கிறார் (முடியும்படி யென்று). 3

ச-தோடே அந்வயம், மணிமாமை குறைவில்லா-ஆத்யமான காமிக் கு ஒரு காலத்திலும் குறைவில்லாதவளான, மலர் மாதர் - பஹ்வாசிநியான பெரிய பிராட்டியாராலே, மாதர் - உத்தமஸ்திரீ, உறை மார்பன் - வசிக்கப்படுகிற வடிவஸ்தை யுடையவனான, பணி - கீழ்நீர்த்திலே, மானம் - அளவு, சுவரமு மென்றபடி. பிழையாமே - தப்பாமல் அடியேனை - தாச்யைகரனான வென்னை, பணிசொண்ட - அடிமை கொண்டவனான, மணிமாயன் - இந்நிலம் போலே நிலனான கணன், மாயமென்று நிலவர்த்துக்குப் பேர். கவராத - ஆதரியாத, மட நெஞ்சால் - மயமான மனஸ்ஸால், குறைவில்லம் - பூர்வத். 2

படநாகத்து - பணாசாலியான நாகத்தினுடைய, மகவத்ய மஹ

விஹ சஸ்பர்ஷிந் விகசித பணனான ஷேனுடைய வென்றபடி. அனை - ஷயனத்திலே, த்யவ்யத்யத்திலே, நாகத்தனை யென்கிற வ்யவகரண-நிர்देशம் “ राहोशिशरः ” என்னுமாப்போலே ஔபவாரிகம். ஷேனாகிற ஷயனத்திலே யென்றபடி. கிடந்த - ஷயிதனான, பருவரைத்தோள் - பூயுநிரி சதஸ்புஜனான, வரை - நிரி. பரம்பருடன் - பரமபுருஷனான, இதுக்கு நெடுமாய னென்கிறதோடே அந்வயம். மட - மயமான, முலை யுண்கிற பிள்ளை பக்கலிலே மயமான வென்றபடி. நெஞ்சால் - மனஸ்ஸால், குறைவில்லா குறைவில்லாதவளான, சதா மய சிரீ யான வென்றபடி. மகன் தாய் செய்து - தாய் மகளென்று மாறி அந்வயிப்பது. மகன் - மனுஷ்ய, தாயான மனுஷ்யைச் செய்து என்ற படி. தன்னை इति ஷே: | தான் பேயாயிருக்கச் செய்தே யசோதேப்

— நிறைவினார் குறைவினான் நெடுப்பனைத் தோண் மடப்பினை
பொறையினான் முகையனைவான் பொருவிடை யோழடர்த்துகத்த
கறையினார் துவருடுக்கைக் கடையானின் கறிமேற்கைச்
சறையினார் களாத தனிர் திறத்தார் குறைவினாரே.

4

— (நிறைவினால்) அம்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் பூனீயாய்
மோவ்ஷோஷவீ யாயிருந்த நற்பின்னைப்பிராட்டியோடே சர்லேஷிக்கைக்

நாலாயிரம் பாட்டு

இ - மடப்பின்னை யென்று மட ஸ்ஷத்தாலே அம்மகுணங்களையும் பிணைத்
தோளென்று ரூபகுணங்களையும் உபலக்ஷிக்கையாலே நிறைவினார்
குறைவில்லா வென்றது ததுமயபூர்த்திபர மென்கிறார் (அம்மகுணத்தாலும்
இत्याடியால்) நற்பின்னையோடு சர்லேஷியான க்ஷணனுக்குக் கறை
யினார் இத்யாடியாலே மோ குலோசித வே பூர்த்தியைச் சொல்லுகையாலே
நப்பின்னைக்கு ததுசித மோ வ்ஷோஷவ்ஷம், இங்கே விவக்ஷித மென்று
நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (மோவ்ஷோஷவீயாயென்று) முகையனைவா
னென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார். (சர்லேஷிக்கைக்காக
வென்று) இதற்கு ஶூனினாய் சாமர்யத்தையுடையனாய், நிரஸித்து
வன்கிற முன்னிடத்திலும் ஶ்வயம் தூநியபாஹுத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்

— பிராட்டிக்கு சதசமான மனுவரூபத்தை யொடுத்துக் கொண்டு -
வந்தவனான வென்றபடி. ஒரு - கீர்த்தித் தில் ஶ்விதீயீயான, பேய்ச்சி-
பூநீ யானவன், விட - நசிக்கும்படி, விடுதல் - நசித்தல், நஞ்சு
முலை - அவளுடை விரயுகஸ்தத்தை, நஞ்சு - விரம், நஞ்சை யுடையது
நஞ்சது - நஞ்ச முலையென்று சமஸ்ததம் । சுவைத்த - அஸ்வாதம்
பண்ணினவனான, மிகுளுன - அஸிஷயிதஜானன, இது தாய் முலை
யன்று பேய் முலை யென்று ரஸவிசேஷனான வென்றபடி. சிறு
குழவி - அत्यந்தசிசுவான, குழவி - சிசு, நெடுமாயன் - நிரவவிகாஷ்ய
பூதனான க்ஷணன், கவராத - ஆதரியாத, நிறைவினால் - ச்விதவலக்ஷண பூர்த்தி
யாலே, நிறைவு - பூர்த்தி, இங்கு ச்விதவலக்ஷண பூர்த்தி விவக்ஷிதம் । குறைவில் -
பூர்வத் ।

3

ஆ - காக அந்த गोपकुलोचितமான வேத்தாலே ஸ்ரீபதனாய், தத்ச்ரலேபோ-
பாயமான वृषभसप्तक நிரசனத்துக்கு அநுகுணசாமर्थ்யத்தையுடையானாய்
வற்றை நிரசித்து பஹ்நானவன் கவராத தளிர் நிறத்தால் குறை
வில மென்கிறான். 4

இ - செய்கிறார் (அந்த गोपकुलोचितமான) அடர்த்து எந்த கறையினார் துவ
ரென்கிற शब्दविन्यासத்தைப் பார்த்தால், द्वितीय तृतीयपादங்களுக்கு
यथाक्रमமாய் अन्वयஞ் சொல்லவேண்டியிருக்க द्वितीयपादத்துக்கு
முன்னே तृतीयपादத்துக்கு तात्पर्यஞ் சொல்லுவானேனென்னில்,
“दीक्षितं व्रत संपन्नं वराजन्धरं शुचम् । कुरङ्गं गृङ्गपाणिं च पश्यन्ती त्वां भजा-
स्यहम्” என்கிற படியே அநாரபதானமான ஜனக குலத்திற் பிறந்த
பிராட்டிக்கு பெருமானுடைய दीक्षितவேமபிரசுத மாண்போடே
गोपकुलத்திற் பிறந்த நற்பின்னைக்கு அவனுடைய गोपवेया अभिरुचत
மாய்த் தென்றிப்படி யிதற்கு अभ्यर्हितत्वं व्यञ्जितப்பிக்கைக்காக तृतीय-
पादத்துக்கு முற்பட तात्पर्यஞ் சொல்லுகிறார் (முலையனைவான்
பொருவிடை யேழடர்த்தென்கையாலே) सप्तर्षम् நிரசனத்திற்கு तद-
श्लेषोपायत्वं व्यञ्जित மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (तदश्लेषेत्यादि-
யால்) பொறையினு லென்கிறதற்குத் तात्पर्यம்ருளிச் செய்கிறார்
(अनुगुणेत्यादियால்) விடையேழடர்த் தென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(அவற்றை இத்யாடியால்). 4

ஈ - நிறைவினாள் குறைவில்லா - गुणपूर्तिனால் குறைவில்லாதவா-
ளான, நெடும் பணைத்தோள் - दीर्घवंशं போலே பசுத்து நீண்டு
ருண்ட ழுஜங்களை யுடையவளான, பணை - மூங்கில், மடப்பின்னை -
मृदुस्वभावையான, நீள்யுடைய, முலை - स्तनங்களை, அணைவான் -
संश्लेषிக்க इच्छையுடையனாய்க் கொண்டு, இதுக்கு அடர்த்தென்கிற
தோடே अन्वयம். பொரு - युद्धोन्मुखமான, விடையேழ் - वृषभ
சப்தகத்தை, விடை - वृषभர், பொறையினாள் - कार्यक्षमत्वத்தாலே,
சாமर्थ்யத்தாலே யென்றபடி. பொறையென்று ஷமீயும் कार्यक्षमत्व
மும். அடர்த்து - நிரசித்து, உகந்த - இனி நீள்கைய யடைந்தோ
மென்று பஹ்நான, இதுக்கு நெடுமாய் என்கிறதோடே अन्वयம்,
கறையினார் - காட்டிலே பழம் பறித்திட்ட கறைகளாலே பூர்ணமான,
கறை शब्दத்தின் மேலே स्वार्थे इन् प्रत्ययம். துவர் - कषायवर्णமான,
சிவந்த சாயமேற்றின வென்றபடி. உடுக்கை - அரையில் உடுக்

மு — தளிர் நிறத்தாற் குறைவில்லாத் தனிச் சிறையில் விளப்புற்ற
கிளிமொழியான் காரணமாக் கிளரக்க வகரேத்த
களிமலர்த் துழாயலங்கற் கமழ் முடியன் கடலி னூர்த்
தனி மிக்கான் கவராத வறிவிஹற் குறைவினமே.

5

ஆ — (தளிர் நிறத்தால்) अपरिमितसौन्दर्यमहोदधियாம் கல பாஷிணியா
யிருந்த பிராட்டி அசோகவனிகையிலே பெழுந்தருளியிருந்தமை திரு
வடி விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருளி, அப்போதே संश्लेषविरोधि
யான ராவணனை सपुत्रजनवां धव नगरमाक शराश्रियाலே டங்மமாக்கி,

ஐந்தாம் பாட்டு

இ — தளிர் நிறத்தாற் குறைவில்லா வென்கிறதற்கு तात्पर्यமருளிச்
செய்கிறார் (அபரமிதேத்யாடியால்) கிளி மொழியாளென்கிறதற்குத்
तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (கலேத்யாடியால்) தனிச் சிறையில் விளப்
புற்ற வென்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (அசோகேத்யாடியால்)
கிளர் ஶ்வேத்துக்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (சंश्लेषेत்யாடியால்)
நகர் ஶ்வேம் अजहलक्षणया पुत्रादिपर मेमं கிறார் (सपुत्रेत்யாடியால்)
அரக்கன் நகரென்று நகரம் ஶ்வேத: प्रधानमाय்த் தோற்றினாலும்
அரக்கனுக்கே आर्थ प्राधान्य மென்று கூருத்தாலே सपुत्र जन वां धव
நகரமாக வென்றித்தை विशेषणமாக நிர்दिशத்தது. பரிசுத் வென்கிற
தற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (शरेत்யாடியால்) இதில் फलितार्थ

ச — கப்படுகிற தோலை யுடையவனான, உடுக்கை என்றது அரை
யிலேயுடுக்கு மதுக்குப்பேர். இடையர் காட்டுக்குப் போம் போது,
துவார்ச் சாயமேற்றின தோலையிறே யுடுப்பது. கடையாவின் கழி
கோற்கை - गोदोहनार्थமான கடையாவையும் கழி கோலையும் கை
யிலே யுடையவனான, கடையாவென்று - गोदोहनार्थமான वेणुपातम्।
கழிகோல் - दुष्ट पशुக்களை நியமித்துக் கறக்கைக்கு வீசும் கோல்,
சறையினார் - அரையிலே கட்டின மறியுடையவனான கூணன்,
ஶ்வின கேட்டுப் பசுக்கள் வருகைக்கு இடையர் தங்களரையிலே
கட்டுமணிச் சறையென்று பேர். சறையுடையவர் - சறையினார்,
பூஜாய் बहुवचनम्, கவராத - आदर्यात, தளிர் நிறத்தால் - पल्लव-
वद्भोग्यமான कान्तियाல், தளிர் - पल्लवम्, குறைவில் -

ஆ — பிராட்டி யோடே கூட வெழுந்தருளியிருந்து லோகத்தை ரक्षித்து பின்னை திருமஞ்சனமாடியருளி நிரதிசய சுகந்திவ்யமாலயானு-
 லேபனால்குதனாய், திவ்ய ஶ்ரீபுஷ்ப ஶ்ரீபுஷ்பருந்தவன் கவராத வறிவினாற்
 குறைவில் மென்கிறான். 5

இ-மருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி யோடே இத்யாடியால்) பாட கமாதங்கமம்
 வலவத்தாகையாலே கடல் குறையத்தளி மிக்கா னென்கிறதை களி
 மலரித்யாதிக்கு முன்னே அவ்யத்துத் தாத்யம் மருளிச் செய்கிறார்,
 (லோகத்தை இத்யாடியால்) இங்கு லோகத்தை ரक्षிக்கையாவது “யாவதா-
 வந்தே சக்ரம் யாவதி ச வசுந்தரா । தாவத்வமிஹ சர்வஸ்ய சுவமீத்வ மனுவந்தய”
 “மரதஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ராம: பரபுரஞ்ஜய: । தயேதி ப்ரதிஜ்ஞாஹ” என்கிறபடியே
 ராஜ்யாபிஷேகத்தை ஶ்ரீகாரக்கை, அதற்குப் பின்பிறே பெருமாள் திரு
 மஞ்சனமாடிற்று. “விசோததஜட: ச்நாத: சித்ரமாலயானுலேபன:” என்கிற
 ஶ்லோகானுசூயத்தாலே களிமலர் ததுழாயலங்க வென்கிற விடத்திலே
 ச்நாதத்வமும் விவசித மென்று காட்டுகிறார் (திருமஞ்சனம் இத்யாடியால்)
 களி மலர் இத்யாதிக்குத் தாத்யம் மருளிச் செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாடியால்)
 சர்வீசுவரன் ராஜகாமரனாய் ஶ்வரத்தவாதே ததனுசுமமாக துலச்யாப்யாகுத
 பதார்த்தங்களும், பாகுத ரூபங்களாய் வந்தவதரிக்கிறன. ஆகை
 யாலே மாலயத்தையே திருத்துழாயாக வருளிச் செய்கிற ரென்கிற
 கருத்தாலே மாலய ஶப்தம். முடி ஶப்தம் சர்வஶ்ரீபுஷ்பலக்ஷண மென்று
 காட்டுகிறார் (திவ்யேத்யாதி) 5

சு — பூர்வத், முதற் பாட்டிலே சৌந்த்யத்தைச் சொல்லிற்று. இங்கு ப்ரக்-
 தையச் சொல்லுகிறதாகையாலே புநரூத்தியில்கை. 4

தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லா - பல்லவவத்தோரயமான ஶவயவசோப
 யாலே பூர்வயான, தளிர் சிறையில் விளப்புற்ற - தனியான சிறை
 யிலே சொல்லப்பட்டவளான, விளம்புகை - சொல்லுகை, ஶகாகி
 யாய் ராஜசீமத்ய நிரோத மாகிற சிறையிலே யிரா நின்னா ளென்று,
 பெருமாள் திருமுன்பே சிறு திருவடியாலே விண்ணப்பஞ் செய்
 யப்பட்டவளான வென்றபடி. களிமொழியாள் காரணமா-கீரவாணி
 நிமித்தமாக. மொழி - உகி. மொழியுடையவள் மொழியாள், “மதுரா
 மதுராலாபா” யென்னும்படியான, பிராட்டி நிமித்தமாக வென்றபடி.
 இதுக் கெரித்த வென்கிறதோடே ஶவ்யம், களிர் - உத்தமனான, ‘யதி
 வா ராவண ச்ஸ்வயம்’ என்னச் செய்தேயும் “ந நமேயம் கதயத்” வென்று
 கொண்டு பெருமானுக்கு சீதா சர்வலே விருத்தியான வென்றபடி.

மு — அறிவினாள் குறைவில்லா வகன் ஞானத்தவாரிய
 நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத் தொடு மூர்த்தி
 குறிய மாணுதவாகிக் கொடுங் கோளானிலங் கொண்ட
 கிறியம்மான் கவராத கிளரொளியாற் குறைவிலமே.

6

ஆ — (அறிவினாள்) சுவஸ்ய ஜிஜ்ஞாஸ்யுங் கூட வில்லாத ஞானமாக்க
 னெல்லாரு மறியும்படி சுவாஸ்யுபாயங்க னெல்லாவற்றையும் ததததி-
 காரானுபாயமாக வெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத் தொடு மூர்த்தியாய்,
 இப்படி உபாயானுபாயத்தாலே வரும் விலகம் பொறுக்க மாட்டாமே

ஆறாம் பாட்டு

இ — அறிவினாள் குறைவில்லா வென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச்
 செய்கிறார் (சுவஸ்யேत्याடியால்) இங்கு சுவசுஷ்டம் ஸ்வரூபம். நெறி
 சுவசுஷ்டம் யுரைக்கிறார் (சுவாஸ்யுபாயங்களென்று) ஒன்றிலே மோஷம்
 சித்திக்கலாயிருக்க எல்லா மெடுத்துரைப்பானென்ன ? விதுக்
 குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (ததததியாடியால்) பலகால் சொன்ன
 வாமனாவதாரத்தைச் சொல்லுகிற துதீயபாடம் நிரந்தர மன்றோ வென்ன
 விதுக் குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி உபாயேत्याடியால்)
 பொறுக்க மாட்டாமே யென்றது. பொறுக்க மாட்டாமையா
 வென்றபடி. இச் சேனன் உபாயத்தை நிறைவேற்றித் தன்னை வந்து
 சேனாநாதன விலகத்தைத்தான் பொறுக்க மாட்டா மையாவென்ற
 படி. இதுக்குக் காட்டிக் கொடுத்தருளின வென்கிறதோடே

சு — அரக்கன் - ராஜசனுடைய, ராஜனுடைய வென்ற படி. நகர் -
 நகரத்தை, வரித்த - தந்தைவனான, கடல் ஞாலத்து - சமுத்ர பரிவர-
 தமான பூமியிலே, அளி மிக்கான் - உபகாரம் மிகுந்தவனான ; அளி
 - உபகாரம், அநந்தோபகாரகனான வென்றபடி. மீண்டெழுந்தருளி
 ராஜாபிஷேகம் அரங்கிடுகையாகிற மஹோபகாரத்தைச் செய்தருளினவ
 னான வென்கை, களி மலர் மதுயுகமாய் கிகிசிடமான, களி - மது,
 களி மலர்த் தழாயென்று சாகபாதிவத்சமாச:, தழாயலங்கல் -
 துலசாமாலையாலே, அலங்கல் மாலே, கமழ் - சூரபிலம், முடியன் -
 கிரீடத்தை யுடையவனான சகவதித்திருமகன், கவராத-அதரியாத
 -அறிவினாள் சமயஜ்ஞானத்தாலே, குறைவிலம் - பூர்வம் ।

மு— கிளரொளியாற் குறையில்லா வரியுருவாய்க் கிளர்த் தெழுந்து
 கிளரொளிய விரணியன தகன் மார்பங் கிழித்துகந்த
 வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன் மணி நீல
 வளரொளியான் கவராத விவளையாற் குறைவிலமே.

7

ஆ-प्रतिकूलानुकूल विभाग मन्त्रिये सर्वात्माக்களுக்கும் “காண்மின்க
 ளுலகீர்” என்று தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தருளினவன் கவராத
 கிளரொளியால் குறைவில மென்கிறான்.

6

(கிளர்) हिरण्य विषय निरवधिकरोषத்தாலே अत्यन्त मनभिभवनीय

இ-अन्वयम्. उपायமன்றிக்கே स्वप्राप्तियைக்கொடுத்தால் सर्वमुक्ति प्रसङ्गம்
 வருகையாலும் उपायம் अनुष्ठப்பித்து स्वप्राप्तியைக் கொடுக்கும்
 அளவும் वित्तस्यம் பொறுக்க மாட்டாமையாலு மிவர்கள் பக்க
 லுள்ள வேதேனு மொரு சுகுதத்தை व्याजமாகக் கொண்டு தானவ
 தரித்து தன்னைக் காட்டியருளினானென்று கருத்து.

6

ஏழாம் பாட்டு

கிளர் शब्दத்துக்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (हिरण्येत्याद்யால்)
 ஒளியாற் குறைவில்லா வென்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார்

ஈ— அறிவினால் - सम्यग्ज्ञानத்தாலே, குறைவில்லா - குறைப்-
 பட்டிராதவரான, விषय प्राप्यத்தாலே तत्त्वज्ञानத்தில் अपेक्षையுங்கூட
 வில்லாதே पूर्णसम्यग्मानரான வென்றபடி. அகன் ஞாலத்தவர் -
 विस्तीर्णமான भूमியிலுள்ளார், सर्वजनங்களு மென்றபடி. அறிய -
 அறியுற்படி, தெறியெல்லாம் - कर्मयोगाद्युपायங்களெல்லாவற்றை
 யும், தெறி-मार्गम्, उपाय மென்றபடி. எடுத்துரைத்த-कारण्यத்தாலே
 தானே प्रस्ताविத்து विस्तरित்துச் சொன்னவனான, நிறை ஞானத்து -
 पूर्णज्ञानனான, ஒரு மூர்த்தி - अद्वितीयனான, குறிய -वामनனான, மாணு
 ருவாகி - माणवकरूपனாய், கொடுங்கோளால் - क्रूरமான प्रतिग्रहத்
 தாலே, கொடுமை - क्रौर्यம். கோள் - प्रतिग्रहம். சிற்றடியைக்காட்டி
 याचित்துப் பேரடியாலே யளந்துகொண்டு இப்படி क्रूरமாக वञ्चित्त
 प्रतिग्रहத்தாலே பென்றபடி. நிலம் கொண்ட - महाबलि பக்கல்
 நின்றும் भूमियை अपहरित்தவனான, கிறியம்மான் - उपायज्ञனான
 स्वामि. கிறி - उपायம். शाकपार्थिववत्समास: । கவராத - ஆதரியாத,
 கிளரொளியால் - प्रवृद्ध लावण्यத்தாலே, குறைவிலம் पूर्ववत् ।

6

ஆ-மாய் அநிதுஸ்சஹாய் யுগபதுதிதநிநகரஸத சஹஸ்ர தைஜஸ்சஹாயிநுந்த
 தைஜஸ்ஸை யுடைய தொரு வரியுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து, அதிசுல
 பராக்ரமண ஹிரண்யனைத் தன் திருவுகிராலே பிளந்தருளி ப்ரஹ்மனாய்,
 நிஹத ஹிரண்யனாகையாலே ப்ரஸாந்தாஸேரோஷனாய், அதினாலே அதிशीतल
 சர்வானுக்ரஹ நிர்வாஹகதேஜா விசிஷ்டனாய் திருவுகிரங்களாலே முந்தறவே
 ஹிரண்ய வக்ஷஸ்யலம் விதாரிதமாகையாலே ததர்யமான ஸ்வயொகம் நிர்விபய
 மாதலால் அநி ப்ரஹ்ம ரோஷவநித ஶஹ் சக்ராதி டிவ்யாயுஷோ பைநனாயிருந்தவன்
 கவராத வரிவளையாற் குறைவில் மென்கிருள்.

7

இ—(யுগபத்யாடியால்) கிளரொளிய வென்கிறதற்குத் தாத்ପர्य மருளிச்
 செய்கிறார் (அநிவலேத்யாடியால்) கிழித்து என்கிறதற்குத் தாத்ପர्य மருளிச்
 செய்கிறார் (தன் திரு இத்யாடியால்) உகந்த என்கிறதற்குத் தாத்ପர्य
 மருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம னித்யாதிரோஷனாய் இத்யந்தேன) ந்ரஹ்மன்
 ஹவக்ஷ வண்
 னாயிருக்க மணி நீல வள ரொளி யென்பானேனென்ன, இது ஶாந்த
 ரோஷவ கார்யமான ஶீதல தைஜஸ்வமாத்ரபர மென்று காட்டுகைக்காக
 உகந்த என்கிறதோடே யித்தை அந்வயித்துத் தாத்ପர्य மருளிச்செய்
 கிறார் (அதினாலே இத்யாடியால்) இங்கு சக்ராதிக்களையும் ஶாந்தங்களாகச்
 சொல்ல வேண்டியிருக்க கனலாழி யென்பானேனென்ன விதுக்
 குத் தாத்ପர्य மருளிச் செய்கிறார் (திருவுகிரங்களாலே இத்யாடியால்)

7

அ — கிளர் - உததமான, ஒளியாற் குறைவில்லா - தைஜஸ்ஸினாலே
 குறைவில்லாததான, நிர்வாஹ தைஜஸ்கமான வென்றபடி. அரியுரு
 வாய் - ஹிரக்ரத்தை யுடையவனாய், அரி - சிஹம், ந்ரஹ்ம ரூபு
 யென்றபடி. கிளர்ந்து - உதீர்ந்னாய், அதிசுலனாயென்றபடி. எழுந்து-
 ஶ்ரீமாத்ஜம்பத்து, இதுக்கு கிழித்தென்கிறதோடே அந்வயம். கிள
 ரொளிய - உதீர்ந்தைஜஸ்கனான, இரணியனது - ஹிரண்யாஸுரனுடைய
 தான, அகன் மார்பம் - விஸாலமான வக்ஷஸ்சை, கிழித்து - நகத்
 தாலே பிளந்து, உகந்த - அக்ரீத விரோஹி நாஸத்தாலே ஹ்ருண, மணி
 நீல - ரோஷம் ஶாந்த மாகையாலே நீலமணி போலே அநிஸீதலமான,
 வளர் - வர்ஹ்மான மான, ஒளியான் - கான்தி யுடையவனான. இதுக்கு
 வலம் புரிய வென்கிறதோடே அந்வயம், வளரொளிய - வர்ஹ்மான-
 தைஜஸ்கங்களான, கனல் அக்ரீதஸ்கங்களான, கனல் - அக்ரீத, ஹிரண்யன்
 நகதாரிதனாய்ப் போகையாலே ஸ்வயொகம் நிர்விபய மாகையாலே
 அஸாந்தரோஷங்களான வென்றபடி. ஆழி வலம் புரியன் - சுதர்ஸன்
 பாஸ்கஜன்யங்களை யுடையவன், ஆழி - சுதர்ஸன், வலம் புரி - ஶஹ்ம

௨ — மேகலையாற் குறைவில்லா மெனவுற்ற வகல்குல்
 போக மகட் புகழ் தத்தை விறல் வாணன் புயத்துணித்து
 நாக மிசைத் துயில்வான் போலுனகெல்லா நன் கொடுங்க
 யோகனைவான் கவராத வடம்பினுற் குறைவெமே. 9

௨ — (மேகலையால்) சாஸ்திர சமீகித ஸ்ரீகருண வாணனுடைய தோள்
 களைத் துணித்துப் பின்னை நிபயனும், சர்வலோகமுந் தன்னுண்டய
 சகலரத்தினுள்ளே செல்லுர்ப்படி செலுத்திக் கொண்டு நாஸ்யங்கத்
 திலே சாஸ்திரமவரூப ஸோனித்ர பண்ணுகிற விவன் கவராத வடம்
 பினுற் குறைவில்மென்கிறான். 9

ஒன்பதாம் பாட்டு

௩ — போக மகள் புகழ் தத்தை யென்கிற விடத்திலே ஸாஸ்திர
 பூதாந்தம் ஸ்ரீகருணையாலிவ்விடம் சாஸ்திர சமீகிதநிவ்ர்த்தக்துக்கெல்லாம்
 உபலக்ஷண மென்று காட்டுகிறார் (சாஸ்திரதேவாடியால்) புய மென்கிறதை
 யுரைக்கிறார் (தோள்களை யென்று) துயில்வான் போலென்கிற
 தற்குத் தாஸ்ய மருளிச் செய்கிறார் (நிபயனா யென்று) “தேவ ஸ்ரீரக்ஷ வந்தோ
 ஸ்ரீமதி ஹி ஜநே காஸ்திரிசீகி ட்ஷாஸ்திரே” என்றும் “ஸ்ரீராகஸ ஸ்ரீராக ஸ்ரீராக
 வன்ரும் சர்வஸ்வரனுடைய சாஸ்திர சமீகித ஸ்ரீராக ஸ்ரீராக விஸேஷத்தை
 ஸ்ரீராக உபலக்ஷண நிற்பர்களிறே. நன் கொடுங்க என்கிறதற்குத்
 தாஸ்ய மருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய ஸ்ரீராகாடியால்) ஸ்ரீராக வஸ்து வாஸ்தி
 யான நன்கு ஸ்ரீராகிங்கே சகலரூப ஸ்ரீராக விஸேஷபர மென்று கருத்து.
 நாகமிசை யோகனைவானென்று ஸ்ரீராகத்துத் தாஸ்ய மருளிச்
 செய்கிறார் (ஸாஸ்திராடியால்) 9

௪ — தேத்தும்-ஸ்ரீராகம் பண்ணி ஸ்ரீராகித்த, விரி புகழான்-விஸ்தீர்ணகிநி
 யை யுடையவருண கருணன், விரிவு - விஸ்தாரம், கவராத- ஸ்ரீராகாத,
 மேகலையால் - காஸ்திரகுணத்தால், குறைவில் - பூர்வம். 8

மேகலையாற்குறைவில்லா - மேகலையாலே பூர்வமான, காஸ்திரகுணத்
 தாலே ஸ்ரீராகித்த சௌந்தரியான வென்றபடி. மெலிவு - ஸ்ரீராகாவ
 ஸ்ரீராகமான ஸ்ரீராகத்தை, உற்ற - அடைந்தவளான, அகல்குல் -
 விஸ்தார நிறஸ்வையான, அகல் - விஸ்தாரம், அல்குல் - நிறஸ்வம். போக

மு— உடம்பினுற் குறைவில்லா வாயி் நிர்த்த மனைத்துண்டங்
கிடத்தன போற்றுணி பவவா வகரர் குறாத் துணித்துகத்த
தடம் புனல் சடை முடியன் றனியேசு கூறமர்த்துவையு
முடம் புடையான் கவராத வயி்நிநுற் குறைவில்லே.

10

ஆ— (உடம்பினால்) सुदर्शन शकलीकृत कालनेमि प्रभृत्यसुर निकरानाम्,
आश्रितगतमान उत्कर्षं निकषம் पार्राधे எல்லாரோடுமொக்க சர்தேவிக்
கும் சுவாமனாயிருந்த வெ ம் பெ ரு ம ன னு டைய சௌந்தர்ய சௌசீல்யாதி

மத்தாம் பாட்டு

இ— पूर्वाद् துக்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (சுதர்சனேத்யாடியால்)
तृतीयपादத்துக்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (ஆசிரிதகத மான இத்யாதி
யால்) முதற்பாட்டிற் சொன்ன அய்த்தைதச் சொல்லுகையால் இப்
पादत्रयம் पुनरुक्ति யன்றே வென்ன விது கீழ்க் கெல்லாம் உபசஹர
மாய்க் கீழ்ப்பாட்டின் அய்க்களை யெல்லாம் உபலக்ஷிக்கிற தென்று
நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (சௌந்தர்யேத்யாடியால்) सौन्दर्य மி ர ண ண ட ா ம்
பாட்டிலும், சௌசீல்யம் முதற்பாட்டிலும், दिव्य चेषितங்கள் பூதநா

ச—மகள் - अनिरुद्ध भोग रसिक்யான பெண்பிள்ளையினுடைய, புகழ்
தந்தை - कीर्तिमतिताவான, விறல் - वीरानுன, வரணன் - वाणासुर
னுடைய, புயம் - भुजங்கाने, துணித்து - खण्डित्तु, துயில்வான்
போல் - निद्राणन् போல், துயிலுகை - निद्रै பண்ணுகை, நிர்மயனா
யென்றபடி. निद्रै பண்ணுவான் மய மில்லாதவனிறே. शान्तसंभ्रमனா
யென்கை. உலகெல்லாம் - सर्वलोकங்களும், நன்கு - நன்மை
யிலே, தன்னுடைய சந்தரத்திலே யென்றபடி. ஒடுங்க - अधीन
மாக சந்தரவாதின மாகப் பண்ணிக் கொண்டென்றபடி. நாகமிசை -
नागोपरि, சேவன் மேலே யென்றபடி, யோகு - योगத்தை, சுவாமானுமவ
யோக நிதிரைய, அணைவான் - आश्लेषக்குமவன், பண்ணுமவனான கண
னென்றபடி. அணைகை - आश्लेषிக்கை. கவராத - आदर्यात्,
உடம்பினால் இத்யாதி स्पष्टम् ।

9

உடம்பினுற் குறைவில்லா - शरीर पोषणैक निरतराकையாலே
மஹாவாக்யரான, அகரர் - असुरாநுடைய, குழாம் - समूहத்தை,

ஆ - உயிரினுற் குறைவில்லா வுலகேற் தன்னுள் ளொடுக்கித்
தயிர் வெண்ணெ யுண்டாளைத் தடங்குருகிச் சடகோபம்
செயிரில் சொல்லிசை மாலை யாயிரத்துளிப்பத்தால்
வயிரஞ்சேர் பிறப்பறுத்து வைகுந்த நன்னுவரே.

11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஆ - சூரங்களாலும், அதிதீவாதிமானுபு மான திவ்யசேஷங்களாலு மென்
னோடே தான் கலந்த கலவியாலும் அபஹுத மாகாத வென்னுடைய
ஆர்மாவும் வேண்டா, இது முடிந்து போக வமையு மென்கிறான். 10

(உயிரினால்) देवादि स्थावरान्त सकलभूत जात परिपूर्ण सर्व लोक

இ - ஹிரண்ய வானாசுர நிரசனாடிகளைச் சொல்லுகிற பாட்டுக்களிலும்
சொல்லிற்றிரே. |என்னோடேதான் கலந்த கலவியாலுமென்றது.
பணிமானம் பிழையாமே யடியேனைப் பணிகொண்ட வென்றத்
தைச் சொன்னபடி. கணராத வென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச்
செய்கிறார் (அபஹுத மாகாத வென்று) சৌந்தரியாடிகளைக்காட்டி சர்வ்வர
னாலே வலாத்காரே தனக்காக்கிக் கொள்ளப்படாத வென்ற படி.
குறைவில் மென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (வேண்டாத
இத்யாதியால்)

10

நிகமனம்

प्रथमपादத்துக்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (देवेत्यादियाல்)

ச - இதற்குத் துணித் தென்கிறதோடே - அஃவயம். உயிர்பிரிந்த -
பாணவியுருக்களான, மலைத்துண்டம் - நிரி ஊடுங்கள், கிடந்தன
போல் - சபாணங்களாய் சச்சரிக்கும் பவீதங்கள் இந் தவ் ஊடுதங்க
ளாய்க் கொண்டு நிபாணங்களாய்க் கிடந்தாப்போலே யென்றபடி
பல துணியாக வென்றது மாறி அஃவயிப்பது, பல துணியாக -
வஹுசகலமாக, துணி - சகலம், துணித்து - ஊடுத்து, உகந்த -
ஆஹித விருஷி நாசத்தாலே ஹ் ஶாலியான, இது சர்வ்வரனுக்கு
விசேஷம். தடம் - விஸ்தாரமான, புனல் - அலத்தை யுடைத்தான்,
வஜ்ஜலஹுத மான வென்றபடி. சடை - அடையை, முடியன் - சிரஸ்

ஆ—பாலகனாயிருந்து வைத்து மனுஷ்யாதி ரூபேணாவதிந்னாய்க் கொண்டு
 ஆஸ்தி சுலபமான வெம்பெருமானைச் சொன்ன நிரவயமான வித்
 திருவாய்மொழி வல்லார் நிரஸ்த சமஸ்த பரிவந்தகராய் வைகுந்தம்
 நண்ணுவரென்கிறார். 11

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ— திவ்யபாடத்துக்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (மனுஷ்யேत्याடியால்)
 செயிரிசென்கிறதை யுரைக்கிறார் நிரவயமான வென்று). 11

ச— எநிலே யுடையவனான ருத்ன, தனி-வேறு, தனக்கே அசாधारண
 மாக அபிமானித்துக் கொண்டென்றபடி. ஒரு கூறு - - ஒரு பாகத்
 திலே, திஷ்டிபாகத்திலே யென்றபடி. அமர்ந்து - பரிசுநாய்,
 உறையும் - வசிக்கிற, ருத்னலே வசிக்கப்படுகிற வென்றபடி.
 உடம்புடையான் - திவ்ய மஹா விபரஹத்தையுடையவனான சர்வீசரன்,
 கவராத - ஆதரியாத, உயிரினம் - ஆத்ம ஸ்வரூபத்தாலே, குறை
 விலம் - அபேஷை யுடையோமல்லோம், அது நமக்கு வேண்டா வென்ற
 படி. 10

உயிரினம் குறைவில்லா - ஆத்மாக்களாலே பூர்ணங்களான, உல
 கேழ் - லோக சபகத்தை, தன்னுள் - ஸ்வசங்குலத்திலே, ஒடுக்கி -
 அபிமானிக்கி, ஸ்வசங்குல மாதத்தாலே சர்வரஹனா யென்றபடி. தயிர்
 வெண்ணெயுண்டானை - ஸுகுலத்திலே திஷ்டிபாகத்தைத் திருடி
 யுண்டானை - உத்யேதி சேஷ: | தடங் குருகார் - விசாலையான திரு
 நகரியிலே, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, செயிரில் சொல் -
 அவதாரஹி ஸூகியான, செயிர் - அவதாரம், இப்பத்துக்கு விசேஷம்.
 இசை மாலையாயிரத்துள் - கானசாலையான சந்தம் சஹஸத்தில், இப்
 பத்தால் - இத்திருவாய் மொழியாலே, இதுக்கு நண்ணுவரென்
 கிறதோடே அந்வயம். வயிரம் சேர்-வயிரம் பற்றின, அநாதி ப்ரவீணதயா
 துஷ்டமான வென்றபடி. பிறப்பு -சீசாரத்தை, அறுத்து - சேதித்து,
 வைகுந்தம்- வைகுண்டத்தை, நண்ணுவர் அடைவார்கள், எதத்யேதாக்க
 ளென்று சேஷ: | 11

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्य रत्नावलिः

(ஏறாளுமிறையோனும்)

सौन्दर्यादौ स्वकीये हृदि च खनिकरे पूर्णतायाञ्च कान्तौ

सम्यग् ज्ञाने प्रकाशे वलयरशनयो वर्ष्मणि स्वस्वरूपे ।

स्याद्विष्णो र्यद्यपेक्षा तदिदं मखिल मुन्मूलनीयन्तदीयैः

इत्यूचे कारिसूनु स्तदुपरि कथयं स्तं शिवाद्याश्रिताङ्गम् ॥ ४३ ॥

(சौந்தர்யாதௌ சுவகீயை) மாறாளுன் கவராத மணிமாமை குறை விலமே - சௌந்தர்ய சௌகமர்யங்களிலும், (हृदि च खनिकरे) மணிமாயன் கவராத மடநெஞ்சாற் குறைவிலமே - மனஸ்ஸு முதலான கரணங் களிலும், (पूर्णतायाञ्च) நெடுமாயன் கவராத நிறைவினாற் குறை விலமே - அடக்கத்திலும், (कान्तौ) சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தாற் குறைவிலமே - தேஹகாந்தியிலும், (सम्यग् ज्ञाने) அளி மிக்கான் கவராத வறிவினாற் குறைவிலமே - நல்ல ஜ்ஞானத்திலும், (प्रकाशे) கிறியம்மான் கவராத கிளரொளியாற் குறைவிலமே - சமுதாய ஶோபையிலும், (वलयरशनयोः) வளரொளியான் கவராத வரிவளை யாற் குறைவிலமே - விரி புகழான் கவராத மேகலையாற் குறை விலமே - வளைகளிலும் - ரசனையிலும் (वर्ष्मणि) யோகணைவான் கவராத வுடம்பினாற் குறைவிலமே - ஶரீரத்திலும், (स्वस्वरूपे) உடம் புடையான் கவராத வுயிரினாற் குறைவிலமே - ஶாட்மஸ்வரூபத்திலும், இவைகளிலே வ்ஹரதர்களுக்குங் கூடத் தன்றிருமேனியிலிடங் கொடுத்த குணவானான வெம்பெருமானுக்கு அபேஜ் யுண்டாயவன் விரும்பானாகிலித்தனையும் “न देहं न प्राणान्” इति न्यायेन भगवद्भक्तैः काले परित्याज्यं भवेत् “ஏறாளுமிறையோனிலே” ஆழ்வா ரருளிச் செய்தாரென்கிறார்.

43

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல்

திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்தில் எட்டாந்திருவாய் மொழி முற்றிற்று.

9-ம் திருவாய்மொழி

அ— தன்னுதார் முறுவலிப்ப தல்லுற்சூர் கரைத்தேங்க
என்னுராத் துயர் விளைக்கு மிவை யென்ன வுலகியற்கை
கன்னுளா கடல் கடைத்தா யுன கழற்கே வரும் பரிசு
தன்னுவா தடியேனைப் பணி கண்டாய் சாமாறே.

1

ஆ - (நண்ணுதார்) இப்படி பரம புருஷ விசுலேஷ ஜனிட ஸோகாஶியாஸே
 டஹ்மானராஶியிருக்கச் செய்தே அதின் மேலே பகவத்ஸர்ஸுலேஷ விசுலேஷைக் சுஹ
 டு:ஶத்வ ரஹிதராஶ்ய் ஶேதநாஶேதநாட்மக ஶமஸ்த ஶஸ்து நேத் பகவத்ஸுலேஷைத் ரதத்வ
 ஶ்ஜான ரஹிதராஶ்ய் பகவத்ஸுலேஷைத் பிராக்ரத விஸய லாபாலாபைக் சுஹ டு:ஶரா
 ஶியிருந்த ஶ்வேணவர்களுள் ஶ்ஜான ஶஹாஸமாஶ்ரித மஹாஶியாஸே டஹ்மானராஸ
 ஶாழ்வார்; இந்த ஶ்வேணவ ஶஹாஸத்தைக் காட்டிலும் முடிசைக்கே

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

இ — இப்படி தம்மை அபேஷித்தானாக வெம்பெருமானை நினைத் திருக்கிற வாழ்வார், என்னை யுன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருள வேணுமென்று இத்திருவாய் மொழியிலே யவனை அபேஷிக்கக் கூடுமோ? இதுதான் கயசித் கூடினாலும் தம்முடைய துஷங்க ளிருக்க நாட்டாருடைய அநயங்களைச் சொல்லி யலற்றிக்கொண்டு அபேஷிக்கை அசङ்஑த மன்றோ? வென்ன அவதரப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்) (அதின் மேலே இत्याடி) இந்த மகவதிரலேபாவஸ்யீயிலே தமக்குத் துணை யாவாருளரோ வென்றிருந்த நாட்டாரைப் பரா- மசித்த விடத்தி லிவர்களுல்லாரும் பாகுத விஷய லாமாலாகையே து:கராயிருக்கையாலே தமக்குத் துணை கிடையாத மாத்ர மன்றிக்கே இது விபரித சஹாசமுமாய் வந்து விழுகையாலே யிவர்களுடைய அநயங்களைச் சொல்லியலற்றி இஸ் சஹாசத்தைத் தவிர்க்க வேணு மென்று அபேஷிக்கை சङ்஑த மென்று கருத்து. “வரं ஹவஹ ஜ்வாலா பஜ- ராந்த வ்யவஸ்திதி: । ந ஸூரி சிந்தா விமுக ஜன சவாச வுசசம்” என்கிறதை நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (மஹாஸ்யாலே யென்று) தமக்கிப்படி ஸாக மிரட்டித்த பின்பு அபேஷியானென்று நினைத்து இவரவனை அபேஷிக் கக் கூடமென்று கருத்து. இவ் அயம் இத் திருவாய்மொழியின் மூன்றாம் பாட்டிலே காணலாம். ஆனாலும் கீக்ய ரசிகரான விவர கெவலரைப் போலே பணி கண்டாய் சாமாறே என்று மரணமாதத்தை அபேஷிப்பானே வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த அவுணவெத்யாடியால்)

ஆ-நன்று, ஆன பின்படியேனை முடித்தருள வேணுமென் றெம் பெருமானை அபேஷிக்கிறார். गृहक्षेत्र घनादि विषय स्पृहया ले तदपहरणाद्य निशृङ्खलाப்பண்ணை பதிகூலருக்கவும், அனுகூலரின்னாதுகவும், பிறர்க்கு து. ஃவகையே விளைத்து அந்யபரமாய், எம்பெருமான் நிறத்துப் படக் கடவதன்றியே யிருந்த விந்த லோகபஸ்யான மிருந்த படியென் ? இந்த லோகத்தோடெனக் கிருப்பரிது; ஆன பின்பு, आश्रित समीहित निर्वर्तनैक स्वभावमायं अपरिमित कारुण्य परिपूर्णमायं, அதிசிதலமான

இ- திருவடிகளிலே யென்னைச் சேர்த்தருளவேணுமென்று முற்பட அபேஷித்து அது கூடாதாகில் என்னை முடித்தருள வேணுமென்று மரணமாதத்தை அபேஷிக்கிறாரென்று கருத்து. இக்கருத்தை யிம் முதற் பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே யிவர் தாமே வெளியிடுகிறாரே.

முதற் பாட்டு

பயமபாத்திலே அரிகமான அய்த்தை யருளிச் செய்கிறார் (गृहत्यादियाல்) நண்ணுதார் முறுவலிப்ப வென்கிறதற்குத் தாப்ய மருளிச் செய்கிறார் (प्रतिकूलर् इत्यादियाல்) உகக்கும் படியாகவு மென்றபடி. நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க வென்கிறதற்குத் தாப்ய மருளிச் செய்கிறார் (अनुकूलर् इत्यादियाல்) கலேசப்படும் படியாகவு மென்றபடி. துயர் விளைக்கு மென்கிறதற்குத் தாப்ய மருளிச் செய்கிறார் (पிறर् क्तु इत्यादि கடவதன்றியே யிருந்த இத்யனே) இவை யென்ன வுலகியற்கை யென்கிறதை யுரைக்கிறார். (இத்த லோக- த்யாடியால்) இதுக்குத் தாப்ய மருளிச் செய்கிறார். (இந்த லோகத் தோடு த்யாடியால்) கண்ணாளா வென்கிற விடத்தில் ஆள் शब्दம் मतुप स्थानीयमायं “भूम निन्दा प्रशंसासु” என்கிறபடியே யிங்கு ப்ரஸாஸ மாக யிருக்கிறதென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (आश्रितेत्यादियाல்)

ச- நண்ணுதார் - சேராதவர்கள், நண்ணுகை - சேருகை, டேவி களென்றபடி. முறுவலிப்ப - சிதம் பண்ண, முறுவல் - சிதம், முறுவலிக்கை - சிதம் பண்ணுகை, சுவிரோஷங்களுக்கு அநயம் வந்த தென்று ப்ரஹ்ந்தாலே சிதம் பண்ணும் படியாகவு மென்றபடி. நல் - நல்லதான, சமேஹிகளானவென்றபடி. உற்றார் - அங்குள்ள, கரைந்து - சிதிலராய், ஏங்க - சுவசுஹத்துக்களுக்கு கலேசம் வந்த தென்று கலேசத்தாலே அத்யந்தமவசரரம்படியாகவு மென்றபடி. இதுக்கு துயர் விளைக்கு மென்கிறதோடே அவ்யம். எண் சங்க்யே யிலே, ஆரா - ஆராத, அடங்காத வென்றபடி. அசங்க்யமான

ஆ— வுன்னுடைய திருக் கண்களாலே யென்னைக் குளிரப் பார்த்து
தருளி, இவர்கள் நடுவினின்று முன்றிருவடிகளிலே யென்னை
வாங்கியருளுதல், அன்றியே யீண்டென வென்னை முடித்தரு
ளுதல் செய்ய வேணுமென்று அபேஷிக்கிறார். 1

இ—கண்ணுளா வென்றெம்பெருமானைக் கண்களாலே நிரூபித்து
சம்பவமம் பண்ணினதுக்கு சாவு மருளிச் செய்கிறார் (கண்களாலே
இत्याடியால்) உன கழற்கே வரும் பரிசு என்கிறதற்குத் தாத்ரயம் மருளிச்
செய்கிறார் (இவர்கள் இத்யாடியால்) திருவடிகளிலே சேர்த்தருள
வேணுமென்றிவ்வளவே சொல்ல வமையாதோ? மரணத்தையுங்
கூட அபேஷிக்க வேணுமோ வென்ன, அது பஷாந்தர மாகச் சொல்லு
கிரு ரென்கிறார் (அன்றியே இத்யாடியால்) என்னை யுன் திருவடி
களிலே சேர்க்கத் திருவுள்ள மில்லையாகி லெனக்கிந்த விபரீத
சंसर्गம் கழிக்கக்கூக இச் சரீரவிश्लेष மாக மாகிலும் செய்ய வேணு
மென்கிற ரென்றபடி. தண்ணுவா தென்கிறதை யுரைக்கிறார்
(ஈண்டென வென்று) சிவமாக வென்றபடி. அடியேனை இத்யாதி
குத் தாத்ரயம் மருளிச் செய்கிறார் (என்னை இத்யாடியால்) 1

ஈ— வென்கை. துயர் - दु:खங்களை சூஹ்ரே வனாதி ஹரண கृत दु:खங்களை
யென்றபடி. வினைக்கும் பிறர்க்குண்டாக்கா நிற்கிறவையான,
இவையுலகியற்கை - இந்த லோக வ்யாபாரங்கள், இயற்கை வ்யாபாரம்.
என்ன? என்னவாயிருக்கின்றன. அநி ஹேயங்களாயிருக்கின்றன
வென்றபடி. கண்ணுளா - கண்ணுடையவனே, அருளாளன்
மணவாளன் இத்யாதிகளிற் போலே இங்கு ஆள் ஷத்ம் மனுப் ஸ்நானிய
மாய் வுடிமான் இத்யாதிகளில் மனுப் போலே ப்ரஸாங்கம். காரண பூர்வ
சிதலத்வாதி ஸுபை: ப்ரஸுதங்களான கண்களை யுடையவனென்றபடி,
கடல் கடைந்தாய் தேவதேவர்களுக்காக சமுத்ரத்தை மயனம் பண்ணின
வனே, சாஸ்திர சமீஹித நிர்வாகனென்றபடி. உன கழற்கே -
त्वच्चरणங்களிலே, “மனக்கே வந்திடை வீடின்றி மன்னி” என்கிற
விடத்தில் போலே உன கழற்கே என்கிறது சப்தமயந்தம். வரும்
பரிசு - வரும் ப்ரகாரத்தை, பரிசு ப்ரகாரம், நான் வந்து சேரும் ப்ரகாரத்
தையாத லென்றபடி. இதுக்கு மரிக்கும் ப்ரகாரத்தையாத லென்று
மேல் சொல்ல புகுகிற வாக்யத்தோடே ஸ்வயம். பாட்டிலே விக்ரப
ஓதக பத மில்லையாகிலும் சாமாஹென்கிற பதம் வ்யய் மாகாமைக்
காக இங்கே இப்படி விக்ரபத்திலே தாத்ரயம் சொல்லுகை ஓசிதம்.

ஹ— சாமாஹங் கெடுமாறுத் தமருற்றித் தலைத் தலைப் பெய்
தேமாநிக் கிடந்தலற்று மிவை யென்ன வலகியற்கை.

யாமா ரென்றறியே னுன் னவணையா யர்நானே.

கமாநே விரை கண்டாயடியேனைக் குறிக் கொண்டே.

2

ஆ— (சாமாஹம்) உன்னைக்காணப் பெறுகிறிலோ. மென்ற
லற்றாதே. புராதி. மரண விநாசங்கள் காரணமாகத் தமருற்றார் தலைத்
தலைப் பெய்தேங்கிக் கிடந்தலற்று மிவையென்ன வலகியற்கை,
நானு மிங்கே லौகிக ரைப்போலே யாகில் செய்வதென்? ஆசிரித
சந்தேக மொனே; பிரானே! “நம்மடியானிவன்” என்றடியேனை.

இரண்டாம் பாட்டு

இ— ப்ரதமபாடத்தில் அபிபிரதாய் மருளிச் செய்கிறார் (உன்னை இत्याதி
யால்) சாமாஹங் கெடுமாறு மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (புரேத்யாதி
யால்) ஆமா ரென்றறியே னென்கிறதற்குத் தாத்பய மருளிச் செய்
கிறார் (நானும், இत्याதியால்) அரவணையா யென்பதற்குத் தாத்பய
மருளிச் செய்கிறார் (ஆசிரிதேத்யாதியால்) அடியேனைக் குறி கொண்
டென்கிறதற்குத் தாத்பய மருளிச் செய்கிறார் (நம்மடியான் இत्याதி

ஈ— இப்படி கொள்ளாதபோது உன் திருவடிகளிலே யென்னைச்
சேர்த்தருளவேணுமென்று சொல்லவே மரணமும் அய் சித்தமாயிருக்க,
சாமாஹென்கிறதைத் தனித்துச் சொல்லுகிற இப் பதம் நிரய்கமா
மிறே. தண்ணாவாது - விலஸியாமல், சாமாஹு - நான் மரிக்கும்
பகாரத்தை யாதல், ஆறு - பகாரம், அடியேனைப் பணி கண்டாய் -
அடியேனைக் குறித் தருளிச் செய்ய வேணும் கிடாய்! பணிக்கை-
சொல்லுகை, அடியேன் திறத்திலே சங்கடபீக்க வேணுமென்றபடி.
கண்டாயென்றது கார்யஸாவஸ்ய கர்வ்யத்வ ஓதநாய் மான் அநுநயோகி ।
என்னை யுன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளுதல், அதுக்குத் திரு
வுள்ள மில்லையாகில் இந்த சர்சாரிகளோடு சஹாசத்தீரும் படி, ஶரீர
விஸ்லேஷ மாத்ரத்தை யாதல் செய்தருள வேணுமென்று வ்யாபீம். 1

ஆ-யுன் றிருவுள்ளத்திலே கொண்டென வென்னை திருவடி
களிலே வாங்கியருள வேணு மென்கிறார். 2

இ-யால்)கூமாறே விரை கண்டாயென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச்
செய்கிறார் (கண்டென ஐத்யாடியால்) 2

ச-சாமாறும் - மரிக்கும் பிரகாரமும், சில காலம் ஆவிக்கவேணு
மென்றிருக்க வேணு மென்றிருக்க மध्ये சாகிற பிரகாரமு மென்ற
படி. கெடு மாறும். ஐத்ய வஸ்துக்கள் கெட்டுப் போகிற பிரகாரமும்
இதுக்கு உலகியற்கை யென்கிறதோடே ஸ்வயம். தமர்-சுகீயமும்
ஐதிகளுமென்றபடி. உற்றார் -சம்யங்களுமும், தலைத் தலைப் பெய்து -
புல மரணாதி ஜன்ய ஶோகங்களாலே ஒருவர்க்கொருவர் மேலே விழுந்து
தலைத் தலைப் பெய்கை - வந்து கிட்டுகை, இங்கு மேலே விழு
கையைச் சொல்லுகிறது. ஏமாறி - மோகித்து, கிடந்து - தறையிலே
விழுந்து கிடந்து, அலற்றும் - ஶ்லாபிக்கையுமாகிற, இவையுல
கியற்கை - இந்த ஶோக வ்யாபரங்கள், இயற்கை - வ்யாபாரம். சாமாறுங்
கெடுமாறுங் கிடந்தலற்றுகையு மாகிற விந்த ஶோக வ்யாபரங்க
ளென்று ஐத்யம், என்ன - என்னவாயிருக்கின்றன, வாசாஸு-
ரானந்தங்களாயிருக்கின்றன வென்றபடி. நான் ஆமாறு - நானாகப்
புகுகிற பிரகாரம். ஒன்றறிவேன் - ஒன்றுமறிகிறேனில்லை, நானு
மிவர்களைப் போலே த்விதமுத்யாய் விடுவேனோ ? அங்கனாகாதே
தப்பி இருப்பேனோ வென்றென்று மறிகிலேனென்றபடி. அரவணை
யாய் - நாகசயன ! . அரவு - நாகம், ஶணை - சயனம், அணையுடை
யவன் - அணையான், இச் ஶப்தம் ஶம்வூதியாலே அரவணையா யென்
றிருக்கும். அம்மணே - ஶ்வாமிந், அடியேனை - ஶாசனான வென்னை,
குறிக் கொண்டு - ஶக்ஷீகரித்து, மடியி னென்று விஷேஸதோஶிமானித்
தென்றபடி. கூமாறே - அழைத்துக் கொள்ளும் பிரகாரம், விரை -
நீ விரைய வேணும், நீ த்விர்க்க வேணு மென்றபடி. விரைகை -
த்விர்க்கை, கண்டாயென்று ஸ்வயம், கார்யஸ்யாவசய கர்தவ்யத்வ த்யோகம்।
யதா - கண்டாயென்றது - பாராயென்றபடி. 'ரஹி பश्य शरीरानि'
என்னுமாப்போலே பாராயென்று ஶ்யநியமாம்படி தம் தேஹத்தைக்
காட்டுகிறார். 2

அ— கொண்டாட்டுக் குலம் புனைவுத் தமருற்று வீருநீத்யும்
வண்டர் பூங்குழலானும் புனையோர்ய வயிர் மாய்தல்
கண்டாற்றே னுலகியற்கை கடல் வண்ண வடியேனைப்
பண்டே போற் கருதாதுள்ளதக்கே கூளிப் பணிகொள்ளே. 3

அ— (கொண்டாட்டும்) மரணதர்மமும் “சம்மாயநாமிஜந ஜாதி வஸ்யு
வந கலத் தவநாதிதகா யிழந்தோம்” என்று விஷணராயுன் றிறத்துப்
படாதே யிருக்கிற விந்த லோகத்தாருடைய ப்ருதியைக் கண்டு நான்
படுகிற வ்யசனம் உன்னைப்பிரிந்து நான் பண்டுபட்ட வ்யசனம்
போலன்று; அதிதூசுதங்கிடாய் ! அபரிசு சேய் மாஹாத்ம்யனானவனே !
இந்த வ்யசனத்தினின்று மீண்டென வுன் றிருவடிகளிலே கூவிப்
பணி கொண்டருள வேணு மென்கிறார். 3

முன்கூறும் பாட்டு

இ—பூவாடித்துக்கு அமிசாய மருளிச் செய்கிறார் (மரணத்யாதி இருக்கிற
வெண்ணுமளவாலே) கண்டாற்றே னுலகியற்கை யென்கிறதின்
அய்த்தைக் காட்டுகிறார். (இந்த லோகத்யாடியால்) பண்டேபோற்
கருதா தென்கிறதற்குத் தார்பய மருளிச் செய்கிறார் (உன்னைப்
பிரிந்து த்யாடியால் கடல் வண்ண வென்கிறதற்குத் தார்பய மருளிச்
செய்கிறார் (அபரிசுசேய்த்யாதி யால்) 3

அ— கொண்டாட்டம் - கொண்டாட்டமும், எல்லாராலும் பண்
ணப்படுகிற ஸ்தாபனமு மென்றபடி. குலம் புனைவு-கு ல த் தை த்
தொடுத்துக் கொள்ளுகையும், புனைவு- தொடுக்கை, அரோபிதமான
அமிசாயமுமென்றபடி. தமர் - ஸ்வகீயரும், ஜாதிகளுமென்றபடி.
உற்றார் - சம்பந்திகளும், வஸ்யுக்களு மென்றபடி. வீழு - ஸ்தாப்யமான,
விழு ஸ்தம் ஸ்தாப்யவாசி. நிதியும் - நிதியும், வண்டார்- ஸ்ரீ பூர்ணமான,
பூங்குழலானும் - பூஷஸாலி குந்தலையான ஸ்ரீயும், மனை - ஸ்தமும்,
ஒழிய - ஒழிந்திருக்க, ஸ்ரீயமானான தன்னை வீட்டுக் குறியழியாம
லிருக்கச் செய்தே யென்றபடி. உயிர் மாய்தல் - ப்ராணங்கள் நசிக்
கையாகிற, உலகியற்கை - லோக யாதீயை, கண்டாற்றேன் -
பொறுக்க மாட்டேன், கடல் வண்ண - சமுத்திரபகாரனே, வண்ணம்-
பகாரம். அபரிசுசேய் மாஹாத்ம்யனே என்றபடி. பண்டேபோல் - முன்பு
போலே, கருதாது - எண்ணாதே, இந்த வ்யசனத்தை முன்புனைப்

அ— கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வ நெருப்பாகக்
கொள்ளென்று தமமுடு மிவை யென்ன வறையற்கை
வள்ளலேமணி வன்னு வன கழற்கே வரும் பரிசு
வள்ளல் செய்தடியேனை யுனதருளாற் வாங்காயே.

4

ஆ— (கொள்ளென்று) உன்னையாசைப்படாதே அதிசுதமாய்
அநய்கரமாயிருந்த ஏவயத்தை சாத்தையாலேயாசைப்படுகிற வந்த
லோகிகரோடெனக்குள்ள சதவாசத்தைத் தவிர்த்து, பரமோதாரணே!
பரம காரணத்தாலே அபித சுலபமான உன்னுடைய பரமோதாயத்
தாலும் பரமகாரணத்தாலு மடியேனை யுன கழற்கே வரும் பரிசு
வாங்கியருள வேணுமென்கிறார்.

4

நாலாம் பாட்டு.

இ— பூர்வீகத்துக்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (உன்னை இत्याதி
தவிர்த்தென்னுமளவாலே) அதில் கிளர்ந்தெழுந்த வென்றது,
உபாலம்மோகியாய் ஐதவ ட்யாபக மென்று கருத்தாலே யருளிச் செய்
கிறார் (அதிசுதமாயென்று) நெருப்பாக வென்கிறதற்குத் தாப்யம்
மருளிச் செய்கிறார் (அநய்யாதியால்) தமமுடு மென்கிறதற்குத் தாப்யம்
மருளிச் செய்கிறார் (சுவேதாதியால்) வள்ளலே யென்கிறதை யுரைக்
கிறார் (பரமேதாதியால்) மணிவண்ணு வென்கிறதற்குத் தாப்யம்
மருளிச் செய்கிறார் (பரம காரணத்தாலே அபித சுலபமான வென்று)
வள்ளல் செய்து என்கிறதற்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (பரமோதாயத்
தாலுமென்று)

4

ச— பிரிந்து நான் பட்ட வ்யசனம் போலே சஹமாக நினைத்திராதே
என்றபடி. அடியேனை - உன்னடிக்கே - த்வாரணங்களிலே, அக்க
ரைக்கே இக்கரைக்கே பென்னுமாப்போலே, உன்னடிக்கே என்று
சஹயந்தம். கூவி- கர்மீரவநியாலே யழைத்து, பணி - கீழ்மையத்தை,
கொள்ளு - கொண்டருளவேணும், சோற்றையிட்டென்னைப் பணி
கொள்ளென்னுமாப்போலே கூவிப் பணி கொள்ளென்கிறார்.
அவனுடைய கர்மீரவநியைக் கேட்கையிடு இவருக்கு வாகம். 1
“கதா கர்மீரயா வாசா” இत्याதிகளில்கே அநுசந்தேயங்கள்.

3

கொள்ளென்று - என்னைக் கொள்ளென்னைக் கொள்ளென்று
சஹயந்தியா வென்றபடி. கிளர்ந்தெழுந்த - கிளம்பி வந்ததான,

மூ— வாங்குநீர் மருகெனிற்பனவுத்திரிவனவும்
 ஆங்குயிகளே பிறப் பிறப்புப் பீணி முப்பாற் றகிப்புண்ணும்
 இங்மிதன் மேல் வெத்தரக மிவை யென்ன வுலகியற்கை
 வாங்கெனை நீ மணிவண்ணு வடியேனை மறுக்கேலே. 5

ஆ - (வாங்கும்) த்வாஷலே து ஸரன்றியே ஜ்ம் ஜரா மரணாடி யாஷி
 து ஸரான விவ் ஆமாக்கள் வர்க்கிற விந்த லோகத்தினின்று மடியேனை
 மறுக்கப் பண்ணுதே ஈண்டென வென்னை வாங்கியருள வேணு
 மென்கிறார். 5

ஐந்தாம் பாட்டு

இ - பாடவயத்துக்குத் தாஹ்யம் மருளிச் செய்கிறார் (தவத்யாதி வர்க்கிற
 வென்னுமளவாலே) துரிய பாடத்துக்குத் தாஹ்யம் மருளிச் செய்கிறார்
 (இந்த லோகத்தினின்றும் இயாதியால்) 5

ச - அமிசமூதமான வென்றபடி. பெருஞ்செல்வம் - மஹாஸ்பத்தானது,
 நெருப்பாக - நெருப்பாகச் செய்தேயும், தன்னுடைய விநாசத்
 தாலும் இருந்த நான் ஶ்ருமி: பிழைகளுண்டாக்குகையாலும், பரி-
 தாபகரமாய்க் கொண்டு அநிகல்பமாகா நிற்கச் செய்தேயு மென்ற
 படி. கொள்ளென்று - பின்னையுமிந்த சப்தத்தையே ஸீகரியென்று,
 தமம் - தமஸ்ஸானது, அஜ்ஞானாங்காரமான தென்றபடி, முடும் -
 அவரியா நிற்கிற. இவையுலகியற்கை - இந்த லோகயாத்திகள், என்ன-
 என்னவாயிருக்கின்றன, துஸ்ஸஹங்கென்றபடி. த ம மெ ன் கி ற
 விடத்தில் சந்திதாயாமன்யமகாரலோ:, வள்ளலே - உடாரனே, மணி
 வண்ணு - மணிசுவாவனே, வண்ணம் - சுவாவம், மணி போலே
 முந் தா ணி யிலே முடிந்தாளலாம்படி, சூலமனே யென்றபடி.
 வள்ளல் செய்து - ஔதார்த்தைப் பண்ணி, உனதருளால் - தவத்ய
 கூடியலே, உனகழற்கே - தவ்ரணங்கனிலே, வரும் பரிசு - நான்
 வரும்படி, அடியேனை - மன்யாஹ் ஶே மூனான வென்னை, வாங்காய்-
 இந்த லோகிகர் நடுஷ்னின்று மெடுத்தருள வேணுமென்றபடி. 4

வாங்கும் நீர் - வாங்கும் சுவாவமான நீரிலே, சுவகாய்வாலய
 ஸ்யானமாகையாலே சுவகாய்வாத்தை யெல்லாம் தன்பக்கலிலே அகங்கி
 கும் சுவாவமான ஜலத்திலே யென்றபடி. இத்தால் லோகத்துக்கு
 அநியதவஞ் சொல்லித்தாய்த்து. மலர் - விகுசிதமான, பரிணாமான

அ- மறுக்கி வல்வலைப் படுத்திக் குமைத்திட்டுக் கொன்றன்பர்,
அறப் பொருளை யறிந்தோரா ரிவை யென்ன வுலகியற்கை
வெறுத்துளவமுடியானே வினை யேனை யுனக் கடிமை
அறக் கொண்டா யினி யென்னுரமுதே கூயருளாயே.

6

ஆ - (மறுக்கி) என்னுடைய அசேஷ தோஷாஸ்பதவத்தை யொன்றும்
பாராதே உன்னுடைய நிரவதிக சौन्दर्याविष्कारத்தாலே என்னை தவ
दास्य सुखैक सङ्गியாக்கி யருளினாய், இனி யென்னுரமுதே! நிர்ண
ராய் பரஹ்சைக பவூதிகராய் தவதௌமுக்ய லேஷ ரஹிராயிருந்த விவர்கள்
நடுவில் நின்று மீண்டென வென்னை வாங்கியருள வேணுமென்
கிறார்.

6

ஆரும் பாட்டு

இ - வினையேனையென்று தம்மை வினையயிட்டு நிரூபித்த துக்குத்
तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய इत्याடியால்) வெறித்துளவ
முடியானே என்கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (உன்னுடைய
इत्याடியால்) உனக்கடிமைமயறக் கொண்டா யென்கிறதை யுரைக்
கிறார் (என்னை इत्याடியால்) ப்ரதமபாத்ததுக்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்
கிறார் (நிர்ணயர் इत्याடியால்) அறப் பொருளை யறிந்தோ ராரென்கிற
தற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (त्वदित्याடியால்) கூயருளாயென்
கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (இவர்கள் நடுவில் நின்றும்
इत्याடியால்)

6

ச - வென்றபடி. उत्पन्नமான வென்கை. உலகில் - மூலோகத்தில், நிற்பன
வந்திரிவனவும் - சூரவரங்களும் அஃகமங்களமான, உயிர் - ஆத்மாக்கள்,
ஈங்கு - இவ்விடத்திலே, பிறப்பிறப்புப் பிணி மூப்பால் - அம்ம மரண
வ்யாதி அரேகளாலே, தகர்ப்பு - வீழையை, உண்ணும் - அநுமனியா
நிற்பவர்கள், இறப்பு-மரணம், பிணி-வ்யாதி, மூப்பு-அரே, தகர்ப்பு வீழை,
இதன் மேல் - இந்த தேஹத்துக்கு மேல், வெந்நரகம் - கர்மமான்
நரகம்; வரும் इति ஷேஷ:- இவையுலகியற்கை யென்ன? இந்த லோக
யாத்ரிகளென்னவாயிருக்கின்றன. மணி வண்ண - அழகிதர்க்கு முடிந்
தாளலாம்படி சூரமனனவனே, அடிபேனை, மறுக்கேல் - மொடிப்
பியாதே கொள். திதீய பாடாடியிலாங்கு ஷதத்தை யிங்கே அந்
யிப்பது. ஆங்கு - அந்த லோகத்திலே, அவிதூஷத்திலே யென்றபடி.

அ— ஆயேயில் வலகத்து நிற்பனவுந் திரிவனவுந்
நீயே மற்றொரு பொருளு மின்றி நீ நிகறமையாகி
நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழியக்
கூயே கொள்ளையேனைக் கொடுவுகங்க காட்டேனே.

7

ஆ— (ஆயே) त्वदात्मकमात्मनो त्वच्छेषतैकरस मायிருக்கச்
செய்தே, त्वच्छेषतैकरसत्वज्ञान रहितमायं त्वद्विशेषैक दुःखत्व रहितमायம்

ஏழாம் பாட்டு

இ— இவ்வுலகத்து நிற்பனவுந் திரிவனவு நீயேயா யென்று ஸ்வ-
யித் துத் தாத்மயம் மருளிச் செய்கிறார் (त्वदात्मकमित्याद்யால்) நோயே
மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழிய மற்றொரு
பொருளுமின்றி நீ நின்றமையால் என்று ஸ்வயித்து மற்றொரு
பொருளுமின்றியேயென்கிற இவ் அங்கத்துக்குத் தாத்மயம் மருளிச் செய்
கிறார் (त्वच्छेषतैक रसत्व ज्ञानेत्याद்யால்) நோயே மூப்பு இत्याதிக்குத்

ச—நீ-आश्रित दुःखासहिष्णुवान् நீ, எனை-என்னை, இந்த சன்சாரிகளு
டைய दुःखங்கண்டு பொறுக்க மாட்டாத வென்னை யென்றபடி-
லாங்கு - லாங்கியருள வேணும், என்னை शोचैकुण्डத்திலே கொண்டு
போக வேணு மென்றபடி.

5

மறுக்கி கலக்கி, मयहेतुக்களான வார்த்தைகளைச் சொல்லி
மனஸ்ஸைக் கலக்கி யென்றபடி, வல்-दृढமான, வலை-वागुरैயிலே,
படுத்தி- அகப்படுத்தி, साधुजनानिति शेषः । அந்த மய நிவृत्திக்குத்
தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றும்படி தன் வசமாகக்கொண்டென்ற
படி. குமைத்திட்டு, - தங்கள் அங்களைத் தாங்களே கொடுத்து
விடும்படி வாழத் தென்றபடி. கொன்று - संहरित्तु, இவர்கள்
ஜீவித்திருந்தார்களாகில் என்றேனுமொருநாள் प्रह्लूलिப்பரென்று
பார்த்து அவர்களை மரிப்பித் தென்றபடி. உண்பர் - उदरपोषणம்
பண்ணு நிற்பவர்கள், இந்த लौकिक इति शेषः । அறப் பொருளை-
धर्म याथार्थ्यத்தை, அறம் - धर्मம், - பொருள் - याथार्थ्यம் “कृणु धर्म
सनातनम्” என்றபடியே सनातन धर्मமான வன்னுடைய याथार्थ்யத்தை
யென்றபடி. அறிந்து - शास्त्रங்களாலே தெளிந்து, ஓராள் - इतुவே

ஆ—ஜன்ம ஜரா வ்யாதி மரணாதி து:கமுயாமிருந்த தீந்தபொல்லாத
லோகத்தை என் கண்ணுல் காண மாட்டிகிறிலேன், இங்கு நின்றும்
சுண்டவடியேனை வாங்கியருள வேணுமென்கிறார். 7

இ - தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (ஜன்மேத்யாதியால்) மரணாதிம து:கம் யச்யேதிவது
வீதி: - கொடுவுலகம் காட்டே லென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்
கிறார் (பொல்லாத இत्याதியால்) கூயே கொள் ளென்கிறதற்குத்
தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (இங்கு நின்றும் இत्याதியால்). 7

ச—நமக்கு உஜ்ஜீவன ஹேது வென்று நிரூபியார். இவை உலகியற்கை-
இந்த லோகயாத்ரீகள், என்ன? என்னவாயிருக்கின்றன, அஹேயங்க
ளென்றபடி. வெறித்துளவ. - சौरभशास्त्र तुलसि युक्तமான, வெறி -
சौरभம், முடியானே - கிரீடத்தை யுடையவனே, என்ன ரமுதே-
மம் பூர்ணமீதமே, வினையேனை - பாபிஷ் னுன வென்னை, அற - அறம்
படி, அந்யாஹம் படி யென்கை. உளக்கடிமை - தவ டாசனாக,
கொண்டாய் - சுகிரித்தாய், இனி - இப்படி சன்சாரத்தில் அஸ்யந்தி
பிறந்த பின்பு, கூயருளாய் - என்னை அழைத்துக்கொள்ள
வேணும். 6

இவ்வுலகத்து - இந்த லோகத்தில், நிற்பனவும் - ச்யாவரங்களும்,
திரிவனவும் - ஜகம்ங்களும், இச் சதங்களின்கே பரமாத்மபயந்தங்கள்,
நீயே ஆயே - நீதானேயாயிருக்கச் செய்தேயே, இளையெல்லாம்
தவச்சைதேசவரூபங்களாயிருக்கச் செய்தேயே யென்று பய்வசிதாயம்.
நோய் - வ்யாதியும், மூப்பு - வரையும், பிறப்பு - ஜன்மமும், மூப்பு -
பிறப்பு - என்கிற விடத்தில் சங்கையத்தாலே பகாரம் லுபமாய்
மூப்பிறப்பென்று பாட மாயிருக்கிறது. இறப்பு - மாணமும்.
பிணியே - வ்யாதியுமே, என்றிவை யொழிய - என்கிற விந்த து:கங்
களே யொழிய மற்றொரு பொருளுமின்றி - வேறேயோர் அய்மு
மின்றிக்கே. தவச்சைதேசவரூப தவச்சைதேச து:காதிக்கொன்று மின்றிக்கே
யென்றபடி. நின்றமையால் - நின்றபடியாலே, கொடு - சौरமான,
உலகம் - லோகத்தை, நீ காட்டேல் - நீ என் கண்ணுக்குக் காட்டா
தொழிய வேணும், அடியேனை - தாச ரசிகனான வென்னை, கூயே
கொள் - கூவியே கொள்ள வேணும், அச்யமாக அழைத்துக்
கொள்ளவேணுமென்றபடி. 7

மு— காட்டி நீ கரந்து மிழு நினைநீ தீ விசுப்பு கால்
 ஈட்டி நீ வைத்தமைத்த இமையோர் வாழ் தனி முட்டைக்
 கோட்டையினைக் கழித் தென்கை யுள் கொழுஞ்சோதியுயர்த்துக்
 கூட்டரிய திருவடிக் களெஞ் ஞான்று கூட்டுதயே.

8

ஆ - (காட்டி) உன்னுடைய சூழாதினிலைக்கு, உபகரணமூலமாய்
 स्वदधिष्ठित पृथिव्यादि पञ्चभूतारब्धமாய் பாகுத விபயீக மிள ப்ராதி ஷேதஜ வர்

எட்டாம் பாட்டு

இ— காட்டி நீ கரந்துமிழு மென்றத்தால் கலிதாய்த்தை யருளிச்
 செய்கிறார் (உன்னுடைய இயாடியால்) நில இயாதி அமைத்த இயந்தத்
 துக்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (சுவததிஸ்திதேயாடியால்) வாழ் ஶ்வுத்
 துக்குத் தாப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (பாகுதேயாடியால்) இமையோர்
 வாழ் தனி முட்டைக்கோட்டையினை யென் கிற தற்குத் தாப்யம்
 மருளிச் செய்கிறார் (ப்ராதினிலை) இத்தால் கீழேயு பாட்டுகளா
 லும் ஏதிகவலேஷங்கள் துஸ்ஸஹங்களென்று சொல்லி இப்பாட்டிலே
 அமூஷிக வலேஷங்களும் தமக்கு துஸ்ஸஹங்களென்கிறுரென்று சூசிதம் ।

சு— காட்டி - பூர்வசூழி காலத்திலே பகாசிப்பித்து, சூழித் தென்றபடி.
 கரந்து - ப்ராபகாலத்திலே மறைத்து, கரக்கை - மறைக்கை, உபஸ-
 ஹரிக்கை யென்றபடி. நீ உமியும் - புனஸ் சூழிகாலம் வந்தவாறே நீ
 சூழிக்குமதான, இப்படி யுனக்கு புன: புன: சூழாதி லிளா விபயமான
 வென்றபடி. நில நீர்தீ விசும்பு கால் - பூதிஸ்யந்தேஜ அகாஸவாயுகளை,
 ஈட்டி - திரட்டி, ப்ராபிகரணென சமூஹிகுத்ய என்றபடி. வைத்து - அஷ்டா-
 த்வஹிராவரணங்களாக இவைத்தை ஶ்யாபித்து, நீ அமைத்த - இவைத்
 தையே கொண்டு நீ சூழித்ததான, இமையோர் வாழ் - அனிமிஷர்க்கு
 வாழ்கிற ஶ்யமான, தனி - லோகவிலக்ஷணமான, லோகத்தில் கோட்டை
 களுக்குப்போலே இதுக்கொரு வாசலில்லாமையாலே அதி சங்கட
 மான வென்றபடி. முட்டைக்கோட்டையினை - அண்டமாகிற
 கோட்டையை, கோட்டை ஶ்வுத்தின் மேலே ஶ்ய இன் ப்ரத்யயம்.
 கழித்து - அதிகுமிப்பித்து, உன் - த்வதியமான, கொழுஞ்சோதி -

அ— கூட்டுதி நின் குரை கழல்க விமையோரும் தொழுவகை செய்து
கூட்டுதி நீ யரவணையா யடியேனு மது வறிவன்
வேட்கை யெல்லாம் விடுத்தென்னையுன் திருவடியே கமத்துறாக்
கூட்டரிய திருவடிக்கட் கூட்டினை நான் கண்டேனே. 9

ஆ— परिपूर्णमायிருந்த அரத்ததைக் கறித்து நிரவதிகதேஜாமயாமாய்
सत्त्वगुणात्मकमायं प्रकृतेः परस्ताद्वर्तमानामान श्रीवैकुण्ठத்திலே கொண்டு
போய் स्वयत्न दुर्लभமான உன் திருவடிகளிலே என்னை யென்று
கூட்டுவ தென்கிறார். 8

(கூட்டுதி) ब्रह्मादிகளுக்குங்கூட दुर्लभமானிருந்து வைத்து
எத்தனையேனுந் தண்ணியரே யாகிலும் அஃதரை யுன்றிருவடிக

இ—கொழுஞ்சேதி யுயரத் தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிரவதிகே
त्याதியால்) உயரத்தென்கிற விடத்தில் ஈலிதாய்த்தை யருளிச் செய்
கிறார் (सत्त्वत्याதியால்) सत्त्वगुणैक निरूपणியமாயென்றபடி. உயரத்
தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (प्रकृतेरित्याதியால்)கூட்டரிய வென்கிறதற்
குத் तात्पर्यं மருளிச் செய்கிறார் (स्वयत्नेत्याதியால்) 8

ஒன் னதா ம் கூட்டு

இமையோருந் தொழுவகை செய்தாட்டுதி யென்கிறதற்குத்
तात्पर्यं மருளிச்செய்கிறார் (ब्रह्मेत्याதியால்) கூட்டுதி நின்குரை கழல்
களென்கிற वाक्य மி மையோரும் इत्यादि वाक्यத்துக்கு प्रतिकोटि
யாயிருக்கையாலே இமையோருக்கு प्रतिपाद விவ் वाक्यத்திலே
अत्यन्त निकृष्टं विवक्षित ரென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (எத்தனை
யேனும் इत्याதியால்) இவ் அய்த்ததைத் தாம் சொன்ன போதே

ச— கொழுத்த ज्योतिस्ஸான, अतिशयिततेजोरूपமான வென்றபடி,
உயரத்து - ऊर्ध्वप्रदेशத்திலே, श्रीवैकुण्ठத்திலே என்றபடி. அதுக்கு
எஞ்ஞான்று கூட்டுதி என்கிறதோடே अन्वयம். கூட்டரிய -
स्वयत्नमात्रத்தாலே கூட अशक्यமான, दुर्लभமான வென்றபடி. திரு
வடிகள் - திருவடிகளிலே, என்னை, எஞ்ஞான்று - எந்தக் காலத்
திலே, கூட்டுதி - கூட்டப் புகுகிறாய், “पूर्णे चतुर्दशे वर्षे” என்றாய்

ஆ- தாளோடே கூட்டுதி யென்று மிடமடியேனுங்கூட வறியும் படி லோகத்திலே ப்ரதமாயிருக்கும். அதை நீ யென்பக்கவிலே செய் தருளக்கண்டேன். எங்ஙனே யென்னில்? ப்ராகுத விஸயைக் ப்ரோக லோகிக ஜனசஹாஸ ஜனத நிரவாஸிக து:ஸ மெல்லாம் போம்படி ப்ராகுத விஸய வோஸய

இ-மறிந்தது ஸ்ரீமதியிருக்க வடியேனுமது வறிவெனென்று சொல்ல வேனுமோ வென்ன? இதுக்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (அடியேனுங் கூட இत्याடியால்) கூட்டுதி நின்குரை கழலென்று நிகுழநக்கெல்லாம் சாமான்யேன சொன்னதுக்கு விசேஷ சமர்ப்பண ஸ்ரீமதியிருக்கிறது உத்தராத் மென்னுமிடம் வ்யக்தமாகக்காண நான் கண்டேனே யென்கிறதற்கு உத்தராத் பதங்களெல்லாத்திலும் முற்படத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (அத்தை இत्याடியால்) உத்தராத்த்தில் ப்ரதி- ப்ரதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (ப்ராகுத விஸய ப்ரோகலோகியால்) போம்படியென்றது - த்வச்சரணானுபவம் நடக்கிற த்ரஸ்தியிலே தோற்றதபடியாக வென்றபடி. இதற்குக் கூட்டினே யென்கிறதோடே ஸ்வயம். வேட்கையெல்லாம் விடுத்தென்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்கிறார் (ப்ராகுத விஸய வோஸயேत्याடியால்) ப்ராகுத விஸயத்தைச் சொன்னது கீவல்யத் துக்கும் உபலக்ஷணம். திருவடிகளோடே கூட்டினாயென்றது, இப்போதெனக்குக் காட்டினா யென்றபடியன்று; மற்றெதென்னில் த்வச்சரணானுபவக் ப்ரோக ஸ்வபாவனாக்கினாயென்றபடி. இப்படி யென்பக்கவிலே காண்கையாலே ஸத்யந்த நிகுழரையும் த்வதுபவக் ப்ரோகரக்கும் ஸ்வபாவ என்னுமிடம் சுப்ரஸிடமென்று பாட்டுக்குத் தாத்ரயஞ்

ச-போலே யொரு ஸவாஸ அறிந்தாலும் வரித்திருக்கலா மென்று கருத்து.

8

அரவணையாய் - நாஸதயன்! இமையோரும் - ஸநிஸிஸகும், விஸத்யானரான ஸத்யாதிசுனாமென்றபடி. தொழா வகை செய்து-உன்னைக் கண்டு ஸேவியாதபடி பண்ணி, ஆட்டுதி - அலைப்புதி, அலையப்பண்ணுவா யென்றபடி. ஸ்வயந்தாலே காண நனைத் தாலென்று கருத்து. நின் - உன்னுடைய, குரை கழல்கள் - ப்ரோகலோகியாலே ஸத்யந்தான திருவடிகளை, குரை என்று ஸத்யமும்

ஆ-பூவ்஥மாக வெண்ணை யுன்றிருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிகளோடே கூட்டினுயென்கிறார். 9

இ-சொல்லிற்றாயிற்று. நீ எவ் விஷனாகையாலே பாகுத விஷயீக மொராய் அநய்ப்படுகிற விந்த லுிககரையு மெண்ணைப் போலே சவச்சுரீக மொ சவாவராக்க லே ணு மென்னையிலே பாட்டுக்கு பரமதாப்யம் மென்று கருத்து. இத்தால் கீழ் லுிககருடைய அநயங்களை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து தம்முடைய காரியத்தாலே இப்பாட்டிலே யவர்களுக்காக வெம்பெருமானை பார்த்துகிறென்று சக்தி சூரி . யதா, பவவதிரலேத்தாலும் லுிகக அந சதவாசத்தாலும் வந்த விவரு டைய து:சங்களெல்லாம் போம்படி பரமபதத்தில் தன் னிருப்பை பகாசிப்பித்தருள வெத்தனையேனுந் தண்ணியரேயாகிலும் அஃத ரையுன் திருவடிகளோடே கூட்டும் சவாவனா நீ உன்றிருவடிகளை என் க்கு பகாசிப்பிக்கக் கண்டே னென்று துராகிறு ரென்று பாட்டுக்குத் தாப்யம் சொன்னதாகவுமாம். இப் பதத்தில் திரு வடிகளோடே கூட்டினுயென்றது, திருவடிகளை அநுபவிப்பா யென்றபடி, இப்போ தெனக் குன்னைக் காட்டினு யென்கை. இப்படியிங்கே யொனா துயமபிமத மென்னுமிடம் மேல் திருவாய் மொழியின் அவதாரிகையிலே பததவஞ் சொல்லுகையாலே யறிய லாய்த்து. 9

ச-அபரண சவியும், கூட்டுதி-அநுபவிப்பிப்பாய். எத்தனை நிகுதராண லும் அஃதராணரை யென்று கருத்து- அடியேனும் - நாணங்கூட, அது அறிவன் - அந்த அய்த்தை யறிவன், வேட்கையெல்லாம்- பாகுத விஷயாபிவிஷத்தையெல்லாத்தையும், வேட்கை - அபிவிஷம். விடுத்து - விடுவித்து, உன் திருவடியே - உன்னுடைய திருவடி களையே, சுமந்து - சிரசா வஹித்து, உழல - திரியும்படியாக, கூட்டரிய - கூடுகைக் கரியதுகளான, துலீசங்களான வென்றபடி, திருவடிக்கள் - திருவடிகளிலே, என்னைக் கூட்டினை - என்னைக் கூட்டினாய், திருவடிகளை யென்னை அநுபவிப்பித்தா யென்றபடி. நான் கண்டேனே - இது நிஃசர மன்றோவென்றபடியாதல் - துய்கி யாதல். 9

அ - கண்டு கேட்டுற்று மோத்துண்டுமுமைங் கருவி
கண்ட வின்பத் தெரிவரிய வளவிலைச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியான் திருமகளு நயுமே தீர நிற்பக்
கண்ட சதி கண்டொழித்தே னடைத்தேனுங் திருவடியே.

10

ஆ - (கண்டு கேட்டு) விஷய ரசங்களிலும் கீவல்யானுபவ ரசத்திலும்
வீராக்யம் பிறந்த தெத்தாலே யென்னில், நிய நிர்ஜ நிரவதிக கல்யாண

யத்தாம் பாட்டு

இ - கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன வீராக்ய மகவனுபவங்களையே சொல்லுகிற
தாயாலே இப் பாட்டு புநருக்தியன்றே வென்ன அவதரிப்பிக்
கிறார் (விஷயேத்யாதியால்) கீழ்ச் சொன்ன வீராக்யத்துக்கு हेतु சொல்லு
கிறதாயாலே இப்பாட்டு புநருக்தி யன்றென்று சூத்ர மாயிற்று.
எனக்கு வீராக்யம் ऐश्वर्य கீவல்யங்களுடைய தீவங்களைக் கண்டு வந்த
தன்று; உன்னுடைய दिव्यसौभाग्यத்தைக் கண்டு வந்ததென்று
பிரியதிசயத்தாலே பேசுகிறு ரென்று கருத்து. இப்படி கீழே லோ
காயைக் காண்க. மஹித்திப் பாட்டிலே உன்னுடைய வழகைக் கண்டு இतर
விஷய வீராக்யம் பிறந்துன்னையே புருஷார் மாகப் பற்றினே னென்று
உபசஹரிகையாலே 'स्वामिमत फलत्व' மென்கிற மகவதுஷுண மித்திரு
வாய் மொழிக்கு பரிபாடி மென்று சூத்ர மாயிற்று. स्वामिमतफलत्व
மாவது - மஹிதர்க்கு மஹிமத லுமாயிருக்கை, ஒண்டொடியான்
திருமக னென்கிற விடத்தில் மஹிமதார் மருளிச் செய்கிறார் (நிய-
நிர்ஜேத்யாதியால்) திருமகளைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள மஹிதர்களுக்
கும் பரிஜனங்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்று காட்டுகிறார் लक्ष्म्यादि दिव्य
மஹிதேத்யாதி யால்) दिव्य महिषी जनங்களு மெம்பெருமானுங் கூட மதி

पाठान्तरम्

ஒண்டொடியா னென்கிற விடத்தில் ஒண் ஷத்த்தைத் திருமக
ளுக்கு விசேஷமாய்க் கி யதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (நியேத்யாதி
யால்) यद्वा - ஸ்ரீஷத்தபர்யமான திரு ஷத்த்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்
செய்கிறாராகவுமாம். அथவா திருமகனென்கிற விடத்தில் அய் சுவாவ
லக்ஷ்யத்ததை யருளிச் செய்கிறுரென்னவுமாம். உடனமர் காதல்

ஆ — குணிகநானராய் தவீதோவிரதராயிருந்த லக்ஷ்மியாதி திவ்ய மஹிஷி ஜனங்
களும் சுவபாவத எவ நிரஸ்த சமஸ்த சாஸாரிக சுவபாவ தவத்பரிசயீக மோகரான

இ — மனோஹரமாயிருந்த விருப்புபோலே மகவச்சேதவ பாரதந்யாதி
களாலே தம்மோடொத்தார் சிலருடைய நிய நிதோவ்வத்தைக் காண்
கையும் தோஷாஸ்பதங்களான எஷ்வரீ கவல்யங்களில் விராய்த்துக்கு நிசலம்
உத்தமக மாகையாலே மஹிஷி பரிஜனங்களுடைய நியநிதோவ்வமும் உ
விடத்திலே அபிபிரேதமாகை உசித மென்று கருத்து. எம்பெருமானுக்கு
திவ்ய மஹிஷிகளும் பரிஜனங்களும் மமான சித்தராயிருக்கையாலே இவர்
களை வ்யவச்சேதிக்கக் கூடாமையால் திருமகளும் நீயுமென்கிற அவ
தாரணம் சாஸாரிமாத் வ்யவச்சேதபர மாகையாலே திருமகளைச் சொன்னது
மற்றுமுள்ள மஹிஷி பரிஜனங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகக் குறையில்கை
யென்று கருத்து. இவ் அவதாரணம், ஶரணீ த்பதிகளுடைய மதான பாய்
வத்தை வியக்ஷி க்கிற தாக அாசாரீ பலவிடங்களிலு மருளிச்
செய்கிறது நஞ்சீயர் முதலானார் வெளியிட்ட யோஜனாந்தர மாகை
யாலே விரோதமில்லை.

10

பாடாந்தரம்

மகளிர் “திருமகண் மண்மகளாயர் மடமகள், அயர்வறுமமரர்க
ளதிபதி” “இத்யாதிகளிற் படியே பரமபதத்திலே பூமியாதி மஹிஷிகளும்
நியநூரிகளு முளராயிருக்கத் திருமகளும் நீயுமேயென்று அவதாரணம்
பண்ணக்கூடுமோ வென்ன விவ் அவதாரணம் “புனாமா மகவான் ஹரி: ।
ஸ்ரீநாமா லக்ஷ்மீ மீத்ரே” என்கிற கணக்கிலே திவ்யத்பதிகளுக்கு ஶ்ரீ புன்
சேதமின நியநூரி பகாரிதவரூப மாதான்யத்தை விவக்ஷித்து அம் முவத்தாலே
தயோ: பகார பூத தேவீ பரிஜன சமூதிகைய யிங்கு ஶூரிப்பிக்கிற தென்று
நிகைத்தருளிச் செய்கிறார் (லக்ஷ்மியாதி திவ்ய மஹிஷித்யாதியால்) இங்கு
வ்யாக்யான வாக்யத்திலே நீ யு மே யென்று அவதாரணம் ப்ரயோகித்தது
பட்டில் அவதாரண பதத்தை யெடுத்தபடியன்று, மஹிஷி பரிஜன
சமூதிகைய ஶூரிப்பிக்கிறது இவ் அவதாரண மென்றிதுக்கு வ்யாக்யானம்

க — கண் டு - ரூபத்தை மஹித்து, கேட்டு - ஶதத்தை மஹித்து,
உற்று - ஶர்சித்து, உறுகை - ஶர்சிக்கை. ஶர்சத்தை மஹித் தென்ற
படி. மே ந்து - ஶந்தத்தை மஹித்து, உண் டு - ரசத்தை மஹித்து,

ஆ — சேர சோழநாயகசங்கேயதீவ்ய பரிஜனங்களும் நீயுமேயாயிருந்த விந்த மனோஹரமான விருப்பைக்கண்டந்த ऐष்ய கீவல்யங்களை யொழித்து தடேக மோகத்வராஜ் முக ஜன சஹவாச ஜனீத து:க மெல்லாம் போம்படி யுன்றிருவடிகளை யடைந்தே நென்கிறார். 10

இ — பண்ணியிருக்கப் பின்னையுமத்தை யெடுக்க வேண்டாவிதே ஆகையால் இவ் அவதாரமும் வ்யாக்யாநா ச்வயம் பயோகித்தது. அமெதுக் காக வென்னில் பாட்டிலே சஸாரி வ்யவச்சேத மபிப்ரேத மென்று காட்டு கைக்காக லக்ஷ்யாதி மஹிபி ஜனங்களுக்கு ச்வபாஸத பவாஸ்பூத சஸாரநித்யஸூரி களும் நீயுமாய் சஸாரிகள் க ல ச ா தே யிருந்த விந்த மனோஹரமான விருப்பைக் கண்டு ான்றதாயிற்று. யதா - பாட்டில் அவதாரத்தை யே யெடுத்ததாய் சஸாரி வ்யவச்சேத மாகிற தென்னதாகவுமாம். இப்படி பாட்டில் அவதாரபதம் சஸாரி வ்யவச்சேதபரமாய் மஹிபி பரிஜன சமூஹே ஸ்போரண பரமன்றிக்கே யொழிந்தபோது வ்யாக்யானத்தில் மஹிபி பரிஜன கயன் பாட்டிலே திருமகளைச் சென்னது உபலக்ஷண மென்று கருத்தாலே யாகக் கடவது, இந்த யோஜனையில் தீவ்ய தீவ்யோ: ப்ராப்ய வ்யவஸ்தாபம். முன்புற்ற யோஜனையில் லக்ஷ்யாதி மஹிபிஜனங்களு மென்று லக்ஷியைய இர மஹிபிகளோடே சேர வெடுத்தது பதி பராய்ய் ததார- தந்ய ததாபேயத்வ மாத்ர சாம்யத்தாலே நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர் கண் டொழிந்தே நென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச் செய்கிறார் (இந்த இத்யாதித்யால்) கண்டு கேட்டு இத்யாதி கண்ட வின்பம் இத்யந்தத்தை சங்க்ரஹிக்கிறார் (ऐष்யம் சத்யத்தாலே) தெரியவரிவளவில்லாச் சிற்றின்ப மென்கிறதை சங்க்ரஹிக்கிறார் (கீவல்ய சத்யத்தாலே) அடைந்தேனுன் திருவடியே யென்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (தடேக மோகத்யாதித்யால்) தடேக மோக வென்றது ऐष்யைக் மோக வென்றபடி. 10

சு — உழலும் - வ்யாகுலப்படா நிற்கிற, லக்ஷங்களானவைத்தால் துதி வாராமையாலே பின்னையும் விஷயங்களைத் தேடியதையா நிற்கிறவை யான வென்றபடி. ஐங்கருவி - பஞ்சேந்திரியங்களால், கருவி - இந்திரியம். கண்ட - அனுமவிக்கப்பட்ட, இன்பம் - சுகத்தைத்யும், ऐष்யம் சுகத் தையு மென்றபடி. தெரிவு - அறிகைக்கு, இந்திரியங்களாலே ப்ரஹித்து அனுமவிக்கைக் கென்றபடி. அறிய - அசக்யமான, அளவில்லா - அவதாரஹிதமான, ऐष்யம் சுகாதிக்ரதமான வென்றபடி. சிற்றின்பம் -

அ— திருவடியை நாரணனைக் கேசவனைப் பாஞ்சுடரைத்
 திருவடி சேர்வது கருதிச் செழுங்குருகிச் சடகோபன்
 திருவடி மேலுரைத்த தமிழாயித்துவிப் பத்துத்
 திருவடியே யடைவிக்குத் திருவடி சேர்ந்தொன்றும்னே.

11

ஆழ்வார் திருவடிகளோ சரணம்.

ஆ— (திருவடியை) எம்பெருமானைக் கண்ட மீத்யதிசயத்தாலே

நிகழ்மனம்

இ— திருவடி इत्याடியாலே அநேகநாமமேயங்களைச் சொல்லுகை புன
 ளுக்கி யன்றோ வென்ன, ஒன்று நாமமேயமாய் மற்றவை விசேஷங்கள்
 ளாய் ஸ்துதிபரங்களென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானை

ஈ— சிறிய சுவத்தையும், மகவதுமக சுவாபேஷயாத்யல்பமான அம்மமாதானு
 மவத்தையு மென்றபடி. இதுக்கொழிந்தே னென்கிறதேதோடே அந்யம்.
 ஒண் - ஒள்ளியதான, மனோஹமான வென்றபடி. தொடியாள் -
 அமரஹஸ்தவலங்களை யுடையவளான, தொடி - முன்கைச்சரி. ஒண்
 தொடி யென்கிற விடத்தில் ணகாராத்ரஸ்ய தகாரஸ்ய டகாராதே: । திரு
 மகளும் - ஶ்ரீதேவியும், நீயுமே நிலா நிற்ப - பிராட்டியும் நீயுமே நிற்
 கிறபடி. சந்தாரிகளெருவரும் கலசாதே நீங்களிருவருமே நிற்கும்
 படி யென்கை. யதா - பிராட்டியும் நீயும் ஶ்ரீ புன்ச ஶ்ரீமதநித்யசூரி
 பரிபுரகாரித்வென பரிபுரராய் வதிக்கும்படி யென்னவுமாம். நிலாவுகை -
 வதிக்கை, கண்ட சதிர - நீ பார்த்து வைத்த சாதூய்த்தை, உன்
 னுடைய சங்குலத்தாலே நீங்கள் ஶேஷிகளாயும் இவர்கள் ஶேஷமூராயு
 மிருக்கிற விருப்பமாகிற சாதூய்த்தை யென்றபடி. கண்டு - த்வத்ரஸாதத்
 தாலே சாஷாட்கரித்து, ஒழிந்தேன் - பரித்யஜித்தேன், உன் திரு
 வடியே யடைந்தேன் - உன் திருவடிகளையே பரிம பரிம மாகப்
 பற்றினேன்.

10

திருவடியை - ஶ்ரீமானுண ஶ்வாமியான, அடியென்று ஶ்வாமிவாகம்.
 நாரணனை - வாஸ்தவ சௌல்யாதிசுணாபயானுண, கேசவனை - ஶாஷித
 ஶ்ரோஷியான கௌல்ய நிரசிக்கலானுண; பாஞ்சுடரை - அத்தாலே

அ—யவனை யேத்தின வித்திருவாய் மொழி வல்லாரை யித் திருவாய்மொழிதானே எம்பெருமான் றிருவடிகளை யடைவிக்கும். திருவடிகளிலே दिव्यरेखै போலே போய்ச் சேருங்கோளென்கிறார். 11

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ— इत्यादियाल) சேர்ந்தொன்றுமி னென்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (दिव्यरेखेत्यादियाल) 11

ச—उज्ज्वलान्न कृष्णानुदைய, षष्ठ्यर्थे द्वितीया । திருவடி- வரணங்களை, சேர்வது - அடைகையை, तच्चरण प्राप्तिये யென்றபடி. கருதி - मनोरथित्तु, செழுங் குருகூர்ச் சடகோபன் - श्लाघ्यமான திருநகரியிலாழ்வார், திருவடிமேலுரைத்த - भगवच्चरणविषयமாக வருளிச் செய்த, இது उपचारोक्ति । तत्स्वरूप गुणादि विषयமாக வருளிச் செய்த வென்றபடி. தமிழாயிரத்துள் - द्रमिडगाथा सहस्रத்தில், இப்பத்தும் - இந்த பத்து பாட்டும், திருவடியே யடைவிக்கும் - भगवच्चरणங்களையே प्रापिக்கும், இத்திருவாய் மொழி வல்லாரை इति शेषः । திருவடி சேர்ந்து - श्रीवैकुण्ठनाथன் திருவடிகளைக் கிட்டி, ஒன்று மின் - एकीभविष्युङ्कोऽन्, திருவடிகளிலே दिव्यरेखै போலே अपृथक्सिद्धरा யிருக்கப் பாருங்கோளென்றபடி. திருவடிகளிலே யுங்களுக்கு अविनाभावम् सिद्धिக்கும்படி இத் திருவாய்மொழியை अभ्यसिष्युङ्को ளென்று तात्पर्यम् । 11

ज्ञानवैराग्यानुष्ठान शेषे श्रीमद्वेदान्त रामानुज महादेशिकाय नमः॥

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्य रत्नावलिः

(நண்ணுதார் முறுவலிய)

कारुण्या दब्धिमाथी तदुपरि शयित स्तत्समानाङ्गवर्णः

ख्यातौदार्यः स्वदाने रुचिरमणिरुचिर्वेषतोऽतीव भोग्यः ।

आत्मत्वेनानुभाव्यो दुरधिगमपदो बन्धमोक्ष स्वतन्त्रः

स्वान्य प्रेमोपरोधी स्वदत्त इह विभु स्तत्पदोत्कण्ठिताय ॥

(कारुण्याद्वि माथी) கண்ணுளா கடல் கடைந்தாய் தேவதை
களுக்கு அமृतம் நிமித்தமாக கருணையாலே கடலைக் கடைந்தவனாய்
(तदुपरिश्रितः) அரவணையா யம்மானே. லோக ரक्षणம்மாக திருப்
பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளு
மவனாய், (तत्समानाङ्गवर्णः) கடல்வண்ணுவடியேனை - கடல் போலே
அமஹமான திருநிறத்தை யுடையனுமாய், (खयातौदार्यः स्वदाने)
வள்ளலே மணிவண்ணு-தன் திருமேனியை அபிஷேகத்துக்கு அநுபவிக்க
வழங்கிய திலே பரிசுமான ஔதார்த்தத்தை யுடையவனுமாய்
(रुचिरमणि रुचिः) மணிவண்ணு வடியேனை - மணிபோலே ஸ்பृஹ்நிய
மான கான்தியை யுடையனுமாய், (वेषतोऽतीव भोग्यः) வெறித்துளவ
முடியானே இत्याதி - பரிமலிதமான திருத்துழாயை திருமுடியிலே
யுடையவனாய்த் தாலே மிகவும் பரிசுமூலனுமாய், (आत्मत्वेनानुभाव्यः)
ஆயே யிவ்வுலகத்து நிற்பனவந் திரிவனவும் - सर्वान्तरात्मत्वेनानु-
भाव्यனுமாய், (दुरधिगमपदः) கூட்டரிய திருவடிகள், சுவர்த்தாலே
பெற வேணும் என்றிருப்பார்க்கு துஷ்பாங்குளான திருவடிகளையுடை
யனுமாய், (वन्धमोक्षस्वतन्त्रः) கூட்டுதி நின் குரைகழல்களினையோ
ருந் தொழா வகை செய்தாட்டுதி - தான் நனைத்தபேரைத் திரு
வடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கும். தான் உபேகித்தாரை
யகல விடுகைக்கும் ஶக்தனுமாய், (स्वान्यप्रमोपरोधी) கண்டு கேட்டு
இत्याதி - அபிஷேகத்துத் தானும் பிராட்டியுமா யெழுந்தருளியிருக்கும்
நிலையைக் காட்டி சுவயநிரித ஶந்தாதி பாயஸத்தைக் கழிக்கும்வனுமா
யிருக்கிற வெம்பெருமான் தன்னுடைய பதத்திலே உத்கர்த்தையுடைய
வர்களுக்கு மிகவும் பரிசுமூலகிற னென்று “நண்ணுதார் முறுவ
லிப்ப” என்கிற ஶசகத்திலே யாழ்வாருக்கு விவசித மென்றருளிச்
செய்கிறார்.

तापैः सम्बन्धितुःखैः स्वविभव मरणै स्तापकृद्भोग्य सङ्गै

दुर्गत्याऽऽज्ञातिवृत्ते रनितरविधुते रण्डकारानिरोधात् ।

प्रह्वीभावोऽज्ञितत्वात् प्रलघुसुख परिष्वङ्गत आतिशोच्यं

विश्वं द्रष्टुं न शक्तो निजपदनयने नाथति स्म स्वनाथम् ॥ ५५ ॥

இத் தசகத்திலே யாழ்வார் லோகவ்யாபாரத்தை அநுசந்தித்தபடியை ஒரு ஸ்லोकத்தாலே காட்டியருளுகிறார்.

(த:பீ:) எண்ணுராத் துயர் விளைக்கும் - எண்ணி முடியாத து:கங்களாலும், (சுவந்நி து:க:) தமருற்றார் தலைத் தலைப் பெய்தே மாறிக்கிடந்தலற்றும் - அநுசந்தித்தருடைய து:கங்களாலும், (சுவிபவ-மரண:) கொண்டாட்டும் இत्याதி தர்முடையவும் தம் விபவங்களுடையவும் விநாசங்களாலும், (தாபஹ்நோய சக்ஷ:) கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த இत्याதி-து:கரமான ஸோகவஸ்துக்களில் அசக்தி:களாலும், (து:க்யா) இதன் மேல் வென்னரகம் - நரகாதி ப்லேசத்தாலும், (அஜா-திவ்ருத்:) யறுக்கி வல்வலைப் படுத்திக் குமைத்திட்டுக் கொன்றுண்பர் ஸ்விதரபூரணம்மாக பரரை ஹிசிக்கை முதலான அஜாதிவ்ருத்தாலும், (அநிதரவிபுத்:) நோயே மூப்பு இत्याதி - ஸேதீகரசனான அத்மாவை ஜன்ம-ஜரா மரணாதிக்களாலே தள்ளுகையாலும், (அஹ்நாநிஸித்) இமையோர் வாழ் தனி முட்டைக்கோட்டை இत्याதி - அஹ்நாநிஸித் காராஹ்நிஸித் தாலும், (அஹ்நாநிஸித்) இமையோருந் தொழாவகை செய்து - வணக்க மில்லாமையாலும், (அஹ்நாநிஸித்) கண்டு கேட்டு இत्याதி - அநிஸித்மான வையிக் சுஹ் சங் தாலும் அநிஸித்மான யிருக்கிற லோகத்தை யாழ்வார் காண மாட்டாதே இந்த சன்சாரிகள் நடுவினின்று மீண்டென வென்னை யுன்றிருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ள வேணு மென்றெம்பெருமானை பார்த்துத் தருளிநாரென் கிறார்.

55

स्वानां निर्वाहकत्वा दहिपति शयना दब्धिवर्ण स्वभावात्

अत्यन्तोदार भावा दूलभिदुपलव दर्शनीयत्वयोगात् ।

सन्मौलित्वा तुलस्या प्रियकरणमुखै रण्डसृष्टौ पटुत्वात्

सुप्रापत्वादिभिस्तं फलमतुल सर्वैर्भुजुषामेष नाथम् ॥ ५६ ॥

இத் தசகத்தில் ஆயே யிவ்வுலகத்து இயாடியான மேல் நாலு
நாய்களுக்கு அந்நீர மருளிச்செய்யக்கடவராய் ததய்மாக வித் தச-
காய்ததைப் பின்னையு மொரு ஸ்லோகத்தாலே சந்தித்தருளுகிறார்.

(ஸ்நானிர்வாஹகத்வாட்) கண்ணுளா கடல் கடைந்தாய் - சமுத்ர-
மயன சமயத்திலே ஸ்நானரான தேவர்களுடைய சமீபித நிர்வாஹகனாகை
யாலும், (அஹிபதிசயநாடியாதி) சமனம். (ப்ரியகரணமுதீ :) ஆயே யிவ்
வுலகத்து - தாய் போலே எல்லார்க்கும் ப்ரியங்களான வ்யாபாரங்களைப்
பண்ணுகையாலும், (அண்ட சூத்ரீ பஹ்வாட்) ஈட்டி நீ வைத்தமைத்த
விமையோர் வாழ்தனி முட்டை - மஹாதி வ்ஹாண்ட ப்ரியந்த சூத்ரியிலே
சமயனாகையாலும், (சூபாபத்வாதிசி :) அதிசயத்தாலே அமித்வஞ்
சொல்லப்படுகிறது. திருவடிக்கட்க் கூட்டினை நான் கண்டேனே-
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தீயுமே நிலா நிற்ப - அஹிதராலே
சூபாபனாகையாலும், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாதவனாகை
யாலும், எம் பெருமான் தன்னை யடைந்த பேர்களுக்குத்தானே
நிரதிசய பூராய்நீர னாயிருக்கு மென்று நிர்வாஹித் தருளிநரென்
கிறார்.

56

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருவாய் மொழி

மு— ஒன்றுத் தேவு முகை முயிரு மற்றும் யாது மில்லா
அன்று நான் முகன் நன்னோடு தேவருகோடுயிர் படைத்தான்
குன்றம் போன் மணிமாட நீடு திருக்குரு கூரதனுள்
நின்ற வாதிப்பிரா னிற்க மற்றெத் தெய்வ நாடுதிரே. 1

ஐ — (ஒன்றுத்தேவும்) அவ்ணவ ஜன சஹாசத்திற் காட்டில் முடிதை
நன்று என்று ஈண்டென வென்னை முடித்தருள வேண்டும்
என்று எம்பெருமானை அபேஷிக்கச் செய்தேயும் அவன் செய்
தருளாமையாலே இனி இவர்களோடுள்ள சஹாசம் அவஜ்னியம்.
ஆன பின்பு இவர்களை வைணவர்களாக்கிக் கொண்டாகிலும் இவர்க
ளோடே கூட வதிப்போம் என்று பார்த்து எம்பெருமானு
டைய சர்வீசுவரத்வ சர்வசுலமத்வாதிகளை உபபாதித்து அவனை மாறியுங்
கோள் என்று அவர்களுக்கு அருளிச் செய்கிறார். எம்பெரு
மானைக் கண்டு சர்வலேபித்த பகத்திலே அந்த சர்வலேபஜனிட

பத்தாந்திருவாய் மொழி

இ — அவ்ணவ ஜனங்களோடே சஹாசமும் கூட தமக்கு துச்சஹ
மென்று கீழ்த் திருவாய் மொழியிலே சொன்னவர் இத்திருவாய்
மொழியில் அவர்களுக்கே அடியாत्मரஹச்யமான மகவத்யாஸ்யத்தை உப-
தேசிக்கை அசङ्கத மன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அவ்ணவெत्याடியால்)
திருக்குருகூரதனுள் நின்ற இत्याதிகளை நினைத்தருளிச் செய்கிறார்
(சர்வசுலமத்வாதிகளை யென்று) ஆதி ஶப்தம் சர்வரக்ஷகத்வ பரம் । இந்த
சர்வீசுவரத்வம் பரம ப்ராயத்வீக்குறுப்பாகையாலே இத் திருவாய்
மொழி ப்ராயத்வ ஸ்திரீகரணபரமான இப்பத்திலே சங்கத மென்று கருத்து.
உயர்வற வென்கிற முதல் திருவாய் மொழியிலே பரத்வம்
சொன்னது சுவாநுபவரூபமாகையாலும் இத் திருவாய் மொழி பரோப-
தேசரூபமாகையாலும் ब्रह्मरूढयोः कार्यत्वं कर्मवश्यत्वादिभिः परमतनिरसन
மிங்கே வ்யக்தமாகையாலும் உயர்வற வ்யரிலே பரரூபத்தில் பரத்வம்
சொன்னதாகையாலும் திண்ணன் வீட்டிலே அவதாரே பரத்வம்

ஆ — ப்ரீத்யதிசயத்தாலும் எம்பெருமானை யிழுந்து கிடக்கிற
 ஆத்மாக்கள் பக்கலுள்ள குபையாலும் எம்பெருமானை ஆசிரியியுங்
 கோளென்று அவர்களைக் குறித்தருளிச் செய்கிறாரென்றாவது
 “इदं वा अग्रे नैव किंचनासीन्न द्यौरासीन्न पृथिवी नान्तरिक्षं तदसदेव सन्म
 नोकुरुत स्यामिति, सदेव मौम्येदमग्र आसीत्, ब्रह्म वा इदं मेकं मेवाग्र आसीत्
 आत्मा वा इदं मेकं एवाग्र आसीत्, एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा
 नेशानो नेमे द्यावापृथिवी न नक्षत्राणि, यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते ।
 येन जातानि जीवन्ति । यत् प्रयन्त्यभि संविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तत्
 ब्रह्मेति । सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते आकाशं
 प्रत्यस्तं यन्ति आकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायान् आकाशः परायणम्, तस्माद्वा
 एतस्मादात्मन आकाशस्सभूतः, एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च ।

இ — சொன்னதாகையாலும் இத்திருவாய் மொழியிலே அர்ச்சியா
 பரதவம் சொன்னதாகையாலும் புனரூகியில்லை யென்று திருவுள்ளம்.
 கூட்டுதி யென்கிற பாட்டிலே யெம்பெருமானைக்கண்டு சந்துஷ்யான
 பக்தத்திலே “स त्वासक्तमतिः कृष्णे दृश्यमानो महोरगैः । न विवेदात्मनो गात्र
 तत्स्मृत्याह्लाद संस्थितः” என்கிற கணக்கிலே இவருக்கு அவ்ணவ ஜன
 சஹவாசம் து:ഖമായ தேற்றத்தாகையாலே அப்போதவர்களுக்கு
 பதேசிக்க ப்ரஸக்தியெதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானை
 இत्याடியால்).

முதற் பாட்டு

இப் பூர்வீர்த்ம் “इदं वा अग्रे” இत्याதிகளான காரணவாக்யங்களோடு
 சமானசந்தர்ப் மாயிருக்கையாலே அந்த வாக்யங்களெல்லாம் இங்கே
 ப்ரமாணதயாபிப்ரேதங்களென்று நினைத்து அந்த வாக்யங்களை யெல்லாம்
 எடுத்தருளுகிறார் (इदं वा अग्र इत्याடியால்) இவ் வாக்யங்களில் एक
 शब्दங்கள் நாம ரூப விभाग லக்ஷண बहुत्वराहित्य பரங்கள், அன்று நான்
 முகன் இत्याடியான ட்விதீய பாத்திற்கு “यो ब्रह्माण” மித்யாதிகளான
 வாக்யங்கள் அத்யந்தசஜாதீயங்களாயிருக்க “यतो वा इमानि” இत्याதி வாக்யங்
 களை யெடுத்தது, சமஸ்தி சৃஷ்டி வாக்யங்களும் இங்கே அபிப்ரேதங்களென்று
 காட்டுகைக்காக. (ஆகாசா தேவ சமூத்பத்யந்தே) என்கிற விடத்தில் ஆகாச

ॐ - खं वायुर्जोतिरापः पृथिवी विश्वस्य धारिणी, तत्तेजोऽसृजत, सोऽकामयत
 बहुस्याम् प्रजायेयेति, सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्यतः पुरुषादधि, यो ब्रह्माणं विदधाति
 पूर्वम्, विरूपाक्षायदन्ताञ्जये ब्रह्मणः पुत्राय ज्येष्ठाय श्रेष्ठाय, सर्वाणि रूपाणि
 विचित्य धीरः नामानि कृत्वाभिवदन्य दास्ते, आकाशो ह वै नामरूपयोर्निर्व-
 हिता ते यदन्तरा, नारायणपरं वदन् तत्त्वं नारायणः परः । नारायण परो-
 ज्योति रात्मा नारायणः परः । यच्च किञ्चिज्जगत्यस्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा ।
 अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः, स ब्रह्मा स शिवस्सेन्द्रस्सो-
 ऽक्षरः परमः स्वराट्" इत्यादि ऋणां, न मे विदुस्सुरगणाः प्रभव नमर्हयः ।
 अहमादिर्हि देवानां ब्रह्मर्षीणां च सर्वशः । कस्माच्च ते न नमेरन्महात्मन्
 गणेशं ब्रह्मणेभ्यो कर्तुं, मयाध्यक्षेण प्रकृति स्सृजते सचराचरम्, जङ्ग-
 माजङ्गमं चेदं जगन्नारायणोद्भवम्, सोभिदयाय शरीरात् स्वात् सिसृक्षुर्विविधाः
 प्रजाः, रुक्माभं स्वामन्मोग्गं विद्यात्तु पुरुषं परम्, विष्णोस्सकाशादुद्भूत
 जगत्तत्रैव च स्थितम् । स्थिति सयम कर्तासौ जगतोऽस्य जगच्च सः, क्रीडता
 बालकस्येव चेष्टा तस्य निशामय । क्रीडा हरेरिदं सर्वं क्षरमित्यवधार्यताम्,
 यस्य प्रसादादहमच्युतस्य भूतः प्रजासृष्टिं करोऽन्तर्कारी । क्रोधाच्च रुद्रः,
 ब्रह्मा दक्षादयः कालस्तथैवाखिलजन्तवः । विभूतयो हरेरेता जगतः सृष्टि-
 हेतवः । विष्णुर्मन्वादयः कालस्तथैवाखिल जन्तवः । स्थिोर्निमित्त भूतस्य
 विष्णारेता विभूतयः । रुद्रः कालान्तकाद्याश्च समस्ताश्चैव जन्तवः । चतुर्धा
 प्रकृण्वन्ता जनार्दन विभूतयः, तत्र सर्वमिदं प्रोतं मोतञ्चैवाखिल जगत् ।
 सविकारं प्रधानं यत् पुमांश्चैवाखिलं जगत् । विभति पुण्डरीकाक्षस्सदैव
 परमेश्वरः, परमात्मा च सर्वेषां माधारः परमेश्वरः । विष्णुनामा स वेदेपु

ॐ - शब्दं 'आकाशते आकाशयति' ऋणां ८० वृत्त्यन्ति ऋणां ८० परमात्मपरम्,
 (पृथिवी विश्वस्य धारिणीत्यत्र) जायत इत्यनुपञ्जनीयम् निमेषाः सूक्ष्माः - कालाव-
 यवाः - विद्युत् - विद्युद्गर्जादित्यर्थः । स्वरूपेणादित्यगत्याद्युपाधिना वा कालस्य
 ये निमेषाख्याः परिणामाः ते विद्युद्गर्जात्पुरुषात् जाता इत्यर्थः । कालस्य स्वरूप
 परिणाम पक्षोऽपि हि न्याय सिद्धाञ्जने प्रतिपादितः । विरूपाक्षाय - रुद्राय, ब्रह्मणः
 पुत्राय - नारायणस्य पुत्राय, विरिञ्चस्य पुत्रायेत्यर्थेपि रुद्रस्य नारायण कार्यत्व
 सिद्धम् । (ते यदन्तरा) यत् - यस्मात्, ते - नामरूपे, अन्तरा - विना, यस्मादय-

— ब्रह्मभूतं स्वदात्मानं ब्रह्माणं मसृजत्स्वयम् । मोदते भगवान् भूतैर्बालः
 क्रीडनकैरिव । परं ह्यपरमे तस्मा द्विस्वरूपान्न विद्यते । पृथिवीश्चान्तं रिक्षं च दिवं च
 पुरुषोत्तमः । विचेष्टयति भूतात्मा क्रीडन्नित्यं जनार्दनः । कालस्य च हि मृत्योश्च
 जङ्गमस्यैव वरस्य च । ईशते भगवानेकस्सत्यमेतत् ब्रवीमि ते । वासुदेवं महात्मानं
 लोकानामेश्वरेश्वरम् । यस्यासावात्मजो ब्रह्मा सर्वस्य जगतः पिता । न परं पुण्डरी-
 काक्षात् दृश्यते भरतर्षभ । एष छाता विधाता च सर्वेषां प्राणिनां प्रभुः । परं हि
 पुण्डरीकाक्षान्न भूतं न भविष्यति, सृष्टारं सर्वलोकानां परमात्मानं मच्युतम्,
 अङ्गानि चतुरो वेदा यश्च वेदेषु गीयते, रुद्रं समाश्रिता देवा रुद्रो ब्रह्माणं माश्रितः ।
 ब्रह्मा मामाश्रितो राजन्नाहं किञ्चिदुपाश्रितः । ममाश्रयो न कश्चित्तु सर्वेषामा-
 श्रयो ह्यहम् । यस्त्वष्टा सर्वभूतानां कल्पान्तेषु पुनः पुनः । अव्ययश्चाश्वतो देवो
 यस्य सर्वं मिदं जगत् । योऽसौ साक्षाद्विभ्वमूर्तिः यत्र वेदाः प्रतिष्ठिताः । तं याम
 शरणं विष्णुं सर्वे सेन्द्रा दिवौकसः, ब्रह्मणाहं पुरा सृष्टः प्रोक्तश्च सृज वै प्रजाः ।
 अविज्ञातासमर्थोऽहं विमलस्सलिले द्विज । ब्रह्मणा चाहं मुक्तस्तु प्रजाः सृज इति
 प्रभो । तत्र ज्ञानं प्रयच्छस्व त्रिविधं भूतभावन ॥ विष्णुः ॥ सर्वं ह स्त्वं न सन्देहः
 ज्ञानराशिस्सनातनः । देवानां च परः पूज्यः सर्वदा त्वं भविष्यसि, नारायणात्परो
 देवो न भूतो न भविष्यति । एतद्रहस्यं वेदानां पुराणानां च सप्तमं ॥ सर्वे देवा-
 स्सपितरो ब्रह्माद्याश्चाण्डमध्यमाः । विष्णोस्सकाशादुत्पन्ना इतीयं वैदिकी श्रुतिः,
 आद्यो नारायणो देवः तस्मात् ब्रह्मा ततो भवः, तव विष्णो प्रसादेन मया तत् त्रिपुरं
 हतम्, (भूमिः) परमात्मा शिवः पुण्य इति केचिद्भवं विदुः, अपरे हरिमीशान

—मकरो दित्यर्थः । (पृथिवीं चान्तरिक्षं च दिवं च) तद्गतान् पदार्थां नित्यर्थः ।
 ईशते इत्यर्थः प्रयोगः । ईष्ट इत्यर्थः । “नाहं कंचिदुपाश्रित” इत्यस्य उपपादनं
 (ममाश्रय इत्यादि) यतस्सर्वे मदाश्रिताः अतः कश्चिन्ममाश्रयो भवितुन्नाहंतीत्यर्थः ।
 (परमात्मेत्यादि) पुण्यशिवः, परमात्मेति केचित्, भवं विदुरित्यन्वयः । पुण्य-
 त्वेन शिवशब्दवाच्यो रुद्रः । परमात्मेत्येवं प्रकारेण केचित्, भवं विदुरिति
 चाक्यार्थः अपरे ईशानम् - हरिम्, इति विदुरित्यन्वयः । ईशानम् - हरिम्,
 नियन्तारं विष्णुम्, इति विदुः - परमात्मतया विदुरित्यर्थः । परमः परो देवः क
 इत्यन्वयः । तस्मादुत्कृष्टदेवरहित उत्कृष्टः कः इत्यर्थः । विशेषांतरिति पञ्चमी ।

— தேவும் - தேவஜாதியும், சர்வ தேவர்களு மென்றபடி. உலகம் -
 லோகங்களும், உயிரும் - ப்ரணிகளும், மற்றும் யாதும் - இன்னுமுண்

— நாடி நீர் வணங்குத் தெய்வமுருமையு முன் படைத்தான்
விடிலி சீர் புகழா திப்பிரானவன் மேனியுறை கோயிலி
மாட மாளிகை துழந்தழகாய் திருக்குருகூரதனைப்
பாடியாடிப் பரவிச் சென்மின்கள் படுவனகீர் பரத்தே.

— जातपरिपूर्णसंख्येयांडमण्डल निर्माणत्राण संहरणादि लीलतया ब्रह्मरुद्रादि सर्वात्मशेषितया सर्वजगदा धारतया साङ्ग सकल वेद वेद्यतया ब्रह्मरुद्रादि सर्व देव सर्वर्षि पूज्यतया सर्वदेव नमस्कार्यतया सर्व नियन्तृतया सर्वव्यापितया च प्रतिपाद्यमानानुप, सर्वसुलभानुपि रुन्त नारायणं यो यो यो वेदेन देवतां तैः समाश्रयणीयमाकत् तेषां किं करोति ? मन्त्रमोक्ष देव-मुण्डो ? वेदं वेदं वेदं देवतान्तरप्रवणरानवार्किकां कृतिं तदनुगच्छेत्किं.

1

(நாடி நீர்) ஆதலாலிப்படி நீங்கள் ஆசிரியக்கிற தேவங்க

— (वाले) अतः (निर्मणेत्यन्तम्) द्वितीय पाद तात्पर्यकथनम् । (संहार शब्दं प्रथमपादार्थ संग्राहकम्) सृष्टि संहारकर्तृत्वं सोऽन्नं रक्षकत्वं शेषि-त्वादिकन्तुम् उपलक्षणं मेऽन्तु कुरुतः ताले त्रानशेषित्वादि ग्रहणम् । तिरुक्कुल्लरतनुः तिनऱ एन्किरतर्कुत् तात्पर्यं मरुगिस्सैय-किरुर्. (सर्वसुलभानुपि रुन्त वेदं) तुरीयपादत्तुक्कुत् तात्पर्य-मरुगिस् सैयकिरुर्. (नारायणं इत्याद्याल) तेय्वमुण्डो एन्तु - स्वतन्त्रमान देव मुण्डो एन्तुपडि.

1

இரண்டாம் பாட்டு

கீழ்ப்பாட்டில் மகவத்பாரஸ்யத்தை உபதேசித்து அனந்தர் ததாசிரயணத்தை உபதேசிக்கிறுரென்று சக்தி காட்டுகைக்காக அருளிச் செய்கிறார் (ஆதலாலென்று) ஆதலாலென்றது. வேறொரு சுவதன்வ தேவ மில்ல,

— மான மாடங்களுயர்ந்திருக்கிற, மாடம் - சூஹம், திருக்குருகூ-ரதனுள் - சூகூகா நகரியிலே, தின்ற - சர்வசுலம்தவ்யம் தின்றவனான ஆதிப்பிரான் - காரணமூலனான உபகாரகன், திற்க - சந்நிஹிதனாயிருக்க, மற்றும் - தத்யதிரிகமான, எத்தெய்வம், எந்த தேவங்களை, நாடுதீர் - தேடா திற்கிறீகோள்.

1

ஆ - ளுக்கும் உங்களுக்கும் காரணமூலமாய், “சர்வமூலாத்ம மூலதன் விஷ்ணு: கௌ
வேதீது குணம், இபுக்ஷயாவிர்தந்தே, யதா ரத்னாநி ஜலதே: , சதுமுகாயுரீதி கோடீவக்த
மவேநர:” இதுதி வாஹ வாமந வாராஹாதி புராண வாக்ய ப்ரதிபாடியமானா நவதிகாதி-
சயாசம் சங்க்யேய கல்யாண குண கணனான சர்வீசுவர னெழுந்தருளியிருந்த திரு
நகரியை அாச்யியுங்கோளென்கிறார். 2

இ - மையாலென்றபடி. இதற்கு திருநகரியை அாச்யியுங்கோள்
என்கிறதேதோடே அந்வயம். இப்படி யென்றது கீழ்ப்பாட்டில் உகரீத்யா
என்றபடி. இதற்கு காரணமூலமாய் என்கிறதோடே அந்வயம், கீழ்ப்
பாட்டிலே சர்வகாரணத்வஞ் சொல்லுகையாலே இவர்களைக் குறித்து
அவன் காரணமாயிருக்கையுஞ் சொல்லிற்றாமிதே. ப்ரதமபாத்ததை
யுரைக்கிறார் (நீங்கள் இதுதிதியால்) வீடில் சீர் என்கிற விடத்தில்
அபிப்ரேதங்களான ப்ரமாணங்களை எடுத்தருளுகிறார் (சர்வமூலதனாதிதியால்)
வீடில் சீர் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (அநவதிகேதுதிதியால்) 2

ச - பல்லுலகீர் - சுவீசேரத்தாலே பலவகைப்பட்ட லூகிகர்களாள் !
நீர் நாடி வணங்கும் - நீங்கள் தேடித்தேடி அாச்யிக்கிற, தெய்வமும்
- தேவத்தையும், உம்மையும் - உங்களையும், முன் - பூர்வகாலத்திலே,
படைத்தான் - சூரீத்தவனான, வீடில் - விசுதே ரஹிதங்களான, நியங்க
களான வென்றபடி. சீர் புகழ்-கல்யாணகுணங்களையும் ரக்ஷகத்வகீர்தியை
யும் உடையவனான, சீர் - கல்யாணகுணம், புகழ் - கீர்தி, அவன் -
ப்ரசித்தனான, ஆதிப்பிரான் - ப்ரதமோபகாரகன், மேவி - அடர்த்து,
உறை கோயில் - வசிக்கிற தீவ்யஸ்தானமான, நல்ல படுக்கையும் மோகங்க
களும் உண்டாயிருக்க ப்ரஜீயினுடைய தொட்டிற் காற்கடையிலே
கிடக்கும் தாயைப்போலே ரக்ஷகாபேக்ஷரான சம்சாரிகளுக்குறைவிட
மாகையாலே ப்ரமபதத்திற் காட்டில் அவன் அடர்த்து வசிக்கிற
தீவ்யதேசமான என்றபடி. மாடமானிகை குழ்ந்து - மாடங்களாலும்
மானிகைகளாலும் குழப்பட்டு, மாடம் - ஹயம், மானிகை - கூஹம்,
அழகாய - தர்சனீயமான, திருக்குருகூரதனை - த்ரீகூரகானகாரியை,
பாடி - ப்ரீத்யதிசயத்தாலே கானம் பண்ணி, ஆடி - நர்தனம் பண்ணி,
பரவி - வதுமுகமாக சூரீத்தது, பரந்து சென்மின்கள் - வ்யாபித்தத்சு

மு— பரந்த தெய்வமும் பரிஸுருகும் படைத்தன் றுடனே விழுங்கிக்
கரந்துயிற்றுத் தடத்திடத்தது கண்டுத் தெளிய கிடனி
கிரங்களா மொர் வணங்குத் திருக்குருகரதனுள்
பரன்றிற் மன்றிப் பரிஸுருகித் தெய்வமற்றிகலை பேசுமினே.

3

ஆ—(பரந்த) “न्यग्रोधं सुमहान्तं वै विशालं पृथिवीपते । शाखायां तस्य
वृक्षस्य विस्तीर्णायां नराधिप । पर्यङ्के पृथिवीपाल दिव्यास्तरण संवृते । उप-
विष्टं महाराज पूर्णेन्दुसदृशाननम् । फुल्लपत्र विशालाक्षं बालं पश्यामि भारत ।
यच्च किञ्चिन्मया लोके दृष्टं स्थावरजङ्गमम् । तदपश्य महं सर्वं तस्य कुक्षौ
महात्मनः । इह भूत्वा शिशुस्साक्षात् किं भवानधितिष्ठति । पीत्वा जगदिदं
विश्व मेतदाख्यातु मर्हसि । ग्रसेत्संहार समये जगच्च बदराण्डवत् । लीलया
यस्तु भगवान् तं गच्छ शरणं हरिम्” “इदं विष्णुर्विचक्रमे” “त्रीणि पदा
विचक्रमे, क्रान्त्वा धरित्रीं गगनं तथा दिवं मरुत्पतेर्यः प्रददौ त्रिविष्टपम्” शत-
योजन विस्तीर्णं मुच्छितं त्रिगुणन्ततः । नीलजीमूत संकाशं मेघस्तनित निस्वनम् ।

முன்றும் பாட்டு

இ— உடனே விழுங்கி கரந்து என்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதங்களான
பிரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் (ந்யக்ரோதமீத்யாடியால்) ஒன்றுந்தேவுமென்
கிற விடத்தில் பாகுதபலயம் சொல்லிற்றுகையால் இங்கே தீந்நிந
பலயம் விவக்ஷித மென்று கருத்து. “न्यग्रोधमित्यादிகள் யுஷிஷ்டிரம் ப்ரதி
மாக்ஷேயவக்ஷனங்கள் கடந்தென்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதமான பிரமாணங்
களைக் காட்டுகிறார். (इदं विष्णुरित्याடியால்) மரூத்பதே:- தீவெந்ந்ரஸ்ய, இடந்து
என்கிற விடத்தில் அபிப்ரேதமான பிரமாணத்தைக் காட்டுகிறார் (शतयोजन-
मित्याடியால்) ‘நீல ஜிமூத சங்காச’ மென்றிருக்க விஷ்ணுத்ரி ப்ரதீகாச

சு— சேருங்கோள். உகப்பாலே திருநகரியெங்கும் சஞ்ஞரியுங்கோ
ளென்றபடி.

2

பல்லுலகீர் - மதிவீச்சியத்தாலே நானாவிதலூகிகர்களாள், பரந்த -
விஸ்தீர்ணமான, ஜ்ஞானசக்த்யாதிமிரதிசயிதரான வென்றபடி. தெய்வமும்-

ஆ-கிரி சंहननं भीमं श्वेततीक्ष्णोऽग्रं दंष्ट्रिणम् । विद्युदग्निं प्रतीकाशं मादित्य-
समतेजसम् । पीनवृत्तायतं स्कन्धं दृप्तशार्दूलं गाम्भिनम् । पीनोन्नतं कटी देश-
वृषलक्षणमूर्जितम् । रूपमास्थाय विपुलं वाराहमजितो हरिः । पृथिव्युद्धरणार्थाय
प्रविवेश रसातलम् रसातलजले मग्नां रसातलतल गतः । प्रभुर्लोक हिता-
र्थाय दंष्ट्राग्रेण जहार गाम् ।” इत्यादि वाक्यसिद्ध सर्वेश्वरत्व सूचकं निखिल
जगन्निगणोद्धारण क्रमणोद्धारणादि नारायण दिव्य चैष्टितங்களைக் கண்டு
இவனே சர்வோசுர னென்றறிய மாட்டுகிறீர் ! அவனல்லது மற்ற
ஹேரு தெய்வமில்லை, உண்டாகில் அதை ஒரு சமாணத்தாலே
சாடியுங்கோள் என்கிறார். 3

இ— மாதிய சமதேசம் ” என்றது மீல வந்தே஽பி பாசுரத்வ பரம். வுப
லக்ஷணம் ஐம் ஸரூபம், “வேத யஜ்ஞமயம் ரூப” மென்றதிதே. வாசுர சித்த என்றது-
நிபரணாடிகளுக்கே விசேஷணம் । பாட்டில் பூர்வீகத்தை யுரைக்கிறார்
(நிபிலேத்யாடியால்) பேசுமினே என்கிறதற்குத் தாத்ரய மருளிச் செய்
கிறார். (உண்டாகில் இத்யாடியால்) 3

சு- தேவஜாதியையும், சர்வதேவர்களை யு மென்றபடி. பல்லுலகும்-பலவித
லோகங்களையும், படைத்து - சூழித்து, அன்று காலத்திலே, ப்ரதயகாலத்
திலே யென்றபடி. உடனே விழுங்கி - யுபபதேவ நிபரணம் பண்ணி
கரந்து - சூழிகால பரயந்த் ஸ்வகூஷியிலே நிறைத்து வைத்து, கரக்கை -
மறைக்கை, உமிழ்ந்து - உதிரணம் பண்ணி, சூழித்தென்றபடி.
கடந்து - த்ரிவிக்ரமனாய் க்ரமணம் பண்ணி இடந்தது - வராஹ ரூபனாய்
மூமியை உதிரித்தபடியை, கண்டும் - சாசுரங்களாலே விசதமாக
அறிந்திருக்கச் செய்தேயும், தெனியகில்லீர் - நாராயணனே சர்வோசுர
னென்றறிய மாட்டுகிறீரில்லை, அமரர்- ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், சிரங்களால்
- சிரஸ்ஸுக்களால், வணங்கும் - ஸேவிக்கும்படியான, திருக்
கூருகூரதனுள் - ஶ்ரீகூசுகா நகர யிலிருக்கிற, பரந்திறமன்றி - பர
னுக்கு பகாரமாயல்லது, திறம் - பகாரம் மற்று - வேறாயிருக்கிற, ஸ-
தந்ரமாயிருக்கிற வென்றபடி. தெய்வமில்லை - ஸப்தம் । பேசுமினே-
பேசுங்கோள், உண்டாகில் வந்து சொல்லுங்கோளென்றபடி. 3

அ - பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்
தேசமாமதின் துழந்தழகைய திருக்குகூரதனுள்
ஈசன் பாரோரவம் பறைதலென்னுவதி லீங்கியர்க்கே.

4

(பேச நின்ற) ப்ரஹ்மரூர்களுடைய சர்வீசுவரத்வம் அனுமானசித்தமிதேயென்
னில் அந்த அனுமானம் “தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமானு மயா பிஷ்டா ப்ரயாசித: |

நாலாம் பாட்டு

இ - கீழிரண்டு பாட்டுகளிலே சாமான்யசஷ்டத்தாலும் ஒன்றுந் தேவு
மென்கிற பாட்டில் விசேஷசஷ்டத்தாலும் ப்ரஹ்மாதினா ப்ரஹ்மகார்யத்வ தத்ரகாரா-
த்வாதிக்களைச் சொல்லுகையாலே அநீசுவரத்வ் சித்தமாயிருக்க இப்பாட்
டிலும் அவர்களுக்கு அநீசுவரத்வஞ் சொல்லுகை அநபேசித மன்றே
வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ப்ரஹ்மேத்யாடியால்) கீழ்ப்பாட்டுகள்
ப்ரஹ்மத்பாரம்ய வோதனமாத்ரபரங்களுள்ளும் இப்பாட்டு பரோக்தானுமான தூஷணபர
மென்றும் சூசித மாயிற்று. இங்கு அனுமானங்களாவன; ப்ரஹ்மா சர்வீசுவர:,
ஜகத்ச்ரஸ்ட்வாத், யன்னீவ் தன்னீவம், யதா குலாலாதி: - ருத்ர: சர்வீசுவர:,
ஜகத்ச்ஹாரக்ஷமத்வாத், யன்னீவ் தன்னீவம், யதா:ஸதாதி:, என்கிற வ்யதிரேகிகன்.
யதா - சித்த்யாதிக்கம் சகர்த்ருகம், கார்யத்வாத், யதவத் என்று சாமான்யேன ஒரு
ஜகத்கர்தாவை சாதித்து ஶ்ருதியில் “யாதா யதாபூர்வமகத்பயத்” இத்யாதி விசேஷ-
சஷ்டங்களாலே இவ் இசுவரன் ப்ரஹ்மா வென்றதல்; இசுவரன் இசானன்
என்கிற விசேஷ சமாஹயையாலே ருத்ரன் என்றதல் கலிபக்கை. கபால
நன் மோக்கத்துக்கண்டு கொண்மின் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்
செய்கிறார் (அந்த அனுமானமீத்யாதி வாசித மென்னுமளவாலே) ப்ரஹ்மசுத்

ச - பேச நின்ற - சொல்லும்படி நின்ற, அத்பரஹ்மான நீங்கள்
இசுவரத்வேன சொல்லும்படி நின்றவர்களான வென்றபடி. சிவனுக்கும்
பிரமன் தனக்கும்-ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும், பிறர்க்கும் - மற்றுமுள்ள
தேவதேகளுக்கும், நாயகன் - நாயகன், அவனே - உபநிஷத் ப்ரசித்தான
நாராயணனே, கபால நன்மோக்கத்து - கபாலத்தினுடைய நல்ல

ஆ — ததஸ்தேந் ஸ்வகம் பார்வ நகாப்ரேந விதாரிதம் । மஹதீ ஸ்ரவதீ தாரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்துதா । ந சம்பூர்ண கபால து துஹி மஹ்நுத தர்ஷனம் । திவ்யம் வர்ப் சஹஸ்ரம் து சா தாராத்ர ப்ரவாஹிதா । ததோஹ சமநுபாஸ்தோ அவிஸ்ருக்தம் மஹாஸயம் । அவஸ்தித: ஸ்வகே ஸ்தானே ஷாபஸ்த்ர விஐதோ மம । விஷ்ணுப்ரஸாதாத் சுஸ்ரோணி கபாலம் ததஸஹஸ்ரதா । ஸ்புடிதம் வஹுதா யாத் ஸ்வப்ரஸுதம் தநம் யதா । ததஸ்ய ஷக்ரோ தேவ ஸ்த்வந்நதகை வ்யாகுலீக்ருத: । ஜகாத ஷரணம் தேவம் வாஸுதேவ மஜம் விஸ்நும் । ததஸ்ய ப்ரஐவான் தேவ: ஸ்ருஷ்வான் ஷுஷ்கரேவதீம் । யா பபௌ சகலம் தेषா மந்நகானா- மஸூக ஷ்ணாத் । “ப்ரஹ்மணாஹம் பூரா ஸ்ருஷ: இத்யாதி ஷாஸ்த்ர வாதித மாகைபாலே உங்கனால இஸ்வரத்வேந ஸௌல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மரூபாதிகளுக்கும் நாயகன் அந்த நாராயணனே என்கிறார்.

இ-மहाசயம்-அவிமுக்தாஹ்யம் மஹாஸ்தானம், வாரணஸீ ஷ்வேத்ரமித்யर्थ: । ராமோபநிஷதி
வாரணஸீப் ப்ரஸ்துத்ய “அவிமுக்ते தவ ஷ்வேத்ரே” இதி வचनात् । விரிஷ்யஸ்ய ச்வபுத்ரஞ்ஜெய
சிர்ஸ்கத்வமும் ருத்ரஸ்ய தஞ்ஜெத்னஜன்யபாபாக்ரான்தத்வமும் மஃவதா தத்ரிமோచനமும்
தயோர்நாஸ்வர்த்ய சாதக மென்று கூருத்து. ருத்ரஸ்ய பாதகவிமோचनத்தை கச்
சொன்னது தீத்யபீடாபாபத்ரிமோചကत्वத்திற்கும் உபலக்ஷண மென்று நினைத்
தருளிச் செய்கிறார் (ததஸ்ச ஸங்கர இத்யாடி) ஸுக்ரேவதி. சரகட்டை,
பேச நின்ற என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம் மருளிச் செய்கிறார். (உங்களால்
இத்யாடியால்)

சு— மோक्षத்திலே, “கபாலம் தத்சஹஸ்யா । ஸ்஫ுடிதம் வஹுஷா யாத” மென்று நன்றாக கபால மோक्षத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே என்றபடி. கண்டு கொண்டின் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோள் - தேச - தேஜஸ்மான, மாமதின் - மஹாபாகாரத்தாலே, குழந்து- ப்ரவீணமாய், அழகாய் - சுந்தரமான, திருக்குருகூரதனுள் - ஶ்ரீகூருகாபுரியிலிருக்கிற, ஈசன் பால் - சர்வீசுவரன் விஷயத்திலே, பால் என்று சப்தமய்யேத்யயம். ஓர் - வக்து' யோக்ய மல்லாத, அவம்-அவதத்தை, ஶ்ரீசுவரத்வத்தை யென்றபடி. பறாதல் - சொல்லுகை, இலிங்கியர்க்கு - லைங்கிகர்க்கு, லிங்கம் - ஶ்ருமானம், ஶ்ருமான ப்ரதான ஹேதுகர்க்கு கென்றபடி. என்னாவது? என்ன ப்ர யோஜனத்தை உடையதாகக் கடவது, நிரயங்க மென்றபடி.

௫ — இலிங்கத்திட்ட புராணத் தீருஞ் சமணருஞ் சாக்கியரும்
மலிந்து வாது செய்வீர்களு மற்றுத் தெய்வமுமாகி நின்றும்
மலிந்து செந்தெந் கவரி வீசுந் திருக்குகூரதனுள்
பொலிந்து நின்ற பிரான் கண்ட ரொன்றும் பொய்யிலை போற்றும்னே. 5

௫ — (இலிங்கத்திட்ட) லீங் புராண நிபுரான நீங்களும் மற்றும்
शाक्योऽलूक्याश्चराद क्षरणक कपिल पतञ्जलि मतानुसारिकளானவர்களும்
மற்று முங்களுடைய தீவங்களுமெல்லாம் நாராயணாत्मகம் । இவ்வர்த்
தத்தில் ப்மாண மென்னென்னில், अन्तः प्रविष्टशशास्ता जनानां सर्वात्मा अह
भवो भवन्तश्च सर्वं नारायणात्मकम्. तच्चान्तरात्मा मम च ये चान्ये देहि संज्ञिताः”
இத்யாதிவாக்யங்கள், ஆதலாலவனை அப்ரியுங்கோளென்கிறார். 5

ஐந்தாம் பாட்டு

இ — சமணரும் சாக்கியரும் மலிந்து வாது செய்வீர்களு மென்கிற
தற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (शाक्येत्यादियाः) शाक्यो बौद्धः
उलूक्यः-कणादः, क्षरणको-जिनः, अनुमानं शास्त्रवाधित मांशालुम् லீங்
புராணாதி சாஸ்த்ரங்களாலே தானே சூதாதிக்கு பரத்வ் சாதிக்கிறே
மென்பாரை நிரசிக்கிறாரென்று சங்கித சூத்ரீ । பொலிந்து நின்ற
பிரான் நுந்தெய்வமுமாகி நின்றனென்கிற சாமாநாஹிகரணத்துக்குத்
तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (नारायणात्मक मென்று) ஒன்றும் பொய்
யில்லை பென்றது ஸோக்யை ப்மாண ப்ரதர்ஸந பர மென்று காட்டுகிறார்.
(இவ் அய்த்திலே இத்யாடியால்) போற்றும்னே யென்கிறதற்குத்
तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (ஆதலால் இத்யாடியால்) 5

௫ — செந்தெநல் - சிவந்த தெல்லானது, மலிந்து - அபிவூதமாய்
கவரி வீசும் - சாமர் வீசா நிற்கிற புலபாக விநயங்களான செந்
தெற்கள் பவநாக்ஷிபதசிரஸ் ஸுகளாயசைகிறபோது சாமரம் வீச
கிறுப்போலிருக்கிறதென்று கருத்து. திருக்குகூரதனுள் அசைநங்
களான செந்தென்களுங்கூட வெம்பெருமானுக்கு சாமரம் வீச
கிறதென்னும்படி வேணவ ஶ்ரீயை யுடைத்தான குகா நகரியிலே,
பொலிந்து நின்ற - परिपूर्णாய் நின்ற, பிரான், ஸபகாரகன். இதுக்கு

ஆ— போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டுமையின்னே
தேற்றி வைத்த தெல்லீரும் வீடு பெற்றோலுலகிடுகை யென்றே
சேற்றிற் செத்தெந் கமலமோங்கு திருக்குகூரதனுள்
ஆற்ற வல்லவன் மாயக்கண்ட தறித் தறித் தோடும்வே. 6

ஆ—(போற்றி)இப்படி நாராயணனே சர்வநியந்தா வாகில், தன்னைவே
ஆசிரியிக்கும்படி எங்களைப் பண்ணுதே வேறொரு தீவங்களை ஆசிரியிக்
கும்படி பண்ணுவானேனென்னில், பேணப்பறத் திட்டும்மை
யின்னே தேற்றி வைத்ததெல்லீரும் வீடு பெற்றால் சதசர்கம் யுக
ஜ்ஞுக்கள், தசர்கமானுயுள பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான விந்த

ஆறாம் பாட்டு

இ — மகாவதாரமயோபயுக்த யுக்தி:ளொன்றுஞ் சொல்லாதனிப்பாட்டு
இத்திருவாய்மொழியிலே சந்தாமாமே வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(இப்படி இத்யாதியால்) உலகில்கை யென்றே யென்கிறதற்குத் தாத்ரய்
மருளிச் செய்கிறார் (சதசர்கமீத்யாதியால்) சித்தமந்திரம் யென்கிறதற்
குப் பண்ணியருளினு னென்கிறதோடே ஸ்வயம். ஆற்றவல்லவன்

ச—ஆகி நின்றனென்கிறதோடே ஸ்வயம். இலிங்கத்து-லிங்கவிபரத்
திலே, இட்ட - இடப்பட்ட, சமர்க்கப்பட்ட, சிவலிங்க மாஹாத்மயர
மாக ரவிக் கப்பட்ட வென்றபடி. புராணத்தீரும் - புராணத்தை ப்மாண
மாக வுடையரான நீங்களும், சமணரும் - ஜைனர்களும், சாக்கியரும்
சாக்யரும், வுடையர்களுமென்றபடி. மலிந்து - சூக தகங்களாலே உதன
ராய்,மற்றும் வாது செய்வீர்களும் -வாதம் பண்ணுகிற மற்றுமுள்ள
நீங்களும், நையாடிகாடிகளைச் சொன்னபடி. நும் தெய்வமும் உங்க
ளுடைய தீவங்களும், ஆகி நின்றான் கண்டார் - இவை யித்தனைக்
கும் அந்தராத்மாவாய் நின்றான் கிடரென்றபடி. ஒன்றும் பொய்யில்கை -
இவ் வய் மெல்லாம் ப்மாணசித் த மென்றபடி: போற்றுமின் - அவனை
ஸ்துதியுங்கோள், போற்றுகை ஸ்துதிக்கை. ஆசிரியுங்கோளென்றபடி.

ஆலாகமயாதி அறியுமென்று இந்தலோகமயாதிசுத்யவ்யமாசு அஸத்கம்காரிகளான வங்களை யந்த அஸத்கமானுபுணமாசு வீப்படி தேவதான்தரத்தை ஆத்யயித்து சம்சரிக்கும்படி சர்வசக்தானுண பரமபுருஷன்தானே பண்ணியருளினான் ஆதலாலித்தை யறிந்தறிந்து சம்சாரநிவृத்தி பூர்வகமான பரமபுருஷ கௌரியாமாசு அவனை யீண்டெனச் சென்று ஆத்யயியுங்கோளென்கிறார். 6

இ - மாயங்கண்டாரதென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அஸத்கம்காரிகள் இत्याதி பண்ணியருளினு னென்னு மளவாலே) அதில் சம்சரிக்கும்படி யென்னுமளவாலே போற்றி இत्याதி தேற்றி வைத்தது இயந்தத்திற்கு அங்கும் தர்சித மாயிற்று. சர்வசக்தி சத்யத்தாலே ஆற்ற வல்லவனென்றது வ்யாக்யாதம். அறிந்தோடுமினே யென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இந்த சம்சாரேत्याடியால்) 6

ச - மற்றோர் தெய்வம் - வேறேயொரு தீவத்தை, போற்றிப்பேண - ஸ்துதித்து ஆதரிக்கும்படி, புறத்திட்டு - எம் பெருமானுக்குப் புறம்பிலே வைத்து, பரவடிமுக ராக்கி யென்றபடி. உம்மை - அஸத்கம்காரிகளான வங்களை, இன்னே - இப்படியே, தேற்றி வைத்தது - விவரிப்பித்து வைத்தது, எல்லோரும் - அஸத்கம்காரிகளான நீங்கொல்லாரும், வீடு பெற்றால் - மோட்சத்தை யடைந்தால். உலகில்லை யென்று - லோகமயாதி யில்லாதே போமென்று, “புण्या - ஸுயம் பாபாஸ் து. வ மென்கிற மயாதி போ மென்று நினைத்தென்றபடி. அவதாரண மின் அங்கத்திலே சம்சய மில்லை யென்கைக்காக. அது உங்களை யிப்படி பண்ணினது, இதுக்கு மாயமென்கிறதோடே அவ்யம். சேற்றில் - சேற்று நிலத்தில், செந்நெல் - சிவந்த நெல் களும், காமலம் - தாமரவர்களும், ஒங்கு - வளரும்படியான, திருக குருகூரதனுள் - திருகூரபுரியிலிருக்கிற. ஆற்றவல்லவன் மாயங்கண்டார் - மிகவும் ஸக்திமானுணவனுடைய ஆத்யய் சேத்யம் கிடார், ஆற்றவென்றது - மிகவு மென்றபடி. வல்லவன் - ஸக்திமானு அறிந்து - இப்படியுங்களையவன் மோஹிப்பிக்கிருனென்னு மிடத்தை தெளிந்து, அறிந்து - ஜானயுகராய், பரிபுத்திரூப ஜான யுகராயென்றபடி, ஓடுமின் - ஓடுங்கோள், சிவமாக சம்சாரத்தை அநிசுமியுங்கோ

ஓ— ஓடி யோடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து மற்றோர் தெய்வம்
பாடியோடிப் பணிந்து பல்படிக்கால் வழியேறிக் கண்டி
கூடி வாவவரேத்த நின்ற திடுக்குக்கூதனுள்
ஆடு புட்கொடி யாதி ழுத்திக் கடிமை புதுவதுவோ.

7

ஆ— (ஓடியோடி) தேவதான்தரத்தை அப்யயித்தால் மோஷாதி ப்ரயோஜனங்
கள் சித்தியாதோ வென்னில், இவ்வளவும் வரவில் அநாதிகால
மெல்லாம் தேவதான்தரத்தை அப்யயித்தென்ன ப்ரயோஜனம் பெற்றீர்? ஆன
பின்பந்த தேவதான்தரங்களை விட்டுப் பெல்லிந்து நின்ற ப்ரான் திருவடி
களை அப்யயிப்பதென்கிறார்.

7

ஏழாம் பாட்டு

இ— बहुजन्मங்களை யெடுத்து தேவதான்தரங்களை அப்யயியுங்கோளென்
கிறவில் அநுவாதம் வ்யய் மன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (தேவதா-
ந்தரத்தை இத்யாதியால்) இந்த ஶக்ஷைய பரிஹரிக்கையிலே தாத்பய்யமாக
யாலே சப்ரயோஜன மென்றதாயிற்று. ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து
என்கிறதற்குத் தாத்பய்ய மருளிச் செய்கிறார் (இவ்வளவும் இத்யாதியால்)
மற்றோர் தெய்வம் இத்யாதியை சங்க்ரஹிக்கிறார் (தேவதேயாதியால்) கண்டி
ரென்கிறதற்குத் தாத்பய்ய மருளிச் செய்கிறார் (என்ன இத்யாதியால்)
பூர்வாஹ்த்துக்கு கலிதாத்த மருளிச் செய்கிறார். (ஆன பின்பு இத்யாதியால்)
துரியபாதத்துக்குத் தாத்பய்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெல்லிந்து நின்ற
இத்யாதியால்)

7

ச— ளென்றபடி. சன்சாராதிஶ்ரமணாத்த ஶீஶ்ரமாக ப்ரபுத்தியைப் பண்ணுங்
கோளென்று வாச்ய தாத்பய்யம்.

6

ஓடியோடி - “கதாஶதம் காஶ காஶ லபந்தே” என்கிறபடியே நின்ற
விடத்திலே நிலலாமே யோடித்திரிந்து, பல பிறப்பும் - बहुविध
யோனி களிலும், பிறந்து ஜனித்து, மற்று - अगद्यद्वयतिरिक्त மான, ஓர் -
वस्तु योग्य மல்லாத, தெய்வம் - श्रद्ध ईवத்தை, பாடி - प्रीति யாலே

அற— புக்கடிமை யினுற்றங் கிணக்கண்ட மார்க்க ண்டேயனவனை
தக்க பிரானு மன்னுய்யக் கொண்டது நாராயணனருளே
கொக்கலி தடந்தாழை வேலித் திருக்குருகூரதனுள்
மிக்க வசதிப்பிரானிற்க மற்றெத் தெய்வம் விளம்புதிரே.

8

அக— (புக்கடிமையினால்) ருட்னை ஆசிரியத்தன்றே மாக்ஷேயன் சாமி-
லபிதம் பெற்ற தென்னில், அவனும் சாமிலபிதம் பெற்றது, நாராயண

எட்டாம் பாட்டு

இ— கரால மோஷாதி களாலே ருட்னுக்குங் கூட ரக்ஷனையிருக்கக்
கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட நாராயணனுக்கு மாக்ஷேய ரக்ஷண மோர் அதிசய
மாகச் சொல்லப் பற்றாதிருக்கவத்தைச் சொல்லுகை யிங்கே அசங்கத
மன்றே வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (ருட்னை இत्याடியால்) ருடாடிகள்
மோஷர் கொடுக்க மாட்டாராகிலும் பயोजनाஸ்தரங் கொடுக்கக் கண்-
டோமே யென்ன, அதுவும் நாராயணாதின மென்கிற தாகையாலே
சங்கத மென்றதாயிற்று. உய்யக்கொண்ட தென்கிறதின் அர்த்தத்தைக்
காட்டுகிறார். (சாமிலபிதம் பெற்றதென்று)(நாராயண னுடைய இत्याதி)

அ-- பல் படி கால்-வஹு பகாரமாக, வழி-தத்தேவதாராதின விதாயக சாஸ்த்ரங்
களை, ஏறி - உத்தரோத்தரம் ஆசிரியத்து, கண்டார், தத்பலத்ததைக்
கண்டிகோள், சார மாயிருப்பதொரு பல மின்றிக்கே யெழுந்ததை
நீங்களை கண்டிகோளென்றபடி. ஆதலாலத்தை விடுங்கோ
ளென்று கருத்து. வானவர் - உங்களுக்கு தேவங்களான இடாடிகள்.
கூடி - சங்கீர்த்தராய்க் கொண்டு, ஏத்த - சூதிக்கும்படி, திருக்குரு
கூரதனுள் நின்ற, திரு நகரி யிலே நின்றவனான, உங்களுடைய
தேவங்கள் செய்கிறதைக் கண்டாகிலும் நீங்களுமவனை ஆசிரியயுங்
கோளென்று கருத்து. ஆடுபுட்கொடி - பகவதனுமவரிதி யாலே யாடு
கிற ருட்னை பவஜமாக வுடையனான, புள் - பக்ஷி, இங்கே ருட்னைச்
சொல்லுகிறது. கொடி - பவஜம், ஆதி - ஜகத்காரண பூதனான,
மூர்த்திக்கு - சாமிக்கு, அடிமை புகுவது - தாஸத்தை அங்கீகரிப்பது,
தாஸத்தை அங்கீகரிப்பதுகோளென்றபடி. புகுவதென்றது - பாவி விதி-
லிஹு பயோகஸ்தானியம்.

7

ஆ—துஸ்தக் துரபஹவ் ஸ்ரூப ரூப குண விசூதிகஞ்ஞன பரமபுருஷனெழுந்தருளி யிருக்கிற திரு நகரியை ஶாஸ்திரியங்கோள் உஜ்ஜிவிக்க வேண்டியிருந்தி கோ ளாகிலென்கிறார்.

9

இ— யால்) அளந்து காண்டற்கரியனாகிய வென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (துரபஹவேत्याடியால்) உளங்கொண் ஞானத்து வைம்மினென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிறார் (ஶாஸ்திரியங்கோ ளென்று) உய்யக்கொண்டுபோகுறி வென்கிறதை யுரைக்கிறார், (உஜ்ஜிவிக்க ஐत्याடியால்)

9

ஈ நகரி யிலிருக்கிற, மிக்க - சர்வாங்கஞ்ஞன, ஆதிப்பிரான்னிற்க - காரணபூதஞ்ஞன உபகாரகன் நிற்கச் செய்தே, மற்று - தத்யதிரிஶ்ரமான். எத்தெய்வம் - எந்த டேவத்தை, விளம்புதிர் - சொல்லுகிறிகோள், விளம்புகை. சொல்லுகை. கொண்டாடுகிறிகோளென்றபடி. 8

விளம்பும் - சொல்லப்படா நிற்கிற, ஶ்ரத் தாத் தாரமாயிருக்கிற வென்றபடி. ஆறு சமயமும்-காபில பாதஜ்ஜல காணாத் சௌத ஜீன பாஸு-பதாஶ்ய வேத வாஶ்ய ஶத் தமயங்களாலும், மற்றும் அவையாகியும் - மற்று முள்ள தாத் தமயங்களாலும், மாயாவாத் திரிஷ்வர மீமாஸகாத் துஶ்ரீ மதங்களாலு மென்றபடி. தன்பால் - தன் விஷயத்திலே, அளந்து காண்டற்கு - பரிஶ்ரேஶித்துக் காண்கைக்கு, அரியனாகிய - அஸக்ய ஞ்ஞன, ஆதிப்பிரான்மரும் - காரண பூதஞ்ஞன உபகாரகன் பொருந்தி ஶசிக்கும் தேசமான, இது குருகூருக்கு விசேஷனம், வளங்கொள் - சங்-த்யுக் தங்களான, தண் ஶீதலங்களான, பஜீன - கழனிதளாலே, பஜீன யென்று கழனிக்குப் பெயர். குழந்து - பரிஶ்ரமாய், அழகாய் - ஶோஶமான, திருக்குருகூரதனை-ஶ்ரீ கुरुகாபுரியை. இதுக்கு வைம்மினென்கிறதோடே ஶ்வயம். உம்மை - உங்களை உய்யக் கொண்டு போக - உஜ்ஜிவிப்பித்துக்கொண்டு நடக்க, உறில் - அபேஶிக்கில், உறுகை - அபேஶிக்கை, உளங்கொள் - உள்ளத்தாலே கொள்ளப் பட்ட, தானஸ்தான வென்றபடி. ஞானத்து - தானத்திலே, வைம்மின் - வையுங்கள், திரு நகரியை தனஸா ஶ்யானிக்க வமையும் உஜ்ஜிவிக்கைக் கென்று கருத்து.

9

மு — உறுவதாவ தெத்தேவு மெவ்வுகைங்களு மற்றுந் தன்பால்
மறுவின் மூர்த்தியோடொத்தித்தனையு நின்றவண்ண நிற்கவே
செறுவிற் செந்நெற் கரும்போடோங்கு திருக்குருகூரதனுள்
குறிய மாணுருவாகிய நீள் குடக் கூத்தனுக்காட் செய்வதே. 10

ஆ — (உறுவதாவது) சுவாசாஸாரண விஐஹம் போலே விஐயமான
சவ்ஜாததையு முடையனாய் அஜஹ்ரஸ்வ சாவனாய்க் கொண்டு செறுவிற்
செந்நெற் கரும்போடோங்கு திருக்குருகூரதனுள் நின்றகுளின
குறிய மாணுருவாகிய நீள் குடக் கூத்தனுக் காட்செய்வதே யுறுவ
தாவதென்கிறார் 10

மத்தாம் பாட்டு

இ — எத்தேவும் இத்யாதி மூர்த்தியோடு இத்யந்தத்துக்குத் தாத்ப்யம் மருளிச்
செய்கிறார் (சுவாசாஸாரணேத்யாடியால்) இத்தனையு நின்ற வண்ண நிற்க
வேயென்கிறதற்குத் தாத்ப்யம் மருளிச் செய்கிறார் (அஜஹ்ரஸ்வ இத்யாடியால்) 10

ச — எத்தேவும் சவ் தீவங்களும், எவ்வுகைங்களும் - சர்வலோகங்களும்.
மற்றும் - மற்றுமுள்ள சவ் வஸ்துக்களும், தன் பால் - தன்னிடத்திலே
தன் स्वरூபத்திலே யென்றபடி. மறுவில் - நிரவயமான, மூர்த்தி
யோடு ஒத்து - திவ்யமஹாலவிஐஹத்தோடு சதஷமாய், தவ்விஐய மா
யென்றபடி. இத்தனையும் - இவ் வஸ்துக்களெல்லாம், நின்ற
வண்ணம் நிற்கவே, இருந்தபடியே இருக்கும்படியாக, தனக்
கிவை விஐயமான நிலைகுலையாமலே என்றபடி, அஜஹ்ரஸ்வ சாவனாய்க்
கொண்டென்கை. செறுவில் - நன்றாக விளையத்தக்க நிலங்
களிலே, செறுவு - விளை நிலம், செம் நெல் - சிவந்த நெல்லுக்கள்
கரும்போடு - டீஜுக்களோடே, ஓங்கு - வளரும்படியான, திருக்
குருகூரதனுள் - திருநகரியிலிருக்கிற, குறிய மாணுருவாகிய - வாமன
வஜ்ஜாநி ரூபமான, நீள் குடக்கூத்தனுக்கு - தீய்மான குடக்கூத்தை
யுடையவனுக்கு, குடக்கூத்து தீய் மாகையாவது அது சர்க்கா-
லுக்கு மோகமான மாஹ மன்றிக்கே, மேல் - சர்க்காத்திலும் கேழ்க்கு

அ — ஆட்செய் தாழிப் பிராணைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர் நகரான்
நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்
வேட்கையாடி சொன்ன பாடலையிரத்துளிப்பத்தும் வல்லார்
மீட்சியின்றி வைகுத்த மாதகர் மற்றது கையதுவே,

11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஆ — (ஆட்செய்து) भगवत्कैङ्कर्यातिशीतला मृतमय तटाकावगाहन
सुप्रसन्नात्म स्वरूप गात्रनिरतिशय सुगन्ध विकसत्केसर मालालङ्कृतवक्षः स्थित
राशेन आழ்வார் परम पुरुष विषय निरतिशय भक्तिबाले சொன்ன

நிகமனம்

இ — विरक्तराशेन आழ்வார் நாட் கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினனென்று
தமக்கு வகுலாமரணத்வ் வளிக்கை அசङ्கத மன்றே வென்ன, கீட்யர்ச
லாப ஜன்ய ச்வஜ்வல்ய வர்ண மூவேன ச்வச்ய ஞ்மயதையை அநுசங்நிக்கையிலே
சாட்பய் மென்று காட்டுகைக்காக ஆட்செய்தென்று சொல்லப்பட்ட
கீட்யர்த்தை அமृतதடாகமாக ரூபிக்கிறார் (மகவத்யாடியால்) ஆழிப்
பிராணைச் சேர்ந்தவனென்றது மகதாட்யபரமாய் சுபசந்ந ச்வரூபக்தவாதி-
பர மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (சுபசந்நேச்யாடியால்) இங்கு

அ — மவர்களுக்கெல்லாம் மோய் மாயிருக்கை, ஆட்செய்வதே-கீட்யம்
பண்ணுகையே, உறுவது - உசித மானது, ஆவது - சுகரமானது
கீட்யம் பண்ணுகையே உசிதமும் சுகரமு மென்றபடி.

10

ஆட்செய்து-பரவோபதேசரூபமான வாசிககீட்யர்த்தைப்பண்ணி, ஆழிப்
பிராணைச் சேர்ந்தவன் - வகவரணை உபகாரகனைக் கிட்டினவரான,
இங்கு கிட்டுகை சதாராகை, அவனைப் போலே மானந்ந நிமீரராகை
யென்றபடி. நாட்கமழ்- அமினவ பரிமலமான, நாளென்று நூதன வாசகம்,
கமழென்று பரிமலம். மகிழ்மாலை மார்பினன் - வகுல மாலைகைய
வகஸ்ஸிலே யுடையவரான, வண்குருகூர் நகரான் - விலகணகூரகா-

ஆ - வாயிரத்துளிப்பத்தும் வல்லார்க்கிது வல்லராமதுவே பரம
பாடியும், மற்று திருநாடுவேண்டியிருக்கில் அது இவர்கள் கைய
தென்கிறார்

11

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ - ஷாட்ம ஷட்யம் ஸ்வஷட்யபரியம். ஸ்வரூபஸ்ய சுபுரஸந்நத்வம் நிரதிஷய ஹ்யபந்நத்வம் ।
நாட்மஸ்ய சுபுரஸந்நத்வம் நிரதிஷயயுஜ்வல்யாபந்நத்வம் । சுபுரஸந்நாட்ம ஸ்வரூப ஷாட்மஸ்ய
அலங்குத வக்ஷ:ஸ்யலக்ஷ்யேதி விபரஹ: । நாட்மமழ் மகிழ் மலை மார்பின
னென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நிரதிஷயேத்யாத்யால்) கேசரம் - வகுலம்,
வேட்கையா லென்கிறதை யுரைக்கிறார் (பரமேத்யாத்யால்) மற்ற
தென்று வைகுந்த மா நகரை ஫லாந்தர மாகச் சொல்லுகையாலே
இத்திருவாய் மொழியறிகையே முந்தின ஫ல மென்று வ்யஜ்ஜதமா
கிறதென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (இது இத்யாத்யால்)

11

ச - நகரி நிர்வாகராண, மாறன் சடகோபன் - மாறனென்கிற குடிப்பே
ருடையவரான ஆழ்வார், வேட்கையால் சொன்ன - ஷகவத்யாமி
நிவெசத்தாலே அருளிச்செய்ததான, வேட்கை - அபிநிவெசம். பாடலா
யிரத்துள் - காது சஹசுத்திலே, இப் பத்தும் வல்லார் - இப்பத்து
பாட்டுகளையும் ஷப்யசித்தவர்களுக்கு, மற்றது - எதத்காஷ்யாஸ ஸ்வரூப
஫லத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதான, மீட்சியின்றி - புனராவுதி ரஹி
மான, வைகுந்த மாநகர் - வைகுந்த மஹா நகர மானது. கையதுவே -
கரஸ்யந்தானே, மற்றது என்கிற விசேஷத்தாலே எதத்காஷ்யாஸம்
புதம ஫ல மென்று தோற்றுகிறது.

11

அதி:

॥ ட்ரிமி஑ி஑ிபநிஷதாதுப்ய ரத்நாவலி: ॥

ஒன்றுந்தேவும்

कल्पान्तेऽपि स्थितत्वात् सकल सुरगण स्रष्टृ भावाज्जनानाम्
रक्षाद्यापादकत्वा च्छिव विधिभरणात् सर्व देवात्म भावात् ।
तत्तत्कर्मानुरूपं फलवितरणतो वैनतेय ध्वजत्वा
न्मार्कण्डेयावनादेः प्रभुमथ शठजित्प्राह सर्वामरोच्चम् ॥

(कल्पान्तेऽपि स्थितत्वात्) ஒன்றுந்தேவும் இயாதி - ஢஢ாபலயத்திலும்
தானொருவனுமே யிருக்கையாலும், சகல சூரண சூடூ ஢ாवात्) நாடி
நீர் வணங்குந்தெய்வமும்மையு முன் படைத்தான் ஢஢ாதினான
தேவதைகளையும் சூடித்தவனாகையாலும், (जनानां रक्षाद्यापादकत्वात्)
பரந்த தெய்வம் இயாதி - ஢லயாத்தது வந்தவாறே எல்லாரையுந்
திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து பின்பு வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து
ஏவாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகையாலும், சிவவிதி ஢ரணாது) பேச
நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே.
மஃகூட்டம ச஢்ரண கபால திரிமோचनाதிகளைப்பண்ணி ஢஢ா஢ுதூர்களை ஢ரிக்
கையாலும் (सर्व देवात्म भावात्) மற்றுந்தெய்வமுமாகி நின்றான். சர்வதேவர்-
களுக்கும் ஢ந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலும், ததத்கர்மானுரூபம் ஢லவிரணத:)
எல்லீரும் வீடுபெற்றாலுலகில்லை யென்றே - சாஸ்திரமயாதை குலை
யாதபடி கர்மானுரூபமாக ஢லபதான பண்ணுகையாலும், (वैनतेयध्वजत्वात्)
ஆடுபுட்கொடியாதி முர்த்திக்கு - விரோதி நிரசன சிலனான பக்ஷிஸ்வரகை
஢வஜமாக வுடையனாகையாலும், (मार्कण्डेयावनादेः) ஢ாதிசவத்தாலே
஢பரிசித்தவாஸ்யய்வேடித்தவங்கள் சங்கூதிதங்கள். புக்கடிமையினால் இயாதி-
அளந்து காண்டற்கரியனாகிய நீள் குடக்கூத்தனுக்கு - ஢ுதூகை
஢ாஸ்யித்த மாக்ஷண்டேயகை ஢ுதூன் தன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்க
அவகை ரக்ஷிக்கையாலும், ஢பரிசித்தனாகையாலும், ஢வதரித்தருளி
஢ஸ்யய்வேடித்தங்களைப் பண்ணுகையாலும் ஢ாஸ்திரரக்ஷனாய்மாக ஢ூகூரகா-
புரியிலே ஢ாபூந்தருளியிருக்கிற பொலிந்து நின்ற பிரானே சர்வ தேவதா
சார்வ ஢ும என்னு ஒன்றுந்தேவு மென்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார்
உபபாதித்தருளினுரென்கிறார்.

नित्यैश्वर्यं तु तुर्ये सहज बहुलसद्भोग्य मन्यान्य सक्तम्
 क्लेशापादिस्वतुल्यं स्वजन कृत कृतार्थी कृति स्नेहिवैद्यम् ।
 संयुक्तं सद्गुणौघै स्स्वजन परिहतोपेक्ष्य मिष्टार्थरूपम्
 श्रेष्ठं निश्शेष भोग्यादमनुत शतके देवता सार्वभौमम् ॥ ५८ ॥

இப்பா 4 துரிய சதகத்தில் பத்து தசகங்கள் லும் प्रतिपादितங்களான மயங்களை சஹஜத்திருளிகிறார்.

नित्यमान ऐश्वर्यத்தை யுடையனுமாய், सहजங்களாய் बहुविदங்களான भोग्य वस्तुக்களை யுடையனுமாய், आश्रितரை விட்டுப்பிரியாதே अन्योन्य सक्तனுமாய்; विरह समयத்திலே क्लेशावहங்களான स्वकीय स्वसदृश पदार्थங்களை யுடையனுமாய் स्वश्रितரை कृतार्थராக்க வல்லனுமாய், தன்னிடத்தில் स्नेहத்தை யுடைத்தான போர்களுக்கும் தந்தனான वैद्यனுமாய், समीचीन गुण विशिष्टனுமாய், स्वाश्रितராலே परिहरிக்கப்பட்ட स्वोपेक्ष्य वस्तुக்களை யுடையனுமாய், अभीष्टமான पुरुषार्थ रूपனுமாய், सर्व देवता सार्वभौमனான லெம்பெருமானை சமஸ்த भोग्य वस्तुக்களையும் அதிசயித்த भोग्यतैयைய யுடையனாக துரிய சதகத்திலே ஆழ்வார் மடியவசித்தருளினாரென்கிறார்.

58

ஆழ்வாரெம்பெருமானார்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்

நாலாம்பத்து முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் (திருக்குடந்தை)
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன்

அருளிய
பகவத்விஷய ஸாரம்

இரண்டாம்பத்து
முன்றாம்பத்து

ஸ்ரீ :
பகவத் விஷயஸாரம்

2-ஆம் பத்து — முதல் திருவாய்மொழி

வாயுந் திரையுகளுங் கானல் மடநாராய்
ஆயு மம்ருலகுந் துஞ்சிலும் துஞ்சாயால்
நோயும் பயலைமையும் மீதூர வெம்மே போல்
நீயுந் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட் பட்டாயே. (1)

முதற்பத்தில் ச்ரிய:பதியான நாராயணன் ஸேவா யோக்யன் என்றார். இரண்டாம் பத்தில் அதிபோக்யன், (ப்ராப்யன்) என்கிறார். கீழே மணியை வானவர் கண்ணனை என்று நம்பி யுடைய ஸௌலப்யத்தையும் மேன்மையையும், திருமேனி அழகையும் அநுபவித்தார், இவைகளில் ஒவ்வொன்றே போதும் மேல்விழுவதற்கு. இவ்விஷயத்தை இப்போதே அநுபவிக்க வேணும் என்றும், அவன் திருமேனியை ஸம்ச்லேஷிக்கவேணும் என்றும் ஆசை பிறந்தது. அது நினைத்தபோது கிடைக்கவில்லை. அதனால் துக்கம் உண்டாயிற்று. அத்துக்கத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாள் ஒரு பிராட்டி. லீலோத்யானத்தில் (தோட்டத்தில்) புறப்பட்டுப்போய் அங்கே இருக்கிற பதார்த் தங்களைக் கண்டு அவைகளும் தன்னைப்போல் பெருமானைப் பிரிந்து துக்கப் படுகின்றன என்று நினைத்தாள். அவற்றுக்குமாகத் தான் நோவுபடுகிற பாசுரத்தாலே பேசுகிறார். இவர் முதற்பத்தில் அஞ்சிறைய மடநாரையில் இம்மாதிரி துக்கப்பட்டார். ஆனால் இங்கு அம்மாதிரி இல்லை. இன்னும் அதிகமான துக்கம். ஏனென்றால் அங்கு “பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப் போது அயர்ப்பிலன்” என்று விபவாவதாரத்தை ஆசைப்பட்டுக் கிடைக்காததால் வந்த துக்கம். இங்கு “நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற” என்று அர்ச்சாவதாரத்தை ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் வந்த துக்கம். விபவாவதாரம் நடந்தபோது நாமில்லை, பின்பு பிறந்தோம் என்று அத்துக்கத்திற்கு ஸமாதானம் ஏற்படலாம். பிற்பாடர்களுக்காகவே அவதரிக்கிற அர்ச்சாவதாரம் தமக்குக் கிடைக்காததால் ஸமாதானம் பண்ணமுடியாத துக்கம். இத்துக்கம் மிகவும் கனத்திருக்கும். முன்பு பகஷிகளைத் தூதுவிட்டு தரித்தாள், இங்கு அவைகளும் தன்னைப்போல் துக்கப்படுபவைகளாக நினைத்து அவைகளுக்குமாகத் தாம் நோவுபடுகிறார். முன்பு முப்பது பாசுரங்களால் அநுபவித்து ஏற்பட்ட துக்கம். இங்கு அதற்குமேல் எழுபது பாசுரங்களால் பலகுணங்களை அநுபவித்தபடியில்

அந்த வஸ்து கிடையாமையால் துக்கம் அதிகமாயிற்று. பகவத் விஷயம் பயிலப்பயில இனியது.

நாரை, அன்றில் பக்ஷி, கடல், காற்று, மேகம் சந்திரன் இருட்டு நீர்க்கழி விளக்கு இவைகளைப் பார்த்து இவைகளும் பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுவதாக நினைத்தார். நாரைப்பக்ஷி வெளுத்திருக்கும், அன்றில் பக்ஷி வாயலகு நெகிழ்ந்தவுடன் அழும். கடல் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி சப்திக்கும். காற்று அலைந்துகொண்டேயிருக்கும். மேகம் நீராய் நெகிழும். சந்திரன், குறைவன் வளர்வன். இருட்டு, பதார்த்தங்களைப் பார்க்க வொண்ணாது. நீர்க்கழி அலைவருவது போவதால் ஏறுவது இறங்குமதாயிருக்கும். விளக்கு இற்றிற்று எரியும். இவைகளுக்கு இப்படியிருப்பது ஸ்வபாவம். இதை ஸ்வபாவம் என்று அறியாமல் இவைகள் தம்மைப்போல் பெருமானைப்பிரிந்து துக்கப்படுகின்றன என்று நினைத்து அவைகளுக்குமாகத் தான் அநுசோகிக்கிறார். லோகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் பகவத் குணம் தாரகம் என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம். ஆகையால் துக்கப்படுகிறவர்கள் தங்களோடு ஸமமாக துக்கப்படுகிறவர்களைக் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கூப்பிட்டு துக்கத்திற்கு போக்குவிட்டு தரிக்கு மாப்போல் இவளும் கண்ணில் பட்ட பதார்த்தங்க ளெல்லாத்தோடும் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு நான் பட்டது நீ பட்டதோ என்று கூப்பிடுகிறாள். “அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:”, “உபதப்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராம்ஸி ச” பரிசுஷ்கபலாசாநி வநாந்யுபவநாநி ச’ சேதனாசேதனங்களெல்லாம் பெருமான் பிரிவில் விரஹாக்னியால் பீடிக்கப்பட்டது கண்டிருப்பதே. ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித்திருமகன் ‘ஸீதே ம்ருதஸ் தே ச்வசுர:’, பித்ரா ஹீநோஸி லக்ஷ்மண, என்று ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து கூப்பிட்டாப்போலே இவரும் அங்ஙனம் சோகிக்கிறார். கடல்கரையிலே மாம்ஸாஹாரத்திற்காக இருக்கிறதொரு நாரைப்பக்ஷியைக் கண்டு நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்தில் அகப்பட்டாயோ என்கிறாள். அலைகள் மேல்மேலும் போக மலைகள்போல் வருகிற அலைகளாலும் அசையாதபடி தன் மாமிசம் வரும் வரையில் கடற்கரையிலிருக்கும் நாரை, தன் நாயகனை நினைத்துக்கொண்டு எத்தனை துக்கங்கள் வந்தாலும் பொறுத்திருக்கிற நாயகியின் இருப்புபோலே நினைத்தாள். பகவத்தியானபரர் இருக்கு மாப்போல். ‘கிரயோ வர்ஷ தாராபி: ஹந்யமாநா ந விவ்யது: அபிபூய மாநா வ்யஸநை: யதா அதோக்ஷஜ சேதஸ:’ மலைகள் எவ்வளவு மழை பெய்தாலும் சலிக்கிற தில்லை. பெருமானிடம் சென்ற மனஸ்ஸை யுடைய வர்கள் துக்கங்கள் எவ்வளவு வந்தாலும் வருந்துவதில்லை. வாயும் திரையுங்களும் கானல் மட நாராய், கிட்டிவருகிற அலைகள் தலைமேலே போக நெய்தல் (கடற்கரை) நிலத்தில் இருக்கும் நாரையே! தான் நினைத்த ஆஹாரமான பெரிய மீன் வருமளவும் சிறிய மீன்கள் வந்தாலும் அநாதரிக்கிற நாரை. ஆயும் ‘அமருலகம் துஞ்சிலும்’ என்னைப்பெற்றதே காரணமாகத் தூங்காத என் தாயும் இயற்கையாகவே பகவதநுபவம் பண்ணும்

தூங்காத நித்யஸூரிகளும் தூங்கிலும் நீ தூங்குகிறதில்லை. தாயானவள் தனக்கு ஸத்ருசமான வரனைத்தேடி உறங்காள் முன்னே. இப்போது விரஹவ்யஸந்தால் தூங்காள். அவள் கூடத் தூங்குவாள் போலிருக்கிறது. நீ இமையோடு இமை பொருந்தாமலிருக்கிறாய். ஆயும் தாயாருக்கு தோழியும், உன் தோழியும் தேவலோகமும் உறங்குகிறதில்லை என்றும் சொல்லலாம். “நோயும்” பயலைமையும் மீதூர எம்மேபோல் விரஹவ்யாதியும் வைவர்ண்யமும் (வெளுப்பு நிறமும்) மேலே வ்யாபிக்க அவர்களைப்போலே. அதாவது நாயகனைப் பிரிந்தால் நாயகிக்கு வ்யஸ நம் மேலிடும். உடம்பில் வெளுப்புநிறமும் பரவும். ஆகையால் நாரையைப் பார்த்து என்னைப்போல் நீயும் ஆய்விட்டாயா என்கிறாள். “நீயும் திருமாலால் நெஞ்சம் கோட்பட்டாயே” நீயும் ச்ரிய: பதியால் நெஞ்சை-மனஸ்ஸை பறித்துக் கொள்ளப்பட்டாயோ? நோயும் வெளுப்பும் விஷ மேறினாப்போல உடம்பிலே ஊறுகிறது. இந்நோய் அநுபவிக்க நான் ஒருத்தி போதாதோ? நீயும் நோய்வாய்ப்பட்டாயோ? மலராள் மணவாளனை. நீயும் இழந்தது. நெஞ்சு பறியுண்டாயோ. நான் அகப்பட்ட துறையிலே நீயும் அகப்பட்டாயோ என்கிறாள்.

கோட்பட்ட சிந்தையையாய்க் கூர்வாய அன்றிலே - 2

ஆண்பக்டியைப் பிரிந்திருக்கிற ஓர் அன்றில் பக்டியினுடைய (க்ரௌஞ்சபக்டி) அழுகைக் குரலைக்கேட்டு துக்கப்படுகிறார். க்ரௌமான வாக்கையுடைய அன்றில் பக்டியே-விரஹமடைந்தவர்களுடைய நெஞ்சைப் பிளக்கும் த்வநியையுடைய அன்றிலே, அபஹரிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையாய், ராத்ரியின் யாமங்கள்-நீண்டுசெல்கிற யாமங்கள். ராத்ரி நீள்கிறது என்று சொல்லாமல் ராத்ரியின் அவயவங்களான யாமங்கள் நீள்கின்றன என்கிறார். சயனித்துக் கொள்ளாமல் சப்திக்கிறாய். படுக்கையில் சேராமலிருந்தாலும் தரித்திருக்கலாம். அது செய்யாமல் கதறுகிறாய். ‘ஆட்பட்ட வெம்மேபோல்-தாஸ்பூதையான என்னைப்போல். நீயும் என்னைப்போலே பதம் விச்வஸ்ய யஸ்யாஸ்மி தஸ்யைஷ ஆத்மா பதவித்தம் விதித்வா நகர்மண லிப்யதே பாவகேந என்கிற வேதனை வாஸனை. மயர்வற மதி நலமருளப்பெற்றது. இவையொன்றுமில்லாமலிருக்கிற நீகூட நோவுபடுவதே, அதிகாரி நியதி இதுக்கு கிடையாது போலும், ‘அரவணையான் தாட்பட்ட தண்துழாய் தாமம் காழுற்றாயே. படுக்கையிலே பெருமாள் தாயார் இருவரும் கூடிய சேர்த்தியில் இருவரும் கூடத்துகைத்த திருவடித்துழாயையோ நீ ஆசைப்பட்டாய். அவன் கிரீடத்தில் சாத்தின திருத்துழாய் மாலையை நீ ஆசைப்படவில்லை. திருவடித்துழாயைக் காண் ஆசைப்பட்டது. இது கிடையாமல் இப்படி நோவுபடுகிறாய்.

காழற்ற கையறவோடு எல்லே இராப்பகல் -3

க்ரௌஞ்சபக்ஷியினுடைய குரலுக்கேட்டு இளைத்திருக்கிறவளவில் அலைஎறிகிற கடலைப் பார்த்தாள். அந்தக்கடல் தன்னுடைய காம்ப்ரீர்யத்தை எல்லாம் இழந்து கரையிலே வருவது, கரையேறமாட்டாமல் உள்ளே விழுவதாய், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி ஊமைக்குரலாய் கூப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிற படியைப் பார்த்து நீயும் ஸ்ரீராமகுணத்தில் அகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயோ என்கிறாள். எல்லே கனைகடலே-ஸகீ சப்திக்கிற கடலே, ஆசைப்பட்ட பொருள் கைகூடாமை யால் நீ இரவிலும் பகலிலும் தூங்குகிறதில்லை. உறங்கக் கண்ட ராத்திரி யோடு விழித்திருக்கக்கண்ட பகலோடு வித்யாஸ மின்றி நீ தூங்கவில்லை. கடலே! உன் காம்ப்ரீர்யம் எங்கே போயிற்று. நெஞ்சருகி ஏங்குதி, உறங் காதே போனால் போகட்டும். நெஞ்சருகி யேங்குதியே நெஞ்சு கரைந்து ஆர்த்த த்வநி பண்ணுகிறாய். தென்னிலங்கை தீமூட்டி யூட்டினான்-அக்னிக்கு அழகான லங்காபுரியை எல்லாம் ஆகாரமாக ஊட்டி வைத்தான். அக் னியைலங்காபுரத்தைப் பக்ஷிக்கப்பண்ணினான் அந்த ஸ்ரீராகவனுடைய திரு வடிகளை ஆசைப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயோ! தானை ஆசைப்பட்டா ரோடு தோளை ஆசைப்பட்டாரோடு வாசியில்லை நோவுபடுவதற்கு. வாழி- நீ வாழ்ந்திடுக. எல்லாருக்கும் தாரகமான நீ இந்த துக்கம் போய் நல் வாழ்வு வாழவேண்டும்.

கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் எம்போல் -4

எங்கும் திரிகிற காற்றைக்கண்டு நீயும் என்னைப்போல் கையும் திரு வாழியுமான கண்ணனை ஆசைப்பட்டு நோவுபட்டாயோ என்கிறாள். குளிர்ந்த காற்றைப் பார்த்தாள். விரஹவ்யஸனத்தால் இருந்தவிடத்தில் இராமல் மடலுருவாரைப் போலே உடம்பிலே புழுதி ஏறிட்டுக் கொண்டு ஜ்வரம் வந்தாரைப்போலே குளிர்ந்தது. அதைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள். ஏ குளிர்ந்த காற்றே, “எங்குற்றாய் எம்பெருமான் என்று அவனை நாடி” அம்பஸ்ய பாரே புவநஸ்ய மத்யே நாகஸ்யப்ருஷ்டே’ என்று க்ஷீராப்தியிலும் திருமலையிலும், பரமபதத்திலும் அவனைத் தேடுகிற என்னைப்போல நீயும் கடல் மலை ஆகாசம் எல்லாம் அவனைத் தேடுகிறாயோ. பிரிவினால் நெருப் பைக் கக்குகிற பகலிலும் இரவிலும் நீ தூங்கவில்லை. சூர்யசந்திரர்களு டன் கூடின இரவிலும் பகலிலும் தூங்கினாயில்லை ஐயோ, ‘அடல்கொள்படை யாழி அம்மானைக் காண்பான் நீ’ பாரதயுத்தத்திலே அர்ஜுனன் இளைத்துக் கைவாங்கின ஸமயத்தில் பண்ணின ப்ரதிக்குையை அழித்து திருவாழியைக் கொண்டு ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தொடர்ந்த கிருஷ்ணனைக் காண ஆசைப்பட்டு நீ உடலம் நோயுற்றாயோ நீ காலதத்துவ மெல்லாம் நோய் வாய்ப்பட் டாயோ ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் அஸத்ய பிரதிக்குணை கண்ணனை ஆசைப்பட்டாய். காலம் மாறிவந்தாலும் நீ ஒரே மாதிரி இருக்கிறாய்.

ஊழி தோறுழி உலகுக்கு நீர் கொண்டு -5

நீராய் இற்றுவிழுகிற மேகத்தைக்கண்டு அவனுடைய வீர்யகுணத்திலே நீயும் அகப்பட்டாயோ என்கிறாள். வானமே என்கிறாள். வானம் என்று ஆகாசத்திற்கும் பெயர். மேகத்திற்கும் பெயர். அதிஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம் நீரை முகந்து கொண்டு சிதறி உருகி நீராய் விழுகிற தென்று நினைக்கிறாள். வானம்-மேகம் 'வான் கலந்த வண்ணன்' என்றது காண்க. வானம் வழங்காதெனின் என்று தமிழனும் சொன்னான். லோகமெல்லாம் வெள்ளமிடும்படி நீரை முகந்து கொண்டு யுகங்கள் தோறும் நீராய் நெகிழ்கின்ற மேகமே உனக்கு உபமான முண்டு. தோழியும் நானும் அவனுக்கு மாயும் தோழியும் என்னையும் போல் நீராய் நெகிழ்கிற மேகமே வாழிய உலகிற்கு உபகாரமாயிருக்கிற உன்னுடைய கண்ணீர் நீங்க வாழ்ந்திடுக மதுஸூதனனுடைய பாஹு பலத்திலே அகப்பட்டு அவனிடம் பாசத்தாலே நைவாயே' ஜீவிக்கவும் மாட்டாமல் இறக்கவும் மாட்டாமல் சிதிலமாகியாய்.

நைவாய வெம்மேபோல் நாண்மதியே -6

ஒருகலாமாத்ரனான சந்திரனைக்கண்டு நீயும் அவனுடைய பொய்யைக்கேட்டு அதை நம்பி நான் பட்ட க்லேசத்தை அடைந்தாயோ என்கிறார். நாண் மதியே! முன்பு பூர்ணையிருந்து இப்பொழுது கலாமாத்ரமாயிருக்கிற புதிய சந்திரனே! நீ இப்பொழுது, "மைவா னிருள் அகற்றாய்" மை போல் கறுப்பாய் பெரிய இருட்டை போக்குகிறாயில்லை. ஆகாசத்தில் இருளைப் போக்கவில்லை. "மாழாந்து தேம்புதி" ஒளியிழந்து தேய்ந்து போய் விட்டாய். நைவாய எம்மேபோல்-விரஹவ்யாதியே ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலிருக்கிற என்னைப்போல. ஐவாய் அரவணைமேல் ஆழிப் பெருமானார்" ஐந்து முகமுள்ள ஸர்ப்பமாகிற சயனத்தின் மேலிருக்கிற திரு வாழியையுடைய பெரிய பெருமானுடைய. மெய்வாசகம் கேட்டு-உன்னுடைய ப்ரமத்தாலே மெய்போலிருக்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு, உன் மெய் நீர்மை தோற்றாயே- உன் சரீர ஸ்வபாவத்தை இழந்தாயே! ஏகாந்தத்தில் "பேதை நின்னைப் பிரியேன் என்றும், பெரிய கோஷ்டியில் ஏதத் வ்ரதம் மம" என்றும் சொன்ன பெரும் பொய். வெறும் பேச்சாய் சொன்னபடி கார்யம் செய்யாதபடி.

ஐவாய் அரவணைமேல். தமக்குப் பொய் சொல்ல ஒருவாயிருந்தால் போதும். தம் சயனத்திற்கு ஐந்து வாயுண்டு. "பாம்பணையாற்கும் தம் பாம்பு போல் நாவுமிரண்டுளவாயிற்று" என்று ஸ்ரீஆண்டாள் பேச்சு. ஆழிப்பிரானார் பகலைக் கரக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு உற்ற துணையாயிருக்கும் திருவாழி. பெருமானார் பொய்யால் பெரியவர்.

தோற்றோம் மடநெஞ்சம் - 7

மதி கெட்டவாறே அந்தகாரம் வந்து மேலிட்டது. பிரிவு ஆற்றார் அனேகர் கூடக் கட்டிக் கொண்டு கூப்பிடாநிற்க இருள் வந்து முகத்தை மறைக்க அததைப் பார்த்து ஆற்றமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்க வொட்டாதே நீ வந்து நலியக்கடவையோ என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம். இதை அம்மங்கி அம்மானும் நிர்பந்தித்துப் போருவராம். தோற்றோம். கீழே சொன்ன பதார்த்தங்களை எல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு தோற்றோம் என்று சொல்லுகிறது. பகவத்விஷயமென்றால் சபலமான நெஞ்சை இழந்தோம். பவ்யமான நெஞ்சை யிழந்தோம். எம்பெருமான் நாரணற்கு, வத்ஸலனாய் ஸுலபனாயிருக்கிற வகுத்த விஷயத்திற்கன்றோ நெஞ்சையிழந்தது. எங்களுடைய பொறுக்கமாட்டாமையைச் சொல்லி அழுகிற எங்களை “நடுவே” -எங்களுடைய துக்காநுபவத்தின் நடுவே வேற்றோர் வகையில் சத்ருக்களுடைய ப்ரகாரத்தை (ஹிம்ஸிப்பதை) காட்டிலும் கொடிதாய் எத்தனை காலம் மாற்றாண்மை, சத்ருக்களின் ஸ்வபாவத்தில் நிற்பாயோ? வாழி கனையிருளே-உன், மாலிந்யம் போய் நீ ஜீவித்திடுக. உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும் என்கிறார்.

துக்கங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு ஆச்வாஸத்தை அடையப்பார்க்கிற எங்களை பரஸ்பரம் முகம்காணமுடியாதபடி மூடிக் கொண்டு நீ எத்தனை காலம் பாதிப்பாய். சத்துருக்களும் துக்கப்பட்டார்கள் குருக்கு கிருபை பண்ணுவார்கள். சத்ருபாவத்திற்குக் காரணமில்லாமலிருக்க நீ சத்ருக்களைக் காட்டிலும் க்ருரமாயிருக்கிறாய் என்று இருளைப் பார்த்துச் சொல்கிறாள். அல்லது இருட்டிற்கு கருகியிருப்பது ஸ்வபாவம் என்று பாராமல் எம்பெருமானைப் பிரித்து மிகவும் துக்கத்தாலே ஒளியற்று கருகி வாய் திறந்து கதறவும் மாட்டாமல் இருக்கிறதாக நினைத்து பண்டே நோவுபடுகிற எங்களை உன்னுடைய துக்கத்தைக்காட்டி சத்ருக்கள் செய்கிற ஹிம்ஸையை ஸுகம் என்னும்படி எத்தனை நாள் ஹிம்ஸிப்பாய். ஐயோ உனக்கு துக்கம் போகட்டும் என்று இருளைக் குறித்துச் சொல்கிறாள் என்னவுமாம். இது ஆளவந்தார் யோஜனை. முதலில் சொன்னது எம்பெருமானார் யோஜனை.

இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க் கழியேபோய் - 8

அந்த இருளுக்கு பயந்து இங்கே அங்கே ஸஞ்சரித்தாள். ஜலம் ஸ்தலம் தெரியாமல் இருள் செறிந்தாப்போலிருக்கிற ஒரு கழியிலே சென்று நீயும் என்னைப்போல் கிருஷ்ணனுடைய திவ்ய சேஷ்டிதத்தில் அகப்பட்டு தரைப்பட்டு நொந்தாயோ? என்கிறாள். இருள் செறிந்தாப்போலிருக்கிற பெரு நீர்க்கழியே! “போய் மருளுற்று”-மிகவும் அறிவு கெட்டுக் கலங்கி “இராப்பகல் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாய். இரவும் பகலும்

முடிந்தாலும் நீ உறங்குகிறதில்லை. கால தத்துவம் முடிந்தாலும் நீ தூங்குவதில்லை. காவலாக வைத்த சகடம் (வண்டி) அஸுராவேசத் தாலே ஊர்ந்து வர, பால் குடிப்பதற்கு அழுகிறபோது திருவடியால் உதைத்து அது துகள் துகளாப் போம்படி பண்ணின, பெருமானார்-ஸ்வாமியினுடைய, “அருளின் பெருநசையால்,” கிருபையினால் வரும் ஸம்சுலேஷத்தில் ஆசையால், ஆழாந்து நொந்தாயே-தறைப்பட்டு நோவுபடுகிறாயே!

நொந்தாராக் காதல் நோய் மெல்லாவி - 9

தன் ஆற்றாமையாலே மீண்டும் வந்து திருமாளிகையிலே வந்து படுக்கையிலே விழுந்தாள். அங்கு எரிகிற விளக்கைப் பார்த்தாள். அது உடம்பில் கை வைக்க முடியாதபடி எரியா நின்றது. அதைப் பார்த்து நீயும் நோவுபட்டாயே என்கிறாள். நந்தா விளக்கமே-நசியாத விளக்கே கால தத்துவமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் நொந்து தலைக்காட்டாமலிருக்கிற ப்ரேமவ்யாதியானது. “மெல்லாவி உள்ளுலர்த்த -தொட்டார் மேல் தோஷமாம்படி மிருதுவாயிருக்கிற ஆத்மாவை குறுத்துவற்றாக உலர்த்த, பகவத் குணநுபவத்தாலே நைந்திருக்கிற ஆத்மாவை உலர்த்த நீயும்-நாட்டுக்கு கண் காட்டியான அளியத்தாய் அருமந்த நீ பிறருக்குப் பாடுபடுகிற உனக்கு நோவு வருவதே! செந்தாமரைக்கண் செங்கனிவாய் எம்பெருமான். சிவந்த தாமரைபோன்ற நீண்ட கண்களையும் சிவந்த கோவைக் கனி போன்ற திருப்பவளத்தையுமுடைய ஸ்வாமி, கண் நோக்காலும் புன்சிரிப்பாலும் என்னை அடிமை கொண்டவன் அழகிய திருத்துழாய் மாலை பெறவேணும் என்கிற ஆசையால் வேவாயே. உடம்பே விறகாக வேகிறாயே! “அக்நிநேவ அக்நிபர்வத:” அக்னியாக பரிதபிக்கிறாயே.

வேவாரா வேட்கை நோய் - 10

இவள் துக்கமெல்லாம் தீரும்படி அப்பெருமான் முகங்காட்டினான் அவனைப் பார்த்து இனி என்னை ஒரு நாளும் விடாதொழியவேணும் என்கிறார். “வேவாரா வேட்கை நோய்” தணித்து த்ருப்திபெறாமல் ஸர்வ காலமும் தணிக்கிற ப்ரேமவ்யாதியானது மெதுவான ஆத்மாவை உள்ளே பிடித்து வெளியளவும் உலர்த்த, “ஓவாது-விடாமல் இடைவீடின்றி, “இராப் பகல்” ராத்திரியிலும் பகலிலும் உன்னிடத்தில் விழப்பண்ணி ஒழிந்தாய்-உபரதனாய். உன் பக்கல் விழப்பண்ணி க்ருதக்ருத்யனாய். நீ ஒதுங்கி கடக்க நின்றாய். மாவாய் பிளந்து மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மூவா முதல்வா-கேசி என்கிற அஸுரனை வாயைக் கிழித்து ஸம்ஹரித்து, இரண்டு மருத மரங்களின் நடுவே போய், மஹாபலியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பூமியை வாமனனாய் வந்து திருவடிகளால் அளந்து ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்டு, இத்தனை செய்தும் ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளைப் பண்ணினவனே; இனி எம்மை சோரேலே:

இதற்குமுன் நீ போய் நான் பட்டது போதும். இனி என்னை விடாதே என்கிறார்.

சோராத வெப்பொருட்கும் ஆதியாம் - 11

ஒரு பதார்த்தங்களையும் விடாமல் எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமான ஜோதிஸ்ஸுக்கு. அவன் விஷயத்திலே ஆராத காதல் கண்ணிலே கண்ட பதார்த்தங்களை எல்லாம் தன்னைப்போல் நோவுபடுவதாகப் பிரமிக்கும்படி தீராத காதலையுடைய குருகூர்ச் சடகோபன். ஓராயிரம் சொன்னவற்றுள் இவை பத்தும்-அபிநிவேசத்தோடே சொன்ன ஆயிரத்துள் இவை பத்தும், விடாதே அப்யஸிப்பார் வைகுந்தம் விடார் கண்டார்-ஒரு நாளும் எம்பெருமானைப் பிரியார். திண்ணனவே- இது நிச்சயம்.

இப் பத்துப்பாட்டிலும் பெருமானைப் பிரிந்தால், ஒரு க்ஷணம் பிரிந்தாலும் ஒரு க்ஷணமும் பொறுக்கமுடியாது என்னும் படியான போக்யத்வம் சொல்லிற்று.

10 பாட்டுகளிலும் 10 குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

1. அவனைப் பிரிந்தால் நித்ரை வராமல் பண்ணுவது
2. ஒருகாலும் தரியாதபடி சைதில்யத்தை உண்டாக்குவது
3. கலக்கத்தை உண்டுபண்ணுவது
4. பகலிலும் இரவிலும் எங்கும் அவனைத்தேடும்படி பண்ணுவது
5. முடியும் அவஸ்தையைப் பண்ணுவது
6. இளைத்துப் போவது தைன்யம் இவைகளைச் செய்வது
7. மனதை அபஹரிப்பது
8. மதிமயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவது
9. ஆத்மாவை உலர்த்துவது
10. மறக்கமுடியாதபடி திவ்யசேஷிதங்களைப் பண்ணுவது. இப்பத்துகுணங்களால் அவனுடைய பிரிவு, க்ஷணமும் பொறுக்க முடியாது.

ஆழ்வாரெம் பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்டமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் முதல்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து — இரண்டாம் திருவாய்மொழி

திண்ணன் வீடு முதன் முழுதுமாய்
எண்ணின் மீதிய னெம் பெருமான்
மண்ணும் விண்ணு மெல்லாழுடனுண்ட நம்
கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே .

கீழே “எப்பொருட்கும் ஆதியாம் சோதிக்கே” என்று ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட ச்ரீய; பதியினுடைய ஸர்வேச்வரத்வத்தைப் பேசுகிறார். பரத்வத்தை தம்முடைய ப்ரீதியினால் காரணங்களோடு சொல்லுகிறார். கீழ்த் திருவாய் மொழியில் ஆழ்வாருக்குப் பிறந்த ஆற்றுமை அளவிறந்தது. ‘கடல் வெதும்பினால் விளாவ நீரில்லை” என்பது போல் இவ்வாற்றாமைக்கு ஸமாதானமில்லை என்று எண்ணியிருந்ததுபோக அவனே வந்து முகம் காட்டினான். ஆழ்வார் ப்ரீதியோடே அநுபவித்தார். இதற்குக் காரணம் அவனுடைய போக்யதையும் கல்யாணகுணங்களும். அவைகளுக்குக் காரணம் அவனுடைய பரத்வம். ஆதலால் அவனது பரத்வத்தைப் பேசத் தொடங்கினார். இந்த பரத்வம் முதற் பத்தில் முதல் திருவாய் மொழியில் அநுபவிக்கப்பட்டது. அங்கு தாம் அநுபவித்தார். இங்கு பிறருக்கு உபதேசிக்கிறார். அங்கு வேதங்களில் சொல்லிய படி பேசினார். இங்கு இதிஹாச புராணங்களின்படி பேசுகிறார்.

உண்டாவது அழிவது மாறுவது இவைகள் இல்லாமல் நித்யமாய் இருக்கிற பரமபதம் முதலான ஸகல லோகங்களையுமுடையவன். எண்ணின் மீதியன்-கணக்குக்கு அகப்படாத கல்யாண குணங்களையுடையவன் எனக்கு ஸ்வாமி. பூமி அந்தரிக்ஷம் முதலிய லோகங்களை எல்லாம் பிரளய காலத்தில் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவன். நம் கண்ணன் “அங்காந்திடவையமேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே” என்று பெரியாழ்வார். கண்ணைத் தவிர வேறு ஈச்வரன் இல்லை. அவனே ஸர்வேச்வரன். இது நிச்சயம். அவனே த்ருஷ்டி நிர்வாஹகன். வேறு த்ருஷ்டி இல்லை, என்றும் பொருள் கூறுவார்கள்.

ஏபாவம் பரமே ஏழுலகும் -2

“கண்ணல்லது இல்லையோர் கண்ணே” என்று கண்ணனைத் தவிர வேறு ஈச்வரன் இல்லை என்று சொல்லவே, ப்ரம்மா, ருத்ரன் இல்லையோ ‘என்று கேள்வி பிறந்தது. அதற்கு பதில் சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில். ‘ந ஹி பாலநஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்” என்றபடி ருத்ரனுடைய மஹாபாபத்தைப் போக்கி அவனை ரக்ஷித்த பரம காருணிகனான இடையர்களுக்குள் சிறந்த கண்ணனைத் தவிர வேறு ஸர்வலோகங்களுடைய பாபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிப்பவன் உண்டோ? இது நான் சொல்ல வேணுமோ? உலகபிரஸித்தமான விஷயமன்றோ? “ஏ பாவம் பரமே ஸ்ரீமந் நாராயணன் தான் பரன் என்று ஸாதிக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறதே! என்ன பாவமோ. ஞானம் உண்டானால் பகவானை அநுபவிக்க வேண்டும். இப்படிக்கேட்பாருக்கு பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே. அடுப்பிலிருந்து விழுந்த கரியை விட ரத்னம் உயர்ந்தது என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே என்ன பாவமோ என்று துக்கப்படுகிறார்.

எல்லா ஜீவர்களுடைய பாவங்களையும் போக்கி ரக்ஷிப்பவர் வேறு யார் இருக்கிறார் “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ” என்றும் “நஹி பாலநஸாமர்த்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்” என்றும் பிரமாணங்களில் லையோ என்கிறார். ருத்ரன் லோககுருவாய் பிதாவுமான பிரமனுடைய தலையை அறுத்தான், ‘வாமாங்குஷ்ட நகாக்ரேண சின்னம் தஸ்ய சிரோமயா என்று அவனே சொன்னான் (இடது கட்டவிரல் நுனியிலுள்ள நகத்தால் அவன் தலையை கிள்ளினேன்) அவனுடைய உயர்பிறப்பும் ஞானமும் கர்வத்திற்குக் காரணமாயிற்று. பிரமனின் கபாலம் கையிலொட்டிக் கொண்டது. நீ இக் கபாலத்தில் பிசைவு எடுக்கவேண்டும். என்றைக்கு இக்கபாலம் பிசையால் நிரம்புகிறதோ அன்றைக்கு இக்கபாலம் கையை விட்டு விழும் என்று தெய்வ வாக்கு தோன்றியது. பிசையெடுத்து வந்தான். “தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமான் மயா பிஷாம் ப்ரயாசித:” என்று பதரிகாச்ரமத்தில் நாராயணனிடம் பிசைவு கேட்டார். “ததஸ் தேநஸ்வகம் பார்ச்வம் நகாக்ரேண விதாரிதம்” உடனே நாராயணன் தன் கை நகத்தின் நுனியால் தன் பார்ச்வத்தில் கீறிக்கொண்டான். அங்கிருந்து அம்ருத தாரை பெருகி கபாலத்தில் விழுந்து கபாலம் நிரம்பி ஆயிரம் துண்டுகளாக சிதறி விழுந்தது. அவன் தான் யசோதை சீராட்டி வளர்த்து கோபால கோளரி-கோபலனான மிடுக்கையுடைய ஸிம்ஹம் கண்ணன். அவனைத் தவிர வேறு லோக ரக்ஷகன் யார் இருக்கிறார். உலகறிந்த இவ்விஷயத்தை நான் சொல்ல வேண்டியதாயிற்றே.

ஏறனைப் பூவனைப் பூமகள் தன்னை - 3

சீல குணத்தாலும் உலகளந்த திவ்யசேஷ்டிதத்தாலும் இவனே ஈச்

வரன் என்கிறார். ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களில் ஈடுபட்ட பிரம்மருத்ராதிக ளுடன் அநபாயிநியான பிராட்டியையும் தன் உடம்பிலே வைத்திருக் கிறான். என்ன சீலகுணம் என்ன சீலகுணம் என்று நித்யஸூரிகளும் வந்து ஸேவிப்பதற்காக விருஷபவாஹனான சிவனை வலது பார்ச்வத்திலும் பூவில் பிறந்த பிரமனை நாபியிலும் பிராட்டியைத் திருமார்பிலும் வைத்துக் கொண்டிருப்பவன். மேல் லோகங்களையும் விஞ்சும்படி சிரமமில்லாமல் வளர்ந்து மஹாபலியிடமிருந்து பூமியை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டான். இந்த ஸர்வேச்வரனைக் காட்டில் மிக்கதொரு தெய்வமும் உண்டோ? எல்லார் தலையிலும் காலை வைத்தவனை ஈச்வரன் என்று சொல்வதா? அல்லது காலில் துகைப்புண்டார்களை ஈச்வரன் என்று சொல்வதா?

தேவு மெப்பொருளும் படைக்க - 4

ஸர்வேச்வரன் தேவஜாதிகளையும் மற்றும் எல்லாப் பொருள்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக பிரமனை தன் நாபீகமலத்தில் படைத்தான். நல்ல அழகுள்ளவன். அழகால் என்னை அடிமையாக்கினான். அப்படியிருக்கு மவனைத் தவிர வேறு ஒருவன் அழகனுண்டோ. ஸர்வேச்வரன் தான் உண்டோ. இப்பாட்டில் அப்பெருமானைத் தவிர மற்றவனுக்குப் பூவும் பூசனையும் தகுமோ என்கிறார். இதற்குத் தாத்பர்யம்-அழகுள்ளவன் பூச் சூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். ஸர்வேச்வரன் பூஜிக்கப்பட வேண்டும். மற்ற வனுக்குப் பூவும் பூசனையும் தகாது என்றால் வேறொருவன் அழகனுமல்ல ஈச்வரனுமல்ல என்று பொருளாயிற்று.

பூத்தருவது ஸுகுமாரனுக்கு, பூசனைதருவது ப்ரபுவுக்கு. சிக்குத் தலை யனுக்குப் பூத் தகாது. பிச்சையுண்ணிக்கு பூசனை தகாது என்றும் ஒரு வியாக்யானம் காண்மின்.

தகும் சீர்த்தன் தனி முதலினுள்ளே - 5

தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்த கல்யாணகுணங் களையுடையவன். “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற தன்னுடைய ஸங்கல்ப ஞானத் துக்குள்ளே தன்னோடு ஸமமாகச் சொல்லும்படியான தேவர்களையும் மற்றும் எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்தான். தன் ஈச்வரத்வத்துக்குத் தகுந்த அழகிய கண்களையுடையவன், தாமரைக் கண்ணன். “ஜிதம் தே” என்று எல்லாரையும் தோற்கடிக்கச் செய்யும் கண்ணமுகுள்ளவன். “ராம: கமலபத்ராக்ஷ: ஸர்வஸத்வமநோஹர: யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணி” மிகும்சோதி, “பரம் ஜோதிருபஸம்கம்ய” நாராயண பரோ ஜ்யோதி: என்கிற விவரைத்தவிர பரம் பொருள் வேறு உண்டு என்று அறிவார் யாராகிலும் உண்டோ? இவனைத்தவிர வேறு ஒருவன்

உண்டு என்று அறிவான் ஒருவன் உண்டோ. உண்டானாகில் அவன் அவை திகன் என்றபடி.

யவரும் யாவையும் எல்லாப்பொருளும் - 6

பிரளயத்தில் பதார்த்தங்களை வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தபடியாலும் அவனே ஈசுவரன் என்கிறார்.

அறிவுள்ளவர்களான ஜீவர்களும், அறிவில்லாத பொருள்களும் ஆக இரு வகையான எல்லாவற்றையும் பிரளயாபத்தில் தன் திருவயிற்றில் வைத்துரக்ஷித்தான். அப்போது ஒன்றை ஒன்று நெருக்காதபடி தன்னுள் வைத்திருந்தான். தன்ஸங்கல்ப ஏகதேசத்திலே வைத்திருந்தான் என்றும் சொல்வதுண்டு. விஸ்தாரமான ஞான ப்ரவாஹத்தை ப்ரபையாகவுடையவன். ஸ்வபாவனித்தமான ஞான வெள்ளத்தையுடையவன். அவர் தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளினார். கடலைப் படுக்கையாகக் கொண்டார்.

பள்ளி யாலிலை ஏழுலகும் கொள்ளும் - 7

அவனுக்கு படுக்கையாவது ஆலிலை. ஸகலலோகங்களுக்கும் இடம் கொடுக்கும்படி உதாரமாயும், எல்லாலோகங்களையும் தரிக்கும்படி வலிமை வாய்ந்த வயிறை உடையவன். எனக்கு ஸ்வாமி. இவனுடைய ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாக திவ்யசேஷ்டிதங்களுக்கு ஒரு முடிவு உண்டோ என்கிறார். பிரளயத்தில் உலகை வயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தவன், ரக்ஷிக்க வேண்டியவன், உடையவன். அவன் உள்ளே இருக்கிற கள்ளமான மனக் கருத்தை ஆர் அறிவார். ஏதோ வெளியில் கண்டதைச் சொன்னோம். இன்னும் உள்ளே என்ன ஸங்கல்பம் இருக்கிறதோ? யார் அறிவார்?

கருத்தில் தேவும் எல்லாப் பொருளும் - 8

ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறவன் வேறு. ரக்ஷிக்கிறவன் வேறல்லவோ? என்று கேள்விக்குப்பதில் சொல்கிறார். பெற்ற தாயாரே புத்திரனை ரக்ஷிக்கிறாப்போல் ஸ்ருஷ்டித்தவனே ரக்ஷிக்கப்ராப்தன். ஆதலால் காப்பவன் பரமபுருஷனே என்கிறார். தன்ஸங்கல்பத்திலே தேவ ஜாதியையும் மற்றும் எல்லாப்பொருள்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஆச்சர்யபூதன். மூவுலகையும் ஸ்திரமான நிலையை உடையதாம்படிதிருத்தி தன் ஸங்கல்பத்திலே வைத்து, ஒரு நோவு வராதபடி கவனித்துக்கொண்டு காக்கும் ஸ்பாவ முடையவர் வேறு யார் இருக்கிறார்.

காக்குமியல்வினன் கண்ண பெருமான் -9

கேவலம் ஸ்ருஷ்டி மாத்திரம் அவன் செய்வதல்ல. ஸர்வஜகத் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மூன்றும் பரமபுருஷனே செய்கிறான். ஆதலால் அவனே ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவன். ரக்ஷிப்பதற்காகவே கிருஷ்ணனாய் அவதரித்தான். ஸம்ஹாரகாலம் வந்தவுடன் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் தன் பக்கலிலே சேர்த்து, தன் நாபியுள்ளே ஸ்ருஷ்டிக்கத்தகுந்த சக்தி வாய்ந்த பிரஹ்மா இந்திரன் மற்றும் தேவர்களோடு கூட அவர்களுக்கு இருப்பிடமான தேவலோகங்களையும் உண்டாக்கினான்.

கள்வா எம்மையும் ஏழலகும்-10

ச்ரிய: பதியான நாராயணனே ஈச்வரன் என்பதற்கு அத்தேவர்களுடைய ஸ்துதிவாக்யமே பிரமாணம் என்கிறார்.

கள்வா - வெளுப்பான காளைகளை வாஹனமாகக் கொண்ட, சிவன் பிரமன், இந்திரன் மற்றும் தேவர்கள் கருடவாஹனான கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை வணங்கி ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள். எப்படி என்றால் கள்வா என்கிறார்களாம். உன்னுடைய ஐச்வர்யத்தை மறைத்துத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிறவனே! என்கிறார்கள். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ருக்மிணி கிருஷ்ணனைப் பார்த்து ஒரு பிள்ளை வேணும் என்றாள். கிருஷ்ணன் சிவனை வரம் கேட்டுப் பிள்ளையைப் பெறுகிறேன் என்றார். உடனே கைலாசம் சென்றார். அங்கு சிவனை நமோ கண்டாய கர்ணாய நம: கட கடாயச" என்று ஸ்தோத்ரம் செய்தார். இதைக்கேட்ட ஒரு பிராமணன் சுலோகம் நன்றாய் இல்லையே! ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயாகையாலே மீன் துடிக்கிறபடி பாராய் என்று சொன்னானாம். ஸ்தோத்ரம் பண்ணி வழக்கமில்லை. மற்ற தேவர்களுக்கு ஸ்தோத்ரம் பண்ணி நாக்கில் தழும்பு ஏறியிருக்கிறது.

“நாத்தழும்பு நான்முகனும் ஈசனுமாய் முறையாலேத்த” என்கிற பாசரம் காண்மின்) உடனே “உமயா ஸார்தம் ஈசான:” என்று பார்வதியோடு புறப்பட்டு சிவன் கிருஷ்ணனை கள்வா என்றான். உன்னுடைய ஈச்வரத்வத்தை மறைத்துக்கொண்டு தாழ்நின்ற நிலையை செய்தால் உலகத்தார் மெய் என்று இருப்பார்களோ! நீ உன்னை மறைத்து நிற்கிற நிலையை நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளாது போனால் செய்வதென்? என்றார்கள். எங்களையும் ஏழலகங்களையும் நின் ஸங்கல்பத்திலே உண்டு பண்ணின இறைவா என்று துதிக்கிறார்கள், துதிக்கிறவர்கள் யார் என்றால், சிவன், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்.

ஏத்த ஏழுலகும் கொண்ட - 11

தேவர்கள் மனிதர்கள் எல்லாரும் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். அதைக் கேட்டு உத்ஸாஹத்துடனே ஏழுலகங்களையும் அளந்தான். அப்போது நர்த்தனம் பண்ணுகிறாப்போலிருந்தது. உலகளந்தபோதுள்ள அழகை வர்ணிக்கிறார் ஆழ்வார். அவனை குருகூர்ச்சடகோபன் பாடிய சொல். இதுவும் அவனுக்கு ஒரு ஐச்வர்யமாக நேர்ந்தது. இந்த பத்துப்பாட்டுகளையும் அர்த்தத்துடன் சொல்பவர்களுக்கு ஒரு ஊனமும் வராது என்கிறார். ஒருக்காலும் அப்பெருமானோடு பிரிவு ஏற்படாது என்றபடி.

இப்பதிகத்தில் ஈச்வரன் மனுஷ்யனாய் அவதரித்திருப்பினும் இந்நிலையிலும் பரத்வம் தோற்றும் என்கிற குணம் பேசப்பட்டது. பத்துப்பாட்டிலும் பத்து குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

1. பூர்ணமான ஐச்வர்யத்துடன் கண்ணனாய் அவதரித்தது
2. அரன் சாபத்தை நீக்கியது
3. வாமனனாய் வந்து நிமிர்ந்தது
4. நாபியில் பிரமனைப்படைத்தது
5. ஈச்வரத்வத்துக்குத் தகுதியான தாமரைக் கண்ணனாயிருப்பது
6. பிரளயத்தில் ஸமுத்ரத்தை படுக்கையாகக் கொண்டவன்
7. ஆலிலையில் உறங்கினது
8. உலகங்களைக்காக்கும் கருத்துள்ளவன்
9. ரக்ஷிப்பதற்காக அவதாரம் செய்பவன்
10. ருத்ரன் முதலியவர்களால் துதிக்கப்பட்டவன்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் இரண்டாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து — மூன்றாம் திருவாய்மொழி

ஊனில் வாழியிரே நல்லைபோ வுன்னைப் பெற்று
வானுளார் பெருமான் மதுகுத னென்னம்மான்
தானும் யானுமெல்லாந் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்
தேனும் பாலு நெய்யுங் கன்னலு மழுது மொத்தே. (1)

கீழே வேவாராவேட்கை நோய் என்கிற பாட்டில் சொன்னபடி ஆழ்வாரை உஜ்ஜீவிப்பதற்காக எம்பெருமான் வந்து தோன்றினான் மேலும் ஆழ்வாரோடும் கலந்தருளினான். தம்மோடு கலந்தமையைப் பேசுகிறார். ஈசுவரன் ஆச்ரிதர்களை ஸம்ச்லேஷிப்பதையே தனக்கு ஸுகமாக நினைக்கிறவன். ஆச்ரித விரோதிகளையே போக்கடிக்கிறவன். எனக்கு ஸ்வாமி, அவனும் நானும் எல்லாப் படியாலும் கலந்தோம், இந்தக் கலவியில் எல்லா ரஸமும் கலந்திருந்தது. பரமபதத்தில் போனால் அனுபவிக்கும் இப்போகத்தை இந்த ப்ரகிருதியிலே இருந்து வைத்துப் பெற்று வாழ்கிற நெஞ்சே! உன்னைப் பெற்றுத்தான் இந்த ஸம்ருத்தி எல்லாம் உண்டாயிற்று. நல்லை நல்லை என்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்.

கீழே வாயுந் திரையுகளிலே இருந்த ஆர்த்தி தீர அப்பெருமான் வந்து ஸம்ச்லேஷித்ததைச் சொல்லுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில். திண்ணன்வீட்டில் நடுவே ப்ராஸங்கிகமாய் வந்தது ஈசுவரத்வம். தாம் அனுபவித்த அனுபவத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களும் உண்டாய் வேறு ஸமமானது இல்லாததாயுமிருந்தது. இந்த அனுபவத்தைத்தான் தனியாய் அனுபவிக்க முடியாமையாலே இதற்குத் துணையாயிருப்பாரைத் தேடினார். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லாமையாலே நமக்கு ப்ராப்யருமாய், நித்யானுபவம் பண்ணுகிறவர்களாயும், பகவதநுபவத்துக்கு உபதேசிக்கிறவர்களாயு மிருக்கிற நித்யஸூரிகளோடு அனுபவிப்பது எப்போதோ என்று அது கிடைக்கவில்லையென்று தலைக்கட்டுகிறார். இதில் வாயும் திரையுகளில் ஆற்றுமைக்கு பகவதனையும் அசேதனத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டார். இங்கு அனுபவத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு நித்ய ஸூரிகளைத் தேடுகிறார். ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்தம் விஜஹார பஹுந் ருதூந், மனஸ்வீ தக்கத ப்ராண: நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித: திருவயோத்தியிலே ஸ்ரீராமன் காம தந்த்ரமே நடத்தினார் என்னும்படி போகத்தில் ஸீதை பிற்பாடையாம்படி அந்தந்த, ருதுக்களுக்குத் தருத்தபடி போக உபகரணங்களைக் கொண்டு பிராட்டியின் விருப்பப்படி, பிரிக்க வொண்ணாதபடி பிராட்டியும் எப்போ

தும் நினைத்து நினைத்து ஆச்சரியப்படும்படி அநுபவித்தாப்போல் இங்கு ஆழ்வாரோடு எம்பெருமான் கலந்தபடி. ராஜ்யத்தை இழந்த ராஜகுமாரனை ஒரு தார்மிகன் ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கொடுத்தால் அவனை ராஜகுமாரன் கொண்டாடுமாப் போலே நெடுநாள் இழந்துபோன பகவதநுபவத்தை இந்த நெஞ்சு இத்தைத்தந்தது என்று திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகிறார். பகவான் அநாதியாயிருக்கிறார். நாமும் அநாதி, அவருக்கும் நமக்கும் உறவும் அநாதி. அவனும் எங்கும் இருந்து நம்மை வளைக்கிறான். இப்படியிருக்க நீ அனுகூலமில்லாமையால் இத்தனை காலம் இழந்தது. உன்னுடைய ஆபிமுக்யத்தால் இவ்வநுபவம் கிடைத்தது. நெஞ்சே நல்லே போ என்று கொண்டாடுகிறார். மாம்சம் ரத்தம் ஊந்தண்ணீர், சதை, விண் மூத்திரங்கள் நிறைந்த சரீரத்தில் வாழ்கிற நெஞ்சே நீ பந்த ஹேதுவாய் இருந்தாய். இப்போது மோக்ஷஹேதுவானாய், அதனல்லவோ இப்பேறு பெற்றது. பரமபதத்திலே அநுபவிக்கும் அநுபவத்தையன்றோ இந்த மாம்ச சரீரத்திலே பெற்றோம் என்கிறார். என்ன அநுபவம் உமக்குக் கிடைத்தது. என்று கேட்க பதில் சொல்லுகிறார். வானுளார் பெருமான், நித்யஸூரிநாதன், மதுவை ஸம்ஹரித்தவன். எனக்கு ஸ்வாமியுமான அவனும் நானும் கலந்தோம். வாயும் திரையுள்ளிலே தாஹப்பட்ட நானும், தாஹத்தை உண்டுபண்ணின அவனும் எல்லா ரஸங்களும் தன்னுள்ளே யிருக்கும்படி கலந்தோம். ஆயிரத்தில் ஒன்றும் கடலில் குளப்படி நீரும்போலே நானுமவனும் கலந்தொழிந்தோம். இனி நித்ய விபூதியில் கார்யமில்லை. இவ்வநுபவம் விச்சேதம் உண்டாகாமலிருப்பதற்குத்தான் பரம பதத்தை அபேக்ஷிக்கிறது. எது போலே கலந்தது என்றால் தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுது மொத்தே என்கிறார். ஒரே ஜாதி வஸ்துக்கள் கலந்தாப்போல், தேனும் தேனும், பாலும் பாலும், நெய்யும் நெய்யும், கன்னலும் கன்னலும் கலந்தாப்போல் என்கிறார். இது ஆளவந்தார் அருளிச் செய்வராம். ஜீவனும் அநாதி, பகவானும் அநாதி. ஜீவனும் ஞானநந்தமயன், பரமாத்மாவும் ஞானநந்தமயன். இவனுக்கு அஷ்ட குணங்களுண்டு. ஆகவே ஆளவந்தார் அப்படி அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீராமானுஜர் இவற்றை ரஸமுள்ள பதார்த்தங்களை எல்லாம் சொன்னதாக வைத்து, தானும் நானுமான கலவிக்குள் எல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்சுலேஷித்தோம் என்பராம். ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: என்பவனல்லவா அவன். ஆகையால் தேனும் பாலும், கன்னலும் பாலும் அமுதும் பாலும் அமுதும் கன்னலும் என்று மாறி மாறிச் சேர்த்துச் சொல்லலாம்.

ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா -2

ஆழ்வாரைப் பார்த்து நெஞ்சு என்னை எதற்காக கொண்டாடுவது. என்னையும் பகவத் விஷயத்தில் இசையும்படி செய்த உபகாரகனைக்

கொண்டாடு என்று சொல்லிற்றும். அதனால் ஸர்வேச்வரனையே கொண்டாடுகிறார். ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா - பகவானுக்கும் ஒரு தாரித்ரயமுண்டு. தனக்கு ஸமமானவரும் மேலானவரும் இல்லாமை யாகிற தாரித்ரயம். (ந தத்ஸமச்ச அப்யதிகச் ச த்ருச்யதே) என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அத்யாச்சர்ய பூதனே. எப்பொருட்டும் ஒத்தாய் நீ என்னைப் பெறுகைக்காக அனேக அவதாரங்களைப் பண்ணினாய். மேன்மையோடு வந்தால் கிட்டமுடியாது அகலுவர்கள். தாழ்விட்டுவந்தால் அவ மதிப்பார்கள். ஆகையால் ஸஜாதீயனாய் வந்து பொருந்தும். பிரம்மாதிகள் நடுவே விஷ்ணுவாயும் இந்திரன் தம்பியாயும் உபேந்திரனாயும், ராமக்கிருஷ்ணர்களாயும், திர்யக்குகளுக்கு ஒக்க வராஹமாய், ஸ்தாவரத் தோடொக்க குப்ஜாமரவ்ருக்ஷமாய் (கூனலான மாமரம்)வந்தாய், எனக்கு உயிராய் ஆத்மாவாய் தனக்குத்தான் பண்ணிக்கொள்ளும் நன்மை, என்னைப் பெற்ற அத்தாயாய் -எனக்கு பிரியமே செய்யக் கடவ தாயாய் தந்தையாய் நேரே உண்டு பண்ணின ஹிதைஷியாய், அறியாதன அறிவித்த-சரீரத்தைக் கொடுத்தவனன்றிக்கே “ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி” என்கிற ஆசார்யனாய், அத்தா-ஸ்வாமி. நீ செய்தன பேசவும் போகாது. நினைக்கவும். போகாது. அடியேன் அறியேனே - உபகரித்த உனக்குத்தான் தெரியும் அநுபவத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பேன். நானும் அறியேன். எம்பார் கோஷ்டியிலே இப்பாட்டு வரவே ஒரு கேள்வி பிறந்ததாம். இந்த ஆத்மாவுக்கு பிரதமகுரு ஆர்? என்று கேள்வி. பதில் சிலர் ஆசார்யர்கள் என்றார்கள். சிலர் ஆசார்யனிடத்தில் கொண்டு போய் விட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்றார்களாம். அங்ஙனமில்லை, இவனை அழைத்தாலும் அல்லேன் என்னுமல் இசைவித்து என்கிற படி உள்ளேயிருந்து இவனை ஒப்புக் கொள்ளும்படி செய்த ஸர்வேச்வரன் என்று அருளிச் செய்தார். ஆழ்வார், அவன் திருவடிகளிலே நெஞ்சு என்னைச் சேரவிட்டது என்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். நெஞ்சு சொல்லிற்று. நீர் வழிப்போவாரைக் கொண்டாடுவது எதற்காக? என்னையும் இசைவித்த ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடும் என்ன ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடுகிறார் என்றபடி.

அறியாக் காலத்துள்ளே - 3

ஆழ்வார் தனக்கு எம்பெருமான் செய்தருளின நன்மைகளைப் பேசுகிறார். இப்பாட்டுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாக திருமலை ஆண்டான் சொல்லுவராம். என்னவென்றால் அறிவே இல்லாத பால்ய தசையிலே எனக்கு உன் விஷயத்தில் ருசியை உண்டாக்கிப் பின்னையும் விரோதியான இந்த ப்ரக்ருதியிலேயே என்னை வைத்தாய் என்று சோகிக்கிறார் என்று. இதைக் கேட்டு எம்பெருமானார் இந்த யோஜனை ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிற முன்பின் பிரகரணத்துக்குச் சேராது என்று வேறு விதமான யோஜனை சொன்னார். அறியா மாமாயத்து அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து அடியேனை வைத்தாய்

என்று. அத்தா நீ செய்தன அடியேன் அறியேனே என்று கீழே சொன்னார். அதற்குப் பெருமாள் அதில் ஒரு உபகாரமே சொல்லுமே என்ன, இப்பாட்டில் அவ்வுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். அறியாமாமாயத்து அடியேனைப் ப்ரக்ருதியிலே அசித்தான் உடம்போடே சேர்த்திருக்கிற என்னை அறிவுக்குப் ப்ரஸக்தியே இல்லாத பால்யத்திலேயே அடிமையில் என்னை அன்வயிக்கும் படி செய்தது. பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: என்றும் அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்னும்படி என்னைச் செய்வித்தது. நித்யஸூரிகளுடைய பரிமாற்றத்திலன்றோ என்னைச் செய்வித்தது. அடிமையிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிவைத்தாய் என்னையும் அறியாமை வஞ்சித்து எனக்கு கைங்கர்ய ருசியைப் பண்ணிவைத்தாய். இதுவும் இந்த ப்ரக்ருதியிலே. அதுவும் பால்யத்திலே என்று ப்ரீதராகிறார். இதற்கு உதாஹரணம் காட்டுகிறார். தன் நெஞ்சையும் ஒளிப்பாரைப் போலே பிராட்டிக்கும் தெரியாமல் பிரம்மசாரியாகி மாவலியாகத்தில் போய் நிலம் என்றாய். அவன் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. உடனே மாவலி என்றாய். நம்முடைய பேரைச்சொல்லி கூப்பிடுவது யார் என்று பார்த்தான். உடனே மூவடி என்றாய். இப்படி குழந்தைகள் பேசுவதுபோல் பொருந்தாதபடி பேசி மஹாபலியை வஞ்சித்தாய். அவனுடைய ஆசார்யன் சுக்ரபகவான். இவன் ஸர்வேச்வரன் தேவகார்யம் செய்ய வந்தான் என்று சொல்லச் செய்தேயும் அவன் சொல் செவிப்படாதபடி வஞ்சித்தாய். எனதாவியுள் கலந்தே-மஹாபலியை வஞ்சித்தாப்போலே வேறு விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருந்த என் ஆத்மாவிலே புகுந்து குணசேஷிதங்களாலே வசிகரித்து என்னை அடிமைக்கண் வைத்தாய் என்று ப்ரீதியோடே பேசினார்.

எனதாவியுள் கலந்த பெருநல்லுதவி - 4

ஆழ்வார், எம்பெருமான் தன்னோடு கலந்த கலவியினால் உண்டான ப்ரீதியால் அறிவழிந்து நின்றார். ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போலே எம்பெருமானைத் தவிர வேறு விஷயத்தில் இவருடைய மனஸ் வ்யாபரிக்கவில்லை. ஆத்மா தன்னுடையதன்று என்று நிரூபிக்கமாட்டாமல் அவன் தம்மோடு கலந்த பெரு நல்லுதவிக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக தன்னுடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்தார். பிறகு நாம் ஸமர்ப்பித்தது ப்ரத்யுபகாரமாக மாட்டுமோ? மாட்டாதோ என்று ஆலோசித்தார். ஆத்மஸ்வரூபத்தை விவேகிக்கிறார். ஆத்மாவைக் கொடுத்தேனே நான் யார், தரப்பட்ட ஆத்மா ஆர் என்று சிந்திக்க ஆத்மாவும் பண்டே அவனதாயிருந்தது. உடனே நான் எதைக் கொடுத்தேன். முன்பே உனக்கே சேஷமாயிருந்த ஆத்மாவை நீயே கொண்டருளியாய் என்கிறார்.

எனதாவியுள் கலந்த - வஸிஷ்டர் சண்டாளச்ரேணியில் புகுந்தாற் போல் ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்திக்கிடந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்தது.

அதிலும் தூரத்தில் நின்று போகமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கலாமே! அப்படிக்கின்றிண்ணுள்ளே கலந்தொழிந்தோம் என்னும்படி ஆவியுள் கலந்தது. இது உதவி, உபகரிப்பது. நல்உதவி-பிரத்யுபகாரத்தை அபேக்ஷிக்காமல் உபகரிப்பது. பெருநல்லுதவி- தனக்குபுருஷார்த்தம் என்று நினைத்து உபகரிப்பது இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என் ஆத்மாவை தேவர் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன். ஈச்வரன் இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும் என்று கேட்டான். இனி மீள்வதென்பது உண்டே. இனி மீள்வதில்லை. உனக்கே தந்தேன். நம்ம என்றார். உடனே ஆராய்ந்துபார்த்தார். அவன் வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாயிருந்தது.

எனதாவி ஆவியும் நீ என்னுடைய ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய் நிற்பதும் நீயே. அவன் வஸ்துவை நம்முடையது என்று நினைத்திருந்தோம். அவனிடம் ஸமர்ப்பித்தோம். அவன் என்ன நினைத்திருப்பான் என்று நினைத்து உன்னுடையதை நீயே ஸ்வீகரித்துக்கொண்டாய் என்கிறார். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணாதபோனால் எல்லாருக்கும் அவன் மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டி வரும். ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்கம் வரும். பண்ணினால் அவனுடையதை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்நிலையில் என்ன செய்வது என்றால் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டியதுதான். செய்து ஆத்மா என்னுடையதல்ல, அவனுடைய வஸ்துவை அவன் கொடுத்த புத்தியால் அவனே கொடுக்கும்படி செய்து அவனே ஸ்வீகரித்துக் கொண்டான் என்று நினைக்கவேண்டும். இதுதான் செய்ய அடுப்பது.

இனியார் ஞானங்களால் எடுக்கல் - 5

உமக்கு ஞானம் வந்ததே போதுமோ! என்னிடம் வந்துசேர வேண்டாவோ? என்று பெருமாள் கேட்க, ஆழ்வார் எனக்கு உன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியை தந்து ஸம்ஸாரிகளில் வேறுபட்டவனாக்கின வன் றைக்கே உன் பாதம் சேர்ந்து விட்டேனே! இதில் என்ன ஸம்சயம் என்கிறார். அவனை ஆச்ரயிக்காதவர்கள் எவ்வளவு உயர்ந்த ஞானமுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களால் அறியமுடியாதவனே. அவர்கள் ஞானத்தால் க்ரஹிக்க முடியாதவன். துர்யோதனனால் அறியமுடியாதிருத்தல் ராவணனால் எடுக்க முடியாதிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறோமே! கனிவார் வீட்டின்பமே! பகவான் என்று பேரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் உள்கனிந்து பக்வமாயிருக்குமவர்களுக்கு மோக்ஷஸுகமானவனே! அல்லது பகவத்விஷயத்தில் பக்வமான மனஸ்ஸுள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் இருப்பிடத்திலே வந்து ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவனே. அப்படி எங்கே பார்த்தோம் என்றால் யசோதைப்பிராட்டி தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டாளிறே, என்று குலசேகரராவார் பாசரம். என்கடல் படாவமுதே ஸமுத்ரத்தை கடைந்து எடுத்த அம்ருதம் போலிராமல் எனக்கு

அநாயாஸேந கிடைத்த அம்ருதமே, தனியேன்வாழ்முதலே என்னுடைய அநுபவத்துக்கு ஆதிகாரணமானவனே! ஒரு விலக்ஷணமான வராஹ ரூபத்தை எடுத்து பிரளயம் கொண்ட பூமியை உத்தரித்தவனே வராஹ ரூபமெடுத்து கடலிலிருந்து பூமியை உன்னுடைய கோட்டிடை கொண்ட எந்தாய். இனி யுனபாதம் சேர்ந்தேனே-நான் உன்னுடைய திருவடிகளை பொய்நின்ற ஞானமும் என்று பாசுரம் பாடும்படி அறிவைத் தந்த போதே சேர்ந்துவிட்டேனே என்கிறார்.

சேர்ந்தார் தீவினைகட்கரு நஞ்சை - 6

இனி உனபாதம் சேர்ந்தேனே என்றார். இனி என்று விசேஷிக்க வேணுமோ முன்பே உன்னைச் சேர்ந்தேனே என்கிறார். ஆத்மஸ்வரூபத்தை நினைத்தவாறே ஸ்வாபாவிகசேஷத்வமேயாய் நிலைநின்ற ஆகாரம். நடுவுள்ளது வந்தேறி என்று தோற்றுவதால் ஆத்மா உள்ளவன்றே பெற்றேன் என்கிறார். கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாப்போல் உன்னை அடைந்தவர்களுடைய பாபங்களுக்கு நஞ்சாய் (விஷமாய்) இருப்பவனே!. திண்மதியை-ஒருவராலும் கலக்கமுடியாத த்ருடமான புத்தியைக் கொடுப்பவன். அம்பரீஷன் தபஸ்ஸுபண்ணினான். ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரவேஷத்தை தரித்துக் கொண்டுபோய் உனக்கு வேண்டியதைக்கேள் என்றான். அப்போது அம்பரீஷன் நான் உன்னை ஆராதிக்குமவன் அல்லேன், நீ என் தபஸ்ஸைக் கெடுக்காதே போ உன்னைக் கும்பிடுகிறேன் என்று சொன்னான். இப்படி, தானே அழிக்கப் பார்த்தாலும் அழிக்கமுடியாத புத்தியைக் கொடுக்குமவன். தீர்ந்தார் தம்மனத்து - அவனே உபாயம் உபேயம் என்று இருக்குமவர்கள் தீர்ந்தார். அல்லது அவனைப்பிரிய மாட்டாதிருப்பவர்கள். அவர்கள் மனதைவிட்டு பிரியாதே அவர்களுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பவன். சோர்ந்தே - ஸம்ஸாரத்திலே விழுந்து துக்கப்படாதே பண்ணும் ஜோதிஸ். சூர்ப்பணகையின் மூக்கை அறுத்தவன், பிராட்டியின் ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கிவிடப்போல் நம் விரோதிகளைப் போக்குமவன். அவனை முன்னமே அடைந்தேன். அநாதிகாலமாய் இழந்தமையையும் மறக்கும்படி வந்து கலக்கையாலே முன்னமே அடைந்து விட்டேனே என்கிறார், ப்ரா சினதுக்கமபி மே ஸுகயந்நிவ த்வத் பாதாரவிந்த பரிசாரரஸ ப்ரமோத: என்கிற பகவத் அநுபவம் முன் நாம் அநுபவித்த துக்கத்தையும் சுகமாகத் தோற்றுவிக்குமாதலால் முதல் முன்னமே அடைந்தேன் என்கிறார்.

முன் நல்யாழ் பயில்நூல் - 7

“அதிஸநேஹ: பாபசங்கீ” என்கிற கணக்கிலே இப்போது கிடைத்த அநுபவத்திற்கு பங்கம் (விச்சேதம்) வருகிறதோ என்று சங்கித்து, தேவர் என்னைக் கைவிடில் தரிக்கமாட்டேன், என்னைக் கைவிடாதொழிய வேணும்

என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். முன்னல் - மிகவும் பழையதான, நல்லதான, வீணாசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட வீணையின் தந்திக்கம்பியிலிருந்து வருகிற ஸுகமான ஸங்கீதராக சப்தம்போல் போக்யமானவனே, பலஞானிகளால் அநுபவிக்கப் படுகிற ஆனந்த ரூபனே, பரிசுத்தனே, அவர்களுடைய அநுபவ விரோதிகளைப் போக்குகிறவனே, கன்னலே கரும்புச் சாறே, அமுதமே, நீலமேகமே, ஸர்வஇந்திரியங்களுக்கும் போக்ய பூதனே. என் க்ருஷ்ணனே நீயல்லது எனக்கு வேறு தாரகமில்லை. உன்னை விட்டால் தரிக்கமாட்டேன். என்னைக்கைவிடாதே. இதைத் திருவுள்ளத்துள்ளே கொள்ளவேணும்.

குறிக்கொள் ஞானங்களால் - 8

கீழ்ப்பாட்டிலே என்னை நீ குறிக்கொள் என்று விண்ணப்பிக்க அவனும் விச்வேஷிக்க ப்ரஸங்க மில்லையே என்று குளிரக்கடாக்கித்தான். அதனால் ஸகலவ்யஸநங்களும்போய் அநுபவிக்கிறார். குறிக்கொள் - கர்மயோக ஞானயோக ஸாத்யமாய், யம, நியம, ஆஸநாதி அங்கங்களோடு கூடின தாய், மிகவும் கவனத்தோடு செய்யுமதாயும் சிரகால ஸாத்யமுமான பக்தி யோகத்தால் அடையக் கூடிய புருஷார்த்தத்தை, ஜன்ம துக்கத்தைப் போக்கடித்து உறியில் சேமித்து வைக்கப்பட்ட வெண்ணைபாலை, திருட்டுத் தனத்தால் அமுதுசெய்த ஸ்வாமியின் பின்வழியைப்பற்றி நெஞ்சையுடைய வளாய், இந்த ஜன்மத்திலே அதிலும் சில தினங்களில், கிறிக்கொண்டு அல்ப உபாயத்தைக் கொண்டு, யான்-ஒரு யோக்யதையுமில்லாத நான் பெற்றேன். பக்தியோகம் பஹுகாலம் அநுஷ்டித்துப் பெற வேண்டிய பகவ தநுபவத்தை இப்பிறப்பில் அதிலும் சில நாளில் அடைந்தேன். எப்படி என்றால், கிறிக்கொண்டு-பகவானை உபாயமாகக்கொண்டு என்று சொல்வார்கள் சிலர். கிறி - பகவான், பெரும்கிறியான் என்று திருவிருத்தம். கிறிக்கொண்டு-சரணாகதியாகிற உபாயத்தைக் கொண்டு என்று, சிலர் பொருள்கூறுவர். உறிக்கொண்ட வெண்ணைபால் ஒளித்துண்ணும் அம்மான், பின்நெறி - அருச்சுனனுக்கு கடைசியில் சொன்னமார்க்கம் - சரணாகதி அதை அநுஷ்டித்துப் பெற்றேன் என்றபடி. உறிக்கொண்ட-பதவிகளின் சேர்த்தியைக்கொண்டு, அருச்சுனனுக்கு பின் சொன்ன சரணாகதியாகிற உபாயத்தை. கண்ணன் வெண்ணை திருட களவு காணப் போன விடத்திலே அடியொற்றிக் கொண்டு போய் அவன் நுழைந்த கிருஹத்திலே படலைத் திருக்வைத்துக் கொண்டு கேட்ட உபாயம் என்று ரஸமாய் பொருள் கூறுவர்.

கடிவார் தண்ணந்துழாய் - 9

“ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்” என்று ஒருதேச விசேஷத்தில் குண நுபவத்தை இங்கே பெற்றேன் என்கிறார். பெருமானுடைய திருமேனி

ஸ்பர்சத்தால் குளிர்ந்து தேன்பெருகுகிற அழகான திருத்துழாயால் அலங்கிருதனாய் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனும், நித்யாநுபவம் பண்ணும் நித்யசூரிகளுக்கு, ஸ்வாமியானவனும், பரமபதத்திலும் ஒத்தார் மிக்கார் இல்லாதவனும், ஸம்ஸாரிகளையும் நித்யசூரிகளோடு சேர்க்கவல்ல சுத்தியுடையவனுமான ஸர்வேச்வரனுடைய. கல்யாண குணங்களை, செடியார் தூறுகள் போலே - தூறுமண்டிக்கிடந்த. நோய்கள் - க்லேசங்கள் எல்லாம் போகும்படி சென்று கிட்டி எங்கும் நுழைந்து ஆடி, அவகாணித்து பெருவிடாயோடு அநுபவித்து - அபிநிவேசமாகிற வாயைவைத்து, பானம் பண்ணி ஆநந்தமடைந்தேனே.

களிப்பும் கவர்வுமற்று -10

இப்படி ஸந்தோஷித்து இன்னமும் ஹேயமான ப்ராக்ருத விஷயங்களிலே ஸந்தோஷிக்காமல் நித்யசூரிகள் கோஷ்டியில் போய் அவர்களோடு ஸந்தோஷிப்பது எப்போதோ? என்கிறார். ப்ராக்ருதமான விஷயங்கள் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும், அது கிடைக்காவிடில் அவற்றால் வரும் சாபமும் (அல்லது அது அடையவேண்டும் என்கிற அபிநிவேசமும், அல்லது துக்கமும், அடியோடு அற்றுப்போய், பிறப்பு - ஜன்மம், அதினால் வரும் வியாதி, தவிர்க்கமுடியாத கிழத்தன்மை, அதன் பின் வரும் மரணம் இவைகள் இல்லாதவனாய், பிரகாசத்தோடு கூடிய தோஜோமய சரீரத்தை உடையவனாய், ரஜஸ்தமோ குணம் இல்லாதபடியால் ஞானத்திற்குக் குறைவில்லாத சுத்தஸத்வமயமான திருமேனியையுடையவனாய்க் கொண்டு வர்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான ஆகாசத்தையும், இந்த பூமியையும் தேஜோமயமான திருவாழியையும் சங்கத்தையும் தரித்துக் கொண்டு ரக்ஷிக்கிற ஆச்சர்யபூதனானவனுடைய நித்யதாஸர்களான நித்யசூரிகளை ஏகாஸநனாய்க் கொண்டு கூடுவது என்றைக்கோ? என்கிறார்.

குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம் வீய -11

பரஹிம்ஸைக்கு உபகாரர்களாயிருக்கிற பந்துக்களுடைய கூட்டத்தை உடையவனான ராவணனை குலத்தோடு நசிக்கும்படி செய்தவனை (கரிஷ்யே மைதிலீ ஹேதோ ரபிசாச மராக்ஷஸம் என்று ஸங்கல்பித்தபடி செய்தவனை துதித்த பாடல்கள் இவை. உரைத்தவர் யார் என்றால் வாயுந்திரையு களில் பிறந்து துக்கத்திலிருந்து பிழைத்த ஆழ்வாரைப் பார்ப்பதற்கு கூட்டம் கூட்டமாக வந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நிறைந்த திருநகரியிலுள்ள ஆழ்வார். இப்பாடல்கள் பத்துப்பத்தாக உரைத்த ஆயிரத்துள் இவை பத்து. இப்பத்துப்பாட்டுகளையும் அர்த்த காமங்களினால் சீறுபாராதே கூடியிருந்து அபிப்ராயத்தோடு பாடி அநுபவியுங்கோள் என்கிறார்.

இப்பத்தில் மதுரங்களான ஸர்வபதார்த்தங்களுடைய ரஸத்தையுடைய போக்யதையுடையவன் என்கிறகுணம் பேசப்பட்டது.

1. தேன்பால் முதலிய ஸகலபதார்த்தங்களுடைய ரஸத்தையுடைய போக்யதையை உடையவன்
2. மாதா - பிதா முதலியவர்கள் பண்ணும் உபாயங்களையெல்லாம் செய்பவன்
3. அடிமைத்தனமாகிய ரஸத்தை உண்டாக்குகிறவன்
4. ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும்படி தன்னுள்ளே கலந்திருந்தவன்
5. ஆச்ரிதர்களுக்கு அம்ருதம்போலே போக்யன்
6. பக்தர்களுடைய மனஸ்ஸை விட்டுப் பிரியமாட்டாதவன்
7. ஸர்வ இந்திரியங்களுக்கும் போக்யனாயிருப்பவன்
8. பஹுகாலஸாத்யமான பக்தியோகத்தை பக்தர்களுக்கு அல்ப காலத்தில் கொடுப்பவன்
9. போக்யமான குணங்களை உடையவன்
10. நித்யசூரிகளோடு சேர்ந்திருப்பவன் ஆக, பத்துகுணங்கள் இப்பதிகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

ஆழ்வாரெம் பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் மூன்றாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து — நான்காம் திருவாய்மொழி

ஆடியாடி யகங் கரைந் திசை
பாடிப்பாடிக் கண்ணீர் மல்கி யெங்கும்
நாடி நாடி நரசிங்கா வென்று
வாடி வாடு மில் வாணுதலே

அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ என்று தாம் மனோரதித்தபடி அப்போது அது கிடைக்கவில்லை. உடனே ஆழ்வாருக்குத் துக்கம் உண்டாயிற்று. அந்த துக்கத்தாலே ஒரு கூணம்கூட ஆத்ம தாரணம் பண்ணமுடியாதநிலைமையை அடைந்தார். தம்முடைய தசையை தன்னைச் சேர்ந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக்குத் தெரிவிக்கிற படியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானை அனுபவித்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, பிரிவாலே தளர்ந்து கிடந்தவிடத்தில் கிடவாதே மோஹமும் உணர்ச்சியும் மாறிமாறி சென்று சோகித்தாள். இவளைப்பார்த்தவர்கள் எல்லாரும் நோவுபடும்படி தயநீயமான தசையைக் கண்ட இவளுடை திருத்தாயார் அவன் முன்பே இவளைப்பொகட்டு ராமகிருஷ்ண தீயவதாரங்களைப் பண்ணி ஆர்த்தரானவர்களுடைய துக்கத்தை யெல்லாம் போக்கின நீர் இவளை நோவுபடப் பார்த்திருப்பதோ? இவள் விஷயத்தில் நீர் என்செய்யப் போகிறீர்? என்று எல்லா வளவிலும் அவனையிட்டே பரிஹரித்துக் கொள்ளும் குடியாகையாலே கேட்கிறாள். அப்படிப்பட்ட பாசுரங்களாலே தன் தசையை அருளிச்செய்கிறார்.

காசை இழந்தவனுக்கும் பொன்னையிழந்தவனுக்கும் மாணிக் கத்தை இழந்தவனுக்கும் துக்கம் ஸமமாயிருந்ததில்லையே.

அஞ்சிறைய மடநாரையில் உலகளந்த திருவடியை ஆசைப்பட்டுக் கிடைக்காததால் வந்த துக்கம், தூதுவிடுவதற்கு சக்தி இருந்தது.

வாய்ந்திரையுகளில் தென்குறுங்குடி நின்ற அர்ச்சாவதாரத்தை இழந்த துக்கம். ஆதலால் முன்னிலும் துக்கம் அதிகம். நித்யசூரிகள் கோஷ்டியிலே அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அது கிடைக்காததால் வந்த துக்கம். இங்கு-ஆடி ஆடியில். அப்படியாகில் நித்யஸூரிகளைக்கூப்பிடாமல் பெருமானை கூப்பிடுவானேன்? என்று கேட்டால், ஒரு காட்டிலே ரத்னங்களை பறிகொடுத்தாலும் நாட்டில் ராஜாவின் வாசலிலே வந்து அவன் பேர் சொல்லிக் கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிறார். அவர்களுடைய சேர்த்

திக்கும் அவனே காரணமாகையாலே அவனைக் கூப்பிடுகிறார்.

கதாந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா சத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்தன. பரதனோடும் சத்ருக்னனோடும் கூடப்பெறுத துக்கத்தால், கூட நிற்கிற லக்ஷ்மணனோடும் கூடியிருப்பதாய் தோற்றவில்லை. குஹேந ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேந ச ஸீதயா, கூடப்போன இளைய பெருமானோடும் பிராட்டியோடும் கூடிருப்பதாய் தோற்றினது குஹப்பெருமானோடு சேர்ந்த பின்பு. வாயுந்திரையுகளில் வந்த ஆர்த்தி தீர வந்து அவன் ஸம்சுலேஷித்தது முற்றுவதற்கு முன்பு வந்த பிரிவாகையால் ஆற்றுமை மிகவும் அதிகம்.

ஆடி ஆடி அழகான ஒளிவீசுகிற நெற்றியையுடைய இந்தப்பெண் மனஸ்ஸுகரைந்து பகவத்குணங்களைப் பாடிப்பாடி ஆடி ஆடி நின்ற இடத்தில் நிற்கமாட்டாமல் இங்குமங்கும் ஸஞ்சரித்து, கண்களில் ஜலம் பெருகி எங்கும் தேடித் தேடி நரசிங்கா என்று கூப்பிட்டு வாடி வாடும்-வாடிப் போனாள். மிகவும் க்லானியை அடைந்தாள். ஆடி, ஆடி, உட்காருவது, நடப்பது படுப்பது இவைகளில் மாறி மாறி வருகிற வ்யஸனத்தை ஆடினதாகச் சொல்லுகிறாள். வடிவழகாலே தாயார் கண்ணுக்கு ஆகர்ஷகமாயிருப்பதால் வல்லாராடினாப் போல் இருக்கிறது. ராமவிரஹத்தை சங்கித்து கௌஸல்யாதேவி படுகிறபாட்டை நிருத்யந்தீ மிவ மாதரம் என்று வால்மீகி பேசினாப் போலிருக்கிறது. ஆடி முதல் வ்யாபாரத்தோடு முடிந்துவிட்டதோ என்றிருக்க பின்னையும் ஆடி என்று நிறுத்தப்படவில்லை மீண்டும் ஆடினாள். ஒரு உயர்ந்த விஷயத்தைப்பிரிந்தால் ஜீவிக்கவும் முடியாது. இறப்பதும் முடியாது. விஷயத்தின் உயர்த்தி ஜீவிக்க வொட்டாது. ஆசை முடிக்கவொட்டாது. “ஸ காமம் அநவாப்யைவ ராமபாதௌ உபஸ்ப்ருசன் நந்திக்ராமே அகரோத் ராஜ்யம் ராமாகமந காங்க்ஷயா” பரதன் நந்திக்ராமத்தில் ஒரு கால் ஸ்ரீராமன் முகத்தில் விழிக்கலாமாகில் அருமந்த பிராணனை விடுவானேன் என்று ராஜ்யத்தையும் தொட்டுக் கொண்டிருந்தான். முதல் ஆடி என்ற பிறகு, இரண்டாமாடி என்றதில் துக்கம் தாளங்கொண்டறியவேணும். அகம் கரைந்து உள்ளே மனஸ்ஸும் கரைந்துவிட்டது. இசை பாடிப் பாடி-ஆற்றுமையால் கூப்பிடுகிறது பாடினாப் போல் இருக்கிறது. ‘மதுரா மதுராலாபா’, என்பதும் பண்ணை வென்ற இன்சொல் மங்கை’ என்கிற மழிசையர்கோன் பாடலும் காண்க. கண்ணீர் மல்கி உருகின மனஸ்ஸு பாட்டாய் வந்தது போக பாக்கி கண்ணீராய் ப்ரவஹிக்கிறது. ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக வேண்டியிருக்க சோகத்தால் கண் ஜலம் பெருகுகிறது. எங்கும் நாடி நாடி இவ்வளவு துக்கத்தில் அவன் வராதிருக்கமாட்டான் என்று எங்கும் தேடினாள். ஸா திர்யக் ஊர்த்வம் ச ததாப்யதஸ்தாத் என்று அசோகவனத்தில் பிராட்டி அவன் வருவதற்கு ஸம்பாவனை இல்லாத இடத்திலும் பார்த்தாள் என்னுமாப்போல் நரசிங்கா வென்று-நரசிங்கா என்று கூப்பிட்டாள். வரத்துக்கு ஸம்பாவனை இல்லாத இடமான தூணிலும் தோன்றி

னவனாகையாலே நரசிங்கா வென்கிறான் கொய்சகம் உள்பட (கொசுவான் உள்பட) தேடினான் என்று பட்டர் சொல்லுவாராம். கண்ணன் என் ஓக்கலையானே என்றிருந்தவனாகையாலே, நரசிங்கா வென்றான். ப்ரஹ்லா தனுக்கு உதவினாப் போல் எனக்கு உதவலாகாதோ? மத்தஸ் ஸர்வம் அஹம் ஸர்வம் என்று தெளிவுள்ளவனுக்கு தோற்றினவன் அபலைக்குத் தோன்றமாட்டானோ. தகப்பன் பகையானால் தான் உதவலாவது. நீர் பகையானால் உதவலாகாதோ? ஞானநிஷ்ட ரக்கோ உதவுவது, பக்தி நிஷ்ட ருக்கு உதவலாகாதோ? ஆண்களுக்குகோ உதவுவது, பெண்களுக்கு உதவலாகாதோ சேராத வடிவு சேர்த்து உதவினால் உதவுவதே இருந்த படியே உதவலாகாதோ? ஒரு அதிகாரிநியதி காலநியதி அங்கநியதி இவ னுக்குவேணுமோ? இவனை ரக்ஷிப்பதற்கு ஏதேனும் முகம் பண்ணவேண் டுமோ. வாடி வாடும், கொம்பையிழந்ததளிர் போல் வாடும். முதல்வாட்டம் தளிர் என்று சொல்லலாம் இரண்டாம் வாட்டத்தைப்பார்த்தால். இவ் வாணுதல் - அழகான நெற்றியுள்ளவள். இவளுக்கு இலக்கான அவன் பட வேண்டியதை இவள் படுகிறாள். இவள் முடிந்தால் இன்னம் இப்படி ஒரு வ்யக்தியை உண்டாக்கலாம் என்று இருக்கிறீரோ? என்று திருத்தா யார் கதறுகிறான்.

வாணுதல் இம்மடவரல் - 2

ப்ரகாசிக்கிற நெற்றியை உடைய இந்த ஸுகுமாரியானவள் உம் மைக்காண வேணும் என்று நைந்துபோகிறான். பராக்ரமசாலியான பாண ஸுரனுடைய ஆயிரம் தோள்களையும் அறுத்துத் தள்ளினீர். இவள் உம் மைக் காண்பதற்கு நீர் இரக்கமில்லாமலிருக்கிறீர்.

வாணுதல் இம்மடவரல்-அழகான நெற்றி போக ஹேதுவாக இருக்க வேணும். இவள் நைந்து போவதற்குக் கரணமாயிருக்கிறது. ஸுகுமாரீ, பெற்றவனுக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது. நீர் அநாதரவுபண்ணுகிறீர். இம்மடவரல் இயம்ஸீதா என்னுமாப்போல் சொல்லுகிறான். பிரிந்து கலக் கமாட்டாது ஸௌகுமார்யம் (ம்ருதுவான தன்மை) இவளது தாயா ருக்கு பிராட்டிதசையைக் கண்ட திருவடி போலிருக்கிறது. துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹீநோ யதநயா ப்ரபு: தாரயத்யாத்மநோ தேஹம் ந சோகேநாவஸீததி என்றார் திருவடி. இவளைப்பிரிந்து தேஹத்தை வைத்திருக்கிறார் என்பதுண்டே, அதுஸாஹஸமானகார்யம். இவளைப்பிரிந்து தரிப்பது அரிதானது அதைச்செய்தார். ஸ்ரீராமன் ஆணைகுதிரை ஏறவும் நாடாளவும் வல்லார். ப்ரணய தாரையில் - ச்ருங்காரசாஸ்திரத்தில் ஒன்றும் தெரியாதவர். மால்யவத்பர்வதத்திலே ஸ்ரீராமன் மேகத்தைப் பார்த்து பட்டபாட்டைக் கண்டு ஒரு வனிஷ்டசிஷ்யன் இப்படிப்படு வதே ஸ்த்ரீநிமித்தமாக என்று எண்ணினான். திருவடி விரக்தனாகையால் இப்போது இவளைப் பார்த்ததும் ஸ்ரீராமன் இவளைப்பிரிந்தும் உயிரோடிருக்கிறானே என்கிறான் விசேஷக்ருனாகையாலே. ஸ்ரீரா

மன் உடம்பை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானே. விடவேண்டாவே, இது என்ன இரவலுடம்பா? ஸொந்த உடம்புதானே என்று கர்ஹிக்கிறான் (வெறுக்கிறான்). உம்மைக்காண இவள் ஸ்வபாவத்தையன்றோ உமக்கு உபதேசிக்கவேணும். உமக்கு உம்மைத்தெரியாதோ? நம்மைப் பிரிந்தார் பிழைக்கமாட்டார்கள் என்று நீர் இருக்க வேண்டாமோ? உம்மை அணைய ஆசைப்பட்டாளோ. உம்மைப் பார்ப்பதற்குத்தானே ஆசைப்படுகிறாள். காட்சியைக்கூட கொடுக்கக்கூடாதோ? ப்ரபல ப்ரதிபந்த கங்களிருக்க வரமுடியுமோ என்றான். பாணஸுரனுடைய பாஹுவனத்தைக் காட்டிலும் இவள் பிரதிபந்தகம் பலமானதோ. நீர் உதவுவதற்கு பேரனாகவும் ஆனாகவும் இருக்கவேணுமோ? பெண்ணாய் கலந்த அபலைக்கு உதவலாகாதோ? உம்மைக்காண்பதற்குக்கூட உமக்கு இரக்கமில்லையே. உம்மைக்காணத்தானே இவள் ஆசைப்படுகிறாள். பூமாலையை ஆசைப்படுவது குட்டிக் கொள்வதற்குத்தானே. சும்மாடு கட்ட வல்லவே. அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக்காண, காரார்திருமேனி காணு மளவும் போய் கண்களால் காணவருங் கொல் என்றல்லவோ எங்கள் பாகரம் நீர் இரக்கம் இலீரே-இவள் நோவு தீர்வதற்கு அவனுடைய இரக்கமே ஸாதனம். “தஸ்யைஷு ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்”, என்று அவனே காட்டவேணும்.

இரக்க மனத்தோடு எரியணை -3

மிகவும் சோகத்தை அடைந்த மனஸ்ஸை உடைய இவள் அக்னியை அணைத்திருக்கும் அரக்கும் மெழுகும்போல் உருகுகிறாள். விரஹாக்னியால் கொளுத்தப்படுகிற இவளிடத்தில் உமக்கு கிருபை இல்லை. இதற்கு என் செய்கேன். கெட்டேன். ஒரு கொடுமை இது என்கிறாள். இரக்கமனத்தோடு: இரக்கம்— நெகிழ்ச்சி, ஈடுபாடு, ஈரிப்பு ஆற்றாமை இவைகளையுடைய நெஞ்சையுடையவள். இவளுக்கு நீர் முகம் காட்டாவிட்டாலும் பிரியில் வலிய கல்லான நெஞ்சையாவது கொடுக்கக்கூடாதா? அக்னியில் அரக்கையும் மெழுகையும் போட்டால் தீந்து போய்விடும். தூரத்தில் வைத்தால் கெட்டியாய்ருக்கும். அப்படி இல்லாமல் அக்னிக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் மெழுகு அரக்குபோல் உருகும் என்கிறாள். அரக்கையும் மெழுகையும் இவளுக்கும் இவள் நெஞ்சுக்கும் உபமானமாக்குவர் திருநறையூர் அறையர். இவளுக்கே இரண்டும் உபமானமென்பர் பட்டர். இவள்-நீர்குறியழியாதிருக்க இவள். இவளுக்கே இந்த சைதில்யம். இதற்கு என் செய்கேன்-உம்மை இரங்கும்படி பண்ணுவதா? இவளை இரங்காமல் பண்ணுவதா?

இலங்கை செற்றிருக்கே—நீர் ஒரு கார்யம் செய்து வைத்தீர். இலங்கையை ஸம்ஹாரம் செய்தீர். அதை இவள் ஒரு பெண்ணுக்காகச் செய்தார். எனக்குச் செய்யமாட்டாரா? என்று நினைத்திருக்கிறாள். நீர் இலங்

கை செற்றது, புழு குறித்தது எழுத்தாறற்போலே என்று இவள் நினைக்கவில்லை. ஒரு குணம் என்று ஒரு பூச்சி ஜலத்தில் கோடுகிழித்துக் கொண்டே போகும். அது ஒரு சமயத்தில் கோடு எழுத்தாகவே இருக்கும். அது கோடு கிழித்தது, எழுத்து எழுதவில்லை. சிலர் பூச்சி எழுதுகிறது என்று நினைப்பார்கள். அது போல் இவளும் நீர் ஏதோ செய்தீர். அதை இவள் ஸ்த்ரீக்குச் செய்ததாக நினைத்துக் கஷ்டப் படுகிறாள் அல்லது அழகான திருவடி மதித்திலங்கையை அழித்தாப்போல் இவள் விஷயத்தில் நீ செய்கிற கொடுமை இது என்கிறாள்.

இலங்கை செற்றவனே என்னும் - 4

முன்பு சிலருக்கு உதவினபடியைச் சொல்லி கூப்பிட்டு தனக்கு உதவாதபடியாலே துக்கப்படுகிறாள். திருத்தாயார் இலங்கை செற்றிருக்கே என்று தோஷமாகச் சொன்னாள். அதைப் பொறுக்காமல் இவள் அதையே குணமாகச் சொல்லுகிறாள். ஒருத்திக்காக மார்பிலே அம்பேத்திக் கொண்டவனே என்றாள். முன்பு தனக்கு உதவினவன் இப்போது உதவாததுபோல் கூப்பிடுகிறாள். எனக்காக கடலடைக்கவேணுமோ? என்ன பிரதிபந்தகம் இங்கே வருவதற்கு என்கிறாள்.

பின்னும் வலம்கொள் புள் உயர்த்தாய் என்னும் — மேலும் பலத்தையுடைய கருடனை வாஹனமாகக் கொண்டவனே என்கிறாள். நாமிருந்த விடத்தே கொண்டுவர வாஹனமிருக்க வரவில்லை என்கிறாள். கருடனை துவஜமாகக் கொண்டவனே! தூரத்தில் வரும் போது துவஜம் தெரியும் அதனால் ஆச் வாஸப்படலாம். இப்படி பரிகரங்களிருக்க வரக்காணாமையாலே மனஸ் வேர்பறியும் படி பெருமூச்சுவிடுகிறாள். தஹந்தீமிவ நிச்வாஸை: வ்ருக்ஷான் பல்லவதாரிண: பிராட்டி அசோகவனத்தில் மூச்சுக்காற்றாலே தளிரும் முறியுமாயிருக்கிறவிருக்ஷங்களை எரிக்கிறப்போலிருக்கிறது என்கிறான் ரிஷி. கண்ணீர் மிகக்கலங்கி உள்ளம் நெடுமூச்சாய் வந்து பாக்கி இருப்பது கண்ணீராய் வடிகிறது. கலங்கிக்கைதொழும் — கலங்கி இருந்து கை கூப்புகிறாள். ப்ரணயிநீ தெளிந்திருந்தால் தொழமாட்டாளே! அவன் இவளுக்காக கைதொழவேண்டியிருக்க இவள் தொழுகிறாள்.

இவள் இராப்பகல் வாய்வெரீஇ - 5

இந்த துக்க தசையிலும் நீர் உதவவில்லை. உம்முடைய கருணை இருக்கிறபடி என்ன ஏறிப்பேசுகிறாள். அநித்ர: ஸததம் ராம: — ஸ்ரீராமன் ஸீதையைப் பிரிந்து தூங்குகிறதில்லை. வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களை நினைக்காமலிப்பதைப் பார்த்து தூங்குகிறதாக நினைத்தாலும் விழித்துக் கொள்ளும் போது ஸீதை என்று மதுரமாகச் சொல்லிக் கொண்டு விழித்துக்கொள்கிறான். அது போலஇவள் இரவு பகல் என்கிற பேதமின்றி

இலங்கை செற்றவனே, வலங்கொள் புள் உயர் த்தவனே என்று வாய் வெருவுகிறாள். தனகுவனையொண்கண்ணநீர் கொண்டாள். கருநெய்தல் போன்ற கண்கள் நீரால்நிரம்பிற்று. அவன் நம்மை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர் என்று கேட்க, வண்டுகள் படிந்திருக்கிற சீதளமான திருத்துழாய் மாலையைக் கொடுக்கவில்லை. வண்டுகளுக்கு எந்த கண்ணீரைக் காரணமாகக் கொண்டு கொடுத்தீர். என தவள வண்ணர் தகவுகளே-சுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய தயைகள், (கிருபைகள்) என—என்னென்று சொல்லுவது உம்முடைய தயை என்கேபோயிற்று என்பர்எம்பார். உம்மைப் போல் நாலு சிஷ்டர்கள் இருந்தால் போதும் ஸ்த்ரீகள் குடிகெட, என்பராம் பட்டர்.

தகவுடையவனே என்னும் - 6

இப்படி திருத்தாயாருடைய ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய க்ருபையை நினைத்து தகவுடையவனே என்று கூப்பிடும். இப்படி கிருபையுடையவன் நம்மை விடமாட்டான் என்று நினைத்து பின்னையும் ஆசைப்படுவன். ஆசைப்பட்ட போது வராமையாலே வந்த சோகத்தால் நெஞ்சருகி நின்று தன்னுள்ளுளே பிரானே என்றும் எனக்கு போக்யனே என்றும் சொல்லுகிறாள்.

தகவுடையவனே என்னும்-தயாகுணத்துக்கு ஊற்றுவாயானவனே என்கிறாள். திருத்தாயார் தயை என்று சொல்ல அவள் வாயைப்புதைத்தாப் போல்வருவன் என்று நினைத்து அவன் வந்தால் பண்ணும், விருப்பத்தைப் பண்ணும் என்ஆத்மாவுக்கு போக்யமானவனே, நித்யவஸ்து அழியாமல் செய்யும் அம்ருதமே, என்று சொல்லுகிறாள். போக தசையில் சொல்லுவதை இப்போது சொல்கிறாள். உள்ளம் மிக உருகுகின்றது. நாம் பேச்சுக்கேட்டு அறிந்தவிஷயமிது. உள்ளே இருப்பது வாசா மகோசரம்

உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து - 7

உள்ளே ஹ்ருதயஸ்தானத்திலிருக்கிற ஆத்மா உலர்ந்துபோய், பகவானைப் பிரிந்த துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் விடாய்ப்பட்டவன் தண்ணீர் தண்ணீர் என்னுமாப் போல் என் வள்ளலே, கண்ணனே என்று கூப்பிடுகிறாள். மேல் ஸமுத்ரத்தில் கிடந்தாய் என்றும் கூப்பிடுகிறாள். என் பெண் எம்பெருமானையும் வசிகரிக்கும் சார்தூர்யமுடையவன். அவள் குணங்களிலே அகப்பட்டாள் என்கிறார்.

உள்ளே ஆத்மா உலர்ந்து போய் விட்டது. அசோஷ்ய: என்கிற கீதாவசனமும் பொய்யாய்விட்டது. ஸ்நேஹத்தாலே வந்த நோய் ஆதலால் குருத்து வற்றுக உலர்ந்துவிட்டது. அவனுடைய ஓளதார்யத்தையும் பஸ்

யதையையும் வள்ளலே கண்ணனே என்று சொல்லுகிறான். அதுக்குமேல் தாபார்த்தோ ஜல சாயிநம் என்றபடி மிகுந்த தாபத்தால் க்லேசப்படுகிற வர்கள் ஜலத்தில் சயனித்திருக்கிற பெருமானைக் கூப்பிட்டால் தாபம் போகும் என்று திருப்பாற் கடலிலே சயனித்திருப்பவனே என்கிறான். இவளுக்கு இது ஒரு படுக்கையில் சயனித்துக் கொண்டாப் போலிருக்கிறது. எனக்ள்வி — தன் மனஸ்ஸிலிருப்பது ஒருவரும் அறியாதபடி மறைத்து வைக்கிற இவள். பட்டபாடே இது. தான்பட்ட- அவன் படவேண்டியிருக்க இவள்படுவதே! வஞ்சனையே-பெரிய ஸைந்யமுடையவர்களை அல்பஸைன் யமுள்ளவர்கள் ஜயிப்பது வஞ்சனையால் தானே. ஆகவே இவள்படுவது அவனது வஞ்சனையாலே என்றபடி.

வஞ்சனே என்னும் கைதொழும் - 8

உன்னுடைய குணங்களாலே என்னை வசப்படுத்தினவனே என்கிறான். பின்னும் பேசமுடியாமல் கைகளால் தொழுதுநிற்கும். அப்போதே அவனைக் காணாமையால் நெஞ்சு உலர்ந்து பெருமூச்சு விடுகிறான். உன்னை ஆபத்துக்குத்துணையாக நினைத்திருந்த இவள் கம்ஸன்பட்டது படுகிறான்.

வஞ்சனே! தாயார் வஞ்சகன் என்று சொல்ல அது பொறுக்காமல் அதையே குணமாகச் சொல்லுகிறான். உன்குணங்களாலும் லீலைகளாலும் என்னை உனக்கு அடிமையாக்கிக் கொண்டவனே என்கிறான். அந்த உபகாரத்திற்காகக் கைகூப்புகிறான். உபகாரகன் என்று சொன்னாலும் பிரிவு விட்டு வைக்காதே! நெஞ்சு வெந்து மூச்சுவிடுகிறான். 'ததோ மலிநஸம்வீ தாம் ராக்ஷஸீபி: ஸமாவ்ருதாம் உபவாஸக்ருசாம் தீனாம் நிச்வஸந்தீம் புன: புன:' என்பது போல. பலிஷ்டனான கம்ஸனை வஞ்சனை செய்தீர். அவன் நினைத்த நினைவு அவனோடேபோம்படி. செய்தீர். உம்மைத் தஞ்சமென்று நினைத்து இவள் இப்பாடுபடுகிறான். தஞ்சமாகிய தந்தை தாய் என்று உம்மை நம்பி இவள் கெட்டாள். இவள் பட்டனவே! ஸம்ஸாரிகளைப் போலே உண்டு உடுத்து திரியும்படி செய்தீரல்லீர். நித்யஸூரிகளைப்போலே உம்மை அநுபவிக்கக் கொடுத்தீரல்லீர். எங்களைப்போலே அவன்சரக்கை அவன் ரக்ஷிக்கிறான் என்று இருக்கப் பண்ணீரல்லீர். கம்ஸனைப்போலே முடிக்கவும் செய்திலீர். உன்னைத் தஞ்சமாகப் பற்றின இவளை எத்தனை படுத்தவேணும்?

பட்டபோது எழுபோது அறியாள் - 9

ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக ஜ்வாலையோடு கூடிய வர்த்துளமான கூர்மையுடைய திருவாழியை ஏந்தின நீ. உம்மை ஸம்ச்சேஷிக்க ஆசையினால் பகல் இராத்தெரியாத இவள் விஷயத்தில் நினைத்திருக்கிறது என் என்று கேட்கிறான்.

பட்டபோது- இவள் பட்டது தான் என்ன அத்தைச் சொல்லுகிறாள். ஸூரியன் உதயமாகிறதும் அஸ்தமனமாகிறதும் தெரியவில்லை. ராத்ரியில் தூங்காமையாலும் பகலில் பேசிப்போது போக்காமையாலும் நான் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் திருத்துழாய் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். எப்போதும் திருத்துழாய் என்னவாஸனை தேன், குளிர்த்தி செவ்வி என்றே பேசுகிறாள். கடரையும் வட்டமான வாயையும் கூர்மையையுடைய திருவாழியைக் காட்டி அவ்வழகைக்கண்டு இவளை அகப்படுத்தி னீர். நுமதிட்டமென்-நீர் என்ன நினைக்கிறீர். இவளை நித்யஸூரிகளைப் போல் கிட்டநின்று அநுபவிக்க நினைக்கிறீரா?, அல்லது அகல நின்று முடிக்க நினைக்கிறீரா உமது இஷ்டமென்ன? மிகவும் சபலையான இவள் விஷயத்தில் உமது நினைவு என்ன? என்கிறாள்.

ஏழைபேதை இராப்பகல் - 10

ஏழை - கிடைக்காது என்றாலும் விடமாட்டாத சபலை. நீ கிடைக்க அரிதானவன், துர்லபன் என்று அறியமாட்டாத பால்யதசை, இளம்பருவம் தனக்கு நிகரில்லாத விலக்ஷணமான அஸிதேக்ஷண என்கிற அழகான கண்களில் கண்ணீர் வடிக்கிறாள் இரவும்பகலும். ஆனந்தக்கண்ணீருக்குத் தகுதியான ஒப்பில்லாத கண்கள் ஸர்வகாலமும் கண்ணீர் பூர்ணமாயிருந்தது. இத்தைக் காட்டில் எரித்த நிலாவாக்குவதே! பிரதிபந்தகங்களிருக்க நான் செய்வதென் என்று சொல்கிறீரோ, ராவணனிலும் இவள் விரோதி பெரிதோ? ஒன்றை அழிக்க நினைத்தால் முதல் கிடவாமல் அழிப்பீர். இவளுக்கு நோக்கு ஒன்று ஒழிய மற்றெல்லாம் முடிந்தது. இவ்வவஸ்தையிலும் நோக்கு ஒன்று இணையில்லாததாய் விளங்குகிறது. இவள் கடாக்கூத்தை ஒன்றுமாகிலும் நீர் இழுவாதபடி ரக்ஷித்துக் கொள்ளும் இவளையும் ரக்ஷிக்கவும்.

வாட்டமில்புகழ் வாமநனை - 11

ஆழ்வார் இப்படி சோகித்த பொழுது அவர் சோகமெல்லாம் தீரும் படி பெருமாள் வருகையால் அவனுடைய ப்ரணயித்வம், வாத்ஸல்யம், காருண்யம் முதலிய குணங்கள் வாட்டமில்லாமல் பிரகாசித்தன. இவள் வாடினால் அவன் புகழ்வாடும். வாமநன்-வாம்னன்போல் அர்த்தித்து வந்தான். தன் உடைமையைத்தான் அர்த்தியாய் வந்து பெறுமவன் அவன். அவனைப் பாடின பாடல் இப்பத்து. புஷ்பம் வாஸனையோடு மலருமாப் போல் கானத்தோடு சொன்ன சொல். அமைபாட்டு, சப்தலக்ஷணம், அர்த்த புஷ்டியோடு கூடினபாட்டுகள். இப்பாட்டுகளை அவன் திருவடிகளில் ஒரு திருமாலையாகச் சூட்டலாம் என்கிறார்.

இத்திருவாய் மொழியில் வ்யஸநங்களைப் போக்குகிறவன் என்கிற குணம் சொல்லப்படுகிறது.

1. பிரஹ்லாதனுக்காக ந்ருஸிஹ்மனாய் வந்தது.
2. அநிருத்தனுக்காக பாணாஸுரனுடைய தோள்களைத் துணித்தது
3. இலங்கையை அழித்தது.
4. விஷஹரனான கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டவன்.
5. சிரமத்தைப் போக்கும் குளிர்ந்த துளஸீமாலையை உடையவன்.
6. ஆத்மவஸ்து அழியாமல் அம்ருதமாயிருந்து காப்பது.
7. ரக்ஷிப்பதற்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிடப்பவன்.
8. கம்ஸனை நிரஸித்து பயத்தை தீர்த்து ஆச்வாஸம் பண்ணுகிறவன்
9. தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய திருச்சக்ரத்தை ஏந்துபவன்
10. ஆச்ரிதர்களுடைய நோக்கைக் காப்பாற்றுகிறவன்

ஆக பத்துகுணங்கள் இத்திருவாய்மொழியில் பேசப்பட்டன.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் நான்காம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து — ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

அந்தாமத் தன்பு செய்தென்னுவி சேரம்மானுக்கு
அந்தாம வாழ்முடிசங்காழி நூலாரமுள
செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம்
செந்தாமரை யடிகள் செம்பொன் திருவுடம்பே.

இந்த ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரன் கஜேந்தரராமர்
னுடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு பரமபதத்திலிருந்து அரைகுலையத்
தலைகுலைய வந்து முகம் காட்டி முதலையை நிரஸித்து, கஜேந்திரராமரை,
ஆச்வஸிப்பித்து அத்தால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து நின்றாற்போல்
ஆழ்வாருடைய நரசிங்கா, இலங்கைசெற்றவனே, வள்ளலே, கண்ணனே
என்றெல்லாம் கூப்பிட்ட ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, ஆ-ஆ-நாம் என்
செய்தோம்? நம்முடைய ரக்ஷகத்வம் அழகாயிருக்கிறது என்று லஜ்ஜித்து
ஆர்த்தியெல்லாம் தீர, முகம் காட்டி அத்தால், தான் மிகவும் பிரகாசித்த
வனாய் அழகையும், சேஷ்டிதங்களையும் ஆயுத ஆபரணதிகளையும் அநுப
விப்பித்து க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தபடி கண்டு தமக்குப் பிறந்த ஸம்ருத்தி
யைப் பேசுகிறார்.

அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது என்று கொலோ என்று
ஆழ்வார் ஆசைப்பட்டபடியே ஸர்வேச்வரன் வந்து கலந்தான் என்கிறார்.
பரமபதத்தில் உள்ளாரிடத்தில் பண்ணும் ஸ்நேகத்தை என்னிடத்தில்
பண்ணினான். முற்றவும் நின்றனன் என்று இவரே அருளிச் செய்தார்.
என்னுவிசேர் அம்மானுக்கு - என் ஆவிமேல் அவன் விழுந்ததும் தாம்
இரய்த்தமையும் தோன்றுகிறது. பூர்வவ்ருத்தத்தை நினைத்தார். அதுவே
காரணமாக அவன்மேல் விழுந்தார். கமர் பிளந்தவிடத்தில் நீர் பாய்ச்சு
வாரைப்போலே உள்ளாளாவி உலர்ந்து என்று சொன்ன ஆவியிலே சேர்ந்
தான். ஸ்வாமியானபடியால் வருவதற்கு ப்ராப்தி உடையவன். விடாயர்
மடுவிலே சேருமாப்போல் சேர்ந்தான். * அப்படிச் சேர்ந்தவெம்பெருமா
னுக்கு, அழகிய மாலையுடன் பிரகாசிக்கிற கிரீடம், சங்கம், சக்ரம், திரு
யக்ஞோபவீதம் இவைகள் இருந்தன. சிவந்த தாமரைத் தடாகம் போன்ற
கண், சிவந்த கோவைக்கனி போன்ற திருப்பவழங்கள், செந்தாமரை
போன்ற திருவடிகள், செம்பொன் போன்ற திருவுடம்பு உள-இருந்தன.

அடியார்கள் குழாங்களை என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே நித்யஸூரிகளோடு வந்து கலந்தான் என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்வராம். ஆழிநூல் ஆரம் என்று சொல்லுவானேன்? அவைகளும் நித்யஸூரிகள் தான் தங்களுடைய பாரதந்தர்ய ஸித்திக்காக நித்யஸூரிகள் ஆயுதங்களாகவும் ஆபரணங்களாகவும் தம்மை அமைத்துக் கொள்வார்கள். அங்ஙனன்றிக்கே பெருமாள் ஆழ்வாரோடு சேர்வதற்கு முன்பு அவனைப்போல் திவ்யாயுதங்களும் ஆபரணங்களும் பிரகாசமில்லாமல் இல்லாததுபோல் இருந்தன. கல்பகவ்ருகும் வாடினால் தனிரும் பூவும் வாடும். ஆழ்வாரோடு சேர்ந்த பின்பு பிரகாசத்துடன் ஸத்தை பெற்றன என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம். இவரோடு கலந்த பின்பு எல்லாம் புகர் பெற்றன. நித்யமான தோஷமில்லாத உயர்ந்த பரமபதத்திலே பண்ணும் ப்ரீதியை என்னிடத்தில்வைத்து ஸர்வ ஆயுதங்கள் ஆபரணங்களால் அலங்கிருதனாய் உயர்ந்த ஸௌந்தர்யம் முதலிய கல்யாண குணங்களுடன் கூடினவனாய் சுத்தமான ஸ்வர்ணம் போன்ற திவ்யரூபத்தோடே என்னோடு கலந்தான் என்கிறார். இப்பதிகம் “புணர்ச்சி மகிழ்தல்” என்கிற துறையில் பாடப்பட்டது. அதாவது ஒரு பெண் தனக்கு நேர்ந்த பர்த்தாவின் ஸம்சலேஷத்தை தோழியிடம் சொல்லி மகிழ்ச்சியடைதல். ஆழ்வாரும் தனக்கு நேர்ந்த பகவானுடைய சேர்த்தியைச் சொல்லி மகிழ்கிறார்.

திருவுடம்பு வாண்குடர் செந்தாமரை - 2

என்னோடு கலந்தவன் ஸர்வேச்வரியான பெரிய பிராட்டியாருக்கு திருமார்பை இடம் ஆக்கினான், பிரமனுக்கு இடம் நாபி ஆக்கினான். அரனுக்கு நீங்கின இடம் வலதுபாகம். எனக்கு அப்படியின்றி தன்னுடைய தேஜோமயமான திருவுடம்பில் ஒரு ப்ரதேசமும் விடாதே ஸமஸ்த ப்ரதேசத்தாலும் கலந்தருளினான். இது ஒருவனுடைய அபிநிவேசம் என்று ஸந்தோஷிக்கிறார்.

ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள் கலந்தானுக்கு தன் திருமேனியில் என்னிடம் கலக்காத ஒரு இடமின்றி ஸர்வ ப்ரதேசத்தாலும் என்னோடு கலந்தவனுக்கு திருவுடம்பு வாண்குடர் தேஜோமயமான திருமேனி மிகவும் ஒளியோடு இருக்கிறது. ஈச்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை என்று சொல்லுகிறவர்கள் முன்பு மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வார் திருவுடம்பு தொட்டுக் காண்பிப்பீரே. இது என்ன ஆச்சர்யம்! தேஜஸாம் ராசிம் ஊர்ஜிதம் என்றபடி. செந்தாமரை, கண்-கடாக்ஷித்த கண்கள், தாமரை, அக்கடாக்ஷத்தில் தோற்றவர்களை, “கரேண ம்ருதுநா” என்றபடி அணைத்த கை. அக்கையாலே அணைப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு இருப்பிடம் திருமார்வு. பதினான்கு லோகங்களை ஸ்ருடிக்கும் பிரமதேவன் திருநாபீகமலத்திற்கும், எந்தை பெருமாற்கு-நீங்கின இடம் சிவபெருமானுக்கு. இப்படி இருக்கிற ஈச்வரன் என் சரீரைகதேசத்திலே தன்னுடைய

ஸர்வாங்கங்களோடும் கலந்தான். கண், கை, பாதம் என்று ஒரு கால் வர்ணித்ததைப் பலகால் சொல்லுவானேன்? என்றால் முத்துக்கோக்க வல்லவன் முகம்மாரிக் கோத்தவாரே விலைபெறுமாயோலே இவரும் ஒவ்வொருமுக பேதத்தால் மாறி மாறி அநுபவிக்கிறார்.

என்னுள் கலந்தவன் செங்கனிவாய் - 3

நிகரில்லாத கல்யாண குணங்களுடைய திவ்யரூபத்தையுடையவனும் தன் ஸங்கல்பத்தால் ஸகலலோகங்களுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்திதிப் ப்ரவிருத்திகளைச் செய்கிறவன் என்னுள்ளே கலந்தான் என்கிறார்.

என்னுள் கலந்தவன். அகஸ்த்யப்ராதா என்னுமாப்போல் அவனுக்கு நிருபகம் என்னுள் கலந்தவன் என்று. நாராயணன், வாஸுதேவன் என்னுமாப்போலே என்னுள் கலந்தவன் அவனுக்குத் திருநாமம் போலே இருக்கிறது. சிவந்து கனிந்தவாய் செங்கமலம் போலிருந்தது. மின்னும் சுடர் மலைக்கு வந்து கலந்தபிறகு தேஜோமயமாகி வளர்ந்து ஸ்திரனாய் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே இருக்கிறபடியால் மலைபோன்றவனுக்கு என்கிறார். கண், பாதம் கை எல்லாம் தாமரை, ப்ரவாஹம்போல் நித்யமான ஸகலலோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தினால் கிடக்கின்றன. அவனுடைய திருவுள்ளத்தை (ஸங்கல்பத்தை) ஆச்ரயமாக உடையதன்றிக்கே இருக்கிற வஸ்து ஒன்றுமில்லை. அது நாஸ்திசப்தவாச்யம். முயல் கொம்பு போல் “ந சூதஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத் மயா பூதம் சராசரம். நான் இல்லாத வஸ்து உலகில் இல்லையென்றான் கீதையில், நேஹ நாநாஸ்தி கிம்சன” என்று வேதமும் சொல்லிற்று.

எப்பொருளும் தானாய் மரகதக் குன்றமொக்கும் -4

ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய் அளவில்லாத அழகையுடைய அவன், ஸர்வ காலமும் அநுபவித்தாலும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் போக்கியமாயிருக்கிறான் ஒருவனுக்கு அழகு இப்படி இருக்கிறது என்கிறார்.

எப்பொருளும் தானாய் - ஸகல பதார்த்தங்களும், தான் என்று சொல்லும் படி எல்லாம் பிரகாரமாய், தான் பிரகாரியாயிருக்கிறவன் ஜகத்துக்கு ஆதாரனாயிருக்கிறான் என்றபடி. இவனுடைய வேறு ஒருவருக்கு மில்லாத தனக்கேயான விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது மேல். மரகத மலை போன்ற திருமேனியை உடையவன். கண், பாதம், கை, கமலம், கீழ்ச் சொன்னது போதாது. அப்போது மலர்ந்த தாமரை போன்றது ஸர்வக்ஷணமும், அநுபவிப்பது, ஒரு நாள் அநுபவிப்பது ஒரு மாதம் அநுபவிப்பது, ஒரு வருஷம் அநுபவிப்பது கல்பம் தோறும் அநுபவிப்பது இப்படி காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் அப்பொழுதைக் கப்பொழுது என் ஆரா

வழுதமே அவ்வப்போது திருப்தி வராதபடியான அம்ருதமாம். கொஞ்சம் காலம் அநுபவித்தால் திருப்தி வராமலிருக்கலாம். எத்தனை காலமநுபவித்தாலும் புதிது புதிதாயிருக்கும். திருப்தி வராது, அது தான் ஆச்சர்யம். நித்யாபூர்வம்.

ஆராவழுதமாய் அல்லாவியுள் கலந்த -5

உவமை சொல்ல முடியாத அழகையுடையவனாய் அபரிமித ஆபரணங்களோடு கூடினவனாய் ஸர்வகாலம் அநுபவித்தாலும் திருப்தி வராதபடி போக்யனுமான அத்யந்தம் அஸத்கல்பனான என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிறார். ஆராவழுதமாய் தான் உயர்ந்த போக்யனாயிருந்தும் அஸந்நேவ என்னும் படியான என்னோடு வந்து கலந்தான். தன்னையும் அறிந்திலன். என்னையும் அறிந்திலன். அசேதனத்தில் காட்டிலும் தன்னை குறைய நினைக்கிறார் நித்யஸூரிகளைப்போல் என்னிடத்தில் கலக்கவில்லை. என்னை ஆராவழுதமாக நினைத்து என்னளவாகத் தன்னையும் நினைத்துக் கலந்தார். நீர் எப்படி தெரிந்து கொண்டீர் என்றால் காரார் கருமுகில் போல் என்னம்மான் அவன் திருமேனியைக் கொண்டு அறிந்தேன். கார்காலத்தில் பூர்ணமான கருத்தமேகம் போன்றவன், எனக்கு ஸ்வாமி. அந்த கண்ணனுக்கு செம்பவளம்-சிவந்த உயர்ந்த ஜாதிப்பவளம், வாய்நேரா—திருவுதடுகளுக்கு ஸத்ருசமாகாது. கமலம் அப்பொழுது மலர்ந்த தாமரைப்பூ கண் பாதம் கை இவைகளுக்கு ஒப்பு ஆகாது. பேர் ஆரம்-கழுத்தில் இரு மடியாகச் சாத்தின ஆரம். நீண்முடி—நீண்ட கிரீடம். பின்னும் உபமான மில்லாத ஆபரணங்கள் பல இருந்தன.

பலபலவே ஆபரணம் பேரும் பலபலவே -6

எண்ணற்ற ஆபரணங்களையுடையவனும், கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களையுடையவனும் 'அஸங்க்யேய திவ்யரூபங்களையுமுடையவனும் அஸங்க்யேய திவ்யபோக்யங்களையும், அஸங்க்யேய ஞானங்களையுடையவனுமான பாம்பணமேல் பள்ளிகொண்டவன் என்னோடு கலந்தான் என்கிறார். ஒ-ஆச்சரியம். பலபலவே ஆபரணம் ஆபரணங்கள் பல-பல, ஜாதியிலும், மாதிரியிலும் பல ஆபரணங்கள். கிரீடம் மகுடம், கெண்டை என்ற பல வகை, ஆபரணங்கள். கைகளில் சாத்துமவை, வளை, வங்கி, கடகம் முதலியவை. இப்படி கண்டுகொள்க. பேரும் பலபலவே. சீலப்பேர், வீரப்பேர் என்று பலவகைப்பேர்கள் பலபலசோதிவடிவு—தன்னுடைய அப்ராகிருத திருமேனியை இதரஸஜாதீயமாக ஆக்கி அவதரிக்கிறபடி பலவடிவுகள் ஸௌபரி பல உடம்புகளை எடுத்துக்கொண்டு அநுபவித்தாப்போல் இவரும் பலவடிவு கொண்டு ஆழ்வாரை அநுபவிக்கிறார். அவருடைய ப்ரகாரங்களை நினைத்தால் கண்டு-பார்த்து, கேட்டு-கேட்டு உற்று-தொட்டு, மோந்து-முகர்ந்து உண்டு-புஜித்து உழலும் இன்பம் பலபல, ஐந்திந்

திரியங்களுக்கும் விஷயமாயிருப்பவை. பல என்றபடி இவை எல்லாம் பாம்பணையார்க்கு ஒருவருக்குத் தான் உண்டு என்கிறார்.

பாம்பணைமேல் பாற்கடலுள் -7

ஸர்வசேஷிதங்களையும் எனக்கே போக்யமாகச் செய்தருளினான் என்கிறார். பூம்பிணைய தண்டுழாய் பொன்முடியும் போர் ஏறு. சீதளமான அழாகாகத் தொடுக்கப்பட்ட திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸ்வர்ண கிரீடம் தரித்தபெருமான் யுத்தத்தில் காளைபோன்றவன் ஸமரபுங்கவன் பள்ளி அமர்ந்ததுவும் ஆர்த்தரசுணத்துக்காகப் பள்ளியமர்ந்ததுவும் பாற்சுடலில் பாம்பணைமேல் ஏழுரிஷபங்களையும் நெறித்து ஸம்ஹாரம் பண்ணினதுவும் மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக தேன்பெருகிக்கொண்டு, கிளைகளுடன் வளர்ந்து சோலையாய் இலக்குக் குறிக்க முடியாமலிருக்கிற ஏழுமரங்களையும் அம்பினால் அடித்ததுவும், ஸுகீர்வனுக்காக இவையெல்லாம் எனக்காகவே பண்ணினான் என்றபடி.

பொன்முடி அம் போரேற்றை -8

வாக்மனஸுக்கு எட்டாத கல்யாணகுணங்களை உடையவாயிருந்து என்னோடு கலந்த இந்த மஹாகுணம் பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறார்.

உபயவிபூதிக்குமாக தரித்த அழகான கிரீடத்தை உடையவனாய் போர் ஏறுபோல் மேனாணித் திருப்பவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய், நான்கு தோள்களையுடையவனாய், பேசப்புக்கால் வேதங்களும் எல்லைகாணமுடியாதே மீளும்படியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையானே, (பரதத்வத்திற்கு லக்ஷணம் திருத்துழாய் மாலை) என்பக்கல் தீமைக்கு எல்லைகாண முடியாமலிருக்கிற என்னுடைய தாழ்மையைப் பாராமல் என்னோடு கலந்தானே சொல் முடிவு காணேன்-வர்ணிக்கையில் முடிவைக் காணேன். என்னத்தைச் சொல்வது. யாராகிலும் சொல்லவல்லா ருண்டாகில் சொல்லுங்கள். என்னோடு கலந்த ஒரு குணத்தைச் சொல்லில் “யதோ வாசோ” என்று வேதம்பட்டபாடு படவேண்டும். அவனை நான் அநுபவிக்க எனக்கு உண்டான ரஸம் அநுபவித்துவிடுமே அல்லது பாசுர மிட்டுச் சொல்ல முடியாது. இதரவிஷயங்களுக்குப் பாசுரமிடுகிற நீங்கள்தான் சொல்லமுடியுமோ?

சொல்லீ ரென்னம்மாளை - 9

பேசமுடியாது என்று மீண்டவன் பின்னையும் சாபலத்தாலே எல்லா ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு பேச ஆரம்பிக்கிறார். எனக்கு ஸ்வாமியானவனை, என் ஆவி ஆவிதனை - என் ஆத்மாவுக்கு அந்

தராத்மாவாயுள்ளவனை, எல்லையில் சீர் என்கருமாணிக்கச் சுடரை ஸௌகுமார்யம், லாவண்யம், ஸௌந்தர்யம் முதலிய விக்ரஹகுணங் களுக்கு எல்லையின்றி இருக்கிறவனை, நீலமணிபோல குளிர்ந்த வடிவழகை என்னை அநுபவிக்கும்படி செய்தவனை நல்லவமுதம்-நித்யமான ச்லாக்ய மான அம்ருதமாயிருப்பவனை, பெற்றற்கரிய வீடுமாய்-ஒருவராலும் ஸுலப மாய் அடைய முடியாத மோக்ஷாதந்தமுமாய். அல்லி மலர் விரைஒத்து- தாமரைப் புஷ்பத்தின் பரிமளத்துக்குத் துல்யனாய். ஆணல்லன் பெண்ணல் லன்- இதர புருஷ ஜாதியைப் போன்றவனல்ல. இதர ஸ்த்ரீஜாதியைப் போன்றவனுமல்லனாய் எப்படிப் பெண்ணல்லனோ அப்படி ஆணல்லனுமான வனாயுமிருக்கிறவனை. சொல்லீரே—சொல்லுங்கோள்.

ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் -10

என்னோடுகலந்த பெருமானைப் பேசுவது மிகவும் வக்ரத்தையுடையது— கோணலுடையது. ஆணல்லன்-ஆண்களின் படி அல்லன் பெண்களின் படி யுமல்லன், உபயோகபோக்யமல்லாத நபும்ஸக பதார்த்தன் படியும் அல் லன். நைதம் வாசா ஸ்த்ரீயம் ப்ருவந் நைவ மஸ்த்ரீ புமாந் ப்ருவந் புமாம்ஸம் ந புருவந் நைதம் வதந் வததி கச்சந்” என்று ஆரணம். ஸ வை ந தேவாஸுரமர்த்ய திர்யக் ந ஸ்த்ரீ ந ஷண்டோ ந புமான் ந ஜந்து: நாயம் குண: கர்ம நஸந் நசாஸந் நிஷேதசேஷோ ஜயதாதசேஷ:” என்றுபட்டர் அருளிச்செய்ய ஒரு தமிழன் காண்கிற புருஷன் ஸ்த்ரீ, நபும்ஸகன் மூன்றுமில்லையாகில் வஸ்து சூன்யமோ என்று கேட்டானும். அதற்கு பிள்ளாய் உனக்குத் தமிழறிவு போதாதோ ஆணல்லன் பெண் ணல்லன், அலியுமல்லது. என்று சொல்லியிருந்தால் நீகேட்டது ஸரி. ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அலியுமல்லன் என்கையாலே புருஷோத்தமன் என்று தோன்றவில்லையா என்றாராம். காணலுமாகான் ஆண் பெண், அலி இவைகளைக் காணும் பிரமாணங்களுக்கு அகப்படாதவன். உளனல்லன்— அவனை ஆச்ரயிக்காதவனுக்கு அவன் இருக்கிறான் என்பதில்லை. இல்லை யல்லன் - ஆச்ரிதர்களுக்கு இல்லை என்பது இல்லை. பேணுங்கால் பேணும் உருவாகும் அவர்கள் உகந்தபடியே பிள்ளையாய் பிறப்பன். அல்லனுமாம்— விரோதிகளுக்கு கிட்டவொண்ணாதபடி இருக்கும். நான் ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்தபடி சொல்லுவது மிகவும் கோணலாயிருக்கும்.

கூறுதல் ஒன்று ஆரா - 11

இந்தப் பத்துப்பாட்டை லோகத்தில் சொல்லுகிறவர்கள் இருந்தால் அவர் வைகுந்தம் போய் நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவார்கள் என்கிறார். ஆனந்தவல்லியில் சொல்லுகிறபடியே ஒரு குணத்தைப் பேசப்படுக்கால் பேசிமுடிக்க முடியாதபடி குணங்கையுடையவனை குடக்கூத்தாடின ஸ்வா மியை. வேதங்களும் பேச நிலமன்று என்று சொன்ன விஷயத்தை தாம்

பேசுவதிலே ஈடுபட்டு குருகூர்ச்சடகோபன் கூறின அந்தாதி. குருகூர்ச்சடகோபனன்றோ. கூறச்சொல்லவேணுமோ. மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவன் பேசக் கேட்க வேணுமோ? அந்தாதியாயிரத்துள் இப்பத்தை அப்யஸிக்க வல்லார் இருந்தால் அவர், ஆழ்வார் ஆசைப் பட்டபடி வைகுந்தத்தில் நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவார்கள்.

இத்திருவாய் மொழியில் ஸ்வாப்திமுதித; --தன்னைச் சேர்ந்தவர்களைச் சேர்ந்தால் ஸந்தோஷிப்பது என்கிற பகவத் குணம் பேசப்பட்டது.

1. ஆச்ரிதரோடு ஸம்ச்லேஷிப்பதால் மிகவும் பிரகாசத்துடன் விளங்குவது
2. லக்ஷ்மீதேவிக்கு வாஸஸ்தானமான திருமார்வையுடையவன்
3. தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய மலை போன்ற திருமேனியையுடையவன்
4. ஒவ்வொருக்ஷணமும் அபூர்வவத்போக்யன்
5. மேகம்போல் கருணாரஸத்தை வர்ஷிக்கிறவன்
6. பலபல ஆபரணங்களையுடையவன்
7. பிரஸித்தமான ப்ரீதிருபமான 7 விருஷபங்களை ஸம்ஹரிப்பது ஏழு ஸாலவ்ருக்ஷங்களைத் துளைப்பது முதலிய லீலைகளைச் செய்பவன்
8. ஆச்ரிதரிடத்தில் வாக்குக்கு அகப்படாத ப்ரேமத்தையுடையவன்
9. எல்லையில்லாத குணங்களோடும் நீலரத்னம்போன்ற திருமேனியுள்ளவன்
10. ஸ்திரீபுருஷாதி விலக்ஷண ஆச்சர்யரூபனாயிருக்கிறவன். ஆக பத்து குணங்கள் இத்திருவாய் மொழியில் சொல்லப்பட்டன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஹேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம் பத்தில் ஐந்தாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து -- ஆறாம் திருவாய்மொழி

வைகுந்தா மணிவண்ணனே யென்பொல்லாத் திருக்குறளா
வென்னுண் மன்னி

வைகும் வைகரோறு மமுதாய வானேறே

செய்குந்தா வருந்தீமை யுன்னடியார்க்குத் தீர்த்த சுரர்க்குத்
தீமைகள்

செய்குந்தா வுன்னைநான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே.

ஆழ்வார் தம்மோடு கலந்த கலவியால் உண்டான எம்பெருமானு
டைய ப்ரீதியைப் பேசுகிறார். ஆழ்வாரிடத்தில் ஈசுவரனுக்கு உண்டான
ப்ரீதி சொல்லுகிறது இதில். ஊனில் வாழியிரிலே ஆழ்வார் பகவ தநுப
வம் பண்ணி தமக்கு அவ்விசுவரனிடத்தில் ப்ரேமம் அவனோடு நில்லாமல்
அடியார்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ - அவனைச் சேர்ந்தவர்கள்
வரையில் சென்றபடி சொல்லிற்று. இப்பதிகத்தில் ஸர்வேச்வரன் ஆழ்
வாரிடத்தில் பண்ணின ப்ரீதி ஆழ்வாரோடு நில்லாமல் ஸம்பந்தி ஸம்
பந்திகளளவும் வெள்ளமிடுவது சொல்லப்படுகிறது. இரண்டு தலைக்கு ரஸம்
அதிகமானால் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லும். எமர் கீழ்மேல் எமர்
ஏழெழுபிற்பும் விடியா வெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல் மாறினரே என்
கிறார் இறே, ஸர்வேச்வரன் அநாதிகாலமாய் எதிர்குழல் புக்கு திரிந்த
வஸ்துவை ஒருபடி அடைந்தோம் இவ்வாழ்வார் நம்மை விட்டு விட்டால்
என் செய்வது, 'என்முடிவுகாணாதே' அல்லாவியுள் கலந்த என்றும்
சொல்லுகிறாரே என்று க்லேசப்பட நீ இங்ஙனம் படவேண்டாம் என்று
அவன் அதிசங்கையைப் பரிஹரித்து அவனுக்குத் தைர்யம் சொல்
லுகிறார். 'வைதேஹி ரமஸே கச்சித் சித்ரகூடே மயா ஸஹ' என்
ருப் போலே ஆயிற்று இதில் ரஸம். 'வைதேஹி ரமஸே கச்சித் என்பது
காண்க. இவ்வாழ்வார் நம்மை விடில் என்னசெய்வது என்கிற பயத்தை
நிவ்ருத்திப்பிக்கிறார். இத்திருவாய் மொழியில் ஸ்வவைமுக்ய த்ரஸ்தத்வம்
என்கிற குணம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நான் அநர்ஹன் நீசன்
என்று நினைத்து ஆச்ரிதர் நம்மைவிட்டு விடுவனோ என்கிற பயம் உண்டா
கிறது என்கிற குணம்.

வைகுந்தா - ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் தம்மோடு கலந்தான் என்கிற
சந்தோஷம் தோன்றுகிறது. அவனுடைய முதற்பேரைச் சொல்லுகிறார்.
ஸீதாப்பிராட்டி ஆர்யபுத்ர என்று கூப்பிடுவது போலவும் நந்த கோகுலத்

தில் பெண்கள் க்ருஷ்ண என்று கூப்பிடுவது போலவும் கூப்பிடுகிறார். போகம் கரைபுரண்டால் பேரைச் சொல்லிக்கூப்பிடுவது தரிப்பது வழக்கம். மணி வண்ணனே-நீலரத்னம் போல் குளிர்ந்த திருமேனியை உடையவனே. என்பொல்லாத்திருக்குறளா - எனக்கு போக்யமான ஸௌந்தர்யத்தோடு கூடின வாமனா. என்னுள் மன்னி என் ஹிருதயத்திலே வந்து நித்ய வாஸம் பண்ணி, காலம்தோறும் எனக்கு அம்ருதம் போல் போக்யமானவனே. வானேறே-நித்யஸூரிகள் நாதனே. உன் அடியார்களுக்கு செய்யப் பட்ட தப்ப முடியாத அனுபவித்தே தீரும்படியான பாபங்களைப் போக்கி அவர் விரோதிகளிடத்திலே வைக்கும்படியான சுத்தியையுடையவனே. “த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்றபடி கடலுக்குத் தொடுத்த அம்பை அவ்வருணன் வந்து சரணம் புகவே மருகாந்தாரத்திலே அசுரர்மேலே விட்டான். பகதத்தன் விட்ட சக்தியை உரஸா பாதயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ: அர்ஜுனனைத் தள்ளி அந்த: புரத்திலே ஏற்றான். குமுத: குந்தர: குந்த: என்று அவனுக்குத்திருநாமம். குந்தபுஷ்பம்போல் வெளுப்பான சுத்தனே என்றபடி. அல்லது அசுரர்களுக்குத் தீமை செய்கிற குந்தம் என்கிற ஆயுதத்தை உடையவனே, என்றும் சொல்லலாம், உன்னை நான் பிடித்தேன்-ஆச்ரித பக்ஷபாதியான உன்னை நான் பிடித்தேன் என்று திருவுள்ளத்திலே கொள்ளவேணும் என்றார். முன்பும் இதேவார்த்தைதான் சொன்னீர். பின்பு வளவேழுலகில் அகன்றீர், என்று அவன் சொல்ல சிக்கெனவே என்கிறார். நீவிடிலும் நான் விடாது பிடித்தேனாகவே திருவுள்ளம் பற்ற வேணும் என்கிறார்.

சிக்கெனச் சிறிதோரிடமும் -2

இப்படித்தம்மை அனுபவித்த பிறகு எம்பெருமானுக்கு வந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் உன்னைநான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே என்று ஆழ்வார் சொன்னபிறகு அவனுக்குத் திருமேனியில் உண்டான புஷ்டியைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். என்னுடைய சீதளமான தாமரை போன்ற கண்களையுடைய பரமாத்மா ஒருசிறிய இடமும் பதார்த்தமும் வெளியில் இல்லாதபடி தன் ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே ஏக காலத்திலே அடக்கி என்னுள்ளே த்ருடமாகப் புகுந்தான். நாம் ஆழ்வாரிடத்தில் போம்போது செருப்பு வைத்துத் திருவடிதொழுவாரைப்போலே ஆகவொண்ணாது என்று பார்த்து (வேறு ஞாபகத்துடன் போகக்கூடாது என்று பார்த்து) அவச்யம் செய்யவேண்டிய லோகவ்யாபாரங்களை எல்லாம் முடிந்துக்கொண்டு திருடமாகப் புகுந்தான். ராஜாக்கள் நாட்டுக் கணக்குகளை பார்த்து முடிந்தபின்புதான் அந்தப்புரத்திற்குப் போவார்கள். என்னுள் புகுந்தபின்பு மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்காய்-உயர்ந்த ஞான ப்ரவாஹமாகிற ஒளிக்கு விளக்காய் (மேலான ஞானத்துக்கு இருப் பிடமாய் ஞானஸ்வரூபனுமாய்). பயம் நீங்கி-நான் விட்டுவிடுவேனோ

என்கிற பயம் நீங்கி. எனக்கு போக்யமாய் ஓரிடத்திலும் பக்கத்தில் பார்க்க அறியான் - பார்க்க அசக்தனாயிருக்கிறான். நித்யமான ஆத்மா கர்மாவனால் ஞானஸங்கோசத்தை அடைந்து இந்திரியங்களின் வழியாக ஞானம் ப்ரஸரிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. பிறகு ஒருமோகோபாயத் தைச் செய்து பகவத் ப்ரஸாதத்தால் முக்தனனால் ஞானம் ஸர்வதோமுக மாக ப்ரஸரிக்கும். ஈசுவரனுக்கு அப்படியில்லை. அவனுக்குக் கர்மபந்தம் கிடையாது. ஆனாலும் ஈசுவரன் ஆழ்வாரோடு கலப்பதற்குமுன் ஞானஸங் கோச முள்ளவனாயிருந்து கலந்து பின்பு மலர்ந்த ஞான வெள்ளத்தை யுடையவனான, திருமேனியும் புகர்பெற்றது. எங்கும் பக்க நோக்கறியான்- இவனுக்கு ஆழ்வாரிடத்திலுள்ள ப்ரீதியைப் போக்கவேணும் என்று நாச்சி மார் திருமுலைத்தடத்தால் நெருக்கினாலும் அவர்கள் பக்கல் கண் வைக்க மாட்டான். இங்கு ஒரு ஐதிஹ்யமுண்டு. மணக்கால் நம்பி ஆளவந்தாரி டம் ஒரு ரஹஸ்யமுண்டு என்று அருளிச்செய்தார். அதைக்கேட்கவேணும் என்று ஆளவந்தார் கங்கைகொண்டசோழபுரம் போக திருக்குருகைக் காவலப்பன் ஒருகுட்டிச் சுவரிலே யோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப் போது ஆளவந்தார் ஸமாதிபங்கம் பண்ணக் கூடாது என்று சுவரின் பின்பக்கத்தில்போய் தங்கி இருந்தார். அப்போது அப்பன் திரும்பிப் பார்த்து இங்கு சொட்டைக் குலத்தில் யாரேனும் வந்தாருண்டோ என்று கேட்டருள அடியேன் ஆளவந்தார் வந்தேன் என்று சொல்லி நாங்கள் தெரியாதபடி பின்னேயிருக்க இப்படி அருளிச் செய்ததற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்க அதற்கு அப்பன் நானும் தானுமாக அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தால் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தால் நெருக்கி அணைத்தாலும் அவள் முகம்பாராத ஸர்வேசுவரன் நாலுமுன்று தரம் அங்கே எட்டிப்பார்த்தான். இப்படி அவன் பார்க்கும்போது சொட்டைக் குலத்தில் யாரேனும் வந்திருக்க வேணும் என்று நினைத்தேன் என்றாராம்.

தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் -3

நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே எனக்கு தன்னுடைய குணங்களை வர் ணிக்கைக்கு வேண்டிய வாக்கைத் தந்தான். என்ன ஓளதார்யமோ, என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். தாமரைக்கண்ணனை - தாமரைபோன்ற கண்களை யுடையவனை. ஒரு தடவை கண்களால் கடாஷித்தால் நித்யஸூரிகள் அடைவு கெடக்கூப்பிடுவார்கள் நித்யஸூரிகளால் துதிக்கப்பட்டவனை. துழாய் விரை பூமருவு கண்ணி எம்பிராணை திருத்துழாய் வாஸனையாலும் புஷ்பத் தாலும் சேர்ந்திருக்கிற மாலையையுடையவனை நித்யாஸூரிகளைக் கண்ணாலே தோற்பித்தான் இவரைக் கண்ணியாலே தோற்பித்தான். கண்ணி-மாலை. எனக்கு ஸ்வாமியான பொன்மலைபோன்றவனை, நாம் கூசாதே அவனைக் கிட்டி. உள்ளி-தியானித்து நன்றாக ஸ்தோத்ரம்பண்ணி. வணங்கி-ஸேவித்து இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிக்கப்பெற்ற நாம் மகிழ்ந்து ஆட

ஆநந்தத் தோடு நர்த்தநம் பண்ணும்படி. நாவலர் பாமருவி நிற்கத்தந்த நாக்கிலே தானே மலருகிற பாசுரங்களை பரிசயம் பண்ணிக்கொண்டு நிற்க. ஸூக்திகளுக்குத்தன்னை விஷயமாக்கி நிற்க தன்னைத்தந்த ஸ்வபாவம். அதற்கு ஏற்ற வள்ளல் உதாரன் எங்கும் பக்க நோக்கறியான் என்ற படி, என்னைக் கரணத்ரயத்தாலும் ஈடுபடும்படி பண்ணி என் நாக்கில் மனஸ்ஸின் உதவியும் வேண்டாத படி தானே மலர்போல் விகளிக்கிற பாட்டுகளையும் பாடும்படி பண்ணினான். என்ன உதாரனோ என்கிறார்.

வள்ளலே மது சூதனான்மரகதமலையே -4

கீழே ஆழ்வார் நாமருவி நன்கேத்தி என்று தம்முடைய தாழ்மையைச் சொல்லவே எம்பெருமான் இவர் முன்போல நம்மைவிட்டு விடுவரோ என்று ஸந்தேஹிக்க உன்னை அநுபவித்து வைத்து இனிமேல் விடுவேனோ என்கிறார். உன்னை எனக்குக் கொடுத்த பரமோதாரனே. மதுசூதா-விரோதிகளை அழிப்பவனே, என் மரகத மலையே-மரகத மலைபோல் எனக்கு போக்யனே. உனை நினைந்து எள்கல் தந்த எந்தாய் உன்னை நினைந்தால் நீராயுருகும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குக் கொடுத்தவனேஎந்தாய்-என்ஸ்வாமியே. உன்னை நினைத்தால் மற்றவைகளை எல்லாம் இகழும் ஸ்வபாவத்தைத் தந்தவனே! வெள்ள மேபுரை பெரிய ப்ரவாஹம் போலிருந்துள்ள உன்னுடைய கல்யாண குணங்களைப் பராமர்சித்து போக்யமாக அநுபவித்து அந்த ப்ரீதியாலே பாடி ஆனந்தித்து மேல்மேலும் ஆனந்தித்து எல்லா வ்யாதிகளையும் போக்கடித்துவிட்டு (விஷயங்களில் ஈடுபடுவதால் வரும் வியாதி, உன்னைப்பிரிவதால் வரும் வியாதி அயோக்யன் என்று அநுஸந்தித்து வரும் வியாதி) உஜ்ஜீவித்து திருவடிகளை அடைந்து இப்படி பிரதிஷ்டையை அடைந்தபின்பு உன்னை எங்ஙனம் விடுகேன் என்கிறார்.

உய்ந்து போந்து என்னுலப்பிலாத -5

உன்னுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தை அடைந்த எனக்கு இனி விடப் ப்ரஸக்தி உண்டோ என்கிறார். ஐந்து பைந்தலை ஆடரவணை இத்யாதி பெருவெள்ளத்துக்குப் பலவாய்த் தலைகள் போல் பகவதநுபவத்தால் வந்த ஸந்தோஷத்துக்குப் போக்கு வீடாகப் பலதலைகளையுடைய, மது பானம் பண்ணினவர்கள் போல ஆடுகிறவனான திருவனந்தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே, ஆத்மாநம் வாஸு தேவாக்யம் சிந்தயந் என்கிறபடி உனது திவ்ய ரூபகுணங்களை நினைத்துக்கொண்டிருப்பதாகிய யோக நித்ரையிலே இருக்கிற உன்னை நினைத்து நினைத்து உஜ்ஜீவித்து என்னுடைய முடிவில்லாத பாபங்களையெல்லாம் நாசம் செய்து உன் முடிவில்லாத கைங்கர்யத்தை அடைந்தேன். நித்யகிங்கரானேன். இனி-விடுவேனோ? திருவனந்தாழ்வான் விடிலன்றோ நான் உன்னை விடுவது என்கிறார்.

உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து - 6

எம்பெருமான் இனி உமக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்க நான் பெருதது உண்டோ எல்லாம் பெற்றேன் என்கிறார். போக்யதையால் விடமுடியாமலிருக்கிற உன்னை இடைவிடாமல் நினைத்தேன். உன்னைப் பற்றிய இயலும் இசையும் தீர்க்கமாயிருக்கிற பாக்களைப் பாடினேன். அது இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாதபடி ஆடினேன். என்னுடைய பழயதான தீவினைகளை (பாபங்களை) வாசனையோடு போக்கினேன். தீவினைகளின் வேர்முழுக்க வெட்டிவிட்டேன். உன்னை வாயால் மட்டுமின்றி சிந்தையால் இகழ்ந்த (அநாதரித்த) இரணியனுடைய விசாலமான மார்வைப்பிளந்த, என்னுடைய மிடுக்குள்ள ஜ்வலிக்கிற ஸிஹ்மமே எனக்கு முடியாதது என்ன இருக்கிறது. ந்ருணிம்மாவதாரம் செய்ததும் தனக்கு என்றிருக்கிறார். ஆச்ரிதர் ஒருவனுக்குச் செய்ததும் தனக்குச் செய்ததாக நினைக்கவேண்டும். இத்தனையும் உன் பிரஸாதத்தால் வந்தது எனக்குப் பூர்ணமாகாதது என்ன இருக்கிறது. ஸர்வமும் பூர்ணம் என்ற படி.

முடியாத தென் எனக்கேலினி - 7

நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, பூர்ணரோ என்று கேட்க என்னிடம் அவன் பண்ணின பக்ஷபாதத்தால் என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் கூட ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேறினார்கள். ஆன பின்பு பெருததுண்டோ என்கிறார். எனக்கு இனி முடியாததுண்டோ. எங்ஙனே என்னில் பிரளயாபத்தில் ஸகல லோகங்களையும் நோவுபடாதபடி தன்வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவன் ப்ரீதியோடேவந்து என்னுள் வந்து புகுந்தான். ஒரு நீராகக் கலந்தான் உலகங்கள் அவனையொழியச் செல்லாதாப்போல், ஈச்வரனும் என்னை யொழியச் செல்லாதவனாய் புகுந்தான். அகல்வானும் அல்லன்-இனி புகுந்ததுவுமன்றிக்கே இனி என்னைவிட்டுப் பிரியவும் நினைக்கவில்லை. பிரளயம் முடிந்ததும் உலகங்களை உமிழ்ந்துவிட்டான். என்விஷயத்தில் அப்படி இல்லை? கீழ் ஏழ்ஸந்ததியும் மேல் ஏழ் ஸந்ததியும் எமர் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள். புதர்போல் தூறுமண்டின பாபங்களால் வந்த வியாதிகள் எல்லாவற்றையும் ஒட்டிவிட்டு (அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி, பிரக்ருதி ஸம்பந்தங்களை) விடியாவெம் நரகத்து மேல்முடிவில்லாத க்ருரமான நரகத்தில் (ஸம்ஸாரத்தில்) என்றும் சேர்தல் மாறினரே எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்திருக்கும் ஸ்வபாவத்தை கழித்துவிட்டார்கள். கீழ் ஏழு-மேல்-ஏழு தம்மோடு ஏழு ஆக இருபத்தொரு தலைமுறை ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தார்கள். விடியா வெந்நரகம் - ஸம்ஸாரம். பிரஸித்தமான நரகம் போக்தாக்களுக்கு நரகம் என்று தோற்றும். ஸம்ஸாரம் போக்தாக்களுக்கு நரகம் என்று தோற்றாமல் ஸுகம் என்று தோற்றிக்

கொண்டு நீண்டதாக (தீர்க்கமாக) ஹிம்ஸிக்கிறதாகையால் இதை விடியா வெந்நரகம் என்கிறது.

மாறி மாறிப்பல பிறப்பும் பிறந்து - 8

உன் அநுக்ரஹத்தால் வந்த இந்தஸம்ருத்தி என்றைக்கும் குறையாமல் இருக்க வேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறார். இந்த ஸம்ருத்தியைப் பெற நீர் என்செய்தீர் என்ன? அதற்குப்பதில் சொல்லுகிறார். மாறிமாறி ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே கிடந்த ஒரு துரும்பு அலைமேல் அலைதள்ள வந்து கரைசேருமாப் போலே ஸம்ஸாரத்தில் மாறி மாறி பலபல பிறப்புகள் பிறந்தேன். உன் திருவடியை அடைந்து கண்டேன். அநுபவித்து மீளுதல் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளக் காலமில்லை. உள்ளம் தேறி ஹ்ருதயம் தெளிந்தது. உள்ளம் தெளிந்து திருவடியை அடையவில்லை. திருவடியை அடைந்து உள்ளம் தெளிந்தது. ஈறில் இன்பத்திரு வெள்ளம் யான்முழ்கினன்-முடிவில்லாத பெரிய ஆனந்த ஸமுத்ரத்திலே மூழ்கினேன். உம் முடைய விரோதிகள் செய்தது என்? என்ன. அது உரியவரை கேளுங்கள் அஸுரர்கள் கூட்டம் ஓடிஓடி தூளியாய்ப்போம்படி பாய்கிற பெரிய திருவடி என்கிறதொரு அத்விதீயனான பறவையின் மேல் ஏறி உனது வேறு பாடு தோன்றும்படி இருந்தவனே! என் விரோதிகள் போனதற்குக் காரணம், நீபெரிய திருவடியின்மேலே நகராதே இருந்தது தான். இப்படிக்கலந்த உன்னை என்னிடத்திலிருந்து நீக்க நினையாதிருக்க வேணும். தம் முடைய இனிமையாலே அதிசங்கை பண்ணுகிறார். எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியானதால் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

எந்தாய் தண் திருவேங்கடத்துள் நின்றாய் -9

இவருடைய நினைவை அறிவோம் என்று ஈச்வரன் சற்று கால்வாங்கினான் இனி எங்குப் போவது என்கிறார். எந்தாய் என்னுடைய ஸ்வாமியே. திருவேங்கடத்துள் நின்றாய் திருமலையில் நின்று எனக்கு ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவித்தது. சீதளமான திருமலையிலே நின்றாய். இலங்கையை ஸம்ஹரித்தாய் விரோதிகள் இலங்கை பட்டது. ஸாலவ்ருக்ஷங்களுடைய ஸ்தூலங்களான சினைகளை கிளைகளின் அடிப்பாகம் ஏழும் மறுபாடுருவும்படி ஒரு அம்பைக் கோத்த வில்லை உடையவனே, முன்பே தொனையுள்ள தொன்றிலே அம்பை ஓட்டினாப் போல் அநாயாஸேந செய்தபடி, கொத்துக் கொத்தாக தழைத்த சீதளமான திருத்துழாயை உடையவனே உன்னை என்னுள்ளே ஏகதத்துவம் என்னலாம்படி கலந்தவனே. கலந்தபின் புதிதான யௌவனம் வந்தாப் போலிருப்பவனே. வானேறே-பரமபத நிர்வாஹகனே. இனி எங்குப் போகின்றதே, நித்யஸூரிகளை விடிலன்றோ என்னை விடலாவது. போனாலும் கூடப்போகும்படி அன்றோ கலந்தது. போவேன் என்றால் தான் போகமுடியுமோ என்கிறார்.

பாகின்றதொல் புகழ் முவுலகுக்கும் நாதனே “விதித: ஸஹி தர் மஜ்ஞ:” என்னும் படி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிற கல்யாணகுணங்களை உடையவனே. முவுலகுக்கும் நாதனே மூன்று விதங்களான சேதனங்களுக்கும் அசேதனங்களுக்கும் நாதனே குணமில்லாமல் போனாலும் விடமுடியாத ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. பரமா மேன்மையையும் உடையவனே, (ஸர்வாதிகனே) மேன்மையிருந்தால் கிட்ட முடியாமலிருக்குமோ என்னில் தண் வேங்கடமேகின்றாய் சீதளமான ச்ரமஹரமான திருமலையில் வந்து ஸுலபனாவனே தண்டுழாய் விரைநாறுகண்ணியனே, சீதளமான திருத்துழாய் பரிமளம் வீசுகிற மாலையையுடையவனே, போகின்ற காலங்கள், வர்த்தமான காலம், சென்றகாலம், வரப்போகிற காலம் மூன்றுகாலங்களிலும் தாய் தந்தை உயிராய் தாயாயும் பிதாவாயும் உயிராய் மிருப்பவனே, தாய் செய்யும் நன்மைகளையும், தமப்பன் செய்யும் நன்மைகளையும், தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மைகளையும் செய்பவனே. உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ, உன்னை நான் கிட்டப்பெற்று இனிவிடுவேனோ? ஒரு நாளும் விடேன்.

கண்ணித் தண்ணந்துழாய் முடி -11

கண்ணித் தண்ணந்துழாய் முடி மாலையாயிருக்கிற குளிர்ந்த அழகான திருத்துழாயைக்கிரீடத்திலே தரித்தவனாயும், தாமரைபோல் விசாலமாயும் நீண்டதாயுமிருக்கிற கண்களையுடையவனுமான பெருமானே, புகழ் அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் நண்ணி கிட்டி அநுபவித்து மாறன் என்கிற பெயரையுடைய அழகான குருகூர் நகரத்திற்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்தது இப்பத்து, அவன் தன்னிடதில் பண்ணின ப்ரேமாதிசயத்தை அநுஸந்தித்து அதில் ஒன்றும் குறைவில்லாமல் சொன்னது இப்பத்து. இதில் இசையொடும் பண்ணொடும் பாடவல்லார்கள். பண் என்றால் கானம், இசை என்றால் த்வனியில் லகுத்வம், குருத்வம், இவைகளுடன் பாடவல்லார் அவர் யாராகிலும் கேசவன் தமர்-கேசவன் அடியார்கள், கேசவன் தமர் என்கிற ஆகாரம் தவிர வேறு ஆகாரமில்லை. பெருமானைச் சேர்ந்தவராவார் என்றபடி.

இப்பத்துப்பாட்டுகளாலும் பகவான் ஆச்ரிதர்கள் நம்மை விடில் செய்வது என்று அதிசங்கையுடையவன் என்கிறகுணம் சொல்லப்பட்டது. இனி ஒவ்வொரு பாட்டுகளிலும் சொல்லுகிற குணம் சொல்லப்படுகிறது.

1. தன்னுடைய நிகரில்லாத போக்யதையை ஞாபனம் பண்ணுகை
2. ஆச்ரிதர்களை விட்டு வேறு இடத்தில் கண் வைக்க மாட்டாமை

3. பலவித போகங்களைக் கொடுப்பது
4. தன்னைவிடுவதற்கு ப்ரஸக்தி இல்லாதபடி ப்ரகாசிக்கை
5. ஸ்திரமான தாஸ்யத்தில் நிற்கச் செய்வது
6. பாபங்களை வாஸனையோடு போக்குவது
7. ஸாதிக்க முடியாத கார்யங்களை ஸாதிப்பது
8. விட்டுப் பிரியப்போகிறான் என்கிற பயத்தை உண்டு பண்ணுகை
9. ஆத்மாவோடு ஏகதத்துவம் என்னும்படி கலந்திருக்கை
10. மாதா பிதா முதலியவர்கள் உபகாரங்களை எல்லாம் செய்வது
ஆகபத்து குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் ஆறாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து — ஏழாம் திருவாய்மொழி

கேசவன்றமர் கீழ்மேலெமரே மெழு பிறப்பும்
மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா
ஈசனென் கருமாணிக்கமென் செங்கோலக் கண்ணன் விண்ணோர்
நாயகனெம் பிரானெம் மாணாராயணனாலே. (1)

ஆழ்வாரிடத்திலுள்ள அபிநிவேசத்தினால் ஆழ்வார் ஸம்பந்தமுள்ள வர்கள் எல்லாரையும் விஷயீகரித்தான் என்று சொன்ன அர்த்தத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி. எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாரிடமுள்ள ப்ரீதி ஆழ்வாரிடம் மாத்திரம் இல்லாமல் அவரோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டுப்பெருகின்படியைச் சொல்லுகிறது. இத்திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரோடே வந்து கலந்து அத்தால் வந்த ப்ரீதி தம்மிடம் மட்டும் நில்லாமல் தம்மோடு பரம்பரையா ஸம்பந்தமுள்ளவர்களிடமும் பெருகின்படியை பார்த்து இது என்னிடத்தில் பண்ணின பக்ஷபாதம் என்று ஸந்தோஷித்து, அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து அவைகளுக்கு வாசகமான திருத்வாதச நாமத்தாலே அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். திருநாமம் வைஷ்ணவ சிஹ்னம், ஆதலால் வான் வைஷ்ணவனானேன் என்பர் எம்பார். ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை அநுக்ரஹித்தால் அது அவனோடு மட்டும் நிற்காது. விபீஷணன் பக்கல் பக்ஷபாதம் ராவணனளவும்சென்றது. ஸ்ரீ ராமன் ராவணவதமான பிறகு விபீஷணனுக்குச் சொல்லுகிறான். மரண ந்தாநி வைராணி ரிஷிகள் ஆச்ரமங்களை அழித்து மைதிலியைப் பிரித்து, ஜடாயு மஹாராஜாவை நலிந்து, இவை எல்லாம் இவன் இனிமேல் செய்யமாட்டானே நிர்வருத்தம் ந:ப்ரயோஜனம்-இவன் ஜீவித்திருக்கும் போது இவனுக்கு நன்மை செய்ய வேணும் என்று இருந்தோம். இவன் விலக்காது இருந்தால் போதும் என்று நினைத்தோம். அது கிடைக்கவில்லை. இப்போது அது ஸித்தித்தது. க்ரியதா மஸ்ய ஸம்ஸ்கார:” இவனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யும். இனி இவன் விலக்க மாட்டான் மமாப்யேஷ யதா தவ நீர்செய்யாவிடில் நான் செய்கிறேன் நீர் கடக்கநில்லீர் என்றான். மஹாராஜர்க்கு சத்ரு என்று வாலியைக் கொன்றான். பின்பு மஹாராஜன் கண்ணீர் விட்டார். அது பொறுக்காமல் ஸ்ரீராமனும்”ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: என்று தாமும் கண்ணீர் விட்டார். மாலாகாரர் ‘பக்கல் ஸ்ரீக்குஷ்ணன் பண்ண விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தானத்தளவும் சென்றது. கண்டாகர்ணன் பக்கல் விஷயீகாரம் அவன் தம்பியளவும்

சென்று நீ அவனுக்கு நல்லையாகில் அவன் முன்னாகப்போ என்றருளிக் செய்தார். திருவாய்மொழியில் இரண்டு நெடுமாற்கடிமை. ஆழ்வார் நெடுமாற்கடிமை எட்டாம் பத்து கடைசித் திருவாய்மொழி. பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமை இத்திருவாய்மொழி.

ஈசன் - வகுத்தஸ்வாமி. என் கருமாணிக்கம் என்னுடைய நீலரத்னம், என் செங்கோலக் கண்ணன் - என்னுடைய சிவந்த அழகான கண்களையுடையவன் கண் அழகாலே என்னை அடிமையாக்கி, அவன் திருமேனியை அநுபவிக்கச் செய்தான். விண்ணோர் நாயகன் நித்யாஸூரிகளுக்கு நாதன். நாராயணனாலே - ஆச்ரிதவத்ஸலனாலே. கீழ் மேல் ஏழ் ஏழ் பிறப்பும் கீழ் ஏழு ஸந்ததியும். மேல் ஏழு ஸந்ததியுமான எமர் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் கேசவன் தமர் பிரமருத்ராதிகளுக்கும் ஸ்வாமியானவனுக்கு தாஸரானார்கள். மாசதிர்இதுபெற்று இந்த மஹாசாதூர்யத்தை; மஹாபலம் கிடைக்கும் படியான அத்யல்ப யத்னத்தைப் பெற்று அடைந்து நம்முடையவாழ்வு- நம் முடைய ஸம்பத்து. வாய்க்கின்ற - பலிக்கிறது. ஆ- என்ன ஆச்சர்யம் நம் முடைய வைஷ்ணவ ஸ்ரீ ஊற்றுமாறாதே மேன்மேல் பெருகிவருகிறபடி, பகவத் கிருபையால் அல்லது மாதவனென்றதே கொண்டு என்கிற ஒரு வார்த்தையாலேயாதல் மாசதிர் பெற்றது.

நாரணன் முழுவேழலகுக்கும் - 2

கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ஈசன் என்பதை விவரிக்கிறார் இப்பாட்டில், ப்ரஸ்துதமான நாராயண சப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார், நாரணன் முழுவேழலகுக்கும் நாதன். ஸர்வலோகேச்வரன். வேதமயன் - நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டவன். காரணம் கிரிசைகருமமிவை முதல்வன் - காரணம் - க்ரியாஸாதனம், கிரிசை கிரியை (வேலை) கர்மம் - கார்யம் இவை எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயிருப்பவன். மஹாதஹங்காரம் முதலிய கார்யங்களுக்கும் மூலகாரணம். எந்தை எனக்கும் காரணம். சீர் அணங்கு அமரர் பிறர் பலரும் தொழு தேத்த நின்ற - லக்ஷ்மியாகிற தெய்வப் பெண் பெரிய பிராட்டியார், மற்றும் நித்யஸூரிகள் எல்லாரும் ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்டு நின்ற. சிறியார் பெரியார் என்கிற வாசியின்றி எல்லாரும் ஏத்தநின்ற. வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரான் குலயாபீடம் என்கிற யானையின் கொம்பை அநாயாஸேன முறித்த உபகாரகன். என்மாதவனே - நான் தோற்ற துறை மாதவன். ஸ்ரீமந் நாராயணன் எனக்கு ஸ்வாமீ.

மாதவனென்றதே கொண்டு -3

நான் மாதவனென்று சொன்னேன். அதுவும் அஹ்ருதயமாகச் சொன்னேன். யாத்ருச்சிகமாகச் சொன்னேன். இது பிராட்டிபரிக்ரஹித் தவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை. அதை நான் சொல்லவே நானும் பிராட்டி பரிக்ரஹித்தவர் என்று நினைத்தான். பிராட்டிபரிக்ரஹித்தவர்களைப் பார்ப்பது போல் என்னைக் கடாக்கித்தான். இவரையல்லவே நாம் இத் தனைகாலம் இழந்திருந்தோம். என்னை இதர திருநாமங்களுக்கும் மாதவன் என்கிற திரு நாமத்துக்கும் வாசியறியாத என்னை. இனி - போனகால் போரும் இனி இவரை விடேன் என்றான். ஒரு ஈச்வரனை அடைந்தால் “பழுதேபலபகலும் போயின” என்று கீழ்நாள் போனதற்கு சோகிப்பான். இங்கு பகவான் அப்படி சோகிக்கிறான். “புத்வா காலம் அதீதம் ச முமோஹ” என்கிறபடி மோஹித்தான். அணைக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஜலம் போன காலம். அதுக்கு துக்கப்பட்டுப் பலனில்லை இனிமேலாவது இவருக்கு ஒரு தபஸ்ஸிலும் விட்டுக் க்லேசப்படவிடேன் அவ்வீச்வரனை விட்டு வேறு உபாயத்தைத் தேடுவது அம்மியைத் துணையாகக் கொண்டு ஆற்றில் இறங்குவது போல். இதற்குமேல் யாது அவமும் சேர்கொடேன். அவங்கள் நரகஹேதுக்களான பாபங்கள். வேறு சில பிரயோஜநாந்தரங்களை ஆசைப்படுவது. அயோக்யன் என்று அகலுவது வேறு உபாயத்தைச் செய்வது இவைகள் இவரிடத்தில் சேரவிடேன் என்று ஸங்கல்பித்தான். ஸங்கல்பித்து பஹுதூரத்தில் இருக்கையன்றிக்கே, என்னுள் புகுந்து ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான், புகுந்தும் போவது வருவதாயிருந்தால் வாலிபோன வழியை அடைத்து ஸுக்ரீவன குறும்புசெய்தாப்போல் ஆகும் என்று நினைத்து இருந்து ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருந்துவிட்டான். இருந்து என்ன செய்தான்? என்றால் தீதவம் கெடுக்கும் தீது+அவம் தீது பெருமானை நான் ஆச்ரயிப்பதற்கு முன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின பாவம், அவம் ஆச்ரயித்தபிறகு அறியாமையால் பண்ணின பாவம், அல்லது தீது ப்ராயச்சித்தமுள்ள பாவங்கள். அவம், பிராயச்சித்தமே இல்லாத பாபங்கள் எல்லாவற்றையும் போக்கினான். இவைகளைப் போக்கு வதற்கு என்னகஷாயம் கொடுத்தான்? என்றால் அமுதம் - போக்யமான தன்னைக் கொடுத்தான். செந்தாமரைக்கண் சிவந்த தாமரை போன்ற கண்களையுடையவன். குன்றம், மலைபோல் ப்ரகாசத்துடன் நின்றவன். கோதவயில் என்கன்னல் கட்டி, கோது அவமில்லாத வெல்லக்கட்டி. கோது வேறுத்ரவ்யம் சேருவதால் வருகிற தோஷம், அவம் பாகம் பண்ணும் போது வரும் தோஷம், இந்த இரண்டுமில்லாத வெல்லக்கட்டி. தோஷமில்லாத சக்கரைக்கட்டி போன்றவன். எம்மான் எனக்கு ஸ்வாமி என் கோவிந்தனே - என்னை விடியீகரிப்பதற்காக கோவிந்தனானான். கிருஷ்ணாவதாரமும் தமக்காக என்றிருக்கிறார். ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர் தம் கோ என்றார் பெரியாழ்வார்.

கோவிந்தன் குடக்கூத்தன் கோவலன் -4

கோவிந்தன் - கோஸம்ருத்தியை உடையவன். குடக்கூத்தன் - இடையர்கள் ஆடுகிற கூத்து, குடக்கூத்து. இரண்டு கைகளிலும் தலையிலும் குடங்களை வைத்துக் கொண்டு அவைகள் கீழே விழாதபடி ஆடுவது. அதைச் செய்கிறவன், கோவலன் கோப ஜாதியிலே பிறந்தவன். என்றென்றே குனித்து என்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு நர்த்தனம் செய்யும்படியும். “தேவும் தன்னையும் பாடி ஆடத் திருத்தி” அவனுடைய ஐச்வர்யத்தையும், ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தையும் பாடி ஆடும்படி திருத்தியும் தரிசு நிலத்தை செய்காலாக்குமாப்போல் செய்து என்னைக்கொண்டு இரும்பைப்பொன்னாக்கினால் போல் பண்ணி என்னை அங்கீகரித்து என்பாவம் தன்னையும் பாறக் கைத்து - என்னுடைய பாவங்களையும் ஓடும்படி துரத்தி அடித்து, ஏழெழுபிறப்பும் என்னைச் சேர்ந்த கீழ்மேல் ஏழு தலைமுறை ஸந்ததிகளையும் மேவும் தன்மை ஆக்கினான் - தன்னை ஆச்ரயிக்கும் ஸ்வபாவமாகப் பண்ணினான். எம்பிரான் விட்டு- என் உபகாரகன் விஷ்ணு. வல்லன், ஸமர்த்தன் நினைத்துக் கார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்ட வல்லன். ஸர்வசக்தி செய்ய முடியாத விஷய முண்டோ. விஷ்ணு வியாபித்திருப்பவன். ஸர்வவ்யாப்தியும் தனக்காக என்று நினைக்கிறார்.

விட்டிலங்கு செஞ்சோதி -5

இப்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்கு தன்னழகை உபகரணமாகக் கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தான் என்கிறார். அல்லது ஆழ்வாரைப் பெற்ற ஸந்தோஷத்தாலே திருமேனி பிரகாசித்தபடி சொல்லுகிறது என்று சொல்லுவாருமுண்டு. விட்டு விஷ்ணுவான, மதுசூதனுக்கு விசேஷணம். விட்டு இலங்குமுடி அம்மான் மதுசூதனன் தனக்கே தடையின்றி எங்கும் ப்ரஸரிக்கிற காந்தியை உடைய கிரீடத்தையுடைய மதுசூதனுக்கு பாதம் கண்கள் கைகள், பிரகாசிக்கிற சிவந்த ஜோதிஸ்சையுடைய தாமரை. தாமரைக்கு ஒப்பானவை என்றபடி. திருவுடம்பு திவ்வியமங்கள விக்ரஹம் தடையின்றி எங்கும் பரவுகிற நீலகாந்தியையுடைய மலையே, மலைக்கு ஸமமானது என்றபடி. சீர்சங்கு ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யம். மதியம், சந்திரன், சக்கரம்- சக்ரமானது. பரிதிஸூர்யன். இப்படி அழகைக்காட்டி என்னை வசீகரித்தான்.

மதுசூதனையன்றி மற்றிலேன் என்று -6

ஊழி ஊழி தொறும் - ஒவ்வொரு கல்பங்கள்தோறும். எனைத்தோர் பிறப்பும் அனேகங்களான துக்கத்தால் நிறைந்த என்னுடைய எல்லா

ஜன்மங்களிலும். எதிர் சூழல்புக்கு எனக்கு எதிர்முகனாய் வந்து நான் மநுஷ்யஜன்மத்தில் பிறந்தால் அவனும் மநுஷ்ய ரூபேண அவதரித்து போகவொட்டாதபடி. என்னை வளைத்து. மதுஸூதனனைத்தவிர மற்றொரு ப்ராப்யமும், உபாயமும் இல்லை என்று நிச்சயித்து எத்தாலும் கருமமின்றி - பகவானைத்தவிர வேறு எல்லாத்தாலும் ஒரு பிரயோஜனமில்லை என்றும் வேறு புருஷார்த்தங்களுக்கு வேண்டிய வ்யாபார மில்லாதவனாய் இப்படி ஸர்வ காலமும் இருந்து, துதி சூழ்ந்த பாடல்கள் பாடி ஆட அவனுடைய குணங்கள் நிரம்பிய பாடல்களைப் பாடி ஆட - நான் பாடி ஆடும்படி. எனக்கே அருள்கள் செய்ய - எனக்கு விசேஷ அநுக்ரஹம் பண்ணும்படி. அம்மான் திரிவிக்கிரமனை - ஸ்வாமியான திரிவிக்கிரமனை. ஏல் - தகுதியான விதி சூழ்ந்தது பாக்யம் சூழ்ந்தது கிருபை சூழ்ந்தது. விதி, க்ருபை பகவத் கிருபையால் இப்பேறு என்கிறார்.

திரிவிக்கிரமன் செந்தாமரைக்கண் - 7

உன்னை அநுபவிப்பதே பரமப்ரயோஜனம் என்கிற மனஸ்ஸைத்தந்தாய் என்கிறார். திரிவிக்கிரமன் மூன்றடிகளாலே உலகங்களை அளந்தவன் சிவந்த தாமரைபோன்ற கண்களையுடையவன். என் செங்கனிவாய் என்னுடைய சிவந்த கோவைக்கனிபோன்ற திருவதரங்களை (உதடுகளை) உடையவன். உருவில் பொலிந்த வெள்ளைப் பளிங்கு நிறத்தனன். திருப்ப வளங்களின் காந்தியால், பரபாகமான (வேறு நிறத்தால் அழகான) வெள்ளை ஸ்படிகம் போன்ற திருமுத்துகளை (ஸ்மிதத்தை) பற்களின் வரிசையை உடையவன். திருமுத்துக்களின் நிறத்தை உடையவன். என்றென்று உள்ளி - இப்படிப்பலகாலும் நினைத்து. பரவி, பணிந்து குணபரவசனாய் ஸேவித்து. ஊழி ஊழி தொறும் - கல்பங்கள் தோறும், உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளையே பரிசயம் பண்ணி அடிமைசெய்யும் ஸ்வபாவமான மனஸ்ஸைக் கொடுத்தாய் என் வாமனனே. நீ மஹாஸமர்த்தன். சுக்ராச் சாரியாருடைய வார்த்தையும் செவியில் படாதபடி மஹாபாலியை வஞ்சித்தாப்போல் என்னை உணக்கடிமையாக்கினாய். ஒருவருக்கும் செய்யமுடியாதனவெல்லாம் செய்யவல்லான் ஒருவன் நீ அல்லவா என்கிறார்.

வாமனன் என் மரகத வண்ணன் - 8

என் விஷயத்தில் நீ பண்ணின உபகாரத்திற்கு ப்ரத்யுபகாரம் இல்லை என்கிறார். வாமனன் ஸௌலப்யத்தையும் அழகையுமுடையவன். மரகத வண்ணன் - மரகதப் பச்சை போன்ற திருமேனியுள்ளவன். தாமரைக்கண்ணன். காமனைப் பயந்தாய். அழகாலே நாட்டாரை வெருட்டித்திரியும் மன்மதனையும் - உண்டுபண்ணினவனே. என்றென்று-இந்தத் திருநாமங்களை ப்ரீதியோடே சொல்லி அத்தோடு நில்லாமல் உன் திருவடிகளிலே

விழுந்து, தாமனத்தனனாய், ஸம்ஸாரத்தில் பந்தத்துக்குக் காரணமில்லாமல் குணங்களை யநுபவிப்பதே யாத்ரையாம் படியான குற்றமற்ற மனஸ்சையுடையவனாய் மீண்டு ஜன்மமாகிற துக்கம் நீங்க என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் விஷயாந்தரங்களில் செல்லுகிற மனஸ்சைப் போக்கினாய்' அம்ருதத்தையும் விஷத்தையும் ஆசைப்படுவாரைப் போல உன்னையும் இதரஸுகங்களையும் ஆசைப்படும் பொல்லாத நெஞ்சைப்போக்கினை நல்ல நெஞ்சைத்தந்தாய். பொல்லாத நெஞ்சையும் போக்கினாய் என்றீ தரனே உனக்கு என் செய்கேன். பூர்ணனாயிருக்கிற உனக்கு நான் எததைச் செய்வேன்!

சிரீ இதரன் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் - 9

சிரீ தரன் பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே தரித்தவன். தண்ணீர் பாய்ந்த பயிர் போலே பிராட்டியினுடைய சேர்க்கையாலே கண்ணழகை உடையவன். “வக்ஷஸ்ஸ்தலேந ச்ரியமுத்வஹந் விபு: விஸ்தாரி பத்மோத்பல பத்ரலோசன:” என்கிற பிரமாணம் காண்க. என்றென்று பக்தியினாலே ஓயாமல் சொல்லிக்கொண்டு இராப்பகல் வாய்வெரீஇ இரவும் பகலும் வாய்புலம்பி. அலமந்து விஹ்வலனாய், கண்கள் நீர்மல்கி கண்களில் ஜலம்பெருகி, வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து உஷ்ணமாகப் பெரு மூச்சு விட்டு, மரீஇய தீவினைமாள அனாதியாகத் தொடர்ந்திருக்கிற பாபங்கள் நசித்துப் போம்படி, இன்பம் வளர - ஆனந்தம் மேல்மேலும் வளர. வைகல் வைகல் ஸர்வகாலத்திலும் உன்னை என்னுள் இரீஇ என்னுள்ளே வைத்தாய் என்னிருடிகேசனே - என்னுடைய இருடிகேசனே இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் நியந்தாவானவன். ஆடி ஆடியில் பட்ட வ்யஸநங்களெல்லாம் தீர இன்பம் வளர என்கரணங்களையும் தோற்பித்தவனே உனக்கு என் செய்கேன் என்கிறார்.

இருடிகேசன் எம்பிரான் - 10

நம்விஷயத்தில் மிகவும் உபகாரகனானவனை ஒருகாலும் விடாதே என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசிக்கிறார். இருடிகேசன் எம்பிரான், தன்னை அறிவதற்காகக் கொடுத்த இந்திரியங்களைக்கொண்டு ரூபரஸசுப்தாதிகளை ஆசைப்பட்டு அநர்த்தப்படாமல் தன்னை அறிவதற்கு உபகரணமாகப் பண்ணுவித்த உபகாரகன். இலங்கையில் ராக்ஷஸ ஜாதியிலே விபீஷணனாகளைத் தவிர முரடரான ராவணனாகளை ஸம்ஹரித்தவன். எம்மான் அமரர் பெம்மான். எனக்குஸ்வாமி நித்யாஸுலிகளுக்கு ஸ்வாமியானவன் என் இந்திரியங்களுடைய இதரவிஷயங்களில் ஈடுபாட்டைப்போக்கி நித்யாஸுலிகளைப் போலே தன்னை அனுபவிக்கக் கொடுத்தவன். “தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மனோரஜநீசரம், விவேக சரஜாலேந சமம் நயதி யோகிநாம்,

என்பது போல் பத்துஇந்திரியங்களாகிற பத்து முகத்தோடு கூடின மனஸ்ஸாகிற ராவணனை விவேகமாகிற பாணத்தால் நிரஸித்தான்-என்று நினைத்து நினைத்து, நெஞ்சே, தெருடியாகில்-நீ அறிவுடையை ஆகில், மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் வாய்த்தலை யாகிற ஏற்றம் உனக்கு உண்டாகில். திண்ணம் அறி-இதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள். அறிந்து தெரிந்து கொண்டு, மருடியேலும்-அறிவு கெட்டுப்போன ஸமயத் திலும். நாம் அயோக்கியன் என்று நினைத்து அகலப்பார்க்கிற ஸமயத் திலும். அவனுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தை மறந்து பரத்வத்தை நினைத்து நம்முடைய அயோக்யதை நினைத்து அகலப்பார்க்கிற ஸமயத் திலும், நம்பி பற்பநாபனை விடாய்-உபகாரகனான பத்மநாபனை விடாம லிரு. இவ்விஷயத்தை விட்டால் எத்தைக் கொண்டு பிழைப்பது.

பற்பநாபன் உயர்வற உயரும் - 11

ஸர்வலோகங்களுக்கு ஈச்வரனாய் இருந்தும் மிகவும் ஸுலபனான அவன் என்னை அல்லது அறியான் என்கிறார். பற்பநாபன் - ஸகலலோகங் களுக்கு உத்பத்தி காரணமான திரு நாபீகமலத்தையுடையவன். அளவிட் டுப் பேசமுடியாத செளர்ய வீர்யாதி குணங்களையுடையவன். உயர்வற உயரும் பெரும் திறலோன். மற்றகுணங்களுக்கும் இது உபலக்ஷணம். எற் பரன்-இவ்வளவு மேன்மையுடையவன் மதேகசித்தன். என்னொருவனிடத் திலேயே மனஸ்ஸை வைத்திருப்பவன். என்னை ஆக்கிக் கொண்டு அஸத் கல்பனான என்னை ஸத்தாகப்பண்ணி ஸ்வீகரித்து, “யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: என்கிறபடி என்னிடத்தில் அபிமான விசேஷத்தைப் பண்ணி. எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் எனக்கு அஸாதாரணமாக ஸ்வாத்மா வைக் கொடுத்த கல்பகவிருக்ஷம். ஓளதார்யத்தில் கல்பகவ்ருக்ஷம் ப்ரஸித் தம். இவ் வீச்வரன். ஒரு விலக்ஷணமான கற்பக விருக்ஷம். அந்த கற்பக வ்ருக்ஷம் அர்த்திகளை (யாசகர்களை) உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறதில்லை. ஒரு வனுக்கே குறைவின்றி கொடுக்கமாட்டாது. வேறு பலன்களைக் கொடுக் குமே தவிர தன்னைக் கொடுக்காது. இவன் அதற்கு நேர் எதிரியாயிருப்ப வன். என்னமுதம் - எனக்குபோக்யம். அந்த விருக்ஷம், தானே தனக்கு போக்கியமில்லை. கார்முகில் போலும் வேங்கட நல் வெற்பன்-கார்முகில் போன்ற திருவேங்கட மலையை வாஸ ஸ்தானமாக உடையவன். எம் பெருமானுடைய ஓளதார்யத்திற்கும் காரணம் திருமலைஸம்பந்தம். கொடுத்தோம் என்று நினைக்காமல் கொடுக்கும்மேகஸ்வபாவமான திருமலை விசும்போர் பிரான். நித்யஸூரிகளுக்கு நாதன் எந்தை தாமோதரன்- எனக்கு ஸ்வாமி தாமோதரன் இடைச்சிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் படி இருக்கிற ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டவன். அவன் நாராயணபரா வேதா: என்பவன் எற்பரன் என்னிடத்தில் மனஸை வைத்திருக்கிறான்

தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை -12

பிரமன் ருத்ரன் முதலியவர்கள் தாமோதரனை, தனிமுதல்வனை, ஞால முண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க்கு என்று சொல்லிக் கொண்டு ச்ரிய:பதியான நாராயணனை ஸேவிப்பர்களாம். இடைச்சிகள் கட்டியடிக்கும்படியான அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ரியத்தை ஒரு வர்க்கு அறியமுடியுமோ? “ஸதேவ ஸௌம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத்” ஐகத் துக்குக் காரணமாயிருப்பதை ஒருவர்க்கு அறியமுடியுமோ. பிரளயத்தில் உலகத்தை வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த குணத்தை ஒருவர்க்கு அறியமுடியுமோ என்று சொல்லிக் கொண்டே தொழுவர்கள். சிவனும் திசைமு கனும், தாங்கள் எல்லாம் தெரிந்தவர்களாக நினைத்துக்கொண்டு பிற ருக்கு அறியப் போமோ என்று ஸேவிக்கிறார்கள். அந்த சிவனும் பிரமனும் அப் பரம புருஷனுக்கு உடம்புபோல் விதேயர்கள். அந்த பிரமனுக்கும் சிவ னுக்கும் எம்மானை என்னுழிவண்ணை தன்னுடை குணஸமுத்ரத்தை என்னிடத்தில் ப்ரவஹிக்கச் செய்து அடிமை கொண்டவன் அறியப் போமோ அவர்களும் அறியார்கள் என்றபடி.

வண்ணமாமணிச் சோதியை -13

இத் திருவாய்மொழிவல்லார் எம்பெருமானைப் பெறுவர் என்கிறார் ‘வண்ணமாமணிச் சேரதியை’ அழகிய நிறத்தையுடைய பெரியவிலை மதிப்புள்ள நீலமணிபோன்றதிருமேனியை உடையவனை, அமரர்தலை மகனை நித்யஸூரிகளுக்கும் அநுபாவ்யனாயிருக்கிறவனை. கண்ணனை நமக்கும் அவ்வழகைக் காட்டும் ஸுலபனை. நெடுமாலை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய ஸம்பந்திகள் ஸம்பந்திகளளவும் செல்லும் வ்யாமோஹம் உள்ளவனை. தென்குருகூர்ச் சடகோபன் பாடியபாடல் இப்பத்து, இது கானத்திலே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. பன்னிரு நாமப் பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நை மான திருநாமங்களை வைத்துப் பாடியவை. இப்பாகுரங்களே ஸர்வேச் வரன்திருவடிகளைச் சேர்ப்பிக்கும் இப்பத்துப் பாட்டுகளே கேசவன் தம் ராக்கும். இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தன் ஆச்ரிதர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையும் ரக்ஷிக்கிறான் என்கிற குணம் பேசப்படுகிறது.

1. ப்ரம்ஹருத்ராதிகளுக்கும் காரணபூதன். ஸர்வாதி:.
2. ஏழுலகுக்கும் நாதன்
3. மூவருக்கும் தாயாகிய லக்ஷ்மீ தேவிக்கு வல்லபன்
4. பஹுவாக ஆச்ரிதர்கள் உண்டாகவேணும் என்று நினைப்பவன்
5. விஷ்ணுவாய் மிக தேஜஸ்ஸோடு விளங்குபவன்
6. சத்ருக்களை ஸம்ஹரிப்பவன்

7. தன் திருவடிகளில் பக்தியைக் கொடுக்கிறவன்
8. மாவலியிடமிருந்து பூமியை மீட்பதற்கு வாமநாய் வத்தவன்
9. தன்னுடைய ஐச்வர்யரஸத்தை அனுபவிக்கும்படி கொடுப்பவன்
10. மனஸ்ஸைத் தன் திருவடிகளில் நிற்கும்படி செய்பவன்
11. ஸ்வார்த்தமாக சேதனர்களை அர்த்திகளாக்கி அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுப்பவன்
12. மோக்ஷஹேதுவான தாமோதரத்வத்தை உடையவன்
ஆக பன்னிரண்டு குணங்கள் இப்பதிகத்தில் சொல்லப்பட்டன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் ஏழாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து — எட்டாம் திருவாய்மொழி

அணைவதரவணை மேற் பூம் பாவையாகம்

புணர்வதிருவரவர் முதலுந்தானே

இணைவனாமைப் பொருட்கும் வீடு முதலாம்

புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே.

(1)

தாமோதரனை என்கிற கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேச்வரத்வத்தை ப்ரீதியாலே காரணங்களோடு சொல்லி ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயிங்கோள் என்று ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறார். இத்திருவாய் மொழியிலே ஸர்வேச்வரன் முக்த ப்ராப்யமான ஐச்வர்யத்தை தமக்கும் தம்மைச்சேர்ந்த வர்களுக்கும் கொடுப்பதில் உத்ஸாஹத்தோடு உத்யுக்தராயிருப்பதைக் கண்டு மிகவும் ப்ரீதியுள்ளவராய், ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு எல்லாரும் இந்த பகவதனுபவமாகிற போகத்தை அனுபவிக்க வேணும் என்று ஈச்வரனுடைய மோக்ஷப்ரதனாயிருக்கும் தன்மையை உபதேசித்தார். அது ராவணனுக்குச் சொன்ன விபீஷணாதிகளுடைய உபதேசம் போல் பலிக்கவில்லை. பின்பு நாம் இவர்களைப்போல் ஆகாமே பகவானே அனுபவிக்கும் தன்மையை அடைந்தோமே, வழிபறிக்கும் நிலத்தில் தம் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பினாரைப் போலே ஸந்தோஷித்து முடிக்கிறார். இத்திருவாய்மொழி பரத்வோபதேசம் என்று பூர்வர்கள் சொல்லுவார்கள். பட்டர் பரத்வம் பல இடங்களில் சொல்லப்படுகிறது. மோக்ஷப்ரதத்வம் தான் தனித்துச் சொல்ல வேண்டும். அதைச்சொல்லுகிறது என்பர். ஆனால் இரண்டும் ஒன்றை விட்டு ஒன்று இராது. ஈச்வரன் தான் மோக்ஷப்ரதன். மோக்ஷப்ரதன் தான் ஈச்வரன். மோக்ஷமாகிறது பெரிய பிராட்டியோடு ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருக்க திருவடி திருவனந்தாழ்வான் பரிகரமாய் உடைத்தாய், பக்தி அல்லது பிரபத்தியாகிற உபாயத்தால் அடையவேண்டியதாய், ஸம்ஸாரபோகம் போல் அஸ்திரமன்றிக்கே ஸ்திரமாய், நித்யமாய், தெளிவாய். துக்கம் கலக்காமல் ஸுகரூபமாய் மங்களமாய் உத்தமமாய் அளவிடமுடியாததாய் இருக்கும் பகவதனுபவம். இந்த மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன் ஈச்வரன் என்று உபதேசிக்கிறார். முதல் பாட்டு முக்தப்ராப்ய போகத்தை சொல்லுகிறது. முக்தன் அடைகிற போகமாவது பர்யங்கவித்தையில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டிமாரும் கூட திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே இருப்பிலே, இந்த ஜீவன் முக்தனாய்ச் சென்று கிட்டினால் அஹம்

ப்ரஹ்மாஸ்மி, நான் ராஜபுத்ரன். ப்ரகார பூதன் என்று சொல்லுவன். ஆகில் இங்கே வாராய் என்பர். அவன் அங்கீகாரம் பெற்று மாதா பிதாக்கள் இருந்த படுக்கையிலே குழந்தை சென்று ஏறுமாப் போலே “தம் ஏவம் வித் பாதேந அத்யாரோஹதி” என்று படுக்கையில் மிதித் தேறுவன். பிறகு “ப்ரஹ்மஸம்வாத தந்ய:” என்னும்படி அபரிச்சேத்ய மான ஆரா வமுதக்கடலிலே அகஸ்த்யபாஷையால் அந்யோந்யம் அனு பவிப்பர், அப்பேற்றைச் சொல்லுகிறது. அணைவது அரவணைமேல் நாற் றம் குளிர்த்தி, மென்மை இவைகளை ஸ்வபாவமாக உடைய திருவனந் யாழ்வானோடே அணைவது. “புல்குமணையாம் திருமாலுக்கு அரவு” என்றார் பொய்கை ஆழ்வார். சேஷபூதன் கைங்கர்யம் செய்தல்லது தரியாதாப் போல் சேஷியும் சேஷபூதனோடு அணைந்தல்லது தரியாதானாயிருக்கிறபடி. பூம்பாவை ஆகம் புணர்வது - ஸுந்தரஸ்த்ரீயான பெரியபிராட்டியா ரோடு ஸம்ச்லேஷிப்பது. இவளுடைய ரூபகுணத்தில் ஈடுபட்டு ஆத்ம குணம் வரையில் போகமாட்டான் ரமமாண: வநே த்ரய; மாதா பிதாக்கள் இருக்கும் படுக்கையில் ஏறுகிற புத்திரனைப்போல பெருமானும் பிராட்டியும் வீற்றிருக்கும் திருவனந்தாழ்வான் மேல் முக்தன் ஏற அவர் கள் இவனை அணைக்கையிறே முக்தப்ராப்யம். காட்டில் இளையபெருமாள் சமைத்த ஆசிரமம் அறுபதினாயிரமாண்டு மலடு நின்ற சக்ரவர்த்தி தன் ஆதரத்தின்படி சமைத்த மாளிகைகளைக் காட்டிலும் அழகாயிருந்தது “த்ரயோ ரமமாண:” நாயகனான பெருமாள் ரஸமல்லவே பிராட்டியின் ரஸம். பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ரஸ மல்லதிறே பெருமானுடைய ரஸம். அப்படியே அச்சேர்த்தி கண்டு உகக்கும் “இளையபெருமானுடையது. ஆகவே பரமபதத்தில் அனந்தன் மேல் அச்சேர்த்தி கண்டு பிறக்கும் ரஸம் முக்தனுக்கு. இருவர் அவர் முதலும் தானே ஸப்ரஹ்மா ஸசிவ: என்று பிரஸித்தர்களான இருவருக்கும் காரணபூதர். இருவரையும் பிறப்பித்தவர். ஆகவே ப்ருஹ்மருத்ரர்கள் ஆச்ரயிக்கத் தகுந்தவர்களல்ல. பிரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காரணம் என்கிற மேன்மையை உடையவன். எப்பொருட்கும் இணைவனும் தேவர்கள் மனுஷ்யர்கள் முதலியவர்கள் எல்லாருக்கும் ஸஜாதியனாய் வந்து பிறப்பான். ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுவாய் வருவது இந்திரன் முதலியவர்கள் நடுவே உபேந்திரனாய் வரு வது, சக்ரவர்த்தி வஸுதேவர்கள் அளவில் மனுஷ்யனாய் ராமகிருஷ்ணர் களாய் அவதரிப்பது மஹாவராஹமாவது கூனலான (உயரமில்லாத) மரமாயிருப்பது. இப்படி அவன் தாழ்விட்டு நிற்பது எதுக்காக வென்னில் வீடு முதலாம் - மோக்ஷத்திற்குக் காரணமானவன், மோக்ஷம் கொடுப்பதற்காக. அவதரித்த இடங்களிலே பக்ஷிக்கு மோக்ஷம் கொடுப் பது பிசாசத்திற்கு மோக்ஷம் கொடுப்பது அவன் மோக்ஷம் கொடுப்பதற் காக அவதரிக்கிறான் என்றால் எல்லாரும் முத்தராக வேண்டாவோ என் னில் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே - ஸம்ஸராம் ஒரு பெரிய ஸமுத்திரம் அது எங்களால் தாண்டமுடியாது, பிரபலமான நீயே அதைப் போக்கித்

தரவேணும் என்றிருப்பார்க்கு ப்ரதிநிதியாய் நின்று நடத்திக்கொடுப்பன் “ஸம்ஸாரஸர்கரம் கோரம் அனந்தக்லேச பாஜனம். த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:” என்று சரணாகதி செய்பவர்களுக்கு கடத் திக் கொடுக்கும். புணைவன்-தெப்பமாவன். விஷ்ணுபோதோ நராணாம். ஒரு கரையில் மட்டுமல்லாமல் அக்கரையும் இக்கரையுமாய் நிற்கும் ஓட மாயிற்று.

நீந்தும் துயர்ப் பிறவியுட்பட - 2

கீழ்ப்பாட்டில் வீடு முதலாம் என்கிறதை விவரமாய்ச் சொல்லு கிறது இப்பாட்டு. ஜந்மஜராமரணாதிகள் மலிந்த ஸம்ஸாரத்தை அவன் மோகும் கொடுப்பான். அது எங்கே கண்டோம் என்றால் கஜேந்திராழ் வானிடத்தில் கண்டோம் என்கிறார். நீந்தும் துயர் நீந்திக்கொண்டே இருக்கிறது (ஒருநாளும் தாண்டமுடியாது) துக்கத்தை ஜந்மம் முதலான ஜரை மரணம் முதலிய விகாரங்களையும் மற்றும் நீந்தும் துயரான எவ் வெவையும் மற்றுமுள்ள நாதாவித துக்கங்களும் இல்லாததான வீடு-மோகும். அதற்குக்காரணம், ஸம்ஸார நிவ்ருத்திமாத்திரமல்ல “ஸுக பாவைகலக்ஷணா” என்று சொல்லப்பட்ட ஸுகமயமாயிருக்கிற மோகூத் திற்கும் காரணம். எது காரணம் என்றால் பகவத்ஸம்பந்தம், பெருமாள் தான் வேணுமோ? அவனுடைய ஸம்பந்தமே மோகூத்தைக் கொடுக்கும் என்கிறார் மேல் பூந்தண் புனல் எங்கும் பரந்து மலர்ந்திருக்கிற புஷ்பங்களை யுடைய குளிர்ந்த ஜலத்தையுடைய பொய்கையில் முதலையாலே க்லேசப் பட்ட யானையின் இடரைப்போக்கின அழகான குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய என்னுடைய அஸாதாரணஸ்வாமியினுடைய ஸம்பந்தம். தனிநாயகன் புணர்ப்பே- ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பந்தமே முக்தி யைக் கொடுக்கும். யானையின் இடராவது புஷ்பம் வாடுவதற்குள் பெரு மாள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கவேணும் என்று நினைத்து அது பெருமை யால் வந்த இடர். ஸர்வேச்வரன் ஆபத்ஸகன் என்றிருந்தோம். இப் போது இந்த ஆபத்தில் உதவவில்லையே கருணையில்லாதவன் என்று நாட்டி லுள்ளார் நினைக்கில் செய்வதென் என்கிற இடர். அந்த இடரைப் போக்கி னவன். அவனுடைய சேர்க்கை மோகும் தரும்.

புணர்க்கு மயனும் அழிக்குமரனும் - 3

புணர்த்த-பிரமணை ஸ்ருஷ்டித்த தன் உந்தியோடு தன்னுடைய திரு நாபியோடு. ஆகத்துமன்னி- சரீரத்தில் வலதுபாகத்து ஸ்திரமாயிருந்து கொண்டிருக்கிற. புணர்க்கும்-ஸ்ருஷ்டிக்கிற அயனும்-பிரம தேவனும் அழிக்கும் அரனும்-ஸம்ஹரிக்கிற சிவனும்-நாபீகமலத்திலிருக்கும்பிரமனும், வலதுபார்ச்வத்திலிருக்கு சிவனாயுமிருக்கிறான். இத்தால் இவர்களுக்கு அந்த

ராத்மாவாயிருந்து கார்யங்களைச் செய்கிறான். “ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ என்றபடி அவன் காட்டிய வழியில் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுபவர்கள் என்றபடி, ஸ்ருஷ்டித் தத: கரிஷ்யாமி த்வா மாவிச்ய ஜகத்பதே” என்பதும் காண்க. ஸ்தநந்தய ப்ரஜை வாயில்முலை வாங்கினால் (வாயைவிட்டு முலையை எடுத்தாப்போல்) இவர்கள் அவன் திருமேனியைப் பற்றிக் கிடப்பார்கள். பிரமன் சிவன் இவனுடைய திருமேனியைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபம்பெற்றார்கள் திருமார்வில் புணர்த்த திருவாகி - தன் திருமார்வில் சேர்ந்திருக்கிற லக்ஷ்மீதேவியை உடையவராகி தான் சேர்புணர்ப்பன். தான் ஸ்ருஷ்டிக்காக ஏகார்ண வத்தில் சயனவ்யாபாரத்தைக் கொண்டவன். பெரும் புணர்ப்பு எங்கும் புலனே- இவனுடைய வ்யாபாரங்கள் லோகப்ரஸித்தங்கள். ஸ்ருஷ்டி சார்யத்தை பிரஹ்மாவழியாக நடத்தியும் ஸம்ஹார கார்யத்தை சிவன் வழியாக நடத்தியும் தான் அதிகரித்ததைத் தானே நடத்தியும் போதுகையாலே அவனுடைய ஆணைத்தொழில்கள் எங்கும் காணலாம். பிரஹ்மாதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்பதும் ஸக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் ஐச்வர்யத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

புலனைந்து மேயும் பொறியைந்தும் நீங்கி - 4

புலனைந்து-ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தங்கள் ஆகிற ஐந்து விஷயங்களை அநுபவிக்கும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் விலக்கி விட்டு அதாவது இந்திரியங்களுக்கு வச்யராக இருக்கும் இருப்பைவிட்டு, நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுகுவீர். இந்த லீலாவிபூதி அனந்தக்லேசங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்குமாப்போல் ஆனந்தத்துக்கு முடிவில்லாமலிருக்கிற நாடாயிருக்கும் பரமபதத்திற்கு அர்ச்சிராதிமார்கமாய் போய்ச்சேர ஆசைப்படுவீரே யானால் (பரமபதம் செல்ல இச்சையுடையீர்) அஸுரர்களை வ்யாகுலம் படுப்படி செய்து ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய முந்துபலசீரில் முன்னமே பல ரூபமாயிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் படிமின் படிந்து இருங்கோள் கல்யாணகுணங்களையே அநுபவியுங்கோள் (பலமுந்து) “ஸுஸுகம் கர்த்தும் அவ்யயம்” என்கிறபடி நினைக்கப்படும் விஷயமான பகவானுடைய போக்யதையாலே ஆச்ரயிக்கிற தசையே தொடங்கி ஆனந்தமாயிருக்கும். பலம்வந்தபிறகு ஆனந்தமிருக்கட்டும் முந்தி அவனுடைய ஆச்ரயணமே ஆனந்தமாயிருக்கும். அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுஸந்தானம் பண்ணுங்கோள்.

ஓவாத்துயர் பிறவி உட்பட மற்றெவ்வெவையும் - 5

முதற்பாட்டில் சொன்ன இணைவனும் எப்பொருட்கும் என்பதை விவரிக்கிறார். “ஓவாத்துயர் பிறவி” ஓயாமல்-இடைவிடாமல் துக்கத்

தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஜன்மம் (பிறவி) மற்று எவ்வையும்-மற்றுமுள்ள ஜராமரணதிகளுக்கும் அவற்றை உடையதான பதார்த்தங்களுக்கும் உப ரதமாகாதே அத்விதீய காரணமானவன். உச்சிவீடும் விடாத துயரை விளைக்கிற ஜந்மாதிகள். அவைகளுக்கு காரணமானவன், தன் னிடத்தில் வழிபட வேண்டும் என்று நினைத்து கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்துவிட (இந்திரியங்களையும் உடம்பையும்) கொடுத்துவிட அவை களைக் கொண்டு வழிகெட நடந்தால், இப்போது இங்ஙனே போயிற்றுகில் க்ரமத்தில் நம்மிடத்தில் ஆசையை உண்டுபண்ணி மீட்டுக் கொள்வோம் என்று உதாஸீனனாயிருக்கும். இப்படி தள்ளி வைக்கச் செய்தேயும், பயி ரிடும் உழவன் ஒருகால் பயிர் விளைய வில்லையே என்று (பதர்த்ததே என்று) சோம்பிக் கைவிடாதே மேலே மேலே பயிர்செய்யுமாப்போல் ஒருகால் அல்லால் ஒருகாலாகிறது என்று ஸ்ருஷ்டிப்பன். “சோம்பாது இப்பல்லுரு வையெல்லாம் படர்வித்தா” என்னக்கடவதிறே! இப்படி இவன் ஸ்ருஷ் டித்து ரக்ஷிப்பது எவ்வளவு என்னில் முவுலகும் காவலோன். ஸ்ருஷ்டிக்கப் படும் பொருள்கள் எல்லையளவும், கீழும், மேலும், நடுவும் அல்லது க்ருத கம், அக்ருதகம் க்ருதாக்ருதகம் என்கிற மூன்று லோகங்களையும் ரக்ஷிப் பன். இப்படி ரக்ஷிப்பது தன் மேன்மை குறையாதபடியோ என்னில் மாவாகி - ஆமையாய் கர்மவச்யர்களோடு கூடப்பிறந்து, ஹயக்ரீவ மூர்த்தியாய் அவதரித்து ஆமையாய் மீனாகி-வித்யா ப்ரகாசகமான அவ தாரங்கள். மானிடமாம் ராமக்ருஷ்ணதிகள். இப்படி அவதரிக்கிறவன் யார் என்னில் தேவாதிதேவ பெருமான். தேவர்களுக்கும் தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமி என் தீர்த்தனே எனக்கு பகவக் ஞானமாகிற சுத்தியைக் கொடுத்தவன். அல்லது அவன் தான் இழிந்தாடும் துறை என்றபடி.

தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேல் - 6

தீர்த்தன்—உலகளந்தபோது பிரமதேவன் எம்பெருமான் திரு வடியை புருஷ ஸூக்தத்தைச் சொல்லித் திருமஞ்சனம் பண்ண அந்த தீர்த் தம் சிவன்தலையில் விழுந்தது சிவனும் அதை நெடுங்கால் சிரஸில் தரித் தான், “ததம்பு பதிதம் திருஷ்ட்வா ததார சிரஸா ஹர: பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணத் வர்ஷாயுதாந் அத பஹுந் ந முமோச ததா ஹர: பாதோதகேந ஸ சிவ: ஸ்வசிரோத்ருதேந” என் கிறபடி சிவபெருமானையும் சுத்திபண்ணினான் தன் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தால். ஆகையால் தீர்த்தன். மேலே சொல்லப்போகும் வருத்தாந்தம் கிருஷ்ண வதாரத்தில். இங்கு உலகளந்த சேவடி என்று திரிவிக்ரமனைப் பேசுகிறாரே என்னில் வரையாதே தீண்டுகை இரண்டு அவதாரத்திருக்கும் ஒத்திருக்கு மாதலால். அர்ஜுனனுக்கு ஒருஸமயத்தில் சிவபெருமானிடம் ஒரு அஸ்த்ரம் பெறவேண்டியிருந்தது. அதற்காக அர்ஜுனன் பிரயத்னம் செய்தான்.

அப்போது கிருஷ்ணன் அவன் சிரமப்படாமலிருப்பதற்காக புஷ்பங்களை என் காலிலேயிட்டு ஜீவி என்று சொன்னார். அவனும் அப்படியே செய்தான். உடனே அந்த சிவன் ராத்ரியில் ஸ்வப்னத்தில் அந்த புஷ்பங்களை தன் தலையிலே தரித்துக் கொண்டு வந்து அஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்தான். அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணன் காலிலே இட்ட பூமாலைகளையே சிவன் முடியிலே பார்த்தான். பார்ச்சவத்திலே பார்க்கவில்லை. இவனிட்டபூமாலை மாதிரியான மாலைகளையும் அல்ல. அவன் இட்டமாலைகளையே அவன் தலைமேலே கண்டான். அர்ஜுனன் வேதங்களாலோ ஸ்ம்ருதிகளாலோ தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஒருத்தர் சொல்லிக்கேட்டும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை தானே நேரில் கண்டான். அவன் ஸாரதியாய் நிற்கச்செய்தேயும் அர்ஜுனன் கலங்காமல் தெளிந்து நிரூபித்து இன்னார் பரதேவதை என்று தீர்மானம் செய்து நம:புரஸ்தாத் அத ப்ருஷ்டதஸ் தே என்று அநுவர்த்தித்தான். அந்த பைந்துழாயான். - பசுமையான திருத்துழாய்தரித்தவன். பெருமை மறுபடியும் பேசவேண்டியிருக்கிறதோ முன்பே அர்ஜுனனால் தீர்மானிக்கப்பட்டதன்றோ. ஸ்ரீக்கிருஷ்ணனே சிவனிலும் பெரிய, மேலான தத்துவம் என்று மறுபடியும் ஆராய வேண்டும்படி இருந்ததோ?

கிடந்திருந்து நின்றளந்து - 7

இந்த ஜகத்து எம்பெருமானுக்கு இஷ்டஸர்வசேஷ்டைகளுக்கும் விஷயமாயிருக்கிறபடியால் அவனுக்கே சேஷமென்கிறார். கிடந்து-திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளியும் ஸ்ரீரங்கம் முதலிய திவ்ய தேசங்களிலே சயனித்துக்கொண்டும், அல்லது அஞ்சலிம் ப்ராங்கமுக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹேதாதே: என்கிறபடி ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் கடற்கரையிலே கிடந்தும், உடஜே ராமமாஸீநம் ஜடாமண்டல தாரிணம்", 'என்றபடி சித்ரகூடத்திலே இருந்தும் அல்லது வரகுணமங்கை முதலிய திவ்ய தேசங்களில் வீற்றிருந்தும், நின்று- ராவண வதம் ஆனவுடன் கையும் வில்லுமாய் மந்தோதரிக்குக் காட்சி கொடுக்க நின்று. அல்லது வாலி வதத்திற்குப்பிறகு "அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுரூர்ஜிதம்" தாரை ஸேவிக்கும்படி நின்று அல்லது ஸ்ரீவைகுண்டம் திருவிண்ணகரம் முதலிய திவ்யதேசங்களிலே நின்று, அளந்து மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்ட பூமியை திருவடிகளால் அளந்து மீட்டுக்கொண்டு கேழலாய் கீழ்புக்கு இடந்திடும் - பூமியை பிரளயார்ணவம் கொள்ளவராஹரூபம் கொண்டு கீழே போய் அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமியைப் பிரித்து எடுத்தும், தன்னுள் கரக்கும் - பிரளயத்தில் வயிற்றில் மறைத்து வைத்தும், உமிழும் - பிரளயம் போனவாறே வெளியிலே உமிழ்ந்து பார்த்தும், அவளோளடு ஸ்பர்சத்தாலே மிகவும் பெருத்த திருத்தோள்களால் திருப்தி வருமளவும் ஆலிங்கனம் செய்தும் பாரென்றும் மடந்தையை - பூமிப்பிராட்டியை. மால் செய்கின்ற மால் ஸர்வேச்வரன்

செய்கிற வ்யாமோஹத்தை ஆர் காண்பாரே - ஒருவராலும் இவ்வளவு என்று காணமுடியாது. எத்தனை உயர்ந்தவர்களுக்கும் காணப்போகாது.

காண்பாரார் எம்மீசன் - 8

ஸர்வஜகத்தையும் உண்டு நியமனம் பண்ண ஸமர்த்தனான எம்பெருமானுடைய ஈசுவரத்வம் ஒருவரால் அறிய முடியுமோ என்கிறார். எம்மீசன், நம்முடைய ஸர்வேச்வரனான கண்ணனை கிருஷ்ணனை. காண்பார் ஆர்-அறிய வல்லார் ஆர். ஒருவருமில்லை. காணுமாறு என் - காணும் ப்ரகாரமெது. காண்போம் என்பவர்கள்தான் எவ்வழியாலே பரிச்சேதிப்பது ஏன் பரிச்சேதித்து அறியப்போகாது என்றால் இதுவன்றே அவன்படி என்று மேலே சொல்லுகிறார். ஊண்பேசில் அவனுடைய ஊணுகிற ஒரு செயலை பேசில். எல்லா வுலகும் ஓர்துற்று ஆற்றா - எல்லாவுலகங்களும் ஒரு கபளத்துக்குப் போதாது. “க்ரஸேத் ஸம்ஹாரஸமயே ஜகச்ச பதராண்டவத், லீலயா யஸ்து பகவாந் தம் கச்ச சரணம் ஹரிம் என்றார்களிறே, சேண்பால வீடோ - மிகவும் உயர்ந்த ஸ்வபாவமான பரமபதமோ. உயிரோ - முக்த ஜீவனே. மற்றெப்பொருட்கும்-இன்னும் உண்டான எல்லா பதார்த்தங்கட்கும். ஏண்பாலும் எட்டுபக்கங்களிலும், சோரான் விடாமலிருப்பவன் எங்கும்-எல்லாவிடத்திலும். பரந்து உள்ள-வியாபித்து இருக்கிறான். ஆகையால் அவனை அளவிட்டு அறிய முடியாது.

எங்குமுள்ள கண்ணன் -9

ஆச்ரிதார்த்தமாகத் தன்னுடைய வ்யாப்தியைக் காட்டின எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்வ மஹிமை ஒருவருக்கு ஆராய நிலமோ ஆனபின்பு இங்ஙனே இருந்தவனை ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார்.

எங்குமுள்ள கண்ணன் ஸர்வேச்வரன் எங்குமிருக்கிறான் என்று சொன்னான் பிரஹ்லாதன். இதுதான் அவன் சொன்ன தப்பு. “மயாததமிதம் ஸர்வம் ஜகத் அவ்யக்தமூர்த்திநா. ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யாத் மயாபூதம் சராசரம் என்று அவன் கீதையிலே சொன்னதைத்தான் சொன்னான். என்ற மகனைக் காய்ந்து - என்று சொன்ன பிள்ளையைக் கோபித்துக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை சத்ருக்கள் சொன்னாலும் கொண்டாடவேண்டும். இளம்பருவத்தாலும், தன்பிள்ளையாயிருப்பதாலும் அவன் எது சொன்னாலும் ஆதரிக்கவேண்டும். இந்த வார்த்தையை யார் சொன்னாலும் உடனே காலிலே விழவேண்டும். பிள்ளை என்கிற உறவினால் எதைச் சொன்னாலும் கொண்டாடவேணும், பையன் சொன்னபடியால் பருவத்தாலும் கொண்டாடவேணும். அதில் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒதி வந்த பையன் சொன்னால் ஆதரிக்கவேண்டும். அதிலும் தன்வயிற்றில் பிறந்தவன் சொன்

னான். அதில் பகவந் நாமத்தைச் சொன்னான். இதுவே காரணமாக பிள்ளை என்கிற உறவையும் விட்டான். தன் மகனைக் காய்ந்து சீரினான் இங்கில்லை யால் என்று. எங்கும் உளனாகில் இங்கு இல்லையாயிரானே. இங்குண்டோ என்று தூண்புடைப்ப தூணைத்தட்டினான். முன்பே நரனிம்ஹத்தை வைத்து நட்ட தூண் என்று சொல்லமுடியாதே. தானே தனக்குப் பொருத்தம் பார்த்து நறுக்கிட்ட தூண், அளந்திட்ட தூண், வேறே சிலர் தட்டினால் அவர்கையிலே நரனிம்ஹத்தை யடக்கிகொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சி னார்கள் என்பர். அப்படிச் சின்னி தானே தட்ட அங்கு, அப்பொழுதே அந் தத்தூணிலே அவன் அடித்த இடத்திலே அவன் பிரதிஞ்ஞாஸமகாலத்திலே. அவன் வீயத் தோன்றிய அவன் தோன்றும்போதே அவ்விரணியன் பிண மாம்படி தோன்றின, அவன் புறப்பட்டபோது அட்டஹாஸமும் நா மடிக் கொண்ட உதடும் நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமாய்க் கொண்டு தோற்றினபோது பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினனாயிற்று இரணியன் என் சிங்கப்பிரான் பெருமை. அந்த ந்ருனிம்ஹனுடைய பெருமை ஆராயும் சீர்மைத்தே இன்று சிலரால் ஆராயும்படி இருந்ததோ.

சீர்மைகொள் வீடு சுவர்க்கம் நரகீரு -10

இங்ஙனம் பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமானை நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன் என்று ஸ்வலாபத்தைப் பேசி முடிக்கிறார். எல்லாவிதத்தாலும் நன்றாயிருக்கிற பரமபதம், பரிமிதஸுகமான ஸ்வர்கலோகம், நரகம்-துக்க மேயாயிருக்கிற நரகம் ஈரு -முடிவாக, ஈர்மைகொள் தேவர். ஈரப்பா டுடைய தேவர்கள் நடுவாக மற்றுள்ள மற்றெப்பொருட்கும் மற்றெல்லாப் பொருள்களுக்கும். வேர்முதலாய்வித்தாய் வேருக்குள்ளே பிரதானமாய் விதையாய், மூன்று வித காரணமுமாய், இவர்களுக்கு பேரும் உருவமும் உண்டாவதற்காக உள்ளே அநுப்ரவேசித்து ஜகதாகாரனாய் நின்ற கார் முகில் வண்ணன் என் கண்ணனை நான் கண்டேனே. ஸர்வசப்த வாச்யனாய் ஜகத்சரீரனாய் நின்றதுமன்றியும் தான் வேறு என்று தோற்ற பரமபதத் திலே மழைபெய்கிற மேகம் போலே அழகிய திருமேனியை உடையனா யிருந்து வைத்து கிருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து எனக்கு பல்யனாயிருக்கிற வனை நான் முதலில் கண்டு அனுபவிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனியம்மாளை -11

:இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்டவழக்காம் திருநாடு என்கிறார். கண் தலங்கள் செய்ய பூதலம் என்னுமாப்போல் கண் தலம் ஆழ்வா ருடைய ஸ்பர்சத்தாலே சிவந்த திருக் கண்களையுடையவன். கருமேனியம் மாளை அதுக்கு பரபாகமான ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய

ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடிற்று. வெள்ளத்திலே அலைவாரைப்போலே தேன் வெள்ளத்திலே அலையும் வண்டுகளையுடைய திருவழுதி வளநாட்டை உடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. வண்டலம்பும் சோலைவழுதி வளநாடன் பண்தலையில்-சொன்ன தமிழ் ஆயிரத்திப்பத்தும் வல்லார்-சிறந்த தலையான பண்ணிலே வைத்துச் சொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்துப்பாட்டும் வல்லார்கள். விண்தலையில் தலையான பரமபதத்தின் மேலே வீற்றிருந்து-ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாம் போய் வேறு பாடு தோன்ற இருந்து எம்மாவீடு ஆள்வர். எனக்கும் என் ஸம்பந்திகளுக்கும் தருவானாய் வைத்திருக்கிற பரமபதத்தை ஆள்வர்கள் என்று பலசுருதிச்சொன்னார் ஆக இப்பத்துப் பாசுரங்களால் முகுந்தன் முக்திஸௌக்யத்தைக் கொடுப்பவன் என்று பேசப்பட்டது.

1. அனந்தன்மேல் பெரியபிராட்டியாரோடு எழுந்தருளிஇருப்பவன்.
2. பிறவி, ஜரை, மரணம் முதலியவைகளைப் போக்குகிறவன்.
3. ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவன்
4. முடிவில்லாத ஆனந்தத்தோடு கூடிய பரமபதத்தில் வனிப்பவன்.
5. ரக்ஷிப்பதற்காக அவதாரங்கள் செய்பவன்
6. அர்ஜுனனால் அவனே பரன் என்று பிரஸித்தமாகக்காட்டப்பட்டவன்
7. கிடந்திருந்து அளந்து பல திவ்ய சேஷ்டிதங்களைச் செய்தவன்.
8. ஒருகுறையும் இல்லாமல் எட்டுத் திக்குகளிலும் வ்யாபித்திருப்பவன்.
9. பக்தர்கள் நினைத்தவிடத்தில் அப்போது காணும்படி தோன்றுகிறவன்.
10. எல்லாபுருஷார்த்தங்களுக்கும் காரணமானவன். இந்தப்பத்து குணங்களாலும் ச்ரிய: பதி ஒருவனே ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷப்ரதன் என்று சொல்லப்பட்டது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமனுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் எட்டாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து — ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்ப நின்
செம்மா பாத பற்புத்தலை சேர்த் தொல்லைக்
கைம்மா துன்பங் கடிந்த பிரானே
அம்மா வடியேன் வேண்டுவதீதே.

(1)

நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் என்று கீழே ப்ராப்யத்தைச் சொன்னபடியாலே தனக்கு இஷ்டமான புருஷார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அதை ப்ரார்த்திக்கிறார். கீழே நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் என்று இவர் தாம் அருளிச்செய்தார். ஸர்வேச்வரனும் இவர்க்கும் இவர்பரிகரங்களுக்கும் மோகும் கொடுப்பானாகப் பாரித்தான். அப்போது ஆழ்வார் பெருமானே ப்ரார்த்திக்கிறார். தேவரீர் எனக்கு மோகும் தருவதாயிருந்தால் உனக்கு மோகும் கொள் என்று சொல்லக் கூடாது. நமக்காகக்கொள் என்று தேவ ரீருக்கேயாக வேண்டும்படி கொடுக்கவேணும் என்று நினைத்தபடி அவன் திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார். ஆனால் இது தான் இத்தனை நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுமலிருந்ததேன், என்று கேட்கலாம் பெருமாள் மேன்மேலும் இவருக்கு குணநுபவம் பண்ணுவிக்கையாலே இதுக்குப்போதில்லை. ஆனாலும் இப்பவும் குணநுபவம் தான் பண்ணுகிறார். ஆகிலும் அவ்விச்வரன் தன்னிடத்தில் மேன்மேலும் பண்ணும் விருப்பத்தைக்கண்டு இவருக்கு நம்மிடம் வ்யாமோஹம் மேன்மேலும் வளர்கிறது. நாம் இவனை மீட்டாகிலும் நம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்போம் என்று நீ இங்ஙனே நில் என்று அவனை நிறுத்திவைத்து ப்ராப்யத்தை தீர்மானிக்கிறார். ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரானபடியால் நினைத்தபோது நினைத்தபடி செய்வான். ப்ராப்தி ஸமயத்தில் அநுபவம் இருக்கும்படியையும் தீர்மானம் செய்து பெற வேணும். துவயம் என்கிற முன்பாகத்தில் சரணாகதி சொல்லுகிறது. அது ஸர்வபலன்களையும் கொடுக்கும் ஸாதனம். சரணம் புகுந்து பிரயோஜனத் தரங்களைக் கேட்டால் அதைக்கொடுத்து விடுவான். அதற்காக ப்ராப்யம் அடையவேண்டியது எது என்று தீர்மானிக்கவேண்டும் ஆகவே த்வயத்தில் உத்தரபாகத்தில் பிரார்த்திக்க வேண்டியபலத்தை இத்திருவாய்மொழியில் தீர்மானிக்கிறான் முக்தனாய் உயர்ந்தஸுகாநுபவம் பண்ணவுமாம் ஆத்ம ப்ராப்தியை (கைவல்யத்தை) அடையவுமாம் ஆத்மவிநாசமாகவுமாம் நரகாநுபவம் பண்ணவுமாம் இவற்றில் எனக்கு ஒரு நிர்பந்தமில்லை. எனக்காக வரும்போது இத்தனையும் வேண்டாம். உமக்காக வரும்துவே எனக்கு வடிவாம்படி பண்ணியருளவேணும் என்று ப்ராப்யத்தைத் தீர்மானிக்கி

ரார். இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றம் லோகத்தில் காண்பதரிது. இவ்வாழ்வாரிடம் காணலாம். ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் பரதாழ்வான் இளையபெருமானிடத்தில் காணலாம். கைகேயி ராஜந் என்று சொன்னான். அது பொறுக்க மாட்டாது பரதன் விலலாப ஸபாமத்யே என்று ஸபையின் நடுவில் கூப்பிட்டான். ஒரு கூட்டமாக கூடி என் சேஷத்வமாகிற பொருளை அபஹரிக் கப் பார்ப்பதோ தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தம் ஆக்ரந்திதும் ப்ருசம் என்று. இழந்த பொருளுக்குத் தக்கபடி இருக்கும் அழகை, ஸபாமத்யத்தில் அழுதான் ஆசார்யனை நித்தித்தான். நீர் புரோஹிதராயிருப்பது அழகாயிருக்கிறது. எனக்கு முன்னோடி ஹிதம்பார்த்தீர். ஆசார்யன் தவறினால் ரஹஸ்யத்தில் போதிக்கவும் என்கிற சாஸ்திரத்தைமீறி ஸபையில் கர்ஹித்தான். ராஜ்யம் ச அஹம் ச ராமஸ்ய, நானும் ராஜ்யமும் ராமனுடைய ஸொத்து. என்னை ராஜ்யத்தை ஆளச்சொன்னீர், ராஜ்யம் தான் என்னை ஆளட்டும். ஒருவனுக்கு இரண்டு சொத்து இருந்தால் ஒரு சொத்து மற்ற ஸொத்தை ஆளுமோ, ராஜ்யம் அராஜகமாய்ப் போனால் ப்ரதானர் தலையில் முடியை வைக்கப்பார்த்தீர். என்னைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்ல வேண்டாவோ “கதம் தசரதாத் ஜாதோ பவேத் ராஜ்ய அபஹாரக:” ராமன் ராஜ்யத்தை நான் ஆண்டால் நான் தசரத புத்ரனாய் இருப்பேனோ என்றான்.

இளையபெருமாள் ஸ்ரீராமன் காட்டுக்குப்போம்போது நீர்இங்கே நில் என்று சொல்ல குருஷ்வ மாமநுசரம் என்று சொன்னார். குரு என்று சொல்லாமல் குருஷ்வ என்றார். ஆர்பிரயோஜனத்திற்கு ஆர்தானிருக்கிறார். உம்முடைய இழவுக்கு பதறவேண்டாமோ. என்னை அநுசரனாக வைத்துக்கொள்ளும். நில் என்று சொல்ல நான் யோக்யனோ. உம்முடைய நிழலை நில் என்று சொல்லுமே. சேர்ந்திருக்கவேண்டிய வஸ்துவைப் பிரிந்திரு. என்றால் அதை அழிப்பதாகுமல்லவா என்றான். பஞ்சவடியில் பெருமாள் இளையபெருமானைப்பார்த்து நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப்பார்த்து பர்ணசாலை கட்டும் என்கிறார். உடனே இளையபெருமாள், பெருமாள் நம்மை கைவிட்டார் என்று அழுதார். இவரே நம்மை அழிக் கப் பார்த்தார். லக்ஷ்மணர் பாரதந்த்ரியத்தை நிரூபகமாக உடையவர். கையைக் கூப்பிக்கொண்டார். ஸீதையின் முன்பு விண்ணப்பித்தார் “பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே” என்று சொன்னார். வால்மீகி பகவான் ஆச்சர்யப்பட்டார். உம்முடைய அஸ்மிதைபோல் இல்லை என் அஸ்மிதை, பரவாநஸ்மி பரதந்த்ரன். பாரதந்த்ரயமே எனக்கு ஸ்வரூபம் இப்படி என்னைச் சொல்லலாகாது. க்ரியதாமிதி மாம் வத, தேவரீர் செய் என்று நியமிக்கவேண்டும். ப்ரதேசம் எங்கே வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும் என்னுடைய ஸௌகர்யத்தைப் பார்க்கக்கூடாது. சந்தனம், மாலை குடை செருப்பு போல் பரார்த்தமான வஸ்து. உமக்காக என்று நியமிக்கக்கூடாது. தேவரீருக்காகவே இருக்கிற வஸ்து நாங்கள் என்றார்.

இப்பேறுதான் ஆழ்வார் இப்பதிகத்தில் அபேக்ஷிக்கிறார். அவனும் தலை குலுக்கப் பெற்றாராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

எம்மாவீடு எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் அபேக்ஷை இல்லை. மற்று எதில் அபேக்ஷை என்றால் உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளை என் தலையில் வைத்தருளவேணும். அது செய்யும்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கு வந்து செய்தாப்போல் செய்யலாகாது. செய்து கொண்டே நிற்கவேணும். இது தான் நான் வேண்டுவது என்கிறார். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரைப் பார்த்து மோக்ஷத்தை வாங்கிக் கொள்ளும் என்றார். இவர் வேண்டாம் என்றார். மாவீடு கிடர், விலக்ஷணமான மோக்ஷம் என்றார். அதுவும் வேண்டாம் என்றார். எம் மாவீடு கிடர், ஐச்வர்யம் ஆத்மலாபம் இல்லை. பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற மோக்ஷம் என்று சொன்னான் அதுவும் எனக்கு வேண்டாம் என்றான். செப்பம் சொல்லமாட்டோம் என் கருத்து தெரிந்து கொள்வதற்காக நீர் கொள் என்றும் நாம் வேண்டாம் என்றும். ப்ரஸங்கிக்கவும் கடவோமல்லோம் நாம் கொடுப்பதில் ஸாலோக்யம் ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம் என்கிற மோக்ஷமும் இதில் அடங்கியுள்ளது. உமக்கு வேண்டுவது என் என்ன, நின் பாதபற்புத்தலை சேர்த்து உம்முடைய உள்ளங்கால் சிவந்து மேல் கறுப்பாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி பரிமளம் இவைகளால் போக்யமான திருவடிகளை என் தலையில் சேர்த்தருள வேணும். அல்லது ஆர்ஜவகுணத்தையுடைய மஹத்தான திருவடிகளை என் தலைமேல் சேர்க்கவேணும். கொக்குவாயும் படுகளியும் போலே சேரவேண்டும் (அதாவது மாட்டல் என்று ஒரு ஆபரணம். காதில் உள்ள தோடுவிழாதபடி தோட்டுக்கும் தலையில் கேசத்திற்கும் ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும் அதுபோல் என்றபடி)யாவந் ந சரணென ப்ராது: பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ - சிரஸா தாரயிஷ்யாமி ந மே சாந்திர் பவிஷ்யதி, வஸிஷ்டர் பரதனை உன்வெதுப்பு எப்போது ஆறும் என்று கேட்க, பெரு மாளும் முடிகுடி நான் எனக்கு வகுத்த அவன் திருவடிகளாகிற முடியைச் சூடினால் ஆறும் என்றான். எம்பெருமானும் அப்படியே செய்கிறேன் என்றான். அப்படிக்க்ரமத்தில் செய்கிறோம் என்று சொல்லக்கூடாது. ஒல்லை-இப் பொழுதே செய்யவேணும் என்கிறார். (சீக்கிரம் செய்யவேணும்) என்றார், இப்படி அவஸரப்படலாமோ என்றான். நீயானைக்கு அவஸரமாக வந்து விழுந்தாயே ஞாபகமில்லையா என்கிறார். கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே பரமாபத மாபந்ந: மனஸா சிந்தயத் ஹரிம், நீத்வரித்து வந்து விழும்படி யானைக்குப் பெரிய ஆபத்தல்லவே. துதிக்கை முழுத்தின ஆபத்து அப்படி. உமக்கு ஆபத்து உண்டோ என்கிறான். ஆழ்வார் அதுக்கு முதலை ஒன்று எனக்கு முதலை ஐந்து (இந்திரியங்கள்) அங்கு ஆயிரம் வருஷம், எனக்கு அநாதிகாலம். அங்கு ஒருமடு எனக்கு ஸமுத்ரம் ஸம்ஸார ஸமுத்ரம் அதுக்கு சரீரநாசம் எனக்கு ஆத்மநாசம், முதலை யானையின் காலைப்பிடித்தது. எனக்கு நெஞ்சைப்பிடித்தது முதலைகள் நீயே வாசி பாராய்,

பிரானே. கஜேந்திராழ்வானுக்கு துக்கத்தைப் போக்கினதுவும் தனக்கு என்று நினைக்கிறார். நீர்ஸ்வாமி அன்றோ நீர் ஆர் என்றான். அடியேன் என்கிறார். ஆகட்டும் இன்னம் என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார். ஈ. தே நின் திருவடிகளைத் தலையில் சேர்ப்பதே இதுவே. வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் என்றார்.

ஈதே யான் உன்னைக் கொள்வது -2

என்றைக்கும் உம்மை நான் இதுவேதான் ப்ராப்யமாகக் கேட்பேன். அது பக்தியோகத்தால் ஸாத்யமன்றோ என்னில் அதையும் நீரே தந்தருளவேணும் என்கிறார். பகவான் மறுபடியும் ஆழ்வாரைக் கேட்கிறார். பலதடவை கேட்டால் தடுமாறி உள்ளேயிருக்கிறது வெளிவரும் என்று கேட்கிறார் இன்னும் எது வேணும் என்று கேட்டான். ஆழ்வார் ஈதே யானுன்னைக் கொள்வது என்கிறார் ஸ்வாமியான உன்னிடத்தில் தாஸனான நான் பெறுவது ஈதே என்கிறார். உடனே பெருமாள் இதுவரையில் நம்மை ஒருவரும் இதைக் கேட்டதில்லை. நாம் கொடுத்ததில்லை. நீ ஒருவர் தான் இதைக்கேட்கிறீர். இது எத்தனை நாளைக்கு நிற்கும் என்று கேட்டார். எஞ்ஞான்றும் -என்று பதில் சொன்னார் யாவதாத்மபாவியாயிருக்கும் என்றார் இந்த அடிமைச்சுவட்டில் உமக்கு யார் ருசியை உண்டுபண்ணினார் என்றார் என்மைதோய் சோதிமணிவண்ண எந்தாய் என்று பதில் சொன்னார் உன்வடிவழகு தான் ருசியை உண்டு பண்ணிற்று. கருமையோடு கூடின ஒளியையுடைய மணிபோலே இருக்கிற நிறத்தையுடையவனே. என்றார் உமக்கு அபேக்ஷை தான் என்றார்.

எய்தாநின்கழல் யான் எய்த ஞானக்கை தா! ஒருவராலும் காணமுடியாத உம்முடய திருவடிகளை அடைவதற்கு ஸாதனமான ஞானக்கையைக் கொடுக்கவேண்டும். பக்தியாகிற ஞானத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்றபடி, ஞானம் கொடுப்பது அமிழ்ந்தார்க்குக் கை கொடுத்தாப் போலே இருக்கும். ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கு இரண்டுபேர் கை கொடுத்தால் எடுக்குமவனுக்கும் எளிதாய், ஏறுபவனுக்கும் எளிதாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கு ஆண்டான் அருளிச் செய்த வார்த்தை. காலக் கழிவு செய்யேலே -கால்தாமதம் உதவாது. செய்கிறோம் என்று சொல்லக்கூடாது உடனே செய்து கொடுக்கவேணும்.

செய்யேல் தீவினை என்று அருள்செய்யும் -3

முதல்பாட்டில் சரீரத்தால் அடிமை செய்ய வேண்டினார். இரண்டாம் பாட்டில் மானஸிகமான அடிமையை வேண்டினார். இதில் வாசிகமான அடிமையை வேண்டுகிறார்.

நீ இதரவிஷயங்களில் ஈடுபடுவதாகிற பாபங்களைச் செய்யாதே என்று கிருபை செய்கிற கையார் சக்கரக் கண்ணபிரானே! விஷயத்தில் ஈடுபாட்டை சாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தோ அல்லது உபதேசித்தாலோ என்னில் கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி பாஹ்ய விஷய ருசியைப் போக்கின மஹோபகாரகனே! ஐயார் கண்டமடைக்கிலும் கபம் நெஞ்சைக் கட்டின ஸமயத்திலும் (துர்கதாவபி ஜாதாயாம்) என்கிறபடி பிராணன் போகும் மையத்திலும் நின் கழல் எய்யாது ஏத்த உன்னுடைய திருவடிகளை வாயால் ஸ்தோத்ரம் செய்யும்படி எனக்கு கிருபை செய்ய வேண்டும். அது ஸுக்ருதத்தால் வரவேண்டிய தன்றோ என்னில், அருள் செய் - இவனுக்கு இப்போது வரவேண்டும் என்று நீ அருளவேண்டும் நான் ஒருவனுக்கே இது செய்யவேணும் என்கிறார்.

எனக்கே யாட்செய் எக்காலத்து மென்று - 4

இந்தத் திருவாய் மொழியில் இவர் நிஷ்கர்ஷம் பண்ணிணப் பராப்யம் (அடைய வேண்டிய பொருள்) புஷ்பம் சந்தனம் மாதிரி தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் என்பதே முக்தரும் நித்யரும் பரமபதத்தில் தாங்களும் ஆனந்தத்தை அடைந்து ஈச்வரனையும் ஆனந்தம் அடையும்படி செய்வார்கள். ஸம்ஸாரிகளான ஜீவர்கள் தாங்கள் ஆனந்தப்படாதே அவனை ஆனந்திக்கும்படி செய்வார்கள். அவன் “இன்புறும் இவ்வினையாட்டுடையான்” மயர்வற மதி நலமருளப் பெற்றவர் இப்படிப் பிரார்த்திப்பானேன், என்று கேட்டார்திருநறையூரறையர் எம்பாரை. பெரிய பிராட்டியார் முன்பு பிரிந்ததில்லை பின்பும் பிரியப் பிரஸங்கமில்லை, அப்படி இருக்க அகலகில்லேன் என்று சொல்லுவானேன்? திருமார்வில் இருக்கும் போதே அகலகில்லேன் என்று சொல்லப் பண்ணுகிறது. அது போல் பராப்யத்தில் ஆசை இவரைப் ப்ரார்த்திக்கச் செய்கிறது. இந்தப் பாட்டில் மிகவும் முக்கியமானது ஸ்ரீர வஷ்ணவ ஸர்வஸ்வம். உபநிஷத் ரகஸ்யம். ஸர்வேச்வர னிடத்தில் அபேக்ஷித்துப் பெற வேண்டியது, ஆத்மாவுக்கு வகுத்ததான பாரதந்தர்யம். ஆட்செய் என்பதால் ஸ்வதந்த்ரனாய் இருப்பதை நிவ்ருத்திப் பிக்கிறது. எனக்கே ஆட்செய் என்பதால் அப்ராப்த பாஹ்ய விஷயங்களை நிவ்ருத்திக்கிறது. எனக்கே ஆட்செய் என்பதால் அவனுக்கும் நமக்கும் பொதுவான நிலை தவிர்த்து அவனுக்காகவே செய்யவேணும் என்கிறது. எக்காலத்தும், ஒழிவில்கால மெல்லாம் என்கிறபடி நித்யமாயிருக்கவேணும். இன்னத்தைச் செய் என்று ஏவிக் கொள்ள வேணும். இப்படி ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு தூரத்திலிருக்கக் கூடாது. என்மனக்கே வந்து” என் ஹ்ருதயத்தில் புகுரவேணும். “இடைவீடின்றி” வந்தும் போக்கு வரத்தாயிருக்கக் கூடாது. ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாயிருக்கவேணும். “தனக்கேடாக எனைக் கொள்ளுமீதே” மாலை சந்தனம் போலே ஸ்வீகரிக்க வேணும், சேஷ சேஷிகள் கலந்தால் சேஷபூதனுக்கும் வருவதொரு ரஸமுண்டு. அப்படி இல்லாமல் நீ உகந்த கைங்கர்யத்தையே கொள்ளவே

ணும், ப்ரீதி என்னதாக இருக்கக் கூடாது. நின் என்றும் அம்மா என்றும் எதிரே நின்று பேசினவர் தனக்கே என்று படர்க்கையில் பேசுவானேன்? என்னில் ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணும்போது திருமுகத்தைப் பார்த்தால் வ்யவஸாயம் மாறிவிடும் என்று கவிழ்ந்திருந்து கையோலை செய்து கொடுக்கிறார்.” எனக்கே கண்ணணை யான் கொள் சிறப்பே” எனக்கு அஸாதாரணமான சிறப்பு- சிறப்பு புருஷாத்தம் இப்படிக்கேட்டால் இது எல்லோர்க்கும் செய்ய வேண்டுமே என்றால் எனக்கே - ஸ்வரூப ஞானம் பிறந்த எனக்கே. யான்கொள் சிறப்பு. பாரதந்தர்ய காஷ்டை எனக்கே என்கிறது நான் உன்னிடம் கொள்ளும் ஸம்பத்து மோக்ஷம். உனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமதே.

சிறப்பில் வீடு சுவர்க்க நரகம் - 5

இறப்பில் மரணத்தில் சிறப்புக்கு இடமான மோக்ஷத்தை. சுவர்கம் ஸ்வர்கத்தை நரகம் நரகத்தை எய்துக அடையட்டும் - எய்தற்க. அடையாதே நசிக்கட்டும். ஆத்மா தேஹத்தில் காட்டில் வேறுபட்டதாக இருக்கட்டும் தேஹமேதான் ஆகட்டும். எனக்கு அதில் நிர்பந்தமில்லை. நான் யாரானுமாக இருக்கிறேன். நான் பிறப்பில், கர்மத்தால் ஏற்படும் பிறப்பு இல்லாமல் பல்பிறவி இச்சையால் பலபிறவிகள் பிறக்கிற பெருமானை ஸ்வாமியை மறப்பு ஒன்று இன்றி குணசேஷிதங்களில் ஒன்றும் மறக்காமல் என்றும் எப்போதும் மகிழ்வேனே. ஆனந்தமாக அநுபவிக்கக் கடவேன்.

சிலர் தேஹமே ஆத்மா என்பர். கேவலம் தேஹத்துக்கு இந்திரியங்கள் இல்லாதபோனால் அநுபவமில்லை. ஆகையால் இந்திரியங்கள் தான் ஆத்மா என்பர் சிலர். அந்த இந்திரியங்களும் மனஸ்ஸின் உதவியில்லாமல் போனால் விஷயக் ரஹணம் பண்ணுவதில்லை. ஆதலால் மனது தான் ஆத்மா என்பர் சிலர். பிராணன் இல்லாத போனால் மனது வேலை செய்யாது. ஆகையால் பிராணன்தான் ஆத்மா என்பர் சிலர். இது எல்லாம் இருந்தாலும் அத்யவஸாயம் வேணும். அதில்லாவிடில் ஒரு கார்யமுமில்லை ஆகையால் அதற்குக் காரணமான புத்திதான் ஆத்மா என்பர் சிலர். இதையெல்லாம் விட்டு ஞானகுணகரைய ஞானஸ்ரூபியாய் நித்யமாய் அணுவளவாய் பகவச்சேஷ பூதன் ஒருவன் ஆத்மா என்பர் வேதாந்திகள். எனக்கு அதில் ஒரு நிர்பந்தமில்லை. அது எதுவாயிருந்தாலும் தேவருக்கே உறுப்பாமிதுவே வேண்டும். ஆத்மா பெருமான் என்று சொல்லுவதால் சேஷன் என்றும் மறப்பு ஒன்று இன்றி என்பதால் ஞாதாவென்றும், என்றும் என்பதால் நித்யம் என்றும் இவர் ஸித்தாந்தம்

மகிழ்கொள் தெய்வம் உலோகம் அலோகம் -6

தேவர்கள் முதலிய பதார்த்தங்களை உண்டாக்கினாப்போல் என்னை. யும் உன்னையனுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும் என்கிறார். “மகிழ்கொள் தெய்வம்” மனுஷ்யர்களை விட அதிகமான போக ஸம்ருத்தியாலே ஸந்தோஷத்துடனிருக்கிற தேவர்கள். உலோகம்-கண்ணால் காணப்படுகிற அசேதன வஸ்து, அலோகம் காணமுடியாத சேதனவஸ்து. மகிழ்கொள் சோதிப்ரகாசத்தாலே ப்ரீதியோடே இருக்கிற சந்திரன் ஸூர்யன். மலர்ந்த அம்மானே “பஹு ஸ்யாம்” என்றபடி ஸூக்ஷ்ம சித் அசித்விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு விஸ்தாரமாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே சேதநாசேதன விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம்தான் காரணம் கார்யமும். நீர் சொன்னதெல்லாம் உண்மை. உமக்கு என்ன வேணும் என்று பகவான் கேட்டார். மகிழ்கொள் சிந்தை சொல் செய்கை கொண்டு “என்னுடைய ஹிருதயம் உன்னை அநுபவித்து ஸந்தோஷத்தை அடைய வேண்டும். என்னுடைய சொல்லும் உன்னைப்பற்றி யிருக்க வேண்டும். என்னுடைய வ்யாபாரமும் பிரீதியுடன் செய்யும் கைங்கர்யமாக வேணும் நானும் தனியே அநுபவித்து ஸந்தோஷப்பட வேண்டும். அப்படி நான் உன்னை அநுபவிக்கும்படி நீ வர வேண்டும். நான் பாஹ்யகரணங்களாலும் உன்னை அநுபவிக்கும்படி நீ வர வேண்டும் என்கிறார்.

வாராய் உன்திருப்பாத மலர்க்கீழ் -7

உன்னை-போக்யனான உன்னை “என்னுள் வைப்பில்” என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் வைக்குமிடத்தில் (நெஞ்சில் பிரகாசிக்கிற ஸமயத்தில்) என்றும் எனக்கு ஆராதாய் ஸர்வகாலத்திலும் எனக்குத் திருப்தியில்லாதபடி இருந்து வைத்து, தாராதாய்” உன்னைத் தாராதவனே அவன் வராத துக்கத்தால் உன்னைத் தாராதவனே என்று நிரூபகமாகப் பேசுகிறார். இது பெரு தொழிந்தால் உள்ளே பெரிய திருநாளாய்ச் செல்ல வேணுமோ? கிடைக்காவிடில் மறந்து பிழைக்கலாமே. “என்றும்” எல்லாத்தினங்களிலும் எக்காலே - ஸர்வக்ஷணங்களிலும் உன்திருப்பாத மலர்க்கீழ் - உன் திருவடி மலரின்கீழே பேராதே. அசையாமல் யான் வந்தடையும்படி - நான் வந்து சேரும்படி வாராய்.

எக்காலத்து எந்தையாய் என்னுள் மன்னி -8

மிக்கார் வேத விமலர் விழுங்கும் அக்காரக் கனியே! பகவானிடத்தில் உள்ள, ப்ரேமத்தால் உயர்ந்தவர்களாயும், வேதத்தில் நிர்மலராகப் ப்ரஸித்தரானவர்கள் (யத்ர ருஷய: ப்ரதமஜா யே புராண:) அநுபவிக்கும் அக்காரக்கனியே - வெல்லம் போலும் பழம்போலுமிருப்பவனே! அல்லது

வெல்லத்தாலேயே ஒரு வருஷம் வளர்ந்திருக்கிறது. அந்த வெல்ல வருஷத்தில் பழம் பழுத்தது. அந்தப் பழம் போலிருப்பவனே. வெல்லமே தித்திப்பு. வெல்ல மரத்தின் பழம் இன்னம் எவ்வளவு தித்திப்பாயிருக்கும் அது போல் ஸர்வேச்வரன். ஸர்வவித போக்யனாயிருப்பான். அப்படிப்பட்ட போக்கியனான ஸ்வாமியே. உன்னை யான்-உன்னை உன் சுவடறிந்த நான் எக்காலத்திலும். எத்தனையேனும் கூறிட முடியாத (பிரிக்க முடியாத அல்காலத்திலும்) என்னுள் மன்னில்-என்னுள்ளே கலக்கப் பெற்றால், மற்று எக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன். இது ஒழிந்த எல்லாக் காலத்திலும் யாதொன்றும் கேட்க மாட்டேன், உன்னிடம் வேறொன்றும் கேட்க மாட்டேன் என்கிறார். இங்கு எக்காலத்திலும் ஒரு சிறிய காலத்திலாவது என்று அர்த்தம் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டு எம்பெருமானார் இந்தப் பொருள் ஸரியல்ல. ஆழ்வார் பிரகிருதிக் குச் சேராது. பெறிலும் பெறாது போனாலும் சிறுகக் கேட்கமாட்டார். ஆதலால் எக்காலத்து எல்லாக் காலத்திலும் என்று பொருள் சொல்ல வேணும் என்பராம். எல்லாக்காலத்தில் என்னுள் மன்னினால் இதைத் தவிர வேறொன்றைக் கேட்கமாட்டேன் என்கிறார்.

யானே என்னை அறியகிலாதே - 9

இப்படி இப்போது அநுபவிக்கும் எம்பெருமானே அநாதி காலமாக இழந்து விட்டேன். இதற்குக் காரணம் அவனல்ல. யானே என்னுடைய விநாசத்தை சூழ்ந்துக் கொண்டேன். அவன் தன்னைக் கொடுப்பதற்கு எதிர் சூழல்புக்குத் திரிய என்னால் வந்ததே என்விநாசம். ராஜகுமாரன் வேடன் கையிலே அகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாகவே நினைத்திருக்குமாப் போலே என்னையறிய கிலாதே-யானே என் தனதே என்று இருந்தேன். நான் யார் என்று என்னைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் தேஹமே ஆத்மா என்று எண்ணியிருந்தேன். அவ்வீச்வரனுக்கு ப்ரகாரம் சேஷம் என்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஈச்வரோஹம் என்றிருந்தேன். நானும் எனக்கு உரியனில்லாமலிருக்க எனக்கு ஒரு உடைமை (ஸொத்து) இருப்பதாக நினைத்திருந்தேன். தேஹத்தை ஆத்மாவாகவும், ஈச்வரனுடைய விபூதியை என்னுடையதாகவும் நினைத்திருந்தேன். மேலும் இப்படியிருக்கிறேமே என்று அநுதாபமும் இல்லாமல் க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேன். அர்த்தத்தின் உண்மை இதுவன்றோ. யானே நீ - நானும் உனக்கு ப்ரகாரம். என்னுடைய தும் உனக்கு ப்ரகாரமே. இந்த எண்ணம் யாருக்கு எங்கேயிருக்கிறது. என்ன வானே ஏத்தும் பரமபதத்திலுள்ளார் முறையறிந்து ஏத்த நீ சேஷி யான உத்கர்ஷத்தோடே இருக்குமவனில்லையோ என்கிறார்.

ஏறு ஏல் ஏழும் வென்று ஏற்கொள் இலங்கையை -10

நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ஏழு ரிஷபங்களையும் கொன்று மிகவும்

உயர்ந்த பொருள்கள் நிறைந்த இலங்கையைச் சாம்பலாக்கி ராவணனையும் அழியச் செய்து வீரச்ரீயோடு விளங்கியவனே! நபிபின்னைப் பிராட்டி ஸீதாப் பிராட்டி இவர்களுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு விரோதிகளைப் போக்கிணுப்போலே என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கவேணும். தேறேல் என்னை-என் விஷயத்தில் வந்தால் அவ்வளவு போராது. என்கையில் என்னைக்காட்டிக் கொடுத்தால் நான் அநர்த்தத்தை உண்டு பண்ணிக் கொள்வேன். தேறேன்—என்று பாடமானால் இனி தரியேன். தெளியேன் என்றபடி. என்னை உன் பொன்னடியிலே சேர்த்து எப்பொழுதும் பிரியாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேணும். ஒல்லை - நான் ஒப்புக் கொண்டபோதே நீ சிக்கிரமாக உன் திருவடிகளில் ரேகைபோலே சேர்த்துக் கொள்ளவேணும்

விடலில் சக்கரத்தண்ணலை -11

நாம் விடுகிறோம் என்று நீர் அதிசங்கை பண்ணுவது எதற்கு நாம் ஒருவரையும் விடமாட்டோம் என்று கையில் திருவாழியைக் காட்டினான். ஒருக்காலும் விடாத திருவாழியைக் கையிலேந்தின ஸர்வேச்வரனைக் கவி பாடிற்று. மேவல்விடலில்—அவனை ஸம்ச்லேஷித்து விடாதவரான வண்குருகூர்ச் சடகோபன்-உதாரரான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரானவர் அருளிச் செய்தது. ஆழ்வார் உதாரர்—ஒவ்வொரு அநுபவத்துக்கும் பாசரம் பாடி உபகரித்தவர். கெடல் இல் ஆயிரம் ஆத்மாக்களுக்கு அநர்த்தம் வாராத படி ஆராய்ந்து பார்த்துப் பாடிய பாசரங்கள். அவற்றுள் இவை பத்தும் கிளர்வார்க்கு-இப்பத்துபாட்டுகளையும் சிரத்தையுடன் சொல்பவர்களுக்கு கெடல் இல் வீடு செய்யும். அஹங்கார மமகாரங்களாகிற கெடுதல்களில் லாத பேற்றைத் தரும். இப்பாசரங்களே மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். இப்பதிகத்தில் கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேச்யன் ஸர்வேச்வரன் என்கிறார்.

1. பிரார்த்திக்க வேண்டிய திருவடி ஸம்பந்தத்தை உடையவன்.
2. ஞானமாகிற கையைக் கொடுக்கிறவன்.
3. தன் திருவகளை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு ஸாமர்த்தியத்தைத் தருபவன்.
4. தனக்காகவே உபகரிப்பவன்.
5. தன்னுடைய நினைவின் ரஸத்தாலே வேறு விஷயங்களில் ஆசையை போக்குபவன்.
6. ப்ரீதியுடையவர்களுக்கு வசமானவன்.
7. அவனை அடைவதில் காலதாமதத்தை பொறுக்காமலிருக்கச் செய்பவன்

8. அம்ருதரஸம்போல் போக்யமான தியானத்திற்கு விஷயமானவன்
9. நம்மை ஸமர்ப்பிப்பதற்கு யோக்யன்
10. ஆச்ரிதர்களைத் தன் திருவடிகளில் நின்றும் விட்டுப் போகாதபடி பண்ணுபவன். ஆகப் பத்து குணங்கள் சொல்லப்பட்டன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்டமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் ஒன்பதாம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

2-ஆம் பத்து -- பத்தாம் திருவாய்மொழி

கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம்
வளரொளி மாயோன் மருவிய கோவில்
வளரிளம் பொழில் தும்மாலிருஞ் சோலை
தளர்வில ராகில் சார்வது சதிரே.

(1)

கீழே எம்மாவீட்டிலே இவர் அபேக்ஷித்த புருஷார்த்தத்தை அடைவற்கு தெற்குத்திருமலையை ஆச்ரயிக்கிறார் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். ஆழ்வார் கீழ் எம்மாவீட்டிலே விரும்பிய புருஷார்த்தம் பரம்பதத்திலே பெறவேண்டும். இவரே ஒல்லை என்றும் காலக்கழிவு செய்யேல் என்றும் த்வரிக்கிறார். ஆதலால் இந்த ப்ரக்ருதியோடே அநுபவிக்க இவர் விரும்புகிறார் என்று அதற்கு ஏகாந்த ஸ்தலமாகிய தெற்குத்திருமலையைக் காட்டியருளக்கண்டு அத்திருமலையை அநுபவித்ததோடு அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலை புறமலை திருப்பதியோடு போம்வழியோடு பேசக்கடவோம் என்கிற நிச்சயத்தோடு எல்லாம் ப்ராப்யமான புருஷார்த்தத்தில் உள்ளடங்கியது என்று அநுபவித்து ஆனந்தமடைகிறார். தெற்குத்திருமலையாவது — திருமாலிரும் சோலை கள்ளழகர் கோவில். மதுரை மாநகரத்திற்கு வடகிழக்கே 12 மைல் தூரத்திலுள்ளது. எம்பெருமான் அங்கே நிற்கையாலே அங்குள்ள சோலைகளைப்போல பெருமாள் திருவுடம்பு சீதளமாய் மேன்மேலும் வளர்கிற தேஜஸ்ஸோடு விளங்குகிறது. உங்களுக்கு கரணபாடவ முள்ளபோதே சென்று அநுபவியுங்கோள். அதுவே நமக்கு ப்ராப்யம் என்கிறார்.

கிளர் ஒளி இளமை கெடுவதன்முன்னம் - கிளர்ந்து வருகிற ஒளியை உடைய யௌவநம் கழிவதற்கு முன்பே - கைகால் முதலிய இந்திரியங்களுக்குச் சக்தியிருக்கிறபோதே என்றபடி. பால்யம் போய் யௌவநம் தலை எடுப்பதற்கு முன்பே, யௌவநம் ஸ்த்ரீ விஷயத்தில் மூட்டி நாசத்தை அடைவதற்கு முன்பே “தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா” என்று பால்யத்திலேயே ச்ரேயஸ்ஸுக்கு யத்னப்படவேண்டும். “கோ ஜாநீதே கதா கஸ்ய ம்ருத்யுகாலோ பவிஷ்யதி யுவைவ தர்ம புத்தி: ஸ்யாத் ஏகோ அநித்யம் ஹி ஜீவிதம்” திருமலையை ஆச்ரயிப்போம் என்று வந்த உங்களுடைய ச்ரத்தை மாளுவதற்கு முன்னே என்றுமாம். ஒருவனுக்கு சிரத்தை ஒரு ஸமயம் பிறக்கும். பிறகு மாறிவிடும். வந்த சிரத்தை மாறுவதற்கு முன்னே என்றபடி. அல்லது திரு

மலையை ஸேவிக்க வேண்டியதுதான். உடம்பில் சக்தி இல்லையே என்று கை வாங்காதபடி உடம்பில் சக்தியுள்ள போதே திருமலையை அநுபவியுங்கோள். அங்கே எம்பெருமானுக்கு நாள்செல்ல நாள் செல்ல திருமேனியில் ஒளி வளர்கிறது. ஆச்சரிய சக்தியுத்தன். இயற்கையிலேயே வருத்தி கூடியம் இல்லாதவனுக்குக் கூட விகாரத்தை உண்டு பண்ணுகிற தேசம். மருவிய கோயில்— அவதாரங்கள்போல் தீர்த்தம் ஸாதிக்காமல் நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற தேசம். வளர் இளம் பொழில்சூழ் மாலிரும் சோலை - வளர வளர இளகிப் பதித்து புதுமை காட்டும் சோலைகளால் சூழப்பட்ட திவ்ய தேசம். அடிமை செய்கிறவர்கள் கிளரொளி இளமை உடையவர்கள். அடிமை கொள்கிறவன் வளரொளி மாயோன். அடிமை செய்கிற வளரிளம் பொழில் சூழ் மாலிருஞ்சோலை. தளர்விலராகில் நீங்கள் க்லேசமில்லாமலிருக்கைக்காக சார்வது சதிரே - திருமலைக்குப் போகாமைதான் உங்களுக்கு அநர்த்தம். திருமலைக்குப் போக வேண்டும் என்கிற புத்தி உண்டாகி அதற்கு விரோதியாய் வரும் அனர்த்தங்கள் வருவதற்கு முன்பு திருமலையை ஆச்ரயிப்பது ஸாமர்த்த்யம். இது ஸமர்த்த கார்யம். மற்றவைகளெல்லாம் இளிம்பு.

சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது - 2

சாதுர்யத்தை உடைய யுவதிகளான ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் நீங்கள் பண்ணுகிற தாழ்ச்சியை ஒரு பிரயோஜனமாக மதிக்காமல். அல்லது அந்தஸ்தீர்கள் உங்களிடத்தில் பண்ணும் தாழ்ச்சியை ஒரு பிரயோஜனமாகக் கருதாமல் திருமலையை ஆச்ரயிங்கோள். அதை மதித்தால் பிரயோஜனமில்லை என்கிறது மாத்திரமில்லை. இங்கும் சிஷ்ட கர்ஹை. கிளரொளி இளமையுடையவர்களை இழுத்துக் கொள்ளும் முதலைகள் ஸ்திரீகள். சதிர்- ஸாமர்த்திய முடையவர்கள். பிறரை அகப் படுத்திக்கொள்வதற்கு வேண்டிய உபாய மறிந்தவர்கள் செத்துக் காட்டவும் கூட ஸமர்த்தர்களாயிருக்கை. அவர்கள் சதிரையும் பருவத்தையும் காட்டி இழுப்பார்கள். அவர்களை மதியாமல் அதிர்குரல் சங்கத்தழகர்தம் கோயில் - திருக்கையிலிருப்பதாலே எப்போதும் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தைத் திருக்கையிலே உடையராய் அத்தால் அழகுள்ளவராயிருந்து அழகர் என்றே திருநாமம் பெற்றவர், ஆச்ரித ரகூணத்துக்கு இதுவே பாங்கான இடம் என்று அவன் ஆதரித்து வாஸம் பண்ணுகிற கோயில். கர்பிணிகள் ஸ்திரீகள் மலையேறுமாப் போலே சந்திரன் தவழ்ந்து ஏறுகிற சிகரங்களையுடைய திருமாலிருஞ் சோலைப்பதி, திருப்பதி அதை ஏத்தி எழுவதுபயனே - அதைத் துதித்து உஜ்ஜீவிக்குமது தான் இவ்வாத்மாவுக்குப் பிரயோஜனம். ப்ராப்யம் என்றபடி..

பயனல்ல செய்து பயனில்லை நெஞ்சே -3

நெஞ்சே பயனல்ல செய்து பயனில்லை. பிரயோஜன மில்லாத கார்யத் தைச் செய்து ப்ரயோஜனமில்லை. செயலும் பலனும்ப்ரயோஜனமாக வேணும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதுவும் ஸுகம். ஆச்ரயித்தால் வரும் பல னும் ஸுகம். மற்றவைகள் அப்படியல்ல. யக்ஞயாகாதிகள் செய்து ஸ்வர்கம் போகிறார்கள். யக்ஞயாகாதிகள் செய்வதும் துக்கம் பலமான ஸ்வர்கமும் துக்கமிச்ரம். ஆகையால் வாசியறியும் நெஞ்சே. விஷயாந்தரங்களுக்கும் பகவத் விஷயத்திற்கும் வாசியறியும் நெஞ்சே. இத்தனை இவ்விஷயத்தை விடுவதற் கன்றோ கார்யம் பார்த்தாய். புயல் மழைவண்ணர் புரிந்து உறை கோயில். வர்ஷிக்கிற மேகம் போலே இருக்கிற வடிவழகை உடையவர். அல்லது மேகம் போல் ஜலஸ்தலவிபாகமின்றி ஆத்மதானம் (தன் அழகை) பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற தேசம். மயல்மிகு பொழில் சூழ் மாலிருஞ் சோலை. உள்ளே போவார்க்கு சோலைகள் நெருங்கி இருப் பதால் இருண்டிருக்கும். அல்லது போக்யதையால் மதி மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் சோலைகள் நிறைந்த திருப்பதி. அந்த திருமாலிருஞ் சோலைக்கு பக்கத்திலுள்ள மலையை அடைவதே செய்ய வேண்டிய கார்யம். திருமலை யோடு ஸம்பந்தித்திருக்கிற மலையும் உத்தேச்யம் என்றபடி.

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே -4

கருமங்களாகிற த்ருடமான பாசம் நம்மைச் சுற்றிக் கொண்டிருக் கிறது. முரன் என்கிற அஸுரன் அனேகம் ஆயிரம் பாசங்களாலே தன்னை மறையக் கட்டிக் கொண்டிருந்தானாம். அது போல் அவித்யாதிகளாலே தன்னை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறபடி. அந்த பாசங்களைப் போக்குவதற் காகவும், கைங்கர்யம் செய்து உஜ்ஜீவிப்பதற்காகவும் அவன் திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனான். “பரித்ராணய ஸாதாநாம் விநாசாய ச துஷ்க் ருதாம்” என்கிறபடி. இடையர்களையும் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் காப்ப தற்காக ஒரு மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தவன். பீடு உறை கோயில் அந்த ஜச்வர்யத்தோடு வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம். பஞ்சலக்ஷம் குடிகளும் ஒதுங்கலாம்படி விசாலமான மலை. ஒரு மலையை ஆதேயமாக்கி ரக்ஷித்தவன். ஒருமலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு ரக்ஷிக்கிறான். “வருமழை தவழும் மாலிரும்சோலை வருகிற மேகங்கள் தவழும் வ்யாமோஹத்தை உண்டு பண்ணும் பெரிய சோலைகள். அந்த ஊருக்கு இரண்டு மேகம். நின்றவிடத் திலே நின்று கொண்டு வர்ஷிக்கிற மேகம். வருவது போவதாக நிற்கிற மேகம் ஒன்று. அந்த தெற்குத் திருமலையை ஆச்ரயிப்பதே செய்யும் உபாயம்.

திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்காது -5

திறம்-ஸமுஹம்-திரண்டபலத்தாலே. திறம்-உபாயம், திருட்டு, வஞ்சனை முதலிய உபாயங்களோடு கூடின பலத்தாலே. பாபங்களை மேன் மேலும் வளர்க்காமல்-ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் ஈடுபாடாகிற மஹாபாபத்தை வளர்க்காமல் “அறமுயல் ஆழிப்படையவன் கோயில்” ஸர்வேச் வரணைக்காட்டிலும் ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் ஸதாப்ரவிருத்திக்கிற சக்ராயுதத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டவன் வாஸம் பண்ணும் கோயில். ஸர்வேச் வரன் கடைக்கண்ணாலே பார்த்து விட அரைக்ஷணத்திலே வாராணஸியை தஹித்து வந்து நின்றான். “மறுவில் வண்சனை சூழ்அழுக்கில்லாத உதாரமான (ஸம்ருத்தமான ஜலமுடைய குளங்களாலே சூழப்பட்ட, ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா திருமாலிருஞ்சோலையின் பக்கத்திலிருக்கிறமலையை சேர்வதற்குப் போவதுதான் பகவானை அடைவதற்கு வேண்டிய லகுவான உபாயம்.

கிறியென நினைமின் கீழ்மை செய்யாதே -6

திருமலைக்குப் போகும் மார்க சிந்தனையே நல்ல விரகு என்கிறார். கிறியென நினைமின் - மேல் சொல்லப் போகும் விஷயமே நல்ல உபாயம் என்று நினையுங்கோள். அல்லது மேல் சொல்லப் போவதே பரம ப்ராப்யம் என்று நினையுங்கள். கீழ்மை செய்யாதே-நீசக்ருத்யத்தைச் செய்யாதே - விஷயாந்தரங்களை அநுபவிப்பதாகிற நீசகார்யத்தைச் செய்யாதே. “உறியமர் வெண்ணை உண்டவன் கோயில்- உறியிலே சேர்த்து வைத்திருக்கும் வெண்ணையை அமுது செய்தவன் வளிக்கிற கோயில் மான் குட்டியும் தாய் மானும் சேர் மாலிருஞ்சோலை. மறியொடு பிணை சேர் மாலிரும் சோலை. ரக்ஷய ரக்ஷகவர்கங்கள் பிரியாமலிருக்கிற தேசம். நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே. வநகிரியை வழிபடும்படி அநந்யப்ரயோஜனமாக. நினைவது அதுவே. தியானிப்பதுவே-நலம்-மேலான புருஷார்த்தம். அல்லது தெற்குத் திருமலைக்குப் போம்வழி நெஞ்சிலே பட அத்தையே நினைப்பது நலம். வழியை நினைப்பதே நலம்-நல்லது.

நலமென நினைமின் நரகமுந்தாதே -7

நலம் என நினைமின் - நான் சொல்லப் போவதையே புருஷார்த்தமாக நினையுங்கள். நரகு அமுந்தாதே-நரகாநுபவம் பண்ணாதே. யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ: ஸ்வர்க: நிரயோ யஸ் த்வயா விநா, என்றும் எதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: என்றும் சொல்கிற படி பெருமானைப் பிரிந்திருப்பதுதான் இவர்களுக்கு நரகம். சேர்ந்திருப்பது ஸ்வர்கம் ஆகவே பகவானைப் பிரிந்திருப்பதாகிற நரகத்தில் விழாதே— “நிலமுன மிடந்தான் நீடு உறை கோயில். வராஹரூபியாய் வந்துபூமியை எடுத்த

வன் நீண்ட காலமாய் வந்து வர்த்திக்கிற கோயில். சந்திர மண்டலம் வரையில் வளர்ந்து நிற்கையால் சந்திரன் போகும் போது சிகரங்களில் தேய்ந்து சாணைபிடித்தாப் போல் களங்க மற்றும் நிற்கும் சந்திரன். அங்ஙனம் உயர்ந்த திருமலை அல்லது ஸம்சய அந்யதா ஞான விபரீத ஞானமில்லாத சுத்தமான ஞானத்தைக் கொடுக்கும் தேசம். அம்மலையை அநுகூலமான படி கிட்டி ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி மருவுவதே சிரேஷ்டம். ப்ராப்யம் என்னவுமாம்.

வலம் செய்து வைகல் வலம் கழியாதே -8

உடம்பில் பலத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு, (கரணபாடவத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு) தினந்தோறும் அந்த பலத்தை இதர விஷயங் களுக்கு உறுப்பாக்கி (விஷயாந்தரங்களை அநுபவிப்பதில் ஈடுபடுத்தி) அனர்த்தப் படாமல், “வலம் செய்யும் ஆயமாயவன் கோயில்” திருச் சித்ர கூடத்தில் சக்ரவர்த்தித் திருமகள் பிராட்டியையும் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உலாவினாப் போல் அழகர் பிராட்டியுடன் திருமலையைச் சுற்றிவருகிற தேசம். அல்லது “ய ஆத்மதாபலதா என்னும் படி தன்னையும் கொடுத்து தன்னை அநுபவிக்க பலத்தையும் கொடுக்கும் க்ருஷ்ணனான ஆச்சரிய சேஷ்டி தன் வர்த்திக்கிற கோயில், வலம் செய்யும் “வானோர் மாலிரும் சோலை”-பெருமாள் உல்லாஸமாக நடந்து வருவதால் நித்யஸூரிகளும் பிரதக்ஷிணம் செய்கிறார்கள் வடக்குத் திருமலையை விண்ணோர் வெற்பன் என்றார். வானோர் வெற்பன் என்கிறார் தெற்குத் திருமலையை ராஜாக்கள் நகரசோதனைக்குப் புறப்பட்டால் அந்தரங்கர் கூட முகம் தோற்றாமல் திரியுமாப்போல் நித்யஸூரிகள் அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அம்மலையை பிரதக்ஷிணம் செய்து தினந்தோறும் பரிசயம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதுதான் வழக்கு-ந்யாயம்.

வழக்கென நினைமின் வல்வினை முழுகாது -9

த்ருடமான பாவத்தில் முழுகிக்கிடக்காமல் விஷயாந்தரங்களுடைய அநுபவத்தில் முழுகாமல், வழக்கென நினைமின் - நான் சொல்லுவதை நியாயம் என்று நினைவுங்கோள். அழக்கொடி அட்டான் அமர் பெரும் கோயில்-பிசாசு ஸ்த்ரீயான பூதனையை ஸம்ஹரித்தவனான கிருஷ்ணன் நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்குவதற்காக விரும்பிவர்த்திக்கிற பெரிய கோயில். மழக்களிற்றினம்சேர் மாலிருஞ்சோலை முக்தங்களான யானைகள் கூட்டம் கூட்டமாகச்சேரும் மாலிருஞ்சோலை இள ஆனைக்குட்டிகள் இனமினமாக வந்து சேர்கின்றன. ஒரு லக்ஷணமுள்ளயானை - ஆனை நின்ற விடத்தில் ஆயிரம் ஆனை வந்து சேரும். அழகர் ஒரு ஆனை “சோலைமலைகளிறே தென்னாழை வடவாழை என்று திருமங்கை ஆழ்வார் அழகரை

ஆனையாகப் பேசினார். தெற்குத் திருமலையைத் தொழவேணும் என்று துணிவதே உபாயம். ச்ரேயஸுக்கு உபாயம் அல்லது ஜய ஹேது.

சூதென்று களவும் சூதும் செய்யாதே - 10

புருஷார்த்தத்திற்கு உபாயமென்று சொல்வதையும் வஞ்சனையையும் செய்யாதே. ஆத்மாபஹாரம் பண்ணாதே என்றுமாம். ஸாத்விகர் ஒருவர் ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன் என்று சொன்னால் சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா என்று ஒன்று கிடையாது. ஈச்வரன் கிடையாது என்று அந்த ஸாத்விகரின் விச்வாஸத்தைக் குலைக்காமல் வேதமுன் விரித்தான் விரும்பிய கோயில்-முன்பு வேதார்த்தங்களை கீதைமூலமாக உபதேசித்தவன் ஆசையுடன் நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற கோயில். மாதாறு மயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை-பேடையோடு கூடின மயில்கள் சேர்ந்து வர்த்திக்கிற திருமலை அல்லது மிருதுவான மயில்கள் இருக்கு மிடம். அங்குள்ள ஸத்ஸங்களுலாம் ஒரு மிதுனமாகவே இருக்கும். போது அவிழ் மலையே - புஷ்பங்கள் மலர்ந்து விழுகிற மலை. கொடியும் தண்டும் இலையும் இடையே இல்லாமல் திருமலையை முட்டாக்கு இட்டாப்போல் பூத்துக் கிடக்கும் மலை. அம்மலையில் பிரவேசிப்பதே புருஷார்த்தம், பரமப்ரயோஜனம் என்றபடி.

பொருள் என்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் -11

ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸம்ருத்தியே நமக்குப் பிரயோஜனம் என்று பார்த்து ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களுடைய ஸம்ருத்திக்காக உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். அவ்விச்வரனுடைய குணங்களில் அக்ஞானமில்லாத வனான, ஒளதார்யத்துடன் விளங்கும் குரு கூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்தவை. கேட்டார்க்கு நல்ல ஞானம்ஸ்வரஸமாக உண்டாகும்படி சொன்ன ஆயிரத்துள் இப்பத்து செய்யவேண்டியதை எல்லாம் செய்து முடித்து கிருபாவானான அழகர் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் அல்லது ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைப்போக்கி அழகர் திருவடிகளில் சேர்க்கும் இப்பதிகத்தில் ஸர்வேச்வரன் அதிஸமீபத்திலிருக்கும் ச்ரமஹரமான திருமலையாகிற ஸ்தானத்திலே இருப்பவன் என்கிற குணம் பேசப்பட்டது.

1. எல்லையில்லாத தேஜஸுடன் ஆச்சர்ய சக்தியுத்தன்.
2. சப்திக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை உடையவன்.
3. வர்ஷிக்கிற மேகம் போன்ற நிறமுள்ளவன்.
4. மலையை எடுத்து ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷித்தவன்.
5. மிகவும் அறத்தில் முயற்சிக்கிற திருவாழியை உடையவன்.

6. உறியில் வைத்த வெண்ணையுண்டவன்
7. வராஹ ரூபியாய் பூமியை உத்தரித்தவன்
8. ஆச்ரிதருக்கு ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமங்களில் சக்தியைக் கொடுப்பவன்
9. பூதனையை ஸம்ஹரித்தவன்
10. வேதங்களை ஆசார்யனாயிருந்து உபதேசித்தவன்

ஆக, பத்து குணங்கள் பத்துப்பாசுரங்களிலும் சொல்லப்பட்டன. இந்த இரண்டாம் பத்தில் ஒவ்வொரு திருவாய் மொழியிலும் சொல்லுகிற குணங்கள் கீழே காட்டப்படுகின்றன.

1. ஈச்வரனை ஒருக்ஷணம் பிரிந்தாலும் பொறுக்க முடியாமை
2. மனுஷ்யனாய் அவதரித்தாலும் பரத்வத்தோடே இருப்பவன்
3. எல்லா மதுர பதார்த்தங்களுடைய ரஸத்தையுடைய போக்யதையுடையவன்
4. வ்யஸனத்தைப் போக்கடிக்கிறவன்
5. ஆச்ரிதர்களோடு சேர்ந்து அத்தால் ப்ரீதியுள்ளவன்
6. ஆச்ரிதர்கள் நம்மை விட்டு விடுவர்களோ என்று பயப்படுபவன்
7. தன்ஸஹ்ருத்துக்களை ரக்ஷிக்கிறவன்
8. மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன்
9. கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேச்யமாயிருப்பவன்
10. உயர்ந்த சிரமஹரமான தெற்குத் திருமலையிலிருப்பவன்

இந்தப் பத்துக் காரணங்களால் ச்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரன் மிகவும் போக்யன் என்று இரண்டாம் பத்தில் சொல்லப்பட்டான்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் இரண்டாம்பத்தில் பத்தாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

பகவத் விஷயஸாரம்

3-ஆம் பத்து — முதலாம் திருவாய்மொழி

முடிச் சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையா யலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நிற்பைம்பொற
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே.

கீழே திருமலையை அநுபவிக்கவே அத்திருமலையிலே அழகரைக்கண்டு
ப்ரீதியினாலே அழகருடைய ஆபரணங்களுக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கு முண்
டான சேர்த்தியழகாலுள்ள அழகை ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு அநுபவிக்
கிறார். மூன்றாம்பத்தில் பகவானுக்குத் திருமேனிஉண்டு. அதுமோக்ஷப்ரத
மாயும் அழகாயுமிருக்கும் என்று பேசப்படுகிறது. ஆழ்வார் கீழே தெற்குத்
திருமலையை அநுபவித்தார். அந்தலேமயின் ஒரு அவயவபூதமாய் (“வடமா
மலை உச்சியை” என்னுமாப் போலே) கல்பகவிருஷம் பூத்தாப் போலிருக்
கிற அழகருடைய திருமேனியை அநுபவிக்கிறார். அத்திருமேனியின்
ஸௌந்தர்யத்தையும் ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தியையும், மேன்மையை
யும், ஆச்ரித பாரதந்த்ரியத்தையும் அநுபவித்து ஆச்சர்யப்படுகிறார். கீழே
அந்தாமத்தன்பிலும், அழகு சொல்லப்பட்டது இங்கேயும் அழகு சொல்லப்
படுகிறது. அங்கே ஆடி ஆடிக்கு பின்பானதால் பெருமாள் ஆழ்வாருடைய
விச்லேஷதுக்கத்தைப் பொறுக்காமல் அவஸரமாக ஆபரணங்களை - அவ்
வவ்விடங்களிலே தரிக்காமல் அவஸரக் கோலமாக சாத்திக் கொண்டு
வந்த அழகுபேசப்பட்டது. இங்கு ஆழ்வாரோடே அநுபவிக்க அழகாக
அந்தந்த இடங்களில் நிதானமாக ஆபரணங்களை சாத்தியிருந்த அழகு
பேசப்படுகிறது. மேலும் அந்த திவ்யாவயவங்களில் ஆபரணங்களுடைய
பொருந்தியிருப்பதைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். மேலும் கீழே “மருள்இல்
வண்குருகூர்ச்சடகோபன். ஸம்சயம் அக்ஞானம் இல்லாத சடகோபன்
என்று சொன்னார். இப்போது ஈச்வரன்விஷயத்தில் ஒரு அஜ்ஞானம்
இருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார், இங்கு விஷயவைலக்ஷணயத்தால் வரும்
ஸம்சயம் நித்யஸூரிகளுக்கும் அநுவர்த்திக்கும். நமக்கும் ஸம்சயம்
இருக்கிறது என்கிறார். முடிச்சோதியாய் - அழகர் கிரீடம் தரித்திருக்கிறார்
அத்யுஜ்வலமாய்ப்ரகாசிக்கிறது. திருமுகமண்டலத்திற்குப் பொருந்தியிருக்
கிறது. முடி கிரீடம் திருவபிஷேகம் என்று சொல்லப்பட்டது. தான்
சேஷபூதனாகையாலே அதற்கு நேரிடையானது சேஷித்வம். அந்தசேஷித்

வஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை முதலில் ஸேவித்தார். உன்னுடைய முகச்சோதி முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததோ? முடிச்சோதிதான் முகச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ? உன்முகத்தின் ஒளி மேல் நோக்கிப் போய் திருவபிஷேகத்தின் ஒளியாய் விக்ஸித்ததோ? அல்லது திருவபிஷேகத்தின் ஒளிதான் கீழ்நோக்கி வந்து முகச்சோதியாய் மலர்ந்ததோ? இப்படி ஸம்சயம் ஆழ்வாருக்கு உண்டாயிற்று. திருமுகத்தின் அழகு நிலை கொள்ளாமல் திருவடிகள் வரையில் வீசிற்று. “அடிச்சோதிநீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ? உன் திருவடியின் ஒளி நீ நிற்கிற ஆஸந பத்மமாய்க் கொண்டு மலர்ந்ததோ? விக்ஸித்ததோ? நீ நின்ற ஆஸநபத்மம் அடிச்சோதியாய் விக்ஸிதமாயிற்றோ? திருவபிஷேகத்தில் ஸம்சயம் இங்கே தீரவந்தார். இங்கேயும் ஸம்சயமாய் இருந்தது. கடலிலே அகப்பட்ட ஒரு த்ருணம் ஒரு அலை வேறொரு அலையிலே தள்ள அலையுமாப்போலே ஓர் அழகு வேறு அழகிலே தள்ளக்கிடந்து அவற்றை அநுபவிக்கிறார். திருவடிகளின் அழகுமேல் நோக்கித்தள்ள திருவரையை (இடுப்பை) அநுபவிக்கிறார். உன்னுடைய அழகான ஸ்ப்ருஹணீயமான கடி (இடுப்பு) ப்ரதேசத்தின் ஒளி இயற்கையான அழகையுடைய திருப்பீதாம்பரமாயும் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களாயும் கலந்ததோ? நீரிலே நீர்கலந்தாப்போல் ஒரே த்ரவ்யம் என்று சொல்லும்படி. பரவினதோ? படிச்சோதி - படியாணியான ஒளி - திருமேனி என்றலுமாம். நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நீயும் பிராட்டியும் எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும். திருமாலே கட்டுரையே! நித்யம் அநுபவிக்கிற பிராட்டியோடு அவன் தன்னோடுவாசி இல்லை ஸம்சயம் அநுவர்த்திப்பதற்கு. சொல்லவேணும் இந்த ஸம்சயம் தமக்குத்தீராதாப்போலே அவர்களுக்கும் ஸம்சயம் தீராது என்றிருக்கிறார்.

கட்டுரைக்கில் தாமரை நின்கன் பாதம் கை ஒவ்வா -2

இவ்வழகுக்கு உபமானமில்லை என்கிறார். கட்டுரைக்கில் - நிருபித்துச் சொல்லில். தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் கைகளுக்கும் ஒப்பு ஆகாது. ஸத்ருசமாகாது. ஓரோர்வியக்திகளுக்கும் தாமரை ஒப்பாகாது. முதலில் கடாக்கிக்கும் கண்கள். அதற்குத் தோற்று விழும் திருவடிகள். விழுந்தவனை எடுத்தணைக்கும் கைகள். நின் கண் என்கையாலே முகச்சோதியை நினைக்கிறார். பாதம் என்பதால் அடிச்சோதியை நினைக்கிறார். கை என்பதால் நடுவே அநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம். “கட்டுரைத்த நன்பொன்” பொன்னை உபமானமாக்கப் போராது என்று சிஷிக்கிறார். காய்ச்சி ஓட வைத்து உரைத்த நல்ல பொன் உன்னுடைய திருமேனி ஒளிக்கு ஒவ்வாது - ஒப்பாகாது. “ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம்” என்பது உபநிஷத். இந்த உலகத்திலுள்ளார்கள் கண்ணால் கண்டதற்குமேல் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள், பதார்த்தவையலக்ஷணம் தெரியாதவர்கள் வேதத்தினால் அறியப்படும் அதும் புகழ்ப் புக்கால் யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே என்று மீளும்படியான தோத்திரம்

செய்கிறார்கள். தாமரை முதலியவற்றை உபமானமாக்கிச் சொல்கிறார்கள். அவைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் மனதில் பட்டதைச் சொல்லுகிறார்களே தவிர அவனுக்கு புன்மையையே காட்டும் அவனை உபமானம் சொல்லித்துதிப்பதெல்லாம் அவனுக்கு அவத்யத்தையே விளைவிக்கும். ரத்னமறியாதானொருவன் ரத்னம் குந்துமணி போலிருக்கும் என்றால் அது ரத்னத்துக்கு தாழ்ச்சியையே காட்டும் ஏன் அப்படி என்றால் “பரஞ்சோதி” “நாராயணபரோ ஜ்யோதி” :என்று அவன் ஸர்வவஸ்து விலக்ஷண னாகையாலே”.

பரஞ்சோதி நீ பரமாய் -3

பரஞ்சோதி நீ - உயர்ந்த லாவண்யமுடையவன் நீ. நீ பரமாய் உத்க்ருஷ்டனாய் நின்னிகழ்ந்ததின் உன்னைத்தவிர்ந்ததின் பு “மற்றோர் பரஞ்சோதியின்மையில், - வேறொரு உத்க்ருஷ்ட லாவண்ய முள்ளவன் இல்லாமையால்” படியோவி நிகழ்கின்ற” உபமானமில்லாமல் வர்த்திக்கிற. பரஞ்சோதி - பரஞ்சோதி என்று சொல்லப்படுபவனே வடிவழகிலேயோ அல்லது ஐச்வர்யத்திலோ அல்பம் ஏற்றமுடையான் ஒருவனைப்பார்த்தால் உன்னைப்போல் தேஜஸ் உடையவன் ஒருவனில்லை உன்னைப்போல் ஐச்வர்யமுடையவன் ஒருவனில்லை என்று சொல்வது உலகவழக்கம். நீ அப்படிஇல்லை. இனி ஒரு வ்யக்தியில்லை என்று சொல்லும்படி பூர்ணமாக உள்ளது உன்னிடத்தில்தான். ஆகையால் நீ தான் பரஞ்சோதி “தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” லோகத்திலுள்ள ஸூர்யர் சந்திரன் முதலிய தேஜ:பதார்த்தங்களும் அவ்வீச்வரனுடைய தேஜஸ்ஸினால் தான் பிரகாசிக்கிறது “படியோவி நிகழ்கின்ற” லோகத்தில் அவனை ஒத்தாரும் மேல்பட்டாரும் இருக்கச்செய்தேயும் உனக்கு ஸமரும் மேலானவரும் கிடையாது என்று சொல்வது வழக்கம் நீயோ உன்னைத்தவிர வேறொரு பரமஜோதிஸ் இல்லாமையால் உபமானமில்லாமல் இருக்கிற பரமஜோதிஸ் நீ ஒருவனே. “நின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த - உன் ஸங்கல்பத்தால் விஸ்தாரமான லோகங்களை எல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்த எம் பரஞ்சோதி - என்னுடையனாய் உயர்ந்த திருமேனி தேஜஸ் உடையவனே. ஜகத்ஸ்ருஷ்டியால் வந்த தேஜஸ், காரணத்வப்ரயுக்தமான தேஜஸ் கோவிந்தா பசுக்களுக்கு ஆச்ரயமானவனே நீர்மையும் எல்லையில்லாமல் உளது. பண்பு உரைக்கமாட்டேனே உன்னுடைய குணங்களைச் சொல்ல சக்தனல்லேன்” நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணையுணென்னும் மீனச் சொல்” என்று நெஞ்சால் நினைக்கமுடியாது சொல்லத்தான் முடியுமோ?.

மாட்டாதேயாகிலும் இம்மலர்தலைமாருலம் -4

இப்படி போக்யனாயிருக்கிற எம்பெருமானை இவ்வுலகிலுள்ளார் அநுபவிக்காமல் இழந்துபோகிறார்களே என்று சோகிக்கிறார். இம்மலர்தனை மாருலம்” உம்முடைய நாபீகமலத்தை தலையாக (ஆதிகாரணமாக) உடைத்

தான இந்த மஹா ப்ருதிவீ இந்தமஹாப்ருதிவியிலுள்ளவர்கள் என்றபடி. “தின்மாட்டாய மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாதே ஆகிலும்” உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபாச்சரிதமான புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருமேனியை மனஸ்ஸிலே வைக்க (சிந்திக்க) முடியாதவர்களாயிருக்கச் செய்தேயும், அல்லது மட்டு என்பது மாட்டு என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது “மத்வ உத்ஸ.” மதுஸ்யந்தியாகையாலே போக்யமான திருமேனி அல்லது மாட்டாய உன்னுடைய தனமான “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து” என்று உன்னுடைய ஸர்வஸ்வமான திருமேனியை “மாட்டாத பலசமய மதி கொடுத்தாய்” உன் திருமேனியை நெஞ்சில் வைக்கமாட்டாத பல மதாந்தரங்களின் அறிவைக்கொடுத்தாய், உன் திருமேனியை நினைக்க முடியாதபடி பாஹ்யமான பல சமய மதி பேதங்களையும் பண்ணிவைத்தாய், முன்னமே மோஹித்துக்கிடந்த ஜனங்களையும் பின்னையும் மோஹிக்கப்பண்ணினாய், உன்னை அறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு இந்த மதிபேதங்களையும் உண்டாக்கினாய், மலர் துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய், உன் திருவுள்ளத்தையும் இழுக்கவல்ல திருத்துழாய் முதலான போக்யவஸ்துக்களில் திருவுள்ளத்தை வைத்தாய், மாஞாலம் வருந்தாதே இந்த விசால மானப்ருதிவீ உன்னையிழந்து நோவுபடாதோ?

வருந்தாத வரும் தவத்தமலர் கதிர் - 5

உன்னை எங்ஙனே நான்முடியச் சொல்லுவேன் என்கிறார். வருந்தாத - ப்ரயாஸப்படாத - யத்னஸாத்யமல்லாத ஸ்வாபாவிகமான அருந்தவத்த - கடினமான தபஸ்ஸம்பந்தியான கடினமான தபஸ் செய்து அதன் பலமாக வந்ததோ என்று நினைக்கும்படியான “மலர் கதிரின் சுடர் உடம்பாய்” விகஸ்வர தேஜோரூபமான உடம்பாய், சுத்த ஸத்வமயமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமாய் ஆத்மகுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹத்தை உடையவனாய், கர்மத்தால் வந்ததுஅல்ல, இச்சா க்ருஹீதமானது, நம்முமுடைய சரீரங்களில் சில பாபத்தாலேயாயிருப்பன, சில புண்யத்தாலே இருப்பன, சில உபயத்தாலே இருப்பன, அவன் திருவுடம்பு அப்படியல்ல, அவன் திருமேனி பஞ்சபூதங்களால் வந்ததல்ல, மூலப்ரகிருதியாலும் வந்ததல்ல, மஹதஹங்காராதிகளாலும் வந்ததல்ல, தர்மத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக வந்த திருவுடம்பு, அவன் உடம்பு ஸுககாரணபூதமன்று, துக்க காரணமுமன்று, ஸுகதுக்கங்கள் இரண்டுக்கும் காரணமன்று, “காண வாராய்” என்று விடாய்த்திருப்பார் பார்த்து அநுபவிப்பதற்கு வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தல், இப்படிப்பட்ட திருவுடம்பை உடையவனாய், “வருந்தாத ஞானமாய் = ஸ்வாபாவிக ஸர்வக்ருனாய்” வரம்பின்றி முழுது இயன்றாய் எல்லையில்லாத ஸகலபதார்த்தங்களிலும் வ்யாபித்திருப்பவனே, “வரும்காலம்” வரப்போகிற காலம் “நிகழ்காலம்” - “நடக்கிற காலம்” “சுழிகாலம்” போன காலம் ஆக காலதர்யத்திலும் “உலகை ஒருங்காக அளிப்பாய்” லோகத்தை ஏகரூபமாக ரக்ஷிக்கிறவனே சீர் - உன் கல்யாண குணங்களை “எங்கு உலக்க ஒதுவனே, எங்கே முடியச் சொல்லுவேன், முடியச்சொல்ல

சக்தனல்லேன். உன் திருவுடம்பு ஞானம் ஸர்வரக்ஷகத்வம் இவற்றை எங்கே நான் முடிவு காண எப்படிப் பேசித் தலைக்கட்ட முடியும்.

ஓதுவார் ஒத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்து - 6

எவ்வுலகத்து - எல்லாலோகங்களிலும். மேல்உலகங்களிலும் வேதம் அத்யயனம் செய்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஞானாதிகருமாய் ஆயுஸ்ஸாலும் அதிகராயிருப்பார். அந்த ஸ்வர்கலோகம் பிரஹ்மலோகங்களிலும் அங்குள்ளாருக்குத் தக்கபடி வேதங்கள் பரந்திருந்தும் ஸ்ரீமத்ராமாயணம் பிரஹ்மலோகத்தில் நூறுகோடிக்ரந்தம். இங்கே இருபத்தினாலாயிரம் கிரந்தம். இவ்வண்ணம் “ஓதுவார் ஒத்தெல்லாம்” அந்தந்தலோகங்களிலுள்ள வைதிகர்கள் சொல்லுமவையெல்லாம். ரிக், யஜுஸ்ஸாம அதர்வ வேதங்களும் அவைகளிலும் சாகா பேதங்களால் பிரிந்தவைகளும் “சாதுவாய் நின் புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை” அர்த்தத்தை இருந்தபடியே காட்டுவதாய் உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களையே சொல்லுவதேயின்றி புறம்பு போயினவென்று சொல்லமுடியாது. வேறு விஷயத்தைச் சொல்லவில்லை என்றபடி. வேதங்கள்கூட ஏங்குவது இளைப்பதா நிற்க நான் பாசுரமிட்டுச் சொல்லமுடியுமோ? “போது வாழ் புன துழாய் முடியினாய்” புஷ்பங்களை உடையதாய் தன்னிலத்தில் வளர்ந்தது போன்ற திருத்துழாய் மாலையை திருவபிஷேகத்தில் உடையவனே “பூவின்மேல் மாதுவாழ் மார் பினாய்” தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தானமாக உடைய பெரியபிராட்டியார் பூஅடிகொதித்துப்போந்து வர்த்திக்கும் மார்வையுடையவனே. ஸீதாப் பிராட்டி ஸ்ரீராமனைக் கைப்பிடித்தபின் மிதிலையை நினைக்கவில்லை. பெரிய பிராட்டியார் அவன் திருமார்பில் ஏறியபின்பு தாமரையை நினைக்கவில்லை. “என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே! இவ்வழகுக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னால் பாசுரமிட்டுப் பேசமுடியுமோ?

வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை - 7

நீர் ஒருவராலே ஏத்த முடியாது என்கிறீர். ஆகில் ஞானாதிகர்களான தேவ ஜாதியாக ஏத்துதல் அல்லது லோகமடங்கத்திரண்டு ஏத்தினாலும் முடியாதோ என்னில் அதற்கு பதில் சொல்லுகிறார். வாழ்த்துவார் பலராக இருக்கட்டும். அதனால் என்ன ப்ரயோஜனம். அப்படியும் ஏத்தமுடியாது. ஏன் என்னில் “நின்னுள்ளே” உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே “முழ்த்தநீர்” பிரளயஸமுத்ரத்திலே “உலகெல்லாம் படை என்று லோகங்களை எல்லாம் ஸ்ருஷ்டி என்று “நான்முகனை” - பிரமதேவனை “முதல் படைத்தாய்” - முதலில் உண்டுபண்ணினாய். உன்னால் ஸ்ருஷ்டிக் கப்பட்டவன் உன்னைப்பேச இயலாது. ஆனால் மற்றதேவர்கள் பேசலாமே என்ன கேழ்த்த சீர் அரன்முதலா” மிகவும் ப்ரவிருத்தமான ஞானத்தை

உடையனான “அரன் முதலா” சிவன் முதலான அமரர்கள் கிளர் தெய்வமா - மேன்மேலும் வளர்கிற திவ்யசக்தியை உடையவர்களாய்க் கொண்டு “கிளர்ந்து” உத்யுக்தராய் சூழ்ந்து வியாபித்து துதித்தால் - ஸ்தோத்ரம் செய்தால் “உன் தொல்புகழ்” உன்னுடைய அநாதியான கல்யாண குணங்கள். மாகுணாதோ - மாலிந்யத்தை அடையாதோ? இவர்கள் ஏத்துமளவோ அவன் குணங்கள்? என்று அவ்வழியால் அவத்ய மாய்த் தலைக்கட்டும்.

மாகுணச்சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது- 8

கீழ்ப்பாட்டிலே ருத்ரன் முதலிய தேவர்கள் ஏத்தமாட்டார்கள் என்று சொன்னார். ஆனால் அவனுக்கும் பிதாவான பிரமன் ஸ்தோத்ரம் செய்தால் அதுவும் உனக்கு அவத்யமே என்கிறார் இப்பாட்டில் என்று சொல்லுவார்கள் சிலர். இப்போது இருக்கிற பிரமனைப் போலில்லாமல் கேவலம் பிரஹ்மத்தையே தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பிரமனை உத்ப்ரேக்ஷித்து அவன் ஏத்தினாலும் உனக்கு அவத்யம் என்கிறார் என்று பட்டர் நிர்வாஹம். மாகுணச் சுடருடம்பாய்.

மலராது குவியாது - வருத்திக்ஷயமில்லாமல் எப்பொழுதும் ஏகரூப மாயிருக்கிற “மாகுணச்சுடருடம்பாய்” மாலிந்யமில்லாத (ஹேயப்ரத்ய நீகமாய் சுத்தஸத்வமயமான தேஜோரூபமான திருவுடம்பாய். “மாகுண ஞானமாய் - தோஷமில்லாத ஞானத்தையுடையதாய், மலராது குவியாது என ஞானத்திலும் சேர்க்கலாம். விருத்திக்ஷயமில்லாத ஞானத்தை உடையதாய். முழுதுமாய் - எல்லாப் பொருள்களை சரீரமாயுடையவனுமாய் “முழுது இயன்றாய்” எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிப்பவனே எல்லாவற்றினுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை நிர்வஹிப்பவனே. “மாகுண வான் கோலத்து அமரர்கோன் வழிப்பட்டால்” தோஷமில்லாத விசாலமான ஞானம் முதலிய குணங்களையுடைய தேவர்களுக்கு அதிபதியான நான்முகன் ஸ்தோத்ரம் செய்வதில் ஈடுபட்டால். மாகுணவுன்பாத. மலர் சோதி மழுங்காதே! ஹேயப்ரத்யநீகமான உன் திருவடித் தாமரை களுடைய ஜோதிஸ்ஸு மழுங்கிப் போய்விடாதோ. திருமேனியையே திருவடிகளென்று சொல்லுகிறார். சேஷபூதனாகையாலே என்றபடி.

மழுங்காத வைந் நுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் - 9

அனேக கார்யங்களில் ஏவினாலும் மழுங்காத கூர்மையையுடைய வாயையுடைய சக்கரத்தால் சோபிதமான வலதுபாகத்தை உடையவனே “வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழி” என்றார் பெரியாழ்வார். மழுங்காத ஞானமே படையாக - எவ்வளவு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினாலும் குறையாத ஸங்கல்பஞானத்தையே ஆயுதமாகக் கொண்டு

‘தொழும் ஆயர்க்கு’ அடிமையானார்க்கு — (தாஸபூதர்களுக்கு) “அளித்தால்” — உபகரித்தால் உன்சுடர்ச்சோதி உன்னுடைய வாத்ஸல்யஸ்ரீ: மறையாதோ? மலருலகில் — உன் நாபிகமலத்திலிருந்து உண்டான லோகத்தில் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே. ப்ரகாசியாமல் போகாதோ? தொழும் காதல் களிறு அளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினேயே - உன்னைத் தொழும் காதலையுடைய ஆனையைக் காப்பதற்கு கருடன்மேல் வந்து தோன்றினாயே, ஆனையின் ஆர்த்தத்வநிகேட்டவாறே கையிலிருக்கும் திருவாழியை மறந்து மடுவின் கரையில் த்வரையுடன் வந்தான். யானையின் கையிலுள்ள பூ, செவ்வி யழியாமே திருவடியில் இடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக வந்தான். நினைவுக்குமுன்பே போகவல்ல வேகத்தையுடைய பெரிய திருவடியின் வேகமும் போதாமல் அவனையும் இழுத்துக்கொண்டு வந்தாய். நீ வைகுண்டத்திலிருந்தே உன்னுடைய அமோகமான ஸங்கல்ப ஞானத்தாலே ரக்ஷிக்கக் கூடாதோ, அப்படி ரக்ஷித்தால் மடுவின் கரையிலே அரைகுலைய தலை குலைய வந்தான் என்கிற உன் வாத்ஸல்யகுணம் மறையாதோ. உன்குணம் உலகில் மறையாமலிருப்பதற்கன்றோ நீ ஓடிவந்தாய் என்றபடி.

மறையாய நால்வேதத்துள் நின்ற மலர்ச்சுடரே - 10

துஷ்டர்களுக்கு உன்னைத்தெரியாதபடி மறைத்து வைத்திருக்கும் நான்கு வேதங்களிலும் ஸர்வாதிகளையும் அதிபோக்யனையும் ப்ரகாசிக்கிற வனே, “முறையால்”-நீஸ்வாமீ என்கிற முறையால். அல்லது வரிசையால் இவ்வுலகெல்லாம், படைத்திடந்து உண்டுமுழிந்து அளந்தாய்” இவ்வுலகெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்து, விஷமமாக ஸ்ருஷ்டி செய்ததற்கு அவன் காரணமல்ல. நம்முடைய கர்மம், ஒரு அநுபவமுமில்லாமல் அசேதனம் போல கிடந்த அன்று இவற்றை உண்டாக்கினான். ஜகத்தை பிரளயம் கொள்ள மஹாவராஹமாய் வந்து எடுத்து மறுபடியும் பிரளயம் வர வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து மறுபடியும் வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து பிறகு மஹாபலி போல்வார் அபஹரிக்க அளந்து எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொடுத்தாய். பிறையேறு சடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும்-சந்திரனை சிரோபூஷணமாக உடைய தபஸ்வியான சிவனும், அவனை உண்டுபண்ணின பிரமனும் அவனோடு ஸமமாக நினைத்திருக்கும் இந்திரனும். இறையாதல் அறிந்து ஏத்த வீற்றிருத்தல்-நீ ஈச்வரன் என்று அறிந்து துதிக்க நீ வீற்றிருத்தல். ஸர்வேச்வரனாய் வேறு பாடுதோன்ற இருப்பது “வியப்பே” ஆச்சர்யமோ? இதுவும் உனக்கு அவத்யமே! ஒரு பொம்மையைப்பண்ணி அதின் கழுத்தில் காக்கைப் பொன் ஆபரணங்களைப் பூட்டி அதன் தலையில் காலை வைத்து இது என்னை ஸேவித்தது என்கிறாப்போல் “நன்மை புனல் பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி” என்கிறபடி உன்னால் பண்ணப்பட்ட

பிரமன்முதலியோர் உன்னைவணங்கினார்கள் என்பது உனக்கு ஏற்றமோ ஹாஸ்யமாய்த்தலைக்கட்டும்.

வியப்பாய வியப்பில்லா - 11

வேறோரு இடத்தில் பார்த்தால் ஆச்சர்யப்படுமவை யெல்லாம் இவனிடத்தில் கண்டால் ஆச்சரியமில்லாதபடி. ஸ்வாபாவிகமாயிருக்கும். ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ஸ்தோத்ரம் செய்வது இவனுக்கு ஆச்சரியமில்லை. ஒருவன் நாலு பசு தானம் பண்ணினால் ஆச்சரியப்படவேண்டியிருக்கும். பெருமாள் செய்தார் என்றால் ப்ராப்தமாயிருக்கும். திரிஜடன் என்கிற பிராமணன் வர, ஸ்ரீ ராமன் உனக்கு வேண்டும் பசுக்களை அடித்துக் கொண்டுபோ என்றான். அவன் ஒரு தடியை சுழற்றி எறிந்து அதுக்கு உட்பட்ட பசுக்களை அடித்துக்கொண்டுபோனான். அது இவன் விஷயத்தில் ஆச்சர்யமல்ல. வேறு இடங்களில் பார்க்கப்பட்ட ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டி தங்கள் இவனிடத்தில் வந்தால் ஆச்சர்யமில்லை, ஸ்வாபாவிகமானது. மெய்ஞ்ஞான வேதியனை” - உண்மையான ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிற வேதத்தால் சொல்லப்படுமவனை. “சயப்புகழார் வாழும்” ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடைய ஜயகுணசாலிகளான பலர் வளிக்கிற. “தடம் குருகூர்” சடகோபன்” விசாலமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார். “துயக்கின்றித் தொழுது உரைத்த” ஸம்சயமில்லாமல் பிரீதியால் ப்ரணாமம் பண்ணிச் சொன்ன. ஆயிரத்துள் இப்பத்து ஆயிரத்தில் இப்பத்துப் பாட்டும்” ஒலிமுன்னீர் ஞாலத்தே - சப்திக்கிற, மூன்றுவித ஜலத்தை யுடைய ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட பூமியில் உயக்கொண்டு பிறப்பு அறுக்கும். ஞானபக்திகளை உண்டாக்கி ஜன்மத்தை அறுக்கும், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும் என்றபடி. ஆக முடிச்சோதியாய் என்கிற இத்திருவாய் மொழியில் ஸர்வேச்வரனை அத்யாச்சர்ய ஸௌந்தர்ய முள்ளவனாக அநுபவித்தார்.

1. அவயல் சோபைகளையே ஆபரணங்களாக உடையவன்
2. உலகில் உபமானமில்லாத திருமேனி ஒளியை உடையவன்
3. பரம் ஜோதிஸ்ஸு. எல்லையில்லாத ஒளி உடையவன்
4. மனத்திற்கு ருசிகரமாய் போக்யமான திருமேனி யுள்ளவன்
5. ஸுகமாக ஸேவிப்பதற்கு போக்யமான திருவுடம்பு உடையவன்
6. பெரிய பிராட்டியால் அலங்க்ருதமான திருமார்பை உடையவன்
7. ஸ்தோத்ரங்களுக்கு அகப்படாத கீர்த்தியைப் படைத்தவன்
8. அழுக்கற்ற உஜ்வலமான திருமேனியுள்ளவன்
9. கருடனாகிற இஷ்டமான வாஹநத்தால் வஹிக்கப்படுமவன்

10. ஆச்சர்ய மில்லாதபடி பிரம்மாதிகளால் துதிக்கப்படுமவன் இப்பத்துகுணங்களால் ஆச்சர்ய ஸௌந்தர்யம் என்கிற குணம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்டமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் முதல்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

3-ஆம் பத்து — இரண்டாம் திருவாய்மொழி

முந்நீர் ஞாலம் படைத்தவெம் முகில்வண்ணனே,
அந்நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்,
வெந்நாள்நோய் தீய வினைகளை வேர் அறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யான் உன்னை இனிவந்து கூடுவனே. (1)

இப்படி தாம் ஸாக்ஷா த்கரித்த எம்பெருமானோடு யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறவில்லை. அதற்குக் காரணம் பிரகிருதிஸம்பந்தம். ஆகவே எல்லைகடந்த துக்க ஸமுத்ரத்திலே மக்னராப்க் கூப்பிடுகிறார். கீழே திரு மாலிருஞ்சோலை என்கிற தெற்குத் திருமலையில் அழகருடைய ஸௌத்தர் யத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசினார். பரவ்யூஹ விபவங்களோடு அர்ச்சாவதார மும் பூர்ணம். தர்மி ஒன்றாயிருக்கிறபடியால் ஒன்றிலும் ஒன்று குறையிலலை. மேலும் அழகரை அநுபவிக்கப்பார்த்தார். தன் மநோரதத்தின் படி அநுபவிக்கமுடியவில்லை. விஷயம் அபரிச்சின்னமானது. அதை விளாக்குலை கொண்டு அநுபவிக்கமுடியவில்லை. மிகவும் விடாய்ப்பட்டவன் ஸம்ருத்தமான குளிர்ந்த தண்ணீரைப் பார்த்து அதைப் பருகப்பார்க்கும் போது வாய்திறக்கமுடியாமல்போய் துடிக்கிறது போல் இங்கு ஆழ்வார் ஈச்வரனும் ஸந்நிஹிதனாய் தாஹமுமிருக்க அளவிறந்த விஷயமாகையால் அளவிட்டு அநுபவிக்கமுடியாமல் போகவே, இந்த விஷயஸ்வபாவத்தாலே வந்தது என்று அறியமாட்டாமல் தம்முடைய கரணஸங்கோசத்தால் வந்தது என்று பார்த்தார் ஈச்வரன் தான். பிரக்ருதிஸம்பந்தத்தை ஒழித்துவிட்டு தம்மை அநுவிப்பதற்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான். ஸ்ருஷ்டித்த ஜகத்தில் தான் வந்து அவதரித்தான். மேலும் அந்தர்யாமி யாய் நின்று ஸத்தாதிகளை நிர்வஹித்தான். அவன் இப்படிப் பல உபகாரங்களைச் செய்தான். நான் அவற்றையெல்லாம் உபயோகித்துக் கொள்ளவில்லை. இனி நான் அவனை எங்ஙனே கிட்டுவேன். நாம் அவனை இழந்தோமத்தனை, என்று துக்கஸமுத்ரத்திலே மூழ்கி முடிந்தேன் என்று சோகிக்க, ஸர்வேச்வரன், நீர் கரணஸங்கோசத்தால் வந்தது என்று துக்கப்படவேண்டாம். நித்யசூரிகளும் நம்மை அநுபவிக்கப்புக்கால் இப்படித்தான் படுவது என்று சொல்லி இவருடைய சோகத்தை பரிஹரிக்கக்கோலி நினைத்தபடி அநுபவிப்பதற்குப் பாங்காக வடக்குத்திருமலையில் நின்றோம். அங்கே அநுபவியும் என்று ஸமாதானம் பண்ணினான். ஆழ்வாரும் ஸமாதானத்தை அடைந்து தலைக்கட்டுகிறார். தெற்குத்திரு மலையில்

அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டவருக்கு வடக்குத் திருமலையைக்காட்டுவான் ஏன் என்று கேட்கில் முலைவேண்டி அமுதகுழந்தைக்கு முலையைக்கொடுத்து பரி ஹரிக்கவேண்டும். இந்த முலைவேண்டும் என்றால் அந்தமுலையையே கொடுத்து ஆற்ற வேண்டாவோ என்றால் வேண்டாம். இவ்வாழ்வார் வழி திகைத்து அலமருகிறபடியால் அதுவே வேணும். அதுவன்று இது என்று தெளிவில்லாதவர் இப்போது. மேலும் ஒரு வஸ்து ஒரு ஸமயத்தில் ஸாதக மாயிருக்கும். மற்றொரு ஸமயத்தில் பாதகமாயிருக்கும். அஜீர்ணமான போது சோறு பாதகமாயிருக்கும். அஜீர்ணம் போனால் சோறு தாரகமா யிருக்கும். இவர்க்கு இது இப்போது தாரகம் இப்போது பாதகம் என்று தெரியாது. குணங்களைக் காட்டித் தரிப்பிக்கிற ஈசுவரனுக்கும் தரித்த இவருக்கும் தான் தெரியும். ஆகையால் வடக்குத்திருமலையைக்காட்ட ஆழ்வார் ஸமாஹிதராகிரார். “முந்நீர்ஞாலம் படைத்த”-ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்கிற மூவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமியை ஸ்ருஷ்டித்தவனே, “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ” என்கிற படியே முதலிலே நீரைப் படைத்து என்றும் சொல்லாம். பின்பு அண்ட ஸ்ருஷ்டிபண்ணினான். அசித் அவிசிஷ்டாந் ப்ரளயே ஜந்தூந் அவலோக்ய ஜாதநிர்வேதா கரணகளேபரயோகம் விதரஸி வ்ருஷ்சைலநாதகருணே த்வம்” என்கிறபடியே ஜீவனுடைய தயநீய தசையைக் கண்டு இவை சரீரம் இந்திரியங்களைப் பெற்று கரைசேரவேணும் என்று தயையால் ஸ்ருஷ்டித்தான். “எம்முகில்வண்ணனே” மழை எல்லாவிடத்திலும் பெய் தாலும் பயிரிடுபவன் தனக்காக என்று நினைப்பதுபோல ஸ்ருஷ்டி இவர் தனக்காக என்று நினைக்கிறார். மேகம்போல் ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர் பார்க்காமல் “பஹுஸ்யாம்” என்று தன் பேராக ஸ்ருஷ்டித்தான். அந் நாள் நீ தந்த ஆக்கையின் வழி உழல்வேன், அறிவில்லாத பொருள் போல் கிடந்த காலத்தில் நீ “ஏகாகீ ந ரமேத” என்று முகம் காட்டின நீ திருவடிகளிலே வணங்கி உன்னை அடைவதற்குக் காரணமான உடம்பைக் கொடுத்தாய். துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:” மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய என் கிறபடி கிடைக்க அரிதான உடம்பைக் கொடுத்தாய். ஆறுகடப்பதற்காகக் கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு ஆற்றின் வழியே போய்க்கடலில் விழுவாரைப்போலே நீ கொடுத்த சரீரத்தைக்கொண்டு விஷயாந்தரங் களைப்பற்றி அனர்த்தப்பட்டேன். ஸம்ஸாரத்திலே உழல்வேன். சுழி தோறும் முழுகி நிற்கிறேன் “வெந்நாள்நோய் வீய” அசோகவனத்தில் பிராட்டியிருந்த நாள்போன்ற இந்தவுடம்போடே இருக்கிற நாளில் வருகிறநோய்-சரீரம்ஸம்பந்தம் உன்னுடைய பிரிவு ஆகிற வியாதி போகும்படியாக, “வினைகளை வேர் அறப்பாய்ந்து” சரீரஸம்பந்தத்திற்குக் காரணமான பாபங்கள் ஆணிலேரோடே வாஸனையோடே நசிக்கும்படிப் பாய்ந்து நீ செய்து எந்நாள்யான் உன்னை இனி வந்து கூடுவனே” என்றைக்கு நான் இனி உன்னிடம் வந்து சேருவேனோ? நீ தந்த கைம் முதலையும் தொலைத்து விட்டு பின்பு உன்னைக்கிட்டுவதற்கு நீ போக்கடி.

(ஸமாதானம்) உண்டாகில் சொல்லவேணும். இனி வந்து உன்னைச் சேர்வது என்கிற பொருள் உண்டோ? என்று நிராசராகிறார்.

வன்மாவையம் அளந்த எம்வாமனா - 2

எனக்குத் தந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு உன்னை அடையாமல் போய்விட்டேன். நீ அர்த்தியாய் வந்து கிட்டின ஸமயத்திலும் உன்னை அடையப் பெற்றிலேன் என்கிறார் “வன்மாவையம் அளந்த” கடினமான மஹா ப்ருதிவியை அளந்தவாமனா? கடினமானபூமி-மஹாபலியின் ஆட்சியாலே பிரவேசித்து அளக்கமுடியாதபூமி. அவ்லீச்வரன் வந்து அர்த்தியாய் நின்ற சீலத்துக்கும் அழகுக்கும் நெகிழாதபூமி. ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சில் காடினயத்தைச் சொல்லுதல் பூமியின் காடினயத்தைச் சொல்லுதல். காடும் மலையுமான பூமியை மலர்மகள் நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடிகளால் அளந்த எம்வாமனா? இந்திரனுக்காகச் செய்த வாமனாவதாரமும் தனக்காக என்றிருக்கிறார் ஆழ்வார். நிற்பன்மாமாயப்பல் பிறவியில் படிகின்றயான்” “மம மாயாதூரத்யயா” என்றும் உன்னுடையதாய்ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களுடையதாய் மீறமுடியாமலிருக்கிற ப்ரக்ருதியின் பலவிதமான பிறவிகளில் படிந்திருக்கிற நான். பல்பிறவி-தேவமனுஷ்யாதிகளான பிறவிகள், படிகின்ற என்பதால்இந்தஅநர்த்தத்தில் வெறுப் படைய வேண்டியிருக்க பொருந்தி இருக்கிறேன் என்றபடி. “தொல் மாவல் வினைத்தொடர்களைமுதல் அறிந்து - அநாதியாய், அனுபவித்தாலும் போகாததாயும், ஈச்வரனும் நிலைநின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரபலமாய் ஒன்றொடொன்று பிணைந்து கொண்டிருக்கிற பாவங்களை வேரோடு களைந்து பொகட்டு “நின்மாதாள் சேர்ந்து” உன்னுடைய போக்யமான திருவடிகளைச் சேர்ந்து. நிற்பது “எஞ்ஞான்று கொலோ, என்றைக்கோ? “அத ஸோ அபயம் கதோ பவதி” என்பது என்றைக்கோ, இன்றைக்கு என்று ஒருநாள் தெரிந்தால் இதைப் பெற்றதாகவே எண்ணி நிர்பரனாயிருக்கலாம். “ந பிபேதி குதச்சந” என்று நிர்பயனாயிருப்பது எப்போதோ என்கிறார்.

கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து - 3

வாமனாவதாரத்திலும் தப்பினாரை ஆட்கொள்வதற்கு கிருஷ்ணனாய் அவதரித்தார் அதையும் தப்பினேன் என்கிறார். கிருஷ்ணன் பள்ளிகொண்டிருந்தான். துர்யோதனனும் அர்ஜுனனும் யுத்தத்திற்கு ஸஹாயமாயிருப்பதற்கு ப்ரார்த்திப்பதற்காக வந்தார்கள். அர்ஜுனன், திருவடிப்பக்கத்திலே உட்கார்ந்தான். துர்யோதனன் திருமுடிப்பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். கண்ணன் எழுந்தார். ராஜாக்கள் வந்ததென் என்று கேட்டார். துர்யோதனன் நான் முற்பட வந்தே னென்றான். கிருஷ்ணன்,

நீ முற்பட வந்தது உண்மை. ஆனால் நான் முதலில் பார்த்தது அர்ஜுனனை என்றார். கிருஷ்ணன் உங்களுக்கு என்னவேண்டும் என்றார். யுத்தத்திற்கு ஸஹாயம் வேண்டி வந்தோம் என்றார்கள். உடனே நாராயணகோபாலர் களை ஒருவர் கொள்வது என்னை ஒருவர் கொள்வது என்றார். துர்யோதனன் அவர்களைக் கொண்டு போனான். அர்ஜுனன் கண்ணனைக் கொண்டான். இதைக்கேட்ட பீஷ்மாதிகள் துர்யோதனனை நீ தப்புச் செய்தாய் இனி ஆயுத மெடாதவனாக இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுவா என்றார்கள். அவனும் மீண்டுவந்து ஆயுதமெடா தொழிவானாக வேண்டினான் கண்ணனும் அப்படியாகிறது என்றார். “கொல்லா மாக்கோல்” கொல்வதற்குப் பரிகரமில்லாத குதிரையை நடத்துகிற கோலைக்கொண்டு முடித்துப் பொகட்டான். ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் எடுத்ததே ஆயுதமாயிருக்கும்”. பாரதப்போர் எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்து அவித்த எந்தாய்!” பார்மிகுத்தபாரமுன்னொழிச்சுவான் அருச்சுனன் தேர்மிகுத்து” எதிரிகள் ஒப்புக் கொண்ட முட்கோலாலே முடித்துவிட்டான். இரண்டுஸேனைகளிலும் ஆசுரப்ரக்ருதிகளான பூமிக்கு பாரமாயிருக்கிறவர்கள் எல்லாரையும் தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே” என்கிற பூமியில் அவித்தான். அவர்களிடத்தில் ஒரு நன்மையில்லாத போனாலும் அந்த குருக்ஷேத்ரத்தில் இறந்தார்க்கு வீரஸ்வர்கம் கிட்டும். பீஷ்மர் முதலானோர் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாப்போல் கிளர்ந்துவர கண்ணன் ஒரு காளமேகம்போல் தேரை நடத்திக்கொண்டு உலாவினான். பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீபோல் வர கண்ணன் காளமேகம் போல் வந்து அதை அவித்தான். “எந்தாய்” என் ஸ்வாமியே. “பொல்லா ஆக்கையின் புணர் வினை அறுக்கல் அற-என் உடம்பு துர்யோதனனைவிட உயர்ந்தது. அவன் பிரதிகூலனாகவே இருந்தான். இது அனுகூலம் போல் இருந்து பிரதிகூலமாயிருக்கிறது. பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறது. இந்த சரீரஸம்பந்தத்திற்குச் காரணமான பாபங்களை என்னால் அறுக்க முடியாது. ராவணன் தலைபோல் முளைக்கும். “சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதோர்குழ்ச்சியே,” அர்ஜுனனுக்குச் சொன்னாப்போல் மா சுச: என்று சொல்லாய். சிறையிலிருப்பாரைப்போல் கிடக்கிறயான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்கிற உன்னை அடைவதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்ல வேணும். நான் உன்னைக் கிட்டவும் வேணும். ஆனால் அந்த உபாயத்தை எனக்குச் சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் நான் முறைத்துக்கொண்டு போவேன். நான் அறியாதபடி குழ்ச்சியாகவேணும். இது இன்ன நாளென்று சொல்லவும் வேணும்.

தூழ்ச்சி ஞானச்சுடரொளியாகி -4

எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்திருந்து தெளிவாயிருக்கிற ஞானப்ரபையை உடையாய், ஞானத்துக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லலாம். ஞானத்தையும் சொல்லலாம். ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூப

வ்யாப்தியும் ஞானவ்யாப்தியும் உண்டு எக்காலத்திலும் வளராமலும் குறையாமலும் எல்லாபதார்த்தங்களிலும் நிறைந்த என்ஸ்வாமியே! ஜாதிவ்யக்தியில் முடிய விருக்குமாப் போல் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறாய். நீ என்னைவ்யாபித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், நான் விஷயங்களில் ஈடுபட்டுத் தப்பினேன். உன்னைத்தவிர மற்றவிஷயங்களில் வருகிற தாழ்ச்சியை விட்டு நின் தாளிணைக் கீழ்வாழ்ச்சி - உன் திருவடிக் கீழ் கைங்கர்யந்தையான் அடையும் படி ஒருபரகாரம் அருளிச் செய்ய வேணும் என்கிறார். நான் மேல் விழுகைக்கு நீயன்றிக்கே ஒழிய அமையும். (உன்னைத் தவிர மற்ற விஷயத்தில் நான் மேல் விழுந்த நுபவிப்பேன் நீ என்றால் ஆகாது) அவன் திருவடிக் கீழ் கைங்கர்யத்தை வாழ்ச்சி என்கிறார். தமக்கு ஸ்வரூபப்ராப்த மாகையாலே. அல்லாதவைகளில் ப்ராவண்யம் தாழ்ச்சி. நான் உன் திருவடிகளை அடையும்படி ஒரு உபாயத்தைச் சொல்லவேணும். அதுவும் மறைந்திருந்து செய்யக் கூடாது (அந்தர்யாமித்வத்தால் செய்யவொண்ணாது சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகவும் வஸுதேவகுமாரனுமாகவும் பிறந்தாப்போலே மறுபடியும் வந்து பிறந்தருள் செய்யவேணும்.

வந்தாய்போலே வந்தும் என்மனைத்தினை நீ - 5

நீர் வந்தருளவேணும். ஒரு தடவை வந்து பதினேராயிரம் வருஷம் இருந்தீர். மற்றொருதடவை ஒரு நூறாண்டு இருந்தீர். அதுபோல எனக்கும் சில நாட்கள் இருந்து உதவினால் நல்லது. அது செய்யத் திருவுள்ள மில்லாவிடில் ஆனைக்குவந்து உதவினாப்போலவும் ப்ரஹ்மாதனுக்குத் தோற்றினாப்போலவும் வந்து உதவவேணும் என்கிறார். வந்தாய் போலே வந்தும் இங்கே சில நாள் இருக்காமல் ஆனைக்கு வந்தாப்போல் வந்து. என் மனஸ்ஸை நீசிதிலமாகாமல் செய்வதில்லை. அழிந்த வஸ்துவை உண்டாக்கவல்ல நீ என் மனஸ்ஸை உருகி மங்கிப்போகாதபடி செய்கிறதில்லை. இப்படி இது அழிந்து போவதைப் பார்த்திருப்பதை நீஸ்வபாவமாய் வைத்துக்கொண்டால் உன்னை நான் எங்கு வந்து கிட்டுவேன். கொத்துக் கொத்தாக தழைத்திருந்த காயாவின் மலர் போன்ற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அடிமையாக்கினவனே உன்னை நான் எங்கே வந்து கிட்டுவேன்?

கிற்பன் கில்லேன் என்றிலன் முனநாளால் - 6

முனநாளால் - பூர்வகாலமெல்லாம் உன் திருவடிகளைச் சேர்வதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிற ஒரு ஸுக்ருதத்தைச் செய்வோம் என்று செய்தால், அதுக்கு விரோதியான பாபத்தைச் செய்யாதிருப்போம் என்று செய்யாதிருக்கவும் கில்லேன் ஸுக்ருதங்களைச் செய்யவுமில்லை. துஷ்க்ருதங்களை செய்யாதிருக்கவுமில்லை. முதலில் சிறிது ப்ரயத்னம் செய்தால் பெரிய

பலன் கிடைக்கும் பகவத் விஷயத்தில் அந்த காரியத்தைச் செய் என்றால் செய்யமாட்டேன். இப்போது அல்ப ஸுகமாய் மேலே பல அநர்த்தங்களைக் கொடுக்கும் விஷய ஸுகத்தைவிடு என்றால் விடமாட்டேன். இப்படி அநாதிகாலமாய் நாட்கள் கழிந்தன. “அற்பசாரங்கள் அவைசுவைத்து அகன்று ஒழிந்தேன்” உன்னிடத்தில் வராதபடி செய்வதுண்டு பல. அவைகளில் ரஸம் ஒன்றுமில்லை முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போல் ஸ்வல்பம் அவைகளும் பல. அவைகளைத் தன் நாக்கில் பசைகொடுத்து புஜிக்க வேண்டும். அவைகளில் ஈடுபட்டு உன்னைவிட்டு அகன்று ஒழிந்தேன். இப்படியானால் என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர் என்றால் பற் பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா “பல்லாயிரக்கணக்கான பதார்த்தங்களை உண்டாக்கின நீ எனக்கு ஒரு குணதிசயத்தை உண்டுபண்ணுவது முடியாத கார்யமோ” நின்நற் பொற்சோதித்தாள் நல்குவது எஞ்ஞான்று-உன்னுடைய நல்ல ஆசைப்படக்கூடிய அழகான ஜோதிஸ்சையுடைய திருவடிகளை நான் கிட்டுவது எப்போது - நான் என்று வந்து கிட்டுவேன்.

எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந்து இரங்கிநெஞ்சே - 7

கீழே நின்ற பொற்சோதித்தாள் என்று திருவடியின் போக்யதையை நினைத்து பதறுகிறநெஞ்சைக் குறித்து நாம்அவனை ஆசைப்பட்டால் ப்ரயோகனமுண்டோ என்று சொல்லுகிறார். எக்காலத்திலும் நாம் மூலையடியே திரிந்தோம். இனிமேல் காலமெல்லாம் இருந்து க்லேசப்பட்டால் என்ன ப்ரயோஜனம். இவ்வளவுகாலமும் எனக்கு கூட்டாயிருக்கவில்லையோ? நமக்கு என்ன குறை என்று கேட்க, சொல்கிறார் மெய்ஞானமின்றி அவனை அடைவதற்கு உபாயமான பகவத்ஸ்வரூபகுண விபூதி விஷயமான உண்மையான ஞானமில்லாமல், “வினையியல் பிறப்பழுந்தி” அவித்யை முதலானதுகளை உண்டாக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தியிருக்கிற நாம், எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவிடங்களிலும்குறையின்றி வியாபித்திருக்கிற விசதமான ஞான ஜோதிஸ்சையுடைய கண்ணனைக் கிட்டப்போமோ? ஸுலபன் என்றால் நம்மால் கிட்டப்போமோ? மெய்ஞானச்சோதி கண்ணனை எஞ்ஞான்று மேவுதும் என்றும் சொல்லலாம்.

மேவு துன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன் - 8

எள்ளில் எண்ணை போலவும் வற்றநீமரக்கட்டையில் அக்னிபோலவும் பிரிக்க முடியாமலிருக்கிற, துக்கத்தைக் கொடுக்கிற பாபங்களை தர்மா நுஷ்டானம் பண்ணிப்போக்கவும் முடியாதவனாயிருக்கிறேன். தர்மேண பாபம் அபநுததி என்றபடி பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்ளவில்லை. இடைவிடாமல் தியானம் பண்ணுகிறதாகிற பக்தியையும் பண்ணவில்லை.

கண்ணுலப்பெண்ணுக்கு உண்ண அவஸரமில்லை என்னுமாப்போல் உன்னை பக்திபண்ணப் போதில்லை. இந்திரிய பரவசனாகித் திரிந்தேன், விரோதிகோஷ்டிகளிலும் பிரசித்தமான கல்யாணகுணங்களையுடைய கிருஷ்ணனே. என்பரஞ்சடரே பக்தியோகம் பண்ணுவாரைப்போல உன்னைக் காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறேன். எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன். ஒரு கொசுக்கு கூப்பிடுகிறது என்று ப்ரஹ்மாவின் ஸதஸ்ஸிலே கேட்கப்புகுகிறதோ”.

கூவிக்கூவிக் கொடுவினைத் தூற்றுள் நின்று - 9

ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தமாட்டார் காணவாராய் என்று கூப்பிடுகிறார். ஒரு தடவை கூப்பிட்டு பின்பு ஸ்வரூப ஞானத்தாலே ஸமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்க மாட்டாதே மேன்மேலும் கூப்பிடுகிறார். “கொடு வினைத்தூற்றுள் நின்று கூப்பிடும் குரல் கேட்டு ஈச்வரன் எடுப்பதற்குக் கைநீட்டினாலும் கை எட்டாத புதரிலேயிருந்து கூப்பிடுகிறேன். பாபத்தைக் கொடுக்கிறதாய் புறப்பட்டவிடமும் போனவிடமும் தெரியாத ஸம்ஸாரம் என்கிற புதர். “பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்து அலமருகின்றேன்” ஸீதாபிராட்டி ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஆச்ரமபரிஸரத்தில் கூப்பிட்டாப்போல் கூப்பிடுகிறோனோ” யார் வந்து ஐயோ என்ன சொல்லப் போகிறார். பஹுகாலமாய் உன்னைக்காணும் வழி தெரியாமல் க்லேசப் படுகிறேன். ஆபத்துக்கு உதவாதவனை ஆசைப்பட்டு அலைகிறோனோ? ஒரு பசுவில் ஒரு இடையன் மேல் ஒருதுளி ஜலம் விழாமல் மலையைத் தூக்கிரகூழ்த்தவனை ஆசைப்பட்டல்லவா நான் படுகிறது. “மேவி அன்று ஆநிரைகாத்தவன்” காட்டிலே வழிதப்பினார்க்கு இடையர் வழிகாட்டுவார். தேர்த்தட்டிலேயிருந்து ஸகல ஆத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வழிகாட்டினான் அவன். அந்தக்ருஷ்ணன் இருந்தகாலத்தில் நான் வேறு தேசத்திலிருந்து அவனை இழந்திருக்கலாம். ஸர்வதேசவர்த்திகளான ஜீவன்களும் தன் திருவடிகளில் அகப்படும்படி உலகமெல்லாம் தாவியருளின, ஸமயத்திலும் அவனைச் சேரப்பெற்றிலேன். நான் இனி எப்போது சேரப்போகிறேன். திருவடிகளைச் சேராத போனால் இவ்வாத்மா முடிவது நிச்சயம். அவன் வந்து உபகரித்த ஸமயத்தில் தப்பின நான் பக்திபண்ணி எங்கே அவனைக் கிட்டப் போகிறேன், என்று நசையற்றுக் கூப்பிடுகிறார்.

தலைப்பெய் காலம் நமன்தமர் பாசம் விட்டால் -10

நாம் ஜீவித்திருக்கும் காலத்தில் நமக்கு நிகருண்டோ என்று வேண்டிற்றுச் செய்து திரிவோம். நாம் தினந்தோறும் செய்யும் குற்றங்களைப் பட்டோலை செய்து வைத்து பலாநுபவதசையில் யமதூதர்கள் வந்து

முகம் காட்டுவார்கள். அவர்கள் முதலில் வந்து முகம் காட்டினால் பாவம் செய்யாதிருக்கலாம். அவர்கள் தங்கள் கையில் பாசத்தை வீசுவார்கள் இவர்களுக்கு இங்கே நசை கிடக்கையாலே அது இங்கே இழுக்க, அவர்கள் அங்கே இழுக்க, படும் க்லேசத்திற்கு ஒரு முடிவு இல்லை. அந்த மாதிரி யான க்லேசம் ஆழ்வார் பெருமானைப் பிரிவதில் வருகிறது இவர்க்கு, அந்த அல்லல் எல்லாம் போம்படியாக கண்ணனைக் கண்டேன் என்கிறார். பகவான் கிடைக்கவில்லை என்றால் யமவச்யதை வந்தேதீரும். அது போகும்படி கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேன் என்றபடி. பலகலைகளாலும் அறியப்படும் கிருஷ்ணனைக் கண்டு “நிலைபெற்று என் நெஞ்சம்” என் நெஞ்சம் சிதிலமாயிருந்தது. ஒருபடி தரிக்கப்பெற்றது. “உயிர் நீடுபெற்றது” ஆத்மாவும் நித்யமாயிற்று. நித்யவஸ்துவுக்கு நாசமாவது கைங்கர்யமில்லாமலிருப்பது. தாஸ்யத்தைப் பெற்றபடி ஆத்மா நித்யமாயிற்று என்கிறார். ஸகல வேதப்ரதிபாத்யனான கண்ணனை வடக்கு திருமலையில் கண்டு உயிர் நீடுபெற்றது.

உயிர்க ளெல்லாவுலகுமுடையவனை - 11

ஆழ்வார் உயிர் நீடுபெற்றது என்று தரித்தவுடன் அவ்வீசுவரன் எல்லா உயிர்களையும் எல்லா லோகங்களையும் உடையவனான, ஸர்வ ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயத்திலே ஒன்று குறைந்தாலும் ரக்ஷகத்வம் விகலமாகும். ஈசுவரத்வம் பூர்ணமாயிற்று. ஆழ்வாரும் தரித்து ஈசுவரனும் தரிக்கவே திருநகரியும் தரித்து அங்குண்டான சோலைகளும் தரித்து அங்குள்ள குயில் களுடைய த்வநியும் கேட்கும்படியாயிற்று. “அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:” என்கிறபடியாயிற்று. அந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்த குற்றமில்லாத சப்தங்களுடைய சேர்த்தியையுடைய ஆயிரம். அதிலேபிறந்த இப்பதிகம் சரீரஸம்பந்த ஹேதுவான தர்மத்தைப் போக்கும் இப்பாசுரங்களே ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும். இத்திருவாய்மொழியில் தநுவிஹித ஸர்காதி ஸுபகத்வம் திருமேனியால் ஸ்ருஷ்டிமுதலிய வியாபாரங்களைச் செய்து போக்யமாயிருக்கும் தன்மை, பேசப்பட்டது.

1. உலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவன்
2. உலகங்களை அளந்தவன்
3. பாரதப் போர் செய்து பூபாரத்தைப் போக்கினவன்
4. அநந்யரானவர்களுக்கு போக்யமான திருவடிகளை உடையவன்
5. தனது காயாம்பூ நிறத்தை ஹ்ருதயத்தில் தோற்றுவிக்கிறவன்
6. ரஸவத்தான திருவடிகளை பெறுவதில் ப்ரேமத்தை உண்டாக்குகிறவன்
7. எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா விடத்திலும் வியாபித்துநிற்பவன்

8. ஸர்வ காலமும் ஸேவ்யமான திருவடிகளை உடையவன்
9. பூமியை அடங்கத் தாவி அளந்து ரக்ஷிப்பவன்
10. யமபாரவச்யத்தைப் போக்குமவன்.

ஆகபத்து குணங்களால் ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வியாபாரங்களைப் பண்ணுகிறவன் என்று பேசப்பட்டது.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூட்டில்
 திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் இரண்டாம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

3-ஆம் பத்து — மூன்றாம் திருவாய்மொழி

ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி,
வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம்,
தெழிகுரல் அருவித்திரு வேங்கடத்து,
எழில்கொள் சோதி எந்தைதந்தை தந்தைக்கே (1)

அவ்வீச்வரனை ஸாக்ஷாத்கரித்து ஸ்வரூபம் பெற்றமையால் ஸ்வரூபாநுரூபமாக அடிமை செய்ய வேணும் என்று பாரிக்கிறார். இத்திருவாய் மொழியில். உன்னை அநுபவிப்பதற்கு விரோதியான ப்ரக்ருதியைப் போக்க வேணும் என்றார் கீழே. அதற்குப்பெருமாள் ப்ரக்ருதி நம்மை அநுபவிப்பதற்கு விரோதியல்ல. நாம் உம்மைப் பிரகிருதியோடு அடிமை கொள்வதற்காகத்தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிறோம் என்று தான் திருமலையில் நின்றமையைக் காட்ட மிகவும் ப்ரீதராய் அவன் திருவடிகளில் எல்லா அடிமைகளையும் செய்ய வேணும் என்று இளையபெருமானைப் போலே பிரார்த்திக்கிறார். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் போய்ச் செய்யும் அடிமைகளெல்லாம் இங்கேயே செய்வதற்கு குறை வின்றி இருக்கிறபடியாலும், இந்த உடம்பு விரோதியின்றி அடிமை செய்கைக்குப் பாங்காயிருக்கையாலும், அங்கே போனாலும் அநுபவிக்கப்படும் குணங்கள் இங்கேஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலும், அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமை செய்கிறபடியாலும், இங்கேயே அடிமைசெய்வோம் என்று நினைத்து, பசியுமிருந்து, கையில் சோறும் இருந்து, நீரும் நிழலும் கண்டால் உண்ணப்பாரிக்கு மாப்போல் இவ்வாழ்வாரும் அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார். போஜன பரனாயிருப்பவன் ஊணத்யாயம் படிக்குமாப்போலே இருக்குமித்திருவாய் மொழி. ஒழிவில் காலமெல்லாம்- முடிவில்லாத காலமெல்லாம். இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம். “உடனாய்” ஸர்வதேசத்திலும். இளையபெருமானைப்போலே காட்டிலும் நாட்டிலும் அடிமைசெய்கை “மன்ன” ஸர்வாவஸ்தையிலும் வெளியிலும் ஏகாந்தத்திலும் பெருமானும் பிராட்டியும் திரைவளைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் படிக்கம் குத்து விளக்குப்போலே அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேசத்திலும், ஸர்வாவஸ்தையிலும் அடிமைசெய்ய வேணும். “வழுவினா அடிமை” அடிமை செய்வது புருஷார்த்தம் என்று அறிவது போராது அநுஷ்டானபர்யந்தமாக வேண்டும். கைங்கர்யத்தில் ஒருவருக்கும் பாகம் கொடுக்கக்கூடாது. இளையபெருமாள் காட்டில் கூட இருந்து செய்தவைகளையும்-பரதன் பிரிந்திருந்து படைவீட்டில் செய்தவைகளையும் செய்ய

வேணும், “நாம்” திருவுள்ளத்தையும் கூட்டிக்கொள்கிறார். அல்லது வைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறார். தெழிகுரல் அருவி-முழுங்குகிற த்வநியையுடைய அருவிகளையுடைய திருவேங்கடம். கைங்கர்யத்தில் ருசியுள்ளவர்களை அடிமைசெய்ய வாருங்கோள் என்று கூப்பிடுகிறாப்போலிருக்கிறது. ஆழ்வார் இருந்தவிடத்திலிருந்தே கைங்கர்யத்துக்குப் பாரிக்கிறார். அவன் வைகுண்டத்திலிருந்து வந்து கைங்கர்யங்களைக் கொள்வதற்குப் பாரிக்கிறார், இவருக்கு அருவிகளின் சப்தம் கூட உத்தேசம்மாயிருக்கிறது. அந்நிலத்திலிருப்பதாலே. சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பருத என்று வேடர் பரிக்கிறபோது ஆரவாரமும் உபாதேயமாயிற்று திருமங்கையாழ்வாருக்கு. திருவேங்கடத்து எழில்கொள்சோதி. அடிமைகொள்வதற்குப் பாங்கான இடம் என்று அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற இடம். அர்ச்சிராதி மார்கத்தாலே போய் பரமபதத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை இங்கேயே செய்யலாம். அவன் ஸமீபத்தில் இல்லாத போனாலும் மேல்விழும்படி இருக்கும் அழகு, திருவேங்கடத்திலிருப்பதால் இன்னும் அதிக அழகு உள்ள சோதியாயிற்று. வானார் சோதியையும் நீலாழிச் சோதியையும் விட திருவேங்கடத்து எழுங்கொள் சோதி மிகவும் உத்தேசம்மாயிற்று. இப்பாட்டில் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டு நாம். திருமந்திரத்திலுள்ள சதுர்த்திவிபக்தியின் அர்த்தம் கூறப்படுகிறது. நாம் பிரணவத்தால் சொல்லுகிற ஜீவஸ்வரூபம். தெழிகுரல் இத்யாதியால் நாராயணசப்தார்த்தம். ஸௌலப்யம் வடிவழகு ஸ்வாமித்வம் எல்லாம் நாராயண சப்தார்த்தம்.

எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை - 2

தன்னைச்சொல்லிக் கொள்ளும்போது அடியாரடியார் தம்மடியார் அடியார் என்று அவனிடமிருந்து தொடங்கி வந்து தாஸ்யத்தைச் சொல்லுமாப்போல் அவனைச் சொல்லும்போது இத்தலையே பிடித்து அவனளவும் செல்கிறார். நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானோடு ஆராதனார்த்தமாகப் புஷ்பங்களை வாரி இறைக்கிறார்கள். அப்புஷ்பங்கள் நிலத்தில் விழுந்த பிறகு மலர்கின்றன. திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்குத்தோற்று அக்ரமமாக பூக்களை வாரி இறைக்கிறார்கள். இங்குள்ளார் அங்கே சென்று அவனுடைய மேன்மை கண்டு படுகிற பாடெல்லாம் அங்குள்ளார் இங்கே வந்து நீர்மையைக்கண்டு படுகிறார்கள். புஷ்பங்கள் கொம்பில் நின்ற போதைக்காட்டிலும் நிலத்தில் விழுந்தபோது அதிக செவ்விபெற்று மலர்கின்றன. “அந்தமில்புகழ்” பரமபதத்தில் அவன் புகழுக்கு முடிவுண்டு. இங்கே ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமான வற்றுக்கு தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்பதால் புகழுக்கு முடிவில்லை. “காரெழில் அண்ணல்” மேகம்போல் ஸுந்தரனான ஸ்வாமி. குணமில்லாதவனாயிருந்தாலும் விடமுடியாத அழகு. அழகில்லாதவனாயிருந்தாலும் விட

முடியாத ஸ்வாமித்வம். 'எந்தை தந்தை' இத்யாதி-என்னுடைய ஸ்வாமிக்கும், ஸ்வாமிக்கும், ஸ்வாமிக்கும், ஸ்வாமிக்கும் ஆதிபூதன். அவனுக்கு நாம் அடிமை செய்ய வேணும் வாருங்கோள் என்கிறார்.

அண்ணல் மாயன் அணிகொள் செந்தாமரை - 3

நீர் பாரிக்கிறீர் உமக்குக்கிடைக்குமா கைங்கர்யம் என்னில் நித்ய ஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவன் நமக்குத்தாராளே என்கிறார். அண்ணல் குறிஞ்சி நிலத்தலைமகன் ஸர்வஸ்வாமி. மாயன் திருமலையில் இருப்பதால் ஆச்சர்யபூதன். ஸௌந்தர்யம் சீலம் இவைகளாலும் ஆச்சர்யபூதன். அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன் - இக்கண்ணமுகுள்ள வனுக்கு வேறு ஆபரணம் வேண்டாம். 'தனக்குத்தானே ஆபரணமான கண்கள் மலர்ச்சி, செவ்வி, குளிர்த்தி நாற்றம் இவைகளால் ஒருவகையால் தாமரைக்கு ஒப்பான கண்கள் "செங்கனிவாய்" சிவந்தகனிபோன்ற திருப்பவளங்கள். 'கருமானிக்கம்' நீலரத்னம் போன்ற வடிவமுகு. தெள்ளிய நீரையுடைய சுனைகளையுடைய திருமலை. ச்ரமஹரமான திருமலை. இவருக்கு செந்தாமரைக் கண், கனிவாய், கருமானிக்கம் தெண்ணிறைச்சுனை நீர் என்ற தோடு வாசியில்லாமலிருக்கிறது. 'எண்ணில் தொல்புகழ்' எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணங்களையுடையவன், யதா ரத்நாநி ஜலதே அஸங்க்யேயாநி புத்ரக' காண்பது வானவர் ஈசனே நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளை நிர்வஹிப்பவன்.

ஈசன் வானவர்க் கென்பன் என்றால் அது - 4

என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர் சோதிக்கு வானவரீசன் என்று சொல்லுவது ஒரு ஏற்றமோ என்கிறார், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்று சொன்னேன் நித்யஸூரிகள் நாதன் என்பது ஏற்றமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு. அது சர்வைகுண்டநாதனுக்கு ஏற்றம். கானமும் வானரமும் வேடுமானார் ஓலக்கம் கொடுக்க நிற்கிறவனுக்கு நித்யஸூரிகள் ஓலக்கம் கொடுக்க நிற்பது ஓர் ஏற்றமோ? பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக் கொண்டவனை முன்பு சிறையிலிருந்தான் என்று சொல்லுவது ஏற்றமோ (உயர்த்தியோ) நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன் என்கண் பாசம்வைத்த பரம்குடர் சோதி என்ன வேண்டாவோ? நீசத்வத்தையும் நிறைவு இல்லாமையையும் சேர்த்து ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று என்கிறார். இது ஆளவந்தார் "அமர்யாத: க்ஷுத்ர: ந்ருபக: என்று சொல்லுமாப் போலிருக்கிறது. என்னிடத்தில் அநாத்மகுணங்களே இருக்கின்றன. ஆத்மகுணங்களில் ஒன்றுமில்லை. "என்கண் பாசம் வைத்த" என்னிடத்திலே ஆசையை வைத்தவன். நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசுவரன். என்னிடத்தில் ஸங்கத்தைப் பண்ணினான். அவர்களுக்கு ஸத்தை உண்டாவதற்கு அவர்களோடே கலந்

தான். தன் ஸத்தை பெறுவதற்கு என்னோடு கலந்தான். இங்கு வ்யாக்யான ஸூக்தி மிகவும் அழகு. ப்ராதம்யத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கற் சீரைக்கும் (புடவைக்கும்) ஜீவனம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள் பக்கல் நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது. எனக்கு என்னிடத்தில் அவனிடம் வைக்கும்படியான ஆசையை உண்டுபண்ணினான் என்றும் சொல்லலாம். என் பரம் சுடர் சோதிக்கே. என்னோடு அவன் பெருமைக்காக கலக்கவில்லை. ஸஹ்ருதய மாகக் கலந்தான். என்னோடு கலந்த பின் முன்பில்லாத தேஜஸ்ஸு உண்டாயிற்று.

சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழும் - 5

எனக்கும் கூடத்தன்னைக் கொடுத்தான் என்பது தான் ஓ ஏற்றமோ. தன் படியைப் பார்த்தால், அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லு மிடத்தில் வேதங்களே சொல்லவேண்டாவோ என்கிறார் “சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழும்” நிரவதிகதேஜோருபமான திருமேனியை உடையவன். “தேஜஸாம் ராசிம் ஊர்ஜிதம்” என்று சொல்லப்பட்டது எல்லாவுலகும் ஸேவிக்கும் படியானவன் ஆதிமூர்த்தி என்றால் இது ஒரு ஏற்றமாகுமோ? தாம் தொழுதபோதே எல்லாவுலகும் தொழுததாகச் சொல்லலாம். மேல்படி அமிழ்ந்தது என்றால் கீழ்ப்படி அமிழ்ந்தது என்று சொல்லவேணுமோ? “யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசா: ப்ரதிபே திரே” துர்யோதனாதிகளும் தொழும்படி அழகால் வந்த ஒளி இருக்கிறது. ஆதிமூர்த்தி” ஜகத்காரணபூதன். சர்வைகுண்ட நாதன் என்பது வேதி யர் முழு வேதத்தமுதத்தை” ப்ராஹ்மணநாம் தனம் வேத:” என்கிற படி வைதிகர்களுடைய ஸொத்தான வேதத்தில் போக்யமாகச் சொல்லப் பட்டவனை வேதைச் ச ஸர்வை ரஹ்மேவ வேத்ய: என்று எல்லாவேதங் களாலும் பரதத்வ மாகச் சொல்லப்படுகிறவன் நான்தான் என்று கீதை யில் சொன்னார். யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத்வி ஜிஜ்ஞாஸஸ்வ காரணம் து த்யேய; முமுகூர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே, ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம ரஸோ வை ஸ: என்றெல்லாம் வேதங்களால் சொல்லப்பட்ட வனை. தீதில்சீர் திருவேங்கடத்தானை-குற்றமில்லாத குணங்களையுடைய வனை. சீருக்குத்தீதாவது ஆச்ரயிக்கிறவர்கள் குணவான்களா? இல்லையா உயர்ந்தவர்களா? தாழ்ந்தவர்களா என்று ஆராய்வது. அந்ததீமைஇல்லா தவன். வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை தீதில் சீர் திருவேங்கடத்தானை சோதியாகி எல்லாவுலகும் தொழும் ஆதிமூர்த்தி என்றால் அளவாகுமோ, என்று அந்வயம்.

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும் - 6

அவ்விச்வரன் மிகவும் தாழ்ந்தவர்களிடம் பாசம் வைப்பவன் ஆகி லும் ப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் விக்னத்தை செய்யுமே என்றால் நாம் கைங்

கர்யத்தில் இழிந்தால் அவைகள் தானே நசிக்கும் என்கிறார். வேங்கடத் துறைவார்க்கு நமவென்னலாம்-கடமைவேங்கடத்தில் கவனிப்பவர்க்கு நம: வேங்கடவாஸிநே நம: என்று சொல்வது ஸுலபமாச் செய்யக் கூடிய ஸ்பருப ப்ராப்தமான உபாயம். வேங்கடேசாய நம: என்கிற சொல்மாத் திரமே போதுமானது. அது சுமந்தார்கட்கே இந்த சொல்லைச் சொல்லு பவர்களுக்கு என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அது சுமந்தார்கட்கே என்கி றார். இதைச் சொல்வது ஒருபெரிய மூட்டையைச் சுமப்பது என்கிறார். இது ஆழ்வார் கருத்தாலே. அல்லது பகவானுடைய கருத்தாலேயாதல் சொல்லப்பட்டது. நாம்சிறியதொருகார்யம் செய்தாலும் எம்பெருமான் பெரிய மூட்டையைச் சுமந்து வந்தாப்போல் நினைப்பனம். “பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் வீதேம” நாம் நம: என்கிற வார்த்தை சொன்னால் அவனுக்கு அது மிகவும் பெரியதாயிருக்குமாம். இப்படி வேங்கடவாஸிநே நம: என்று சொன்னால் கடன்களும் உடம்பைப் பற்றி வரும் கர்மங்கள் எல் லாம் நசிக்கும். மனிதன் பிறக்கும்போது மூன்றுகடன்களுடனே, பிறக்கி றான். தேவர்கள் கடன், ரிஷிகளின் கடன், பித்ருக்களுடைய கடன். தேவர்கடன் யாகம் செய்தால் தீரும் ரிஷிகள் கடன் வேதாத்யயனம் செய்தால்தீரும். பித்ருக்களின் கடன் ப்ரஜைகளை உண்டு பண்ணால் தீரும். இம்மூன்று கடன்களும் மற்றும் தேஹத்தைப்பற்றி வரும் கருமங்களும் நசிக்கு ம். பகவானே ஆச்ரயித்தால் இவைகள் தானே நசிக்கும் என்று பொருள். அல்லது கடன்களும் மேல்வினைமுற்றவும் பெருமானே ஆச்ரியத்தபின் செய் கின்ற பாபங்களும் வேம்-நசிக்கும். மெய் இது ஸத்யம் என்றும் பொருள். நிர்தோஷமான சாஸ்திரஸித்தமான அர்த்தம் என்பதாம். பகவானே ஆச்ர யிப்பதற்கு முன்பு பண்ணின தெரிந்து செய்த பாபங்கள், ஆச்ரயித்த பிறகு அறியாமையால் செய்கிற பாபங்கள், பின்பு தேஹம் இருப்பதால் பாவம் பண்ணும்படியாக வரும். அந்த பாபங்கள் எல்லாம் நசிக்கும்.

சுமந்து மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு - 7

நாம் அபேக்ஷித்த கைங்கர்யங்களைப் பெற திருவேங்கடமுடையானை ஆச்ரயிக்க வேண்டியதில்லை. திருமலையே தரும் என்கிறார். இந்திரன் முத லான தேவர்களும் தேவர்களுக்குத் தலைவனான பிரம்மாவும் உயர்ந்த புஷ்பங்களையும், நல்ல தீர்த்தம், தீபம் தூபம் இவைகளை சுமந்து கொண்டு ஆதரத்துடன் ஸேவித்து கைங்கர்யம் கிடைத்ததால் வந்த ப்ரீதியால் மிக விளங்கும் திருவேங்கடம். பிரயோஜநாந்தரபரர்களையும் நிலத்தை மிதிப் பதாலேயே பரமைகாந்திகளாகச் செய்யும் திருமலை என்றபடி. நாம் மிக வும் ஆதரவுடன் பூ, தீர்த்தம், தூபதீபங்களை ஸமர்ப்பித்தால் ஸர்வேச் வரன் அவைகளை மிகவும் கனத்த பொருள்களை சுமந்துவந்ததாக நினைப்

பன். சில ராஜகுமாரர்கள் புருஷோத்தமமுடையானுக்கு சண்பகப் பூ சாத்தவேணும் என்று நினைத்தார்கள். முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப் போய் இருந்தது. ஒரு கடையில் ஒரே ஒரு பூ தான் இருந்தது. ராஜபுத் தர்கள் பணச் செருக்காலே அந்தப்பூவிற்கு விலையான த்ரவ்யத்தைப் போட்டி போட்டு ஏற்றிவிட்டார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் நினைக்கமுடியாதபடி பெரும்துகையைக் கொடுத்து வாங்கி விட்டான். அரண்மனைக்கு வந்தான். அந்தப் பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தினான். அன்று இரவு அப்பெருமான் அவனுக்கு நீ சாத்தின பூ எனக்கு மிகவும் கனக்கிறது. சமக்க முடியவில்லை என்று அருளிச்செய்தார். அவன் கொடுத்த பணத்திற்கு நியாயமாக எவ்வளவு பூ வாங்கி சாத்த முடியுமோ அவ்வளவு பூ சாத்தினதாக நினைத்து கனக்கிறது என்றாராம். சுமந்து என்பது பெருமான் திருவுள்ளத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்கு நித்யஸூரிகளும் விஷ்வக் ஸேனரும் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு தொழுகிறார்கள் என்றும் சொல்லலாம். நங்கட்கு-கைங்கர்யருசியுடைய நமக்கு, “சமன்கொள்வீடு தரும்” ஸாம்யாபத்தி யாகிற “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கிற மோக்ஷத்தைத் திருமலையே தரும். “தடங்குன்றம்” திருவேங்கடமுடையானுக்கு இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரம் பண்ணும்படி சித்ரகூடமலைபோல் விசாலமாயிருக்கும்.

குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன் - 8

ஒரு புருஷார்த்தம் தான் வேணுமோ? திருமலை தானே நமக்கு உத்தேச்யம். சேஷிக்கு உத்தேச்யமானது சேஷபூதனுக்கு உத்தேச்யம்தானே. பசுக்களும் இடையர்களும் இந்திரன் விட்ட மழையாலே க்லேசப்பட, கண்ணுக்குத் தென்பட்ட ஒரு மலையைத் தூக்கி ஏழுநாள் தரித்துக் கொண்டு அவற்றை ரக்ஷித்தவன். ஒருகால் மஹாபலி இந்திரனுடைய பூமியை அபஹரித்துக்கொள்ள, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொடுத்த உபகாரகன். “பரன்” ஸர்வேச்வரன். தனக்கு உத்தேச்யம் என்று வந்து வாஸம் செய்கிற தேசம். ஒன்றுமே தொழ நம்வினை ஓயுமே - திருமலையை ஸேவிக்கவே நம்முடைய பிரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் போம் என்றபடி ஒரு ப்ராப்யமும் கிடைக்கவில்லையே என்கிற துக்கம் விலகும்.

ஓயுமுப்பு பிறப்பிறப்புப் பிணி - 9

திருவேங்கடத்தில் வர்த்திக்கிற கிருஷ்ணனுடைய அப்பொழுது அலர்ந்த புஷ்பம் போல் ஸுகுமாரமான திருவடிகளை எப்பொழுதும் வாயாலே சொல்லிக்கொண்டும் மனத்தினால் தியானித்துக் கொண்டு மிருப்பார்களுக்கு மூப்பு, இறப்பு, பிறப்பு - கிழத்தன்மை, மரணம், ஜன்மம் இவைகள் ஓயும் - ஓய்ந்துபோம். ஓயும் என்பதால் இதற்கு முன்பு உச்சி வீடும் (நடுப்பகலிலும்) விடாமல் ஹிம்னித்தது தெரியவரும். “பிணியீயு

மாறு செய்வான் வியாதிகளை ஓயும்படி பண்ணுவதற்காக, திருமலையில் வந்து நின்றான். அல்லது ஓயும் மூப்பு - பலஹாநியைப் பண்ணும் கிழத்தன்மை, பிறப்பிறப்பு பிணிகளை வீயுமாறு செய்வான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வாயுள் வைப்பது - ஓவாது உரைப்பது மனத்துள் வைப்பது, மறவாமலிருப்பது. அவன் திருவடிகளை மனோவாக்கினால் வழிபட்டால் பிரதிபந்தகங்கள் தீர்ந்து வீடுபெறலாம்.

வைத்தநாள்வரை எல்லை குறுகிச்சென்று - 10

ஸர்வேச்வரன் இச்சேதனனுக்கு சரீரத்தைக் கொடுத்திருப்பது நரகத்தைக் கொடுக்கும் சப்தாதிவிஷயங்களைத் தேடிப் போவதற்காக அல்ல திருமலைக்குப் போவதற்காக சரீரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான். “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும்” என்பது “ஸ்ருஷ்டஸ் த்வம் வந வாஸாய” என்று ஸுமித்ராதேவீ இளைய பெருமானைச் சொன்னாப்போல் இருக்கிறது. வனவாஸத்தில் ஸ்ரீராமனுக்குத் துணையாயிருப்பதற்காகத் தான் உன்னைப்பெற்றது என்றாள். திருமலைக்குப் போவதற்காகத்தான் நமக்கு சரீரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான் என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம். திருமலைக்குப் போவதற்காக ஈச்வரன் கொடுத்து ஆயுளின் எல்லையான நாள் குறுகி, திருமலைக்குப் போகவேண்டும் என்று சிரத்தை இருக்க கரண பாடவமில்லையே உடம்பு தளர்ந்துவிட்டதே! என்செய்வது என்கிற தசை வருவதற்குமுன்பு மலர்ந்த படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்ட ஸ்ரீநிவாஸன், நெருங்கியிருக்கிற சோலைகளையுடைய அழகாகப்பூக்கள் புஷ்பித்திருக்கிற விசாலமான திருமலையின் தாழ்வரையை அடையுங்கள். போய்ச்சேருங்கள் என்றபடி.

தாள்பரப்பி மண்தாவிய வீசனை - 11

உயர்ந்த மலர்ந்த புஷ்பத்தை தரையில் பரப்பிப்பிளாப் போலே திருவடியைப் பூமியிலே பரப்பி பூமியை அளந்த திருவேங்கடமுடையானைப் பாடிய பாடல் இவை. உலகை அடையத்திருவடியின் கீழ் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக திருமலையில் எம்பெருமான் நிற்பதால் வாமனனாக அநுபவித்தார். நீண்ட விசாலமான சோலைகளையுடைய குருகூர்ச்சடகோபன் பாடியது. கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே ஒப்பில்லாத ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வல்லவர் கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்று உலகம்புகழும் படி வாழ்வார், என்று பலசுருதி சொல்லப்பட்டது. இத்திருவாய் மொழியில் தாம் நினைத்தபடியே ஸேவ்யனாய், திருமலையில் அர்ச்சையாய் நிற்கிறான் என்கிற குணம் பேசப்பட்டது. “ஸ்வேச்சாலேவ்யாக்ருதி:”

1. திருமலையில் நிற்பதால் நிரதிசய பிரகாசத்துடனிருப்பவன்

2. காளமேகம் போல் ச்ரமத்தைப் போக்கும் திருமேனியையுடையவன்
3. திருக்கண் மலர்களே ஆபரணமாகவுள்ளவன்
4. நீசர்களுடன் சேர்வதால் அதி தேஜஸ்வியாயிருப்பவன்
5. ஸர்வலோகங்களாலும் தொழப்படுபவன்
6. தன்னை வணங்கினவர் களைச் சுத்தமாக்குகிறவன்
7. மோக்ஷம் தரவல்ல ஸ்தானத்தையுடையவன்
8. ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகிற ஸ்தானத்தையுடையவன்
9. ஜராமரணத்திவ்யாதிகளைப் போக்குகிறவன்.
10. எய்த்தினைப்பதற்கு முன்பு செல்ல வேண்டும் படியான திருமலையில் நிற்பவன்.

ஆக 10 குணங்கள் இத்திருவாய் மொழியில் பேசப்பட்டன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
 வேதாந்த ஸ்ரீராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 ஸ்ரீபகவத் விஷயஸாரம் மூன்றாம் பத்தில் மூன்றாம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

3-ஆம் பத்து — நான்காம் திருவாய்மொழி

புகழுநல் லொருவ னென்கோ பொருவில் சீர்ப்பூமியென்கோ
திகழுந்தண் பரவை யென்கோ தீயென்கோ வாயுவென்கோ
நிகழுமாகாச மென்கோ நீள்கடரிரண்டு மென்கோ
இகழ்விலிவ் வனைத்து மென்கோ கண்ணனைக் கூவுமாறே. (1)

இப்படி திருவேங்கடமுடையானை அநுபவிக்க வாருங்கோள் என்று நம்திருவுள்ளத்தையும் சீர்வைஷ்ணவர்களையும் அழைத்து அவனை அநுபவிப்பதில் ப்ரவிருத்தித்தார். நடுவே திருமலையின் போக்யதையை அநுபவித்தார். பிறகு ஸர்வேச்வரன் தன்னை அநுபவிக்கைக்காக தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டினார். காட்டவே ஆழ்வார் ஈச்வரன் ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் ஆத்மாவாயிருப்பதையும் எல்லாப் பொருள்களிலும் அவன் இருந்தாலும் அவைகளுடைய தோஷம் தட்டாதவனாயிருப்பதையும் அவனுடைய திவ்யரூபம், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள், தேவிமார்கள், பரிஜனங்கள் இவர்களோடு கூடி இருப்பதையும் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.

ஈச்வரன் இவருக்கு ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதைக் காட்டிக் கொடுத்தார். இவரும் ஆசைப்படுவரேதவிர அடிமை செய்ய மாட்டார். அவனும் அடிமைகொள்ளமாட்டான். இவரும் அவனுடைய குணங்களை நினைத்து மனம்நெகிழ்ந்து “காலாமும் நெஞ்சு அழியும் கண்குழலும்” என்றபடி அடிமைசெய்ய அசக்தர். ஈச்வரனும் இவருடைய வாசகம் செய்மலைகளையே எல்லாகைங்கர்யமும் செய்ததாக நினைப்பர். இவருக்கு அவனுடைய ஸ்வரூபம் குணம் விபூதி எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்கும். மாணிக்கம், வயிரம், பவளம், முத்து, எல்லாவற்றையும் ஒரு ஆரத்திலே சேர்த்து அநுபவிப்பாரைப்போலே இவைகளெல்லாவற்றையும் அவனிடத்தில் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். அவனுடைய குணங்கள் விபூதி எல்லாம் உத்தேச்யம். அவன் விபூதி நித்ய விபூதி - லீலாவிபூதி என்கிற இரண்டும். இந்த விபூதி கூட ஞானம்பிறந்து ஸ்வாமிக்கு சேஷம் என்று காண்புக்கால் அநுகூலமாகவே இருக்கும். பித்தமுள்ளவனுக்குப் பால் கசக்கும். பித்தம் கழிந்தால் பால் தித்திக்கும். ஸம்ஸாரதசையில் கர்மாவினால் வஸ்துக்கள் ப்ரதி கூலமாயும் அல்பாநுகூலமாயும் தோன்றும். கர்மம் கழிந்தால் எல்லாம் போக்யம். மோக்ஷத்தை அடைந்தவன் எல்லாவற்றையும் போக்யமாகவே அநுபவிக்கிறான். பகவத்ஞானம்

அநுபவபர்யந்தமாக வந்தால் எல்லா வஸ்துக்களும் போக்யமாகவே இருக்கும். ஈச்வரன் அறிவுள்ளவஸ்து அறிவில்லாதவஸ்து எல்லாவற்றிலும் உள்ளே இருந்து நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறான். எந்தவஸ்துக்களும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாக, சரீரமாகவே இருக்கும். அவன் உள்ளே இல்லாத பதார்த்தங்களே உலகில் கிடையாது. ஆகையால் எந்த சப்தத்தைச் சொன்னாலும் அவனையே சொல்லுகிறது. எல்லாசப்தங்களும் அவ்விச்வரனையே சொல்லுகின்றன. அவன் ஸொத்தான எந்த பதார்த்தங்களின் பேரைச் சொன்னாலும் நாராயணன்கோவிந்தன் முதலிய சப்தங்கள் போல் எல்லாம் அவனுக்குப் பெயராகவே இருக்கும். ஆதலால் ஸர்வ சப்த வாச்யன் என்று அவனைச் சொல்லுகிறார்கள். அவனும் “வேதைச் ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறான். இந்தப் பெருமை அவன் ஒருவனுக்குத்தான் உண்டு. பஞ்சபூதங்கள்-பஞ்சபூதங்களால் ஆக்கிய பொருள்கள், அவனுக்கே அஸாதாரணமான திருமேனி, ரத்னங்கள், ரஸ முள்ள வஸ்துக்கள், காநாதி சப்தங்கள், மோக்ஷம் முதலிய புருஷார்த்தங்கள், ப்ரஹ்மருத்ரர் முதலிய தேவர்கள், ப்ரகிருதி, புருஷர்கள் எல்லாம் அவனுடைய விபூதி (ஸொத்து) எல்லாம் அவனுக்கு சரீரம். சரீரங்களான அவைகளில் ஆத்மாவாக வ்யாபித்திருக்கிறான். ஆனால் அவைகளுக்குள்ள தோஷங்கள் சிறிதும் இவ்விடத்தில் ஒட்டாது. ஆகையால் எல்லாப் பொருள்களும் அவனுக்கு விபூதியாய் சரீரமாயிருப்பதாலும் சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் உள்ளே இருக்கிற சரீரியை (ஆத்மாவை)ச் சொல்லுகிறபடியாலும் எல்லா சப்தங்களுக்கும் அவனையே சொல்லுகின்றன. ஆதலால் எல்லாசப்தங்களும் அவனைச் சொல்லி வாசிகைகங்கர்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

புகழு நல்லொருவன் என்கோ:

வேதங்கள் ஸ்ம்ருதிகள் இதிஹாஸங்கள் இவைகளால் புகழப்பட்ட நல்லதொரு அத்விதீய புருஷன் என்று சொல்லுவேனோ. அல்லது எல்லா ராலும் புகழப்பட்டவொருவன் என்பேனோ? “பொருவில் சீர் பூமி என்கோ! ஒப்பில்லாத பொறுமைக் குணத்தையுடைய பூமி என்று சொல்லுவேனோ! காரணமாயிருப்பதால் உண்டான பிரகாசத்தையும் குளிர்ச்சியையுமுடைய ஜல தத்வம் என்று சொல்லுவேனோ! அதற்கும் காரணமான அக்றி, அதற்கும் காரணமான வாயு வென்பேனோ முதலில் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டு பூமிமுதல் நான்கு தத்துவங்கள் அழிந்தபிறகும் இருக்கும் ஆகாசம் என்பேனோ! நீண்ட ஒளியையுடைய சந்திர ஸூர்யர்கள் என்பேனோ! அல்லது ஒன்றும் விடாமல் எல்லாம் என்று சொல்லுவேனோ கண்ணனைக் கூப்பிடுவது. கண்ணு என்பதோடு பூமி என்பதோடு வாசியில்லை. எல்லாவஸ்துக்களிலும் அவன் உள்ளே ஆத்மாவா யிருப்பதால் எல்லாம் அவனைச் சொல்லும். மாந்தோப்பில் பெரும் காற்றில் மாம்பழங்

கள் உதிர்ந்து விழுந்தால் இதைப்பொறுக்குவேனோ அதைப் பொறுக்கு வேனோ என்று தடுமாறுவது போல ஆழ்வார் எதைச்சொல்லிக் கூப்பிடு வது என்றார்.

கூவுமாறு அறியமாட்டேன் - 2

பாவு சீர் கண்ணன் எம்மான் என்பங்கயக்கண்ணனை-பரந்த குணங் களையுடைய கிருஷ்ணனாயும் எனக்கு ஸ்வாமியாயுமிருக்கிற தாமரைக் கண்ணனை. குன்றங்கள் அனைத்தும் என்கோ, பூமியின் கார்யமான பூமிக்கு தாரகமாயுமிருக்கிற மலைகள் என்று சொல்லுகேனோ-வடிவழகாலும் குளிர்த்தியாலும் எல்லாராலும் விரும்பப்படும் ஜலகார்யமான மேகம் என்பேனோ! அக்னியின் கார்யமான ப்ரகாசிக்கிற நக்ஷத்திரம் என்பேனோ! வாயுவின் கார்யமான நாக்கினால் இயற்றப்பட்ட அறுபத்தினான்கு கலைகள் என்பேனோ! ஞாநத்துக்குக் காரணமான சப்தம் என்று சொல்லுகேனோ பக்தி பாரவச் யத்தாலும் அளவிடமுடியாமையாலும் பாசுரமிட்டுச் சொல்ல மாட்டேன். என்கிறார்.

பங்கயக்கண்ணன் என்கோ - 3

தனக்கே அஸாதாரணமான திருமேனியை அநுபவிக்கிறார். பிரபஞ் சமே அவனுக்கு சரீரமாயிருக்கும். அதைத்தவிர ஒரு விலக்ஷணமான திருமேனி யுண்டு. அதையும் அநுபவிக்கிறார். பங்கயக்கண்ணன் என் பேனோ-கிட்டினாரைக்கடாக்கிக்கும் கண். பவளம் போன்ற சிவந்த திருப் பவங்களையுடையவன் என்பேனோ' கண்ணழகில் ஈடுபட்டால் ஆதரவோடு ஸ்மிதம் பண்ணும் திருப்பவளங்கள். அழகான காந்தியையுடைய திருவடி களையுடையவன் என்று சொல்லுவேனோ' கண்ணழகிலும் மந்தஸ்மிதத் திலும் தோற்றார் விழும் திருவடிகள். அவனடியில் விழுந்தார் அநுபவிக் கும் அஞ்சன வண்ணன் என்பேனோ. மைபோன்ற நிறமுடைய திருமேனி. அழகான கிரணங்களையுடைய கிரீடத்தைத் தரித்தவன் என்பேனோ-ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஈசுவரன் என்பதைக் காட்டும் கிரீடம். திருவையும் (லக்ஷ்மியையும்) ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறுவையுமுடைய மார்பையுடையவன் என்பேனோ சங்கு சக்கரத்தன் என்கோ! இந்த சேர்த்திக்கு என் வரு கிறதோ என்று அஞ்சவேண்டாதபடி சங்குசக்ரங்களைத் தரித்தவன் என்று சொல்லுகேனோ. சாதி மாணிக்கத்தை-தோஷமில்லாத ஆகரத்தில் பிறந்த மாணிக்கரத்னம் போன்ற ஹேயப்ரத்யநீகனை. ப்ரகாரங்கள் அனே கங்களாகையாலே இன்னதென்று நிர்ந்தாரணம் பண்ணமாட்டேன்.

“ஆதுமில் காலத்து எந்தைஆ அச்யுதன் அமலனை” ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை அடைவதற்கு முதல் ஒன்று மில்லாத காலத்தில். தான் தந்தை என்று எனக்கு அறிவித்து பின்பு என்னை நமுவ விடாதே ரக்ஷித்து, இதற்கு என்னிடம் ஒரு பிரயோஜனத்தை எதிர்பாராத குற்ற மற்றவனை. அல்லது ஆதுமில் காலத்து ஒரு பொருளும் இல்லாத பிரளய காலத்திலே எல்லாம் அழிந்து ஸத் என்கிற அவஸ்தையை அடைந்திருக்கிற ஸமயத்தில், ஸ்வாமித்வம் என்கிற உறவினாலே உருவம் பெயர் இல்லாத இவைகளைத் தன்னிடத்தில் ஏறிட்டுக்கொண்டு இவற்றைத் தரித்து, தான் என்று சொல்லலாம்படி தன்னுள் கலந்த ஸமயத்திலும் இவற்றின் தோஷம் தன்னிடம் தட்டாதபடி இருக்கிற அமலனை. சாதிமாணிக்கமென்கோ-சுரங்கத்தில் உண்டான நல்ல ஜாதி மாணிக்கம் என்பேனோ’ நல்ல மாற்றுள்ள பொன் என்பேனோ. குளிர்த்தியையுடைய முத்து என்பேனோ. ஆகரத்திலே பிறந்த நல்ல வயிரம் என்பேனோ’ விச்சேதமில்லாத ப்ரகாசம் என்பேனோ ஆதியம் சோதி என்கோ-ஆதியான அழகான ஜோதிர்மய விக்ரஹன் என்பேனோ! ஆதியம்புருடன் என்கோ ஆதிஸுந்தரபுருஷன் என்பேனோ. திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நம்பூர்வாசார்யர்களில் ஒருவரிடம் ஒருவன் எனக்கு எம்பெருமானை நினைப்பதற்கு ஒரு உபாயம்சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டானும். அதற்கு அவர் உனக்குச்சொல்கிறேன் முதலில் நீ எனக்கு அவனை மறப்பதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்லு என்றாராம். அதற்குக் கருத்து என்னவென்றால் உலகில் எந்த பதார்த்தங்கள் தோன்றினாலும் அவ்விச்வரனை முன்னிட்டுக் கொண்டு தான் தோன்றும். அந்த பதார்த்தங்களுக்கு அவனில்லாவிடில் உருவமுமில்லை. பெயரும் இல்லை. ஜாதி குணங்கள் எப்படி த்ரவ்யத்தை விட்டுப்பிரிந்திருக்காதோ? அதே மாதிரி எல்லா த்ரவ்யங்களும் (அறிவுள்ளவையோ! அறிவில்லாதவைகளோ) அவனை விட்டுப் பிரிந்து இருக்காது. ஆகையால் எல்லாபதார்த்தங்களோடும் விசிஷ்டமாகத் தான் (சேர்ந்துதான்) இருப்பன். சேதன அசேதனபதார்த்தங்களோடு சேர்ந்து இருப்பன். ஈச்வரன் விசேஷ்யம், மற்ற பதார்த்தங்கள் விசேஷணங்கள். நமக்குப்பார்க்கிறபோது விசேஷணம் தான் தெரிகிறது. ஆசார்யாளுக்கு விசேஷ்யம் தான் தெரியும். விசேஷணங்கள் விசேஷ்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு தெரியும். இது, வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினவர்களுக்கு நன்கு புலப்படும். “வேதாந்தச்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே” என்று சொல்லப்பட்டதிறே. உலகில் எல்லாப் பதார்த்தங்களும் அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிருந்தாலும் சில உயர்ந்த பதார்த்தங்களையிட்டுச் சொல்லுகிறேன் என்றார் கீதையில். ஆகையால் எந்த வஸ்துக்களைப் பார்த்தாலும் பகவானை முன்னிட்டுப்பார்க்கவேணும். ஆதலால் அவனை நினைப்பதற்கு உபாயம் சொல்லவேண்டாம். மறப்பதற்குத்தான் உபாயம் தேடவேண்டும் என்றபடி. உஜ்வலமான சிலபதார்த்தங்களை அவன் விபூதியாகப் பேசினார்.

அச்சுதன் அமலன் என்கோ - 5

நித்யவிபூதியோடு இருப்பவன் என்பனோ-ஹேயப்ரத்யநீகன் என்பனோ? தன்னை ஆச்ரயித்து தன்னிடத்தில் பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களுடைய வினைகளைப் போக்கி ஆசைப்படக்கூடிய ச்லாக்கியமான தித்திப்பான மருந்து என்பனோ; பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்ற திருப்பாற் கடலில் உண்டான அம்ருத மென்பனோ, “மாமருந்து” மேற்காற்றிலே காட்ட, நோய் தீருமாப்போலே அபத்யத்தையும் பொறுக்குமதாய். ஏகமூலிகையாய் ஒரு தடவை சாப்பிட்டால் போதுமான மருந்து. அம்ருதத்தின் ருசியுடைய கரும்புக்கட்டி என்பனோ ஆறுரஸத்தோடு கூடின (கைப்பு-புளிப்பு-கார்ப்பு-தித்திப்பு துவர்ப்பு-உவர்ப்பு என்கிற ரஸத்தோடு கூடின-ப்ரஸாதம் என்பனோ சுவையையுடைய நெய் என்பனோ, சுவையையுடைய தேன் என்பனோ? நல்ல பக்வமானபழம் என்பனோ-பால் என்று சொல்லுவேனோ?

பால் என்கோ நான்கு வேதப்பயன் என்கோ - 6

வானவர் ஆதியை - பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் காரணமான ஸர்வேச்வரனை பால் என்பனோ? பிரமாணங்களுக்கு உயர்ந்ததான நான்கு வேதமாகிற பிரயோஜனம் என்பனோ. முன்பாகம் அவ்வீச்வரனுடைய ஆராதனத்தையும் பின்பாகம் அவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணதிகளையும் சொல்லுகையால் வேதத்தில் பிரயோஜனமில்லாத பாகம் இல்லை. வைதிகஸமயத்தைச் சொல்லுகிற இதிஹாஸ புராணங்கள் என்றுசொல்லுவேனோ? கேட்டாரை மடங்கச்செய்யும் இசை (ஸங்கீதம்) என்பனோ? கீழ்ச் சொன்னவற்றைக்காட்டிலும் உயர்ந்த பதார்த்தம் என்பனோ? வினையில் மிக்கபயன் என்கோ-சிறியதோர் சரணுகதியாகிற உபாயத்தைச் செய்து வரும் அழிவில்லாத புநராவ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷம் என்கிற பயன் என்பனோ? கண்ணன் என்கோ நான் இருக்க பயமேன் அழாதே என்று சொன்னவன் என்று சொல்லுவேனோ. மால் என்கோ-ஆச்ரிதர்களிடத்தில் அன்புள்ளவன் என்பனோ. மாயன் என்கோ-தூத்யம், ஸாரத்யம் முதலிய கார்யங்களைச் செய்பவன் என்று சொல்லுவேனோ எத்தைச் சொல்லுவேன் என்கிறார்.

வானவராதி என்கோ வானவர் தெய்வம் என்கோ - 7

ஒளி மணிவண்ணனையே-சிலாக்யமான ஒளியையுடைய மணிபோன்ற திருநிறமுடைய திருமேனியை உடையவனை வானவராதிஎன்கோ. நித்யஸூரி களுக்குத்தாரகன் என்று சொல்லுவேனோ-நித்யஸூரிகளுக்கு ஆராத்யனான

தெய்வம் என்று சொல்லுவேனோ? வானவர் போகம் என்கோ-நித்யஸூரி களுக்கு தாரகம், போஷகம், போக்யம் என்று சொல்லுவேனோ? நித்ய ஸூரிகளுக்கு கீழே சொல்லப்படாத ஸர்வவித பந்து என்று சொல்லுவேனோ? அழிவில்லாத ஸம்பத்து என்பேனோ-கீழே தள்ளாத கல்பம் முடியும் வரையிலிருக்கும் ஸ்வர்கம் என்பேனோ? ஆத்மாநுபவ மாத்திர மாகிற ஊனமில்லாத பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷம் என்பேனோ, எங்ஙனே சொன்னால் பூர்ணமாகச் சொன்னதாகுமோ?

ஒளிமணி வண்ணன் என்கோ - 8

“துளி மகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்து” காப்பாற்றுவதையே ஆதரித்து உலகங்களை எல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்து அவர்கள் தோத்திரம் செய்யும்படி நின்ற, தேனையுடைய புஷ்பங்களைக்கொண்ட திருத்துழாய்மாலையை உடையவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய் எனக்கு ஸுலபனுமாய் ஆச்சரிய சேஷ்டி தங்களையுடையனுமானவனை ஒளி மணிவண்ணன் என்கோ? ஒளியுள்ள மணி போன்ற நிறமுள்ளவன் என்று சொல்லுவேனோ? நீ ஜகத்துக்கு ப்ரதானன் அவிவேகிகள் துதித்தால் தான் ஈசுவரன் என்று பிரமித்து நிற்கும் குளிர்ந்தசந்திரனை சிரஸ்ஸில் வஹிக்கும் ஐடாவானான சிவன் என்பேனோ? அவனுக்குப் பிதாவான நான்முகத் தெய்வம் என்பேனோ?, சிவனுக்கும் பிரமனுக்கும் அந்தர்யாமி என்பேனோ?

கண்ணனை மாயன் தன்னை - 9

ஆச்ரித ஸுலபனை, ஆச்சரிய சேஷ்டிதனை, கூஉத்ரபலத்தைக் கேட்கிறார்கள் என்னோதே உடம்பு நோவக்கடல் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வாமியை, அநந்யப்ரயோஜனராய் சரணாகதி பண்ணினவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் நழுவவிடாதவனை, ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு முடிவு இல்லாதவனை, நாச்சிமாராலும் எழுப்பமுடியாதபடி அனந்தன் மேல் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை-பிரபஞ்சத்தை ப்ரளயத்தில் உண்டு, பிறகு உமிழ்ந்த மாலை. எண்ணுமாறு அறியமாட்டேன். இவன் பெருமைக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப் போகாது. யாவையும் யவரும் தானே எல்லா அசேதனங்களும் எல்லா சேதனங்களும் தானே என்று சொல்லும்படி அவற்றுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பவன் என்று ஸமுதாயமாகச் சொல்லலாம்.

யாவையும் யவரும் தானாய் - 10

அசேதனபதார்த்தங்களும் (அறிவில்லாத பொருள்களும்) அறிவுள்ள ஜீவாத்மாக்களும், தான் என்று சொல்லும்படி அவைகளுக்கு அந்தராத் மாவானவன், அவரவர்சமயம்தோறும் தோய்விலன், அந்த அறிவில்லாப் பொருள்களுக்குள்ள பரிணாமத்தை அடைவது அழிவது முதலிய ஸ்பாவங்

களும் அறிவுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள ஸுகதுக்கங்களும் தன்னிடத்தில் ஸம்பந்தப்படாமலிருப்பவன். புலனைந்துக்கும் சொலப்பட்டான். கண்காது முதலிய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகச் சொலப்பட்டான். இந்திரியங்களால் அறிய முடியாதவன் என்கை. உணர்வில் பூர்த்தி ஞானஸ்வரூபன் “ஆவிசேர் உயிரினுள்ளால் ஆதுமோர் பற்றில்லாதபாவனை அதனைக் கூடில்” சரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற ஆத்மாவில் சரீரத்திலுள்ள தோஷங்கள் ஒட்டாது (ஸம்பந்தப்படாது) என்கிற ஞானம் ஆத்மாவிடத்தில் வருமாகில். “அவனையும் கூடலாமே” அறிவுள்ள பொருள்கள் அறிவில்லாப் பொருள்கள் இவைகளிலுள்ள தோஷங்கள் எம்பெருமானிடத்தில் ஸம்பந்தப்படாது. உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் இருந்தாலும் அப்பொருள்களிலுள்ள தோஷங்கள் ஈச்வரனிடத்தில் தட்டாது என்கிற விஷயம் தெரிந்துகொள்வது அவசியம் ஆனபடியால் எம்பெருமானார் இப்படி அர்த்தம் அருளிச்செய்வர். இப்பாட்டில் பக்தியுடையார்க்கு அவனைக்கூடலாம். இதரவிஷயங்களில் ஸங்கத்தை விட்டவர்களுக்கு அவனை அடையலாம். அந்திமஸ்மருதி வந்தால் அவ்வீசனைச் சேரலாம் என்று அர்த்தம் சொல்வார்களுமுண்டு.

கூடிவண்டறையும் தண்தார் - 11

வண்டுகள் கூட்டமாக இழிந்து மதுபானம் பண்ணி சப்திக்கிற சீதளமான திருத்துழாய் மாலையை உடையவன். மேகம்போன்ற திருமேனி நிறமுள்ளவன். அப்படி போக்யனாவனைக் கவி பாடிற்று. நாலுபக்கங்களிலும் புஷ்பித்திருக்கிற சோலைகளையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான உதாரரானசடகோபன் பாடியது. புஷ்பம்பரிமளத்தோடு மலருமாப்போல் இசையோடு கூடின ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள் இடைவிடாத கைங்கர்யத்தைப் பெற்று, நித்யஸூரிகள் சூழ்ந்துகொண்டு ஆதரிக்கும்படி ஆவர். லீலாவிபூதியைப் பகவதாத்மகமாகத் தாங்கள் பார்ப்பதால் இங்கே இவ்வநுஸந்தானமுள்ளவர்கள் வந்தால் அவர்கள் ஆதரிப்பார்கள். இப்பதிகத்தில் பகவான் ஜகத்சரீரகன் என்று பேசப்பட்டான்

1. பஞ்சபூதங்களோடு சேர்ந்திருந்து அவைகளுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பவன்
2. பஞ்சபூதங்களால் உண்டுபண்ணுகிற மலைகள் மேகங்கள் முதலியவைகளோடு கூடினவன்.
3. நிரதிசய ஸௌந்தர்யமுள்ள திருமேனியுள்ளவன்.
4. மாணிக்கம் வஜ்ரம், முத்து முதலிய பதார்த்தங்களோடு கூடினவன்.
5. பத்யங்களான அம்ருதம் வெல்லம் முதலிய ஷட்ரஸோபேதத்ரவ்யங்களிலிருப்பவன்.

6. ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணம், கீதம் முதலியவைகளோடு கூடினவன்.
 7. எல்லா புருஷார்த்தங்களோடும் கூடினவன்.
 8. பிரமன் சிவன் இவர்களோடு கூடினவன்.
 9. அறிவுள்ள பொருள் அறிவில்லாப்பொருள் இவைகளில் இருப்பவன்.
 10. பதார்த்தங்களிலுள்ள தோஷங்கள் தட்டாதவன்.
- ஆக பத்துகுணங்கள் சொல்லப்பட்டன.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் நான்காம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

3-ம் பத்து — ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மொய்ம் மாம்பூம் பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற
கைம்மாவுக் கருள்செய்த கார்முகில் போல்வண்ணன் கண்ணன்
எம்மாணச் சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும் பறந்துந்துள்ளாதார்
தம்மாற் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள்ளீரே. (1)

கீழே எம்பெருமானே அநுபவித்து, அதனால் வந்த ப்ரீதியாலே ஸந்தோஷப்பட்டார். இப்படிப்பட்ட அநுபவமில்லாதாரை நிந்தித்து இவ்வநுபவம் உடையவர்களைக் கொண்டாடுகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் இவ்வாழ்வாருக்கு வரும் சோகமும் ஸந்தோஷமும் நமக்கு நிலமல்ல. நமக்கு, கண்டார்க்கு மறைக்க வேண்டியதாயும், சாஸ்திரங்கள் செய்யக் கூடாது என்று நிஷேதிக்கிறவைகளாயும், கிடைக்காதவைகளாயும், கிடைத்தாலும் நிலையில்லாதவைகளாயும் முடிவில் நரகத்தைக் கொடுத்து துக்கத்தை விளைவிப்பதாயுமிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்கள் கிடைத்தால் ஸந்தோஷமும் கிடைக்காவிடில் துக்கமும் இருக்கும். ஆழ்வார்படி வேறு இவருக்கு பகவதநுபவம் வந்தால் ஸந்தோஷமும் அது கிடைக்காவிடில் துக்கமுமாய் நடக்கும். துக்கம் ஸந்தோஷம் கூடாது என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதல்ல. இவருக்கு நடையாடுவது. காமம் கூடாது என்று சொல்லியிருந்தாலும் பகவத் காமம் வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் விதிக்கின்றன. “நிதித்யாஸிதவ்ய” என்று விதித்தது ச்ருதி. முக்தர்களும் நித்யர்களும் பகவதநுபவத்தால் அஹமந்நமஹமந்நம் என்று ஸந்தோஷிப்பார்கள். நாரதாதிரிஷிகளும் பகவத் ஸந்நிதியில் வந்தால் ஆடுகிறார்கள் பாடுகிறார்கள். விரக்தர்களில் சிறந்தவரான திருவடியும் (ஹனுமான்) ஸீதையைக் கண்டு வந்த ஸந்தோஷத்தால் வானர முதலிகளை மதுவனத்தை அழித்து புஜியுங்கோள், “அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபத்திந:” காவற்காரர்களை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் என்றார் மஹாராஜருக்கு இவ்விஷயம் தெரிந்தவுடன் நைஷாமக்ருதக்ருத்யாநாம் ஈத்ருச: ஸ்யாத் உபக்ரம: “போனகார்யம் ஆனதால் இக்கார்யம் செய்கிறார்கள் இல்லாவிடில் செய்யமாட்டார்கள் என்றான். ஆகவே இவ்வாழ்வார் பகவதநுபவத்தாலே ஸந்தோஷித்து பகவதநுபவம் பண்ணுபவர்களைக் கொண்டாடியும் அது இல்லாதாரை நிந்திப்பதும் சாஸ்திரஸித்தமான விஷயமே! பகவத்கீதையில் தைவாஸூர விபாகம் சொல்லுகிறவிடத்தில் இவ்வர்த்தம் காணலாம். பெரியாழ்வாரும் “நாவகாரியம்” என்கிற பதி

கத்தில் இவ்வநுபவத்தைக் காட்டுகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் அறிவில் லாதாரையும் அறிவுபடைத்தும் சப்தரூபரஸ கந்தாதி விஷயங்களில் ஈடு பட்டிருப்பவர்களையும், பெருமானையே க்ஷுத்ர பலங்களுக்காக ஆச்ரயிப் பாரையும் தாமஸதேவதைகளை ஆச்ரயிப்பாரையும் அவஸ்துக்கள் என்று நிந்திக்கிறார். பகவதநுபவம் பண்ணி அதனால் பரவசராயிருப்பார்க்கு நான் அடிமை என்று அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார். மொய்ம்மாம்பூம் பொழில் பொய்கை'' நெருக்கமாய் புஷ்பித்திருக்கிற பெரிய மரங்கள் குழந்திருக்கும் தடாகம். நெடுநாள் பூவார்கழல்களில் பூவிட வேண்டித் தேடிவிடாய்த்த ஆனைக்கு பொழிலைப் பார்த்து விடாய் தீர்ந்தது. பொய்கை முதலை-தன் நிலமான நீரிலே வாழும் முதலையின் கையிலே அகப்பட்டது. ஸிஹ்மத்தினுடையவோ, புலியினுடையவோ கையில் ஆனை அகப்பட்டில்லை. ஒரு நீர்ப்புழுவின் கையில் அகப்பட்டது. முதலை நீரிலே இழுக்க யானை கரையிலே இழுக்க ஆயிரம் வருஷம் கழிந்தது யானை ஒன் றும் செய்ய முடியாமல் நின்றது. உடம்பு முழுவதும் நீரில் மூழ்கி விட்டது. உயரே தூக்கின துதிக்கைதான் தெரிந்தது. அதற்கு அருள் செய்து அதன் கையிலிருந்த பூவை திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொண்டான். கார் முகில் போல் வண்ணன். ஆனையின் புண்ணை ஆற்றுவதற்குத் தன் திருமேனிதான் விசல்யகரணீ ஸந்தானகரணீ என்கிற மூலிகை. அவன் வந்த போதே ஆனையின் சிறை போயிற்று. ஒரு மிருகத்திற்கு உதவும்படி என்று ஆழங் கால்பட்டார். அந்த குணத்தை வாயாலே பேசி பிரீதியினால்பாடி, இருந்த விடத்திலே இருக்கமாட்டாதே எழுந்திருந்து தரையில் கால்பாவாதே நர்த்தனம் பண்ணுதவர்களால் என்ன ப்ரயோஜனம். அவர்களால் இஹ லோகத்திற்கும் பரலோகத்திற்கும் என்ன ப்ரயோஜனம். அவர்களுக்கும் ப்ரயோஜனமில்லை. பிறருக்கும் ப்ரயோசனமில்லை. நாலுஸமுத்ரங்களால் குழப்பட்ட பூமியிலுள்ள நீங்களே சொல்லுங்கள். இப்பூமியில் தெரிந்த வர்களோ தெரியாதவர்களோ நீங்கள் சொல்லுங்கள். இது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம்தானே. இப்பூமியில் பிறந்தது பகவதநுபவத்துக்காக வன்றோ.

தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரை - 2

ஸம்ஸாரிகளுடைய விரோதிகளைப் போக்கும் நீர்மையில் அகப்படா தார் கேவலம் மஹாபாபம் அநுபவிக்கப் பிறந்தவர்கள் என்கிறார். அஸு ரர்கள் கடல்குழந்த மண்ணுலகில் உண்டு உடுத்துத் திரிபவர்களை ஹிம் ஸித்து தங்களுக்கு ஆஹாரமாக பக்ஷிக்கிறார்கள். பூமியிலுள்ளாரை எதற் காக ஹிம்ஸிக்கிறார்கள் என்றால் தாங்கள் இருக்கும் தேசத்திலே இருப்பது தான் காரணம். பகவான் தானிருக்கும் தேசத்தில் இருப்பது மாத்திரத் தைக் கொண்டு ரக்ஷிப்பான். “தே வயம் பவதா ரக்ஷயா: பவத்விஷய வாஸிந:” என்றபடி. இவர்கள் நேர் விரோதமான செயலுள்ளவர்கள். அவர்களை ஹிம்ஸிப்பதற்காகவே காலில் வீரக்கழல் அணிந்திருக்கிறார்கள்.

ஸர்வேச்வரன் “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்று ரக்ஷிப்பதற்கு தீக்ஷை பண்ணிக் கொண்டிருப்பன். அஸுரர்கள் ஸம்ஸாரிகளை ஹிம்னிப்பதற்கே தீக்ஷை பெற்றிருப்பார்கள். அப்படி க்ரௌர்யத்திலே நிற்கும் அஸுரர்களுக்கு “தீங்கு இழைக்குந் திருமலை” தீமை செய்யும் திருமலை, அஸுரர்களை எப்படி முடிப்பது என்று பிராட்டியும் அவனுமாகச் சிந்தித்து அவன் ஸம் ஹாரம் செய்வான். அப்பெருமானை பண்கள் தலைமை பெறும்படி பாடி (மேல்காலத்திலேபாடி) அல்லது தலையான பண்ணிலே பாடி (சிறந்தராகத் திலே பாடி) அல்லது ஒரு பண்ணில் எல்லாப் பண்களும் காட்டும்படி பாடி ஆகாசத்திலே கிளம்பி நர்த்தனம் செய்து இது கார்யமாகத் திரியாதவர்கள். “வல்வினை மோத மலைந்து மண்கொள் உலகில் பிறப்பார்” மஹாபாபங்கள் அதிகமாக மோத (இவர்களைத் தள்ளும்படி) இப்பூமியில் பிறப்பார். பாப பலங்களான துக்கங்களை அநுபவிக்கவே பிறப்பார்கள்.

மலையையெடுத்துக் கல்மாரி காத்து - 3

இந்திரனுக்கு இடவேண்டிய உணவை மலைக்கு இட்டான். அதனால் கோபம் கொண்ட இந்திரன் பசிக்கோபத்தாலேயும் கல்மாரி பெய்தான் நம்மாலே வந்தது என்று மலையைத் தூக்கி ரக்ஷித்தான். இந்திரன் திரு வாய்ப் பாடியை அழிக்க மழையை ஏவினான். அவனைக் கண்ணன் ஸம் ஹாரம் செய்யலாம். ஆயினும் அவனும் அநுகூலன். ஏதோ ஒரு சமயம் கோபத்தால் செய்தான் என்று அஸுரர்களைப் போல் ஸம்ஹரிக்காமல் மலையை எடுத்துக் காத்தான். அவன் கல்மாரி பெய்ததால் கல்லெடுத்துக் காத்தான். நீர்மழை பெய்தால் கடலை எடுத்துக் காப்பான். பசுக்களை விநாசத்திலிருந்து தப்பும்படி செய்தான். பசுக்களின் நாசத்தை நிவ்ருத்தி செய்தான். அவனைச் சொல்லிச் சொல்லி, “பத்த: பரிகரஸ் தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரி:ரித்யக்ஷரத்வயம். ஹரி: என்கிற இரண்டு எழுத்துக்களைச் சொன்னால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம் செய்தாய் விட்டது” ஆசையால் ஒரு தடவை சொன்னாலே போதும். ஆகையால் சொல்லுவதற்கு காலநியதி இல்லை. எப்போதும் சொல்லி தலையிடுவதான தட்ட - தலை தரையிலே தட்டப் பண்ணும் படி, பலவிதமான அங்கவிகாரத்தையுடையவராய் ஆகாசத்தில் கிளம்பி ஓடாதவர்கள் அலைகளோடு கூடின நரகத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்துக் கேசப் படுகிற வம்பர்-புதியர், நூதநர், நரகயாதனையில் புதியவர். எவ்வளவு காலம் அநுபவித்தாலும் அவர்களுக்கு நரகம் க்ஷீணமாகாது.

வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா - 4

நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ஏழு வ்ருஷபங்களை அடர்த்த குணத்தில்ஈடு படாதவர்கள் ஸாத்விகர்களுடைய நடுவில் எதற்காகப் பிறந்தார்கள் என்

கிறார். “வம்பவிழ் கோதைபொருட்டா” வாஸனையை பிரவஹிக்கும்படி செய்கிற மாலையை அணிந்த நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, பெரிய எருதுகள் ஏழையும் அடர்ந்த செம்பவளத்திறள் வாயன். நப்பின்னையை அணையப் போகிறோம் என்று சிறிது சிரித்தான். அவ்வழகை அநுபவிக்கிறார். சிவந்த பவளம் போன்ற திருவுதடுகளையுடைய ச்ரீதரன். எருதுகளை வென்று வீரலக்ஷ்மியோடு நின்றவன். அவனுடைய நிலை, அவள் தான்வந்து “பர்த் தாரம் பரிஷஸ்வஜே” அணைக்கவேண்டும்படி இருக்கும். அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான குணங்களைப் பாடி கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு நர்த்தனம் பண்ணி, அடைவு கெட்டு (மர்யாதையை மீறி) “உகட்டு” உந்மஸ்தகமாய் (தலைமண்டையிட்டு உண்டு உழலாதார். இதுவே ஜீவநமாகத் திரியாத வர்கள் இவர்கள் பிறப்பு ஸாது ஜனங்களுடைய நடுவில் என்ன பிரயோ ஜனத்திற்காக வந்தது-ச்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் ச்ரீரம் எடுத்து வந்தது என்ன பிரயோஜனத்திற்காக என்கிறார். அவர்கள் ஜன்மம் வீண் என்கிறார். ஸ்ரீரங்கத்தில் திருப்புன்னை மரத்தின் கீழே ஒருவர் இருக்கு மிடத்தில் பூர்வர்கள் பத்துப்பேர் நெருக்கிக்கொண்டிருக்க க்ராமணிகள் மயிர் எழுந்தபிசல்களும் பெரிய வடிவுகளும் மேலேசுற்றின இரட்டைகளு மாய் நடுவிலே புகுந்து நெருக்குமாப்போலே என்பராம் ஒரு பெரியவர்.

சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனை சாதிப்பதற்கு - 5

அவனுடைய அவதாரத்தில் ஈடுபடாதவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்கி றார். சாதுசனத்தை ஹிம்ஸிக்கிற கம்ஸனை நிரஸிப்பதற்காக அவதரித் தான். சாதுஜனங்கள் ஸ்ரீவஸுதேவ தேவகி முதலியவர்கள் “பிதரம் ரோசயாமாஸ என்றபடி தான் அவதரிக்க நினைத்த ஸ்தலத்தை நலிந் தான். நெடுநாள் சிறை வைத்துப் போந்தான். அவனை அடக்குவதற்காக, அப்ராக்ருத தேஜோமயமான திவ்வியவிக்ரஹத்தை அங்கு (ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்) இருக்கிற படியே தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த “வேதமுதல்வன்,” வேதப்ரதிபாத்யன், “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே”ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா” ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி; என்று பரருப ஸத்ருசமான திருமேனியுடன் அவ தரித்தவனைப் பாடி “வீதிகள் தோறும் துள்ளாதார்” சிறிய தெருக்கள் பெரிய தெருக்கள் என்கிற வாசியின்றி எங்கும் ஆடாதார். அத்யயனம் பண்ணி ஞானிகளாய் இருப்பார் முன்னாக என்ன ஜபிப்பார்கள். அவர்கள் ஜபமும் வ்யர்த்தம் அவர்கள் மநுஷ்யருமல்லர் என்று கருத்து. “மானிட வரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே” என்றருளிஞர் திருமங்கையாழ்வார். மநுஷ்ய ஜன்மத்துக்குப் பலன் பகவத் பஜனம். அது இல்லை என்றால் மநுஷ்யரே அல்லர். “என்மனத்தே வைத்தேனே” இனி ஈச்வரக்ருபை யாலும் செய்யலாவது இல்லை. ஈச்வரன் கைவிட்டாலும் விடாத நெஞ்சிலும் அவர்களை உபக்ஷித்தேன்.

மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் - 6

மனிதரும், மற்றும் தேவரும், மற்றும் திரியக்குகளாயும் ஆச்சர்யமான பிறவிகளை எடுத்து “தனியன்” ராமக்ருஷ்ணர்கள் உபேந்திரன், மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாதிகளாகப் பிறந்தவன். கர்மவச்யனல்லாதவனாயிருந்தும் கர்மவச்யர்கள் எடுக்கும் பிறவிகளை எடுக்கிறான். தனியன் அவதாரங்களின் நீர்மையில் ஒருவரும் அகப்படாமையாலே போம்போது தனியே போகிறான். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் தான் நாலு பேரோடு போனான். ‘பிறப்பிலி தன்னை’ அநேகம் பிறவிகள் பிறந்தாலும் ஆச்சரிதர்களுக்கு ஒன்றும் செய்தானாயிராதொழிகை. “தடங்கடல் சேர்ந்தபிரானை” அவதாரங்களுக்கு உடலாக திருப்பாற் கடலிலே பள்ளிகொண்டான். வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை என்றாள் ஸ்ரீஆண்டாள். நம்முடைய பிறவிக் கடலைப் போக்க அவன் கடலிலேகிடக்கிறான். அதில் சாய்ந்த அழகை அநுபவிக்கிறார். கனியைக் கண்டபோதே நுகரலாம்படி கோது கழிந்த பழம், கரும்பின் சாறுவெல்லக்கட்டி, தேன் அமுது, முதலிய ரஸவத் பதார்த்தங்கள் போலே போக்யன். மேலும் போக்தாவை நித்யஸூரியாக்கும் அமுதம். இப்படியிருக்கும் ஸர்வேச்சரனை. அஸூயைப் படாமல் துதிசெய்து நர்த்தனம் பண்ணுகிறவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்த ஞானிகள். “ஏகவிஜ்ஞானேன ஸர்வஜ்ஞானம்” என்றபடி. ஸர்வஜ்ஞானர்கள்.

நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய - 7

ஆச்சரித பக்ஷபாத குணத்தில் ஈடுபடாதவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு என் செய்வார் என்கிறார். பந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணும் என்றிருக்கும் நீர்மையிலாதவர்கள். துர்யோதனாதிகள் நூறுபேர். ஸஞ்ஜயனையும் தூது போக விட்டுத்தானும் தூதுபோய் இவர்களையும் அவர்களையும் சேரவிடுவோம் என்று பார்த்த விடத்து, அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இசையாமல் எங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு குடி இருப்பும் கொடோம். ஒரு ஊசிமுனைகுத்தும் பூமியும் கொடுக்கமாட்டோம். நாங்கள் பலர் ஆகையால் எங்களுக்கு இப்பூமியே போராது. அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு. க்ருஷ்ணனுண்டு. அதற்குப் பலமாக ஸ்வர்கத்தை அநுபவிக்கட்டும். நாங்கள் பூமியை ஆள்வோம். வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, இனி அவர்களை அழித்தே தீர வேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்து, ஐவர்க்கருள் செய்து நின்ற-பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கு அருள் செய்து நின்றான். இவர்களோ “யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகா நிச” என்று பந்துவதம் பண்ணி ஜீவிக்க மாட்டோம் என்றார்கள் யஸ்ய மந்தரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச் சைவ ஜனார்தன:” என்றிருப்பவர்கள் என்று பாண்டவர்களுக்கு எல்லாமாய்நின்ற “பார்மல்கு சேனை யவித்த”

பூமிக்கு பாரமாரம்படியான ஸேனையெல்லாம் விளக்கை அவித்தாப்போல் அநாயாஸேந அவித்த “பரஞ்சடரை” ஸேநாதூளியும் முட்கோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடியும் சிறு சதங்கையுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடே நின்ற நிலையை நினைந்து நடனம் பண்ணி, கண்ணீர் பெருக்கி, நெஞ்சம் குழைந்து சிதிலராகாதே மாம்ஸளமாய் சதை பெருத்திருக்கும்படி சரீரபோஷணத்திலே ஈடுபட்டவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்ன செய்வார். “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுவதற்கு - பகவத்குணங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி போவதற்கு உதவுவர்களோ? ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உதவுவதே ஜன்ம மெடுத்தற்கு ப்ரயோஜனம் ஈச்வரன் தன்னையும் விபூதியையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆக்கிவைத்திருக்கிறானன்றோ.

வார்புனல் அம்தண் அருவி - 8

திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மையில் ஆழங்கால்படுமவர்களை நாம் கொண்டாடுவது எப்படி. நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுவர் என்கிறார். பார்வைக்கு அழகான நீரருவிகள், குளிர்ந்தஜலம் பெருகு கிற ஜலம் இப்படி அழகான திருவேங்கடமலையில் நின்றருளி என்னை அடிமை கொண்டவன். அவனுடைய விபூதி, ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் இவை களைச் சொல்லக் கூடிய திருநாமங்களையும் சொல்லி, பிதற்றி - அக்ரம மாகச் சொல்லி “பித்தர் என்றே பிறர் கூற” பூமி என்கோ, பரவை என்கோ, கூவு மாற்றிய மாட்டேன் என்று சொல்ல என்னை ப்ராந்தர் (பைத்தியம் பிடித்தவர்) என்று சொல்லுமாப்போலே தங்களையும் கண்டார். கண்டவிடத்தே சொல்லும்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கீகாரம் பண்ணுவதில் காட்டில் அவைஷ்ணவர்கள் நிந்தையே உத்தேச்யம் என்று இருக்கிறார். “பேயரே எனக்குயாவரும் யானுமோர் பேயனே யவர்க்கும்” என்று குலசேகராழ்வார் கூறுகிறார். அத்தா அரியே என்று உன்னை அழைக்கப் பித்தர் என்று பேசுகின்றார் பிறர் என்னை” என்று திருமங்கையாழ்வார் பேசுகிறார். பல ஊர்களில் போயும் போகாமலும் மநுஷ்யர்கள் இருக்குமிடம் இல்லாதவிடம் என்று வாசியில்லாமல், உலோகர் சிரிக்க, லோகத்தார் சிரிக்க அது தாளமாகநின்று ஆடி, அபிநிவேசம் அதிகமாகி நர்த்தனம் பண்ணுமவர்கள் நித்ய ஸூரிகளால் ஸேவிக்கப்படுவார்கள். மிளகாழ்வான் அகரம் பெறப் போனவிடத்தில் வார்த்தையை நினைப்பது. ஒரு அரசன் வித்வான்களுக்கு ஸம்பாவனை பண்ணுகிறான். அங்கே மிளகாழ்வான் சென்றார். அரசன் உமக்கு ஸம்பாவனை இல்லை என்றான். அவர் சாஸ்திரபரீகை, வேதபரீகை, செய்துகொள் என்றாராம். அரசன் அவை களெல்லாம் உமக்குப்போதும் என்று சொன்னான். பின்னை எனக்கு என்ன குறை என்று கேட்டார். அரசன் நீ வைஷ்ணவன், வைஷ்ணவர்களுக்கு கொடுப்பதில்லை என்றான். அதைக்கேட்டு மிளகாழ்வான்

வேஷ்டியை முடிந்து ஏறிட்டுக் கூத்தாடினான். வைஷ்ணவத்வமும் ப்ராதி கூல்யவர்ஜனமும் ஸிந்தித்தது என்று ஸந்தோஷித்தாராம்.

அமரர் தொழப்படுவானை - 9

நித்யஸூரிகளால் ஸேவிக்கப்படுபவனும், நித்ய விபூதி லீலாவிபூதி என்கிற வாகியின்றி எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஈச்வரனை “அமர மனத்தினுள் யோகு புணர்ந்து” அவனை நெஞ்சிலே அகலாதே இருக்கும்படி யோகாப் யாஸம் பண்ணி. சரமதசையில் சுத்தியோகத்தால் அவனோடு ஸாம் யத்தை அடையவேணும் என்று ஆத்மமாத்ரத்தையே விரும்புமவர்கள் ஸாஹஸகார்யம் செய்கிறவர்கள் கைவல்யத்தை ஆசைப்படுவார்கள் கேவலம் ஆத்மாவையே அநுஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களில் நெஞ்சுபோகாதபடி நெஞ்சை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் கேவலரைத் தவிர மற்றவர்கள் பகவத்குணங்களை நெஞ்சிலே அநந்யப்ரியோஜனமாக நினைத்து எழுந்து ஆடிப்பாடி அலற்று வதே செய்யவேண்டிய கார்யம் என்கிறார். இப்படி இப்பாட்டில், கேவலச ஜீவாத்மாவை அநுபவித்தால் போதும் என்று பகவத் குணங்களில் நெஞ்சும் செல்லாதவரை நிந்தித்து, மற்றவர்களை பகவத் குணத்தில் ஈடுபட்டு ஆடுவது பாடுவதாய் இருங்கோள் என்கிறார். “அவன் தன்னோடொன்றாக அமரத்துணிய வல்லார்கள்” என்பதால் “ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யே கத்வமாஸ்த:” என்று சொல்லி பின்னை, யோயம் யோக: த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந” என்று அநுபாஷித்தபடி சுத்தியால் பகவத் ஸமமான ஆத்மவஸ்துவை ஆசைப்படும் கேவலர்கள் என்று பொருள். அவர்களைத்தவிர மற்றவர்கள் பகவத்குணங்களில் வித்தராய்ப் போருவது தான் கருமம் என்கிறார்.

கருமமும் கரும பலனுமாகிய - 10

புண்ய பாபரூபங்களான கர்மங்களுக்கும் கருமங்களின் பலன்களுக்கும் நியந்தாவாய், காரணம் து த்யேய: என்கிற ஸர்வஜகத் காரண பூதனாய் காந்தியையுடைய நீல ரத்னம் போன்ற திருமேனியை உடையவனை, தாமரைக் கண்ணனை, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸ்வாமியானவனை, “ஒருமைமனத்தினுள் வைத்து” ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் ஒருவனே என்று நினைக்கும் நெஞ்சிலே வைத்து, அநந்ய ப்ரியோஜனராய்வைத்து, உள்ளம் குழைந்து எழுந்து ஆடி நெஞ்சு உருகி எழுந்திருந்து நடனம் பண்ணி அஹங்காரத்தையும் வெட்கத்தையும் விட்டு பிதற்றுகின். அவனை அக்ரமமாகப் பிதற்றுங்கோள் பேதமைதீர்ந்து பகவத்வ்யதிரித்த விஷயத்தில் ஆசையை விட்டு ஸர்வேச்வரனையே பேசித்திரியுங்கோள் என்றுபதேசிக்கிறார்.

தீர்ந்த அடியவர் தம்மை - 11

ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யம் - ப்ராபகம் என்று நிச்சயித்திருக்கும் பக்தர்களை, ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அடிமை கொள்ளும் சக்தியுள்ள வனைப் அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்பவர்களை க்ரியதாம் இதி மாம் வத என்று அடிமைகொள்ளுமவனும், பூர்ணமான குணங்களையுடையவனும், ஆச்ரிதர்களை நமுவவிடாதவனும் அமரர்களுக்கு பிராணை உபகாரகனும், எனக்கு ஸ்வாமியுமாயிருக்கிறவனைப் பற்றிப்பாடிய பாடல்கள் இப்பத்து. வயல்களுக்கும் நகரத்திற்கும் இருக்கவேண்டிய சிறப்பெல்லாம் நிறைந்திருக்கிற உதாரரான குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்னது. ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் மஹாபாபங்களைச்சாம்பலாக்கும் பகவத்குணங்களைக்கேட்டு அதில் ஈடுபடாமைக்கு காரணமான மஹாபாபங்களை எல்லாம் இத்திருவாய் மொழியே போக்கும் என்றபடி. பெருமானுடைய திருமேனி தனது ஒளியால் உந்மாதத்தை உண்டு பண்ணும். பிச்சேறினவனாகச் செய்யும் என்கிற குணம் பேசப்பட்டது.

1. முதலையால் பிடிக்கப்பட்ட யானையை விடுவித்தவன்.
2. அஸுரர்களை ஸம்ஹரிப்பவன்
3. மலையை எடுத்து கோகுலத்தை ரக்ஷித்தவன்.
4. நப்பின்னைக்காக ஏழு எருதுகளை அடர்த்தவன்
5. ஸாதுக்களை நலியுமவர்களை ஸம்ஹரிப்பவன்.
6. திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவன்.
7. பூபாரத்தைப் போக்கினவன்.
8. திருவேங்கடமலையில் வஸிப்பவன்.
9. அமரர்களால் தொழப்படுபவன்.
10. கருமமும் கரும பலனுமாகிய காரணன்.

ஆக பத்து குணங்கள் இப்பதிகத்தில் பேசப்பட்டன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் ஐந்தாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

3-ஆம் பத்து — ஆறாம் திருவாய்மொழி

செய்ய தாமரைக் கண்ணனாயுல கேழுமுண்டவவன் கண்டிர்
வையம் வானம் மனிசர் தெய்வ மற்றுமற்று மற்று முற்றுமாய்ச்
செய்ய தூழ் சுடர் ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவை படைத்தான
பின்னும்

மொய்கொள் சோதியோடாகினான் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் பகவத்குணங்களில் ஈடுபடாதவர்களை நிந்தித்
தார் அவர்களைப்பார்த்து ஈசுவரனோடு ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க அவர்கள்
அப்படியிருப்பதற்குக் காரணம் ஞானமில்லாமைதான் என்று பார்த்து
அவர்களுக்கு ஸௌலப்ய குணத்தை உபதேசிக்கிறார். இவர்கள் அறிவில்லா
மையால் வழிதப்பிப்போனார்கள் இவர்களைக் கைவிடக் கூடாது என்று
பார்த்து ஹிதத்தைச் சொல்லுவோம் என்று ஹிதம் சொல்லுகிறார்.
ராவணன் பிராட்டியிடம் ஜநநீ (தாய்) என்கிற ப்ரதிபத்தி யில்லாமல்
ஏதோ சிலவற்றைப் பிதற்றினான், அப்போது பிராட்டி இவன் நினைவு
இருந்தபடி என்? இவனுக்கு நல்லது சொல்லுவாரில்லை என்று வெறுத்து
அவன் தனக்கே ஹிதம் அருளிச் செய்தான். “த்வம் நீச சசுவத் ஸ்தித:”
என்று நிந்தித்து, பின்னையும் “மித்ரம் ஒளபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம்
பரீபஸதா வதம் பச அநிச் சதா கோரம் த்வயா ஸௌபுருஷர்ஷப: என்று
அதுபோல் இங்கு ஆழ்வார் தாம் முன்பு நிந்தித்தவர்களுக்கே இங்கு உப.
தேசிக்கிறார். இவர்கள் பெருமானை அநுபவியாதிருப்பதற்குக் காரணம்,
பகவத் குணஞானமில்லாமையும் பகவத்ஸௌலப்ய ஞான மில்லாமையும்
ஸம்ஸாரிகள் அவன் விடைக்கொம்பு. நமக்கு எட்டமுடியாது என்று
கைவாங்க அவர்களைப்பார்த்து அவன் அரியன் என்று கைவாங்க வேண்
டாம். அவன் ஆச்ரித ஸுலபன் என்கிறார். கீழ், பத்துடையடியவர்க்கெளிய
வ னில் ஸௌலப்ய சொல்லியிருந்தாலும் இப்போது அர்ச்சாவதாரபர்
யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச் செய்கிறார். அர்ச்சாவதாரம்
ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆராதிக்கும்படி ஆராத்யனாயிருக்கும். ஸம்ஸாரிகள்
அபராதங்களைச் செய்வர்களே என்றால் “ஸர்வஸஹிஷ்ணு:-அபராதங்கள்
எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொண்டு இருப்பன், அர்ச்சகபராதீன
அகில ஆத்மஸ்திதி: நமக்கு ஒருநினைவும் அவர்களுக்கு ஒரு நினைவுமாயிருந்
தால் சேராச்சேர்த்தியாயிருக்கும் அப்படி இல்லை. அவர்களுக்கு ஈடாகத்
தன்னை அமைத்துக் கொள்வன். தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்தானே

“தமருகந்தது எப்பேர் மற்று அப்பேர்” யேயதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாந் ததைவ பஜாம்ய ஹம் யார் நம்மை எப்படி நினைக்கிறார்களோ அப்படியே நம்மை ஆக்கிக்கொண்டு வைப்போம் என்கிறார். ஸர்வேச்வரன் பரமபதத்தில் தனக்கு அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடும் இருப்பான். விபவங்களில் தன்னை மநுஷ்யஸஜாதீயனாக்கிவைப்பன். இப்படிக்கின்றி ஆச்ரிதன் தான் எந்த திரவ்யத்தை திருமேனியாகக்கோருகிறானோ அதையே தனக்கு திருமேனியாகக் கொண்டு அதில் அபிமானத்தைப் பண்ணி முகம் கொடுப்பன் அர்ச்சையில், உலகிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஆச்ரித அதீனங்களாம் படியாய் இருப்பன். அவர்கள் க்ருஹம் க்ஷேத்ரம் ஆபரணங்கள்போலே பாகம் கொள்ளலாம்படி நிற்கிற நிலை அர்ச்சாவதாரம். இவனுக்கு ருசி பிறந்த போது இங்கேயே அநுபவிக்கலாம். பரமபதத்தில் போய் செய்யும் கைங்கர்யத்தை இங்கேயே செய்யலாம். ஆஸநம் சயனம் பூஷணம் முதலியவைகள் ஆச்ரிதர்களிட்ட வழக்காயிருக்கும், நாம் பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை அமுத செய்ய வேணும் என்று அபேக்ஷித்தால் அப்போதே அமுது செய்வன். ஸ்நாநபான யாத்ரை முதலியவைகளும் ஆச்ரிதர் அதீனமாயிருக்கும். ஆகவே அர்ச்சாவதாரத்தில் ஸௌலப்ப காஷ்டையிருப்பதால் அது நமக்கு ஆச்ரயணீயமாயிருக்கும். அந்த ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கிறார். இத்திருவாய் மொழியில் தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு என்கிற பாட்டில் அர்ச்சாவதாரம் சப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. மற்றது அர்த்த ஸித்தம். ஸம்ஸாரிகள் அவ்வீச்வரனை ஆச்ரயிக்காதது அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அறியாமையால் என்று நினைத்து ஸௌலப்யத்தை உபதேசிக்கிறார். செய்ய தாமரைக் கண்ணனாய்.

“தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணி” யக்ஞேசோ யக்ஞ புருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம் ஜ்ஜிதக்: என்று வேதம், ஸ்ம்ருதிகளால் சொல்லப்பட்ட சிவந்ததாமரைபோன்ற கண்களையுடையவன். உலகேழு முண்டவன். பிரளயத்தில் ஏழுலகங்களையும் வயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தவன், வையம் வானம் மநிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் பூமி, பூமியிலுள்ள மனிதர்கள். வானம் - மேல்லோகம் அங்குள்ள தேவர்கள் பசுபதி. மரம்செடிகொடிகளான தாவரங்கள், பஞ்சபூதங்கள் மஹத் அஹங்காரம் முதலியவைகள், “வெளிப்பட்டிவை” இப்படித் தோற்றுகிறவைகளை, “செய்ய சுடர் ஞானமாய்” - பிரயாஸத்தால் வருவதில்லாமல் ஸ்வரஸமான எங்கும் வ்யாபித்த ஸ்வப்ரகாச ஞானத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தான். மேலும் இவைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாக ஆனான் என்றும் சொல்லலாம். மேலும் “மொய்கொள் சோதியோடாயினான் நெருக்கமான ஜோதிஸ்ஸோடு கூடி இருக்கிறவன் மூவராகிமூர்த்தி ப்ரம்ஹாவுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி, தானே விஷ்ணுவாயிருந்து ரக்ஷிப்ப

வன். அல்லது பிரமன் சிவன் இந்திரன் இவர்களைச் சரீரமாகக் கொண்ட வன். அவன்தான் ஆச்ரயிக்கவேண்டியவன் என்கிறார்.

மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கும் - 2

ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார். “மூவராகிய மூர்த்தியை” மூவராகிய மூர்த்தியை என்று மும்மூர்த்திகளை ஒன்றாகச் சொன்னதற்குக் காரணம் சொல்வதற்காக கீழ்பாட்டில் சொன்னதை சொல்லுகிறார் பிரமன் சிவன் விஷ்ணுவாகி-எப்படி என்றால் மூன்று பேருக்கும் காரணமானதால், பிரமனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் முதல்வன். காரண பூதன், விஷ்ணுவுக்குக் காரணபூதன் எப்படியென்றால், தனக்கும் காரண பூதன். “ஆத்மேச்வரன் என்கிறுப்போல் தானே ஈச்வரன் வேறு ஈச்வரன் இல்லை யென்று பொருள்படுமாப்போல் தனக்கும் தான் காரணம் வேறு காரணமில்லை என்றபடி அல்லது பிரமன் ருத்திரன் இந்திரன் இம்மூவருக்கும் காரணம் என்றும் சொல்லலாம். சேப்பங்கிழங்கு சாப்பிடவேண்டாம். அது வாயு என்கிறார்கள் கிழங்கே வாயுவா இல்லை வாயுவுக்குக் காரணம். தக்காளிப்பழம் சாப்பிடுங்கள் அது அவ்வளவு ரத்தம் என்கிறார்கள். தக்காளியே ரத்தமா? ரத்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. உலகில் காரணத்தையும் கார்யத்தையும் ஒன்றாகச் சொல்வது வழக்கம். பிரமன் சிவன் இந்திரனாகி என்றால்-மூவர்க்கும் காரணபூதன் என்றபடி. சாவமுள்ளன நீக்குவானே வேதத்தைப் பறிகொடுத்தது. பிரமன் தலையைக் கிள்ளிய தால் வந்தபாவம் பத்மாஸுரனுக்கு வரம் கொடுத்ததால், இவர்களுக்கு வந்த ஆபத்துகளைப் போக்குமவன். அவன் கிருபைக்கு இவர்கள் பண்ணும் அபராதம் அல்பம் என்றபடி “தடங்கடல் கிடந்தான் தன்னை” இன்னும் இவர்களுக்கு ஆபத்துக்கள் வந்தால் நாம் தூரத்திலிருக்கக் கூடாது என்று திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவன். தேவர்களுக்கும் தேவன் “தென் இலங்கை எரி எழச் செற்றவில்லியை” அவர்கள் கூப்பிடுகேட்டு எழுந்திருந்து செய்யும் கார்யம் சொல்லுகிறார். அக்நியானது பயத்தால் பிரவேசிக்கமாட்டா ஊரிலே தான் நினைத்தபடி கார்யம் செய்யும்படி வில் பலத்தையுடையவன் பாவநாசனை அவன் கையும் வில்லுமாய் நின்ற நிலையைக் கண்டால் பாபங்கள் போம் என்றபடி. “பாவ நஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தன” ராம: கமல பத்ராக்ஷ: என்கிறபடி தாமரைக் கண்ணனைப் பரவுமினே-புகழுங்கோள்.

பரவி வானவரேத்த நின்ற பரமனை - 3

“பரவி வானவர் ஏத்தநின்ற” வ்யாபித்து (விடாமல் நித்யஸூரிகள் ஸ்தோத்ரம் செய்ய அத்தாலே பரம்பொருளாய் நின்றவனை நித்ய ஸூரிகள் துதித்தாலும் அளவிடமுடியாமல் துதிக்கு அப்பால் நின்றவனை

பரஞ்சோதியை அவர்கள் துதிசெய்ய உஜ்வலனாய் இருக்கிறவனை, “விபந்
யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே” பரஞ்சோதிருபஸம்பத்ய என்கிற
வேதவாக்யங்களை நினைப்பூட்டுகிறார், “குரவைகோத்தகுழகனை” நித்யஸூரி
களோடு பரிமாறுகிறவன் ராஸக்ரீடையில் இடைப்பெண்களோடு கை
கோத்து நின்றபல்யனை-கோபிகளை ஸ்வாதீனப்படுத்தின நீலமணி போன்ற
வர்ணமுள்ள திருமேனியையுடையவனை குடக்கூத்தனை-ராஸக்ரீடையில்
அகப்படாதவர்களையும் தெருக்களில் குடக்கூத்தாடித் தன் வடிவழகை
அநுபவிக்கச் செய்தவனை, “அரவமேறி அலை கடல் அமரும் துயில் கொண்ட
அண்ணலை. அக்குடக்கூடத்தாடின சிரமம் தீர அலையெறியும் ஊரராப்தி
யிலே சாய்ந்து துயில் கொண்டவனை அமரும்துயில் பெரிய பிராட்டியார்
உணர்த்தினாலும் எழுப்பமுடியா திருக்கை, அண்ணலை ஸ்வாமியை, இரவு
நன் பகலும் நல்ல ராத்ரியிலும் நல்ல பகலிலும் விடாமல் என்றும் எப்
போதும் அவன் புகழைச் சொல்வதில் மனதை வையுங்கள், அவனைத்
துதிப்பதால் பகல் இரவு இரண்டையும் நல்ல என்கிறார். காலம் நடையா
டாத பரமபதத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய விஷயத்தை காலம் நடையா
டும் இப்புவி யிலேயே அநுபவிக்கலாம் நீங்கள் அவனை எத்தவேணும் என்று
மனஸ்ஸுவைத்தால் போதும் பிறகு, தானே அது அங்கே முழுகிவிடும்.
பிறகு உபதேசிக்கவேண்டாம். விஷயங்களில் ஓடித்திரிந்த மனஸ்ஸை மீட்டு
எம்பெருமானிடத்தில் வைக்கப்பாருங்கோள்

வைம்மின்றும் மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற - 4

உங்களுடைய மனஸ்ஸிலே னவையுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற
ஆச்சர்யசேஷ்டிதனானவனுடைய ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்களை என்
னைப்போன்றவர்கள் சொல்லி என்ன பயன் நான் சொன்னால் பகஷ்பாதிகள்
சொன்னார் என்பீர்கள் அது கிடக்கட்டும் நாள்தோறும் தேவர்களை ஆளு
பவனான இந்திரனும், நான்முகனும், சடைமுடியான சிவபெருமானும்,
அநந்யப்ரயோஜனரைப்போல் அவனுடைய பங்கயம் போன்றதிருவடிகளை
நினைத்தும் அது உள்ளடங்காமல் வாயால் புகழ்ந்து கொண்டும்
ஸஞ்சரிப்பார்கள். அவர்களும் அவர்களுடைய ஸ்தானங்களிலே இருக்கச்
செய்தேயும் அனன்யப்ரயோஜனரைப்போலே நினைத்து அந்நினைவு வழிந்து
புறப்பட்ட சொல் என்று தெரியும்படி எத்தி இதுவே போதுபோக்காய்
திரிவர்கள்.

திரியும் காற்றோடு அகல் விசம்பு - 5

எப்போதும் திரிந்து கொண்டிருக்கிற வாயு (ஸததகதியானவாயு)
எல்லாவற்றிற்கும் இடம் கொடுக்கும் ஆகாசம், கடினஸ்வபாவையான,
பூமி, கரையேறாமல் கிடக்கிற கடல், உயரே ஜ்வாலையையுடைய அக்னி

சந்திர ஸூரியர்கள் தேவர் மனுஷ்யர்திரயக்குகள் ஸ்தாவரங்கள் “ஆய்” இவைகள் எல்லாமாகி, ஜகதாசாரனாகி என்றபடி. “கரியமேனியன்” தனக்கு அஸாதாரணமான நீலமேக வர்ணமுள்ள திருமேனி, சிவந்ததாமரை போன்றகண்களையுடையவன் கண்ணன், ஆச்ரிதஸுலபன் விண்ணோர் இறை-நித்யஸூரிகள் நாதன் சுரியும் பல் கரும்குஞ்சி சுருண்டு அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாம்படி அழகான கருப்பான மயிர்முடியை உடையவன் எங்கள் சுடர் முடி அண்ணல் தோற்றமே, அநந்யப்ரயோஜனர்களுக்கு அநுபவிக்கப்படும் ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் காந்தியை உடைத்தானகிரீடத்தை யுடையவனுடைய ப்ரகாசம். அல்லது அவதாரம் என்றபடி. பிரபஞ்சத் தையே சரீரமாகச் கொண்டவனுடைய அஸாதாரணமான திருமேனி நம் போல்வார்க்கு அநுபாவ்யம் என்றதாயிற்று.

தோற்றக்கேடவை யில்லவனுடையான் - 6

“தோற்றக்கேடவை இல்லவன்” உண்டாவது அழிவது வளர்வது குறைவது முதலிய விகாரங்கள் இல்லாதவன் ‘உடையான்’ உண்டாவது அழிவது முதலிய கீழ்ச்சொன்ன விகாரங்கள் உள்ள பதார்த்தங்களுக்கு ஆத்மாவாயிருந்து நிர்வாஹகன். அவன் கர்மாவினால் வருகிற பிறப்பு இல்லாதவன். ஒரு மூர்த்தியாய் அத்விதீயமான விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாய் சேற்றத்தோடு அருள் பெற்றவன் அடிக்கீழ் புகநின்றசெம் கண்மால் ஹிரண்யனிடத்தில் கோபம் இருக்கும் பொழுதே அருளுக்குப் பாத்ரபூதனானவன் பிரஹ்லாதன் திருவடிக் கீழ் புகுந்து நிற்கலாம்படி நின்ற சிவந்த கண்களையுடையவன். ஹிரண்யனிடத்தில் கோபத்தாலும் ப்ரஹ்லாதனிடத்தில் வாத்தஸல்யத்தாலும் சிவந்த கண்களையுடையவன். கந்தம்(நாற்றம்)ரூபம், ரஸம், சப்தம், ஸ்பர்சம் இவைகளையுடைய பதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகன். நித்யஸூரிகளுக்கு எல்லாவித போக்யமுமாய் இருக்கிறவன். அவனைத் தவிர வெறொருவரை உத்தேச்யமாக உடையேன் அல்லேன். இது காலதத்வமுள்ளதனையும் நிற்பது. நித்யஸூரிகள் வேறொன்றை போக்யமாக நினைத்தாலன்றோ நான் நினைப்பேன்.

எழுமைக்கு எனதாவிக் கின்னமுதத்தினை -7

“எழுமைக்கும்” எல்லாக்காலத்தில் என் ஆத்மாவுக்கு பரமபோக்ய னாய் “எனது ஆர்உயிர் கெழுமிய கதிர் சோதியை என் ஆத்மாவோடு கலந்து அதனால் பிரகாசிக்கிற தேஜஸ்சையுடையவனை, “மணிவண் ணனை குடக் கூத்தனை” நீலமணிபோன்ற வடிவழகுள்ளவனை-அல்லது நீல மணிபோல முடிந்து ஆளலாம்படி ஸுலபனானவனை ஆச்சர்ய சேஷ்டிதனை

தேவர்களைப் போலன்றி சிறந்தவர்களாயும் அக்ஞானகந்தமில்லாதவர்களுமான நித்யஸூரிகளும் முனிவர்களும், வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும், அநுபவிக்கிற வெல்லக்கட்டியும். பழமுமானவனை, தொழுமின்-தூயமனத்தராய் சுத்தமான மனஸ்ஸுடன் ஸேவியுங்கள். இதுதான் நான் உங்களுக்குக் குடிக்கச் சொல்கிற வேப்பங்குடிநீர். பால் குடிக்கக் கால் பிடிக்கிறேன். அவன் கிட்ட அறியனோ எளியனோ அவனை அறியமுடியுமோ அறிய முடியாதோ? என்று வரும் ஒரு ஸம்சயமும் இல்லாமல் தொழுங்கோள் “இறையும் நில்லா துயரங்களே ஸாம்ஸாரிகமான துக்கங்கள் கொஞ்சமும் நிற்காது. துக்கங்கள் நிச்சேஷமாகக் கழிந்துபோம்.

துயரமே தரு துன்ப இன்ப வினைகளாய் -8

துக்கத்தையே கொடுக்கக் கூடிய புண்ய பாபங்களான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய், புண்யம் பாபம் இரண்டுமே துக்கத்தையே கொடுக்கும் என்று இவர் திருவுள்ளம். பகவானே அடைவதற்கு இரண்டும் விரோதியானபடியால் இரண்டும் துக்கங்களைக் கொடுக்கும் என்கிறார். புண்ய பாபே விதூய என்று உபநிஷத் கூறுகிறது. அவையல்லனாய்—தான் அகர்மவச்யனாய், “அநச்நன் அநய:” என்கிறது உபநிஷத். “உயரநின்றதோர் சோதியாய்” க்ஷயந்தமஸ்யரஜஸ: பராகே” தமஸ: பரஸ்தாத் என்கிற படியே ப்ரக்ருதிக்கு அப்பால் தேஜோரூபமான திருமேனியை உடையவனாய் அல்லது பிரக்ருதிக்கு அப்பால் தேஜோமயமான பரமபதமாகிற தேசத்தை உடையவனாய் “உலகேழுமுண்டு உமிழ்ந்தான் தன்னை தன்னுடைய விபூதியில் ஒருபாகமான ஸம்ஸாரத்திற்கு பிரளய ஆபத்து வந்தால் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் உமிழுமவனை “அயரவாங்கு நமன் தமார்க்கு அருநஞ்சினை மரணகாலத்தில் நம்மை அறிவு கெடும்படி சரீரவிச்லேஷத்தைப்பண்ணும் யமதூதர்களுக்கு மீட்க அரிதான விஷமாயிருப்பவனை எங்கே கண்டோம் என்னில் தயரதற்கு மகன் தன்னை அன்றி தசரதனுக்கு விதேயனான புத்ரனான ஸ்ரீராமனைத் தவிர மற்றவர்களைத் தஞ்சமாக நினைக்கிலேன். ஆபத்தனமாக நினைக்கிறேன். யாம்படர்கையில் காட்டிக் கொடுக்காதவன் சக்ரவர்த்தித் திருமகன். ராவண வதத்திற்குப் பிறகு வானர முதலிகள் சிலரைக் காணாமல் தேவதைகளைக் கொண்டு மீட்டுக் கொடுத்தான். ஒரு பாலனுக்கு அகால ம்ருத்யு வர அம்பாலே மீட்டுக் கொடுத்தான். ததௌ குசிகபுத்ராய என்றும் ராஜ்யந்தந்தேன். அதைத்தவிர்த்து காடேறப்போம் என்றும் ஒரு ஸம்ஸாரிக்கு இஷ்டப்படி நடத்தும்படி விதேயனானவனை இவ்வாழ்வார் தசரத குமாரனைத் தவிர வேறு தஞ்சமில்லை என்கிறார். பட்டர் இப்படி அருளிச் செய்யும்போது இவர் புக்கவிடமெங்கும் இப்படியே சொல்லுவார் என்றாராம் பட்டர். மற்ற எம் பெருமான் பாவநர் என்று ஆச்சரியக்கப்படுவர். இவர் தஞ்சம் என்று ஆச்சரியக்கப்படுவர் என்றாராம். அதற்கு சிஷ்யர்

பாவநஸ் ஸர்வ பூதாநாம் ஸ்ரீராமனும் பாவநரல்லையோ என்றாராம். இங்கு இரண்டும் உண்டு என்றாராம். பட்டர் ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதியாம் அதற்கு வந்து ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் போல தூதுபோன ஏற்றம் ராமனுக்கு இல்லையே என்றாராம். அதற்கு ஸ்ரீராமன் தூதுபோவர் அபிஷித்த ராஜகுமாரன் ஆதலால் இவரைப் போகச் சொல்லுவாரில்லை. இவர் மேல் தப்பு இல்லை என்றாராம். “முன்னோர் தூது” என்கிற பாகரம் காண்க என்றாராம்.

தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு - 9

பர வ்யூக விபவ ரூபங்கள் நமக்கு ஆச்ரயிக்க இயலாது. நாங்கள் எப்படி ஆச்ரயிப்பது என்ன, அர்ச்சாவதாரத்தை ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார். இத்திருவாய் மொழிக்கு இதுவே நிதான மானபாட்டாகிறது. தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தானுமாய் காப்பாற்றுகிற தந்தையாயும் தாயாயும் தானுமாய் இருக்கிறான். உலகில் தாய் தகப்பன் என்றுபேராய் இவனுக்கு ஒரு இடர் வந்தால் விட்டுப்போவார்கள். இவன் பிறந்த முகூர்த்தம் பொல்லாதது என்று நாற்சந்தியிலே பொகட்டுப்போவாரு முண்டு. க்ஷாமகாலத்தில் பிள்ளையை விற்று ஜீவிப்பாருமுண்டு. அப்படிக்கின்றி தங்களை அழிய மாறியும் ரக்ஷிக்கும் மாதாபிதாக்களாக இருக்கிறான். உலகில் தாய்தந்தையர்கள் கர்மத்தினால் வருகிறார்கள். கர்மம் கழிந்த வாறே விட்டுவிடுவார்கள்.

ஸர்வேச்வரன் இயற்கையாகவே மாதா பிதாவாக இருக்கிறான். “பூதாநாம் யோ அவ்யய: பிதா” ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா சமாதவ: என்றல்லவோ பிரமாணங்கள், தானுமாய் தந்தை தாயாக மாட்டான். தாய் தந்தையாக மாட்டாள் - இவர்களிருவரும் இவன் தானாக மாட்டார்கள். இவனும் இவ்விருவர்களாக மாட்டான். ஈச்வரன் எல்லாமாய் இருக்கிறான். மாதா பிதாக்கள் பொகட்டுப் போனவன்றும் நான் ஜீவிக்க வேணும், எனக்கு ஜீவிக்க வேணும் என்றல்லவா இவன் இருப்பது. இப்படி தனக்கு நன்மை பார்க்கும் தானுமாய் அதாவது தஞ்சமாகிய தந்தையாய், தஞ்சமாகிய தாயாய், தஞ்சமாகிய தானுமாய். ஈச்வரன் தன்னை ஆராதிக்கக் கொடுத்த கரசரணாதிகளைக்கொண்டு நாம் தகாவழியில் பிரவ்ருத்திக்கிறபடியால் தனக்குத்தான் தஞ்சமல்லன், “அவையல்லனாய்-இவ்வளவின்றி மற்றுமுள்ள பந்துக்களுமாய், நிவாஸ: சரணம், ஸுஹ்ருத், கதி: நாராயண:” என்கிற உறவுகளுமாகிறான். பித்ருமாத்ரு ஸுதப்ராத்ரு தாரமித்ராதயோபி வா ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ: என்கிறபடியே ஸர்வோபகாரகனும், ஸர்வவித பந்துவும் அவனே. ‘எஞ்சலில் அமரர் குலமுதல்’ பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஜீவந ஹேதுவானவன். “மூவர் தம்முள்ளும்

ஆதியை” ப்ரஹ்மருத்ர இந்திரர்களுக்கும் ஜீவந ஹேதுவானவனை அஞ்சி நீர் உலகத்துள்ளீர்கள் அவன் இவன் என்று கூழேன் மின். ஸர்வாதிகளை நாம் ஆச்ரயிக்க முடியுமோ? என்று பயப்பட்டு, ஜகத்துக்கு ஸர்வ வித பந்து வாயும் நித்ய ஸூரிகள் நாதனாயும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகளை நாம் கிட்டப் போக முடியுமோ என்று அஞ்சி லௌகிகரான நீங்கள் அவன் இவன் என்று ஸம்சயப்படவேண்டாம். அவனோ தேச கால வஸ்துக்களால் அளவிடமுடியாதவன். அஸாதாரண திருமேனியோடு நித்ய ஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனாயிருக்கிறான். அபரிச்சின்னன். இவன் தேச கால வஸ்துக்களால் அளக்கப்பட்டு நாம் உகந்த த்ரவ்யத்தையே திருமேனியாக் கொண்டு பரிச்சின்னன் என்று ஸம்சயப்படாதீர்கள். நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்” நீங்கள் நெஞ்சினால் யாதொன்றை திருமேனியாகக் கோலினீர்களோ அதையே அவன் தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகக் கொண்டு விரும்பும். அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன், அங்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பவனுக்கு இதை விபூதியாக நினையாமல் இங்கிருக்கும் எம் பெருமானுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள் “ஹ்ருதாமநீஷா மநஸா அபிக்லுப்த:” யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே, க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதிபி: என்கிற பிரமாணங்களின்படி நாம் உகந்த த்ரவ்யத்தையே அவன் ஆதரிப்பன். அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை அவன் பரிக்ரஹித்தபடியால் தானே ஆதரிக்கிறோம். இதுவும் அவன் பரிக்ரஹித்தானாகில் நாம் ஆதரிக்கத்தட்டில்லை. முதலில் அவன் திருமேனியை பரிக்ரஹிப்பது பக்தர்களுக்காகத் தானே. அது அர்ச்சையில் கார்ய கரமான படியால் அவன் இதில் உகப்பது.

கடல் வண்ணன் கண்ணன் -10

தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின அர்ச்சாவதாரத்தை உபதேசித்து விட்டு, தாம் அகப்பட்ட துறையான கிருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார். திருவடி, போகிற இடம் பரமபதம் விலகாணம் என்று தெரிந்தும் “பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” ஸ்ரீராமனையே விரும்பினார் அது போல் அர்ச்சாவதாரம் ஸுலபம் என்று தெரிந்தும் எத்திறம் என்று மோஹிக்கப் பண்ணும் கிருஷ்ணாவதாரத்தை ஆசைப்படுகிறார். “கடல் வண்ணன்-கடல் போல் அளவிட முடியாத ஸ்வபாவன்”. “விண்ணவர் கருமாணிக்கம்-நித்யஸூரிகளுக்கு நீலரத்னம் போல் போக்யமானவன். பட அரவின் அணை கிடந்த பகவத் ஸ்பர்சத்தால் மலர்ந்த படங்களை யுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேலே சயநித்துக் கொண்டவன்”. பரஞ் சுடர் - தகட்டில் அழுத்தின மாணிக்கம் போலும் வெள்ளி மலையின் மேலே மரகத மலை போலும் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுள்ளவன் ‘கண்ணன் எனதாருயிர்-கிருஷ்ணன் எனது பிராணனானவன். பண்டு நூற்றுவர் அடவரும் படை மங்க ஐவர்கட் காகி வெம் சமத்து அன்று தேர் கடவிய பெருமர்ன்

முன்பு ஒரு கால் துர்யோதனன் முதலிய நூறு பேரும், ஹிம்னிப்பதற் ளாக வரும் ஸேனையும் நாசம் அடையும்படி பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு சேஷ பூதனாய், உக்ரமான யுத்தத்தில் அன்று, ஸாரதி வேஷத்தைப் பார்க்க பாக்கியம் பண்ணினவர்கள் இருந்த காலத்தில், அர்ஜுன ரதத்தை ஓட்டிய பெருமான் அவனுடைய “கணைகழல்” கடகம் அணிந்து சப்திக்கிற திரு வடிகளை, என் கண்கள் எப்போது பார்க்கப் போகிறதோ? ஆபரணத்வநி செவிப்படஎம் கண்கள் காண்பதும் என்றைக்கோ என்கிறார்.

கண்கள் காண்டற்கரியனாய் -11

கண்களால் பார்ப்பதற்கு அரியனாய், “கருத்துக்கு நன்றும் எளிய னாய் நெஞ்சுக்கு மிகவும் பிரகாசிப்பவனாய். இவருக்கு இதுவே ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களுக்குக் காரணம். இவருக்கு ஸம்ச்லேஷம் மாநஸாநுபவம் விச்லேஷம் பாஹ்யஸம்ச்லேஷா பேகை பிறந்து மாநஸாநுபவம் குலேதல். “மண்கொள்” இத்யாதி. பூமியில் உள்ளாருக்கும் அர்ச்சாவதார முகத்தாலே அருள்செய்யும் நித்யஸூரிநாதனைப் பாடிய பாடல்கள். வண்டுகளுடைய கண்டத்வநியாகிற கானத்தோடு கூடின சோலைகளை உடைய திருவழுதிநாடுக்கு - குருகாபுரிக்கு நியாமகனான சடகோபன் அருளிச் செய்தவை வண்டுகளுடைய த்வநி பாட்டாக அமையுமாப் போல் பகவத்குண நுபவம் பாடலாக வந்த ஆயிரத்துள் இப்பத்தால் பக்தராக் கூடும். எல்லாம் கிடைத்தாலும் பக்தி கிடைக்காது. இப்பத்தை அப்யாஸம் செய்தால் பகவத் பக்தியுள்ளவர்களாக ஆகலாம். பயிலுமினே. இத்திருவாய் மொழியை அப்யஸியுங்கோள். இத்திருவாய்மொழியில் அர்ச்சாவதார வைபவம் பேசப்பட்டது.

- 1 எம்பெருமானுடைய திருமேனி அப்பொழுது அலர்ந்த தாமரை போன்ற கண்களையுடையது
- 2 பாவங்களைப் போக்கக் கூடியது
- 3 நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடையது
- 4 ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலே சிந்திக்கப்படுகிற திருவடிகளையுடையது
- 5 அழகிய திருக்குழல்களின் சோபையோடு கூடின கிரீடத்தை உடையது
- 6 கோபஸமயத்திலும் பக்தர்கள் கிட்டி அநுபவிக்கும்படி இருப்பது
- 7 சுத்தர்கள் கன்னல் போலும் கனிபோலும் அநுபவிக்கும்படி இருப்பது
- 8 யமதூதர்கள் கிட்டமுடியாமல் அவர்களுக்கு நஞ்சாயிருப்பது
- 9 நெஞ்சினால் பாவித்தபடியே பவ்யமானது

10 நித்யஸூரிகளுக்கும் போக்யமாய் ஸாரத்யமாகிற நீச கார்யத்திலும் ஈடுபடும்படி இருப்பது.

இப்படி, பத்து குணங்களோடு கூடிய திருமேனியை உடையவன் என்று இத்திருவாய் மொழியில் பேசப்படுகிறது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமனுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் ஆறாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

3-ஆம் பத்து -- ஏழாம் திருவாய்மொழி

பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப்
பயில வினிய நம் பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனைப்
பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலு மவர் கண்டீர்
பயிலும் பிறப்பிடை தோறெம் மையாளும் பரமரே. (1)

எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்ய காஷ்டையை அநுபவித்து அந்த அநுபவத்தாலுண்டான ப்ரீதியாலே பகவத்சேஷத்வத்தின் எல்லை நிலமான பாகவதசேஷத்வம் தமக்கு ப்ராப்யம் என்கிறார். பகவத் விஷயம் என்றால் மேட்டு மடையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளை நிந்தித்தார். எம்பெருமானுடைய குணங்களையே அநுபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு ஸம்பந்தத்தை அநுபவிக்ிறார். அல்லது பகவத்ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக உபதேசித்தார் கீழே. உபதேச நிரபேக்ஷமாக பகவத் ப்ரவணராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் எம்மாவீடு ப்ராப்யத்தின் ப்ரதமாவதி. இது சரமாவதி. அர்ச்சா. வதார ஸௌலப்யத்தை உபதேசித்தும் நெஞ்சு நெகிழாத ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்வபாவத்தை நினைத்தார். தேர்கடவிய பெருமான் களை கழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள் என்று சொன்ன இவர்க்கு நிழலும் அடிதாறு (பாதுகை) மாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தார். உபதேசமில்லாமலே பகவத் விஷயம் என்றால் நெஞ்சு பள்ளமடையாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டு கொண்டாடுகிறார். நான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை. அதிலும் நேர்கொடுநேர் இவர்களுக்கு அடிமையாக வேணுமோ? அவர்களோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் வரையில் அடிமை என்று பாகவத சேஷத்வம் உத்தேச்யமாய் அவர்களை ஆதரிக்கிறார். எம்மா வீட்டிலே “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும்” என்று பகவத்சேஷத்வம் உத்தேச்யம் என்கிறார். இங்கே பாகவத சேஷத்வம் உத்தேச்யம் என்கிறார். ஆனால் ப்ராப்யம் இரண்டா என்கிற கேள்வி பிறக்கிறது. இரண்டில்லை. பகவத் சேஷத்வத்தில் உள்ளடங்கியதுதான் இது. பகவத்சேஷத்வம் பாகவத சேஷத்வம் வரையில் வளர்கிறது. நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது திருமந்திரத்தில் இல்லாதது இல்லை. “நின் திருவெட்டெழுத்தும் சுற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை என்றார் திருமங்கை ஆழ்வார். இதைத்தான் “எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்தார். “க்ரய விக்ரயார்ஹ தசயா

ஸமிந்ததே” என்றார் ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகனும். “தத்பக்தைர் வா ஸமாகம:” என்கிற இடத்தில் “வா” என்பதற்கு “ஏவ” என்று அர்த்தம் சொல்லி பாகவதர்களின் சேர்த்திதான் உத்தேசம் என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்வராம். பயிலும் சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை சத்ருக்னாவான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினார் என்பராம். பாகவத கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான பாபங்கள் இல்லாத (அநக:) சத்ருக்னாவான் பெருமானுக்கு நல்லனான பரதாழ்வானையல்லது அறியாத படியானான். ஒரு ஜீவனுக்கு ஒரு ஜீவன் உத்தேசம் என்பது ஒட்டை யோடத்தோடு ஒழுகலோடம். ஆனால் அந்த ஜீவன் பெருமானுக்கு அநந் யார்ஹ பக்தனானால் அவனை அநுவர்த்திப்பது பெருமானை அநுவர்த்திப்ப தாகும். பிராமண ஜாதி ஒன்றாயிருக்க குலம் ஸூத்ரம் கோத்ரம் இவை களாலே பிரித்து ஸம்பந்திக்குமாப்போல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் நிற பகம் அவனுடைய குணசேஷிதங்கள். வடிவழகிலே ஈடுபட்டவர்கள் குணங்களிலே ஈடுபட்டவர்கள் திவ்ய சேஷிதங்களிலே ஈடுபட்டவர்கள் என்று பிரித்து அவர்கள் எல்லாரும் தமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். “பயி லும் சுடரொளி மூர்த்தியை” வருத்தி அடைகிற மிகுந்த தேஜோமய மான விக்ரஹத்தையுடையவனை. மிகுந்த தேஜஸ்ஸையே திருமேனியாக வுடையவனை நித்யமான திருமேனியை உடையவனை “தத்ர ஸத்வம் நிர் மலத்வாத்” தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் திவிஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய “ஷாட் குண்ய விக்ரஹம்” என்கிறபடி ஞானம் முதலிய குணங்களுக்கும் ஸ்வ ரூபத்துக்கும் ப்ரகாசமான சுத்தஸத்வமயமான தேஜோரூபமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனை, பயில இனிய நம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனை,” உலகில் மற்ற விஷயங்கள் பயிலப்பயில துக்கத்திற்குக் காரண மாயிருக்கும். இவ்விஷயம் பயிலப்பயில இனியதாயிருக்கும். ஆச்ரிதர்களை அநுக்ரஹிப்பதற்காக, திருப்பாற் கடலிலே வந்து சாய்ந்தவனை. வடி வழகும் நீர்மையும் நிறைந்தவனை, வடிவழகும்கண்ணழகும் பூர்ணமாயி ருப்பதால் இனியதாயிருக்கும். இதரவிஷயங்களில்கிட்டுகிற வரையில் ஒன்று போலேயாய் கிட்டினவாறே அதை விட்டுவிடவழி தேடவேண்டும். படியிருக்கும். பகவத் விஷயம் கிட்டக் கிட்ட இனியதாயிருக்கும். ஆகையால் இது நித்யப்ராப்யம் என்கிறது. “பண்டிவரைக்கண்டறிவது எவ்வூரில் யாம் என்றே பயில்கின்றாளால்” என்கிற கலியன் பாசுரத் தில் இவ்வர்த்தம் காணலாம். ‘பரமனை’ திருமேனியின் குணத்தா லும் ஆத்மகுணத்தாலும் இவனுக்கு மேற்பட்டவனில்லை. “பயிலும் திரு வுடையார்” அவனையே பிரயோஜனமாகப் பற்றி நெருங்கி பரிசயம் பண்ணுகிறவர்கள். பகவதநுபவம் தான் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த ஐச் வர்யம். “லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பந்த:” ஸது நாகவர: ஸ்ரீமான், அந்தரி ஷ்கத ஸ்ரீமான்” பெருமாள் திருவடிகளிலே வரவேணும் என்று நாலடிவர ராவணஸம்பந்தத்தாலே வந்த அஸ்ரீ போய் கைங்கர்யஸ்ரீ குடிபுகுந்தது பெருமாள் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழ வேண்டும்படியான க்லே சத்தை ஸ்ரீயாக (ஒரு ஸம்பத்தாக) சொல்லிற்று ககேந்திராழ்வானுக்கு

ஸர்வாத்மநா பர்யநு யோஜ்யமாந:) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நிர்பந்தம் செய்தபோதும் யௌவராஜ்யத்தில் முடிகூட ஒப்புக்கொள்ளாத இனைய பெருமானை “லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:” என்கிறார். எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதா கிற ஸம்பத்தை உடையவர்கள் யவரேனும் அவர் கண்டீர். ஜந்மத்தாலும் நடத்தையாலும் குணத்தாலும் குறைவுள்ளவர்களாய் இருந்தாரேயாகி லும் “அவர் நம்மை ஆளும்பரமரே” அவர் நம்மை அடிமைகொள்ளக் கூடிய ஸ்வாமிகள். முன்பு பகவானைக் குணங்களால் பரமன் என்றார், இங்கு பாகவதர்களை அவன் குணத்திலீடுபட்டிருப்பதால் சொல்லுகிறார். இது எத்தனை நாளைக்கு? என்று கேட்டால் பயிலும் பிறப்பிடைதோறு-மேல் மேலும் வருகிற ஜந்மங்களில் ஸகலகாலங்களிலும் என்கிறார். முன்பு ஜந்மம் வேண்டாம் என்றார். இப்போது பாகவத சேஷத்துவத்துக்கு உறுப்பானால் எவ்வளவு ஜந்மங்கள் வந்தாலும் உபாதேயங்கள் என்கிறார்.

ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை -2

நம்மை ஆள்பவன். ஆளும்போது நிகரில்லாதவன். அடியார்க் கென்னையாட்படுத்த விமலன் என்பது காண்க. அவன் ஆட்செய்து ஆட் கொள்வான். “அஞ்சேல் என்று அடியேனை ஆட்கொள்ளவல்லானை-” என் கிறார் பரகாலன். ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தம்கோவினை” என் றார் பெரியாழ்வார் கண்ணனை. தான்தூத்யம் ஸாரத்யம் பண்ணி ஆட் கொள்வான். “ஆழிப்பிரான் தன்னை” திருவாழியைக் கையில் கொண்டு உபகரிக்குமவனை. பகலை இரவாக்குகைக்கும் ஆயுதமெடேன் என்று சொல்லி ஆயுதமெடுக்கைக்கும் பரிகரமாயிருப்பவனை. விரோதிகளை அழிக்கைக்கும் ஸாதனமாயிருப்பன் ஆச்ரிதரை அநுபவிப்பைக்கும் ஸாதனமாயிருப்பன் திருவாழியாழ்வான். “தோளும் ஓர் நான்குடைத்து மணிவண்ணன் எம்மான் தன்னை” கல்பகதரு பணைத்தாப்போல் நாலு திருத்தோள்களையுடையவன் பரிசுத்தமான நீல ரத்னம்போல் குளிர்ந்த திருமேனியை உடையவன். இவனை “தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணி யுமவர் கண்டீர். கால்களையும் கைகளையும் கூப்பி ஸேவிக்குமவர்கள். அகிஞ்சனனாய், அநந்யகதியாய், அபிமானம்போய் அவயவங்கள் ஒடுங்கிப் பணியுமவர்கள் “நாளும் பிறப்பிடைதோறு” எப்போதும் பிறந்த விடங் களில் எல்லாத்திலும்” என்னை யானுடைய நாதர்- என்னை ஆள்கிற ஸ்வாமி.

நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் -3

நாதனை - ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியை, ஞாலமும் வானமு மேத்தும் நறுந்துழாய்ப் போதனை. தோளில் துழாய்மாலை சாத்திக்

கொண்டிருக்கும் அழகைக் கண்டால் நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற புகழ்வார்கள். “ஸ்த்ரீ பால யுவ வ்ருத்தானாம்” என்கிறபடி, வார்த்தை சொன்னால் சுற்பு அழியும் என்றிருக்கும் ஸ்த்ரீகள், முதலில் வார்த்தை சொல்லத் தெரியாத பாலர்கள். வாய் விட்டு ஒன்றும் பேசுவதற்கு சக்தியில்லாத யுவாக்கள், இவர்கள் இத்தனை பேரும் வாய்விட்டுத் துதிக்கும்படியாயிருக்கும் பெருமாள் அழகு. பகவத்ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி திருத்துழாய் பூ. “பொன்னெடும் சக்கரத்து எந்தைபிரான் தன்னை” ஆசைப்படக்கூடிய ஆபரணமும் ஆயுதமுமாயிருக்கிற சக்ராயுதத்தை யுடைய என் ஸ்வாமியை. இவ்வாழ்வார் திருவாழியை அடிக்கடி பாசுரங் கள்தோறும் சொல்லுவார். பிடிதோறும் நெய்வேண்டுமாப்போல் இவருக்கு அழகை அநுபவிக்க திருவாழி வேண்டும். பாதம் பணியவல்லாரை பணியுமவர் கண்டீர். பிறருடைய உத்கர்ஷத்தைப் (உயர்த்தியை) பொறுக்காத (அஸூயைப்படுகிற) ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் அஹங்காரத்தை விட்டுப் பெருமானை ஸேவிப்பதே அரிது. ஈச்வரனுடைய உயர்த்தியை ஸம்ஸாரிகள் பொறுக்க மாட்டார்கள். ஆதலால் தான் கிருஷ்ணன் நீ அஸூயைப் படாமல் கேட்பதால்நான் சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். “ப்ரவக்ஷ்யா ம்யநஸூயவே” என்கிறான். அப்படி அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை ஸேவிக்கவல்லவர்களை ஸேவிப்பவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள். என்னை ஆளுடையவர்கள். எத்தனை நாளைக்கு இந்த வார்த்தை என்றால் - “ஓதும் பிறப்பிடைதோறு. ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ” என்று அல்பமாகச் சொல்லும் பிறப்பில் அவகாசம் தோறும். சாஸ்திரங்களில் நிஷேத்யமாகச் சொல்லும் ஜன்மமாகவும் அடியார் குழாங்களே எனக்கு ப்ராப்யம்.

உடையார்ந்த ஆடையன் கண்டிகையன் - 4

திரு அரையிலே பூத்தாப்போலிருக்கிற பீதாம்பரம். “கௌசேய புஷ்பிதகடதடம் பீதாம்பரதரம். தாஸாம் ஆவிரபூத்” “கௌமாச்சலிஷ்டம் கிம்பி” என்றெல்லாம் பீதாம்பரம் சாத்தின கடிபாகத்தை அநுபவிக்கிறார்கள். கண்ணன் கோபிகளுடைய அலமாப்புக்காண்பதற்காக மறைந்தான். பிறகு இனி இவர்கள் தரிக்கமாட்டார்கள் என்று வந்து தோற்றினான். “தாஸாம்” வாடின பயிரில் ஒரு பாட்டம் மழை விழுந்தாப்போல். “ஸ்மயமான முகாம்புஜ:” அவன் முகமிருக்கும்படி. “பீதாம்பரதர:” இடைப் பெண்களுக்கு நெஞ்சில் உண்டான கோபம் எல்லாம் ஆறும்படி இருந்தது உடை. “நின்பைம்பொன்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ” என்றார்கள் “கண்டிகையன்” உடையழகு மேலே வீசிப்போக நடுவே வழிபறித்துக் கொள்ளும் கழுத்தில் கண்டாபரணம். இவரை மடி பிடித்துக் கொண்டுபோய் கழுத்திலே நிறுத்திற்று. “உடைநாணினை” அரைநூல் வடம். அரை நாண் என்று சொல்லுவார்கள் “புடையார் பொன்னூலினன். தானிருந்த பக்கத்துக்கு வேறொரு நகை வேண்டாதபடி காளமேகத்தில் மின்னினுப் போலிருக்கும்

திருயக்ஞோபவீதம். “பொன் முடியன்” உபய விபூதிக்குமாகக் கவித்த அழகான கிரீடம். “மற்றும் பல கலன் இன்னும் பல ஆபரணங்களையுடையவன். நடையாவுடைத் திருநாரணன் தனக்குத் தானே ஒப்பாய் வேறு ஒப்பு இல்லாமலிருக்கிற திருநாரணன். இவைகளை ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன். ஆபரணங்களிலே லக்ஷ்மி ஸம்பந்தமும் ஒரு ஆபரணம்போலே காணும். ஆபரணசோபையின்போக்யதையாலே சொல்லாமலிருக்க மாட்டார். சொல்லவும் மாட்டார். தொண்டர் தொண்டர் கண்டர் ஆபரணச் சேர்த்திக்கு மார்வத்துமாலே நங்கையான லக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தத்துக்கும் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களுக்குத் தோற்று அடிமையானவர்கள் எமக்கு எம்பெருமக்களே” எனக்கு ஜன்மங்களில் அவகாசம் தோறும் ஸ்வாமிகள். ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு அடிமைபுக்கிருப்பார்க்கு, இச்சேர்த்தியறிந்து இவர்கள் ஆச்ரயிப்பதே என்று இவர்களுக்கு அடிமைபுக்கார் அடியேனுக்கு ஸ்வாமி சேஷிகள் என்றபடி.

பெருமக்கள் உள்ளவர் தம் பெருமானை - 5

“பெருமக்கள் உள்ளவர்” மஹான்களாக உள்ளவர்கள் எல்லாருக்கும் ஸ்வாமி. அல்லது நித்யஸூரிகள் “உள்ளவர் ஸந்தமேநம் ததோ விது:”. நித்யமான சேஷத்வஞானமுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு ஸ்வாமீ. “பேராளன் பேரோதும் பெரியோர் என்றும்” ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப: மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த” என்று முமுக்ஷுக்களையே சொல்லும்போது நித்யஸூரிகளை பெருமக்கள் என்று சொல்லலாம். அவர்களுடைய ஸத்தைக்குக் காரணமாயிருப்பவன் “அமரர்கட்கு அருமையொழிய ஆரமுதாட்டியவப்பனை ப்ரயோஜநாந்தர பரர்களான இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு பிரயாஸப்படாமல், கடல் கடையும் சிரமத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டு அமுதத்தை ஊட்டினவன். “அன்று” துர்வாஸச் சாபத் தால் ஐச்வர்யம் போய்த்தவிக்கும் ஸமயத்தில். வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதாட்டும் பெருமானார் என்றார் திருமங்கை ஆழ்வார். “பெருமை பிதற்ற வல்லாரை” தன்னிடத்தில் வேறு பிரயோஜனங்களைக் கொள்வதற்காக வருகிறவர்களையும் “உதாரா”: என்று சொல்லுகிற எம்பெருமானுடைய ஓளதார்யகுணத்தில் ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் பிதற்றும் பாகவதர்களைப் பிதற்றுமவர்களை, பெருமானைப் பிதற்றுவதுபோல் பாகவதர்களைப் பிதற்றுமவர்கள். வருமையும் இம்மையும் நம்மை அளிக்கும் பிராக்கள் அத்ர பரத்ர சாபி” என்று இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் நம்மை உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணும் ஸ்வாமிகள் இந்தலோகத்தில் நாட்டாரோடு ஸம்பந்தத்தை ஒழித்து. பரலோகத்தில் நாரணனை அடையும் படி செய்து அடியார் குழாய்களில் உடன் கூட்டும் உபகாரகர்.

அளிக்கும் பரமனைக்கண்ணனை -6

ஜீவராசிகளை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு நிகரில்லாதவனை தன்னையே உபகரிப்பவனன்றோ? கண்ணனை “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்றபடி. “ஆழிப்பிரான்தன்னை” ஆயுதங்களையும் தன்னையும் பக்தர் களுக்காக வென்றிருக்குமவனை- “ஆளும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னை” என்கிறபாட்டை நினைக்கிறது “துளிக்கும் நறும் கண்ணி” தேன் சொட்டுகிற பரிமளமுள்ள திருத்துழாய் மாலையை உடையவனை. “நறுந் துழாய்ப்போதனை” என்கிறதை நினைக்கிறது. “தூமணிவண்ணன் அம்மான் தன்னை” சுத்தமான நீலரத்னம் போன்ற திருநிறமுடையவனை. அதனால் என்னை அடிமையாக்கின ஸ்வாமியை, “தோளுமோர் நான்குடை தூமணி வண்ணன் என்கிறதை நினைக்கிறது. “ஒளிக்கொண்ட சோதியை” ஒளிமிகுந் துள்ள ஜோதிஸ்ஸை.” பயிலும் சுடரொளியை நினைக்கிறது. உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர்கண்டிர். அவன் குணங்களை நினைத்து நினைத்து வாய்விட மாட்டாதேயிருக்குமவர்கள். “சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை” ப்ரயோஜனந் தரத்தில் ஆசைப்பட்டு சலனம்வராமல் “சன்மசன்மாந்தரம் காப்பரே” மேலும் ஜன்ம பரம்பரைகள் வராதபடி நம்மை ரக்ஷிப்பார்கள். பெருமானை ஆச்ரயித்தால் ப்ரஹ்மபட்டம் முதலியவைகளை ஆசைப்பட்டு பெருமானை விட்டுவிலகுவார்கள். அவனடியார்களை ஆச்ரயித்தால் அவனை விட்டு விலக வதற்கு வழியில்லை என்பதாம்.

சன்மசன்மாந்தரம் காத்து -7

“சன்மசன்மாந்தரம் காத்து” பஞ்சாக் நி வித்யையில் சொல்லுகிற படியே மேகத்திலேபோய் மழைஜலத்தில் வழியாக தான்யத்திலேபோய், பிறகு அந்நரூபத்தாலே புருஷனிடத்தில் போய் பிறகு ரேதோரூபத்தாலே பஞ்சமாஹுதியில் புக்கு (ஸ்த்ரீயிடத்தில் போய்) பின்பு கர்பமாவது இப்படி வருகிற ஜன்மங்களை வேர்பற்றோடே அறுத்து, இப்படிச் செய்வது ஆரை என்னில் “அடியார்களை” தன்திருவடிகளிலே பரந்யாஸம் பண்ணின் வர்களை. “கொண்டுபோய்” மரணமானால் என்கிறபடி நம்முடையமரணம் வரையில் காத்திருந்து, அந்திமஸ்ம்ருதியை இவர்களுக்குக் காரியமாக் காதே “அஹம்ஸ்மராமி” தானே நினைத்து, வழிதெரியாதபடி இருக்கிற நூற்றி ஓராவது நாடியாலே “ஹார்தாநுக்ருஹீத:” என்கிறபடி தான் கூடக் கொண்டு புறப்பட்டு, அந்தசரீரம் பிரிகிறஸமயத்தில் இவன் பட்டக் லேசமெல்லாம் தீரும்படி பரமாத்ம ப்ரவேசத்தைப் பண்ணிவைத்து குழந்தைகள் நொந்தால் தாய் சிசிரோபசாரம் பண்ணுமாப்போல் அவ்வள வில் மேல்வழிபோவதற்குத் தரிப்புண்டாம்படி செய்து, “உயிர் கொண்டு உடலொழிய ஒடும்போது ஒடி அயர் வென்றதீர்ப்பான்” என்கிறபடி சென்று முகம்கொடுத்து, உபாயத்தின் மஹிமையாலே விரஜாநதிவரை

யில் ஸ்கூல்மசீரம் இருக்கும்படி பண்ணி அர்ச்சிராதிகணங்களோ டொக்க ஆளிட்டிராதே 'நயாமி' என்றுதானே வந்து, மாதவன் துணையா நடந்தான் என்கிற பிராட்டியைப் போலே தன் சிறகின் கீழேகொண்டு விரஜையைக் கடத்தி பரமபதத்திலே கொண்டுபுக்கு "ஸ்வேநருபேண" என்னும்படி ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிவைத்து பின்னையும் விடாதே தன் திருவடிக்கீழ் தலையணைபோல் இட்டு வைக்கும். இப்படிச் செய்யும் உபகாரகனுடைய "தொன்மைபிதற்றவல்லாரை, அவனுடைய ஸ்வாபாவிசுமான ஓளதார்ய குணத்தைப் பிதற்றவல்லாரை, அவ்வீச்வரனுக்கு ஓளதார்யம் தான் ஸ்வாபாவிக குணம். "தாநஹம் த்விஷத:" என்று தள்ளுவது இவன் செய்த குற்றத்தால் அது ஓளபாதிகம் இப்படி அவனுடைய ரக்ஷணஸ்வபாவத்தை அந்தப்புரவ்ருத்தாந்தம்போல் அறிந்தார்களே என்று அந்தபாகவதரை யார் புகழ்கிறார்களோ அவர்கள் "நன்மை பெறுத்து எம்மை" நமக்கு பாகவதசேஷத்வம் பகவத்சேஷத்வம் ஆகிற நன்மைகளைத்தந்து நாளாய்க்கொள்கின்ற நம்பரே எப்போதும் அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை நடத்தக்கடவ விச்வஸ்நீயர்- நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள் என்கிறார்.

நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனை - 8

நம்பனை - எந்த துர்தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை. கீழ்ச் சொன்னவர்களும் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாவதற்குக் காரணமானவனை இவனைத்தவிர மற்ற பந்துக்கள் நம்பத்தகுந்தவர்களல்ல என்றபடி. காகாஸுரனுக்கு பந்துக்கள் எல்லாரும் கைவிட்டார்கள். பிரம்மாஸ் திரத்தைத் தொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தான். "அருசினத்தால் ஈன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தே அழும்குழவி" என்கிறபடி அவன் திருவடிகளைத் தவிர வேறு புகலில்லை. இப்படி எல்லாவவஸ்தைகளிலும் நம்பத்தகுந்தவன் ஈச்வரனே. எங்கே கண்டோம் என்னில்" ஞாலம் படைத்தவனை" தனக்குத் தானும் பிறருமில்லாமல் அசேதனம் மாதிரி கிடக்க, சரீரத்தை உண்டாக்கினவனை "திருமார்பனை" அது யாருக்குப் பிரியமாக? என்னில் உபகரித்தது பிராட்டிக்குப் பிரியமாக. உம்பர் உலகினில் யார்க்கும் உணர்வு அரியான் தன்னை - மேல் லோகங்களில் எவ்வளவு உயர்ந்த ஞானம் படைத்த பிரமன் முதலியவர்களுக்கும் அறியமுடியாதவனை, "கும்பிநரகர்கள் ஏத்துவ ரேலும் அவர் கண்டர்" மகாபாப பலமான கும்பீபாக நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவார்களாகில் "அவர்கண்டர்" அவ்விருப்பிலே நமக்குப் ப்ராப்யர். "எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எம் தொழு குலம் தாங்களே" நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜன்மங்களில் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்கள் மட்டும் உத்தேச்யரல்லர், அவர்கள் குலங்களாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்ய ஸந்தானம். நரகாநுபவம் பண்ணும்

போது திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ என்னில் க்லேசத்தாலே அம்மா அப்பா என்னக்கூடாதோ என்று இவர்க்கு நினைவு.

குலம் தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து - 9

க்ரமவிவாஹத்தாலும்” அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலும் உள்ள குலங்களை” தரிப்பதான ப்ராஹ்மணர்கள் முதலிய நாலு ஜன்மத்திலும் கீழே கீழே போய், (மேல்ஜாதிப்புருஷர்கள் கீழ்ஜாதிப் பெண்களையும், மேல்ஜாதிஸ்த்ரீகள் கீழ் ஜாதிப்புருஷர்களையும் விவாஹம் செய்து கொள்வதால் ஏற்படும் குலம்) சண்டாளசண்டாளர்களேயாகிலும் அந்த சண்டாள ஜன்மத்துக்கு இருக்க வேண்டிய ஞானமும் நடத்தையுமில்லாமலிருக்கை நாம் சண்டாளரைக் கண்டால் விலங்குமாப்போலே, அந்த சண்டாளரைக்கண்டால் விலங்குமவர்களும் “வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணர்க்கு ஆள் என்று உள் கலந்தார்-வலது பார்ச்சுவத்தில் தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையவனும் நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடைய திருமேனியையுடையவனுமான பெருமானுக்கு” ஆள் என்று உள் கலந்தார்” ஞானமுண்டாகி அடிமை செய்வதே பிரயோஜனமென்று இருக்குமவர்களுடைய ஸம்பந்திஸம்பந்திகள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை - 10

அடியார்ந்த வையமுண்டு. ச்ரீபாதத்துக்கு அளவான, திரிவிக்கிரமதசையிலே ச்ரீபாத துல்ய பிரமாணமான” வையம் உண்டு” ஜகத்தை உண்டு பிரளயை தசையிலே புஜித்து, ஆலிலை அன்ன வசம் செய்யும் ஆலிலையில் அன்னாதீனமாக, அதாவது அன்னத்துக்கு அநுகூலஞாய் வயிற்றிலிருக்கிற ஜகத்து ஜீர்ணமாகாதபடி, வலக்கை கீழாகக் கண் வளருகை அதைப் பண்ணுமவனான, ‘படியாதுமில் குழவிப்படி’ ஒப்பு ஒன்று இல்லாமலிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே, யசோதாஸ்தந்தயமும் ஒப்பில்லை. அங்கே தொட்டிலிலிருந்து தரையில் விழப்புகுகிறோம் என்று அஞ்ச அறியாத பால்யம் இங்கு ஆலிலையிலிருந்து பிரளய ஜலத்தில் விழப்புகுகிறோம் என்று அறியாத பால்யம் எந்தை பிரான்தனக்கு எனக்கு ஸ்வாமியானவனுக்கு “அடியார் இதயாதி” சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு மேல் இல்லாதாப்போல் சேஷித்வத்துக்கு தனக்குக் கீழ் இல்லாதபடி அதன் எல்லையில் நிற்கிறார் ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டு கூடித்திரியன், இந்திரன். பிரஹ்மா என்று ஆசைப்படுமாப்போல் இவரும் சேஷித்வத்துக்கு எல்லையை ஆசைப்படுகிறார் அடியார் அடியார். ஏழுபர்வா கீழே இறங்குகிறார் அதற்குக்கீழேயும் இறங்குவர். அதற்குமேல் அடியார் சொல்லுமாகில் பாட்டில் அதிக எழுத்து ஆயிற்று என்ற தமிழர்கள் கோபித்துக்

கொள்வார்கள். அதற்காக நிறுத்துகிறார் ஏழுபர்வாக்கள் அடியார் எவரோ அவர் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய - 11

பாண்டவர்களை அரக்குமாடத்திலே அகப்படுத்தியும், பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்தும் வநவாஸாதிகளைப் பண்ணிவித்தும் தாங்கள் மித்ரபித்ராதிகளாலே ஸம்ருத்தமான ராஜ்யத்திலே வேருன்றி நின்ற தூர்யோதனாதிகள் நூறுபேரும் இறக்கும்படி, அன்று அவர்களாலே நிரஸ்தரான காலத்திலே “ஐவர்க்கருள் செய்து நின்ற இவர்களுடைய யானை குதிரைகளுள் பட எல்லாவற்றையும் பறித்துக் கொள்ள அவர்கள் இழந்தவை எல்லாம் தானேயாய் நின்றான். நெடியோனை அவர்களுக்கு அத்தனை செய்தும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்றிருந்தான் அவனைக் கவிபாடினார் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் ரிக்வேதம் போலவும் ச்ரீமத்ராமாயணம் போலவும் பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம் - “அவன் தொண்டர்மேல் முடிவு” அவன் தொண்டர்கள் மேல் முடிவு இதில் ஸர்வேச்வரனைச் சொன்னவிடம் பாகவதர்களுக்கு விசேஷமாக ஆரக்கற்கில் - நெஞ்சிலே படும்படி கற்கசக்தரானால். சன்மம் செய்யமான முடியும் பாகவத சேஷத்வ விரோதியான ஜன்மங்கள் வராது என்றுபலச்சுதி, இத்திருவாய் மொழியில் பாகவத சேஷத்வம் ப்ராப்யம் என்று சொல்லிற்று.

- 1 மிகவும் செறுத்திருக்கிற தேஜஸ்ஸை உடையதும்
- 2 நான்கு திருத்தோள்களை யுடைய தும்
- 3 திவ்யமாலை அஸ்திரங்களோடு கூடினதும்
- 4 திருப்பரிவட்டம் கண்ட ஸரம் அரைநூல் வடம் முதலிய நகைகளோடு கூடினதும்
- 5 தேவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுக்குமதுவும்
- 6 ரக்ஷணத்தை ஸ்வபாவமாக உடையதும்
- 7 ஆச்ரிதரை முக் தராக்கி அவர்கள் சிரஸ்ஸில் திருவடியை வைத்தும்
- 8 மார்பில் லக்ஷ்மியை உடையதும்

9 நீலரத்னம் போன்றதும்

10 பிரளய காலத்திலும் அழியாததுமான திருமேனிசோபைக்கு அடிமை செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தாஸ தாஸர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இந்திருவாய் மொழியில் அருளிச் செய்தார்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்

திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஹேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய

பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றாம் பத்தில் ஏழாம்

திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

—

3-ஆம் பத்து — எட்டாம் திருவாய்மொழி

முடியானே முவுலகுந் தொழுதேத்துஞ்சீர்
அடியானே யாழ்கடலைக் கடைந்தாய் புள்ளூர்
கொடியானே கொண்டல் வண்ணு வண்டத்தும்பரில்
நெடியானே யென்று கிடக்குமென் னெஞ்சமே.

(1)

அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்று கொல்
கண்கள் என்று தாம் அவனைக் காண வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டதைச்
சொன்னார் செய்ய தாமரைக் கண்ணினில். உடனே ஸர்வேச்வரன் தன் அடி
யார்களைக் காட்டிக் கொடுத்தார். பிறகு ப்ரவ்ருத்தமான பாகவதஸம்ச்
லேஷம் பரஸ்பரம் போதயந்த: என்கிற படி ஒருவர்க்கு ஒருவர் பகவத்
குணங்களைச் சொல்லி தரிக்கலாம் என்று நினைத்தார். அது கிடைக்க
வில்லை. அதுபகவத் குணங்களை நினைப்பூட்டி கீழ் உண்டான விடாயை
அதிகமாய்ச் செய்துவிட்டது. அதனால் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு, கண்
கள் காண்பது என்னு மளவின்றி மற்ற இந்திரியங்களும் விடாய்த்தது. ஓர்
இந்திரியத்தின் வருத்தியை மற்ற இந்திரியங்கள் ஆசைப் பட்டும், மற்ற
இந்திரியங்களின் விருத்தியை மற்ற இந்திரியங்கள் ஆசைப்பட்நும் அவை
யெல்லாவற்றினுடைய வருத்தியைத் தாம் ஆசைப்பட்நும், தம்மைக்
காட்டிலும் விடாய்த்த கரணங்களும், கரணங்களைக் காட்டிலும்
விடாய்த்த தாமுமாய், கூபாமகாலத்தில் பஹுப்ரஜைகளைப் பெற்றவன்
தன்பசிக்கும் ப்ரஜைகளின் பசிக்கும் ஆற்றமாட்டாமல், என் பசிக்கு என்
செய்வேன் என் பிரஜைகளின் பசிக்கு என் செய்வேன் என்று கூப்பிடு
மாப் போல், தாமும் தம் இந்திரியங்களும் நோவு பட்டுக் கூப்பிடுகிறார்.
“காத்ரை: சோகாபிகர்சிதை:” என்கிறபடி சிலர் பட்டினி கிடக்க வேறு
சிலர் சாப்பிடுமாப் போல், இந்த உடம்பைக் கொண்டு அவனை அணைய
ஆசைப்பட்டு அது கிடைக்காமல் முடிந்து போய் வேறு சரீரம் பெற்று
அவனை அநுபவிக்க இராமல் இந்த கரணங்களைக் கொண்டே அநுபவிக்க
வேணும் என்றாள் இறே பிராட்டியும். அப்படி இவரும் நோவு பட்டு
ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும், திருமேனியையும், குணங்களையும்
திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிக்க வேணும் என்று கேட்டார் எல்லாம்
நீராய் உருகும்படி பெருமிடறு செய்து கூப்பிடுகிறார். குஹேந ஸார்த்தம்
தத்ரைவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸான் பஹுன் “குஹப் பெருமானோடே கூட

பெருமானைப்பிரிந்த இடத்தில் நின்று கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றான் கமந்திரன், அங்கு இருந்தது ஒன்றிரண்டு நாள். “பஹுந் என்கிறான். பிரிவாலே காலம் நீண்டபடி. குஹப்பெருமானோடே நிற்க காலம் நெடுகு வானேன் என்றால் ஸ்மாரக ஸந்திதியில் ஆற்றாமை இரட்டிக்கும் என்றார்.” மேகக் குழாங்கள் காட்டேல்மின் நும்உரு என்னுயிர்க்கு அது காலன் என்றார். அறிவில்லாத இந்திரியங்கள் விடாய்க்கையாவது என் என்றால் ஆழ்வாருடைய அபிநி வேசாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. ஒரு இந்திரியத் தின் வ்யாபாரத்தை இன்னொரு இந்திரியம் ஆசைப்படக் கூடுமோ! என்னில், ஸர்ப்பம் சக்ஷ: ச்ரவ: கண்ணாலே காண்பதும் கேட்பதும் செய்கிறதிறே. அதுவும் அவன் கொடுத்தது தானே. அது அவன் தந்தால் நமக்குத் தட்டென்ன? ஒரு தேச விசேஷத்திலே தன்னை அநுபவிப்பார்க்குக் கொடுக்கிறானே.

முடியானே முவுலகும் தொழுதேத்தும்

முடியானே-உபய விபூதிக்கும் ராஜா என்பதைக் காண்பிக்கும் திருவபி ஷேகத்தை தரித்தவனே. சேஷபூதனுக்கு சேஷித்வம் முதலில் கண்படும். சேஷித்வப்ரகாசகமான கிரீடத்தில் கணவைக்கிறார். இவருடைய விடாயின் பெருமை குரலிலே தெரியும். “முவுலகும் தொழுது ஏத்தும் சீர் அடியானே. சேஷித்வத்தை அநுபவித்தபின் தன் சேஷித்வத்துக்கு அநுரூபமாகத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். எல்லாவுலகமும் சேவிக்கும் துதிக்கப்படும் திருவடிகளை யுடையவனே “ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்” இந்த ஸம்பந்தத்தால் கூடாது புருஷார்த்தத்தை அபேஷித்தாலும் உடம்பு நோவக் கார்யம் செய்யுமவன். “அப்ரமேயோ மஹோததி: என்கிறபடி அத்யகாதமான கடலைக் கடைந்தவனே! “புள்ளூர் கொடியானே! பெரிய திருவடியை வாஹனமாகவும் த்வஜமாகவும் உடையவனே. ஆச்ரிதர் இருந்த விடம் போவதற்கு வாஹனமாய் தூரத்தில் பார்த்து வருகிறான் என்று தரிக்கைக்கு த்வஜ மாயுமிருப்பன். “கொண்டல் வண்ண” மேருமலையில் ஒரு மேகம் தங்கினாப்போல் பெரிய திருவடிமேல் இருப்பது “அண்டத்தும்பரில் நெடியானே” ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இந்திரன் இவர்களின் ஐச்வர்யத்தில் காட்டில் மிகுந்த ஐச்வர்யத்தையுடையவனே! திருமேனி ஸௌந்தர்யம் போல் ஐச்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது. “என்று கிடக்கும் என் நெஞ்சமே” இப்படிச் சொல்லி மேல் முடிக்க மாட்டாமல் கிடக்கும் என் நெஞ்சம்” உக்த்வா ஆர்யேதி ஸக்ருத் தீனம் புனர் நோவாச கிஞ்சன, பரதாழ்வான் கீழே விழுந்து மேல் வார்த்தை சொல்ல மாட்டாமல் கிடந்தது போல. நான் செய்தபடி செய்ய. இந் நெஞ்சின் விடாய்க்கு என் செய்வேன். இப் ரப்ஜையைக் கொண்டு என் செய்வேன்

நெஞ்சமே நீணகராக இருந்த - 2

மனஸ்ஸுக்குப் பிறகு வாக்குத்தன் வியாபாரத்தையும் நெஞ்சின் வ்யாபாரத்தையும் ஆசைப்படுகிறது. நெஞ்சமே என்கிற ஏகாரத்தால் மனோ வருத்தியையும் ஆசைப்படுகிறது. நெஞ்சிலேதான் எப்போதும் இருக்கலாவது என்னிடத்தில் ஒருபொழுது இருந்தால் ஆகாதோ? நெஞ்சமே நீண்டநகரமாக நினைத்திருந்த என் ஆபத்ஸகனே! பரமபதத்தில் இடம் போதாது ஸங்கோச மாயிருக்கிறது என்று இங்கே வந்திருப்பவனே; இப்படிச் கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் விஷயாந்தரங்களைக் கூப்பிடுகிறார்கள் நான் உன்னைக் கூப்பிடுவது நீ நெஞ்சிலே இருந்ததால் தான். “தண்ணிலங்கைச் சிறையைச் செற்ற நஞ்சனே லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரணித்து அவனுக்கு விஷமானவனே. அஹோ வீர்யம், அஹோ தைர்யம் அஹோ ஸத்வம் அஹோ த்யுதி:; ஸ்வர்கோயம் தேவலோகோயம் இந்த்ரஸ்ய இயம் புரீ பவேத்” என்று திருவடி மதித்த ஐச்வர்யம். ஞாலம் கொள்வான் குறளாகிய வஞ்சனே!. ராவணனைப் போல் தலையை அறுக்காமல் ஓளதார்ய முள்ளவனாகையாலே அவனால் அபஹரிக்கப்பட்ட பூமியை மீட்பதற்குக் குறளாகிய வஞ்சனே. சிறிய திருவடியைக்காட்டி பெரிய திருவடிகளால் அளந்தவனே என்று மெப்போதும் என்வாசகமே! அவ்வஞ்சனத்தையே ஸர்வ காலமும் சொல்லுகிறது என் வாக்கானது. அந்த வஞ்சனத்தை நினைத்த பின்பு ராமாவதாரத்தில் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை. தன் பெருமை அழியாமல் செய்த விடம் ராமாவதாரம்; தன் பெருமையை அழிய மாறின இடம் இது எப்போதும் கலியர் (பசியெடுத்தவர்) சோறு சோறு என்னுமாப் போலே.

வாசகமே ஏத்த அருள் செய்யும் -3

கைகள் வாக்வ்யாபாரத்தையும் தன் வ்யாபாரத்தையும் ஆசைப்படுகிறது “வேய் அகம்பால்” மூங்கில்களால் கட்டின வீடுகளிலே. இடைச்சிக் கள் உறிகளில் மறைத்து வைத்த வெண்ணையைக் களவு காணப்புக்கு இருட்டாலும் தன் நிறத்தின் இருட்சியாலும் தெரியாமலே தடவ கையில் தட்டின படியால் ஸ்மிதம் பண்ணி, நாள் இளந்திங்களைக் கோள் விடுத்து, புதியனான பாலசந்திரனை (பற்களுடைய வரிசையை சந்திரனாகச் சொன்ன படி) பிரகாசிப்பிக்கச் செய்து, பற்களின் ஒளியைப் புறப்படும்படி பண்ணி அதுவே கைவிளக்காக வெண்ணை தொடுவுண்ட ஆனாயர் தாயவனே வெண்ணையைக் களவுகொண்டு சாப்பிட்ட இடையர்களுக்குத் தாய் போல் பரிவனாவனே! “வாசகமே ஏத்த அருள் செய்யும் வானவர் தம் நாயகனே என்று” கைகளின் வார்த்தை இது. வாக்கு ஏத்திப் போமித்தனையோ? வாக்குதான் உன்னைத் துதிக்க வேணுமோ? அதுவும்

ஒரு கால் துதித்தால் போதாதோ? நித்யஸூரிகள் துதிக்கும் உனக்கு வாக்கு என்ன பச்சை யிட்டது (சீர் செய்தது) என்ன உபசாரம் செய்தது? எனக்கும் துதிப்பது ஸ்வபாவமாக வேணும் என்று “தடவும் என்கைகளே” என் கைகள் உன்னைத் தேடத் தடவுகிறது. களவு கொள்ளப் போன விடத்தில் உன்னைக் கட்டிக்கொள்ள என்கைகள் தேடுகின்றன.

கைகளாலாரத் தொழுது தொழு துன்னை -4

என் கண்கள் தொழவும் வேண்டும். பார்க்கவும் வேணும் என்று ஆசைப்படுகிறது “பைகொள் பாம்பு ஏறி உறைபரனே” திருமேனி ஸ்பர்சத்தாலே விரிந்த படங்களை உடைய திருவனந் தாழ்வான் மேல் ஏறிச் சாய்ந்தவனே அனந்த சாயிதானே ஸர்வேச்வரன். பரத்வம் தோற்ற இருப்பவனே! “கைகளால் ஆர தொழுது தொழுது உன்னை. பசியர் வயிரூர உண்ண வேணும் என்கிருப்போல் கைகளால் ஆர. கைகளுக்கு திருப்தி வரும்படி தொழுது தொழுது-தொழுவதே ப்ரயோஜனமாகத் தொழுது. வேறுபலனை அபேக்ஷித்துத் தொழுதால் பிரயோஜனம் கிடைத்தவுடன் தவிரும். அநந்ய ப்ரயோஜனனாய்த் தொழுகையால் அது நித்ய மாயிருக்கும்” “நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:” உன்னை-அஞ்சலிக்கு ப்ராப்தனை உன்னை. வைகலும்-தினந்தோறும். மாத்திரைப் போதும் ஓர் வீடின்றி ஒரு. கூணமும் இடைவிடாமல், உன்னை-போக்யனை உன்னை மெய்கொள்ளக்காண மனஸ்ஸினால் அநுபவிப்பதைத் தவிர பாஹ்யஸம்சலேஷத்துக் கெட்டாது ஒழிகையன்றிக்கே மெய்யாகக் காணவேணும் என்று என் கண்கள் விரும்புகின்றன. கௌஷீதகீ உப நிஷத்தில் பர்யங்க வித்யையில் சொல்லுகிற புருஷார்த்தத்தைக் காண விரும்பும். ஆசைப்படுகிறது என் கைகள் தொழவும் காணவும் ஆசைப்படுகின்றன. பரதாழ்வான் இளைய பெருமானைக் கொண்டாடி அவர்போய்ச் செய்த அடிமையையும் ஆசைப்பட்டாப்போல.

கண்களால் காணவருங் கொல் -5

என் செவிகள்-என்னுடைய காதுகள், “கண்களால் காணவருங் கொல் என்று.” சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டல்யம் ச நாராயண: என்று கண்ணுக்குப் பார்க்க வேண்டிய விஷயமாகக் காணவருவனோ என்கிறது. எத்தாலே என்னில் “ஆகையால் அபி நிவேசத்தால் மண்கொண்ட வாமநன் ஏற மகிழ்ந்து செல்” தன்னுடைய வஸ்துவை பிறர் கொள்ளாமைக்காக அர்த்தியாக வந்த “வாமனன் ஏற” தன்மேலே ஏற, அதனால் உண்டான ஸந்தோடஷத்துடன் செல்கிற, புள்ளின் சிறகொலி பாவித்து, “பண் கொண்டபுள்”

வா ஹனத்திற்குள்ள அலங்காரங்களோடு கூடின புள். அல்லது ப்ருஹத ரதந்தரம் என்கிற ஸாமத்வநியோடு கூடின இறக்கைகளுடைய த்வநி சிறகொலி பாவித்து. காதில் விழுமோ என்று கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பரதாழ்வான் குரங்குகளின் கிலிகிலா சப்தத்துக்கு செவிமடுத்துக் கொண்டு கிடந்தாப் போலே. முன்னே சென்று வார்த்தை சொன்னாலும் கேட்கிறதில்லை.

செவிகளாலார நின் கீர்த்தி -6

என் பிராணன் உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்க வேணும் என்று ஆசைப்படுகிறது என்கிறார். செவிகளால் ஆர என் காதுகள் நிறையும் படியாக. நின் கீர்த்திக்கனி என்னும் கவிகளே. உன்னுடைய கீர்த்திருப மாய் கனி போல் இருக்கிற கவிகளை. கவி கனி போலிருக்கிறது என்று சொல்லாமல் கனி கவியாயிற்று. காலப் பண் தேன் உறைப்பத் துற்றி-பணக்காரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலே தோய்த்து சாப்பிடுமாப்போலே காலை மாலை. மத்யாந்நம் முதலிய காலங்களில் பாடவேண்டிய ராகங்களாகிற தேனிலே தோய்த்து. “புவியின்மேல்” இவ்வநுபவம் பரமபதம் போனால் கிடைக்கும் என்ன அது தேவையில்லை. புவியின் மேல் என்கிறார். இந்த ஊரிலே தாஹம் என்றால் வேறு ஊரில் தாஹசாந்திக்குத் தீர்த்தம் தருவேன் என்கிறது போலிருக்கிறது. ஆசைப்பட்ட இந்திரியங்களோடு இங்கே பெறவேணும் “பொன் நெடும் சக்கரத்துன்னை” அழகால் ஆசைப்படக் கூடிய போக்யமான திருவாழியை ஏந்திய உன்னை “அவிவின்றி ஆதரிக்கும்” விச்சேத மில்லாதபடி ஆதரிக்கும், “எனது ஆவியே” அவன் அருள் பெறுமளவு ஆவி நில்லாது என்கிறபடி என் ஆவி பிராணன்.

ஆவியே ஆரமுதே என்னையாளுடை -7

இப்பாட்டில் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ஆவியே ப்ராப்யன் சேஷியானால் அவன் வருமளவும் பொறுத்திருக்க வேண்டாமோ? என்றால் பிராணனையொழிய எப்படி இருக்க முடியும். நீர் ப்ராணனன்றோ ஆவியே “ஆர்அமுதே” பூர்ணமான அம்ருதமே! தாரகம் மேலும் போக்யமும், ஆய் இருக்கை. என்னை யாளுடைத் தூவி அம்புள் உடையாய்” அந்த அம்ருதத்தைக் கொண்டு வருபவனே இந்த அம்ருதத்தையும் கொண்டு வருவான். பெரிய திருவடியின் முதுகிலே இருப்பதைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டான். அல்லது என்னையாளுடை தூவி அம்புள். என்னை ஆட்கொண்ட அழகான சிறகுடைய பக்ஷிராஜன். பெருமானை நம்மிடம் சேர்க்கிறவர்களுக்கும் நாம் சேஷம் என்று இருக்கிறார். “சுடர் நேமியாய், தேஜோரூபியான சக்ரத்தை உடையவனே. பிரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கு திருவாழி இருக்கிறது என்றபடி. தாரகமுமாய் போக்யமுமாய். நம்மிடம்

சேர்ப்பாரும் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருதிக்குப் பரிகரமும் இருக்க நான் இழக்க வேணுமோ” ‘பாவியேன்’ பகவத் விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டார் இழந்தார் இல்லை. நெஞ்சம், என் ஸம்பந்தத்தால் நெஞ்சுக்கும் கிடைக்கவில்லை, பாவியேன் புலம்ப துக்கத்தோடு கூப்பிட அதுக்கு மேல் நான் பலகாலும் கூப்பிட்டும் “காணப்பெறேன் உன்கோலமே” உன் ஸௌந்தர்யத்தைக் காணப்பெற்றிலன் ஒரு உக்திமாத்திரத்துக்கு வரும் விஷயத்தை இப்பாடு பட்டும் வரப் பெற்றிலேன். இழந்தால் வேறு விஷயங்களால் போது போக்குவது உறங்குவது செய்யும் விஷயத்தை நான் இழந்தது.

கோலமே தாமரைக் கண்ணதோர் - 8

உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்வதற்கு அதற்கு ஈடான காலம் வர வேண்டாமோ என்றால் அந்த காலமும் நீ இட்ட வழக்கு அன்றோ என்கிறார். ஸௌந்தர்யம் என்றும் ஸௌந்தர்யத்திற்கு இருப்பிடம் திருமேனி என்றும் இரண்டில்லாமல் ஸௌந்தர்யமே ஒருவடிவு கொண்டாப் போலிருக்கை. ஞானகுணகன் ஞானஸ்வரூபன் என்று சொல்லுமாப்போல் கோலமே ஸௌந்தர்யமே என்கிறார். “தாமரைக் கண்ணது ஓர் அஞ்சன நீலமே! தாமரைக் கண்களுடைய ஒரு விலக்ஷணமான அஞ்சனத்தின் நீலரூபமே! (அஞ்சனம்=மை) “நின்று” ஸ்திரமாய் நின்று என் ஆத்மாவை ஹிம்ஸிக்கிற ஸௌசீல்யமே. கீழே சொன்ன அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையை நினைக்கிறார். “சென்று செல்லாதன முன் நிலாம் காலமே எவ்வளவு குணங்கள் இருந்தாலும் இன்ன காலத்தில் தான் இன்னது கிடைக்கும் என்பதுண்டே என்னில் சென்ற காலம் வரப் போகும் காலம் முன் நடந்து கொண்டிருக்கிற வர்த்தமான காலம் எல்லாம் நீ தானே. காலமும் உன்னதீனம் தானே. ‘காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோச்ச ஜங்கமஸ்தாவரஸ்யச ரசதே பகவான் ஏக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீ மிதே என்பது காண்க. உன்னை எந்நாள் கண்டு கொள்வனே. என்றைக்கு நான் உன்னைக் கண்டு கொள்வேன். பூர்ணே சதுர்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம் என்று பரதாழ்வானுக்கு சொன்னாப்போல் நான் பெறும் நாள் சின்ன நாள் என்று சொல்லவேணும்.

கொள்வன் நான் மாவலி - 9

வாமநனுடைய விநீத வேஷத்தைக்கண்டு மஹாபலி சிவன் நம்மிடத்தில் ஒன்றைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்வான் என்று நினைத்தான், அதை அறிந்து நான் கொள்வன் என்கிறார். உன்னிடத்தில் வாங்கிக் கொள்ளாமல்போவதில்லை என்கிறார். அவதாரத்திற்கு முன்பு ஒருப்ரபுவுக்கு தர்ப்புச் சொல்லி அறியான் இவனில் மேல் ஒருப்ரபு இல்லாமையாலே அவதரித்த பின்பு பிறந்த தினத்திலேயே பிணைக்குப் புறப்பட்டபடியால் கற்று

கொள்வதற்கு அவகாசமில்லை. ஆகவே மாபலிஎன்று கூப்பிட்டார். மஹா பலியும் அரசனான நம்மை ஒருவரும் பேர் சொல்லிக்கூப்பிட்டதில்லை. இவன் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறானே என்று பார்த்து இளைமைப்பருவத்தினால் பரீதி அடைந்து உனக்கு என்ன வேண்டும் என்றான். வாமநன் 'மூவடி' என்றார். தம்மிடத்தில் மிகவும் ஸவல்பமாக கேட்கிறான் என்று பொருட் படுத்தாமல் இருந்தான். உடனே "தா" என்றான் இப்படி பேசின கள்வனே சுக்ரபகவான் விரோதிக்க அவர் பேச்சு காதில் படாதபடி பேச்சாலே அவனை அபஹரித்தவனே "கஞ்சனை வஞ்சித்து" கஞ்சனை வஞ்சித்து கம்ஸன் குவலயாபீடத்தினால் (யானையால்) நலிய நினைக்க அவன் நினைவை அவனோடே போம் படிபண்ணி (ஸம்ஹரித்து) "உள்வன்மைதீர" கூசுத்ர தேவதையை ஆச்ரயித்த நமக்கு பயமில்லை என்று எண்ணியிருந்த வாணன் நெஞ்சவலி போம்படி பெரிய திருவடிமேல் ஏறிச்சென்று அவனுடைய கைகளாயிரத்தை அழித்தவனே. "புள்வல்லாய் பகுவியை நடத்த வல்லவன்" உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே! என்றைக்கு உன்னோடு பொருந்துவேன்? பிராட்டி அசோக வனத்திலிருந்தாப் போல் ஆயிற்று ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கு மிருப்பு. ஸ்வரூபஞானம் பிறந்தவர்களுக்கு இப்படித் தோன்றும்.

பொருந்திய மாமருதினிடே போய - 10

நடுவே இடைவெளியில்லாமல் சேர்ந்திருக்கிற அல்லது கிருஷ்ணனை ஹிம்னிக்க வேணும் என்று ஸங்கேதம் செய்து கொண்டிருக்கிற "மாமருது அவன்மேல் சாய்ந்தால் என்ன ஆகும் என்று அஞ்சுகிறார். பெரிய மருத மரம். "இடைபோய" நடுவில் இடமில்லாமலிருக்க இடமுள்ள இடத்தில் போல் நடுவே போன "எம்பெரும்பதகாய்" அதில் அகப்படாமல் உன்னை எனக்கு தந்த பெரியோனே. "உன் கழல் காணிய பேதுற்று" உன் திருவடிகளைப் பார்க்கவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு, பேதுற்று-நீ கொடுத்தருளிய ஞானமும் போயிற்று வருந்தி நான் "நோவுபட்ட நான் விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத நான் வாடகமாலே கொண்டு உன் குணங்களைச் சொல்லுகிற ஸூக்திகளுடைய வரிசையைக் கொண்டு, உன்னையே இருந்து இருந்து" உன்னையே ஒருவார்த்தை சொல்லி முடிப்பதற்குள் பலகால் இளைப்பாற வேண்டியிருக்கை, எத்தனைகாலம் புலம்புவனே" எத்தனை காலம் புலம்பிக்கொண்டு இருப்பேன். இதுக்கு முடிவு என்ன என்கிறார்.

புலம்பு சீர் பூமி அளந்த பெருமானே - 11

உலகம் முழுவதும் புகழும் படியான குணங்களையுடைய பூமியை அளந்த ஸர்வஸ்வாமியை, 'பூமி அளந்த பெருமானே' "நளங்கொள்சீர் தென்குரு கூர்ச்சடகோபன் இந்திரியங்களும் விடாய்த்து தானும் விடாய்த்து பக

வத் விஷயத்தில் ஈடுபடும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை உடைய ஆழ்வார் சொல் வலங்கொண்ட ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்து” ஸர்வேச் வரணச் சொல்லுவதற்கு வேண்டிய பலமுள்ள ஆயிரத்துள் அல்லது ஈச் வரண சுற்றிக் கொண்டிருக்கிற ஆயிரத்துள் ஒரு விலக்ஷணமான இப்பதி கம். இத்தை யார் சொன்னாலும் ‘இலங்கு வான் ஏறுவர்” பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற பரமபதத்தை அடைவர்கள். ஏகதா பவதி த்விதா பவதி என்கிறபடி பல சரீரத்தைப் பெற்று அந்த சரீரங்களில் இந்திரியங்கள் பூர் ணாநுபவம் பெறும்படி பரமபதம் ஏறுவர்.

இத்திருவாய் மொழியில் எம்பெருமான் ஸர்வகாலமும் காணவே ணும் என்று ஆசைப்படும்படியான திவ்ய விக்ரஹத்தை உடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறது.

1. மனஸ்ஸை இழுப்பவைகளாயும்
2. வாக்குக்குச் சொல்லவேணும் என்கிற ஸுகத்தை உண்டு பண்ணு கிறவைகளாயும்
3. கைகளுக்குத் தழுவவேண்டும் என்கிற ஆசையை உண்டுபண்ணுகிற வைகளாயும்
4. கண்களுக்கு பார்க்க ஆசையை உண்டுபண்ணுகிறவைகளாயும்
5. செவிகளுக்கு கேட்கவேணும் என்று ஹிதகரங்களுமாய்
6. பிரிவில் புலம்பச் செய்கிறவைகளாயும்
7. நினைத்தால் ஆத்மாவை சிதிலமாக்குபவைகளாயும்
8. அவனைப் பெறுவது எப்போது என்று ஸ்ப்ருஹையை உண்டுபண்ணு கிறவைகளாயும்
9. பால லீலைகளைப் பண்ணுபவைகளாயும்
10. ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் குணங்களாலும் ஆக பத்து வகைகளால் இந்திரியங்களை ஆகர்ஷிக்கிறான் என்று சொல்லுகி றார்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் எட்டாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

3-ஆம் பத்து -- ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

சொன்னால் விரோதமிதாகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினோ
என்னாவிலின் கவியானொருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன்
தென்னு தெனுவென்று வண்டுமுரற்றிரு வேங்கடத்து
என்னுனை யென்னப்பனெம் பெருமானுளனாகவே.

ஆழ்வார் தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டு,
நெடும்போது கூப்பிட்டும் பெருமையால் மிகவும் சோகமடைந்தார். கீழில்
திருவாய்மொழியில் “பருகிக்களித்தேனே” என்று பகவதநுபலம் பண்ணி
ஸந்தோஷப்பட்டு, பரஸ்பரம் போதயந்த: பண்ணி அநுபவிப்பதற்கு அடி
யார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்கொலோ என்று நித்யஸூரி
களைத் தேடினார். இப்போது இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட பிறகு இவ்விழ
விற்குத்துணையாவர்கள் என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார். அவர்கள் பேற்
றுக்கு கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டில்லாமலிருந்தார்கள். “அறி
யார் சமணர் அயர்த்தார் பவுத்தர். சிறியார் சிவப்பட்டார் என்கிறபடி
பொருந்தாதவைகளைச் சொல்லுவாரும் ஒரு அறிவுள்ளவனைக் கொள்ளாமல்
ஞானத்தின் வரிசையைக் கொள்ளுவாரும் தன்னொடொத்த ஒருஜீவனை ஈச்
வரன் என்பாரும், தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியிருப்பாரும் அவர்கள் தாங்
கள் ஸர்வக்ஞன் என்னும்படிக்கு பிறரைக் கவிபாடித்திரிவாருமாயிருந்தார்
கள். அவர்களைக் காணவே ‘,வாளேறுகாணத் தேளேறுமாயுமாப்போலே
தன் துக்கத்தை மறந்தார். பிறருடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டால் அதை
நிவ்ருத்தி செய்துவிட்டுப் பிறகு தன் துக்கத்தை பரிஹரிக்க நினைக்கிறவர்
ஆதலால் அவர்களுடைய அநர்த்தத்தை விலக்கிவிட்டு இவர்களையும் கூட்
டிக் கொண்டு போவோம் என்று அவர்களுக்கு பரமஹிதமான நல்ல
வார்த்தைகளைச் சொல்ல அவர்கள் அதைக் கேளாதே பழையபடியே
இருக்க, அவர்களைப்போலில்லாமல் தாம் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருப்
பதைப் பேசிக்கொண்டு போகிறார். ஸர்வேச்வரனைப் பாடுவதில் உள்ள
ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறார். ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தகனாய் ச்ரிய: பதி
யாய், அதிஸுந்தரனாய் மிருக்கையாலே கவிபாடுவது பொய் சொல்லாத
படியாய் கவிக்கு விஷயம் பூர்ணமாயிருக்கும் 1 கவியைக் கேட்பித்து
கொண்டாடுவதற்கு பரிஜனங்களான வானவர்களையும் தொண்டர்களையும்

உடையவனாயிருக்கும் 2 கவிபாடினவர்க்கு வேண்டியதை கொடுக்க உபய விபூதியையும் உடையவன் 3 அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு உதாரஸ்வபா வனாயிருக்கிறவன் 4 ஏதேனும் ஒன்றைச் சொன்னாலும் அதுக்கும் அவனே வாச்யனாயிருக்கும்படி ஸர்வ சப்தவாச்யன் 5 கவிபாடுகைக்கு அவ னிருந்தவிடம் தேடிப்போக வேண்டாம் எங்குமுள்ள கண்ணன் 6 போகங் களையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பவன் 7 அவன் கொடுக்காவிடிலும் பாடுவதே ப்ரயோஜனம் 8 இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைவிட்டு மனுஷ யர்களை எதற்காகப் பாடித்திரிவது இதரர்களைப் பாடுவதில் ஒரு நன்மை யுமில்லை .

தலையில் மயிரில்லாதானை பனியிருங்குழலன் இளிகண்ணனை புண்ட ரீகாஷன் என்று பொய் சொல்லவேண்டும். 1 கவிபாடினால் தருவ துஒன்று இல்லாமையால் நூறுகற்றையாதல் பொய் ஒலை ஆகும் எழுதுவது. 2 இவன் நெடுநாள் கூடி நெஞ்சு உலரக் கவிபாடி கேட்பிப்பதற்கு செல் லுங்கால் அவரே மாண்டார் என்று எதிரே வரும்படி நிலையில்லாதவர்கள் 3 ஆகவே இருந்தும் இழவாய் போயும் இழவாய் இவனுக்கு இழவோடே தலைகட்டும்படி கவிபாடி ஒரு பிரயோஜனமுமில்லாமலிருப்பது 4 மேலும் பாடப்படுகிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளைச் சொல்லி இவன் தாய்குலத் திலும் தகப்பன் குலத்திலும் பரிசுத்தமானவன் என்று எழுதினார். அவனு டைய உத்பத்தியில் சில குறைகள் இருக்கும் அதை ஞாபகப்படுத்தி அவ னுக்கும் அவத்யத்தைக் கொடுக்கும் 5 அப்ராப்த விஷயத்தைப் பாடுவ தால் இவனுக்கும் மேல்நரகம் வரும் 6 இன்னானைக் கவிபாடினால் என்றால் கடக்கப்போ என்று ஸாதுக்கள் விலக்கும் படியாயிருக்கும் 7 ஆகையால் இதரவிஷயங்களை கவிபாடித்திரிவாரைக்கண்டு ஆத்மா பகவானுக்கு சேஷமாயிருக்க உங்கள் கரணங்களைக் கொண்டு பிறரைத் தோத்திரம் செய்வது ஈடல்ல என்று ஹிதத்தைச் சொல்ல, அதுஅவர்களிடத்தில் பலிக் காமல் போகவே, இவர்கள் நடுவே இத்தேசத்தில் இருக்கிற நாம் இவர் களைப் போலில்லாமல் பகவானிடத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வபாவமுடைய வனாய் இருக்கிறோமே என்று தமக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியை அநுஸந் தித்து ஸ்வலாபத்தைப்பேசி ப்ரீதியோடே முடிக்கிறார்.

“சொன்னால் விரோதம் இது”

க்ஷுத்ர விஷயங்களைக் கவிபாடுவது உங்களுக்கு ஹிதமல்ல என்று உபதேசிக்கவந்தவர் அவர்களுக்கு ருசியை உண்டுபண்ண நான் இருக் கிறபடி பாருங்கோள் என்று தம்முடைய மதத்தை பேசுகிறார். சொன் னால் விரோதமிது. வேறு ப்ரயோஜனங்களுக்காகக் கவிபாடுகிறவர்களைப் பாடவேண்டாம் என்று சொன்னால் உங்கள் ப்ரயோஜனத்தைக் கெடுப்ப தாகும். நம்முடைய பிரயோஜனத்திற்கு இழவாக வார்த்தை சொல்லுகி றான் என்று உங்களுக்கு விரோதமாய் முடியும் ஆகிலும் சொல்லுகிறேன்.

ப்ரஹ்மாதன் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொன்னால் இடிவிழும் என்று வரும் கெடுதலைச் சொல்லுங்கோள் என்றான். திருநாமத்தைச் சொல்லுவது அநர்த்தம் என்று நீங்கள் எண்ணியிருந்தாலும் சொல்லுகிறேன். அல்லது ராஜாவின் பத்னியிடத்தில் ஆசைவைக்காதே என்று வெளியில் சொல்லுவதும் உசிதமன்று. செய்யக் கூடாததைச் செய்யாதே என்று என்வாயால் சொல்லுவதும் நியாயமல்ல. அப்படிச் சொல்வது எனக்கு விரோதம் ஆகிலும் சொல்லுகிறேன். உங்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் சொல்லுகிறேன். கேள்மினோ நீங்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டாம். கேட்டால் போதும். அநுஷ்டானம் வேண்டாமோ, கேட்டால் போதுமோ என்றால் கேட்பது அநுஷ்டானத்தில் மூட்டிவிடும் என்றிருக்கிறார். எல்லாரையும் கேளுங்கோள் என்று கால்பிடிக்கிறார். “என்னாவில் இன்கவி யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன் என்னா-என்னைப்போலே என்னாக்கும் அப்பெருமானுக்குசேஷம். நாக்குபடைத்த ப்ரோயஜனம் நான்ஒருவனே அடைந்தேன் இவள் இராப்பகல் வாய்வெரீ என்கிற நாக்கு. இன்கவி-அவனுக்குப் போல் எனக்கும் இனிதாயிருக்கிற கவி யான்-வேறொருவனுக்கு உரியனல்லாத நான். கொடுக்கிலேன். கொடுக்கக் கூடமன் அல்லேன். கொடுப்பதற்கும் கொடுக்கமாட்டாமைக்கும் எனக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் இல்லை. ஆகிலும் நான் கவி பாடுவதை அவன் கொடுப்பதாக நினைப்பதால் அவன் அபிப்ராயத்தாலே கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்கிறார். “தென்னுதென வென்று” நான்கவிபாடுகிற விஷயம் உயர்ந்தது. வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணி ஆளத்தி வைக்குமாப்போலே ஆயிற்று இவர் பாடுவது வண்டுகள். முரலும் திருவேங்கடம். வால்மீகி பகவான் கவிபாடின விஷயத்தில்காட்டில் நான் கவிபாடுகிற விஷயம் மேலானது. அவன் பாடியது விபவாவதாரம். நான் பாடுவது அர்ச்சாவதாரம். செந்தமிழ் பாடுவார் தாம் வணங்கும் தேவர். கவிபாடிப் பெற்ற ஆனை. ஆனை என்பதால் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் பொருத்தமாயிருக்கும். என் அப்பன் எனக்கு உபகாரகன் எம்பெருமான் எனக்குஸ்வாமீ. “உளனாக என் வாயால் ஒரு சொல்கேளாத போது அவன் உளனாகாதவனாயிருக்கை ஸுலபனாய். உபகாரகனாய் ஸ்வாமியாய் அன்புள்ளவனாயிருக்கிற இவனை விட்டு வேறு சிலரைக் கவிபாட சக்தனோ? நான் செய்கிறபடி நீங்கள் செய்யுங்கள் என்று கருத்து.

உளனாகவே எண்ணித்தன்னை ஒன்றாக-2

எல்லையில்லாத ஜிவ்வர்யத்தை உடையவனும், தோஷமில்லாமல் எல்லாகல்யாண குணங்களையுடையவனுமான எம் பெருமானைத் தவிரதன் நையும் ஒரு வஸ்துவாகப்பார்த்து, தன் ஸம்பத்தையும் ஒரு ஸம்பத்தாக நினைத்திருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவி பாடுவதால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு என்கிறார் “அஸந்நேவ ஸ பவதி” நேஹ நாநாஸ்தி கிம்சந என்று பிரமா

ணங்கள் சொல்லுகிறபடியால் ஈச்வர ஞானமில்லாதவனை அவன் இல்லை என்று நினைத்து இருக்கிறார் இவர். திருவடி (ஆஞ்ஜநேயர்) நேயமஸ்தி புரீ லங்கா நயூ யம் ந ச ராவண: யஸ்மாத் இக்ஷ்வாகு நாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா” தன்னைக்கட்டிக் கொண்டு போகும் போதே சொன்னார். ஸ்ரீராமனோடு த்வேஷப்படுவதால் நீங்கள், ராவணன், லங்கை எல்லாம் இல்லை யென்றே நினைக்கிறேன் என்றார். என்றைக்கும் இருக்கிற ஈச்வரனை இல்லை என்றால் அவன் அஸ்தகல்பன் தான். இல்லாதவன் தான். “உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே என்று இருந்தால் தான் உளன். தன்னை ஒன்றாக-தன்னை ஒரு சரக்காக நினைத்து தன் செல்வத்தையும் ஒரு செல்வமாக நினைத்து தானே இல்லாமலிருக்க தனக்கும் ஒரு ஐச்வரிய முண்டாக நினைத்து. “வளனா மதிக்கும், உயர்ந்ததாக நினைத்து, தான் தன்னை இம்மாதிரி நினைத்துக் கொள்கிறார். மற்றவர் இவனை அவஸ்துவாக நினைத்திருப்பது. அந்த மூடனை மநுஷ்யர் என்று சொல்லப் பாந்தம் போராமையால் மானிடம் என்கிறார், இவர்கள் மறைத்து வைத்திருக்கிற குற்றங்களை வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்.

குளன் ஆர் கழனி சூழ்-குளங்கள் நிறைந்த வயல்களையுடைய கண்ணன் அபிமானித் திருக்கிற திவ்ய தேசம் குறுங்குடி. ஊரில் வயல் களை விட குளங்கள் தான் அதிகம். கண் நல் குறுங்குடி-நல்ல அவகா சத்தை உடைய குறுங்குடி. அங்கு ஸத்யமாயிருக்கிற எனக்கு பிதா போல் உபகாரகனை என் குலஸ்வாமியை விட்டு மானிடத்தைக் கவிபாடி என்ன பலன் என்கிறார் நீ சொன்ன குணங்களெல்லாம் பூர்ணமாயிருக்கிறவனை விட்டு மனிதனைப்பாடி என்ன பயன் என்றபடி.

ஒழிவொன்றிலாத பல்லாழி -3

விலக்ஷணனாய் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் தரும். மநுஷ்யரைப் பாடி அதோகதியாய் போவதில் என்ன ப்ரயோஜனம் என்கிறார். புலவீர்களே-புத்திசாலிகளே ஒழிவொன் றில்லாத பல் ஊழிதோறாழி நிலாவ “கால தத்வமுள்ளதனையும் இடை விடாதே ஒருவிதத்தாலும் ஓய்வில்லாமல் உயர்ந்த ஸுகரூபமான என்றபடி. பஹுவித கல்பங்களிலும் “நிலாவப் போம்” நிலை நிற்கும்படி நடக்கக் கடவ வழியைத்தரும்-ஸந்மார்கத்தை கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனா. அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தரும் என்னவுமாம். மோக்ஷத்தைச் காட்டிலும் அர்ச்சிராதி வழியே போவதே ஸுகமாயிருக்கும். நங்கள் வானவர் ஈசனை நிற்க புண்கொடுக்கிலும் போக வொட்டார் என்கிற பேற்றை கவி பாடினார்க்கு அவன் கொடுத்தாலும் இவன் செய்ததுக்கு நாம் செய்தது போருமோ என்று மேன் மேல் கொடுப்பிக்கும் பரிகரங்களை உடையவனை விட்டு போய் அப்ராப்தராய்கவிக்குப் பரிசு கொடுக்க முடியாமல் ஒளிந்து கொண்டிருக்கு

மவர்களைத் தேடிப் போவது. கழிய மிக-நல்ல எத்தனையேனும் மிகவும் நல்ல வான்கவி கொண்டு கனத்த கவி. ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தியோகம் என்கிற ச்ரீமத் ராமாயணம் போல் சொல் சேர்ந்திருக்கிற கவிகளைக் கொண்டு. இழியக் கருதி நிற்கிற நிலையையும் அறிவையும் பார்த்து. இந்த வுலகில் ஸ்வரூபஹாநி. மேல் உலகில் நரகம். மநுஷ்யரைப் பாடுவது எதற்காக என் ஆவதே பகவத் சேஷபூதரான உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு பொருந்துமோ? உங்கள் கவிக்குப் பொருந்துமோ பாட்டுக்குரியவனுக்குத் தான் ஒரு நன்மையுண்டாவதோ.

என்னுவது எத்தனை நாளுக்குப்போதும் -4

கவிபாடினவர்களுக்கு தனக்கு ஸமமான ஐச்வர்யத்தைக் கொடுப்ப வனை கவிபாடவேண்டுமே தவிர மந்த ஆயுஸ்ஸுக்களான மனிதரைப் பாடுவது எதற்கு? என்கிறார். என் ஆவது. ஒன்றும் ஆவதில்லை என்று சொன்னார். ஒன்றுமில்லை என்கிறது. ஏன்? கவிபாடுவாரும் கொடுப்பாரும் லோகத்தில் கண்டதில்லையோ என்னில் எத்தனை நாளைக்குப் போதும் நிறு பித்துப் பார்த்தால் கவிபாட்டு எதிர்பை இடவேண்டும்படி இருக்கிறது. அதாவது ஸஹகாரிகளையும் கூட்டிக் கொண்டு கவிபாடினால் வருகிற த்ரவ்யம் பாடின நாளைக்குப் போதாததா யிருக்கும் கவிபாடிப்பெறும் தொகை கவிபாடின நாளைக்குப் பணயம் வைத்து வாங்கி ஜீவித்தது மீட்கவும் போராது.

“புலவீர்காள்” உங்களுடைய அறிவுக்கு இது போதுமோ பாடின கவி இவ்வளவு நேர்மையுள்ளது. புருஷார்த்தம் இது. இது போரும் போராது என்று நீங்களே அறியவேண்டாவோ” “மன்னா மனிசரை” நிலை யில்லாத மனிதரை அல்பம் தானும் நீங்கள் அடைவது நீங்கள் சொல் லுமளவும் அவர்கள் தான் இருந்தால் தானே. அவரே மாண்டார் என்று எதிரே வருவரே!” பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள் இந்த ச்ரிய: பதி குறைவறக் கொடானே என்று கேஷபிக்கிறார். “மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்-காந்தியுடன் பிரகாசிக்கிற கிரீடங் களையுடைய நித்யஸூரிகளுடைய நாதனைப் பாடினால். நித்யஸூரிகள் அவனைப்பாடி கிரீடம் பெற்றார்கள். என்றபடி. கவிபாடுகிறவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக முடிசூடியிருக்கும் பெருமானே என்றும் சொல்லலாம். “தன்னாகவே கொண்டு, தனக்கு ஸாம்யத்தைக் கொடுப்பான்.” சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளுமே” மறுபடி ஜந்மங்கள் வராதபடி செய்வன் ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுப்பன்.

கொள்ளும் பயனில்லை -5

கவிபாடினால் தங்களுக்காவது ஒரு பிரயோஜனம் இருக்கவேண்டும்

அல்லது எதிர் தலைக்காவது ஒருபிரயோஜனம் இருக்க வேண்டும். அதைப் பார்க்க வேண்டாமோ உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை. நீங்கள் பெறுவது ஒரு பெரிய லாபம் இல்லை. நமக்குத் தகுதியில்லாத விஷயமாகையாலே இதுதானே பிரயோஜனமாகக் கவிபாடும் விஷயமில்லை. அவர்களுக்குத்தான் உண்டோ என்னில் குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தைகு-ப்பையைக் கிளறினாப்போல் இருக்கிற ஸம்பத்தை. அவர் மறைத்து வைத்திட்டிருக்கிற தோஷங்களை வெளியிடுவதால் அவர்களுக்கும் அவத்யம். “வள்ளல் புகழ்ந்து” மஹாவம்சப்ரஸுதன் பரமோதாரன் என்று நீர் பாடுவீர். அதுக்கு எதிர்த்தலையான தோஷங்களை அது பிரகாசிப்பிக்கும். நும் வாய்மையிழக்கும்-உங்களுக்கு பலம் உங்களுடைய வாய்மையை இழப்பதுதான். வாய்மை-மெய். அதை இழந்து பொய் சொன்னீர்களென்று பிரஸித்த மாசும். புலவீர்கள் உங்கள் ஞானத்தால் யோசித்துந் பாருங்கள் “கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” “நீங்கள் கவியில் வைத்துச் சொல்லும் நன்மைகளையெய்லாம் ஸ்வீகரிப்பதற்கு ஒரு குறைவில்லாதவன். ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமாகையாலே. வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” பெளமம் மனோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்கிவந்த்யம்ச யத்பதம். ததாதி த்யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க ப்ரதோஹரி: என்கிற ஸகல பல ப்ரதன். கோதில், என் வள்ளல். குற்றமில்லாதவன். உதாரன் கொடுத்துவிட்டு கொடுத்தோம் என்று நினைக்க மாட்டான் ப்ரத்யுப காரத்தையும் எதிர்பார்த்து கொடுக்கிறான்ல்லன் அளந்து கொடுப்பவனுமல்லன். இது உமக்கு தெரிந்தது என்றால் என் வள்ளல் நான் அநுபவித்ததைச் சொல்லுகிறேன் “மணிவண்ணன்” ஒரு பலன் இல்லையாகிலும் நாம் கூலிகொடுத்துப் பாடவேண்டிய அழகுள்ளவன் “வம்மின்” - வாருங்கள்

ரூப ஆபாஸங்களைக் கண்டவிடத்தில் உங்கள் உடைமையைக் கொடுத்து மேல் விழுகிறீர்களே! இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைத் தாமதிக் காமல் கவிபாடவாருங்கள். “வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்கோதில்” என்று சேர்த்து பொருள் கூறுவாரும் உண்டு, யாகிக்கிறவர்கள் கேட்கிறவைகளை எல்லாம் கொடுக்கும் தோஷம்அவனிடம் கிடையாது ஏதைக்கேட்டாலும் அது நன்மையாக இருந்தால், கொடுப்பன்.பத்மாஸுரன் ஹிரணியன் இவர்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம் கொடுத்துபின்பு சிவபெருமானும் பிரமனும் க்லேசப்பட்டார்கள். அப்படி இல்லை இவன் என்றபடி

வம்மின் புலவீர் நும்மெய்வருத்தி - 6

ஜீவநார்த்தமாகச் கவிபாடுகிறோம் என்று சொல்ல கூுத்ரர்களைப் பாடி ஜீவிப்பதில்காட்டில் உடம்பு நோவக் கார்யம் செய்து ஜீவிக்கலாம் என்கிறார். “வம்மின், காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டாரை குளத்தைக் காட்

டிக் கூப்பிடுவதுபோல் வாருங்கள் என்கிறார்! புலவீர்” நல்லது கெட்டது தெரிந்தவர்நளே! தேஹயாத்ரை நடத்த வேணுமே! அதற்காகக் கவிபாடு கிறோம் என்ன, அதற்குத்தரம் குறையாமே ஜீவிக்கலாமே! சுமைசுமந்தும்’ புல் சிதைத்தும் ஜீவிக்கப்பாருங்கோள். அத்தால் ஜீவிதம் பூர்ணமாகாது. கவிபாடித்தான் ஜீவிக்கவேணும் என்ன, இம்மன்னுலகில் செல்வர் இப் போது இல்லை நோக்கினோம்’ பிரவாஹம் போல் நித்யமான இந்த உல கத்தில் பூர்ணமாகக் கொடுக்கும் ஸம்பத்துடையவர் இல்லை. இப்போது நோக்கினோம். முன்பே செல்வர் இல்லை உங்களுக்காக இப்போது பார்த் தால் உங்கள் குறை தீர்க்கவல்லாரில்லை என்றே தீர்ந்தது. மநுஷ்யர்களி டத்தில் பசையில்லை. எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைப் பாடுகிறோம் என்ன உங் கள் கவி அவர்களுக்கு தோத்திரமாகமாட்டாது. “நும் இன்கவிகொண்டு” நும் நும் இட்டாத் தெய்வமேந்தினால். பகவத்விஷயத்துக்குச் சேரும் கவி களைக்கொண்டு உங்கள் இஷ்ட தேவதையைத் துதித்தால், அப்புகழ்ச்சிக் குக் காரணமான குணங்கள் அவர்களிடம் இல்லாமையால் அவர்களுக்குச் சேராது. ஆருக்குச் சேரும் என்றால் செம்மின் சுடர்முடி என்திருமாலுக் குச் சேருமே ஸ்ரீமான், மஹோதாரன், தாமரைக்கண்ணன் என்று கவி பாடப் பேரகிறீர்கள் அது, உள்ள இடத்தில்தான் சேரும் அது ச்ரீய:பதி யைத்தான் சேரும். உங்கள் இஷ்டதேவதைகளின் பேரும் அவர்களின் அந்தர்யாமி அளவும் செல்லுமாகையால் அவனையே சேரும் அவனையே கவிபாடினதா மத்தனை. உங்களுக்கு செளர்யமே னித்திக்கும். இவனையே கவிபாடவாருங்கோள். “யே பஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராமணந் ஸஹு தாசனான். ஸர்வபூதாந்தராத்மானம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே”

சேருங் கொடைபுகழ் எல்லையிலானை - 7

வழிபறிக்குமிடத்தில் தன் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பினவன் ஸந் தோஷப்படுமாப்போலே, இவர்களைப் போலில்லாமல் பகவத்விஷயத்தைப் பாடும்படி நான் பாக்யம் பண்ணினேன் என்று ப்ரீதராகிறார். கொடை யாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையிலாதவனை. தகுதியான கொடை யாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையிலாதவனை. “ஓராயிரம் பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்றுயான் இலேன்.” ஐலபில: என்று குபேரனுக்குப் பெயர். ஐலபில: என்று ஒரு வருத்தத்திலே வைத்து கவிபாட முடியா தாப்போல் இல்லாமல் கவிபாடுகைக்கு விஷயமான கணக்கற்ற திருநாமங் களையுடையவனை. ஒவ்வொரு திருநாமமே கவி பாடுகைக்கு விஷயம் போந் திருக்கும். இப்படி ஆயிரம் பேருள்ளவனை, பிரானை, அவைகளை எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்த மஹோபகாரகனை. மற்றுயான்கிலேன். வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் சக்தனல்லேன். மாரியனைய கை. மேகம்போல் கொடுக்கிற கையை உடையவன். கொடுப்பதே ப்ரயோஜனமாகக் கொடுத்து கொடாதபோது வெளுத்திருப்பன். மால்வரை ஒக்கும் திண்

தோள்” மலைபோன்ற தோள்களை உடையவன் கொடுக்கக் கொடுக்கப் பணக்கும் தோள். “பாரில்” இந்தபூமியில் இருக்கிற “ஓர்பற்றையை” உண்டாகிறது, இருக்கிறது அழிகிறது இம்மூன்றாலும் தனக்கும் பிறருக்கும் உபயோகமில்லாமலிருக்கிற ஒரு செடியை. த்ருணம், த்ருணத்துக்கு ஸமமானவனை பச்சைப் பசும் பொய்கள பேசவே. ஸத்யம் கலப்பில்லாத பொய்சொல்லக்ஷமனல்லேன் நான் சக்தனல்லேன் பற்றை - முனைத்து எழுந்து தீந்துபோகிற சிறுதூறு.

வேயின் மலிபுரை தோளி பின்னைக்கு - 8

“வேயின் மலிபுரைதோளி” பசுமைக்கும், வர்த்துளமாயிருப்பதற்கும் செவ்விக்கும், மூங்கிலை உபமானமாகச் சொல்லும்படியான தோள்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனாயும்: ஆயபெரும்புகழ் நல்லவைகளான, ஸ்வரூபத்தோடு பொருந்தின எல்லையில்லாத சீர்த்தியை, “பாடிப்போய்” கல்யாணகுணங்களைப் பாடிப்போய். “காயங்கழித்து” சரீரஸம்பந்தத்தை கழித்துவிட்டு, முக்தனாய் என்றபடி. “அவன் தாளினைக்கீழ் புகும் காதலன் அவனுடைய திருவடிகளின் கீழ் ஒதுங்கி இருக்க வேண்டும் என்கிற ஆசையுடைய நான். மாய மனிசரை மாயாவச்யரான மனிசரை, பிறந்தமையோடு சேர்ந்திருக்கிற நாசத்தையுடைய மனிசரை என்வாய் கொண்டு என்சொல்லவல்லேன் பகவத்விஷயத்துக்குத் தகுதியுள்ள என்நாக்கைச் கொண்டு பிறரைக் கவிபாட வல்லேனோ! நான் பாட நினைத்தாலும் என்நாக்கு பாடாது. ப்ரீதி அவன் திருவடிகளிலே இருக்க விஷயாந்தரத்துக்கு நானும் என் நாவுமில்லை. இந்த நா, வேறொருவரைப் பேசாது. வேறொரு நாக்குப் பெற்றால் வேறே சிலரைச் கவிபாடலாம்

வாய்கொண்டு மானிடம் பாடவந்த கவி - 9

பரமோதாரான அவன் என்கவிக்கு விஷயமானபின்பு இதரஸ்தோத்ரங்களுக்கு நான் அதிகாரி இல்லை என்கிறார். எம்பெருமானைப் பாடுவதற்கு யோக்யமான என் வாயைக் கொண்டு (அவனைத் துதிப்பதற்காகத் தந்த நாக்கைக்கொண்டு) மநுஷ்ய ஜாதியைப் பாடப் பிறந்தவனல்ல. நான் பிறரைக்கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனத்தை அவன் பெற்றவனாகமாட்டான். வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாத விஷயத்தை நீ பாட முடியுமோ? என்றால் அவன் தன்னை எனக்கு விஷயமாக்கிக் கொடுத்தால் கவிபாடக் குறை என் என்றார். “ஆய் கொண்ட சீர்வள்ளல்” ஆயப்பட்ட (ச்லாக்யமான) கல்யாண குணங்களை யுடையவன். பரமோதாரன். சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவன். “ஆதிப்பிரான்” எனக்கே உளன் - எளக்காகவே, இருக்கிறான்! என்கவி கேட்பதற்காகவே இருக்கிறான். “வானவர்நாட்டையும் நீ கண்டு கொள் என்று”

வானவர் நாடான பரமபதத்தையும் நீ பார்த்துக் கொள் என்று. பரமபதம் நித்யஸூரிகள் இட்ட வழக்காயிருக்கும். ச்ரீ வைகுண்டநாதன் குடியிருப்பவன் மாதிரி அங்கே இருப்பவன். பரதாழ்வான் “க்ருதம் தசகுணம் மயா” என்று ச்ரீ பண்டாரத்தைப் பெருக்கிவைத்து பெருமாள் திரும்பி எழுந்தருளியபோது காட்டிக் கொடுத்தாப்போல் இவர்கையிலே காட்டிக் கொடுத்து, (புதிதாக வந்ததல்ல. இழந்ததை மீண்டும் கண்டானாயிருக்கை. “வீடும் தரும்” கைங்கர்யஸுகத்தையும் கொடுப்பன். “நின்று நின்றே” முக்திர்மோகேஷா மஹாநந்த:) இப்படிக் கொடுத்தாலும் இவனுக்குக் கொடுத்தது போதாது என்று குறைப்பட்டிருப்பான். இவைகளையெல்லாம் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தருவான். என்றும் சொல்லுவதுண்டு. ஜரிக்க ஜரிக்கக் கொடுப்பான்.

நின்று நின்று பலநாள் உய்க்கும் - 10

பல நாள் நின்று நின்று அநாதிகாலமாக இடைவிடாதே “உய்க்கும்” ஸம்ஸாரத்தில் இவ்வாத்மாவை ப்ரவேசிக்கச்செய்கிற “இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்” இந்த உடம்பு விட்டுப்போய், (இந்த உடல் திருஷ்டிவிஷம் போலும் யமனைக் கண்டாப் போலவும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறது இவர்க்கு) சென்று சென்றாகிலும் பஹுகாலம் கழித்தாகிலும் கண்டு, - நம்மை இவன் அறிந்து, “சன்மம்கழிப்பான் எண்ணி, ஜன்மஸம்பந்தம் அற்றுப்போகும்படி பண்ணவேணும் என்று நினைத்து ஒன்றி ஒன்றி உலகம்படைத்தான். பல ஸ்ருஷ்டிகள் பலிக்கவில்லை என்று கை வாங்காமல் மிகவும் ஒருப்பட்டு உலகங்களை உண்டாக்கினவனுடைய. கவியாயினேற்கு-அவன் ஸ்ருஷ்டி பலித்து அவனைக் கவிபர்ட் வந்த எனக்கு. “மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே: என்றும் என்றும் இனி, காலதத்வமுள்ள வரையில் வேறு சிலரைக்கவிபாடுவது எனக்குத்தகுமோ” வேறுசிலர்க்குக் கவியாக நான்தகுவனோ! இப்போதும் அவனைக்கவி பாடிமேலும் பரமபதத்தில் அஹமந்தம் அஹமந்தம் என்று பாடப்போகிற எனக்கு வேறு லரைப்பாடுவது நியாயமோ!

ஏற்கும் பெரும் புகழ் வானவரிசன் - 11

இத் திருவாய்மொழியில் இயல் மாத்திரத்தைச் சொல்லவல்லார்க்கும் பிறரைக் கவிபாடச் செய்யும் ஜன்மம் இல்லை என்று பலச்ருதி சொல்லுகிறார் தங்களுக்கு அநுரூபங்களான குணங்களாலுண்டான புகழையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அந்தமேன்மையோடே வந்து அவதரித்த கண்ணனுக்கு “ஏற்கும்பெரும்புகழ்”... ஸர்வேச்வரன் கவி என்றால்

அதற்குத் தகுந்த குணங்களையுடைய ஆழ்வாருடையசொல். “ஏற்கும் பெரும் புகழ்” வேதங்களும் சொல்லமுடியாமல் திரும்பி வந்த விஷயத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற பிரபந்தமென்றால் அதற்கு இருக்க வேண்டிய குணங்களை யுடைய ஆயிரம் பாடல்கள் - இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும்பெரும் புகழ்’ ஆயிரத்திலும் மனிசரைக்கவிபாடுகையை விட்டு ப்ராப்தவிஷயமான ஸர் வேச்வரனைக் கவிபாடுங்கள் என்று சொல்லுவதற்கு வேண்டிய நன்மை களை எல்லாம் உடைய இப் பத்துப்பாசரம். இல்லை சன்மமே - இப்பத்தையும சொல்லவல்லார்க்கு மீண்டும் இஸ் ஸம்ஸாரத்தில் ஜன்மமில்லை என்கிறார். இத்திருவாய்மொழில் ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்கு விஷயமான திருமேனியை உடையவன் ஸர்வேச்வரன் ஒருவனே என்பது சொல்லப் படுகிறது.

1. அழகான திருமலையில் நின்றருளுகிறவன்
2. ஸமக்ரமான ஸம்பத்தை யுடையவன்
3. அர்ச்சிராதி மார்கத்தைக் கொடுப்பவன்
4. தன்னாகவே செய்யும் ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுப்பவன்
5. குற்றமில்லாமல் கொடுப்பவன்
6. ஸர்வருக்குசேஷி என்பதற்கு அடையாளமான கிரீடத்தை உடையவன்
7. ஆயிரம் பேருடையவன்
8. நப்பின்னைக்காக கண்ணனாய் அவதரித்தவன்
9. ஐஹிகபோகத்தையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுப்பவன்.
10. மூவுலகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தவன்

ஆக பத்துகுணங்கள் சொல்லப்பட்டன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்டமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் ஒன்பதாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

3-ஆம் பத்து — பத்தாம் திருவாய்மொழி

சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு சங்கொடு சக்கரம்வில்
ஒண்மையுடைய வுலக்கை யொள்வாடண்டு கொண்டு
புள்ளார்ந்துலகில்
வன்மையுடைய வரக்கர சுரரை மாளப்படைபொருத
நன்மையுடையவன் சீர்பரவப் பெற்ற நானோர் குறைவிலனே. (1)

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் பகவத் விஷயத்
துக்கு யோக்யமான கரணங்களைப் பெற்றேன் என்று ப்ரீதரானார். இத்திரு
வாய்மொழியில் எம்பெருமானைக் கவி பாடப்பெற்ற புருஷார்த்தத்தைப்
பெற்றேன் என்று ப்ரீதராகிறார். அதிலும் கர்மவச்யரான ஜீவர்களைப்
போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் வந்து அவதரித்த திவ்ய அவதாரங்களையும்,
கல்யாணகுணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தானம் பண்ணி
இது?போதுபோக்காக இருக்கிற எனக்கு என்னகுறை. இனி வேண்டுவ
துண்டோ? என்று மிகவும் த்ருப்தியோடு இருக்கிறார். சன்மம் பலபல
செய்து அவ்வீச்வரன் திவ்ய ஆயுதங்களோடே அவதரிக்கிறபடியையும்
ஆச்ரிதர்களைப்பகாப்பதற்காக அனேக அவதாரங்களைப்பண்ணி அவர்களு
டைய விரோதிகளைப் போக்குகிற எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்
களையும், கர்மவச்யரும் கூட பிறவாத ஜன்மங்களைத் தான் ஏறிட்டுக்
கொண்டு வந்து ரக்ஷிக்கிறபடியையும், அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு
குறையுமில்லை என்கிறார். “சன்மம் பலபல செய்து” ஜன்மத்திற்கு ஹேது
வான கர்மம் இல்லாமலிருக்க, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸஜாதீயனாய்ப் பிறக்கிற
அவதாரங்களை அறியுமவர்கள் அவனது பரத்வத்திலும் போகமாட்டார்
கள். “தஸ்ய தீரா: பரிஜானந்தி யோநிம் “பஹுதா விஜாயதே” என்று
வேதபுருஷனும் இவ்வளவு தான் சொன்னான். பஹுநி மே வ்யதீதாநி
ஜந்மாநி ஜன்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:” அவ
னும் பூர்ணமாகச் சொல்லமுடியாதபடி தவிக்கிறான். இவ்வாழ்வாரும்
“என்றின்றயோநியுமாய் பிறந்தாய்” பிறப்பில் பல் பிறவிப்பெருமான்,
பிறந்தவாரும் என்று மோஹித்துக் கிடக்கிறார். பல-பல தேவஜாதியிலும்
மற்றும் மநுஷ்யாதி ஜாதிகளிலும் பல.பல “செய்து” தன் மேன்மை குலை
யாமல் ஆவிர்பவித்து ஸம்ஸாரிகள் பத்துமாஸம் கர்பவாஸம் பண்ணினால்
இவன் “ததச்ச த்வாதசே மாஸே பன்னிரு திங்கள்” என்கிற பன்னி
ரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப்பிறக்கிறான் பிதா புத்ரேண பித்ரு

மான் யோநியோநெள! நாவேதவித் மநுதே தம் ப்ருஹந்தம் காரணமாயிருப்பவன் கார்யமாய் பிறக்கிறான் “வெளிப்பட்டு” ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே என்று கண்களால் பார்க்கமுடியாது என்று வேதம் சொன்ன தன்னை எல்லாரும் கண்களால் பார்க்கும்படி செய்தான். “சங்கொடுசக்கரம்வில் அவதரிக்கும் போதும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்தான், திவ்யாயுதங்களுடைய சேர்த்தியை மறைத்துக் கொள் என்று பிரார்த்திக்கவேண்டியிருக்கிறது. சங்கு சக்கரம், வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை, இந்த ஆயுதங்களெல்லாம் இவருக்கு ஆபரணமாயிருக்கிறது ஒரு கல்பகவிருக்ஷம் முழுவதும் பூத்தாப்போல் வடிவழகம் தோளும் ஆயுதங்களும் சேர்ந்திருப்பது. சங்கு, சக்கரம், வில், உலக்கை, வாள் கதை இவைகளுடன் ‘புள்ளூர்ந்து’ இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு மேருமலையில் மேகம்படிந்தாப்போல் கருடன் மேலிருப்பது. “மஞ்சயர் பொன்மலைமேலெழுந்த மாமுகில் போன்றுளர்வந்து காணீர்” திருமங்கையாழ்வார். “உலகில் வன்மையுடையசுரர் அரக்கர் மாளப்படைபொருத,” நித்யஸூரிகளுக்குத் தகுதியாயிருக்க, இவ்வுலகில் காட்சி கொடுத்தபடி. இவ்வழகைக் கண்டு நெஞ்சு நெகிழாத அசுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் முடியும்படி ஆயுதத்தால் யுத்தம் பண்ணின அழகுக்கு இலக்காகாமல் அம்புக்கு இலக்காவதே என்று வருந்துகிறார். ஆச்ரிதவிரோதி என்று அவர்களை அழித்த நன்மையுடையவன். அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லப்பெற்ற நான் ஒரு குறைவிலனே. முதலில் ஸம்ஸாரிகளைப் போலே தெரியாதிருத்தல் அவதரித்து கண்ணுக்கு இலக்காய் பாசரம் இட்டுப்பேச நிலமில்லாமலிருத்தல். சிசுபாலனைப் போலேவைதுநின்று முடிதல் விச்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப்போலே நீச்சநீராதல். இல்லாமல் இவ்விஷயத்தைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையும் இல்லை என்கிறார்.

குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறி -2

எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களைத் திரள அநுபவித்து அவைகளைத்தனித்தனியே அநுபவிக்கிறார். நான்மாத்திரமல்ல. என்னைவிட குறைவற்றருண்டு குறைவில்லாத விசாலமான ஸமுத்ரம். “திருமேனி நீதீண்டப் பெற்று மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றாய் என்கிறபடியே எம்பெருமானை எப்போதும் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் குறைவில்லாத கடல். எம்பெருமான் “தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனில்லாத பலபரப்பி” என்கிறபடியே தாராளமாக சயனித்துக்கொள்ளும்படி விசாலமான கடல். கோள் அரவு ஏறி ஒளியையுடைய பலமுடைய “ப்ரக்ருஷ்டவிக்ஞான பலைகதாமநி என்கிற திருவனந்தாழ்வான் மேலேறி. சுற்றிவந்து ஆதரவோடுஏறி, தன் கோலச் செந்தாமரைக்கண் உறைபவன் போல ஓர் யோகுபுணர்ந்த தன்னுடைய அழகிய செந்தாமரைக்கண்களை நித்ரை பண்ணுகிறவன் போல் மூடிக்கொண்டு, நித்ரை செய்வது என்றுபேர்,

ஐகத்ரக்ஷணசிந்தை, ரக்ஷயவர்கங்கள் கரைமரம் சேரும்படியை சிந்தித்தல். “ஆத்மாநம் வாஸு தேவாக்யம் சிந்தயன்” என்று ரக்ஷகனான தன்னை அநுஸந்திப்பது கண்ணன், காந்தியுள்ள நீலரத்னம் போன்றவன். ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்து நகர சோதனைக்குப்புறப்பட்டால் பரிகரங்களும் முகம் தோற்றமும் ஸேவிப்பார்கள் விரோதிகளுடைய ரத்தக் கறை ஏறி அது அலங்காரமாயிருக்கிற மூக்கையுடைய பக்ஷி ராஜனைநடத்தி. அல்லது முட்டையை காலம் பிறப்பதற்கு முன்னே கிள்ளிப்பார்த்ததால் உண்டான தழும்பாய் அது ஸ்ரீ வத்ஸம்போல் ஆபரணமாயிருக்கிற மூக்கையுடைய பக்ஷிராஜனை நடத்தி அசுரரைக் காய்ந்த-அம்மான் அசுரர்களை நாசம்செய்வித்த ஸ்வாமீ. “நிறைபுகழ் ஏத்தியும் பாடியும் யான் ஓர் முட்டிலனே.” அந்த வெம்பெருமானுடைய நிறைந்த குணங்களைத் துதித்தும், பாடியும் ப்ரேமத்தாலே இருந்த விடத்தில் இராதே ஆடியும் நான் பகவதநுபவத்துக்கு ஒரு பிரதிபந்தகமுடையேனல்லேன். என்கிறார்.

முட்டில் பல்போகத்து ஒரு தனி நாயகன் -3

பிரதிபந்தகங்களால் தடைப்படாத கணக்கில்லாத போகங்களை யுடையனாய். சிலருக்கு சிலநாள் போகம் இருந்து, சிலதடைப்பட்டு இருக்கும். அப்படியின்றித் தடைப்படாத பலபோகத்தையுடையவன். ஒரு தனி நாயகன்-அத்விதீயனான நாயகன். தன்னை நாயகன் என்றால் இரண்டாம் விரலுக்கு ஆள் இல்லாதவன். அல்லது மூவுலகுக்கும் தனிநாயகன் என்றும் சொல்லலாம். மூவுலகுக்குரிய கட்டியை - உள்ளும் புறமும் வாசியற ஏகரஸமான கரும்புக் கட்டியை தேனை - அதிலும் காடினய மில்லாத தேனை அமுதை- விலக்ஷண போக்யமான அம்ருதத்தை நன்பாலை- ஸாமான்ய மனிதருக்கும் போக்யமான பாலை, கனியை-கண்டவுடனே சாப்பிடும்படியான பழத்தை, கரும்பு தன்னை-கைதொட்டு ரணிப்பிக்க வேண்டாதபடியான கரும்பை, மட்டு அவிழ் தண் அம்துழாய் முடியானை வணங்கி, தேன் பெருகுகிற குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாயால் அலங்கரிக் கப்பட்ட கிரீடத்தையுடையவனை வணங்கி-ஸேவித்து. அவன் திறத்துப் பட்டபின்னை-அவன் விஷயத்தில் ஸம்பந்தித்தபின்பு அவனைப் பாடப்பெற்ற பின்பு, இறையாகிலும்-கொஞ்சமேலும், யான் என் மனத்துப்பரிவிலனே. நான் மனத்தில் துக்கமில்லாதவனானேன்.

பரிவின்றி வாணனைக் காத்தும் - 4

தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு அவர்கள் ரக்ஷகர் அல்லர் என்பதையும் தன்னை ஆச்ரயித்தால் தான் கைவிட்டுக்கொடாள் என்பதையும் காட்டின இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார். அந்ருத்தாழ்வானுக்காக கிருஷ்ணன் பாணஸுரனுடைய நகரத்திற்குப்போன

ஸமயத்தில், துக்கம் வராதபடி வாணனை ரக்ஷிக்கக்கடவோம் என்று ஒலக் கத்திலே சொன்னான் வீட்டிற்குள் இருந்து கொண்டு தம்முடைய சேவகம் சொல்லுவாரைப் போலே. அன்று அநிருத்தனைச் சிறையில் வைத்த பொழுது. படையொடும் வந்து எதிர்த்து தனக்கு விஜயம் நிச்சயம் என்று அதைப் பார்ப்பதற்கு ஸேனையைத்திரட்டிக் கொண்டுவந்து, படை-ஸேனை-ஆயுதம் என்றும் சொல்லலாம். தன் ஆகிஞ்சன்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு அஞ்சலி பண்ண வேண்டும் விஷயத்தை ஆயுதங்களோடு போருக்கு வருவதற்குக் காரணம் என்றால் திருபுரம் செற்றவனும். ஸமுத்ரத்தைக்கடையும்போது எட்டுவடிவு கொண்டு நின்று கடைந்தாப்போல் திருபுரதஹந ஸமயத்தில் வில்லுக்கு மிடுக்காயும், நாண்கயிறுக்குத் திண்மையாயும் அம்புக்குக் கூர்மையாயும் தனக்கு அந்தராத்மாவாயும். எதிரிகளை தலைசாயும் படிபண்ணி திரிபுரத்தை அழித்துக்கொடுத்தான். அதை அறியாதே மூடர்கள் இதை அவன்தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இதைத் தானும் கேட்டு ப்ரமித்து அது செய்த நமக்கு இவனை வெல்லமுடியாதா? என்று வந்து எதிரிட்டான். மகனும் பிதாவான ருத்ரன் வளர்ந்த பின்பு செய்ததை பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே செய்து இளங்கன்று பயமறியாது என்கிறகணக்கிலே தேவஸேனாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன், பின்னும் அங்கியும் நாற்பத்தொன்பது அக்னிகளும் போர்தொலைய-போரிலே மாள. இனியுத்தத்துக்கே வருவதில்லை என்னும்படி தொலைத்தார். இப்படிச் செய்தவர் ஆர் என்னில் பொருசிறைப்புள். பெரியதிருவடியின் சிறகு அப்படிப்பட்ட சிறகையுடைய பெரியதிருவடியைக் கடாவியமாயனை நடத்தவல்ல ஆச்சர்ய பூதனை “ஆயனை -அவன்தோற்றது கிருஷ்ணனாய்த் தன்னைத் தாழவிட்ட இடத்திலே. பொற் சக்கரத்து அரியனை-அநுகூலர்களுக்கு ஆசைப்படக்கூடிய திருவாழியால் சத்ருக்களை வென்றவன். இப்படி இவனுடைய தோள்பலம் கண்டபின் “க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோ ஜானேத்வாம் புருஷோத்தமம்” என்று ஸர்வேச்வரனாக அறிந்தான். ‘அச்யுதனை’ ஆச்ரிதர்களை நழுவவிடாதவனை பற்றியான் இறையேனும் இடரிலனே இவனைப்பற்றின எனக்குக் சொஞ்சமும் துக்கமில்லை. அநிருத்தனுக்குப் பேரன் என்றிருப்பதால் நாலுநாள் சிறையிலிருக்கும்படி இருந்தது. நான் அடியேன் என்று ஆச்ரயித்திருப்பதால் எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை.

இடர் இன்றியே ஒருநாள் ஒருபோழ்தில் - 5

இடர் இன்றி-ஒரு வருத்தமும் இல்லாமல் (ஒருசிரமமும் இல்லாமல்) ஒருநாள், ஏகாஹதீக்ஷயானயாகத்திலே ஒருபோழ்தில்-காலவேளையில் செய்ய வேண்டிய ஹோமங்கள் முடிந்து மத்யாஹ்நம் செய்யவேண்டிய ஹேமேத்திற்குள்ளே “படர்புகழ்பார்த்தனும்” யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச் சைவ ஜனூர்தன: கிருஷ்ணனை ஸர்வவித பந்துவாகக்

கொண்ட புகழையுடைய அர்ஜுனனும், வைதிகனும்-கிருஷ்ணன் திருவடிகளில் பக்தியுள்ள பிராமணனும்; உடன் ஏற-தன்னோடுகூட ரதத்தில் ஏற 'தேர்கடவி' இவர்களைத் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு கார்யாகாரம் குலையாமல் மூலகாரணமான ப்ரக்ருதி பர்யந்தமாகத் தேருக்குப்பலத்தைக் கொடுத்து நடத்தி "சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச்சோதியில்" மிகுந்ததேஜோ ரூபமாய், ஏகரூபமாயிருக்கிற தனக்கு அஸாதாரணமான தேசத்திலே- சர்வவைகுண்டத்திலே 'அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:' என்று ஆயிரம்கோடி அகநிகளையும் ஸூர்யன்களையும் சேர்த்துவைத்து ஒருதேசமாக்கினுப் போலிருக்கும் இடம். இவர்களுக்குக் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாது. ஆகையால் இவர்களைத் தமஸ்ஸிலே நிறுத்தி விட்டு, தன்தேசமாகையாலே தானே போய்ப்புக்கு ஜலத்தில் மீன்கள் உலாவுமாப்போலே தேசிகரே புகவேண்டும் லோகம். உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப்பற்றி வைதிகன்பிள்ளைகளை- பிராமணன் பிள்ளைகளை கொண்டு போகிறபோது இருந்ததில் ஒன்றும் குறையாமல், கொண்டுவந்து கொடுத்தான். காலத்தால் உண்டாகும் மாறுதல் இல்லாத தேச மாகையால். 'உடலொடும்' பூசினமஞ்சளும், உடுத்தின பட்டும் இட்ட பூணூலும் காதுபணிகளுமான நிலையில் ஒன்றும் குறையாமல் கொண்டுவந்து கொடுத்தவனை. பிறக்கப்பிறக்க உடனே கொண்டு போனார்களாகில் இவையெல்லாம் உண்டோ என்று பட்டரைக்கேட் ரிஷிபுத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர் என்று உரைத்தாராம். அவனைப்பற்றி ஒன்றும் துயரிலன் அவனை ஆச்ரயித்து எனக்கு ஒரு துக்கமுமில்லை. ஸமுத்ரஜலத்தை மலையில் ஏற்றுவது கஷ்டமானது மலைஜலத்தை ஸமுத்ரத்தில் கொண்டு வருவது சுலபம் அது போல் அங்குள்ளாரை இங்கே கொண்டுவருவது அவன் திருவுள்ளம் ஸம் மதியாது இங்குள்ளாரை அங்கே கொண்டு போவது சுலபம். வைதிகன் புத்ரார்த்தியாய் நின்றபடியால் கொணர்ந்து கொடுத்தான். கர்ம ஸம் பந்த மற்றும்ப் போகாதபடியால் இவர்கள் மீள வந்தது. கர்ம ஸம்பந்த மற்றும்ப் போக வேண்டியதேசத்தில் இவர்கள் எப்படி போனார்கள் என்றார். நாச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் காட்டுவதற்காக அங்கே அழைப் பித்தார்கள். பக்தி விளைந்து ஆசைப்படுகிற எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை.

துயரில் சுடரொளி தன்னுடைச் சோதி - 6

தன்னுடைய அப்ராக்ருத திருமேனியை மனுஷ்ய ஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்குப் பார்க்கும்படிச் செய்த கிருஷ்ணனுடைய குணங்களை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார். "துயரில் சுடரொளி குற்றமில்லாததாயும் சுத்த ஸத்வ மயமாயும் தேஜோரூபமாயும் தனக்கே அஸாதாரணமாயிருக்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் நின்ற வண்ணம் நிற்கவே" அவ்விருப்பில் ஒன்றும் குறையாமல் விளக்கில்

கொளுத்தின விளக்குபோலே அங்கிருந்தபடியே இங்கு நிற்க, “துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றி, துக்கம் மலிந்து நிற்கும் மனுஷ்யர் ஜந்மத்தில் வந்து மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கி, “துயரங்கள் செய்து” அநுகூலர்களை அழகாலே ஆள்கொண்டு பிரதிகூலரை அஸ்த்ரங்கள் ளால் அழியச்செய்து, “க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோ சன: மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கத: ஸ்வஸ்தானம் உத்தமம்” பக்தர்களைக் கண்ணழகாலே ஈடுபடுத்தி, விரோதிகளை முட்கோலாலே நிரஸித்து, “தன் தெய்வ நிலை” தன்னுடைய தெய்வ ஸ்வபாவத்தை, “உலகில் புக வுய்க்கு மம்மான்” இந்த ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரவேசிக்கச் செய்தவன். பரமபதத்தில் நடையாடும் ஸ்வபாவத்தைத் தூது போயும் ஸாரத்யம் பண்ணியும் ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தவன். நமக்கு ஸ்வாமியானவன். “துயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன்” துக்கமில்லாதவனாயும் கல்யாண குணங்களையுடையவனும் ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனுமான கிருஷ்ண னுடைய “புகழ் துற்றயான் ஓர் துன்பமில்லே” கல்யாண குணங்களை புஜித்த (அநுபவித்த) எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை. என்கிறார்.

துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய் - 7

ஸுக துக்கங்களுக்குக் காரணமான புண்ய பாப கர்மங்களாகி இந்த புண்ய பாபகர்மங்களைச் செய்யும் கர்ம பூமிகளாயும், அல்லது போக பூமிகளாயும் ஸுகம் கொஞ்சம்கூட இல்லாத துக்கானுபவமேயா யிருக்கிற நரகமுமாய், கர்மாக்களைச் செய்கிறவர்களும் பலத்தை அநு பவிக்கிறவர்களுமான நித்யமான ஆத்மாக்களுமாய், போக்யங்களான துக்கமில்லாததான் பெரிய இடமுடைத்தான் ஸ்வர்களுமாய். அனே கங்களான பிரகிருதி விகாரத்தால் ஜீவர்களுக்கு உண்டாகிற மோஹத் தாலே ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுகிற விளையாட்டுடையானைப் பெற்று ஏதும் துக்கமில்லாதவனானேன். பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகிருதி மோஹத்தால் அல்லல்படுகிற ஜீவர்களைப் பார்த்து லீலையாவது எப்படி என்றால், தன்னுடைய தையாலே இவர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் அது அவர்களுக்கு அநிஷ்டமாயிருப்பது சிரிப்பை உண்டு பண்ணி விளையாட்டாகிறது. இங்கு புண்ணியம் பாபம் உலகங்கள் நரகம் ஸ்வர்க்கம் ஜீவர்கள் இவைகள் எல்லாம் பகவான் என்று சொல்லியிருப்பது எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாய் அவைகள் இவனுக்குச் சரீரமாய் இருப்பது பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் அவன் ஆத்மா, அந்தர் யாமி எல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம் என்றபடி. அவனை ஆச்ரயித்து எனக்கு ஒரு கலக்கமும் இல்லை என்கிறார்.

அல்லல் இல் இன்பம் அளவிறந்து -8

ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஸுகம் அளவுபட்டிருக்கும். துக்கமும் கலந்திருக்கும். அப்படி இல்லாமல், துக்க வாஸனையே இல்லாமல் அளவில்லாத ஆனந்தத்தையுடையவன். “எங்கும் அழகமர் சூழ் ஒளியன்” ஸ்ரீவைகுண்ட லோகமெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை உடையவன் ஸமுதாய சோபையையும் உடையவன். “அல்லிமலர் மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கு மம்மான் இந்த அழகை அநுபவிப்பாருமுண்டு என்கிறார். அனேகம் இதழ்களோடுகூடின தாமரை மலரின் பரிமளமே திருமேனியானுப் போலிருக்கிற பெரிய பிராட்டியோடு கலந்ததனால் வந்த ஆனந்தத்தையுடைய ஸ்வாமி. லஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஆனந்தம் அளவில்லாமலிருக் கக்ஷமிபோகத்தாலே வந்த ஆனந்தத்தையும் உடையவன். ச்யரி: பதி தானே ஸர்வேச்வரன் எல்லையில் ஞானத்தன். அவளுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு அநுகுணமான ஞானத்தையுடையவன். ப்ரணய தாரையில் அவளுக்குக் குறைவின்றிப் பரிமாறுகிறவன். ஞான ம.:தே கொண்டு” அவளடியாக வந்த ஸங்கல்ப ஞானத்தாலே அவளுக்கு ப்ரீதிக்காக எல்லாவுலகங்களையும் உண்டாக்கினவன். அப்படி இருக்கிறவன் யார் என்னில். கண்ணன் கிருஷ்ணனை தாள் பற்றியானோர் துக்கமில்லனே. பிராட்டி புருஷகாரமாக நம் கார்யம் செய்யும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமவனைப் பற்றி எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை என்கிறார்.

துக்கமில் ஞானச் சுடரொளி மூர்த்தி -9

அஜ்ஞானம் கலசாத ஞானத்தை உடையவன். உயர்ந்த தேஜோ மயமான திருமேனியை உடையவன். திருத்துழாய் மாடையாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேச்வரன். அளவில்லாத பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்ய சக்தியாலே தன் இச்சைப்படி பல திருமேனிகளை எடுத்துக் கொண்டு லோக விலக்ஷணமான கார்யங்களைச் செய்பவன். லோகங்களை எல்லாம் வயிற்றிலே வைத்து ஓர் சிறிய ஆலிலையில் படுத்துறங்குவது, இரண்டடிகளால் உலகங்களை அளப்பது முதலிய ஆச்சர்ய கார்யங்களைச் செய்து அவர்களுடைய பக்த கோஷ்டியில் உபகாரகன் என்று சொல்லப்பட்ட ருத்ரன், அவனுக்கு பிதாவான பிரஹ்மா முதலான எல்லா சேதனானங்களையும் தன் திருவயிற்றிலே ஏககாலத்தில் வைத்து ரக்ஷிக்கவல்லவன். அவனைப் பெற்று எனக்கு ஒரு தளர்ச்சியுமில்லை. ஸர்வசக்தியாய் தேவர்களுக்கும் ரக்ஷகனானவனைப் பற்றி எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை.

தளர்வின்றியே என்றும் எங்கும் பரந்த - 10

ஒரு வஸ்துவிலும் குறையாதபடி என்றும் ஏகரூபனாக ஸர்வகாலத்திலும் வ்யாபித்திருக்கும்வனும். இவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும்பொழுது மூன்று வித காரணமும் தானேயான விலக்ஷண ஞான ஸ்வரூபனாயிருக்கும்வனும் அளவுபட்ட இந்திரியங்கள்-அதாவது அளவுக்குள்பட்ட வஸ்துக்களைக்கிரஹிக்கும் இந்திரியங்களால் அறிய முடியாதவனும், “வளரொளி ஈசனை-எல்லா வஸ்துக்களிலும் இருந்தாலும் அவைகளில் உள்ள தோஷம் தட்டாதவனும் அவைகளை உள்ளேயிருந்து நியமிப்பதால் ப்ரகாசத்துடனிருப்பவனும். “அநச்நன் அந்யோ அபிசாகசீதி” என்கிறது வேதம் மூர்த்தியை-பிரபஞ்சமே உடம்பாயிருந்தாலும் அது தவிர, தனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தையுடையவனும், பஞ்ச பூதங்கள் ஸூர்யசந்திரன்கள் இவைகளை நியமிக்கிறவனாயும், ஒரே தேஜோ ரூபமான விக்ரஹத்தோடு வஸு தேவஸுதனாய் அவதரித்தவனும் இருக்கிற கண்ணனை திருவடிகளைப் பற்றின எனக்கு ஒரு அநர்த்தமுமில்லை.

கேடில் விழுப்புகழ்க் கேசவனை - 11

அழிவில்லாத உயர்ந்த ச்லாக்யமான கீர்த்தியை உடைய கேசவனைக் கவிபாடிற்று. பாடினவர் முனிப்ரணீதம் குருகூர் நகருக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார். பாடல் ஓராயிரம்-புஷ்பம் பரிமளத்தோடு அலருமாப்போல் ராகத்தோடே கூடவே வந்தது. அதில் இப்பத்துப் பாட்டையும் அப்யாஸம் செய்யவல்லார்க்கு-அல்லது பிறருக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வல்லார்கட்கு. அப்பெருமான் நாடு நகரம் ஸாதாரண ஜனங்களும் அறிவாளிகளும் இவனும் ஒருவனே கொண்டாடபகவத் பக்தி ஞானாதிகள் உண்டாகும்படி பண்ணி, ஸ்ரீவைஷ்ணவனாகப் பண்ணி மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன். மேலும் முவுலகுக்கும் மூன்று வித சேதனர்களுக்கு அத்விதீய நாயகனாய்ப் பண்ணி வைப்பான். அவன் தன்னை ச்வர்யத்தை இவன் என்னது என்னும்படிப் பண்ணும். இத்திருவாய்மொழியில் “அகசமநதநும்” பாபங்களைப் போக்கும் திருமேனி உடையவன் என்பது சொல்லப்பட்டது.

1. அனேக அவதாரங்கள் பண்ணுகிறவன்
2. அனந்தன் கருடன் முதலிய பரிகரங்களை உடையவன்
3. தண்ணந்துழாய் முடியான்
4. வாணனைக் காத்த சிவனைப் பரிகரங்களுடன் நிரஸித்தவன்
5. வைதிகன் பிள்ளை மீட்டதாகிற அகடித கடநாசக்தன்
6. தன் தெய்வ நிலை உலகில் பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறவன்

7. மாய மயக்குகளால் விளையாட்டுடையவன்
8. ச்ரிய: பதித்வத்தால் ஆனந்தமுள்ளவன்
9. வேண்டுமுருவு கொண்டு இஷ்டமான கார்யத்தைச் செய்பவன்
10. ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்கும் ஐச்வர்யத்தை உடையவன் ஆக பத்து குணங்கள் இப்பதிகத்தில் சொல்லப்பட்டன.
1. நிகரற்றஸௌந்தர்ய முள்ளவன்
2. திருமேனியினின்றும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறவன்
3. தாம் நினைத்தபடி ஸேவ்யனாய் திருமலையில் நிற்பவன்
4. ஸர்வசரீரகன்
5. ஆச்ரிதரைப் பித்தன்களைப்போல் பண்ணுவிக்கும் திருமேனியுள்ளவன்
6. அர்ச்சாவதாரம் பண்ணி எல்லாருக்கும் ஸுலபன்
7. தன்னுடைய குணரஸிகர்களை உத்க்ருஷ்டர்களாகப் பண்ணுகிறவன்
8. ஸர்வேந்திரியங்களையும் ஆகர்ஷிக்கிறவன்
9. அவனொருவனே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆராதிக்கப்படுபவன்
10. ஸர்வபாபங்களையும் போக்கடிக்கிறவன்

ஆக இப்பத்து விஷயங்கள் பத்து திருவாய் மொழியிலும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த நூறுபாட்டில் பாபத்தைப் போக்குகிற அழகான திருமேனியுடையவன் என்கிற குணம் சொல்லப்படுகிறது.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் மூன்றும்பத்தில் பத்தாம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் (திருக்குடந்தை)
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன்

அருளிய
பகவத்விஷய ஸாரம்

நான்காம்பத்து

4-ஆம் பத்து — முதல் திருவாய்மொழி

ஒருநாயகமாயோடவுலகுட னுண்டவர்
கருநாய் கவர்ந்தகாலர் சிதகிய பாணையர்
பெருநாடு காணவிம்மையிலே பிச்சைதாங்கொள்வர்
திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ. (1)

கீழ் மூன்று பத்தாலும் த்வயம் என்கிற மந்த்ரத்தின் உத்தரபாகத் தின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்தார். இதற்குமேல் மூன்று பத்தாலும் த்வயத்தின் பூர்வ பாகத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். கீழே பகவதநுபவத்தாலே ஸந்தோஷத்துடனிருந்தார். இத்திருவாய் மொழி யில் ஐச்வர்யாதிகளில் மண்டிக்கிடப்பவர்களைப் பார்த்து, இவர்கள் ஐச் வர்யாதிகளில் இருக்கிற அல்பத்வம் அஸ்திரத்வம் முதலிய தோஷங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை ஆதலால் அவற்றை ஆசைப்படுகிறார்கள் என்று அவைகளின் தோஷங்களைச் சொல்லி எம்பெருமான் திருவடிகளை ஆச்ரயிங் கோள் என்கிறார். “வீடுமின் முற்றவும்” என்கிற பதிகத்தில் பகவத் ஸமாச் ரயணத்தை உபதேசித்தார். சொன்னால் விரோதத்தில் பகவானைத் தவிர மற்ற மனிதர்களைக்கவிபாடி, பாழாய்போகாதே கொள்ளுங்கோள் என்றார். இதில் அத்தாலே ஸித்திக்கிற த்ரவ்யம் அஸ்திரம் என்கிறார்.

முதற்பாட்டில் சக்ரவர்த்திகளாயிருக்கிறவர்களே ராஜ்யத்தை இழந்து பிணையெடுத்து ஜீவிக்கும்படி ஏழ்மையை அடைவர்கள் ஆதலால் நித்யச்ரீயான ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற வாருங்கோள் என்கிறார். ஒரு நாயக மாய் ஸர்வ பூமிக்கும் வேறு எதிரில்லால் ஏகாதிபதிகளாய், அறுபதினாயி ரம் ஆண்டுகள் ஆண்ட சக்கரவர்த்தி போல் நெடுங்காலம், தன்னுடன் உலகம் மருவும்படி ஆண்டவர். கடல் சூழ்ந்த பூமி முழுவதும் ஆண்ட வர், கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் தன் நாட்டில் யாராவது பாபம் செய்ய வேணும் என்று நினைத்தார்களேயானால் அவர்கள் முன்பு வில்லும் கையு மாய் நின்று மானஸிகமாகக்கூட பாபம் பண்ணாமலிருக்கும்படி ஆண்டவர் கால பலத்தாலே ராஜ்யத்தை இழந்து விட்டார்கள். பிணை எடுத்துத் தான் ஜீவனம் என்கிற நிலை வந்தது. பகலில் புறப்பட வெட்கப்பட்டார் கள். இருளிலே பிணைக்குப் புறப்பட்டார். இருட்டாலே வழியிலே நாய் களின் வாயிலே காலை வைத்து விட்டார். அவைகள் காலைக் கவ்விக் கொண்டன. கருநாய், கோபம் கொண்டதாய் கருநிறமுள்ள நாய்-அல்

லது குட்டி போட்ட நாய். முன்னே தங்கப் பாத்திரத்தில் சாப்பிட்டவன் உடைந்து தெருவிலே பொகட்ட ஒரு பாணையை எடுத்துக்கொண்டு பிசைக் கொள்வர். அந்த பாணையும் உடைந்தது. இவனைப் பார்ப்பதற்கு ராஜாக்கள் ஸமயம் கிடைக்காமல் காத்திருந்தவர்கள் இப்போது உடைந்த பாணையின் சப்தத்தைக் கேட்டு திரளாகப் பார்க்க வந்து விட்டார்கள். இது அடுத்த ஜன்மத்தில் இல்லை. ராஜாவாகவிருந்த ஜன்மத்திலேயே. இப்படிப் பிச்சை தாம் கொள்வர். முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டு வந்த காணிக்கையை நேரில் வாங்காமல் ஆளை வைத்து வாங்குபவர்கள். இப்போது தாமே பிசையை வாங்கிக் கொள்வர். ராஜ்யச்ரீ இப்படி ஆய்விட்டது. ஆதலால் மூவுலகும் பவிதிரிவோன் இடர் கெடுத்த திருவாளனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரியங்கோள்.

ஒரு தம்பதிகளுக்குச் சேஷம் இவ்வாத்மா. திருநாரணன் திருவடிகளே ரக்ஷகம் என்று நினைப்பதே போதுமானது. உய்மின், உஜ்ஜீவியுங்கோள். நாளைக்குச் செய்கிறோம் என்றிருக்க வேண்டாம் “ஜீவிதம் மரணந்தம் ஹி ஜராந்தே ரூபயௌவனே? ஸம்பதச்ச விநாசாந்தா: ஜாநன்கோ த்ருதி மாப்நுயாத் பிழைத்திருப்பது மரணம் வரையில் தான். ரூபமும்யௌவனமும் கிழத்தன்மை வருமளவுதான். ஜச்வர்யமும் அழிகிற வளவுதான். ஆதலால் சீக்கிரம் திருநாரணன் தாள் சிந்தித்து உய்மின்.

உய்மின்திரைகொணர்ந்து - 2

ராஜ்யத்தை இழந்தது மன்றியில் தங்களுக்கு அபிமனாதகளான ஸ்த்ரீகளையும் சத்ருக்கள் கையிலே பறிகொடுப்பன் என்கிறார். உங்களுக்கு ப்ராணனோடு இருக்கவேண்டுமானால் உங்கள் ஸர்வஸ்வத்தை நம்மிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பிழைத்து ஒடிப்போங்கோள் என்கிற வார்த்தையாலேயே ராஜ்யத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுவார்கள். ஸையத்தையும் குதிரையையும் கொண்டு போய் யுத்தம் செய்து ராஜ்யத்தைப் பிடிக்க வேண்டாம். வார்த்தை சொல்லியே நாட்டையே ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்டு ஆளுபவர்கள் இப்படி இருந்த ராஜாக்கள், இம்மையே இந்த ஜன்மத்திலேயே, தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர்கொள்ள தாம் விட்டு தங்களுக்கு போக்யர்களாகவும் அஸாதாரணைகளாயுமிருக்கிற ஸ்த்ரீகளைச் சத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க ப்ராணனைக் காத்துக் கொள்வதற்காகத் தாங்களே ப்ரார்த்தித்துவிட்டு வெம்மின் ஒளி வெயில் கானகம் போய் குமைதின்பர்கள்.” அவர்களுக்குச் செல்லும் தேசத்திலே இருக்கமுடியாமல் நிர்மாநுஷமான காட்டிலே வஸிப்பார்கள். கொடிய மின் ஒளிபோலே இருக்கிற வெயிலையும், கானலையுமுடைய காடு. அங்கே போய் இருந்தாலும் சத்ருக்களால் ஹிம்ஸிக்கப் படுமவர்கள். பணக்காரர்களுக்கு எங்கேயும் ஆள் ஓடுமே. அவன் போன விடத்தில் போய் கொண்டு வருகிறோம். எங்களுக்கு

ஏதாகிலும் கொடுங்கள் என்பர் சிலர். அப்படிசெய்து வாருங்கோள் என்பன். அவன் செய்து வந்தால் வேண்டுவதெல்லாம் கொடுப்பன் அங்கேயும் கொலை தப்பாது. செம்மின் சுடர் முடித் திருமாலை விரைந்து அடிசேர்மினோ. பரிபவப்படாமல் ஜீவிக்கவேணுமானால் சிவந்து மின்னல் போல் பிரகாசிக்கிற கிரீடத்தையுடைய ச்ரிய: பதியை ஆச்ரயிங்கோன். ஆச்ரயிக்கிறவர்களுடைய தலையில் வைக்க அவரிடத்தில் முடியுண்டு. நம் முடைய இஷ்டத்தைச் செய்விக்கிறவரும் பக்கத்திலுண்டு. நீங்கள் விரைந்து சீக்கிரம் அவன் திருவடிகளைச் சேருங்கோள்.

அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள் - 3

ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்தால் அவனை அநாதரித்திருக்கும் மதிப்புடையவர்கள். தூரத்திலிருந்து நமஸ்காரம் பண்ணாமல் தங்கள் கிரீடமும் இவன் காலும் சேரும்படி நமஸ்காரம் பண்ணுவார்கள். அவர்கள் இன்னார் என்று கூடப் பாராமலிருப்பார்கள். தன்னை ஈச்வரன் என்று நினைத்திருப்பார்கள். இவர்கள் திருவடியைத் தொட்டு ஸேவித்தோம் என்று நினைத்திருப்பார்கள் “சிரஸா யாசதஸ் தஸ்ய வசனம் ந க்ருதம் மயா” அவன் தலைவணங்கி ஸேவித்தான். நாம் அதற்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை மறுத்துவிட்டோம் என்று புண்பட்டு நெஞ்சாறல் படும் விஷயத்தைத் தொழவில்லையே இவர்கள். இப்படி இருந்த ராஜாக்கள் அவர்கள் ஸேவிப்பதையும் பார்க்காமல் முற்றத்தில் இடிபோல் சப்திக்கிற ம்ருதங்கங்களைக் கண்ணுற்றிருப்பார்கள். ஆடல் பாடல்களைக் கேட்டிருப்பார்கள். அப்படி இருப்பவரே பொடிசேர்துகளாய்ப் போவர்கள் பெர்டியோடே சேர்ந்து தூளியாய்ப் போவர்கள் தனியாக ஒருவன் என்று சொல்லமுடியாதபடி பொடியோடு சேர்ந்த புழுதியாய்ப் போவார்கள். ஆதலில் ஐச்வர்யத்தின் உண்மை இப்படியிருப்பதால் ஸர்வேச்வரன் என்று காண்பிக்கும் பரிமளத்தோடு கூடினதிருத்துழாய் மாலையை சாத்திக் கொண்ட கிரீடத்தையுடைய கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை நினையுங்கோள். கிருஷ்ணனை நினைத்தால் நம்மைக்கண்டால் யமனும் அவன் தூதர்களும் பயப்படும்படியான மதிப்பைப் பெறுவார்கள் என்கிறார்.

நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண் மணலிற்பலர் - 4

நினைக்க ஆசையிருந்து நினைக்கப் புகுங்கால் இதற்கு முன் ஐச்வர்யத்தை அநுபவித்த ராஜாக்களை நினைத்தால், எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகண்டு கழிந்தவர் அனேகயுகங்களெல்லாத்திலும் இந்த லோகத்தை ஆண்டு போனவர்கள், “கடல் எக்கலில் நுண் மணலில் பலர்” ஸமுத்ரத்தில் தள்ளப்பட்ட மணல் திட்டில் இருக்கும் ஸுக்ஷ்மங்களான மணல்களை விட பலபேர்கள். மேலும் மனைப்பால் மருங்கு அறமாய்தலல்லால் மற்றுக் கண்டிலம். தங்களுடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ப்ரதேசத்தையும்

அழிந்துபோம்படி நாசமடைவதைத் தவிர மற்றப்படி ஸ்திரமாய் இருந்த வர்களைப் பார்த்ததில்லை. ஆதலால் பணைத்தாள் மதம் களிறு அட்டவன் பாதம் பணிமினோ பணைமரம் போன்ற கால்களையுடைய யானையை ஸம் ஹாரம் செய்தவனுடைய திருவடிகளை ஸேவியுங்கோள்.

இப்பாட்டில் ஐச்வர்யமும் மதிப்பும் போவதிருக்கட்டும் அநுபவிக்கிற வர்களும் நிலையில்லாதவர்கள் என்கிறார். ஆலோசித்துப்பார்த்தால் உயர்ந்த ஐச்வர்யத்துடனிருந்த அரசர்களும் தங்களைச் சேர்ந்தமனுஷ்யர் களையும் அழித்துக் கொண்டு போனார்களேதவிர ஸ்திரமாயிருந்தார் ஒரு வரையும் பார்த்ததில்லை. பெரிய மரம் முறிந்து விழுந்தால் பக்கத்தில் ஸம்பத்திலிருக்கும் மரங்களையும் முறித்துக்கொண்டு விழும். ஒரு சின்ன மனிதன் செத்தால் அவனோடே போம். பெரிய மனிதன் தொலைந்தால் அருகிலுள்ளாரையும் கொண்டுபோம். இப்படிப்போனவர்கள் எண்ணமுடியாது. இவர்கள் யார் என்றால் ராஜாக்கள் மட்டுமல்ல. பிரமதேவன் கூட. கங்காயா: ஸிகதா தாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே சக்யா கணயிதும் லோகே ந வ்யதீதா: பிதாமஹா: மழை பெய்யும் போது அடித்துக் கொண்டு தள்ளும் கங்கையின் எக்கலிலுள்ள மணல்களை எண்ணினாலும் எண்ணலாம். இது வரையில் அழிந்துபோன பிரஹ்மாக்களை எண்ண முடியாது என்றார். ஆதலால் போக்தாக்களும் நிலையில்லாதவர்கள்.

பணிமின் திருவருள் என்னும் -5

ஐச்வர்யம் போல் ஸ்த்ரீகளை அநுபவிக்கிற ஸுகமும் ஸ்திரமில்லை என்கிறார். “அம்சீதபைம்பூம்பள்ளி” அழகான குளிர்ந்த விசாலமான பூவாலே செய்தபடுக்கையிலே ஸ்த்ரீகளை வைத்து விட்டுத்தான் தாழ நின்று “பணிமின் திருவருள்” என்றும் உன் திருவுள்ளத்தில் என்ன இருக்கிறது. அருளிச் செய்யவேணும் அதைச் செய்து கொடுக்கிறேன் என்று சொல்பவர்கள். தன்னையொழிந்தாரெல்லாரும் தன்னை அநுவர்த்திக்க, தான் ஸ்த்ரீகளை அநுவர்த்திக்கிறான். தன் ராஸிக்யம் தோற்ற அப்போது அந்தஸ்த்ரீகள் இவர்களுடைய கொண்டாட்டத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தங்கள் குழலைப்பேணுவது (அதாவது தலைமயிரைக்கையால் வாரிக்கொள்வது. ஆபரணங்களைத் திருத்துவது நேர்மையாகப் போட்டுக் கொள்வது) செய்வார்கள். அப்போது அநங்கீகாரப்ரமுகமான சேர்த்தியால் உண்டான ஆனந்தாம்ருதத்தைப் புஜிப்பார்கள். ஸ்த்ரீகள் இவனை அநாதரிப்பது இவன் ஸமாதானம் பண்ணுவது பின்பு சேர்வது எல்லாம் ஆனந்தம் என்றபடி. அநாதரமும் ஆனந்தமோ என்னில் அதுவும் காமத்தால் வந்தபடியால் உத்தேச்யம் என்றபடி. இப்படி ஆனந்தாம்ருதத்தைப் புஜித்தவர்கள் ஐச்வர்யத்தை இழந்து ஏழ்மையை அடைந்தபின் அந்தஸ்த்ரீகள் வேறே சிலரைப்பற்றுவார்கள். அவர்கள் அந்தஸ்த்ரீகளை அநுபவிப்பார்கள். அப்பாது சபலத்தாலே அந்த ஸ்த்ரீகளிடம் போவார்கள். இவர்களுக்கு

இடுப்பில் கட்டிய துணி பின்னாலே கொண்டு வந்து சேர்க்க எட்டம் போராமையாலே முன்பக்கம் துணி தொங்கும். அத்தோடு போவார்கள் முன்பு இவனிடத்தில் தங்களுக்கு இருக்கிற சாபலம் தெரியும்படி உன்னை யொழிந்தால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம் என்பார்கள். செத்தும் காட்டுவார்கள். அதே ஸ்த்ரீகள். இவனைப்பார்த்து இவனுடைய கார்ப்பணயத்தையும் இளைத்தபடியையும், போகயோக்யதை இல்லாமையையும் சொல்லிக் காட்டி உபேக்ஷாவாக்யங்களைச் சொல்லி நிந்திப்பார். இவன் அத்தையும் பாராட்டாதே நம்மிடம் உள்ள ப்ரீதியால் சொல்லுகிறார்கள் என்று செல்வர்கள். செல்வநிலையிப்படியிருக்கையால் பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாச ஸே” என்று பக்தர்களுக்காக வைத்துக்கொண்டு இருக்கிற நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியை உடையவன். ஆச்ரீதர் விஷயத்தில் செய்தது போராது என்று நினைக்கிறவன். அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி உயர்ந்த போகத்தை அநுபவியுங்கோள் “ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து” என்று அவனுக்குப்பிரியதமமான ஸர் வஸ்வமான திருமேனியை அநு பவியுங்கள் என்கிறார்.

வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது --6

உலகத்தில் ஐச்வர்யத்துடன் ஜீவிக்கிறவர்கள் இல்லையோ என்றால், ஸ்ருஷ்டிகாலம் ஆரம்பித்து இன்றுவரையில் ஒரேமாதிரியாக ஜீவித்தவர் இல்லை என்கிறார். வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது. ஐச்வர்யம் அநுபவித்தவர்கள் ஸுகித்தது. (ஐச்வர்ய ஸுகமநுபவித்தவர்களெல்லாம்) மாமழை மொக்கலில் “மாய்ந்து மாய்ந்து ஆழ்ந்தார் என்று அல்லால்) பெரிய மழையில் குமிழிபோலே நசித்து நசித்து ஜீவிக்கிற நாள்களில் பண்ணின பாபங்களால் அதோகதியை அடைந்தார்கள் என்பதைத்தவிர வாழத் தொடங்கின நாள் முதல் இன்று வரையில் ஸுகித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்பதில்லை. லோகத்தில் வாழ்ந்ததை இவர் விநாசமாகவே நினைத்திருக்கிறார். “சிறற்றின்பம் பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ” இன்னம் கெடுப்பாயோ” என்று இவர் பாசரம். பெருமழைக்குமிழி-குமிழி உண்டாகி உடனேயே அடுத்துவிழும் துளியோடே நசித்துவிடும், அதுபோல். “நிற்குறில்” நிலையான புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் “ஆழ்ந்து ஆர் கடல் பள்ளி அண்ணல் அடியவர் ஆமினே” மிகுந்த ஆழ மாய்ப் பரந்த ஸமுத்ரத்தைப் படுக்கையாக உடைய ஸ்வாமியினுடைய தாஸர்களாக ஆகுங்கோள். உறுத்தாமலிருக்க ஆழத்தையும் நெருக்கமில்லாமல் படுத்துக் கொள்வதற்கு விசாலமாயுமிருக்கிற திருப்பாற்கடலில் கண் வளர்ந்தது கர்மானுலன்று. ஆச்ரயிப்பதற்காக வந்துள்ளன். அவன் நினைவின்படி ஸ்வரூபாநுகுணமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள். அடியவராயின்-அடியவராகுங்கள். முன்பும் அடியவர்கள்தான் இவர். ஆயினும் அடிமையில்லாத வஸ்து அடிமையானதாக நினைத்து இருக்கும் ஈச்வரனுடைய அபிப்ராயத்தாலே ஆமின்-ஆகுங்கோள் என்றார்.

ஆமின் சுவையவை ஆரோடு அடிசில் 7.

அன்ன பாநாதிபோகங்களும் அநித்யம் என்கிறார் இப்பாட்டில். ஆமின் சுவை அவை ஸித்தமாயிருக்கிற (தயாராயிருக்கிற) நல்லரசம் ஷட்ரஸம் என்று பிரஸித்தமான ஆறுரஸங்களோடு அடிசில் உண்டு உயர்ந்த சோற்றைச் சாப்பிட்டு, உண்டு ஆர்ந்தபின் முன்பு இரந்துண்டு யாசித்து உண்டு) திரிந்தவன் நாலு காசு வந்தவுடன் ஜீவிக்க ஆரம் பிக்கும் பொழுது ஒரு வெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து முதலியார் (பெரியவர்) என்று சொல்லும்படி அன்னத்தைப் புஜித்தவர் (ஆர்ந்தபின் கண்டதை எல்லாம் வயிற்றிலே நிரப்பி, உதிரங்குடித்த அட்டைபோலே பெயரவும் நகரவும் நடக்கவும் முடியாமல் புரளுவர்கள் அப்போது இவனுக்கு ஸ்நேஹமுள்ள ஸ்த்ரீகள் வந்து உடம்பு பதர்போல் ஆய்விட்டது இப்படி இருந்தால் எங்களை எப்படிக்காப்பாற்றுவது? என்று சொல்லு வார்கள் அப்போது இவன் சாப்பிடாமல் இருக்கிறோம் என்று பிரமிப்பன். பிறகுபிரஸாதத்தைப் திரட்டி இது ஒருபிடி தான் சாப்பிடுங்கோள் என்று அபேக்ஷிப்பார்கள் இவனும் பின்னும் மறுக்கமாட்டாமல் சாப்பிடுவன். அவர்களுடைய பேச்சின் இனிமையாலும் பரிவாலும் சொல்ல மறுபடியும் உண்பன். அவனே ஐச்வர்யத்தை இழந்து எமக்கு ஒருபிடி சோறு கொடுங்கள் என்று அந்த ஸ்த்ரீகளைக் கேட்பன். அவர்கள் முகம் பாராமல் போவார்கள் முன்பு இவனுக்குக் கிடைத்தால் தான் உண்ணாமல் அவர்கள் வாயிலே இடுவன். இப்போது செல்வம் போனவாறே அவர்கள் முகம் பாராமலிருப்பார்கள் இவன் இன்னொருவாசலில் போய்த்தட்டித்திரிவன் ஜீவனத்தினுடைய நிலையாமை இதுவானபின்பு திருத்துழாயைக் கீரீடத் திலே தரித்த, ஆதி காரணபூதான அழகிய ஜோதிர்மய விக்ரஹ முடையவனான ஈச்வரனுடைய குணங்களை 'கோமின்' சேர்த்து அநுபவியுங்கோள், அஹமந்நாத: என்றும் ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்' என்கிற படி ஓவாத ஊனாக உண்ணுங்கோள்.

குணங்கொள் நிறைபுகழ் மன்னர் -8

ராஜ்யம் ஸ்திரமில்லை என்று சொன்னால் அது அரசனுடைய தோஷத்தால்தானே. குணவானான அரசனாயிருந்தால் ராஜ்யம் ஸ்திரமாயிருக்காதோ என்று கேட்பீர்களேயானால் அந்தராஜ்ய போகங்களும் எம் பெருமானே ஆச்ரயிக்காவிடில் கிடைக்காது. அப்படிப் பகவானே ஆச்ரயித்துக் கிடைத்தாலும் ராஜ்யம் ஸ்வபாவத்தாலே நிலையில்லாதது தான். ஆகையால் எம்பெருமானே ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார் "குணங்கொள் நிறைபுகழ்மன்னர். குணவான்களாய் நிறைந்த கீர்த்தியையுடையவர்க

ளாயும் ராஜவம்சத்திலே பிறந்த அரசர்கள், நல்ல க்ஷத்ரிய குலத்தில் பிறந்தவர்களாயிருந்தாலும் லோபியாயிருந்தால் ஒருவரும் கிட்டு வாரில்லை. “கொடைக்கடன் பூண்டிருந்து இணங்கி உலகுடனாக்கிலும்” கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டிருந்து, அர்த்திகளுக்குக் கடன் பட்டாப்போலே தங்கள் தனத்தைக் கொடுப்பதே ஸ்வபாவமாயிருந்து கொண்டு, “இணங்கி” கர்வப்படாமல் உலகத்தாரைத் தங்களோடு சேர்த்துக் கொண்டார்களே யாகிலும் “ஆங்கு அவனை இல்லார்” அவ்வர்த்தத்தில் அவ்விச்வரன் ப்ரஸாத மில்லையாகில் அந்த ராஜ்ய சீரீயும் கிடைக்காது மணம் கொண்டபோகத்து மன்னியும் மீள்வர்கள்” அந்த நியாயமாக வந்த ராஜ்யபோகம் கிடைத்தாலும் அதற்கு நிலையில்லாமை ஸ்வபாவமாகையாலே மீள்வர்கள். ராஜ்யப்ரஷ்டர் ஆவர்கள். ஆகையால் ந ச புன ராவர்த்ததே” என்கிற மீள்வில்லாத புருஷார்த்தம் வேணுமானால் “பணங்கொள் அரவணையான் திருநாமம் படிமினோ? பகவத் ஸ்பர்சத்தாலே மலர்ந்தபடங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திருநாமங்களில் படிந்திருங்கோள் அவனுடையதிருநாமங்களில் ஈடுபட்டால் திருவனந்தாழ்வானைப் போல் நம்மையும் விடமாட்டான். தாம் “பாதேந அத்யாரோஹதி என்கிறபடி மிதித்து ஏறும்படியான படுக்கையையுடையவன். பலத்தில் ஆசையை விட்டு தானதர்மத்தை அநுஷ்டியுங்கோள், பலத்தில் ஆசையுடன் பண்ணி ஸ்வர்காதிபோகங்களைப் பற்றி மீண்டும் கீழே இறங்க வேண்டும்

படி மன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து - 9

கீழே எட்டுப்பாட்டுகளால் இந்தலோகத்திலுள்ளபோகம் அஸ்திரம் என்று சொன்னார். இப்பாட்டில் உடம்பைக்கஷ்டப்படுத்திப்பெறும் ஸ்வர்கம் முதலிய ஐச்வரியங்களும் நிலையில்லாதவை என்கிறார். இவன் தபஸ் செய்ய விரும்பினால் விடவேண்டியதைச் சொல்கிறது “படி—பூமி. ‘மன்னு பல்கலன். வம்சக்ரமமாக வந்திருக்கும் ஆபரணங்கள் அல்லது தம் வம்சத்திலுள்ளவர்கள் பரம்பரையாகப்போட்டுக் கொள்கிற ஆபரணங்கள். “பற்றோடு அறுத்து” அவற்றை வாஸனையோடு விட்டுவிட்டு “ஐம்புலன் வென்று” அவைகளில் ஆசையை உண்டுபண்ணுகிற ஐந்து இந்திரியங்களையும் ஜயித்து, இந்திரியாணி புரா ஜித்வா” என்கிறபடி. செடி மன்னுகாயம் செற்றார்களும்” புதர்மண்டும்படியாக அசையாமல் உட்கார்ந்திருப்பதால் தூறு மண்டின சரீரத்தை உபவாஸாதிகளால் நசிப்பித்தவர்களும் ஆங்கு அவனை இல்லார்” எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றாதார் அந்த ஸ்வர்கத்தையுடைய மாட்டார்கள். (அவனை உத்தேச்யமாகப் பண்ணாதபோது அடைய மாட்டார்கள்”) என்பது மாம். “கொடி மன்னு மின்சவர்க்கம் - பூமியைப்போல் இல்லாமல் நெடுங்காலம் இருக்கும் படியாய் போக்யமாயிருக்கும் ஸ்வர்கத்தை. “எய்தியும்” அடைந்தாலும்

மீள்வர்கள்” ஸுக்ருதம் ஈழிந்தவாரே தலைகீழாகக் கீழேவிழுவார்கள். ஆதலால் கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல்கழல்கள் குறுகுமினோ’ த்வஜத்தில் பிரதிஷ்டிதனான கருடனை உடைய ஸ்வாமியின் திருவடிகளைக் கிட்டப்பாருங்கோள் “மீள்வில்லை” திரும்பி இங்குவர வேண்டியதில்லை. அவன் நம்மைவிடமாட்டான். கருடனை விட்டாலன்றோ நம்மையும் விடுவான்.

குறுக மிக உணர்வத்தொடு நோக்கி -10

ஸ்வர்காதிகள் போலன்றிக்கே நிலையான புருஷார்த்தமான கைவல்யத்தை பற்றுகிறோம் என்றால் அதுவும் அபுருஷார்த்தம் என்று ஸாதிக்கிறார். குறுக-தூரம்போய் விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கும் மனஸ்ஸை ஆஸந்தமாக்கி ஆத்மவிஷயமாக்கி: “மிக உணர்வத்தொடு நோக்கி, ஒரே ஞானஸ்வரூபனான ஆத்மாவோடுசேர்த்து. எல்லாம் விட்ட-ஐச்வரியத்தையும் பகவதநுபவத்தையும் விட்ட, “இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்” இந்த ஸங்கோசத்தை, பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவமன்றிக்கே ஆத்மமாத்ர அநுபவத்தையே மோக்ஷம் என்று எண்ணியிருக்கும் ஞானிக்கும். ஞானயோக நிஷ்டனுக்கும், அப்பயன் இல்லையேல்-எம்பெருமானைப் பற்றாவிடில் ஆத்மாநுஸந்தானம் பண்ணமுடியாது. பகவத் ஸமாச்ரயணத்தாலே ஆத்மாவலோகனம் உண்டாகும். உண்டானாலும் அந்திம தசையில் பகவதநுஸந்தானம் பிரதிபந்தகத்தைப்போக்காவிடில் அந்தக் கைவல்ய மோக்ஷமும் ஸித்தியாது. பகவத் கைங்கர்யமே முக்கியமாகிற மோக்ஷம். ஸுகருபமான பகவதுபாஸனம் இல்லாவிடில் ஆத்மாநுஸந்தானம் பண்ணமுடியாது. சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம் “முன்பைவிட தேவோஹம்” மனுஷ்யோஹம் என்று நினைக்கும்படியான பந்தமுண்டாகும் விஷயங்கள் விட்டுப் போகாது மேலும் “மறுகலில்” ப்ராணவியோகமாகிற ஸமயத்தில் ஈசனைப்பற்றி-ஈச்வரனை ஸ்மரித்து, ஈச்வரன்போல் ஞான ஆனந்த ஆகாரனான ஆத்மாவை ஸ்மரித்து, விடாவிடில்” தேஹத்தை விடாத போது, அந்திமஸ்ம்ருதி பண்ணாமல் தேஹத்தை விட்டால் “வீடில்லை” ஆத்மாநுபவமும் ஸித்தியாது. “அஃதே வீடு” பகவத் கைங்கர்யமே முக்யமானமோக்ஷம் கைவல்யம் மோக்ஷமல்ல.

அஃதே உய்யப்புகுமாறு என்று - 11

இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத் கைங்கர்ய பரர்களாக ஆவார் என்கிறார். “அஃதே உய்யப்புகுமாறு என்று” நான் சொன்னதுவே ஜீவாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க உபாயமென்று. அது என்னவென்றால் “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று சொன்னது. கண்ணன் திருவடிகளின் மேலே கவி பாடிற்று. “துயரறு சுடரடி தொழுது எழு” கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ. வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேர்” கண்ணனைத்தாள் பற்றியான் என்றும் கேடிலனே” கண்ணனல்லால் இல்லை கண்டிர் சரண்” என்

றல்லவோ இவர் ஈடுபாடு “கொய்ப்பும் பொழில் சூழ்குருகூர் ச்சடகோபன்” கொய்யப்படுகிற பூக்களையுடைய நித்ய வஸந்தமான சோலைகளால் சூழப் பட்ட திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “செய் கோலத்தாயிரம் சீர் தொடைப்பாட்டிவை பத்தும்” வாசிக கைங்கர்ய மான, கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரங்கள் நிறைந்திருக்கிற கல்யாண குணங்களைத் தொடுத்துச்சொன்ன பாடல்கள் இவை பத்தும் “அஃகாமல் கற்பவர் ஆழ்துயர்போய் உய்யப்பாலர். ஐச்வர்யாதிகளால்வரும் துக்கம் போய் உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர்.

இத்திருவாய்மொழியில் நித்யமான குற்றமில்லாத எல்லையில்லாத ஐச்வர்யமுடையவன் என்கிற பகவத்குணம் பேசப்பட்டது.

1. பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாதவன்.
2. ஸ்வாமித்வத்துக்குத் தகுதியான கிரீடத்தையுடையவன்.
3. திருத்துழாயால் அலங்க்ருதமான திருமுடியை உடையவன்.
4. குவலயாபீடம் என்கிற மதயானையை ஸம்ஹரித்தவன்.
5. மணியைப்போல் ஆச்சர்யாவஹமான திருமேனியை உடையவன்.
6. பிரளய காலத்தில் கடலில் பள்ளிகொண்டவன்,
7. தேஜோருபியாய் ஸர்வகாரணமுமாயிருப்பவன்.
8. படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையவன்
9. வேதாத்மாவான கருடனை த்வஜமாகக் கொண்டவன்.
10. மறுகலில் ஈசன் - குற்றமற்றவன்.

ஆக பத்து குணங்கள் இப்பதிகத்தில் சொல்லப்பட்டன.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் முதல்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

4-ஆம்பத்து -- இரண்டாம் திருவாய்மொழி

பாலஞயேமுல குண்டு பரிவின்றி
ஆலிலையன்ன வசஞ்செய்யு மண்ணலார்
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
மாலுமால் வல்வினையேன் மடவல்லியே.

(1)

கீழே ஐச்வர்யம் முதலியவைகளுடைய தோஷங்களை உபதேசித் தார் பகவத் கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்தின் சீர்மையையும் தெளிவாக உபதேசித்தார். இந்த உபதேசம் ஸம்ஸாரிகளிடம் பலிக்கவில்லை. அவர்கள் திருந்தவுமில்லை. விபீஷணன் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதோபதேசம் அவனிடம் பலிக்கவில்லை. ஆனால் தனக்குப் பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. ஹிரணியனுக்கு ப்ரஹ்லாதன் செய்த ஹிதோபதேசம் பலிக்காமல் பிரஹ்லாதனுக்கு பகவத் பத்தி அதிகமாயிற்று. அது போல் இவ்வாழ்வார் “வீடுமின் முற்றவும், சொன்னால் விரோதம் “ஒரு நாயகம்,” இவை மூன்று செய்த உபதேசம் அவர்களுக்கு உபயோகப்படாமல், மூன்று களை பறித்து சங்காயமும் வாரின பயிர் போலே இவருக்கு பகவத்பக்தி வளருவதற்கு ஹேதுவாயிற்று. கீழே “முடியானே” யில் பிறந்த தாஹம் இப்போது அதிகமாயிற்று. அவ்வீச்வரனைக் காணவேணும் என்கிற ஆசையை உண்டாக்கிற்று. அது உடனே கிடைக்காமையால் தன் ஸ்வபாவத்தை இழந்தார். மோஹித்துப் பிதற்றுகிறார். இதைக்கண்ட பந்துக்கள் சோகிக்கிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது எம் பெருமானை ஆசைப்பட்டு, பெறுதே மோஹித்து நோவுபடுகிற ஒரு பிராட்டியைப்பார்த்து க்லேசித்த திருத்தாயார் பேச்சாலே பேசுகிறார். பீமஸேனன் செங்கழுநீர்புஷ்பம் கொண்டு வருவதற்காகப் போனான். வழியில் ஆஞ்சனேயர் படுத்துறங்கிக்கொண்டிருந்தார். அவரை எழுப்பி அநுமான் என்று தெரிந்துகொண்டான். “ஸாகரம் தர்த்து” முக்யுத்தம்ருபம் அப்ரதிமம் மஹத் த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே வீர” என்று, நீர் கடலைத் தாண்டும் போது கொண்ட வடிவைக் காட்டவேண்டும் என்று கேட்டான். பஹு காலத்திற்கு முன் நடந்ததைக் காட்டவல்லன் என்று அவனுடைய சக்தியை அறிந்துகேட்டான். அதுபோல் ஆழ்வார் பகவானுடைய சக்தியை அறிந்திருப்பதாலும், சாபலத்தாலும் பூதகாலத்தில் நடந்ததையும் இப்போது காணவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறார். முதற்பாட்டில் பிரளயத்தில் ஆலிலையில் பள்ளிகொண்டிருந்த பெருமானுடைய திருவடி

களில் சாத்தியிருந்த திருத்துழாயை வாடாமல் இப்போதே பெறவேணும் என்கிறார். “பாலனாய்” ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்னுமாப் போல் தன்னைக் குழந்தையாகவே நினைத்திருந்தான்” தூயகுழவியாய் “முக்த: சிசு” படியாதும் இல் குழவிப்படி “சிசுவாய் ஏழுலகுண்டு ப்ரளயத்தில் அகப்பட்ட ஏழுலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்தான் அது ஜரிக்குமோ ஜரிக்காதோ என்று அறியாத குழந்தை “பரிவின்றி” ஒரு நோவுமில்லாமல் அதிகமாக புஜித்தால் வரும் நோவுமில்லாமல், ஆலிலை அன்னவசம் செய்யும் அண்ணலார்” படுக்கை போராது என்கூட அறியாமல் சாய்ந்தான் தன் வசமில்லாமல் அன்னவசமாகச் சாய்ந்தான். சாப்பிட்டது ஜரிக்காமலிருக்கும்படி சாய்ந்தான் இடதுகை கீழே இருக்கும்படி படுத்தானாகில் லோகங்கள் ஜரித்துவிடும் அதற்காக வலது கை கீழே இருக்கும்படி படுத்தான். குழந்தைப் பருவத்திலும் ரக்ஷிப்பதில் கவனத்துடனிருந்தான். இந்தப்பெண் மோஹத்திலும் தெளிவான ஞானத்துடன் இருக்கிறாள். லோகங்களை ரக்ஷித்தவன் ஒரு பெண்ணுக்கு உதவமாட்டானே என்று இருக்கிறாள். அண்ணலார் தாளிணைமேல் அணி தண்ணந்துழாய்” சேஷ பூதன் திருவடிகளைத்தான் பிடிப்பான். ஆலிலையில் பள்ளிகொண்டவனுடைய திருவடிகளில் சாத்தியிருந்த சீதளமான அழகான திருத்துழாய் வேணும் என்கிறாள். அது ஒரு காலத்திலே செய்து முடிந்துவிட்டது. இனிக்கிடைக்காது என்று சொன்னாலும், அது செவியில்படாமல் திருத்துழாய் என்றே பல தடவைசொல்லுகிறாள். மாலுமால் “மயங்குகிறாள். (மோஹிக்கிறாள்) கிடைக்காததை ஆசைப்பட்டால் மோஹமாய் முடிய வேணுமோ? சிகப்பு ரத்னத்தை அக்நி என்று பிரமித்தால் சுடவேணுமோ? “வல்லிணையேன் மடவல்லியே” இப்படிப் பார்க்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். மோஹித்தவளுக்கு துக்கமில்லை. நான் உணர்ச்சியோடிருப்பதால் க்லேசப்படுகிறேன். மடவல்லி மடப்பமுடையபெண், பிடித்ததை விடாமல் அதையே நினைத்திருப்பது. வல்லி-கொடி. ஒருகொள்கொம்பிலே சேராமல் போனால் தரிக்காத பருவம்.

வல்லிசேர் நுண்ணிடை - 2

ராஸக்ரீடையில் கிருஷ்ணன் செய்த சேஷ்டிதங்களை ஆசைப்படுகிறாள். “வல்லிசேர் நுண்ணிடை “வள்ளி மருங்குல்” என்கிறுப்போல் உள்ளிக்கொடி போலே இருக்கிற இடுப்பை உடையவர்கள், அல்லது கொடி போன்ற வடிவையும் நுட்பமான இடையையுமுடையவர்கள். ஆய்ச்சியர் தம்மொடும் இடைப்பெண்களோடு என்னைப் போன்ற இளம்பெண்களுக்கு உதவினவன், எனக்கு உதவானே என்று நினைக்கிறாள். “கொல்லாமை செய்து குரவை பிணைந்தவர்” வரம்பு மீறிய செயல்களைச் செய்து தன் அழகாலே அவர்கள் மர்யாதையை அழித்து அவர்களோடு குரவை கோத்தவன் “நல்லடிமேல் அணி நாறு துழாய் என்றே சொல்லும். அவனு

டைய நல்லதிருவடிகளில் அலங்காரமான பரிமளம் வீசுகிற திருத்துழாயை ஆசைப்படுகிறாள். பெண்களடியும் இவனடியும் பட்ட, அந்தப் பரிமளம் தோற்றும்படியான திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டது. இவள் பிறும்மசாரி எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆசைப்படமாட்டாள். அவனும் அவளும் துகைத்ததென்று இவள் வாஸனையாலே தெரிந்து கொள்வள். துழாய் என்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள். நினைத்ததை வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாத ஸ்த்ரீத்வம் எங்கே போயிற்று. “நைவ மாம் கிம்சித் அப்ரவீத்” என்றிருப்பவள் இப்படிப் பேசுவது என் பாபம். ‘சூழ்வினையாட்டியேன் பாவையே விலகிப்போகாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளும் பாபத்தைப் பண்ணினேன். தனக்குள்ளே இருப்பது பிறர் அறியாதபடி இருக்குமிவள். ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள குணபூர்த்தியுள்ளவள் தன் பேற்றுக்கு இப்படி வார்த்தைசொல்லும்படி ஆயிற்றே என்று திருத்தாயார் சொல்லுகிறாள்.

பாவியல் வேத நன்மலை பலகொண்டு - 3

“கோள்வினையாட்டியேன் கோதை” பலமுள்ள பாபத்தைப் பண்ணின அல்லது கொன்று அல்லது விடாதபாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய கோதை மலை போன்ற பெண். “பாவியல் வேத நன்மலை பல கொண்டு” அநுஷ்டுப், த்ருஷ்டுப், ப்ருஹதீ - காயத்ரீ முதலிய சந்தஸ்ஸுகள் நிறைந்த வேதத்தில் நன்றான புருஷஸூக்தம் முதலிய நல்ல பாகங்களைக்கொண்டு, எல்லாவேதங்களும் பகவானையும் சொல்லும். ஆயினும் அவனுடைய ஸ்வரூபரூப குணதிகளைச் சொல்லும் ஸூக்தங்களைக் கொண்டு “தேவர்கள் மாமுனிவர் இறைஞ்ச நின்ற தேவர்களும் ஸநகாதி முனிவர்களும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணநின்ற சேவடி. - சிவந்த திருவடி பாற்கடல் சேர்ந்த பாமனுடைய திருவடி திருவுலகளந்த திருவடி என்றும் சொல்லுவார்கள். “மாமுதல் அடிப்போது ஒன்று கவிழ்த்தலர்த்தி” தலையிலே பூப்போலே வந்திருக்கிறபோது மேலே பார்க்கும்போது சிவந்த அநுபாவம் யமாயிருக்கும். எடுத்த திருவடியில் கவிழ்வில் சிவப்பு எல்லாருக்கும் தோற்றும். அடிக்குச் செவ்வியாவது “பெர்து நின்ற பொன்னங்கழல் எல்லார் தலையிலும் வைத்த திருவடி. அத்திருவடியில் அழகான ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாய் என்றே கூப்பிடுகிறாள். “கோதையே” மாலையும் மயிர்முடியையும் பார்த்தவர்கள் படவேண்டியதை இவள்படுகிறாள். “கோதை” மார்வத்து மாலையான இவள் வேறொரு மாலையை ஆசைப்படுவதே. மார்வத்து மலைக்கு மால் அவன். அம்மாலுக்கு மால் இவள் என்கிற வ்யாக்யான ச்ரீஸூக்தி இங்கு அநுபவிக்கத் தகுந்தது. திருப்பாற்கடலில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் துதிசெய்தார்கள்: உலகளந்த போதும் துதிசெய்தார்கள். ஆகையால் தேவர்கள் மாமுனிவர். இறைஞ்ச நின்ற சேவடி என்பதைக் கொண்டு திருப்பாற்கடலில் எம்பெருமான் தீதிலாத் துழாய் என்று சிலர் வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள். சிலர் உலகளந்த திருவடியின் துழாய் என்று வ்யாக்யானம் செய்தார்கள்.

கோதிலவண் புகழ்கொண்டு சமயிகள் -4

“ஊழ்வினையேன் தடம் தோழியே” அநாதி கர்மமுடையவளான என்னுடைய விஸ்த்ருதமான (மாம்ஸளமான) தோளையுடைய பெண் நாயகனை அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல தோளையுடையவள். “கோதில வண்புகழ்கொண்டு, குற்றமில்லாத கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி கோது இல்லாமையாவது. ஒரு குணத்தைச் சொன்னால் இன்னொரு குணத்தில் போகவொட்டாமல் பண்ணுகை, “சமயிகள்” சீலகுணம், அதில் காட்டில் வீரகுணம், அதிலும் ரூபகுணம் என்று ஒவ்வொரு குணங்களில் நிஷ்டரானவர்கள். அல்லது ஸத்வித்யா, தஹரவித்யா, சாண்டில்யவித்யா என்கிற முப்பத்திரண்டு வகையான வித்யாநிஷ்டர்கள். “பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும் பிரான் பரன்” தாங்கள் அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லி, அவற்றில் ஈடுபட்டு அடைவுகெட (ஒரு கோர்வையில்லாமல்) பேசப்படுகிற, உபகாரகனான சரீ வைகுண்டநாதனுடைய, பாதங்கள் மேல் அணி பைம் பொன் துழாய்-திருவடிகளிலே சாத்தின பசுமையான ஆசைப்படக்கூடிய திருத்துழாய். ஓதும் எப்போதும் சொல்லுகிறான். பெருக்காறுவற்றினுப் போல் அவதாரங்களிலுள்ளதை எங்கே தேடுவது கிடைக்காதே என்று சொன்னால் அது போகட்டும் எப்போதும் ஏகரூபனாயிருக்கிற பரமபதநாதனுடைய திருவடிகளில் நித்யஸூரிகள் சாத்தின திருத்துழாய் பெறலாமே என்கிறான்.

தோளி சேர் பின்னை பொருட்டு -5

நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ஏழு எருதுகளை அடக்கின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தினதிருத்துழாயை ஆசைப்படுகிறான் என்கிறான். தோளி சேர் பின்னை பொருட்டு க்ருஷ்ணனுக்குஸமமான சீலம் வயஸ்ஸுவ்ருத் தங்களை யுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக அனிதேக்ஷண என்கிறுப் போல் கிருஷ்ணனைக் காட்டில் இவளுக்கு தோளழகு அதிகம். எருது ஏழ் தழீஇக் கோளியார் எருதுகள் ஏழையும் தழுவிக்கொள்ளுமவர். அவளை அடைவதற்குக் காரணமாயிருப்பதால் எருதுகளைத் தழுவுவதும் போக்யமாயிருக்கும். “கோளியார்” ஸ்வபாவமுள்ளவர். கோவலனார். அவளை மணப்பதற்காக இடையர்குலத்தில் பிறந்தவர். குடக்கூத்தனார். வில்லை முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகுவம்சஸ்தர்களுக்கல்லது பெண்கொடுக்காத ஜனகமஹா ராஜாவைப்போல் இடைக்குலமில்லாவிடில் பெண்கொடுக்கமாட்டான். குடக்கூத்தனார். குடக்கூத்தாடினவர். அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாய் என்கிறான். நானாநானும் நைகின்றதால் தினந்தோறும் நைகிறான்-இளைத்துப் போகிறான். நைகின்றவன் என்றன் மாதரே என்பெண்பிள்ளை என்கிறான்.

மாதர் மாமண் மடந்தை பொருட்டு -6

பூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னை அழியமாறிக் கார்யம் செய்தவனுடைய திருவடித்திருத்துழாயை ஆசைப்படுகிறாள். என்கிறாள் “மாதர் மாமண் மடந்தை பொருட்டு” ஸ்த்ரீகளுக்கு இருக்கவேண்டிய எல்லாக் குணங்களோடும் கூடிய ஸ்நேஹத்தோடு கூடிய ச்லாக்யையான பூமிப் பிராட்டிக்காக, “ஏனமாய்” வராஹரூபத்தைக்கொண்டு, “பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்கு பண்டொருநாள் மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாய்” ஆதி அம் காலத்து வராஹகல்பத்துக்கு ஆதியாய் அவதாரகாலமாகையால் அழகான காலத்தில், அகலிடம் கீண்டவர். மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியில் நின்றும் எடுத்துவந்தவனுடைய திருவடிகளிலே ரோமாந்தரஸ்தா முநயஸ் துவந்தி என்கிறபடி அவனுடைய ரோம கூபத்திலிருந்த ஸநகாதிமுனிவர்கள் ஸமர்ப்பித்த பசும் பொன் திருத்துழாய் என்றே எப்போதும் சொல்லுகிறாள். ஒதும் மால் எய்தினள் - எப்போதும் துழாய் என்று சொல்லும்படியான ப்ரமத்தை அடைந்தாள். என் மடந்தையே - என் பெண்ணைப் பார்த்தவர்கள் அடையவேண்டிய ப்ரமத்தை என்பெண் அடைந்தாள் என்கிறாள்.

மடந்தையை வண் கமலத்திருமாதினை -7

அம்ருத மதன் காலத்தில் லக்ஷ்மியை திருமார்வில் வைத்தவருடைய திருவடித்திருத்துழாயை ஆசைப்படுகிறாள் என்கிறார். “வாணுதலீர்” பிறகாசிக்கிற நெற்றியுடைய பந்துவர்கங்களான ஸ்த்ரீகளே என் மடக்கொம்பு-வஞ்சிக் கொடிபோலே இருக்கிற என்பெண். மடந்தையை ஸர்வகாலத்திலும் அநுபவிக்கத் தகுந்த பருவத்தையும் எழிலையும் உடைய “வண் கமலத்திருமாதினை” உதாரமான தாமரைப் பூவை வாஸஸ்தானமாக உடைய லக்ஷ்மீயாகிற மாதை “தடம்கொள் தார் மார்வினில் வைத்தவர்” அவளிருப்பதற்குவேண்டி விசாலமான, ஈசுவரத்வத்தைக் காண்பிக்கிற தோள்மாலையையுடைய திருமார்வில் வைத்தவர். “பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம்யயள வக்ஷஸ்தலம் ஹரே:” என்று தேவஜாதியெல்லாம் பார்த்திருக்க திருமார்வில் ஏற ஆதரித்து வைத்தவர் அவருடைய திருவடிகளில் மாலா ரூபமான அழகியதாய் குளிர்ந்து மலர்ந்திருக்கிற திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு இவள் சுருண்டு விழுகிறாள் என்கிறார்.

கொம்புபோல் சீதை பொருட்டு -8

ஜனகராஜன் திருமகளான ஸீதாப்பிராட்டியின் விரோதியைப் போக்கின ஸ்ரீராமனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுகிறாள் என்கிறார் “கொம்புபோல் சீதைபொருட்டு”-வஞ்சிக் கொம்புபோல் க்ருசையான

ஸீதாப் பிராட்டிக்காக, அநந்யா ராகவேணுஹம் என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமானவள், இலங்கைநகர் சந்திரன் ஸூர்யன் கூட ஊருக்குள் போகப் பயப்படும்படியான லங்காநகரத்தில் அம்பு எரி உய்த்தவர் சராக்நியை பிரவேசிக்கச் செய்தவர். கேவலாக்நி தளிகைக்கு உபயோகப்படுவது தவிர ஊருக்குள் நுழைவதற்குப் பயப்படும்படியான ஊர், யதாராகவநிர்முத்த: சர: ச்வஸநலிக்ரம: என்கிறபடியே! திருவடி சரஸ்தானீ யராய் திருவடியை ப்ரீவேசிக்கச் செய்தான் என்றும் கொள்க, வம்புஅவிழ் தண்அம் துழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும் வாஸனையை வெளியிடுகிற சீதளமான, அழகான திருத்துழாய் வேணும் என்கிறாள். முன்பு ஒருத்திக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவ மாட்டானே என்று இருக்கிறாள். அவன் ஸ்ரீராமனாயிருக்கச் செய்தேயும் அப்ராக்ருததிவ்ய மங்கள விக்ரஹாகவே இருக்குமாப்போல் அவன் எந்த புஷ்பத்தைச் சாத்திக் கொண்டாலும் இவளுக்குத் திருத்துழாயாகவே தோற்றும். ஸ்ரீராகவன் திருவடித்துழாயே வேணும் என்கிறார் நான் இதற்கு என் செய்கேன் நங்கைமீர் ஸ்த்ரீகளுக்கு வேண்டியகுணங்கள் நிறைந்த பெண்களே! கிருஷ்ணனைப்போல் ஊர்ப் பொது வன்றிக்கே ஏகதாரவ்ரதனானவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை நான் எங்கே தேடுகிறது? சொல்லுங்கோள். நீங்கள் பூர்ணைகளாயிருக்க இவள் இப்பாடு படுவதைப் பார்த்தீர்களா என்கிறாள்.

நங்கைமீர் நீரும் ஓர் பெண்பெற்று நல்கினீர் -9

அவனுடைய திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காணவேணும் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடுகிறாள் “நங்கைமீர்”. பூர்ணைகளே எல்லாம்நிறைந்தவர்களே. இவள்படுகிற பாடு நான் சொல்லக்கேட்டறிய வேண்டியிருக்கிறதே உங்களுக்கு. நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர். நீங்களும் ஒரு பெண்ணைப்பெற்று வவர்த்திருக்கிறீர்களே இவள் பட்டது பட்டாருண்டோ? உன்பெண்பிள்ளைக்கு என்ன வாசி என்றால்? “எங்ஙனே சொல்லுகேன்” இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமாகிலன்றோ பேசலாம். “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று குணங்களைப் பேசினாலும் பேசலாம். அக்குணங்களில் இறங்கி அநுபவிக்கிறவர் களைப் பேசமுடியாது. ஸதா பரகுணவிஷ்ட: த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி: என்று அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமே தவிர பேசமுடியாது. தெரிந்த மட்டும் சொல் என்று கேட்க, சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாய் என்னும், மலையைத் தூக்கிநாப்போலே சிரமப்பட்டு சங்கு என்கிறாள். அது ஸாத்மிக்கவே சக்கரம் என்கிறாள். நடுவேகிடக்கிற மாலையை நினைத்துத்துழாய் என்கிறாள் பெரிய ஆபத்தில் திரௌபதிகூட சங்க சக்ர கதாபாணே சங்கசக்ரம் கதைகளைக் கையில் கொண்டவனே என்று கூப்பிட்டாள். இவளுக்கு அத்தனை சொல்லமுடியவில்லை. இப்படி எவ்வளவு நாழி சொல்லுகிறாள் என்ன இராப்பகல்-இரவும் பகலும் ஸர்வகாலமும். என்செய்கேன்? என்ன செய்யக்கடவேன் என்கிறாள்.

என் செய்கேன் என்னுடைப் பேதை -10

உன் மகள் உனக்கு வசப்பட்டவள் தானே! நீ ஹிதம் சொல்லி மீட்கலாகாதோ என்று கேட்டவர்களுக்கு நான் சொன்னதைக்கேளாமே அவனையே ஆசைப்பட்டுச் சோகிக்கிறாள் என்கிறாள். “என் செய்கேன்” என்னசெய்வேன் என்னுடைப்பேதை நான் சொல்லும் ஹிதத்தைக் கேட்கும் பருவமில்லை. என் கோமளம் சொன்னதைக் கேட்கவில்லை என்று விடமுடியவில்லை. வ்யஸநத்தைப் பொறுக்கமுடியாத ம்ருதுவானஉடம்பையுடையவள். என் சொல்லுமல்லள், என் வசமுமல்லள் நான் சொல்வதைக் கேட்பதும் இல்லை. எனக்கு வசமுமில்லை. சொல்லும்படியுமில்லை. நீங்கள் அறியாததில்லை. மின்செய்பூண் மார்பினன் கண்ணன் கழல்துழாய் பொன் செய் பூண் மென்முலைக்கு மின்னல்போல் பிரகாசிக்கிற கௌஸ்துபரத்னத்தை மார்பிலே தரித்த கிருஷ்ணனுடைய திருவடித்திருத்துழாய், பொன்னுலே செய்த ஆபரணங்களையுடைய என்னுடைய விரஹத்தைப் பொறுக்காத முலைக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம் புருஷோத்தமனுக்கு லக்ஷணமா னுப்போலே பிரிவுவரில் வைவர்ண்யம்(வேறுவர்ணம்) வெளுத்துப்போவது ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணமாகையால் பொன் செய்பூண் மென்முலை என்பதற்கு அவனுடைய பிரிவால் வேறு நிறத்தை அடைந்த என்முலை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். திருத்துழாய் பிரிவிலே துவண்ட முலைக்கு வேணும் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து முடியச்சொல்லமாட்டாமல் மெலிந்து நிற்கிறாள். மணி மிகு மார்பினில் முல்லைப்போது என்வனமுலை கமழ்வித்து என்று ஸ்ரீகௌஸ்துப ரத்னம் என்முலையிலே அழுந்தும்படி அணைக்கவேணும் என்று இவள் ஆசைப்பட்டது. இவள் மெலிகிறாள். நான் எங்ஙனே பிழைத்திருப்பேன் என்று திருத்தாயார் வருந்துகிறாள்.

மெலியு நோய் தீர்க்கும் நம் கண்ணன் -11

இத்திருவாய் மொழியைக் கற்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸமமாவர்கள் என்கிறார் மெலியு நோய் தீர்க்கும் நம் கண்ணன் இவளுடைய துக்கமெல்லாம் தீரும்படி கண்ணன் வந்து முகம் காட்டினான். தாயார் என் செய்கேன் என்று கைவிட்டாள் உடையவர்கள் கைவிடமாட்டார்கள்ல்லவா தாஸாம் ஆவிரபூத் செளரி: என்று ஆபத்துகளில் அவன் முகங்காட்டுவது ப்ரமாணங்களால் தெளியலாம். அந்தக் கண்ணனைக் கவிபாடினபடி. கவிபாடியவர் கிடைக்காதவைகளை அநுபவிக்க ஆசைப்படுமவர் என்கிறபுகழ்பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன். அவனுடைய கல்யாண குணங்களை நன்றாகச் சொல்லுகிற பாட்டுகள். இதைக்கற்றுணர்ந்தவர்கள் மலிபுகழ்வானவர்க்கு நற் கோவையாவர், எவ்வளவுகாலம் அநுபவித்தாலும் மீண்டும் அநுபவிக்கவேணும் என்கிற தாஹத்தை உடையவர் என்ற நித்யஸூரிகளுக்கு நல்ல சேர்த்தியாவர். இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் பஹுவித போக்யவஸ்துக்களை யுடையவன் என்று அருளிச் செய்தார்.

- 1 குளிர்ச்சியாலும்
- 2 பரிமள பாஹுஸ்யத்தாலும்
- 3 காந்தியினாலும்
- 4 ஸ்ப்ருஹணீய தையாலும்
- 5 அடர்த்தியாலும்
- 6 அழகாலும்
- 7 தொடர்ச்சியாலும்
- 8 புஷ்பங்களுடைய சேர்த்தியாலும்
- 9 திருவாழி திருச்சங்குகளாலும்
- 10 ச்லாக்யமான திருத்துழாய் மாலையாலும் போக்யன் என்றும்
ஆலிலையில் பள்ளிகொள்வது, ராஸக்ரீடை, உலகளந்தது பரம
பதத்தில் விஹரணம் பண்ணுவது எருதேழ் அடர்த்தது. பூமி
இடந்தது அம்ருத மதனம், லங்காதஹனம் முதலிய திவ்யசேஷ
பிதங்களாலும் பரம போக்யன் என்று சொல்லப்பட்டது.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் இரண்டாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

4-ஆம் பத்து — மூன்றாம் திருவாய்மொழி

கோவைவாயாள் பொருட்டேற்றி நெருத்த மிறுத்தாய்
மதிளிலங்கைக்

கோவைவீயச் சிலை குனித்தாய் குலநல்யாளை மருப்பொசித்தாய்
பூவை வீயா நீர்தூவிப்போதால் வணங்கேனேலுநின்
பூவை வீயா மே னிக்குப் பூசஞ்சாந்தென்னெஞ்சமே. (1)

கீழே ஆழ்வார் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெற்றோம் என்று சொல்லும்படி அவ்வீசன் வந்து கலந்தான். அவனுக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள ப்ரணயித்வத்தை நினைத்து ஸந்தோஷப்பட்டு அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பேசுகிறார். பூர்வாசார்யர்கள் இங்கு பலபடியாக நிர்வஹிப்பார்கள் சந்திரனைக் கொண்டு வந்து தா என்று அழுகிற குழந்தைக்கு தேங்காயை உடைத்து மூடியைக் காட்டி ஸமாதானம் பண்ணுமாப்போலே எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா தேசங்களிலும் உண்டான அவன் படிகளை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டவருக்கு தனக்கு எல்லா மாப்படி யிருக்கும் ப்ரணயித்வ குணத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க அதை அநுபவிக்கிறார் என்று ஒருவர் நிர்வாஹம். ஸர்வேச்வான் முகத்தைப் பார்த்து நீ அபேக்ஷித்தபடியே எல்லாம் செய்கிறோம் என்று சொன்னால் அச்சொல்லைக் கேட்டோம் எல்லாம் பெற்றாராய் கிருதார்த்தராய் பேசுகிறார் என்று மற்றொரு ஆசார்யர் நிர்வாஹம். தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டங்களை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டவிவர்க்கு காலத்ரயத்திலும் உபாதியைக் கழித்து வர்த்தமான காலம் போலவே ஒரு போகியாக்கிக் கொடுக்க எல்லாம் அடைந்தவராய் அநுபவிக்கிறார் என்பர் சிலர். இப்படி ஆசைப்படுகிறவர் ஒருவர் அகப்பட்டபடியால் இவ்வாழ்வாருடைய ஸத்தையே தனக்கு எல்லாம் என்று இருக்கிற ப்ரணயித்வத்தை அநுபவித்துப் பேசுகிறார். இது ஈச்வரனுடையபாலனையேமூலகு". அவ்வீச்வரன் ராமக்ருஷ்ணனாக வந்தபோது நான் உதவாமலிருக்க என்னுடைய நெஞ்சையே தனக்கு போக்யமாகக் கொள்கிறான் என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். நப்பின்னையையும் ஸீதாப்பிராட்டியையும் ப்ரணயிதிகளாகக் கொண்டவன் தனக்கு என் ஸத்தையே எல்லாவித போக்யமாகவும் நினைக்கிறான் என்கிறார். கோவைவாயாள் நம் நாட்டை யழிக்கும் எருதுகள் ஏழையும் அடக்குகிறவர்களுக்கு இப்பெண்ணைக் கொடுப்போம் என்று பெண்ணை அலங்கரித்து முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். நம்பி மூத்தபிரான் பலராமன் வந்து நின்றான். இவன் எருது ஏழையும் வென்றால் என்ன செய்வது

என்று நப்பின்னை தலைகுனிந்து நின்றாள். பிறகு கிருஷ்ணன் வந்து தோன்றினான். நப்பின்னை க்ருஷ்ணனைக் கண்டதும் ப்ரீதியாலே சிரித்தாள். அப்போது திருவுதடு பழுப்பாயிருந்தபடியிலே தோற்று, இவளை அணையலாமாகில் இவ்வெருதுகளை முறித்தால் என்ன, என்று அவ்வெருதுகள் மேலே விழுந்தான். இவன் அவள் திருப்பவளத்தின் அழகில் ஈடுபட்டதைச் சொல்லுகிறது. கோவை வாயாள் பொருட்டு கோவைப்பழம் போல் சிவந்த திருவுதடுகளையுடைய நப்பின்னைக்காக, ஏற்றின் எருத்தம் இறுத்தாய்-எருதுகளின் கழுத்தை, பிடரை, அதன் முதுகிலிருக்கும் கொண்டையைமுறித்தாய். அப்போது, இளைய பெருமாள் ஸ்ரீராகவன் மான் பின்னே போம் போது இதுமான் அன்று ராகுஸ மாயை என்று சொன்னாப் போல் இந்த கேவலம் ருஷபங்களன்று. அஸுரா வேசம் உண்டு என்று “சொல்ல பாக்யமில்லாமல் போய்விட்டேன் மதில் இலங்கைக் கோவை வீயச்சிலை குனித்தாய்” ராவணன் தனக்கு மதிள்களை ரக்ஷகமாக நினைத்திருந்தான். இந்த மதிள்களைக் கடந்து வந்து யார் நம்மை அழிப்பார் என்றிருந்தான். அந்த இலங்கைக்கரசனை நாசமடையும்படி வில்லை வளைத்தாய். அப்போது விபீஷணன் போல் இவன் மாயாயுத்தத்தில் வல்லவன் உம்மைப்போல் தர்மயுத்தம் பண்ணுகிறவனல்ல என்று சொல்லப்பெற்றிலேன். “குலநல்யானை மருப்பொசித்தாய்” உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்த பலம்மிக்க குவலயாயீடம் என்கிற யானையின்கொம்புகளை அநாயாஸேன முறித்தாய். அப்போது மதுரா நகரத்து ஜனங்கள்போல் “நஸமம் யுத்தம்” இது நியாயமல்ல என்று சொல்லப் பெற்றிலேன். “போதால் பூவை வீயா நீர்தூவி வணங்கேனெலும்” அவ்வப்போது பூவை விடாமல் பூவோடு கூடின தீர்த்தத்தை பக்தியினால் வாரி இறைத்து உன்னை வணங்காத போதிலும் (உனக்கு யுத்த சிரமம் தீரும்படி சிசிரோபசாரம் பண்ணாத போதிலும், “நின்பூவை வீயாமேனிக்கு” புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருமேனிக்கு, காயாம் பூஸத்ருசமான உன் திருமேனிக்கு, பூவை யொழியச் செல்லாத திருமேனிக்கு, “பூசம் சாந்து என் நெஞ்சமே” பூசம் சந்தனம் என் நெஞ்சமாய்விடுவதே. “ஆவயோர் காத்ரஸத்ருசம் தீயதாம் அநுலேபனம்” என்பது நினைக்கத்தக்கது.

பூசம் சாந்து என் நெஞ்சமே -2

ஈசன் ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த எந்தை ஏகமூர்த்திக்கே” ஸர்வஜகத்ரக்ஷகன். பூமியை உண்டு, பிரளயத்தில் அமுது செய்து, உமிழ்ந்த ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வெளியே உமிழ்ந்த என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் ஏகமூர்த்திக்கே” அத்விதீயமான தனக்கே அஸாதாரணமான திருமேனியை உடையவனுக்கு “பூசம் சாந்து என் நெஞ்சமே” அவன் திருமேனியின் பெருமையையும், தன்னிடமுள்ள ப்ரீதியையும் நினைத்து கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லியிருந்தாலும் இப்போது திரும்பவும் சொல்லுகிறார். இவருடைய பாவபந்

தம் “நெஞ்சம்” அவனுக்கு பரிமனமுள்ள சந்தனமாகிறது. “எனது வாசகம் செய் மாலையே புனையும் கண்ணி. சப்தங்களாலே செய்யப்பட்ட பிரபந்தமே சாத்தப்படும் மலை. இவருடைய நெஞ்சில் காட்டில் வாக்கு வாஸனை அதிகமாயிருக்கும் போலேகாணும். “வான் பட்டாடையும் அஃதே” அந்த ஸூக்தியே சிறந்த பட்டாடை. இவருடைய பாட்டுகள் நல்ல நூலாகையால் பட்டாடையாகிறது. “என் கைகூப்புச் செய்கையே தேசமான அணிகலனும். என்னுடைய கைகூப்பும் செய்கையே, அஞ்ஜலி பந்தமே-தேஜஸ்கரமான ஆபரணம். சேரபாண்டியன் தம்பிரான், ராஜமஹேந்தரம் போலே என்று வியாக்யானம் கோயிலில் ஸ்ரீரங்கநாதன் திருமார்வில் சாத்திக் கொள்ளும் பதக்கங்கள். இப்படி, கரண ஸாத்யங்களான ஸம்ருத்திகளே அவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாம் ஆயிற்று.

ஏகமூர்த்தி இருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி -3

தம்மோடு ப்ரணயத்தாலே அவன் க்ருதார்த்தனாபடி சொல்லு கிருர் “ஏகமூர்த்தி” ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத். முன்பு ப்ரளய காலத்தில் இதம் சப்தத்தாலே சொல்லப்படுகிற ப்ரஞ்சம் எல்லாம் அழிந்து தன்னிடத்தில் கிடக்கத் தான் ஒருவனேயாய் நிற்கும் நிலை சொல் லப்படுகிறது. பெயர் உருவம் இல்லாத அறிவுள்ளபொருள் அறிவில்லாத பொருள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்து ஒரு மூர்த்தி என்று சொல்லப் படுமவனாய் அல்லது ஸதாஏகரூபமான பரரூபத்தையுடையவனாய் ச்ரி வைகுண்ட நிலயனாய் “இருமூர்த்தி” ப்ரக்ருதி மஹான் என்கிற இரண் டையும் சரீரமாகக் கொண்டு இரண்டுமூர்த்தியாய், மூன்றுமூர்த்தி” ஸாத் விக ராஜஸ தாமஸங்களான மூன்று தத்வங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டு மூன்று மூர்த்தியாய், ‘பலமூர்த்தியாகி’ பதினொரு இந்திரியங்களையும் பஞ்ச மஹா பூதங்களையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டு பலமூர்த்தியாகி, “இரண்டுசுடராய்” ஸூர்ய சந்திரர்களாகி, (அவர்களுக்கும் ஆத்மாவாக விருந்து) “அருவாகி” தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநு ப்ராவிசத் என்கிற இவைகளுடைய தாரணர்த்தமாக அந்தர்யாமியாய், (அல்லது ஜீவாந்தர்யா மியாய்க்கொண்டு அநுப்ரவேசித்து) “நாகமேறி நடுக்கடலுள் துயின்ற நாரா யணனே இந்த ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாதிகள் ஆச்ரயிப்பதற்காக திருப் பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேல் சயனித்த நாரயணனே! “உன் ஆக முற்றும் அகத்தடக்கி” உன் திருமேனிக்கு வேண்டிய சந்தனம், பரியட்டம், ஆபரணங்கள் எல்லாம் என்னுள்ளேயாம்படி பண்ணி. “ஆவியல்லல் மாய்த் ததே” உன் திருவுள்ளத்தில் உண்டான துக்கமெல்லாம் நசித்தது. ஒருபடி கரைமரம் சேர்க்கவல்லேனே என்கிற கவலை தீர்ந்து கிருதார்த்தனாய். அல்லது என்னுடைய நெஞ்சில் உள்ள துக்க மெல்லாம் போயிற்று என்றும் சொல்லுவதுண்டு. இப்பாட்டில் பரவ்யூஹவிபவ அந்தர்யாமி ரூபங்களைச் சொல்லுவதாக நிர்வஹிப்பாருமூண்டு.

மாய்த்தலெண்ணிவாய்முலைதந்த-4

பூதனாஸம்ஹாரம் பண்ணினஸமயத்தில் உலகளந்த காலத்திலும் உன் சிரமம் தீர உனக்கு சிரோப சாரம் நான் செய்யாவிடிலும், உன் திருமேனிக்கு சிரோபசாரம் என் ஆத்மவாகிறதே என்கிறார். “மாய்த்தல் எண்ணி ஸம்ஹாரத்தை நினைத்து வந்தாள்பூதனை. யாருடைய ஸம்ஹாரம் என்று சொல்லாதபடியால் ஜகத்தையே ஸம்ஹாரம் பண்ண வந்தாள் என்று பொருள். சரீரியை ஸம்ஹரித்தால் சரீரம் தானாகவே போகும் உயிரை அழித்தால் அவயவங்களைத்தனியாக அழிக்கவேண்டாமே. ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் “அஸ்மாந் ஹந்தும் நஸம்சய:” என்று சொன்னார். “வாய் முலைதந்த” ஆழ்வார் தம்முடைய வாயில் முலை தந்தாப்போலே இருக்கையால் “தந்த” என்கிறார். முலை கொடுக்க என்றபடி, மாயப்பேய் உயிர் மாய்த்த” பிறவியிலேயே பேய் அதிலும் வஞ்சன பரையாய் வந்தாள் உயிரை மாய்த்தவனே.

அவள் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தை ஆசைப்பட்டுவர அந்த ஸம்ஹாரத்தை அவள் ஒருத்தியிடத்திலேயே சேர்த்தான். ஆயமாயனே-ஆச்சர்ய சக்தியுடைய கோபாலனே! “வாமனனே” அந்த அவதாரத்தில் பூதனை முலை கொடுத்தால் அதுக்கு மருந்தாகமுலைகொடுக்க ஒருதாய் உண்டாய்சோதை. “வெங்கொங்கையுண்டானை மீட்டு ஆய்ச்சிவிட்டுவான் தன் கொங்கைவாய் வைத்தாள் சார்ந்து” பேய்ச்சி பாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து ஆய்ச்சிமுலை கொடுத்தால் அஞ்சாதே”இங்கு அதுவுமில்லை இவனைப்பெற்று விட்டு, தாயும் தகப்பனும் தபஸ்ஸிலே இழிந்தார்கள் பிறந்தவன்றே அஸுரர்கள் இருந்தவிடத்தில் யாசிப்பதற்குச் சென்றான் அப்போதும் நான் ஓர் உதவி செய்யவில்லை-மாதவா! நீ லக்ஷ்மியோடு இருந்தபோது இந்தச்சேர்த்திக்கு என்ன வருமோ என்று மங்களாசாஸனம் பண்ண வேண்டும். அதுவும் செய்யவில்லை “பூத்தண்மாலை கொண்டு உன்னைப் போதால் வணங்கேனலும்” குளிர்ந்த பூமாலையைக்கொண்டு பூதனை வந்தபோதும் மஹாபலியாகத்தில் சென்ற போதும், பிராட்டியோடு இருந்தபோதும் உன்னை சிரோபசாரம் பண்ணாத போனாலும். “பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையும் கண்ணி எனதுயிரே” குளிர்ந்த மாலையோடு இருக்கிற உன்னுடைய கிரீடத்திற்கு ஆதரித்துச் சாத்தும் மாலை என் ஆத்மவாகிறது. என்பிராணனே மாலையாகிறது என்று சொல்லுவாருமுண்டு.

கண்ணி எனதுயிர் காதல் கனகச்சோதி -5

“கண்ணன்” -கிருஷ்ணனான, எம்பிரான், எனக்கு உபகாரகனான; “எம்மான்” எனக்கு ஸ்வாமியான காலசக்கரத்தானுக்கு-சத்ருவுக்கு ம்ருத்யுவாயிருக்கிற சக்கரத்தை உடையவனுக்கு, காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி, அல்லது காலவச்யதையைத்தவிர்க்கும் திருவாழியை உடைய

வன். அல்லது கையில் திருவாழியேந்தின அழகைக்காட்டி எனக்கு அவனிடம் காதலை விளைவித்தவன் என்றபடி. “பேரமர் காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி நங்கண்ணன்” என்றபடி அப்பெருமானுக்கு கண்ணி எனதுயிர்” நான் என்னுடைய என்றிருக்கிறதைத் தனக்கு மாலை யாகக் கொண்டபின் ‘காதல்’ ஸ்நேஹம் கனகமயமாய் ஒளிவீசுகிற கிரீடம் முதலான எண்ணிறந்த பல ஆபரணங்கள் “ஏலுமாதையும் அஃதே அவன் தனது திருவரைக்குத்தகுந்தபடி ஏற்கும் திருப்பீதாம்பரமும் என் ஸ்நேகமே” “மஹாரஜதம் வாஸ:” என்ற திருப்பரியட்டம்! ‘நண்ணி மூவுலகும் நவிறும் கீர்த்தியும் அஃதே காதலே அவனுடைய புகழ். அவன் புகழ் என்றால் ஒருவன் அறிந்து ஒருவன் அறியாமலிருப்பதல்ல. எல்லாருக்கும் அறிந்ததே. இவ்வாழ்வார் தன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ண அது பிரபஞ்சத்தில் எல்லாரும் தன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணதாக நினைக்கிறார் என்றபடி.

காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம் -6

இப்படி என்னிடத்தில் அன்புள்ள நீ என்னைக் கிட்டாமல் ஒழிந்தாயே யாகிலும் உன் ஸத்தையே எனக்கு தாரகம் என்கிறார். என் ஸத்தை உனக்கு தாரகம். அது போல் உன் ஸத்தை எனக்கு தாரகம் அவனுடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் தன் ப்ரணயித்வம் சொல்லுவது எதற்கு என்னில் அவன் ப்ரணயித்வம் தான் என்னையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்பதற்காக. இரண்டு சேதநர் கூடிக் கலந்தால் இருவருக்கும் ரஸம் ஸமமாயிருக்குமே. “காலசக்கரத்தொடு” சத்ருக்களுக்கு ம்ருத்யுவா யிருக்கிற திருவாழியோடு கூட திருமேனியை எடுத்துக் காட்டுகிற வெளுப்பான சங்கத்தைக் கையிலேந்தினவனே. சங்கத்திற்கு வெளுப்பு நிறம் இயற்கையானது. சக்கரத்திற்கு சத்ருக்களை அழிப்பது இயற்கையானது. “ஞாலம் முற்றும் உண்டு உமிழ்ந்த நாராயணனே” பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம் பிரளயாபத்தில் திருவயிற்றிலே வைத்து, பிறகு உமிழ்ந்து ஆபத்ஸகனான நாராயணனே! இவைகளை ரக்ஷிப்பதற்கு ப்ராப்தி இருந்தபடி. மாதா நம்மை வயிற்றிலே ரக்ஷித்தாள். என்று ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல் படவும் வேண்டாதபடி ப்ராப்தி இருந்தபடி. “தாய் இருக்கும் வண்ணமே உம்மைத்தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக் கொண்டான் என்று பரகாலன் பணித்தபடி” நாராயணனே என்றென்று நான் கூப்பிட்டு முகம் காட்டும்படி காணவாராய் என்று அழைத்தால் “ஒன்றும் வாராய் ஆகிலும்.” குசஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹேஷ்யதி என்று புறப்பட்டுவிட்டான், அங்கே இருக்கிறான். இங்கே நாளை வருவான் என்று செய்தி கூட இல்லாமல் வருவதற்கு ப்ரஸங்கமில்லாத போனாலும். “கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன குரைகழலே” ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகள் என் சிரஸ்ஸுக்கு அலங்காரமாம். “சிரஸா தாரயிஷ்யாமி ந மே சாந்திர் பவிஷ்யதி” என்றான்.

பரதாழ்வான். குரைகழல்-விஸ்தாரனமான திருவடிகள். போக்யதாப்ரகர்ஷம் சொல்லுகிறது. ஆபரணத் வநியையுடைய திருவடி என்னவுமாம். வராமல் நீ இருக்கக் கூடாது. வராமல் போனாலும் என் நினைவு இது. உன் திருவடி என் சென்னிக்கு பூஷணம்

குரை கழல்கள் நீட்டி மண் கொண்ட -7

மண் முழுதுமகப் படுத்து நின்ற என்கிறபடியே பூமிப்பரப்பு முழுவதும் திருவடிக்குள்ளே அடங்கும்படி திருவடிகளை நிமிர்த்து “மண் கொண்ட கோலவாமனா” அழகான வாமநனே இந்திரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்தது. இவருக்கு அநுபவிக்க அழகு கிடைத்தது “குரைகழல்கை கூப்பு வார்கள் கூட நின்ற மாயனே” உன்னுடைய ஆபரணத்வநியோடு கூடின திருவடிகளை கைகூப்புவார்கள் உன்னைக் கூடும்படி நின்ற “மாயனே” திருவடிகள் அஞ்ஜலிக்கு விஷயம் அம்ஜலி ஸாத்யமுமாயிருக்கும். ஸூரி போக்யமான விஷயம் அஞ்ஜலி மாத்திர ஸரத்யமாவது ஆச்சரியமானது ஆச்சர்யம்.

“விரை கொள் பூவும் நீரும் கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும்” பரிமளத்தையுடைய பூவும், பரிமளத்தையுடைய தீர்த்தமும் கொண்டு உனக்கு அடிமை செய்யாத போனாலும் “ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிம சீதேந வாரிணா” என்கிற அடிமை செய்யா விடிலும். “உன் உரை கொள் சோதித்திருவுருவம் என்னதாவிமேலதே காண ஆசைப் பட்டு அது அது என்று வாய்புலற்றும்படி இருக்கிற தேஜஸ்ஸுடனிருக்கிற உனது திருமேனி என் ஆத்மாமேலே இருக்கிறது. என்ஸ்வரூபாத்நமமாகா நின்றது. என்ஸத்தை உன் திருமேனிக்கு தாரகாதிகளாக நீ ஆஸக்தி பண்ணுகிறாய். ஸூரிபோக்ய திருமேனிக்கும் என் ஸத்தை தாரகமாகிறது.

என்னதாவி மேலையாய் ஏர்கொள் ஏழுலகமும் -8

ஒருவரை விட்டு ஒருவர் இருக்க முடியாதபடி பிறந்த கலவி பேச்சுக்கு நில மல்ல என்கிறார். “என்ன தாவிமேலையாய்” என்னுடைய ஆத்மாவின் மேலே இருக்கிறவனே! “ஏர் கொள் ஏழுலகமும் துன்னிமுற்றும்மாகி நின்ற சோதி ஞான மூர்த்தியாய்” என்னோடு சேர்ந்த படியால் ஸௌந்தர்யத்தோடு கூடிய ஸப்தலோகங்களையும் பூர்ணமாக வ்யாபித்து எல்லாவற்றையும் ப்காரமாகக் கொண்டு நிற்கிற ஸ்வப்ரகாச ஞானஸ்வரூபனே! ஆழ்வாரோடு ஸம்சுலேஷித்த பிறகு அவன் விபூதியும் அழகுமிக்க விளங்கிற்று. சரீரீ ஸந்தத்துஷ்டனானால் சரீரமும் பிரகாசிக்கும், உன்னது என்ன தாவியும்-என்னுடை ஆத்மாவும் உன்னது நீயிட்ட

வழக்காயிருக்கிறது. “என்னது உன்னதாயும், உன் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமும் என்னுடையது. நான் இட்ட வழக்காயிருக்கிறது. இன்னவண்ணமே நின்றாய் என்றுரைக்க வல்லேனே இப்படிப்பட்ட ப்ரணயித்வகுணத்தை என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்ல முடியாது. சொல்ல சக்தியுள்ளவன் அல்ல என்றபடி. இவ்விடத்தில் ஆளவந்தார் வ்யாக்யானம் ஸாதிக்கும் போது சிலர் இவ்வாத்மஸ்வரூபம் அவனிட்டவழக்காயிருக்கும் என்றால் அது பொருந்தும். அவ்வீச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் இவனிட்ட வழக்கு என்றால் எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்டார்களாம். இந்த ஜீவன் தன்னை ஆக்குவன் என்று எண்ணினால் இவனுடைய கர்மம் தடுக்கும். ஸர்வேச்வரன் தன்னை இவனிட்டவழக்காக்கும் போது தடுப்பாரில்லை. ஆன பின்பு அதுவே நிலை நிற்பது. இவ்வாத்மஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்காகக் கூடுமோ என்றால் இதிலே தான் ஸந்தேஹிக்கவேண்டும் என்று அருளிச் செய்தாராம்.

உரைக்க வல்லேனல்லேன் - 9

உன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தை என்னால் பேசித்தலைக்கட்ட முடியாது என்கிறார். ஆனால் எல்லாம் பேசமுடியாத போனாலும் பேசக் கூடிய அம்சத்தைப் பேசலாமே என்றால், உன் “உலப்பில் கீர்த்தி வெள்ளத்தின் கரைக்கண் என்று செல்வன் நான்.” உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வ குணத்தால் வந்த கீர்த்தி ஸமுத்திரத்தினுடைய கரையிலே தான் என்னால் செல்ல முடியுமோ? என்கிறார். இப்படியாகில் நீ பேசுவதற்கு ஆரம்பம் செய்வானேன் என்றால் “காதல் மையல் ஏறினேன்” என்கிறார் ப்ரீதியாலே ப்ரமித்தேன். கலக்கத்தை அடைந்தேன். பிச்சேறினாரை (பைத்தியம் பிடித்தவர்களை) நீ இப்படிச் செய்வானேன் என்று கேட்க முடியுமோ? என்கிறார். இவ்விஷயத்தில் நீப்ரமிப்பானேன்” ப்ரமிப்பதற்கும் ஒரு பிடிப்பு வேண்டுமே என்றார். நித்யஸூரிகள் உன்னை ஏத்தக் கண்டேன். அதைக்கண்டு நானும் ஏத்தினேன் என்கிறார். “புரைப்பிலாத பரம் பரனே! என்னிடத்தில் பேதம் பண்ணாமல் தன்னையுள்ளபடி எனக்குக் காட்டித் தந்த பரம்பரனே. உயர்ந்தவர்கள் எல்லாரிலும் உயர்ந்தவனே “பொய்யில்லாத பரஞ் சுடரே” என்னுடைய ஸம்சுலேஷத்தில் பொய்யில்லாமல் எனக்காக ஸம்சுலேஷிக்கை என்று ஸ்வப்ரயோஜனமாக என்னோடு ஸம்சுலேஷித்தவனே, பரம் ஜோதிஸ்ஸே என்னுடைய கலவியிலும் பொய்யில்லாமல் அதனால் வந்த புகர் (தேஜஸ்) வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவனே! பரமபக்தியோடு கடல் கிளர்ந்தாப் போல் இரைத்துக் கொண்டு நித்யஸூரிகள் உன்னை ஏத்தக்கண்டு நானும் ஏத்தினேன். நான் சக்தனாய் ஏத்தினேனோ? என்கிறார்.

யானுமேத்தி ஏழலகும் முற்றுமேத்தி - 10

நானும் எல்லாலோகங்களும் ஸர்வேச்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்த முடியாத விஷயத்தை என்செல்லாமையாலே (ஏத்தியல்லது தரிக்கமாட்டாமையாலே) ஏத்தினேன் என்கிறார். “யானுமேத்தி ஏழலகும் முற்றும் ஏத்தி” மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற நானும், “அந்யபராய் அறியாதவர்களோடு அநந்யபரராய் அறிவாளிகளோடு வாசியறவும் சிறியார் பெரியார் என்கிற வாசியில்லாமலும், எல்லாருடைய ஞானத்துக்குக் காரணமாயும் ஸர்வஜ்ஞனாயும் நினைத்ததைத் தலைக்கட்டவல்லவனுமான அவ்வீச்வரனும் ஏத்தினாலும், “தன்னை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும்” ஏத்தின அம்சம் அளவுபட்டு ஏத்தாத அம்சம்தான் அதிகமாயிருக்கும். “எங்கு எய்தும் எங்கே கிட்டும். விஷயத்தை எல்லை காணமுடியாமைக்கு சிறியாரோடு பெரியாரோடு அறிவிலிகளோடு அறிவாளிகளோடு வாசியில்லை. ஆனால் நீர் ஏத்த இறங்குவானேன்? என்றால் “தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப, தேனும் பாலும் அம்ருதமும் வெல்லக் கட்டியுமாய் தித்தித்த படியால் ஏத்தினேன். ஸர்வரஸ; “என்கிற விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையால் ஏத்தத் துடங்கினேன். ஆகிலும் அசக்தரான நீர் ஏத்துவது எதற்காக என்றால் “யான் உய்வானே” நான் உஜ்ஜீவிக் கைக்காக ஏத்தினேன். பரிச்சேதித்துப் பேசி முடிக்கைக்காகவில்லை என்கிறார்.

உய்வு பாயம் மற்றின்மைதேறி

அவனுடைய உபய விபூதியும் இத்திருவாய்மொழி கற்றருக்கு விதேயம் என்கிறார். அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசாவிடில் உஜ்ஜீவநத்திற்கு உபாயமில்லை என்று தெளிந்து, ப்ரணயித்வ குணத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளிலே பாடிய பாடல் இவை. பாடினவர் யார் என்றால் “செய்யதாமரைப் பழனத் தென்னன் குரு கூர்ச் சடகோபன், சிவந்த தாமரைகளோடு கூடின வயல்களையுடைய தென்திசையில் உள்ள குருகூர் நகருக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார். ஆழ்வார் பகவத் குணத்தை அநுஸந்தித்துத் தரித்தவுடன், ஊரும் தளிரும் முறியுமாயிற்று. “அகால பலிநோ வ்ருக்ஷா:” என்கிறபடி. ஆயிரம் பாடங்களில் பொய்யில்லாத இப்பத்து, அவாப்த ஸமஸ்த காமன் ஒருவருடைய ஸத் தாதிகளே தனக்கு போகோபகரணங்களாக இருந்தான் என்கிற ப்ரணயித்வத்தில் பொய்யில்லாத பத்து. “வையம் மன்னி வீற்றிருந்து” பூமியிலே எம்பெருமானாரைப் போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடு நெடுங்காலம் இருந்து, “விண்ணுமாள்வர் மண்ணாடே” பரமபதத்தையுமாள்வர். இங்கே இருந்து கொண்டே தங்கள் சிறு முறிப்படியே பரமபதம் செல்லும்படி ஆள்வர்கள் அங்கே போனால் “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கையன்றிக்கே இங்கே.

யிருக்கச் செய்தே ஆள்வர். ஸர்வேச்வரன் தானும் ஆச்ரிதரும் பிரியாதே அந்யோந்யம் சேர்ந்திருக்குமென்று இப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் அநுபவித்தார்.

1. ஆச்ரிதருடைய மனஸ்ஸை சந்தனமாக உடையவன்
2. ஸ்தோத்ரங்களை திருமலை திருப்பரிவட்டங்களாக உடையவன்
3. ப்ராணனை வாஸஸ்தானமாக உடையவன்
4. ஆத்மாவை சிரோபூஷணமான மாலையாகக் கொண்டவன்
5. காதலை கனகச் சோதி முடி முதலாக உடையவன்
6. சிரஸ்ஸை திருவடிகளுக்குப் பீடமாக உடையவன்
7. ஆத்மாவைத் தன்னுடைய திருமேனிக்கு க்ருஹமாக உடையவன்
8. அந்யோந்யம் ஆத்மாவாயிருப்பவன்
9. ஸர்வேச்வரத்வத்தில் புரையில்லாதபடி தேஜோயுக்தன்
10. ஒருவராலும் தன்னாலும் ஸ்தோத்ரம் செய்ய முடியாமலிருப்பவன்
ஆக பத்து குணங்கள் பேசப்பட்டன.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூபுல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் மூன்றாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

4-ஆம்பத்து -- நான்காம் திருவாய்மொழி

மண்ணையிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிது வென்னும்
விண்ணைத் தொழுதவன் மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்
கண்ணையுண்ணீர் மல்கநின்று கடல்வண்ணனென்னு
மன்னே யென்
பெண்ணைப் பெருமையல் செய்தார்க்கென் செய்கேன்
பெய்வனையீரே (1)

கீழே அவனுடைய ப்ரணியித்வ குணத்தை நினைத்து அதனால் எல்லை யில்லாத ப்ரீதி பிறந்தது. அந்த ப்ரீதியால் ஆச்ரயம் தாங்காது போலி ருந்தது. குழந்தைகளுக்கு ஆஹாரம் அதிகமாகப் போய் மந்தம் தட்டி னால் தாயார் ஸாத்திப்பதற்காக ஒரு வேளை பட்டினி விடுமாப்போல் ஈச் வரன் சற்று அகல நின்றான். அவன் அகலவே பிரிந்தது அவனை ஆகை யால் அப்பிரிவு தன் கார்யத்தைச் செய்தது. ஆற்றுமை; (பிரிந்ததுக்கம்) அதிகமாயிற்று. பணத்தில் ஆசையுள்ளவன் ஒருவன் தன்னிடமிருந்த ஒரு பண முடிப்புக் கெட்டுப் போனால் வேறு முடிச்சு எதைக் கண்டாலும் தன்னதோ என்று பிரித்துப் பார்ப்பன். அதுபோல் அவ்விச்வரனுக்கு ஸத்ரு சமான பதார்த்தங்களையும், அவன் ஸம்பந்தப்பட்ட பதார்த்தங்களையும், அவனாக ப்ரமித்து தமக்குப் பிறந்த துக்கத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். “வைப்பாம் மருந்தாம்” வைத்தமா நிதியாம் மதுகுதனைனை “நிதியினை பவளத்தூணை” என்கிறபடி ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமான் சேம நிதியாகையால் நிதியை இழந்தால் போல் சோகிக்கிறார். கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையால் அலமருகிற ஒரு பிராட்டி தசையை அநுஸந்தித்த ஒரு திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். “க்வசித் உத்ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதே பலாத், க்வசித் மத்த இவாபாதி காந்தாந் வேஷண தத்பர;” என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பிராட்டியைப் பிரிந்த பிறகு, ஆற்றாமையால் மேல் நோக்கிப் பார்ப்பது, விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுவும் முடியாமலிருப்பது ஒரு வருஷத்திலிருந்து இன்னொரு வருஷத் திற்குப் போவது. மைதிலியைக் கண்டீர்களோ என்று கேட்பது. ஆணுறு பெண்ணுறு ஒன்றுவிடாமல் தேடுவது, இப்படிப்பட்டாப்போல் இவளும் படுகிறாள். திருத்தாயார் இவள் க்லேசத்தைச் சொல்லுவது. இவள் வார்த் தைகளைச் சொல்லுவது இத்தால் தனக்கு உண்டான துக்கத்தைச் சொல் லுவது. இப்படிச் சொல்லி கைவாங்கின வளவிலே அவன் வந்து முகம் காட்டி ஆச்வாஸப்படுத்தினான், தரித்ததாய்த் தலைக்காட்டுகிறது. இத்

திருவாய் மொழி. “மண்ணையிருந்து துழாவி” திருத்தாயார் தன்னை விசாரிக்க வந்தவர்களுக்கு தன் மகனை அவன் பிச்சேற்றின படியைச் சொல்லி இதற்கு என்செய்வேன் என்கிறான். “மண்ணை இருந்து துழாவி” பூமியை, பூமியில் ஒரு இடமல்ல. மண்முழுது மகப்படுத்து நின்ற என்ற திருவடிகளுக்கு உள்பட்ட பூமி முழுவதும், துழாவி-கையை வைத்துத் தடவி, மயாது பக்த்யா தஸ்யைவ வாமநஸ்ய உபபுஜ்யதே. முன்பு தெரிகிற சோலை என்னவென்று ஸ்ரீராமன் கேட்க பண்டு ஸித்தாச்சரமம் ஸ்ரீவாமனன் எழுந்தருளியிருந்த தேசம். அவன் சென்ற பின்பு பக்தியால் விடமாட்டாமல் அம்மண்ணை மோந்து கொண்டு கிடக்கிறேன் என்றான் விச்வாமித்ரன். “துழாவி” பித்தத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன் சந்தனக் குழம்பிலே கை வைக்குமாப் போலே கை வைக்கிறான் இருந்து என்கையால் முன்பு இருப்புக் கொள்ளாதபடி இருந்தமை தோற்றுகிறது. கேட்டால் வாமனன் மண் இது என்கிறான். மஹாபலியுடையதுமல்ல. இந்திரனுடையது மல்ல. வாமனன் மண் இது. பகவத் ஸம்பந்தமே தோற்றுகிறது. ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஸம்சய முண்டோ என்கிறான். விண்ணைத் தொழுது, ஆகாசத்தைப்பார்த்து உயரே இருப்பதாலும் வான் விண் என்கிற பெயர் ஒத்திருப்பதாலும் தொழுது அவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் பரமபதம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து சொல்லமாட்டாமல் ஹஸ்த சேஷ்டையாலே காட்டுகிறான். பூதகாலத்திலுள்ளது பார்க்கிறாப் போலே லோகாந்தரத்திலுள்ளதும் காணவல்லள் இவள். நித்யஸூரிகள் அநுபவத்தை நினைத்து தனக்கும் அவர்களைப் போல் ப்ராப்தி இருக்க கிடைக்காமையாலே நாக்கு தளர்ந்து குறையும் ஹஸ்த முத்ரையாலே காட்டுகிறான். “கண்ணையுண் நீர்மல்கநின்று “கீழே வாமநாவதாரத்தை நினைத்தபோது கண்ணீர் பாயவில்லை. அந்த நித்ய ஸூரிகளிலே பிரிந்து வந்தாள் ஒருத்தியாகையாலே பரமபதத்தை நினைத்து கண்நீர் பெருக நின்று “கடல் வண்ணன் என்னும் பரமபதத்திலிருக்கும் அவன் திருமேனியைச் சொல்லுகிறான். கடல் வண்ணன் என்கிறான். கடல் போன்ற ஸ்வபாவமுள்ளவன். இவளை இப்படிப் படுத்தின வடிவு. “அன்னே “துக்கத்தைக் காண்பிக்கிற சொல். “என்பெண்ணை பெருமயல் செய்தார்க்கு” “யுவதிச்ச குமாரினீ” என்று கலவியிலும் உள்புகமாட்டாத பருவம் இவளது. மிகவும் பிச்சேறப் பண்ணினவனுக்கு தம்மைக் கலந்தார் படும் வ்யஸனத்தளவுமல்ல இவனைப் படுத்தினது. பெருமயல் பெரிய பிச்சு. ஸத்ருச பதார்த்தத்தையும் ஸம்பந்தமுள்ள பதார்த்தங்களையும் அவனாக ப்ரமிக்கும் பிச்சு. என்னசெய்வேன் என்ன செய்வேன். அவனை வரப் பண்ணுவேனோ? இவளை ஸமாதானப்படுத்துவேனோ நான் பொறுத்திருப்பேனோ? பெய் வளையிரே. கையில் வளைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீங்கள் இவள் கையில் வளை தங்குவதற்கு மருந்து சொல்லுங்கோள். பிரளயத்தில் புறங்கால் நனையாதிருப்பாரைப் போலே இந்த தசையிலும் கையும் வளையுமாய் இருக்கிறீர்களே.

பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பிப் பிரான் - 2

இவள் செய்கிறது ஒன்றும் புரியவில்லை என்கிறாள் திருத்தாயார். “பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பிடு” கடல் வண்ணன் என்று சொன்னவுடன் கழன்ற வளைகளைத் தவிர சரிந்த வளைகள் பூரித்தன. அவளைத் தொழும்படி செய்வதற்காக வளைகளைப் போட்டுக் கொண்டு தான் தொழுகிறாள். போர் வீரன் வீரக்கழலோடே விழுந்து கிடக்குமாப் போல் இவள் கிடக்கிறகிடை. பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் கல்நெஞ்சு படைத்தவர்களையும் அழிக்கும் விஷயம் அன்றோ? இப்படி நோவுபட்டிருக்கும்போது கடலோசை செவிப்பட்டது. நம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்ப்பதற்காக உபகாரகனான அவன் வந்து கிடக்கிற கடல் என்று சொல்லுகிறாள். செய்யுதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டி ராத்திரியெல்லாம் கடலோசையோடு அலைந்தாள். விடிந்த உடன் ஆதித்யன் தோன்றினான். உதய காலத்தில் ப்ரபையோடு கூடின ஸூர்யனைப் பார்த்து ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இது என்று சொல்லுகிறாள். பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்னும்படி ப்ரபை, ப்ரபா, வான்களைக் கண்டதும் பெரிமானும் பிராட்டியுமாக இருக்கும் இருப்பை நினைத்தாள். தாயும் தகப்பனும் இருக்கும் ஸந்நிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப் போலே க்லேசப்பட்டாள். புருஷகாரபூதை இருக்க இனியார் புருஷகாரமாக அவனை அடையப்போகிறேன் என்கிறாள். “நையும்” நைந்து போகிறாள். “கண்ணீர் மல்க நின்று” நாரணன் என்னும்” கண்களில் நீர் பெருக நின்று அவனுக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்தை நினைத்து நாரணன் என்கிறாள். ச்ரீதரன் நாராயணன் என்கிறாள். ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று சொல்லமுடியவில்லை. “அன்னே” அம்மே என்பாரைப் போலே, மைத்ரேய என்பாரைப்போலே தன் தளர்ச்சிக்கு ஊன்று கால் தேடுகிறாள். “என் தெய்வ உருவில் சிறுமான்” ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தமுள்ள பதார்த்தங்களையும் அவனாக அநுஸந்தானம் பண்ண, இவள் வடிவு அப்ராஹ்மம் என்கிறாள். ஆனால் அவர்களுக்கும் இவளுக்கும் வாசி உண்டு. “சிறுமான்” அவர்கள் பரதமஜா யே புராணா;” என்னும் விண்ணொட்டவர் மூதுவர் என்கிறபடி பழையவர்கள். இவள் பருவத்தினால் இளையளாய் முக்தையாயிருக்கும். செய்கின்றது ஒன்று அறியேனே” இவள் என்ன ஆரம்பிக்கிறாள், என்ன முடிக்கிறாள் என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை.

அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதன் என்னும் -3

இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகள் ஒன்றிரண்டு இல்லை. அவற்றுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை என்கிறாள். “அறியும் செந்தீயைத் தழுவி” சுடும் கொளுத்தும் என்று தெரிந்து எரிகிற அக்னியைத் தழுவுகிறாள். மந்த்ரம் ஒஷதிகளாலே அதன் சக்தியை தடுத்திருக்கிறது என்று தழுவுகிறாள். இல்லை, ‘செந்தீயை’ தேஜஸாம் ராசிம் ஊர்ஜிதம்” என்று ஒளியுடன்

இருப்பதைப் பார்த்து. அந்நியைக்கட்டிக் கொள்கிறாள். “பொரு நீர்கடல் தீப்பட்டு எங்கும் திகழும் எரியொடு செல்வதொப்ப” திருவாழியின் தேஜஸ்ஸு வீச, பெரும் அக்னி நடந்து வருகிறுப்போல் அவன் வருகிறான் என்று தழுவுகிறாள். அல்லது தேஜஸ்ஸைப் பார்த்து ரத்னாங்கி சாத்திக் கொண்டு வருகிறான் என்று தழுவுகிறாள். அச்சுதன் என்னும்-இந்த தசையிலும் என்னை கைவிடான் என்கிறாள். இவள் ப்ரமித்தாலும் அது தான் கார்யம் செய்யாதோ? “மெய் வேவாள்” உடம்பு கொளுத்தப் படாமலிருக்கும். உடம்பு வேகவில்லை. சீதோ பவ என்று சொல்லுவாரு மில்லை. எறியும் தண் காற்றைத் தழுவி என்னுடைய கோவிந்தன் என்னும்- வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி பசுக்களை மேய்த்து, தன் ஆர்த்திதீரவந் தான் என்கிறாள். இவள் லௌகிகர் படியிலுமில்லை. விரஹிணிகள் படியிலு மில்லை. லௌகிகராகில் நெருப்புச் சுடவேணும். பிரிவுள்ளவளாகில் காற்றுச் சுடவேணும், ப்ரஹ்மாதனுக்குப் போலே பகவத்ஸ்மரணத்தால் உடம்பு நனைந்திருப்பதால் சுடவில்லை “வெறி கொள் துழாய் மலர் நாளும்-இந்த தசையில் அவனோடு சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமான திருத்துழாய் வாசனை உடம்பில் வீசுகிறது. இது எங்ஙனே வந்தது. காற்றோடு புகுந்து அணைந்தாள் அவள் என்று கல்பிக்கலாம். அல்லது கோவைவாயாளில் அநு பவித்தபடியால் துழாய் மலர் நாளுகிறது என்று சொல்லலாம். “அன்றி மற்றொருபாயமென் இவள் அம்தண்டுழாய் கமழ்தல்” என்பது நோக்குக. “வினையுடை யாட்டியேன் பெற்ற” பிரிவிலும் திருத்துழாய் மணம், மாறா தபடி அவகாஹித்து ப்ரமிக்கும்படி ஆய்விட்டது பாபத்தைப் பண்ணின என் வயிற்றிலே பிறந்ததே காரணம். பாக்யபலத்தை பாபமாகச் சொல்லு கிறாள். “செறிவனை முன்கை சிறுமான்” முன்கையிலே செறிந்தவனைகளை யுடையவன் முன்பு. பின்பும் வளைகளுடன் இருக்கத்தக்கவள். பிரிவை ஸ்வப்னத்திலும் அறியாதவள். “செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்றே. கலக்கும் பருவமில்லாத இளம்பெண். இவள் செய்கிறது ஒன்று அல்ல பல. அவனைப் பிரிந்தவள் என்று சொல்லமுடியாது திருத்துழாய் வாஸனையிருப் பதால் காற்றையும் நெருப்பையும் தழுவுவதால் அவனோடு சேர்ந்தவள் என்று சொல்லமுடியாது. நெருப்புச் சுடாமையால் லௌகிகர் என்று சொல்லமுடியாது.

ஒன்றிய திங்களைக்காட்டி ஒளிமணி வண்ணனே -4

எல்லாக் கலைகளாலும் நிறைந்திருக்கிற சந்திரனைப் பக்கத்தில் நின் றார்களுக்குக் காட்டி ஒளிமணி வண்ணனே என்று கூப்பிடுகிறாள். ஒளியை யுடைய ரத்னம் போலே குளிர்ந்த உடம்போடு அணைக்க வந்ததே என் னும் இந்த மழுங்கல் சந்திரன் அப்பெருமானாவதோ? என்றால் ஒளிமணி வண்ணனே நிச்சிதம் என்கிறாள். நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே

வாவென்று கூவும்” நிற்கிறதொருமலையைப்பார்த்து உலகளந்து அருளுகைக்கு நிமிர வளர்ந்தவன் என்று நினைத்து நெடுமாலே என்கலேசம் தீர வாராய் என்கிறான். நெடு-வளர்ந்த பெருமை. மாலே-ஸர்வசேஷியானவனே. அல்லது ஆசையால் திரும்பிப் போகமாட்டாமல் அபராதம் பண்ணினவனாகையாலே வெட்கப்பட்டு கிட்டவும் வராமல் நிற்கிறான் என்று நினைத்து வாராய் என்கிறான். “போதுமறுத்துப் புறமேவந்து நின்றீர் என்ற திருமங்கையாழ்வாரைப்போலே அப்போது போனநீர் இப்போது வெட்கப்பட வேணுமோ? போனபோதே ஸ்நேகம் தெரிந்தது. ப்ரணயிக்கன்றோ அபராதம். அபராதம் பண்ணவர்களன்றோ வெட்கப்படுவார். நீர் வாரீர் என்கிறான். நன்றுபெய்யும் மழை காணில் நாரணன் வந்தான் என்று ஆலும், நீர்ச்சாவியிலே பெய்யும் மேகத்தைப் பார்த்தால் நாரணன் வந்தான் என்று மேகத்தைப் பார்த்த மயில்போல் நர்த்தனம் பண்ணுகிறான். என்று இப்படிச் சொல்ல “இன்னமயல்கள் செய்தார்” இப்படிப் பிச்சுகளைப் பண்ணினார். இப்படிப் பைத்தியம் பிடித்தது என்கிறான் என்னுடைய கோமளத்தையே எனக்கு பவ்யையாயிருப்பது போனபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? கல்வியும் பொருத அதிபாலை. விசுலேஷத்துக்கு இரையானான் மிருது ப்ரக்ருதியானவன். இதெல்லாம் இவளுக்கு தாங்காது.

கோமள வான் கன்றைப்புல்கி -5

இவளுடைய துக்கம் எவ்வளவாய் முடியப் போகிறதோ தெரியவில்லை என்கிறான். மாணிக்கம் போல் விலக்ஷணங்களாய் பருத்திருக்கிற இளங்கன்றுகளைத் தழுவி (கட்டிக் கொண்டு) கிருஷ்ணன் மேய்த்தபடியால் இப்படி இருக்கிறது என்கிறான். கிருஷ்ணனுடைய பருவம் போல் இவைகளின் பருவம் இருக்கிறது. இவற்றின் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடினவன் உணர்ந்து நோக்கினவை என்று தோன்றுகிறது. “கன்று மேய்த்தினிதுகந்த காளாய் என்று திருமங்கை ஆழ்வார். போம் இளநாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை ஈது என்னும் போகிற தொருஸர்ப்பத்தைத் தொடர்ந்து போய் இது அவன் படுக்கை என்கிறான். இளநாகம் பகவதநுபவத்தால் வந்த இளமை ஸர்ப்பத்துக்கு என்கிறான். ஸர்ப்பம் படுக்கை. இதன் பின்னே போனால் அவனைக் காணலாம் என்று போகிறான். தாயார் ஸர்ப்பம் என்றிருக்கிறான். இவள் திருவனந்தாழ்வான் என்றிருக்கிறான். “ஆமளவு ஒன்று அறியேன்” ஸர்ப்பம் என்று திரும்பி வரவில்லை இது என்னவாய் முடியப் போகிறதோ? தெரியவில்லை. இவள் இல்லாவிடில் அவன் இல்லை. அவன் இல்லாவிடில் உபயவிபூதியும் இல்லை. ஸர்வஸம்ஹாரம் வரப்போகிறதோ என்னமோ தெரியவில்லை. “அருவினையாட்டியேன் பெற்ற” பெண்ணின் இந்த அவஸ்தைகளைப் பார்ப்பதற்கு என்ன பாபத்தைப் பண்ணினேனோ இப்படி ஒரு புத்தி உண்டாகி படுகிறது நான் பண்ணின பாபமே.

“கோமளவல்லியை மாயோன் மால்செய்து செய்கின்ற கூத்தே” ஸுகு மாரியான இவளை. கொடியைகொள்கொம்போடு சேர்க்க வேண்டிய பரு வம் ஆச்சர்யமான ப்ரணயித்வகுணத்தைக் காட்டி இவளைப் பிச்சேற்றி அடிக்கிற ஆட்டம். ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன்.

கூத்தர் குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனம் - 6

என் மகளுடைய ப்ரமத்துக் காரணம் இன்னது என்கிறாள். இடையர் கள் ஐச்வர்யம் அதிகமானால் குடக்கூத்து என்று ஒரு கூத்தாடுவார்கள் இடையர் ஆடும் கூத்து குடக்கூத்து. தலையிலும் இருகைகளிலும் குடத்தை வைத்துக் கொண்டு நர்த்தனம் செய்வது. கூத்தாடுகிறவர்தள் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஆடினால் இவன் கிருஷ்ணனே! அதில் ஸம்சயமில்லை. என்று அவனைக் காண ஓடுகிறாள். இந்த ஊரில் ஒருவரும் ஆடுவதில்லை. இவள் பிரமிப்பள் என்று. வழிப்போக்கர் யாராவது ஆடினால் இவள் ஓடும். வாய்த்த குழலோசை கேட்கில் மாயவனென்று மையாக்கும் - அறிந்த வர்கள் அறியாதவர்கள் எல்லாரையும் ஈடுபடுத்தும் குழலின் (புல்லாங் குழலின்) நல்லிசை வந்து செவிப்படில் மாயவன் என்று மோஹிக்கிறாள். அவன் நுடங்குகேள்வி இசை என்றே சொல்லப்பட்டவன். தகப்பனுக்காக பசுமேய்க்கப்போனான் பரதந்த்ரன். என்செய்வேன் ஒருபகல் ஆயிரம் ஊழி யாயிற்று. என்கிற ஸமாதான வார்த்தைகளை புல்லாங்குழலிலே வைத்துச் சொல்லும். அதைக்கேட்டு மோஹிக்கிறாள். ஆய்ச்சியர் வெண்ணையுள்கா ணில் அவன் உண்ட வெண்ணை யீது என்னும்” ப்ராஹ்மணஸ்த்ரீகள் தொட்டு வைத்த வெண்ணை என்றால் இவன் தொடமாட்டான். இடைச்சி கள் முடை நாறுகிற வெண்ணையைக் கண்டால், அவன் அழுது செய்த வெண்ணையோடு ஸஜாதீயம் என்று ஆசைப்படுகிறாள் இவள் இப்படி பிச் சேறுகைக்கு அவன் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கு என் பெண் கொடி ஏறிபித்து” தாயும் உதவாத ஸமயத்தில் பூதனை, தாய் வடிவு கொண்டு வர அவளை முடித்து தன்னைத் தந்த உபகாரத்திற்குத் தோற்றுப் பிச்சேறினாள்.

பூத்தருபுணர்ச்சி - எட்டாதகொம்பிலே இருக்கும் பூவை ஒரு பெண் ஆசைப்பட்டால் அதை ஒருவன் ஏறிப்பறித்துக் கொடுத்தால் இவன் தன்னையும் பொருட்படுத்தாமல் ஏறிக்கொடுத்தானே என்று பெண்கள் அவனுக்குத் தன்னைக் கொடுப்பார்கள். அதுபூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தரு புணர்ச்சி, ஆற்றில் அழுந்திப் போகிற பெண்ணை தான் இறங்கித் தூக்கிக் கரையேற்றினால் அதற்காகத் தன்னைக்கொடுப்பார்கள். அது புனல்தரு புணர்ச்சி. யானையின் கையிலே அகப்பட்டவளை ஒருவன் மீட்டுக்கொடுத் தால் அது களிறுதரு புணர்ச்சி இவையொன்றுமல்ல. அப்பெருமான் பேயி னிடமிருந்து தன்னைக்காப்பாற்றிக் கொண்டதற்கு இவள் தன்னைக்கொடுக்

கிறாள். என் பெண்கொடி. அந்தப்பெண்களைவிட வேறு ஜாதி. நிருபாதிக ஸ்தரீத்வத்தை உடையவள். இவள் கொண்டபிச்சு.

ஏறிய பித்தினோடு எல்லாவுலகும் -7

இவள் நல்ல அறிவுள்ள ஸமயத்திலும் ப்ரமிக்கிற ஸமயத்திலும் அவ்வீச்வரனைத் தவிர மற்றதை அறியாள் என்கிறாள். ‘ஏறிய பித்தினோடு’ இவள் பிச்சேறியிருக்கிறபொழுது எல்லாவுலகும் கண்ணனாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டது என்கிறாள். “க்ருஷ்ண ஏவஹிலோகாநாம் உத்பத்தி” என்கிறாள். அவன் ஆதரித்து ஸ்ருஷ்டித்தது என்று பகவத்ஸம்பந்தத்தாலே விரும்புகிறாள். இவளுக்கு எந்த பதார்த்தமும் பகவத் ஸம்பந்தமில்லாமல் தோற்றது. ஸ்வாமிசேஷம் என்று காணப்படுக்கால் ஸர்வமும் அநுகூலமாம் என்றார் ஸ்ரீதேசிகன். “நீறு செவ்வேயிடக்காணில்” பஸ்மத்தை மேல் நோக்கியிட்டவர்களைப் பார்த்தால், கலக்கத்தால் த்ரவ்யத்தைப் பார்க்காமல் மேல் நோக்கியிட்டதை மாத்திரத்தைக் கொண்டு பகவத்ஸம்பந்திகளாகக் கொண்டு அவர்கள் இருந்த விடத்தே போகிறாள். “பேராளன்பேர் ஓதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் பேசினார். நெடுமால் அடியார் என்று நினைத்தது நெடுமாலடியாரில்லாதவர்களை நெடுமால் அடியாராக நினைத்தபடி. “நாறுதுழாய் மலர்காணில் நாரணன் கண்ணியீ தென்னும்” பரிமளிக்கிற திருத்துழாயைக் கண்டால் நாராயணன் தன் ஐச்வர்ய ஸூசகமாக இட்ட தனி மாலை என்கிறாள். “தேறியும் தேறாதும் மாயோன்திறத்தனளே-தேறின போதும் தேறாதபோதும்- (தெளிந்தபோதும் கலங்கின போதும் ஆச்சர்யபூதனான அவன் விஷயத்திலேயே இருக்கிறாள். அவனிடம் வைத்த மனத்தையுடையவளாயே இருக்கிறாள். நீறுசெவ்வே என்ற இடம் தேறாமை நாரணன் கண்ணி ஈது என்ற இடம் தேற்றம் “இத்திரு” அத்திரு இத்திரு, என்று சொல்லும்படி இருக்கிறது இவள் ஏற்றம்.

திருவுடை மன்னரைக் காணில் -8

குறைவில்லாத பூர்ணமான ஐச்வர்யமுள்ள ராஜாக்களைகண்டால் ச்ரிய: பதியான நாராயணனைக்கண்டேன் என்கிறாள். குறைவில்லாத ஐச்வர்யமுள்ளவன் ச்ரிய: பதி தானே என்று பெரிய முதலியார் ஒரு ராஜா வைக்கண்டு அவன் பின் தொடர்ந்து போனார். அவ்வரசன் ஒரு சிற்றரசன் தலையிலே காலைவைத்து யானைமேல் ஏறினதைப் பார்த்து ச்ரிய: பதி ப்ரஹ்மாதிகள் தலையிலே திருவடியைவைத்து பெரியதிருவடிமேல் ஏறுவதாக நினைத்து மோஹித்தார் என்று ஐதிஹ்யமுண்டு. “உருவுடைவண்ணங் காணில் உலகளந்தான் துள்ளும்,” காயாம் பூ குவளை கடல் இவைகளையோ, நல்லநீலநிறம் பெற எழுதின சித்திரங்களையோ பார்த்தால் உலகளந்தா

னுக்குத்தான் இந்நிறமுள்ளது என்று பசுவின் அருகே கட்டின கன்று போலே துள்ளுகிறாள். “கருவுடைத் தேவில்களெல்லாம்” ப்ரதிமைகளை யுடைய தேவாலயங்களைக் கண்டால் கடல்வண்ணன் கோயில் என்கிறாள். பெரியபெருமாள் உள்ளே கண்வளர்ந்து அருளுகிறார் என்கிறாள். வெருவி லும் வீழ்விலும் தெளிவுடையவளாய் பந்துக்களுக்குப் பயப்படுகிறபோதும் அறிவை இழந்து மோஹிக்கிறபோதும் ‘ஓவா’ - கிருஷ்ண சிந்தனையை விட மாட்டாள். “கண்ணன்கழல்கள் விரும்புமே” கிருஷ்ணனுடைய திருவடி களையே ஆசைப்படுகிறாள்.

விரும்பிப் பகவரைக் காணில் -9

ஞானாதி குண பூர்ணராய் சப்தாதிவிஷயங்களில் விரக்தராய், பக வானேத் தவிர விஷயங்களில் நிரபேக்ஷராயிருக்கிற ஸந்யாஸிகளைப் பார்த்தால் இந்த நைரபேக்ஷ்யம் பகவானுக்கல்லது மற்றவர்களுக்குக்கூடாது என்று, வியலிடமுண்டானே என்று ஆதரவோடு சொல்லுகிறாள். ஆச்சரியப் படக் கூடிய பூமியை ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்தவனே என்கிறாள். “கரும் பெருமேகங்கள் காணில் கண்ணன் என்று ஏறப்பறக்கும். கறுத்துப்பெருத்த மேகங்களைப்பார்த்தால் கிருஷ்ணன் என்று நினைத்து பறப்பாரைப்போலே அலமருகிறாள். இவளுக்கு மேகத்தைக்கண்டால் சிறகு உண்டாகும்போல் தோன்றுகிறது. ராஜேந்திரசோழன் என்று ஒருகிராமம். அதில் திருவாய்க் குலத்து ஆழ்வார் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் மழைகாலத்தில் பயிர் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டு வயல்களுக்கு சென்றார். அவ்வமயம் ஒரு பெரியச் மேகம் ஆகாசத்தில் வந்தது. அதைப்பார்த்தார். மூர்ச்சையாகிக் கீழே விழுந்துவிட்டார். அப்போது குடியானவன் ஓடிவந்து அவரை எடுத்துக் கொண்டு வந்து வீட்டில் சேர்த்துவிட்டு வீட்டிலுள்ள பார்யை மற்றவர் களைப்பார்த்து “இவர்ப்ரக்ருதி அறிந்திருந்தும் இந்நாளிலே இவரை வயல் பார்க்கப் புறப்பட விடுவார் உண்டோ என்றான். இந்த ஐதிஹ்யத்தை நினைக்கிறது. “பெரும் புல ஆநிரைகாணில் பிரான் உளன் என்று பின் செல்லும்” பருத்து, பார்ப்பதற்குப் அழகாயிருக்கிற பசுக்களின்கூட்டத்தைப் பார்த்தால், என் தசையறிந்து என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக பின்வரும் கூட்டத் திலே வருகிறான் என்று அவற்றின் பின்னே போகிறான். அரும்பெறல் பெண்ணினை-பெறுதற்கரிய பெண்ணை, மஹதா தபஸா ராம்” கௌஸல்யை ஸ்ரீராமனைப் பெறப்பட்ட தபஸ்ஸைவிட நான் அதிக தபஸ்பண்ணி இவ னைப்பெற்றேன். “மாயோன் அலற்றி அயர்ப்பிக்கின்றானே” தன்குணங் களைக்காட்டி பெற்றாரை உறவு இல்லாமல் பண்ணுகிறவன் தன்னை வாயால் புலம்பும்படி பண்ணி, மோஹிக்கும் படியும் செய்கிறான்.

அயர்க்கும் சுற்றும் பற்றி நோக்கும் - 10

அயர்க்கும் நின்றாற்போலே நில்லா, சிந்திக்கிற வ்யாபாரம் ஓய்ந்து மோஹத்தை அடைகிறாள். சுற்றும் பற்றிநோக்கும். மறுபடியும் அறிவு வந்து நாலுபக்கமும் அவன்வருவானோ என்று பார்க்கிறாள். அங்குக் காணாமையால் இந்ததசையிலும் வரவில்லையே என்று கோபித்துக்கொண்டு வேர்வை கொட்டும்படி நிற்கிறாள் “மழைக்கண் தளும்ப - கோபம் துக்க மாய் மாறி அது கண்ணீராய்ப் பெருகுகிறது. அதுவும் போய் “வெவ்வு யிர் கொள்ளும்” பெருமூச்சு விடுகிறாள். “மெய்சோரும்” உள்ளே இருப் பது நேராகப் போனபின்பு உடல் துவண்டு விழுகிறாள். “பெயர்த்தும் கண்ணுவென்றுபேசும்” அவனைப்பெறலாம் என்கிற ஆசை முடியவொட் டாது. பின்னும் உணர்ந்து கண்ணு என்று பேசுகிறாள். பின்னை அந்தத் திருநாமத்தை நினைத்தபடியால் அவன் வந்தானாக நினைத்து ‘வாவென்று கூவும்’ உடையவன் உடைமையை இழப்பனோ. நாம் படுவதைப்பார்ப் பதற்கு மறைந்து நிற்கிறாள் என்று நினைத்து வா, என்று கூப்பிடுகிறாள். “மயல் பெரும் காதல் என் பேதைக்கு என்செய்கேன். மோஹத்தைப் பண்ணக்கடவதான பெரிய ப்ரேமத்தையுடைய பாலையான பெண்ணுக்கு “என்செய்கேன்” என்னசெய்யக்கடவேன். அவனை வரும்படி பண்ணவோ? இவளை மோஹியாதபடி பண்ணவோ? நான் பொறுத்திருக்கவோ என் செய்கேன். வல்வினையேனே மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன்.

வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை -11

பரமோதாரரான குருகூர்ச்சடகோபன். வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை அதிப்ரபலங்களான பாபங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவனையும், ஸுலபனு மான கண்ணனை. “சொல்வினையால் சொன்னபாடல்” “சொல்லியல்லது நிற்கமுடியாத பக்தியால், அல்லது பகவத்குணங்களுடைய பலாத்காரத் தாலே, அல்லது வாசிககைங்கர்யத்தாலே சொன்னபாடல்களான” ஆயி ரத்துள்ளிவை பத்தும் ஆயிரத்திலும் இவைபத்தும் “நல்வினையென்று கற் பார்கள்” ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தி என்று அப்யஸிக்குமவர்கள். இவ ருக்குள்ள பக்தியில்லாவிடிலும் நல்லகார்யம் என்று கற்குமவர்கள். “நல னுடை வைகுந்தம் நண்ணி” விச்லேஷமில்லாத ஆனந்தத்தையுடைய ச்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்து ‘தொல்வினை தீர்’ அநாதியானகர்மாக்கள் விட்டுப்போய் ‘எல்லாரும் தொழுது எழ’ நித்யஸூரிகள் எல்லாரும் அநு வர்த்தித்து ஆதரிக்க, வீற்றிருப்பாரே’ ஸ ஸ்வராட் பவதி என்று சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு முடிசூடி இருப்பார்கள். புனராவ்ருத்தி யில்லாமல் இருப்பார்கள்.

இத்திருவாய்மொழியில் தன்னைச்சேர்ந்தவஸ்துக்களாலும் தனக்கு ஸத்ருசமான வஸ்துக்களாலும் பகவான் விச்லேஷ ஸமயத்தில் ஆச்ரிதரை துக்கப்படும்படி செய்வர் என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார். 1. பூமி ஆகாயம் இவைகளாலும், 2. ஸமுத்ரம் முதலியவைகளாலும் 3 அக்நி முதலியவைகளாலும் 4 சந்திரன் முதலியவைகளாலும் 5 கன்றுகள் முதலியவைகளாலும் 6 குடக்கூத்தாடுகிற கோபாலர்களாலும், 7லோகங்களாலும் 8 அரசர்களாலும், 9 ஸந்யாஸிகள் முதலான தாஸர்களாலும் 10 ஸௌலப்யம். ஐச்வர்யம் முதலிய குணங்களாலும் வாகுதேவன் தன்னைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களாலும் தனக்கு ஸத்ருசங்களான வஸ்துக்களாலும் பிரிவில் பக்தர்களை துக்கப்படுத்துவர் என்று காரிமாறன் சடகோபன் அருளினார்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமனுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் நாலாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

4-ஆம் பத்து -- ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

வீற்றிருந் தேழுலகுந் தனிக்கோல் செல்ல தீவில் சீர்
ஆற்றல் மிக்காளுமம்மாளை வெம்மா பிளந்தான்றன்னைப்
போற்றி யென்றே கைகளாரத் தொழுது சொன்மாலைகள்
ஏற்ற நோற்றேற்கினி யென்ன குறையெழுமையுமே. (1)

கீழே இவர் பட்டவிடாய்தீர உபயவிபூதியோடு தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தாலும் பூர்ணாநுபவம் பண்ணுதற்கு பக்தி ஆரோக்யம் உண்டானதைக் கண்டு, அயோத்யை என்னும் அபராஜிதை என்றும் சொல்லுகிற திவ்யநகரத்தையும் ஆனந்த மயமான மண்டபத்தையும் திவ்யபர்யங்கத்தையுமுடைய பரமபதத்திலே, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், ஸர்வபூஷண ஆயுதபரிஜநங்களோடு கூடினவனாய், பெரிய பிராட்டியாரோடே வீற்றிருக்கிறபடியையும் லீலாவிபூதியிலுள்ளவர்களை நித்ய ஸூரிகளாக்குவதற்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்திலே அநுப்ரவேசித்து முகம் தோற்றாமல் வந்து ரக்ஷித்து, மேலும் தேவமநுஷ்யாதிருபேண அவதாரம் செய்து ஸகல ஜநங்களுடைய மனஸ்ஸையும் கண்களையும் இழுக்கும் திவ்ய லீங்களைச்செய்தபடிகளையும் இப்படி உபயவிபூதியுத்தனான தன் படிகளையும் இவருடைய இழுவெல்லாம் தீரும்படி காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணி க்ருதக்ருத்யராய், உபயவிபூதியிலும் இவ்விஷயத்தை அநுபவித்தவர்களில் என்னோடு ஒப்பொருவரில்லை என்று த்ருப்தராகிரார். “பொய்நின்றஞானம்” தொடங்கி, மண்ணையிருந்து துழாவிவரையில் பகவத்விஷய விடாய்க்கு க்ருஷி பண்ணினபடி. க்ருஷியின் பலம் சொல்லுகிறது இதில்.

நீறு செவ்வேயிடக் காணில் “என்று ப்ரமித்தவர்க்கு “தூவியம் புள்ளுடையான் அடலாழியான் என்று நித்யஸூரிகளைக் காட்டிக் கொடுத்தான். “செய்யதோர் ஞாயிற்றைக்காட்டி” பிராட்டியும் தானுமாகப் போலி கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு “மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாள்” என்று தானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக் கொடுத்தான். திருவுடை மன்னரை” அல்பஐச்வர்யம் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு உபயவிபூதியாகிற ஐச்வர்யத்துடனிருப்பதைக் காட்டிக் கொடுத்தான். விரும்பிப் பகவரை என்று ஆனந்தலேச முடையாரைப்பார்த்து ப்ரமித்தவர்க்கு வீவில்இன்பம் மிக என்று ஆனந்த மயான ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்

கொடுத்தான். என்செய்கேன் என்று பிறர்வாயால் சொன்னவிவரைத் தம் வாயாலே இனி என்னகுறை எழுமையும் என்று சொல்லப் பண்ணினான். இப்படிக்கண்டு த்ருப்தராகிரார். இத்திருவாய்மொழி சூழ்விசும் பணி முகிலுக்கு அடுத்த திருவாய்மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று பெரியோர்கள் அநுபவிப்பார்களாம் 'வீற்றிருந்து வேறுபாடு தெரியும்படி இருந்து, தன்னைத் தவிர மற்று எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் சேஷி என்று தோற்றும்படி இருக்கை ஸகலபதார்த்தங்களும் அவனுக்கு சேஷ பூதங்கள். அதனால் உண்டான ஆனந்தம் அதனால் வந்த ஈசுவரத்வம் தோற்ற இருக்கை. இப்படி நிர்வஹிப்பது சுற்றும் பயணம் வந்து விரோதிகளை அறுத்தோ என்னில் 'இருந்து' தான் இருந்த இருப்பிலே ஆணைசெல்லும்படி இருப்பது ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்ல ஏழலகும் உபயவிபூதியும் அல்லது லீலாவிபூதியும். உபயவிபூதி என்றால் சதுர்விதப்ரக்ருதியும் மூன்று ஆத்துமாக்களும், லீலாவிபூதி என்றால் பாதாளம் முதலிய கீழே உள்ள லோகங்களும் பூமியும் சேர்த்து வீவில்சீர் நித்யவிபூதியையும் தன்னுடைய அத்வீதீயமான ஆக்ஞைசெல்ல, "ஆற்றல் மிக்க ஆளும்" இப்படி ஐசுவர்யமிருந்தால் கிட்டநெருங்கமுடியுமோ என்னில், ஒன்றுமில்லாதாரைப் போலே கர்வமில்லாமல் ஆளும், ராமோ ராஜ்ய முபாணித்வா ராமன் ராஜ்யத்தை உபாணித்தமை சொல்லுகிறது. அதுபோல் அமார்கேண ஆக தாம் லக்ஷ்மீம் ப்ராப்யேவ அந்வயவர்ஜித: என்றதுபோல் அல்ல. உபயவிபூதியையும் ஆளவல்ல ஸாமர்த்தியத்துடன். ஆள, அம்மானை - ஸ்வாமியை - "வெம் மாபிளந்தான் தன்னை" எப்படி ஆளுகிறான் என்றும் இன்னார் ஆளுகிறான் என்றும் சொல்லுகிறது. தஹ - பச என்று உக்ரனயிராமல் நம்மோடு கூட மநுஷ்யனாயவதரித்து அவர்கள் செய்யும் பரிபவத்தைப் பொறுத்து விரோதிகளைப் போக்கிரக்ஷிக்கிறவனை ஸ்யமந்தகமணி உபாக்யானத்தில் பரிபவம் ப்ரணித்தம். "தாஸ்யம் ஐசுவர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாம் ச கரோம்யஹம் அர்த்தபோக்தாச போகாநாம் வாக்துருக்தா நிசக்ஷமே" என்றார் கிருஷ்ணன். கேசி என்கிற குதிரை வடிவமாய் வந்த அஸுரனை வாயைக் கிழித்துப் பொகட்டானை. "போற்றி என்றே" ஒரு கால்சொல்லி விடாமல் பல்லாண்டு என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு "நம இத்யேவ வாதிந:" என்று கைகளாலாரத் தொழுது - கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுது! "சொல்மாலைகள்" வாடாதமாலைகள் ஏற்ற நோற்றேற்கு" அவன் சிரஸிலே ஏறுகைக்கு" "தாஸ் ஸர்வம் சிரஸாதேவ பரதிக்குஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" என்று அவன் சிரஸா வஹிக்கும்படி ஸமர்ப்பிக்க ஸுக்ருதம் பண்ணின எனக்கு இனி என்ன குறை எழுமையுமே இப்படி கிம்சித்காரம் பண்ணின எனக்கு, பின்பு ஒருநாளும் குறைவில்லை. தேஹஸம்பந்தம் போகவில்லை. பரமபதம் ஸித்திக்கவில்லை என்கிற குறை இல்லை. எழுமையுமே, எப்போது இருபத்தொரு தலைமுறைக்குக் குறையில்லை.

மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாள் -2

இப்பாட்டில் இவன் ஐச்வர்யத்துக்குக் காரணமான ச்ரிய: பதித்வத்தை அருளிச்செய்சிறார். மையகண்ணாள். அஸிதேக்ஷண இவள் ஒருதடவை பார்த்தால் ஒரு பாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போல் பெருமான் திருமேனி திமிர்க்கும்படி ஆயிற்று. “மழைக்கண்மடந்தை” என்று சொல்லப்பட்டதல்லவா! இது அவயவசோபை. மலர்மேல் உறைவாள்” இவள் ஸௌகுமார்யம் சொல்லுகிறது. மலர்மேல் வர்த்திக்கிறவள். தாமரையின் பரிமளமே உபாதான காரணமாகப் பிறந்தவள். “உறைமார்பினன். உறைந்த மார்பையுடையவன். இவன் மார்பின் சுவடு அறிந்தபின் இவள் பிறந்தகமான பூவும் நெரிஞ்சிமுள்ளாயிற்று. பெருமானை மணந்தபின்பு பிராட்டி மிதிலையை நினையாதாப் போலவும், மோக்ஷத்தை அடைந்தவன் ஸம்ஸார யாத்ரையை நினையாதாப்போலவும். “செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்” இவள் கடாக்ஷத்தாலே அவன் திருவுள்ளத்தின் பூர்த்தியைக் காண்பிக்கும் திருக்கண்களை உடையவன். இந்த தம்பதிகள் தான் இவர் பாட்டுக்கு விஷயம். அவள் மையகண்ணாள். இவன் செய்ய கோலத்தடங்கண்ணன். அவள் விடாது பார்க்கையாலே அவள் கண்ணின் வாஸனையூறி இவன் திருமேனி ச்யாமமாயிருக்கும். இவன் கண்ணின் சிவப்பு ஊறி அவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும். நம: ச்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ரு விப்ரம பேதத: ஈ சேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத் அவள் கடாக்ஷத்தின் ப்ரகாரத்தால் ஒருவன் அழகிய மணவாளனாயிருக்கிறதும் ஒருவன் பிக்ஷுவாயிருக்கிறதும் “விண்ணோர்பெருமான் தன்னை” இச்சேர்த்தியை அநுபவிக்க போக்தாக்களான நித்யஸூரிகளை உடையவனை. “மொய்ய சொல்லா லிசை மாலைகள் ஏத்தி” நிபிடங்களான நன்கு சேர்ந்த சொற்களையுடைய, பகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிற இசை மாலைகள் பரிமளம் மிகுந்த பூமாலைகள் போலே கேட்டார் நெஞ்சு கட்டுப்படும்படி இசைகளுடன் கூடின சப்த ஸந்தர்பங்களை, நித்யஸூரிகள் கேட்டு ஆனந்தித்த பிரபந்தம். பிரமனடியாக நாரதாதிகள் முன்னிலையாகப் பிறந்தது ச்ரீமத்ராமாயாணம். எம்பெருமானும் நித்யஸூரிகளும் கேட்ட பிரபந்தமிது, “ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேன். சொல்லி உள்ளத்தில் பெற்றேன் நினைத்துப்பாடியதல்ல. பாடிநினைத்து. கவிபாடுகைக்கு நினைவு ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ளது. “பாட்டினாலுன்னை என் நெஞ்சத்திருந்தமை காட்டினாய்” என்கிறார் கலியன். “வெய்ய. நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே” க்ருரமான ஸகல ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களும் பூமியிலே யிருக்கப்போம்படி, ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேன். பூமியில் இருப்பதாலுண்டான க்ருரமான நோய்கள் அல்லது லோகத்திலுள்ள நோய்களெல்லாம் வீய உள்ளப்பெற்றேன். த்யானிக்கப்பெற்றேன். ஆச்சரியப்படக்கூடிய பூமி, விசாலபூமி. சிலர் தன்னை பரமபதத்தில் இருப்பதாக நினைத்து பூமியிலுள்ள பாவம் எல்லாம் வீய” என்கிறார்.

விவில்இன்பம்மிக எல்லை நிகழ்ந்த -3

எல்லையில்லாத ஆனந்தத்தையுடையவனைக் கவிபாடி அநுபவிக்க ஆனந்தியானேன் என்கிறார். விவில் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்த” ஒரு இடைவெளி இல்லாமலிருக்கிற ஆனந்தத்தில் எல்லையிலே இருக்கிற நித்ய நிரதிசய ஆனந்த யுக்தன். ஆனந்த வல்லி முகத்தாலே நமக்கு அறிவித்த வன். நம் அச்யுதன். இவ்வானந்தத்திற்கு ஒருகாலும் நழுவுதலில்லாமையால் அச்யுதன் என்று பேர் பெற்றவன். வீவு இல் சீரன். இந்த ஆனந்தத்துக்குக் காரணமான நித்யவிபூதியிலிருப்பவன். அல்லது முடிவில்லாத கல்யாணகுணங்களையுடையவன். “விண்ணோர் பெருமான் தன்னை தாமரை போன்ற கண்களையுடையவன். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை. விவில் காலம் இசை மாலைகள் ஏத்தி. அநுபவிக்கிற விஷயத்துக்குத் தக்க படி காலமும் முடிவில்லாத காலமாயிற்று. ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்ற படி. அஸ்திர விஷயங்களை அநுபவித்தால் அநுபவிக்கும் காலமும் அல்ப மாயிருக்கும் இசைமாலைகள் இசையோடு கூடின சொன்மாலைகளைக் கொண்டு” ஏத்திமேவப் பெற்றேன் “ஸ்தோத்ரம் செய்து கிட்டினேன். விவில் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்-நித்யமான முடிவில்லாத ஆனந்தத்தின் எல்லையில் நிற்கிறேன். மேவியே அவன் ஆனந்தம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம், என் ஆனந்தம் அவனை அடைந்து வந்தது. அவன் ஆனந்தத்துக்குக்குக் காரணமில்லை, என் ஆனந்தத்துக்கு அவன் காரணம். ஏஷ ஹ்யேவ ஆனந்த யாதி. அவன் என்னை ஆனந்திக்கச் செய்தான்.

மேவிநின்று தொழுவார் வினைபோக -4

நித்யஸூரிநாதனாயிருந்து என்பக்கல் அவன் பண்ணின உபகாரம் என்னால் இன்னதென்று சொல்ல முடியவில்லை என்கிறார். “மேவிநின்று தொழுவார்.” வேறுபலன்களை விரும்பி அது கிடைத்ததும் அகலாதே அநந்யப்ரியோஜனராய் ஆச்ரயிப்பவர்களுடைய “வினைபோக மேவும் பிரான்” பாபங்கள் போகும்படி செய்து அவர்களோடு கலக்கும் உபகார கன்.” தூவி அம்புள்ளுடையான் ஆச்ரிதர்கள் இருந்தவிடத்தே அவனைக் கொண்டுவரும் அழகையுடைய பெரிய திருவடியை வாஹனமாகக் கொண்டவன். “அடலாழியம்மான் தன்னை” யுத்தோந்முகமாய் சத்ருக்களை அழிக்கும் திருச்சக்ரத்தையுடையவன். ஆச்ரிதர்கள் இருந்தவிடத்திற்குப் போவதற்கும் அவர்கள் விரோதிகளை அழிப்பதற்கும் பரிகரங்களை யுடையவன். இப்படியிருக்கும் ஸ்வாமியை “நாவியலால் இசை மாலைகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்” நெஞ்சில் நினைப்பதை அபேக்ஷிக்காமல் வாக்க்ப் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரமான திருவாய்மொழியைக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். இவர் நாக்கைப் புரட்டின இடமெங்கும் கவியாயிருக்கும் இவர் நண்ணி ஏத்தின வரல்லர் ஏத்தி நண்ணினர். “ஆவி உன் ஆவியை யான் அறியேன் செய்த ஆற்றையே” ஸர்வாத்மாவானவன், “ஆத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூத:”

நிருபாதிக ஆத்மசப்தத்தால் சொல்லப்படுமவன் மிகவும் நிஹீனனான என்னை, விபுவானவன் அணுவான என்னைத் தனக்கு ஸமமான ஆனந்தத்தை யுடையவனாகப் பண்ணினான், ஸர்வசரீரியானவன் தன்னுடைய சரீர மொன்றைத் தலையால் சுமப்பது சொல்லப்போமோ? அவன் செய்த உபகாரத்தை அநுபவிக்கலாமே யல்லது பாசர மிட்டுச் சொல்ல முடியுமோ? யான் அறியேன் என்கிறார். உபகாரஸ்ம்ருதியும் அவன் செய்கிறதே!

ஆற்றநல்ல வகைகாட்டும் அம்மானை - 5

அமரர் தம் ஏற்றை-நித்யஸூரிகளுக்கு விருஷபம் போன்றவனை. அதிபதி யானவனும். “எல்லாப்பொருளும் விரித்தானை” அர்ஜுனனுக்கு ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தையும், கர்மயோகத்தையும், ஞானயோகத்தையும் இவ்விரண்டினால் ஸாத்யமான பக்தியோகத்தையும், உபதேசித்து அருச்சுனன் அவைகளின் அநுஷ்டானம் நம்மால் செய்யவரிது என்று நினைத்ததும் நீ அஞ்சாதே என்னையே சரணாகப்பற்று என்று உபதேசித்தான். வேதத்தில் சொன்ன பொருள்களை எல்லாம் கீதையாலே உபதேசித்தான். “ஆற்ற நல்லவகை காட்டும் அம்மானை” பொறுக்கப் பொறுக்க தன்குணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கச் செய்தவன். தன் படிகளை எல்லாம் ஒருகாலே காட்டினால் குளப்படியில் கடலை மடுத்தாப்போல் இவருடைய ஆச்ரயம் சிதிலமாய் விடும். “இன்னின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்று முதல்பாட்டுப் பாடும்போதே வீற்றிருந்து ஏழுவகை அநுபவிப்பித்தால் இவரைக் கிடையாது என்று இவ்வளவும் கொண்டு போந்தது. முன் அநுபவம் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க தன்படிகளைக் காட்டினான் அப்படி உபகாரகனான ஸ்வாமியை, இதற்கு “மாலைபுனைந்தேத்தி என்பதோடு அந்வயம். வினை நோய்கள் காற்றின் முன்னம் கருகிகரியவே, பாபங்களும் நோய்களும், காமக்ரோதாதாதிகளும் வேகமாய்ப் போகிற காற்றைக் காட்டிலும் வேகமாக ஓடி தக்தமாய்ப்போம்படிக்கு-பொசுங்கிப் போம்படிக்கு, “மாற்ற மாலை புனைந்து ஏத்தி நாளும் மகிழ்வு எய்தினேன். அவன் செய்ததற்கு ப்ரத்யுபகாரம் கிடையாமையாலே ஏத்தினேன். மாற்றம் - சொல் - சொல் மாலையைத் தொடுத்து ஏத்தினேன். ப்ரத்யஹம், தினந்தோறும் ஆனந்தத்தை அடைந்தேன். வைத்யனைக் கிட்டின வ்யாதிகள் போல் என்வினை நோய்கள் கழிந்தன.

கரியமேனிமிசை வெளியநீறு சிறிதேயிடும் -6

“கரிய மேனிமிசை . . . நீலமேக நிபமான திருமேனியின் மேலே இயற்கையிலே அழகான திருமேனியின் மேல் வெளுப்பான கருப்பூர சூர்ணத்தை அங்கராகத்தை திருமேனிக்குப் பரபாகமாக ஸ்வல்பமாகச் சாற்றிக்கொண்டிருப்பவன். இப்பாட்டின் முதலடிக்கு வேறுவிதமாகவும் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். திருக்கண்களின் கருவிழியினுடைய கறுத்த நிறத்தின் மேலே, வெளியநீறு அஞ்சனசூர்ணத்தைக் கொஞ்சம் இட்டிருப்

பான் அழகுக்காக இடவேண்டாம். மங்களார் த்தமாக இடுவது ஆகையால் சிறிதே இடம். “ஆராரயில் வேற்கண் அஞ்சனத்தின் நீறு அணிந்து என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செயலும் காண்க. கறுத்த நிறத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே பரபாகமாக (வேறுவர்ணத்தால்) நிறம் பெறுவதற்காக கண்களில் மையை இடும் என்றும் பொருள் கூறுவர். கரி-யாணை குவலயா பீடம் என்கிற யாணை மேனிமிசை “அதன் அழகிய உடம்பிலே, வெளிய கோபித்துக்கொள்ள, நீறு சிறிதே இடும் - அதைப் பொடியாக்கும் பஸ்மமாய்ச் செய்தவன், என்றும் நிர்வாஹமாம். “பெரிய கோலத்தடங் கண்ணன்” விசாலமான அழகான தடாகம் போன்ற கண்களையுடையவன். “விண்ணோர் பெருமான் தன்னை” நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை “உரியசொல்லால் இசை மாலைகள் ஏத்தி உள்ளப் பெற்றோர்க்கு இவ் விஷயத்துக்கு நேரே வாசகமான சொல்லாலே மாலைகள் போலே போக் யங்களான கானங்களாலே (கீதங்களாலே) துதித்து அநுபவித்து எனக்கு “அரியதுண்டோ எனக்கு இன்று தொட்டும் இனியென்றுமே” இன்று முதல் இனிமேல் என்றும் மேல்காலம் எல்லாம் அசக்யமுண்டோ? கிடையாததுண்டோ? அடிமையில் ஈடுபட்ட எனக்கு இன்று தொடங்கி மேலுள்ள காலமெல்லாம் அரியது இல்லை. கிடையாதது ஒன்றுமில்லை.

என்றுமொன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும் -7

“என்றும்மொன்றாகி, எல்லாக்காலத்திலும் ஒரேமாதிரியாக, தன் தனக்கு - தன்னுடைய அஸாதாரண ஆசாரங்களோடு கூடின தனக்கு ஸமமானவர்களும் மேலானவர்களும் இல்லாமல் நின்றவன், அதாவது உயர்ந்தவர்களான ராஜாக்களுக்கும் காலபேதத்தாலே ஸமமானவரும் மேலானவரும் உண்டாகலாம். அப்படி இல்லாமல் ஸர்வகாலத்திலும் ஒத்தார்மிக்கார் இல்லாதவன் இவன் என்பதாம். “தன்தனக்கு” தானான தனக்கு. ஒருவகையாலும் ஒப்பில்லாமலிருப்பது பரத்வத்திலல்ல. “ஆத் மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்கிறபடி மனிதனாய் அவதரித்து நிற்கிற நிலையிலும், ஒத்தார்மிக்கார் இல்லாதவன் எல்லாவுலகுமுடையான் தன்னை- ஸர்வலோகங்களையும் தனக்கு சேஷமாகவுடையவன். “குன்றமொன்றால் மழைகாத்த பிராணை” நான் தான் முதல்வன் என்று சொல்லிக் கொண்டு ரக்ஷிக்க வேண்டியவர்களைக் கைவிடுமோ? என்னில் இடையரும் பசுக்களும் தொலையும்படி இந்திரன் மழை பொழிய, கைக்கு எட்டின ஒரு மலையை. எடுத்து அவைகளைக் காத்தவன் “பிராணை தண்ணீர் சந்தனம், தென்றல். நிலவுபோல் உபகரிப்பதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவனை, சொல்மாலைகள், என்னுடைய சொற்களாகிற மாலையை ‘நன்று சூட்டும் விதி எய்தினம்’ நன்றாகச் சூட்டும் படியான பாக்யத்தைப் பண்ணினேன் ‘என்ன குறை நமக்கே’ அவன் கோபத்துக்கு நக்ஷமாமி என்று விஷயமாகாமல் க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒரு குறையுண்டோ?

நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை -8

“நமக்கும் இப்பொழுது ஆச்ரயித்த நமக்கும் (நீசனேன் நிறைவு ஒன்றும் இலேன்” என்கிற நமக்கும் என்றபடி “பூவின் மிசை நங்கைக்கு மின்பனை புஷ்பத்தில் அவதரித்தவளும், ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் நிறைந்தவளான பெரிய பிராட்டியாருக்கும் தன்னைப் போக்யமாகக் கொடுத்தவளை இன்று ஆச்ரயித்த நாமும் பெரிய பிராட்டியாருமானால் பெரியபிராட்டியார் பக்கல் காட்டிலும் நம் பக்கல் மிகவும் வ்யாமோஹ முள்ளவன் என்றபடி. “ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை-பூமியிலுள்ள மநுஷ்யர்களுக்கும் வானத்திலிருக்கும் தேவர்களுக்கும் அடைய முடியாதவனாய், அல்லது இவர்களுக்கு ஸ்வாமியாய், “தன் தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை” குளிர்ந்திருக்கிற தாமரையாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வேச்வரனை. மார்தவம், குளிர்ந்திவாஸனை, அழகு இவைகளுக்குத் தோற்றுப்போய் தாமரைப் புஷ்பம் திருவடிகளைத்தூக்குகிறது. ஆஸநபத்மமில்லாமல் அவன் நிற்கமுடியாது. என்பரசுரமில்லாவிடில் தரிக்கமாட்டான். “சொல்லமாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்கவல்லேற்கு’ ஈச்வரன் கூப்பிட்டு ஒரு கவிசொல் என்றால் அப்பொழுதே அவன் உகக்கும்படி சொல்லவல்ல எனக்கு, பகவத்குணங்களிலே பரவசப்பட்டிருக்கிற நெஞ்சைத் தரித்து நிற்கச் செய்து கவிபாடவல்ல எனக்கு என்னவுமாம். “இனியாவர் நிகர் அகல்வானத்தே” இதற்குமேல் பரமபதத்திலும் எனக்கு யார் நிகர் ஒப்பாவர்.” “அஹமந் நம் அஹமந்நம் என்று கவிபாடுகிறவர்கள் தான் எனக்கு எதிரோ” பரமபதம் ஞானநந்தமயா லோகா: என்னும்படி தெளிவிசும் பாகையாலே அப்பூமியே கவிபாடுவிக்கும், இப்பூமி இருள் தருமா ஞாலமாகையாலே கவிபாடுவதைத் தவிர்ப்பிக்கும். ஆதலாலே இங்கே பாடுவர் விண்ணுளாரிலும் சீரியர் என்று தார்த்பர்யம்.

வானத்தும் வானத்துள் உம்பரும் -9

“வானத்தும்” ஸ்வர்கத்திலும், “வானத்துள் உம்பரும்” ஆகாசத்திலே இருக்கும் மஹர்லோகாதிகளிலும் (மேல்லோகங்களிலும்) மண்ணுள்ளும்-பூமியிலும் “மண்ணின்கீழ் தானத்தும்” பூமியின் கீழ்உள்ள பாதாளம் முதலிய லோகங்களிலும் ‘எண்டிசையும்’ எட்டு திக்குகளிலுமுள்ள தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களிலும், “தவிராது நின்றான் தன்னை ஜாதிபோலே விடாமல் வர்த்திக்கிறவனை. அணுவுக்கு-எல்லாவிடத்திலும் வ்யாப்தி இல்லை. விபுவான ஆகாசாதிகளுக்கு நியமனம் பண்ணிக்கொண்டு வ்யாப்தி இல்லை. “கூனற்சங்கத்தடக்கையவனை, “ப்ராஞ்சலிம் ப்ரஹ்வ மாஸீநம் என்கிறபடி வணங்கின ச்ரிபாஞ்சஜன்யாழ் வானைத் தரிக்கிற விசாலமான கையையுடையவனை, குடமாடியை-ஊரில் எல்லாரும் ஸேவிப்பதற்காகக் குடக் கூத்தாடினவனை, “வானக்கோனை. ஒரு நாட்டுக்காக (திருநாட்டுக்

காக) ஸேவைஸாதித்துக் கொண்டிருக்கிற பரமபத நாதனை “கவிசொல்ல வல்லேற்கு இனி மாறு உண்டோ” இப்படிப்பட்டவனைக் கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு எதிர் உண்டோ-ஸத்ருசன் உண்டோ” ஈச்வரனும் ஸத்ருசனில்லை என்றபடி. நித்யஸூரிகள் பரத்வத்தில் ஈடுபட்டு இங்கு அறியார்கள். பராசரர் வ்யாஸர் வால்மீகி முதலானோர் ஒவ்வொரு துறையிலே மண்டியிருப்பார்கள். இங்கும் அங்கும் வாசியில்லாமல் எல்லாவிடத்திலும் ப்ரவேசித்து கவிசொல்லி அநுபவிப்பராகையாலே எனக்கு நிகர் உண்டோ என்கிறார்.

உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் - 10

“உண்டும்” பிரளயத்தில் உலகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தும் “உமிழ்ந்தும்” வயிற்றிலிருந்து நெருக்குப்படாமல் வெளியிலே உமிழ்ந்தும் ‘கடந்தும்’ மஹாபலிபோல்வார் அபஹரித்துக் கொண்டால் எல்லை கடந்து மீட்டும், இடந்தும்-பூமியை மஹாவராஹமாய் மஹார்ணவத்தில், முழுகி எடுத்துக் கொண்டுவந்தும் “கிடந்தும்” ப்ரதிசிச்யே” என்று ஒரு கடலை ஒருகடல் ஸ்பர்தித்தாப்போல் ஸமுத்ரக்கரையில் சயனித்தும், ‘நின்றும்’ “அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம்” என்று வில்லை ஊன்றி நின்றும், “கொண்ட கோலத் தோடு வீற்றிருந்து” உடஜே ராமம் ஆஸீநம் என்று சித்ர கூடத்தில் பர்ணசாலையில் இருந்தும், அல்லது பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரம் ஆண்டு கொண்டிருந்தும் “மணம் கூடியும், பூமிப்பிராட்டியை விரும்பி அணைத்தும்,” கண்ட வற்றால் தனதே உலகு என நின்றான் தன்னை-சாஸ்திரங்களைப் பார்க்க வேண்டாம். அநாதியான அநுபவத்தைப்பார்த்தால் உலகு அவனுடையதே என்று அறியும் படி நின்றானே. ஒருபூமியை ஸமப்படுத்துவது, உழுவது, எரிவிடுவது. கிருஷி பண்ணுவது. இவைகளை ஒருவன்செய்தால் அப்பூமி அவனதென்று தெரியாதோ. இதற்கு பிரமாணம் தேடவேண்டுமோ, ‘வண்டமிழ் நூற்கநோற்றேன்’ பழயதான தமிழை இப்போது செய்ததுபோல் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும்படி திருவாய்மொழி பாடபாக்யம் பண்ணினேன், பகவானுடைய குண ரூபசேஷத்தங்களைச் சொல்ல வல்ல மதுரமான தமிழ் ப்ரபந்தத்தைப்பாட அத்ருஷ்டம் பண்ணினேன். ”அடியார்க்கு இன்பமாரியே. நான் ஆனந்தித்தது மல்லாமல் ச்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணும். இன்பத்தை உண்டாக்கும் மேகம். “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மலைகள் சொன்னேன்.”

மாரி மாருத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை

மழை ஓயாமல் பெய்கிற சீதளமான திருமலையான திருவேங்கடமலையை வாஸஸ்தானமாகவுடைய ஸ்வாமியை, ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயால் வெந்த ஜீவர்களைப் பிழைப்பிக்கும் சீதளமான திருமலையை

யுடைய ஸ்வாமியை, நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கும் என்று பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகம் கொடுத்தமை சொன்னபடியாலே திருவேங்கட முடையானை சொல்லிற்று என்றபடி. வாரிமாறாத பைம்பூம் பொழில் சூழ் குருகூர் நகர்” ஜலம் வற்றாமலிருப்பதான பசுத்திருக்கிற ச்யாமளமான புஷ்பங்கள் நிறைந்த சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருநகரியிலே. திருமலை மாரி மாறா தாப்போலே திருநகரி வாரிமாறாமலிருக்கும் “காரிமாறன் சடகோபன் சொல் ஆயிரத்து இப்பத்தால்” காரியின் குமாரரான மாறன் என்று திருநாமமுள்ள சடகோபன் சொல்லான ஆயிரத்துள் இப்பத்தால் “வேரிமாறாத பூமேல் இருப்பாள் வினேதீர்க்குமே. பரிமளம் மாறாத (நித்யபரிமளமான புஷ்பத்திலிருக்கிற பிராட்டியானவள் பகவதநுபவ விரோதியான ஸகல கர்மங்களையும் போக்குவர். இப்பத்தைக் கற்று வல்லார்க்குப் பிராட்டியே பலம் கொடுப்பள். ஏனென்றால் தனக்கு முன்னே தான் காட்டிக்கொடுத்தவரை விரும்பும் சீலகுணத்தால். சீலகுணம் ஒருவர்க்கு நிலமன்று. அநுக்ரஹத்தாலே பெருமாள் பலம் கொடுக்கிற தசையில் அவனை விலக்கித்தானே பலம் கொடுக்க வேணும் என்று பலம் கொடுக்கும், பகவத நுபவ விரோதியான பாபங்களைப்போக்கும் இத்திருவாய் மொழியைக் கற்றார்க்கு அந்தப்புரத்திலே அநுபவமும் கைங்கர்யமும். இப்பதிகத்தில் எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் ப்ரணாமாதிகளைப்பண்ணுமவர்கள் பாக்கியவான்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

1. கிருஷ்ணனாய் வந்து விரோதிகளைப்போக்கி ஆபத் பந்துவாயிருப்பவன்
2. பெரியபிராட்டிக்கு வல்லபன்
3. நிரவதிகமான ஆனந்தத்தை உடையவன்
4. பக்தர்களுடைய பாபங்களைப்போக்குமவன்
5. அவர்கள் ஸமயமறிந்து ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவம் கொடுப்பவன்
6. திருமேனிக்கு பரபாகமாக கற்பூர அங்கராகம் சாத்திக் கொண்டிருப்பவன்
7. ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்

8. ஆச்ரிதர்களையும் பிரார்ட்டி யோடொக்க ஆனந்திக்கச் செய்பவன்
9. எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவன்
10. இந்தஜகத்து தன்ன தென்னும்படி உலகங்களை உண்பது முதலியவைகளைச் செய்பவன் ஆகபத்து குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. ஆதலால் இவனை ஆச்ரயித்து தோத்ரம் பிரணாம செய்கிறவர்கள் பாக்யவான்கள்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் ஐந்தாம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

4-ஆம் பத்து -- ஆறாம் திருவாய்மொழி

தீர்ப்பாரை யாமினி யெங்ஙன நாடுது மன்னைமீர்
ஒர்ப்பாலிவ் வொண்ணுதலுற்ற நன்னோயிது தேறினோம்
போர்ப்பாகு தான் செய்தன்றைவரை வெல்வித்த மாயப்போர்த்
தேர்ப்பாகுநர்க்கிவள் சிந்தை துழாய்த் திசைக்கின்றதே. (1)

கீழ் திருவாய் மொழியில் தாம் அநுபவித்தது மானஸா நுபவமா த்
ரமாய் பாஹ்ய கரணங்களுக்கு யோக்யமல்லாமையால், எவ்வளவு
உயரே ஏறினாலும் அது கீழே விழுவதற்குக்காரணமாய்ப்போல் மோஹத்
துக்குக் காரணமாய் முடிந்தது. தாம் மிகவும் சோகித்தபடியை பிறர் அநு
ஸந்தித்துப் பரிஹரிக்க வேண்டும்படி ஆயிற்று. இப்படித்தமக்குப் பிறந்த
தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார் ஸர்வேச்வரனோடு கலந்து
பிரிந்தாள் ஒருபிராட்டி மோஹித்துக் கிடந்தாள் இவள் நிலைமையைக்
கண்ட பந்துக்கள் மிகவும் கலங்கி நோய் இன்னது என்றும் இதற்குப் பரி
ஹாரம் இன்னது என்றும் அறியாதிருந்தார்கள். அப்போது சில வேரறி
வார், ஒளஷதமறிவார். மந்த்ரமறிவார் புகுந்து பரிஹாரம் பண்ணினார்
கள். அவ்வளவில் இது தேவதாந்தரத்தாலே வந்ததோ என்று சங்கித்து
தேவதாந்தரஸ்பர்சமுள்ளவரைக் கொண்டு பரிஹரிக்கப்பார்த்தார்கள்.
அப்போது ஒருகட்டுவிச்சி வந்து பாஹ்ய ஆகமத்தைத் த்ருஷ்டியாகவும் நிந்
திக்கத்தகுந்த த்ரவ்யங்களை உபகரணங்களாகவும் கொண்டு க்ஷுத்ர
தேவதையாலே ஆவேசமடைந்தவளாய் அம்முகத்தாலே சிகிதையை செய்ய
ஆரம்பித்தாள். அப்போது பந்துக்களும் எப்படியாவது ஜீவிக்கவேணும் என்
கிற ஆசையால் அநுமதி பண்ணினார்கள். இந்தஸமயத்தில் 'இவள் பிரக்
ருதியையும் நோயையும் நேரே அறிந்த தோழிமார்கள் இவள் நோய் தங்
களுக்குத்தெரியும் என்று சொன்னால் தங்கள் காவல் சோர்வு என்பார்கள்
பேசாதிருந்தால் இவளை இழக்க நேரிடும் என்று நினைத்து தோழிமார்க
ளும் இவர்களைப்போல் தாங்களும் நிரூபித்து ஆலோசித்துப் பார்த்து
அறிந்தவர்களாய், நோயும் பரிஹாரமும் நீங்கள் நினைக்கிறபடியல்ல,
நோய் இன்னது நோய்க்குக்காரணம் கிருஷ்ணனே என்று சொல்லி நீங்
கள் செய்கிற பரிஹாரம் இவளை அழித்துவிடும். பரிஹாரம் பண்ணப்
பார்த்திகோளாகில் ச்ரி வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமானபகவந் நாம
ஸங்கீர்த்தனம் பாகவத பாதரேணுவாலும் இவளைப் பிழைப்பியுங்கோள்.
என்கிறாள். இத்திருவாய்மொழியில் அக்ஞான தசையிலும் தேவதாந்தர

ஸ்பர்சமும் ததீயஸ்பர்சமும் நாசஹேது. அத்தசையிலும் பகவத்ஸ்பர்சமும். பாகவதஸ்பர்சமும் ஸத்தா தாரகம் என்பது உபதேசிக்கப்பட்டதாயிற்று இவருடைய ச்ரீவைஷ்ணவத்வம் மேம்பாடுடையது என்பதும் தோற்றும்.

“தீர்ப்பாரையாம் இனி” தோழியானவள் இவள் நோய்க்குக் காரணத்தைச் சொல்லி நீங்கள் செய்கிறது பரிஹாரமல்ல என்று அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள். இவள் நோய் தீர்ப்பாரை எங்கே தேடுவோம், பரிஹாரம் பண்ணும் பொழுது தீர்ப்பாரைத்தேடுவது, இப்போது செய்வது பரிஹாரமல்ல என்பதைக் காட்டுகிறது தேடுவோம் என்பதால் இவள் நோய்தீர்ப்பதற்கு பக்கத்தில் ஆள்இல்லை என்றபடி “யாம்” என்பதால் தன்னையும் சேர்த்துக் கொள்கிறாள் இவளைப் போல் தானும் ஆலோசிப்பவளாய்த் தோற்றுவதற்காக. கலக்கத்துக்கு இவளோடு தன்னோடு வாசி இல்லை என்று தெரிவிப்பதற்காகவுமாம். இனி “கடல் வண்ணர் இது செய்தார் காப்பார் ஆர்” என்று மருந்தே வியாதிக்குக் காரணமானால் பரிஹார முண்டோ? நச்சுமாமருந்தே மோஹிக்கப் பண்ணுகிறது. “நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்” என்று ஸஹ்ஸ்ரநாமம். ஆனபின்பு எங்ஙனம் நாடுதும் “அன்னையீர்! இவளுக்குத் தாயார் என்றால் நோய் அறிந்தன்றோபரிஹரிக்கவேணும். நீ அறிந்தாயோ என்ன “ஓர்ப்பால்” உங்களைப்போல் நானும் விசாரித்து பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டேன். இத்தோழி கூரத்தாழ்வானோடு ஒக்கும்” இவ்வொள்ளுதல் அழகான நெற்றியையுடைய இவள். இவள் மோஹிக்கும் போது மிகவும் விலக்ஷணமான விஷயமாயிருக்க வேண்டாமோ? பரதாழ்வான் நோய் என்றால் ராமவிரஹம் அல்லது வேறு உண்டோ; கடல் கலங்கினால் மந்தரம் என்று அறியவேண்டாமோ அம்புபட்டு இறந்தார் முகம் போல் இராது நீரிலேபுக்கு முடிந்தார் முகம். குணாதிக விஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையால் வந்த மோஹமாகையால் முகத்தில் ஒளிக்குச் சொல்ல வேணுமோ? “உற்ற நல்நோய்” வேறுஒன்றால் பரிஹரிக்க முடியாத நோய். “பரமாபதமாபந்த:” என்றபடி கொண்டாடும்படியான நோய். ஆசைப்படவேண்டிய நோய். இந்நோய் வந்தால் பரிஹாரமும் கைப்படும். “தேறினோம்” தெளிந்தோம். இக்கோஷ்டிக்குத் தெளிவு வேண்டியதாயிருக்கிறது. ரிஷிகள் கோஷ்டிக்குக் கலக்கம் வேண்டும். நீ அறிந்தாயாகில் சொல் என்ன”, போர் பாகுதான் செய்து” யுத்தத்துக்கு வேண்டியதெல்லாம் தானே செய்து “யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச” என்கிற படி சத்ருக்கள் பறித்துக் கொண்டதெல்லாம் தானேயாய் இருந்து “செய்து” வீற்றிருந்து ஏழுலகும் என்று சொன்ன தானே கையாளாய்ச் செய்து. இந்த ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்திலே இவள் மோஹித்தாள். “அன்று ஐவரை வெல்வித்த” “நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண” என்று தாங்களும் யுத்தத்துக்கு ஆளாகாத தசையில் நூறு பேர் எதிரிகளாக ஐந்துபேரை ஜயிக்கச் செய்தான். அந்த பக்ஷ பாதத்திலே இவள் ஈடுபட்டது. “மாயப் போர் தேர்ப்பாகனார்க்கு” ஆயுதமெடேன் என்று சொல்லி ஆயுதமெடுத்தும் பகலை இரவாக்கியும் இரண்டும் வஞ்சனம்: அர்ஜுனனை அழியச்

செய்ய நினைத்தவர்களுடைய ஆயுதங்கள் சஸ்திரங்கள் முகப்பிலே தன் மேலாம் முடி உடம்புக்கு ஈடு இடாதே நின்று தேரை ஓட்டினவனுக்கு “இவள்” அவனுடைய ஸாரத்யவேஷம் இவள் உடம்பில் நிழலிட்டுக் காட்டுகிறதே” நிர்குண: பரமாத்மா அஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்யதிஷ்டதி “சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றதே” இவள் அந்தக்கரணம் கலங்கி மதி கெடுகிறது. கிருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காக இவள் மயர்வற மதிநலம் அரு ளப்பட்டவளாகையாலே பரமபதத்தில் பரத்வத்திற்கு ஈடுபடமாட்டாள். ஆணுக்கு சோகத்தைப் போக்கினான். அபலைக்கு சோகத்தை உண்டு பண்ணினான்.

திசைக்கின்றதே இவள் நோய் - 2

க்ஷுத்ர தேவதைக்குப் பண்ணுகிற சாந்தியாலே இவள் நோய் போக்க முடியாது. பகவத் விஷயத்தைப் பேசினால் இவள் பிழைப்பாள் என்கிறாள். திசைக்கின்றதே இவள் நோய் நிமித்தமாக அறிவுகெட்டுப் போனீர்கள். நாம் அறிவு கெட்டுப் போகிறோம். இவள் அவ்வீச்வரன் நிமித்தமாக அறிவை இழந்தாள். நீங்கள் இவள் விஷயத்தில் அறிவு இழந்தீர்கள். நாங்கள் அறிகிலோம் நீதான் சொல்லாய் என்ன “இது மிக்க பெரும் தெய்வம்”) “வானோர் தலைமகனும் சீராயின தெய்வ நன்னோயிது” ஸர்வாதிகமான தெய்வம் காரணமாக வந்தது. இது பர தேவதையால் வந்த நோயாகையால் கனத்த நோய் “இசைப்பின்றி” சேர்த்தில்லாமல், உங்களுக்கும் இந்தகார்யத்திற்கும் என்ன ஸம்பந்தம். இவள் படிக்கும் இந்நோய்க்கும் நீங்கள் செய்கிறவற்றுக்கு ஒரு சேர்த்தி இல்லை. இந்த கார்யம் உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கும் சேராது இவள் ஸ்வரூபத் துக்கும் சேராது. இவள் நோய்க்கும் சேராது. நீர் அணங்காடும் இளம் தெய்வம் அன்று இது” பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடவேண்டிய நீங்கள் ஆவேசம் வந்து ஆடுகிற க்ஷுத்ரதேவதையினால் வந்தநோய் அல்ல. திசைப் பின்றியே” வியாதி இன்னது என்று தெரியாதது போல் பரிஹாரத்திலும் கெட்டுப் போகாதீர்கள். ஆனால் பரிஹாரத்தையும் நீயே சொல் என்ன “சங்கு சக்கரம் என்று இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிறீராகில்” சங்கென் றும் சக்கரம் என்றும் இவள் நோய் இருப்பது. நோய்வந்த வழி இது. சங்கு சக்கரம் என்று இவள் காதில் கேட்கும்படி சொல்லுங்கோள் இவள் கேட்க வல்லள் பகவந்நாமத்தையும் சங்கு சக்கரமென்னும் கானத்தோடு சொன் னீர்களாகில் நன்றே-நன்றாய் தலைக்கட்டும். இல்பெறும்-இருப்புப்பெறும். ஆத்மாவுக்கு வீடான உடம்பைப் பெறுவள். அல்லது இல்பெறும் க்ருஹிணி யாகப் பெறும்: க்ருஹிணீக்ருஹமுச்சயதே” நன்று எயில் பெறும். நல்ல கானத்தோடு வார்த்தை சொல்லுவள். “மதுரா மதுராலாபா” “இது காண்மினே-இப்போதே இதை ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கலாம். நீங்கள் செய் கிறதைப் போல் இதையும் செய்யுங்கள். பலம் நிச்சயம் என்கிறாள்.

இது காண்மின் அன்னைமீர் -3

நியாயமில்லாத கார்யங்களைச் செய்யாதே அவனை வாழ்த்துங் கோள் அது இவளுக்கு மருந்து என்கிறாள். இதுகாண்மின் அன்னைமீர்- “தாய்மார்களே நீங்கள் பெரியவர்களாயினும் நான் சொன்ன ஹிதம் கேட்கலாகாதோ” யார் சொன்னாலும் நல்லவார்த்தைகள் கேட்கலாமே, “இக் கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு” “இவளைக் கொண்டு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டுமென்று நிர்பந்தமுண்டோ” இவளைப் பாருங்கள். இவள் வார்த்தையைக் கேட்பதோ” நீசையான இவள் வார்த்தை நம்பத்தகுந்ததோ. நீர் - நீங்கள் விலக்ஷணைகள். அறிவில்லாதவர்களா” தத்வதர்சிகளான ஞானிகள் அல்லவோ உங்களுக்கு உபதேசிக்கவேணும். “எதுவானும் செய்து” ஏதேனும் ஒரு கார்யத்தைச் செய்து, “அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேல்மின்” கள்மாம்ஸங்களாகிற நிஷித்தத்ரவ்யங்களாலே வைஷ்ணவக்ருஹத்தை அசுத்தமாக்காதீர்கள் அங்கு, தான் கண்ணால் பார்க்க ஸஹிக்காமல் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பேசுகிறாள். ஆனால் இதற்குப் பரிஹாரம் நீயே சொல், என்ன, “மதுவார் துழாய் முடி மாயப் பிரான் கழல் வாழ்த்தினால்” தேன் பெருகுகிற திருத்துழாயைத் திருமுடியில் தரித்தவனும், ஆச்சரிய பூதனும் உபகாரகனுமான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தினால் அதுவே - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமான அதுவே. இவளுற்ற நோய்க்கு இவள்அடைந்திருக்கிற நோய்க்கு, “அருமருந்து ஆகுமே அபூர்வமான மருந்து பெறுதற்கரிய மருந்து ஸ்பர்ச வேதியான மருந்து மேற்காற்றில் காட்டுவது போன்ற பரிஹாரம் உங்கள் நோயும் இவள் நோயும் தீரும்.

மருந்தாகும் என்று அங்கு ஓர் - 4

நீர் நீங்கள் அங்கோர் மாய அலவை சொற்கொண்டு, இன்னார் இனியார் என்று அறியாத வஞ்சகையான, புலம்பிக்கொண்டு வருகிற ஒருத்தி வார்த்தையைக் கொண்டு, மருந்தாகும் என்று, அபத்யத்தை பத்யமென்று நினைக்கிறாப்போல் மருந்தாயில்லாததை மருந்தாக பிரமித்து, “கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்” தாமஸாந்தமும் ராஜஸாந்தமும் (கறுப்பு சிகப்புநிறம் ஏத்தின அந்நத்தை) “களன் இழைத்து” அந்த தேவதைகள் வாஸம் பண்ணும் நாற்சந்தி முதலிய இடங்களில் அவற்றுக்குச் சொல்லுகிற நியமங்களோடு போட்டு என்ன ப்ரயோஜனம் ஸாத்விக அந்ந ஸேவை பண்ணும் நீங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா? ஆனால் பிரயோஜனமுள்ளதை நீங்களே சொல்லுங்கோள் என்ன, ஒழுங்காகவே உலகேழும் விழுங்கி உமிழ்ந்திட்ட பெரும்தேவன் பேர்சொல்லுகிற்கில். ஆச்ரிதன் அநாச்ரிதன் என்கிற வித்யாஸமில்லாது ஸப்தலோகங்களையும் பிரளயாபத்தில் வயிற்றிலே வைத்து பிறகு வெளிநாடு காண உமிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவ

னை சீரியல்பதியினுடைய திருநாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணினால் இவனைப் பெறுதிரே! இவனைப் பெறலாம். உபாயம் அல்பமாகிலும் இவனைப் பெறுகிற மஹாலாபத்தை அடையலாம். களனிழைக்க வேண்டாம், ஒரு சோறும்சமைக்கவேண்டாம். திருநாமங்களைச் சொன்னால் போதும்.

இவனைப்பெறும் பரிசு இவ்வணங்கு - 5

“இவ்வணங்கு ஆடுதல்” இந்த தைவ ஆவேசத்துடன் பண்ணுகிற நர்த்தனம் “இவனைப்பெறும் பரிசு அன்று”. விலக்ஷணையான இவனைப் பெறுவதற்கு உபாயமல்ல. இப்படிச் சொன்ன போதிலும் அவர்கள் அதையே செய்ய” அந்தோ என்கிறாள். அந்தோ-ஐயோ. விபரீதபலமாகப் போகிறது. இவனை இழக்க வேண்டியதுதான். நாங்கள் செய்வது பரிஹார மில்லையோ? என்று அவர்கள் கேட்க இவளுடைய கண்ணையும் முறுவலையும் பார்த்தீர்களா? குவளைத் தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனள்”. குவளைப்பூ போன்ற கண்களும் கோவைப் போலே இருக்கிற அதரமும் (உதும்) வெளுத்துப் போய்விட்டது. தமிழர்கள் பசந்தனள் என்பார்கள். பிரிவிலும் குறையாத அழகையுடைய கண்கள், தேவதாந்தர ஸம்பந்தத்தாலே அழிகிறதே என்கிறாள். ஆனால் இனி செய்வது என்ன என்று வினவ “கவளக்கடா களிறு அட்டபிரான்” “திருநாமத்தால்” கபளம் கெர்ண்டு மதஜலம் பெருகுகிற குவலயாபீடம் என்கிற யானையை ஸம்ஹரித்த உபகாரகனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள். “தவளப் பொடி கொண்டு நீர் இட்டிடுமின் தணியுமே” ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக்கொண்டு இவள்மேலே இடுங்கோள். பாபம் பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேணும். தேவதாந்தரஸ்பர்சத்துக்குப் பரிஹாரம் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களோடு சேர்ந்ததற்கு பரிஹாரம் சீரி வைஷ்ணவ பாததூளி என்றபடி “தணியுமே” கண்ணும் முறுவலும் முன்னிருந்ததுபோல் ஆகும்.

தணியும் பொழுதுஇல்லை நீர் அணங்காடுதிர் - 6

நான் வேண்டாமிது என்று தடுக்கத்தடுக்க நீங்கள் தைவாவேசம் வந்து ஆடுகிறீர்கள் “அன்னைமீர்” நீங்கள் பெரியோர்களாயிருந்தால். சிறுவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்கக்கூடாதோ? தணியும் பொழுது இல்லை வியாதிக்கு சாந்தியுண்டாகிற காலமில்லை. “பிணியும் ஒழிகின்றது இல்லை பெருகும் இதுவல்லால்-“இந்தநோய் மேலும் அதிகமாகுமே தவிர நோய் போகப் போகிறதில்லை. காரணம் அநுவர்த்திக்கவே வியாதியும் அதிகமாகிறது. பின்னைப் பரிஹாரம்தான் என்னவென்றால். “மணியினணி நிறமாயன் தமர் அடிநீறு கொண்டு அணியமுயலில்” நீலரத்னம்போன்ற நிறத்தையுடைய குணசேஷ்டிதங்களால் ஆச்சரியபூதனான எம்பெருமானுடைய பக்தர்களான சீரி வைஷ்ணவர்களுடைய சீரி பாத ரேணுவை இடுங்கோள் “அணிய முயலில் பாததூளியை இடவேண்டாம். இடுவதற்குப்” பிரத்யனப்

பட்டாலேபோதும், இந்நோய் தணியும். இவ்வணங்குக்கு அப்ராக்குத ஸ்வபாவையான இவளுக்கு மற்றில்லைகண்டிர் வேறு பரிஹாரமில்லை. இவ ளுக்கு இதுவே பரிஹாரம். “தொண்டரடிப் பொடி ஆட நாம் பெறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை என்னாவதே” என்பதும் காணலாம். தேர்பாகனார்க்கு மோஹித்தால் அதற்கு சர்வைஷ்ணவ பாததூளி எப்படிப் பரிஹாரமாகும் என்று கேட்டால், ஒருவர் மோர்க்குழம்பு கேட்டார். கொடுக்கவில்லை. உடனே மூர்ச்சித்துப்போனார். உடனே சுக்கை எரித்து ஊதி உணர்த்தியுண்டாக்கி பிறகு மோர்க்குழம்பு கொடுத்தார்கள். அது போல் மாயன்தமர் அடிநீறுகொண்டு பூசி உணர்த்தியை உண்டாக்கினால் பிறகு பெருமானை அநுபவிக்கலாம் என்றபடி.

அணங்குக் கருமருந்தென்று - 7

வேறு தேவதைகளை ஆச்ரயித்தால் இவளுடைய நாசம்தான் பலம். இவள் பிழைக்க வேண்டியிருந்தால் சர்வைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார். “அவைக்கு அருமருந்து என்று” அப்ராக்குதஸ்வபாவையான இப்பெண்ணுக்கு ஒரு உயர்ந்த அகப்படாத ஒரு உயர்ந்த மருந்து என்று நினைத்து. “அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும்பராய்” அங்கு ஆட்டையும் கள்ளையும் நிவதேனம் பண்ணுகிறோம் என்று பிரார்த்தித்து. சுணங்கையெறிந்து சுணங்கை என்கிற கையைத்தட்டி ஆடுகிற கூத்தை ஆடி அல்லது மஞ்சள் பொடியை ஒருவர்மேலே ஒருவர் எரிந்து ஆடுவது. அந்த ஆட்டத்தைச் செய்து “நும் தோள் குலைக்கப்படும்” உங்கள் தோள்கள் அசைய ஆடுகிறது. நீங்கள் படும் தாழ்மையே இது. பகவத் விஷயத்தில் அஞ்சலி பண்ணும் கையைக் கொண்டு நீங்கள் படும் எளிவரவே இது. பகவத் விஷயத்தில் அஞ்சலியே அதிகம் என்னும்படி இருக்க இந்த வியாபாரங்கள் எதற்கு? தான்யத்தை வெய்யிலில் உலர்த்தினார்கள். அப்போது ஒரு கழுதை வந்து சாப்பிட்டது. தான்யம் அழிந்து போகிறது. அதைப் பார்க்காமல் கழுதை சாப்பிடும்போது உதடு அசைகிறது எப்படி அழகாயிருக்கிறது என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாப்போல் நீங்கள் பண்ணுகிற கார்யம் இருக்கி றது. அதுபோல் உங்களுக்கு ஜீவனஹேதுவான இவள் அழிய தேவதாந் தரஸ்பர்சமுடையவர்கள் செய்கிற கூத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் என்ன ப்ரயோஜனம் வணங்கீர்கள் மாயப்பிரான் தமர் வேதம் வல்லா ரையே வேதம்வல்லாரான, பகவானுடைய ஆச்சர்ய குணங்களில் ஈடுபட்டி ருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆச்ரயிங்கோள். வேதம் வல்லார்கள் நாராயண பரா வேதா: “வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேதய:” என்றும் வேததாத் பர்யத்தை அறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸகலதேவதைகளும் பரதந்த்ர ராகையாலே அவர்களுக்கு தனித்து உயிரில்லை என்று உணர்ந்தவர்களை ஆச்ரயிங் கோள் என்கிறார்.

வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு -8

வேதார்த்தம் கைவந்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டு புருஷ காரமாகக் கொண்டு, அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியான ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் திருவடிகளை ஸேவித்து, இவள் நோய் இது தீர்த்துக்கொள்ளாது போய்நோய்வாய் பட்டவள் இவள், நோய் இதுசிரம மில்லாமல் போக்கிக் கொள்ளாமல் “போய்” நமக்குத் தகுதி இல்லாத இடங்களில் போய், “ஏதம் பறைந்து” சொல்லக்கூடாத சப்தங்களைச் சொல்லி, “அல்ல செய்து”செய்யக்கூடாதவைகளைச் செய்து இதற்கு “கள்ளுடு கலாய்த்தாய்-மத்யத்தோடு கலந்த மாம்ஸத்தை ச்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹங்களுக்குள்ளே தூவி‘கீதமுழவிட்டு’ நிஷித்தங்களான பாட்டுக்களோடு கூடின வாத்யங்களை கோஷித்து, ‘நீர் அணங்கு ஆடுதல் கீழ்மையே’ நீங்கள் ஆவேசம் வந்து ஆடுவது உங்களுக்கு நிகர்ஷம் (இளப்பம்) அவத்யாவஹம் என்றபடி. ஸர் வேச்வரனே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் என்கிற ச்ரீவைஷ்ணவர்களே ஆச்ரயணீ யர்கள். வேறாக ஏத்தி இருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாற்றியிருப் பார் தவம்” வில்லிபுதுவை விஷ்ணுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே” பிதாமஹம் நாதமுனிம் விலோக்ய” இவை முதலானவை ப்ரமாணங்கள். ஆனால் அவர்களிடம் ருசி விச்வாஸம் பிறப் பது அரிது” ஆகையால் அவர்களை புருஷகாரமாகக் கொண்டு எம்பெரு மாளை ஆச்ரயித்து இவள் நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கோள். என்றபடி.

கீழ்மையினால் அங்கோர் கீழ்மகனிட்ட -9

“கீழ்மையினால்” ரஜோகுணம் தமோகுணம் இவைகளால் வந்த உங்களு டையவிவேக மில்லாமையாலே” அங்கு கூுத்ர தேவதா ஸந்திதியில் “ஓர் கீழ்மகன் இட்ட முழுவின் கீழ்” நீசன் சண்டாளன் ப்ரவர்த்திப்பித்த வா த் யத்தின் கீழ் ‘நாழ்மை பல சொல்லி’ அவைகளுக்கு இல்லாத பல ஏற்றங் களைச் சொல்லி நாழ்மை-குற்றம்-இல்லாததை இருப்பதாகச் சொல்லுவது நீர் அணங்கு ஆடும் பொய் காண்கிலேன். நீங்கள் தைவாவேசம் வந்து ஆடுகிற ப்ரயோஜனம் இல்லாத வ்யாபாரத்தை நான் காணமாட்டேன். பகவத் ஆத்மகத்வம் இல்லாதே ஒரு தேவதைக்கு உயிருண்டோ ஆனால் நீ சொல்லுகிறதற்கு பலன் என்ன” என்று கேட்டால் “ஏழ்மை பிறப்புக்கும் சேமம்” ஏழு ஜன்மங்களுக்கும் ரகக்ஷ (கேஷமம்) இந்நோய்க்கும் ஈதே மருந்து” இவளுடைய நோய்க்கும் இது மருந்து. இது ஸகலவ்யாதிக்கும் மருந்து. “ஊழ்மையில்” நிருபாதிகஸ்வாமித்வம் என்கிற ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து கண்ணபிரான் கழல் உன்னித்து வாழ்த்துமின், உபகாரசீலனான கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அநுஸந்தித்து வாழ்த்துங்கோள். மங்களா சாஸனம் பண்ணுங்கோள் “ஆயாஸ: ஸ்மரணே கோஸ்ய ம்ருதோ யச்சதி சோபனம்” அவ்வீச்வரனை நினைப்பதில் என்ன சிரமம் இருக்கிறது? நினைத் தால் ஸகலக்ஷமங்களையும் கொடுக்கிறான்.

உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் -10

“அன்னையீர்” தாய்மார்களே” உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் அவனை அல்லால் அந்தக் கிருஷ்ணனைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தை நினைத்துத் தொழாள். நினைக்கவும் மாட்டாள் ப்ரணாமம் பண்ணவும் மாட்டாள். தேவதாந்தரஸ்பர்சம் இல்லாத இவளுக்கோ இந்த பரிஹாரம் பண்ணுவது” நும் இச்சை சொல்லி” வேதத்தில் சொல்லப்படாமல், உங்கள் இஷ்டமான சிலவற்றைச் சொல்லி, இது தகாது என்று அறியாமல் தோன்றினதைச் சொல்லி “நும் தோள் குலைக்கப்படும் அன்னையீர். உங்கள் தோள்கள் ஆயாஸப்படும் மாத்ருஜனங்காள். “மன்னப்படும் மறை வாணனை” அப்யஸிக்கப்படுமதான நித்யமான வேதத்தில் பரதத்துவமாகப் பேசப்படும் ப்ரதாநனை “வண் துவராபதி மன்னனை” இப்படிப் புஸ்தகங்களில் கேட்பது மாத்திரம் அன்றி கண்டு அநுபவிக்கும்படி உதாரணமான துவாரகைக்கு ராஜாவாய் பிறந்தவனை ‘ஏத்துமின்’ வாய் படைத் தப்ரயோஜனம் பெறும்படி ஸ்தோத்ரம் செய்யுங்கோள். “ஏத்துதலும் தொழுது ஆகுமே” உங்கள் ஸ்ரூபலாபம். அதுமட்டுமல்ல இவளும் ஸ்தோத்ரம் செய்த அடுத்த க்ஷணத்திலேயே உணர்த்தி வந்து ப்ரணாமம் பண்ணி தன் வ்யாபாரத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்பாள்.

தொழுது ஆடித்தாமணி வண்ணனுக்கு -11

வண் துவராபதி மன்னனை என்று திருநாம ச்ரவண மாத்ரத்தாலே” “நோய் தீர்ந்து” வ்யஸனம் தீர்ந்து தொழுது-எம்பெருமானைப் பிரணாமம் பண்ணி “ஆடி” அத்தால் வந்த ப்ரீதியாலே ஸம்பிரமத்துடன் நர்த்தனம் பண்ணி தாமணி வண்ணனுக்கு ஆட்செய்த” சுத்தமான நீலரத்னம் போன்ற நிறமுள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு ஆட்செய்த வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணின. வழுவாத தொல்புகழ்” தேவதாந்தரஸ்பர்சமாகிற நமுவதில் லாது ஸ்வபாவ ஸித்தமான பகவத் சேஷத்வம் என்கிற புகழை உடையவரான வண்குருகூர் சடகோபன் சொல்” உதாரசரான குருகூர் சடகோபன் அருளிச்செயலான” வழுவாத ஆயிரத்து இவை பத்து வெறிகளும், பகவத்ஸ்வரூபரூப குண சேஷடிதங்களில் ஒன்றும் நமுவாதபடி எல்லாவற்றையும் பிரதிபாதிக்கிற ஆயிரத்துள் இவை பத்து வெறிகளும் வெறிவிலக்கான இப்பத்துப்பாட்டுகளையும், தமிழர்கள் வெறிவிலக்கு என்று ஒரு துறை சொல்லுவார்கள். அதாவது விரஹஜ்வரத்தாலே நோவுபடுகிற வளுக்கு அறுப்பது ஆடுகள் இறைச்சி தூவுவது பலியிடுவது முதலிய பரிஹாரங்களைச் செய்ய தோழி இது பரிஹாரமல்ல என்று விலக்குவது அந்தத் துறையைச் சொன்ன இப்பத்து என்றபடி” தொழுது ஆடிப்பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்களே, இப்பத்துப்பாட்டையும் ப்ரணாமம் பண்ணி நர்த்தனம் பண்ணிப்பாடவல்லார் துக்கமில்லாமையை ஸ்வபாவமாக. உடையவராவர். துக்கப்படமாட்டார்கள் என்றபடி.

நம்மாழ்வார் இத்திருவாய் மொழியில் தன் பக்தர்களுக்கு விரஹஸமயத்தில் வரும் மோஹம் முதலியவைகளான வ்யாதிகளுக்கு வைத்யனாயிருந்து போக்கடிக்கும் என்கிறார். பிரணயிகளுக்கு வைத்தியன் என்கிற குணத்தைச் சொல்கிறார்.

1. தன்னிச்சையால் செய்த ஸாரத்ய வ்யாபாரத்தாலும்
2. சங்கசக்கரம் முதலிய திவ்யாயுதங்களைத் துதிப்பதாலும்
3. துளசி மாலையையுடைய பகவானைத் துதிப்பதாலும்
4. திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தாலும்
5. பாதரேணுவாலும்
6. பக்தர்களுடைய பாத ரேணுவாலும்
7. அந்த பக்தர்களை பஜனம் பண்ணுவதாலும்
8. வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு திருவடிகளைத் தொழுகையாலும்
9. கண்ணபிரான் கழல் வாழ்த்துதலாலும்
10. தேவதாந் தரங்களை விட்டு விட்டுத் தன்னைத் துதிக்கையாலும் ப்ரணயிகளுக்கு பிரிவில் வைத்யன் எம்பெருமான் என்று அருளிச் செய்தார்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஹேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம் பத்தில் ஆறாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

4-ஆம் பத்து -- ஏழாம் திருவாய்மொழி

சீல மில்லாச் சிறியனேலுஞ் செய்வினையோ பெரிதால்
 ஞால முண்டாய் ஞான மூர்த்தி நாராயண வென்றென்று
 காலந்தோறும் யானிருந்து கைதலை பூசலிட்டால்
 கோல மேனி காணவாராய் கூவியுங்கொள்ளாயே. (1)

“வராதாபக்லாந்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜ ஹர்ஷ” என்று மழை விழுந்தால் பீஜம் விதை முளைத்து வளர்கிறது. அது தன் ஞானத்தாலேயல்ல. அதுபோல் வண்துவாரபதி மன்னனை என்று ம்ருத ஸஞ்ஜீவிநியின் திருநாமத்தைச் சொல்லவே அதுவே ‘சிகிரோபசாரமாக மோஹம் போய் ஞானம் வந்தது. அத்தால் வந்த பலம் மோஹம் போயிற்று. மோஹத்தில் ஞானமில்லாமையாலே துக்கமில்லை வந்த உணர்த்தி ஸுகத்திற்கு காரணமில்லாமையாலே கூப்பிடுகிறார். தூக்கத்தில் பசிபொறுக்கலாம். விழித்துக் கொண்டால் சாப்பிட்டாலன்றி நிற்க முடியாது. உணர்ந்த பிறகு (ஞானம் வந்த பிறகு) தனக்கு உண்டான க்லேசத்தை நினைத்து, “அவன் ஆபத்துக்கு உதவுகிறனாயிருக்கிறபடியையும், ஆபத்துக்குக்காரணம் அறிந்து பரிஹரிக்க சக்தன் என்பதையும், ஆபத்தில் உதவுவதற்கு வேண்டிய உறவு இருக்கிறதென்றும்; பிரிந்தால் பொறுக்க முடியாத அழகுள்ளவன் என்பதையும் ஆபத்துக்கு விரோதியை ப்போக்கி உதவ சக்தி உள்ளவன் என்பதையும், அதுக்கு வேண்டிய கருவிகள் உள்ளவன் என்றெல்லாம் நினைத்து இப்படி இருக்க உதவக்காணாமையாலே அப் பெருமானுடைய பரமபதத்தில் இருப்பும் நிலைகுலைந்து வந்து முகம் காட்டும்படி ஒரு கடல் கையெடுத்துக் கூப்பிட்டாப்போலே, கேட்டார் எல்லாரும் நீராய் உருகும்படி கூப்பிடுகிறார். ஹாராம ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸு மித்ரே என்றாப் போலே கூப்பிடுகிறார்.

கௌஸல்யாதேவீ பெருமானைப் பிரிந்து ஆற்றாமையாலே கூப்பிட்டாள் ஆப்தரான ஸுமந்திரன் அவரைப் பிரிந்து கூப்பிட வேண்டாம். தாமே வந்து விடுவர் என்று ஸமாதானம் பண்ணினான். அவர் அந்தரங்க லைகையால் அவன் வார்த்தை கைக்கொள்ள வேண்டும். ஸாரதிகள் சொல்லுகிறதெல்லாம் ஆப்தமே. ஆகிலும் ஸுமந்திரன் தடுத்தும் கூட புத்ரனைப் பிரிந்த துக்கம் நிவ்ருத்தமாகாது. நெடு நாள் தவம் செய்து பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்க முடியாது. பிறர் கண்ணீரையும்

மாற்றி முன்பு சோகமும் அறியாதவள் கூப்பிடுகிற கூப்பிட்டில் நின்றும் ஓயவில்லை. கூப்பிடுகிறபோது கேட்டார் எல்லாரும் கண்ணீர்பெருக்கும் படி கூப்பிட்டாள் ப்ரிய புத்ர ராகவ என்று கூப்பிட்டாள். பிரிந்தால் தரிக்க முடியாதபடி எனக்கு ப்ரியனே. உம்மைப் பிரிந்தாருடைய துக்கத்தை போக்குமவனே, உலகையெல்லாம் ரக்ஷிக்கவல்ல வம்சத்திலே பிறந்து பெற்ற தாயை வருந்தச் செய்யலாமோ? என்று அவள் கூப்பிட்டாப் போல் இவரும் கூப்பிடுகிறார். “சீலமில்லாச் சிறியனேலும் ஞால முண்டாய்” தம்மால் பரிஹரிக்க முடியாத ஆபத்துக்குதவுவனே! ஜகத்துக்காக வந்த ஆபத்து ஒருவனுக்கு உண்டானால் உதவலாகாதோ! ஆபத்தில் கூப்பிட அறியாதார்க்கோ உதவுவது. அறிந்து கூப்பிடுபவர்களுக்கு உதவலாகாதோ? “ஞான மூர்த்தி. ஞானத்தை ஸ்ரூபப்ரயுக்த குணமாக உடையவனே! ஆபத்தைப் போக்குவதற்கு உபாயம் தெரிந்தவனே! “அக்ஞாதம் நாஸ்தி தே சிம்சித்” “நைவ கிம்சித் பரோக்ஷம் தே” நாராயண ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனானவனே? ஸர்வசக்தனே! “என்றென்று” ஒரு தடவை சொல்லிவிட்டுத்தானே வருகிறான் என்றிருக்கிறேனோ? “காலம்தோறும் க்ஷணம்தோறும் “யான்” உன்னைக் காண ஆசாபந்தமுடைய நான் இருந்து ஆசாபந்தத்தாலே ஜீவித்திருந்து கைதலை பூசலிட்டால்”. தலையிலே கை வைத்துக் கொண்டு கூப்பிட்டால் “கோலமேனி காணவாராய்” உன்னுடைய அழகான திருமேனியை நான் பார்க்கும்படி வருகிறாய் இல்லை. உன் திருமேனி பக்தர்களுக்காகவன்றோ இருக்கிறது! எங்கள் திருமேனியை காண்பதே பிரயோஜனமன்றோ? பூமாலையைத் தேடுவார் சூடுவதற்கன்றோ சும்மாடு கொள்ளவன்றோ! “கூவியும் கொள்ளாயே” இந்த க்ஷுத்ரஜந்துவினிடத்தில் நான் செல்லவோ என்று இருந்தாயாகில் என்னை யாவது அழைத்துக் கொள்ளலாகாதோ காணவும் வரவில்லை. கூவியும் கொள்கிறதில்லை. என்னுடைய பாபம் காரணமே. சீலமில்லாச் சிறியனேலும், ஸத்சரித்திரமில்லாத சிறியனாயிருந்தாலும் செய்வினையோ பெரிது ஆல் செய்யப்பட்ட பாபம் பெரிது. சீலம்-வருத்தம் இல்லா-இல்லாமை. நன்மை ஒன்றுமில்லாதவன். ஸ்வரூபம் அணுவாய் ஞானத்தாலே விபுவாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து அந்த ஞானம் ஆற்றாமையாலே அழிந்தது. செய்வினையோ பெரிது. நான் செய்த பாபம் சித் அசித் ஈச்வர தத்வத்ரயத்திலும் பெரிது. அவன் க்ஷமாதி குணங்களுக்கும் விஷயமாகாத பாபம். அவன் தந்த ஞானமும் கார்யகரமாகவில்லை. ஓ-ஆச்சரியம்.

கொள்ளாளா இன்பவெள்ளம் - 2

அப்பெருமான் முன்பு உபகரித்ததைச் சொல்லி இப்படி உன்னை அறிவித்து விட்டு நான் கூப்பிட நீ காணாதிருக்கை உசிதமோ? என்கிறாள். “கோது இல கொள்ளாளா இன்ப வெள்ளம்” குற்றமில்லாத-அநுபவிக்க அநுபவிக்க மாளாத ஆனந்த வெள்ளத்தைக் கொடுக்கும் என்னுடைய பரமோதாரனே, ஆனந்தத்திற்குச் கோதாவது-குற்றமாவது அநு

பவித்தால் போதும் என்று இருக்கை. அநுபவிக்கும்போது வெறொன்றிலே அபேகை பிறப்பது. கோதில-அதில்லாமை. இதர விஷய வைராக்கியத்தை உண்டு பண்ணி மேன் மேலும் அபேகை வளரும்படியான ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவன். ஓ துக்கத்தைக் காண்பிக்கிறது. “வையங்கொண்ட வாமனா ஓ” பூமியை அளந்து கொண்ட வாமனா. ஓ - வையமளந்த பின்பும் இவருக்கு வாமன வேஷமே மனதில் பட்டிருப்பது. “என்று என்று” பலதடவை சொல்லி நன் இரவும் நன் பகலும் ஸம்ச்லேஷத்தோடு போக வேண்டிய காலம் எல்லாம் வ்யஸனத்தோடே போக விடுவதே! நடு இரவிலும் நல்ல பகலிலும், நல்ல இருள் நெருக்கியிருக்கும் ராத்திரியிலும், மத்ய ராத்திரியிலும், நன் பகலும் விபரீத லக்ஷணையாய் சூன்யமான பகலிலும் நான் இருந்து ஒலமிட்டால் கூப்பிடவும் பலமில்லாத நானிருந்து கூப்பிட்டால் “கள்ள மாயா” கண்ணுக்கு அகப்படாமல் மறக்க முடியாத படி நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறவனே. ஆச்சர்ய பூதனை உன்னை என் கண் காண வந்து ஈயாயே பார்த்தாலல்லது ஜீவிக்க முடியாத என்னை தாஹப் பட்ட என் கண்களாலே காணும்படி வந்து உபகரிக்க வேணும். நீயோ உன்னைக் கொடுக்கிறதில்லை. செய்வினையோ பெரிது.

ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை -3

“தாவி வையம் கொண்ட எந்தாய் “திருவடிகளால் ஆக்ரமித்து லோகத்தை ஸ்வீகரித்தவனே! எந்தாய் - என்னுடைய ஸ்வாமியே! அரிய செயல்களைச் செய்து அத்தால் என்னை அடியைாக்கியவனே! தாமோதரா என்றென்று ஓர் இடைச்சிக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் பவ்யனாயிருந்தவனே, என்று “கூவிக்கூவி-இடைவிடாமல் கூப்பிட்டு “நெஞ்சு உருகி கண் பனி சோர நின்றால்” என் கூப்பிடும் த்வனியாலே அந்த: கரணமும் த்ரவத்ரவ்யமாய் உருகி கண்ணீர் பெருகும்படி நின்றால்”, பாவி நீ என்று ஒன்று சொல்வாய்? இரண்டு அவதாரத்திலும் அகப்படாத படியான பாபத்தைப் பண்ணினாய் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லாய். அதுவும் “பாவியேன் காண வந்தே” நான் கண்ணாலே காணும்படி முன்னே வந்து நின்று சொல்ல வேணும். நீயோ அதுவும் சொல்லுகிறிலை. ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன் கொல் அநுபவத்தினால் நசிக்காத பாபத்தையோ நான் பண்ணினேன். “நாபுக்தம் க்ஷயதே கர்ம” என்கிறது என்னிடத்தில் விபரீத பலமாயிற்று. அநுபவிக்க அநுபவிக்க என் பாபம் வளர்கிறது. இப்படி எத்தனை பாபம் செய்தேனோ?

காணவந்து என்கண்முகப்பே -4

“வானோர்-பிரமன் முதலிய தேவர்கள்” பேணி ஆசைப்பட்டு, காணமாட்டாப் பீடுடை அப்பனை” காணமாட்டாது பெருமையையுடைய ஸ்வாமியை, “ஆணி சொம் பொன்மேனி எந்தாய்” ச்லாக்யமான சிவந்த ஸுவர்ணம் போல் ஆசைப்படக் கூடிய திருமேனியை உடைய

ஸ்வாமியே! “காண வந்து” நீ வர ஆரம்பிக்கும் பொழுதிருந்தே நான் காணும் படி வந்து” “என் கண் முகப்பே” என் கண்ணுக்கு எதிரே “தாமரைக்கண் பிறழ” தாமரை போன்ற கண்கள் கடல் கிளர்ந்தாப் போலே பிறழ” (விளங்க) நின்று அருளாய் என்று என்று நின்று அருள் வேண்டும் என்று சொல்லிச் சொல்லி, நாணமில்லாச் சிறு தகையேன். வெட்கமில்லாத க்ஷுத்ர ஸ்வபாவையான நான், நான் இங்கு அலற்றுவது என்பகவதநுபவ விரோதியான அவனுக்கு வரவொண்ணாதபடி வெறுக்கும் படி இந்த தேசத்தில் கூப்பிடுகிற இதுக்கு என்ன ப்ரயேரஜனமுண்டு. இதுக்கு ஒரு பிரயோஜனமில்லை என்றபடி.

அப்பனே அடலாழியானே - 5

அப்பனே! உன்னையே கூப்பிடும்படி பண்ணின உபகாரகனே! ஸ்வாமியே! “அடலாழியானே” பராக்ரமத்தை உடைய விரோதிகளை அழிக்கும் திருவாழியை உடையவனே. “ஆழ்கடலைக் கடைந்த துப்பனே; உன்னை விரும்பாமல் வேறுபலனை வேண்டும் தேவர்களுக்காக ஆழமான ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்த ஸாமர்த்தியமுள்ளவனே” உன் தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக் கூடுங்கொல் என்று “அம்ருதமதனம் பண்ணும்போது வ்யாபரித்த உன் தோள்கள் நான்கையும் கண்டுவிடக் கூடுமோ என்று “எப்பொழுதும்” ஸர்வ காலத்திலும்” கண்ண நீர் கொண்டு “கண்ணும் கண்ணீருமாய் நின்று” ஆவி துவர்ந்து ப்ராணன் பசையின்றி உலர்ந்து உலர்ந்து போய் இப்பொழுதுதே வந்திடாய் என்று இனி ஒரு க்ஷணமும் தாமதியாமல் இப்போதே வரவேணும் என்று ஏழையேன் நோக்குவனே! சபலனான நான் வர ஸம்பாவனை யில்லாமலிருக்க வரும் போது காண வேணுமென்று அத் திக்கைப் பார்க்கிறேன்

வரதராஜஸ்வத்தில் “நீலமேக நிபம்” என்கிறகலோகத்தைக் கேட்டு எம்பெருமானார் இப்பாகரம் கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமை யில்லை. ஆழ்வான் உன் முகத்தைக்கட்டிக் காணாய் என்று பார்த்தருளினார், என்று ஐதிஹ்யமுண்டு இங்கு.

நோக்கி நோக்கி உன்னைக் காண்பான் -6

“நோக்கி நோக்கி” அடுத்து அடுத்துப் பார்த்து உன்னைக் காண்பான் ஸர்வேசவரனான உன்னைப் பார்ப்பதற்காக யான் மிகவும் சபலனான நான் எனது ஆவியுள்ளே நாக்கு நீள்வன் வாயால் சொல்ல மாட்டாமல் மனஸ்ஸுக்குள்ளே ஆசைப்படுகிறேன். ஞானமில்லை இதுக்குக்காரணம் என் அறிவில்லாமையே. அறிவுகேடு என்று சொல்லுவது எப்படி என்றால். ஸதா ஸமீபத்திலேயே இருந்து சக்தனாயும் இருந்து கண்காண வராமலிருப்பது நீ வரவேண்டும் என்று ஸங்கல்பிக்காமலிருப்பது தானே. என்று இருக்க மாட்டாமலிருப்பது அறிவு கேட்டாலேதானே! நாடோறும் எப்போதும்

என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும் உன்னை அடைவதற்குப் பிரதிபந்தகமான என் சரீரத்திலும், ஆவியுள்ளும் ஆத்மாவினுள்ளும் அல்லப்புறத்தினுள்ளும் மற்றும் இந்திரியங்களிலும் நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய் பிரியாமல் எங்கும் வ்யாபித்து நின்றாய் நினை அறிந்து அறிந்தே இப்படி யிருந்தும் நீ நேரில் வந்து முகம் காட்டாமை நீ ஸங்கல்பிக்காததுதானே என்று தெரிந்தும் ஆசைப்படுவது அறிவு கேட்டாலேதானே'

அறிந்து அறிந்து தேறித் தேறி - 7

நீர் நம்மை மிகவும் வருத்துகிறீர் உமக்கு நாம் ஒன்றும் உதவவில்லையோ என்று அவன் கேட்க சிறிது செய்தது உண்டு. ஆனால் இது போதாது என்கிறார் அறிந்து அறிந்து தேறித் தேறி பரத்வம் ஸைவ்யத்வம் ஸௌலப்யம் அபராத ஸஹத்வம் என்கிற வரிசையிலே ஞானம் பிறக்கப் பிறக்க மனஸ்ஸும் க்ரமத்தாலே தெளிந்து பயன் ஞானம் பிறந்த நான் எனது ஆவியுள்ளே என்னுடைய தெளிந்த மனஸ்ஸிலே நிறைந்த ஞான மூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து பரிபூர்ண ஞான மூர்த்தியாயை (ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாக உடைய) உன்னை விசதமாக அநுபவித்து பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடரும் பேதமை தீர்ந்து ஒழிந்தேன் பிறப்பதும் செத்துப்போவதும் நடுவிலே நின்று தடுமாறித்திரியும் அறிவுகேடு போகப் பெற்றேன். திருவிருத்தம் முதல்பாட்டில் அபேக்ஷித்ததைப் பெற்றேன். “நறும் துழாயின்கண்ணியம்மா” இவ்வளவு பிறக்கைக்கு முதல் ஸைவையை சொல்லுகிறார். பரிமளம் மிகுந்த திருத்துழாய் மாலையை அணிந்த ஸ்வாமியே உன்னைக் கண்டு கொண்டு நிரதிசய ஸுக ரூபஞான உன்னைக்கண்டு கொண்டு அறிந்து அறிந்து தேறித் தேறி என்று கூட்டிக் கொள்வது.

கண்டு கொண்டு என் கைகளார் - 8

வண் துழாயின் கண்ணி வேந்தே! விலக்ஷணமான துளஸீ மாலையை யுடைய நாயகனே! கண்டுகொண்டு காணவிரும்பும் என்கண்களே “என்று விடாய்த்த கண்களுடைய விடாய்தீர. உன்னைக்கண்களால் கண்டு கொண்டு என்கைகள் ஆர “தடவும் என் கைகளே” என்று விடாய்த்த கைகளின் விடாய்தீர, நின் திருப்பாதங்கள்மேல்-உன்திருவடிகளின் மேல்; என் திசையும் உள்ள பூக்கொண்டு எட்டுதிக்குகளிலுள்ள புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து ஏத்தி உகந்து உகந்து ஸ்தோத்ரபூர்வமாக ஸமர்ப்பித்து, தொண்டரோங்கள் பாடி ஆட தாஸ்யரஸிகர்களான நாங்கள் பாடி ஆடுவதாக விருக்கும்படி கடல் சூழ் ஞாலத்துள்ளே ஸமுத்ரத்தால் சூழப்பட்ட இவ்வுலகில், பரம பதத்திலிருப்பார்க்குக் காட்சி கொடுக்கும் அழகோடே வந்திடகில்லாயே வருகிறிலே. ஸர்வசக்தானானவுனக்கு என்பேர் சொன்னவாறே சக்திபோய் விட்டதோ?

இடகில்லேன் ஒன்று அட்டகில்லேன் -9

ஒன்று இடகில்லேன். பசித்தவர்களுக்கு ஒருபிடி அன்னமிட சக்தனல் லேன் ஒன்று இடகில்லேன். தாஹமுள்ளவர்களுக்குத் தண்ணீர் வார்க்க சக்தனல்லேன் யக்ஞோ தானம் தபக்கர்ம தாநம் கர்மயோகத்தில் அடங் கினபடியால் கர்மயோகம் செய்ய சக்தனல்லேன் என்றபடி ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன் கண்காது முதலிய இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் அடக்கவும் சக்தனல்லேன். ஞானயோகம் பண்ணவும் சக்தனல்லேன். கடவனாகி-நிரத னாய் உன்னிடத்திலே வைத்த மனஸ்சையுடையவனாய், காலம்தோறும் பூப்பறித்து ஏத்தகில்லேன் ஸமாராதனத்துக்கு விஹிதமான காலங்களிலே புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து திருநாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணி ஸ்மர்ப்பிக்கவும் சக்தனல்லேன். பக்தியோகமும் பண்ணமுடியாது என்றபடி மடவல் நெஞ் சம் காதல் கூற “பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டு இருக்கிற த்ருடமான என்நெஞ்சம், ஸ்நேஹம் வளர, வல்வினையேன் ப்ரேமத்துக்குத் தக்கபடி எம்பெருமானைக் காணப்பெறுதபடி பாபத்தைப் பண்ணின நான் அயர்ப் பாய்” அறிவுகேட்டையுடையவனாய் (மோஹித்து) சக்கரத் தண்ணிலே சக்ராயுதம் தரித்த ஸ்வாமியை, தடவுகின்றேன் முன்னே வந்து நின்ற லும் காண முடியாதபடி தடவுகின்றேன். சக்ரவர்த்தி ந த்வா பச்யாமி கௌஸல்யே என்று பக்தத்தில் உட்கார்ந்திருக்கச்செய்தேயும் உன்னைக் காணவில்லை என்று கௌஸல்யையிடம் சொன்னாப்போலிருக்கிறது. எங்கு காண்பன் ஒரு கைம்முதல் இல்லாமலேயே கூப்பிடுகிறேன். எங்கே காணப்போகிறேன். யதோதை கையும் வெண்ணையுமாய் கண்ணைப் பிடித்தாப்போல் கையும் திருவாழியுமாய் அவனைப் பிடிக்க ஆசைப்படுகி றாள்.

சக்கரத் தண்ணிலே என்று தாழ்ந்து -10

சக்கரத்தண்ணிலே என்று திருவாழியைக்காட்டி என்னை அடிமை கொண்ட ஸ்வாமியே என்று தாழ்ந்து தரைப்பட்டு, கண்ணீர்த்தும்ப கண் களில் நீர் பெருக, பக்கம் நோக்கி நின்று வருவதற்கு ஸம்பாவனையுள்ள பக்கங்களில் எல்லாம் பார்த்து நின்று, அலர்ந்தேன். வெறுத்தேன்(க்லேசப் பட்டேன்) பாவினேன் காண்கின்றிலேன் அவன் ஆபத்ஸகனாயிருக்க, நான் மாஹாபாபியாகையாலே காணப்பெற்றிலேன். மிக்க ஞானமூர்த்தியாய் வேதவிளக்கினை பூர்ண ஞானஸ்வரூபியான வேதவிளக்கினால் காணப்படும் வனை, என் தக்க ஞானக்கண்களாலே எனக்குத் தகுந்த ஞானக் கண்க ளாலே மானஸ ஞானத்ருஷ்டியாலே கண்டு தழுவுவனே கண்டு அநுபவிப் பன். மறந்து பிழைக்க முடியாதபடி எனக்கு தக்க ஒருஞானம் வேணுமா? என்கிறார்.

தழுவி நின்ற காதல் தன்னால் -11

நான் விடுகிறேன் என்றாலும் என்னைவிடாமல் தழுவிக்கொண்டிருக்கிற ப்ரேமத்தால், தாமரைக் கண்ணன் தன்னை-தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனை செந்தாமரைக் கண்ணெடு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னிநான் தன்னை என்கிற கண்களால் என்னை ஆட்கொண்டவனை, குழுவாட தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன், நெருங்கின மாடங்கனையுடைய அழகான திருநகரியுடைய சடகோபன் வழுவினாத ஒண் தமிழ்கள் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும், மாறனுடைய சொல்லான பகவத்குணங்களில் ஒன்று குறைவில்லாத ஆயிரத்துள் இப்பத்துபாட்டும் தழுவப்பாடி ஆடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே. இதில் ஆழ்வாருக்குள்ள பாவத்தோடே பக்தி பரவசராய்ப்பாடி ஆடவல்லார் “வைகுந்தமேறுவரே” சீர்வைகுண்டம் ஏறுவர்கள். ஆசைப்பட்டிக் கூப்பிடும் படியான ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நித்யாநுபவம் பண்ணும் தேசத்திற்குச் செல்வர்கள்.

இத்திருவாய் மொழியில் ஸர்வேச்வரன் பிரகாசிக்கிற பலகல்யாண குணங்கனையுடையவன் என்று அருளிச் செய்தார்.

- 1 ஆபத்தபந்து
- 2 எல்லையில்லாத மஹானந்தத்தைக் கொடுப்பவன்
- 3 உலகளந்தவன்
- 4 வானவர்களுக்குக் காணமுடியாதவன்
- 5 நிருபாதிக பிதாவாயிருப்பவன்
- 6 ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன்
- 7 பூர்ண ஞானமூர்த்தி
- 8 துழாய் மாலையைத்தரித்தவன்
- 9 சக்ரத்தண்ணல்-சக்ரநாதன்
- 10 வேத ப்ரதிபாக்யன்

ஆக 10 குணங்கள் சொல்லப்பட்டன.

நம்மாழ்வார், தன்னை, சீலமில்லாதவன், மாம்ஸ சக்ஷஸ்ஸு, எல்லையில்லாத பாபம் செய்தவன், வெட்கமில்லாதவன். சாபல்யமுள்ள வன் ஞான சூன்யன், நேரில் காண ஆசையினால் செய்தது போதாது என்று நினைப்பவன் எல்லாவடிமைகளையும் செய்ய விரும்புமவன் கர்ம ஞான பக்தி இல்லாதவன். மறந்து பிழைக்கவும் முடியாதபடி ஞானக்கண் உண்டானவன், என்று தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டு மிகவும் வருத்த மடைந்து அவனைக்காண ஆசைப்பட்டார்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் ஏழாம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

4-ஆம் பத்து — எட்டாம் திருவாய்மொழி

ஏறாருமிறையோனுந் திசைமுகனுந் திருமகளும்
கூறாருந் தனியுடம்பன் குலங்குலமா யசுரர்களை
நீரூகும் படியாக நிருமித்துப் படைதொட்ட
மாறாள் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே.

(1)

ஆழ்வார் இப்படிச் கூப்பிட்டும் ஸர்வேச்வரன் முகம் காட்டாதிருந்தது நம்மிடத்தில் உபேக்ஷயாலே என்று நினைத்து. ஸ்வாமியுமாய் ஸுசீலனுமாய், சத்ருநிரஸந் க்ஷமனுமாயிருக்கிறவன் இது வேண்டாம் என்றிருந்தானாகில் எனக்குத்தான் இது எதற்காக என்று பார்த்து அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என்னுடைமையும் எனக்கு வேண்டா என்று ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவஸ்துக்களிலும் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். “கோவைவாயாள்” என்கிற பதிகத்தின்படி விரும்பினவன் உபேக்ஷித்தால் என்னாலும் என் வஸ்துக்களாலும் எனக்குத்தான் என்ன பிரயோஜனம், ஆத்மாவையும் மற்றவஸ்துக்களையும் அவன் விரும்பினால் அவ்வழியாலே நாம் விரும்பலாம். அவன் இவ்வாழ்வாருடையவைகளில் வ்யக்தி தோறும் விரும்பினபடியால், இப்போது அவன் உபேக்ஷிக்கவே ஒவ்வொன்றும் வேண்டாவென்று தனித்தனியே சொல்லுகிறார் “நஹி மே ஜீவிதே நார்த்தோ நைவார்த்தை: ந ச பூஷணை: வஸந்த்யா ராஷஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்” என்று பிராட்டி பிராணன் முதலியவைகளால் கார்யமில்லை என்று சொன்னான். ஏனெனில், இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள் நடுவே. பிரிகிறது பெருமானே. இவற்றால் என்னப் பிரயோஜனம் என்கிறான் ஆளவந்தார் “ந தேஹம் ந ப்ராணாந், ந ச ஸுகம் அசேஷாபிலஷிதம்” என்கிற சுலோகத்தில் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டியருளினார். ஏறாருமிறையோனும், மிகவும் குணவானாய் சத்ருக்களை ஸம்ஹாரம்பண்ணுமவனுமான பெருமான் விரும்பாத எனது ச்லாக்யமான நிறத்தால் எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிறார். ஏறாருமே வேதாத்மாவான பெரிய திருவடிக்கு எதிராக வ்ருஷபத்தை வாஹனமாகக் கொண்டவன் இறையோன் உபயவிபூதிநாதன் ஈச்வரன் என்று சொன்னால் தானும் மஹாவ்ருக்ஷம் போலே ஈச்வரன் என்கிறான். அந்த ருத்ரனும், திசைமுகனும், அவனுக்கும் ஜனகனாய் நாலுவேதங்களையும் உச்சரிப்பதற்கு நாலு முகத்தையுடையவனான பிரமனும், ஸ்வதந்த்ரபுத்தி பண்ணுவாரும் ஈச்வரோஹம் என்றிருப்பாரும் அணைகிற உடம்பை அடியேன் என்றும் பரதந்திரன் என்பவர்களும் இழக்கும்படி ஆயிற்றே.

“திருமகளும்” அநந்யா என்கிற பெரிய பிராட்டியாரும் கூறும் திருவுடம்பன் கூறாக பிரித்துக் கொண்டு ஆளும் சிவன் வலது பார்ச்சுவத்தையும், பிரமன், நாபியையும் திருமகள் திருமார்பையும் தங்களுக்கு வாஸஸ்தானமாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஆளும் திருவுடம்பன். தபஸா தோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்சவே தக்ஷிணே சம்போ: நிவாஸ: பரிகல்பித: தனி உடம்பன். திவ்யாத்மஸ்வ ரூபத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் உடம்பு. இவ்வுடம்பு ஒரு நியதி இல்லாமல் எல்லார்க்கும் அணையும்படி இருக்கிறது. இப்படி சீலவானாயிருக்க நான் மட்டும் இழப்பதே குலம் குலமா அசுரர்களை-கூட்டம் கூட்டமாக வருகிற அஸுரர்களை. நீறு ஆகும்படியாக-சாம்பலாய்ப் போம்படியாக நிருமித்து ஸங்கல்பித்து. படை தொட்ட ஆயுதத்தைத்தொட்ட மாறான். பிரதிபக்ஷத்தை உடையவன்.

நிருமித்துப் படை தொட்ட “மயைவ ஏதே நிஹதா: பூர்வமேவ” என்று உறவு வேண்டோம் என்று சொன்ன போதே பஸ்மமாய்ப் போம்படி ஸங்கல்பித்து, ஜகத் ஸ்ருஷ்டி என்றால் ஸங்கல்பமே கொண்டு ஸ்ருஷ்டிப்பான். ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச் செய்யுமிடத்தில் ஆயுதம் கொண்டு மேல் விழுமவன். ஸ்ருஷ்டியில் ஸத்யஸங்கல்பன், விரோதிகள் அளவில் அஸத்ய ஸங்கல்பன். சிந்நம்பிந்நம் கரைர்தக்தம் என்னும்படி பண்ணுமவன். யக்ஞ விக்னகரம் ஹந்யாம், பாண்டவாநாம்ச துர்ஹ்ருதம் என்றபடி தன்னை எதிர்த்தவரையும் உயிர் நிலையிலே நலிந்தாரையும் நலியுமவன். “கவராத” அவன் வந்து அணையாத “மணிமாமை குறைவிலமே” நல்ல நிறத்தால் ஒரு அபேகை யுடையோமல்லோம். நிறத்திலே அவன் ஆதரித்தால் அன்றோ இத்தால் நமக்குக் கார்யமுள்ளது. இல்லாவிடில் நிறக்கேடாமித்தனை வால்மீகி பகவான் ‘குணவாந் கச்ச வீர்யவான்’ சீலகுணத்திலும் வீர்யத்திலும் சேர்ந்து அபேகையைக் காண்பித்தாப்போல் இப்பாசுரத்தில் இரண்டையும் சேர்த்து அநுபவித்தது நோக்கத் தக்கது.

மணிமாமை குறைவில்லா மலர்மாதர் -2

மணிமாமை குறைவிலமே என்று சொல்ல வேண்டாதவள். சிலாக் யமான காந்திக்கு ஒருகாலும் குறைவில்லாதவள். ‘மலர் மாதர்’ உறைமார்பன். நிறத்தைத் தவிர பிரியத்தகாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். பரிமளமே வடிவு கொண்டாப் போலிருக்கிற பெரிய பிராட்டியார். ஒரு தமிழன் அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதரடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம் என்றான். அனிச்சம் ஒரு புஷ்பம் அதைக் கண்ணால் பார்த்தாலே வாடி விடும். அப்பூவும் ஹம்ஸபக்ஷியின் சிறரும் ஸ்திரீகள் அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம் என்றான். அதுபோல் ஸுகுமாரையான பிராட்டி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மார்பை யுடையவன். அணிமானத் தடவரைத் தோள். ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள், அழகிய மலைபோல் பெருத்ததோள். ஆய

தாச்சுஸ்ருத்தாச்சு என்கிறபடி அளவுடையதாய் சுற்றுடையதாய் ஒரு வரால் சலிப்பிக்க முடியாத தோள். அழகு பெருகிய தோள் என்று சொல்லும்படியான தோளையுடையவன். “அடலாழி தடக்கையன். அவளுடையவும் அவனுடையவுமேசேர்த்திக்கும் தோள் அழகுக்கும் கல் மதிளிட்டாப் போல் ரக்ஷகமான திருவாழி. விரோதிகளையும் அடக்கும் மிடுக்கையுடைய அத்திருவாழியைக் கையிலேந்தினவன். பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட கைங்கர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி எனும்படி அடியேனை அடிமை கொண்டவனான “மணிமாயன்” நீலரத்னம் போல் திருமேனியை உடையவன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே அவன் மேல் விழாத நெஞ்சால் எனக்கு என்ன பிரயோஜனம். கோவை வாயாளில் பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே என்று ஆசைப்பட்டவன் உபேக்ஷித்தானாகில் இந்த நெஞ்சால் எனக்குக் கார்யமில்லை. நாயகன் வரவில்லை என்று அவன் முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப் போலே என் நெஞ்சு எனக்கு வேண்டாம் என்கிறார்.

மடநெஞ்சால் குறைவில்லா மகள் - 3

‘மடநெஞ்சால் குறைவில்லா’ மடப்பம்-மார்தவம். மார்தவமுள்ள நெஞ்சினால் நிறைந்தவளான, அதாவது முலையுண்ணும் போது யசோதைப் பிராட்டிக்கு உண்டாகும் பரிவையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு, (அதாவது வடிவை மாற்றிக் கொண்டாப்போல் நெஞ்சில் க்ரௌர்யத்தை மாத்திக் கொண்டாள்) “மகள் தாய் செய்து” தாய்மகள் செய்து தாயாகவும் மநுஷ்யஸ்த்ரீயாகவும் செய்து கொண்டு, “ஒரு பேய்ச்சி” க்ரௌர்யத்தில் தனக்கு நிகரில்லாதவளான பூதனையானவள். “விட நஞ்சு முலைசுவைத்த” அந்தபேய் உயிரை விடும்படி உயர்ந்த விஷம் கலந்த ஸ்தன்யத்தை அமுது செய்த. விடம் நஞ்சம் என்கிற பதம் இரண்டும் ஒரே பொருள் படும் பதங்கள் போட்டிருப்பதால் மிகவும் க்ரூரமான விஷம் என்றபடி. இந்த விஷத்தைப்பார்த்தால் நாட்டிலுள்ள விஷம் அமிர்தம் என்று சொல்லலாம். என்றபடி “மிகுஞானச் சிறு குழவி” மிகுந்த ஞானமுள்ள சிறு குழந்தை சிறுகுழந்தையாயிருக்கச் செய்தேயும், ரஸஞானத்தாலே இது வேற்றுமுலை என்று அறிவுள்ளவன். அவளை ஸம்ஹரித்தது ஈச்வரஞானத்தாலன்று வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே, “பட நாகத்தணைக் கிடத்த” இவளை ஸம்ஹரித்து விட்டு படுக்கையில் சாய்ந்தான் - படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேல் பள்ளி கொண்ட, “பருவரைத் தோள் பரம்புருடன்” பருத்த மலை போன்ற தோள்களையுடையவன் திருவனந்தாழ்வானுடைய ஸ்பர்சத்தாலே தோள்கள் பருத்தன “பரம்புருடன்” தகட்டில் அழுத்திய மாணிக்கம் போல் அனந்தன் மேல் கிடக்கையால் ஸர்வாதிகன் என்று தோன்றுகிறான். “நெடுமாயன் கவராத” அப்படுக்கையை விட்டு மாயையினால் என்னிடத்தில் மோஹம் கொண்டு வந்தான். “கவராத நிறைவினால் குறைவிலமே” அப்படி அளவின்றி ஆதரித்தவன் உபேக்ஷிக்க நான் ஸ்த்ரீத்வத்தை வைத்

துக்கொண்டு இருப்பதோ?. ஸ்த்ரீத்வமாவது தன் உள்ளே இருப்பது பிறர்க்குத் தெரியாத படி இருக்கும் அடக்கம் இந்த அடக்கத்தால் என்ன பிரயோஜம்.

நிறைவினால் குறைவில்லா நெடும்பணை தோள் - 4

பெண்பிறந்தாரைப் பேணும் கிருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள். கிருஷ்ணன் தன்னைப் பெறுகைக்கு எருதுகள் மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களைப்பார்த்து விகாரத்தை அடையாமல் முன்போல வே இருக்கிற ஸ்த்ரீத்வத்தால் குறைவில்லாமலிருக்கிற ஸ்த்ரீஸ்வபாவம் நிறைந்திருக்கிற “நெடும்பணைத்தோள். நீண்ட மூங்கில் போல் பசுமையும் நீண்டும் சுற்றுடைமையும் கொண்டிருக்கிற தோள்களையுடைய, “மடப்பின்னை, மருது ஸ்வபாவையான நப்பின்னையினுடைய “முலையனை வான்” ஸ்தனங்களை அணைந்து கொள்வதற்காக, “பொருவிடை ஏழ் அடர்ந்து உகந்த” பொறையினால் வ்யஸனத்தைந் பொறுத்துக் கொள்ளும் குணத்தால், யுத்தத்திற்கு வருகிற ஏழு ரிஷபங்களையும் நிரஸித்து இனி இவனை நாம் மணந்தோம் என்று உகந்தான். எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெருக்குண்டதை அவளுடைய முலையாலே வந்த விமர்தமாக நினைத்திருந்தான்.

“கறையினார் துவருடுக்கை” இடையர்கள் காட்டில் போனால் முன் கிழியாமைக்கு இடுப்பில் ஒரு தோலை உடுத்துக் கொள்வார்கள். காட்டில் உள்ள பழங்களை அறுத்து இரு கையாலே கரைபட்டுச்சிவந்த நிறமுள்ள தோலை உடுத்திருப்பவனும், “கடையாவின் கழிகோல்கை” கறக்கும் மூங்கில் குழாயையும் வீசு கோலையும் கையிலே உடையவன். காலத்தில் கறக்க வொட்டாத பசுக்களை பாங்கான ஸமயத்தில் கறப்பதற்காக மூங்கில் குழாயையும். முறட்டு மாடுகளை அடக்குவதற்காக ஒருகோலையும் கையில் கொண்டு திரியுமவன். அல்லது கன்றுகள் பசுக்களோடே போனால் ஊட்டா மிலிருப்பதற்கு வாயில் கட்டும் கொறுக்கோல் என்றும் சொல்லவுமாம். “சறையினார் கவராத” சறையை ஒருமணி. அந்தமணியை அரையிலே சேர்த்துக் கட்டி பசுக்கள் மணிசப்தத்தின் வழியே வருவதற்காக முன்னே ஓடுவார்கள். சறையினார் அந்தமணியோடு இருக்கிறவன், அல்லது தாழ்ந்த இடை ஜன்மத்திலே பிறந்தவன், அல்லது உடம்பைக் கவனியாமலிருப்பவன். அந்தக்ருஷ்ணன் ஆதரிக்காத “தளிர் நிறத்தால் குறைவிலமே அவன் ஆதரியாத தளிர் நிறத்தால் என்னப்ரயோஜனமுண்டு. முதல் பாட்டில் மணிமாமை-என்றது. அழகிய நிறம் இங்கே தளிர் நிறம் என்பது ஸ்நிக்தமான நிறம் அல்லது ப்ரபை ஒளி என்பது. “தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந் நம் வராஜிநதரம் சுசிம் குரங்கச்ருங்கபாணிம் ச பச்யந்தீத்வாம் பஜாம் யஹம் என்று ஸீதாபிராட்டி யக்ருத்தில் தீக்ஷிதமான திருமேனியை ஆசைப்பட்டாப்போல் இவள் கண்ணன் மாடு மேய்க்கும் வேஷத்தை விரும்புகிறாள்.

தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லா தனிச்சிறையில் - 5

தசரத குமாரன் விரும்பாத அறிவினாள் என்ன பிரயோஜனமுண்டு என்கிறார். பூர்ணசந்த்ராநநாம் ஸுப்ரம் சாருவ்ருத்த பயோதராம் குர்வந்தீம் ப்ரபயா தேவீம் ஸர்வாவிதிமிரா திச: என்கிறபடி பத்துதிக்குகளி லிருக்கும் இருட்டைப் போக்கும் ஒளியையுடைய நிறத்தால் பூர்ணையான வள். தனிச்சிறையில் வினப்புற்ற ஒளியையும் ஒளியையுடையவனையும் பிரித்தாப்போல் பெகுமானைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகளுடைய நடுவாகிற சிறை யிலிருந்தபடி. க்ருசாம் அநசனேனச என்று சிறிய திருவடியால் பெருமா னுக்குச் சொல்லப்பட்டவள். கிளிமொழியாள் காரணமாக மதுர மதுரா லாபா என்கிறபடி கிளிபோல் பேசும் ஸ்வபாவமுள்ள ஸீதாப்பிராட்டி நிமித் தமாக” கிளர் அரக்கன் நகர் எரித்த” ராவணனுடைய நகரத்தை எரித் தவன் கனி மலர் துழாய் அலங்கல் கமழ் முடியன். தேனையுடைய மலர்ந் துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே வாஸிக்கிற திருமுடியை உடையவன். அவ்வீச்வரன் இதரஸஜாதீயனாய் அவதரித்தால் திருத்துழாயும் அங்குத் தைக்கு அநுருபமான புஷ்பங்களாக வரக்கடவது. ஆகவே இராமன் பட் டாபிஷேகத்தில் எந்த மாலையை சூட்டிக்கொண்டாலும் இவர் திருத் துழாய் என்றே சொல்லுவர். கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான் “கடல் சூழ்ந்த பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளிடத்தில் அதிக கருணையுள்ளவன் “கவ ராத அறிவினாள் குறைவிலமே” இப்படி கருணைமிக்கான் கவராத அறிவினாள் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு.

அறிவினாள் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவர் -6

“அறிவினாள் குறைவில்லா” பகவானைப் பற்றிய ஞானத்தால் குறை பட்டிராதவனான. சப்தாதி விஷயங்களில் ஈடுபட்டிருப்பதால் தத்துவ ஞானத்தில் அபேகைக் கூட இல்லாமல் தங்கள் ஞானத்தால் நிறைந் தவர்களாக நினைத்திருக்கிற “அகல் ஞாலத்தவர் அறிய” விசாலமான பூமியிலுள்ளார்கள் அறியும் படி கல்லிலே துளையுண்டாக்கினால் போலே ஸம்ஸாரிகள் அறியும்படி. “நெறி எல்லாம் எடுத்துரைத்த” உபாயங்கள் எல்லாவற்றையும் விசதமாக அருளிச் செய்த, கர்மயோகம். ஞானயோகம் பக்தியோகம் இவைகளுக்கு உபயோகப்படுமவைகளான அவதாரரஹஸ்யம், புருஷோத்தம வித்யை முதலியவைகளையும் ஸர்வபலஸாதனமான ப்ர பத்தியையும் அருளிச் செய்த, “நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி” பூர்ண மான ஞானத்தை யுடைய அத்வீதீயமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வன். வேதாந்தத்தை விசதமாக உபதேசித்தான். எல்லோருடைய ஞானத்துக்கும் காரணமான ஞானபூர்த்தியை யுடையவன். குறிய மாணுருவாகி வாமனப்ரஹ்மசாரியாகி வளர்ந்த திருமேனியைக் காட்டிலும் வாமநவேஷமே ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது. “கொடும் கோளால்” க்ருரமான ப்ரதிக்ரஹத்தாலே சிற்றடியைக் காட்டி யாசித்து

பேரடியாலே அளந்து கொண்டு இப்படி க்ருரமாக வஞ்சித்த ப்ரதிக்ரஹத் தாலே, “நிலம் கொண்ட” பூமியைத் தன்னதாக்கிக்கொண்ட. “கிறியம் மான்” உபாயம் அறிந்தவனானஸ்வாமி, அவ்வந்தரும் வழியைத் தெரிந்து கொண்டு வாங்கின உபாயம் “கவராத கிளர் ஒளியால் குறைவிலமே” அவன் உபேக்ஷிக்கிற இந்த லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு. கிளர் ஒளிமிக்க ஒளி.

கிளரொளியால் குறைவில்லா -7

தமப்பன் எதிரியாக பாலனான பிரஹ்மலாதனுக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவாத போனால் என் ஆபரணங்களால் எனக்கு என்ன கார்யம் உண்டு என்கிறார். கிளரொளியால் குறைவில்லா “பெருகுகிற ஒளியால் நிறைந்த ஜ்வலந்தம்” என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறாள். “அரியரு வாய்” நரஸிஹ்மமூர்த்தியாய் “கிளர்ந்து எழுந்து” சீறிக்கொண்டு தோன்றி கிளரொளி இரணியன்” மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைய இரணியன். நரஸிம் ஹமும் பின்வாங்கும்படியான கிளர்த்தி. “அகல்மார்வம் கிழித்து உகந்த” தேவர்களுடைய வரத்தினால் வளர்ந்து நரஸிம்மத்தின் நகங்களுக்கு இரை போடும்படி அகலமாயிருந்த மார்வைக் கிழித்து சிறுவனுக்கு விரோதி கழிந் தது என்று ஸந்தோஷப்பட்டு, “வளரொளிய கனல் ஆழி வலம் புரியன்” கிளர்கிற அக்னி போலே இருக்கிற திவ்யாயுதங்களை உடையவன் அவன் பெருமானுடைய நகங்களுக்கு இறையான படியால் திவ்யாயுதங்களுக்கு அவகாசமில்லை. அத்தால் வந்த கிளர்த்தி. “மணி நீல வளர் ஒளியான்” நீலமணிபோல் வளர்கிற ஒளியை உடையவன். வெளுத்த திருநிறமாயிருக்க நீலமாகச் சொன்னது விரோதி போனபின்பு பிறந்த குளிர்த்தி யால் சொன்னபடி கோபம் எல்லாம் தெளிந்து சீதளமான நிரவதிக தஜஸ்ஸை உடையவன், ‘கவராத’ வரிவளையால் குறைவிலமே? அவன் மேல்விழுந்து விரும்பி வாங்கி இட்டுக்கொள்ளாத இவ்வளையால் எனக்கு என்ன பிரயோஜனம் உண்டு என்கிறாள்.

வரிவளையால் குறைவில்லா -8

அடங்காரை-அடங்காதவர்களான துர்யோதனன் முதலானவர்களை, உத்ததர்களான ‘எரி அழலம் புக’ எரிகிற பயாக்நி ப்ரவேசிக்கும்படி, குறை வில்லா-குறையில்லாத எல்லா சப்தத்திலும்மிகப்பெரிதான பெருமுழக்கால் மஹா கோஷத்தையுடைய வரிவளையால், வரிகளோடு கூடின சங்கத்தாலே ஊதி (சங்கம் வாய்வைத்து ஊதி. பாஞ்சஜன்யத்வநி ப்ரதிகூலர் நசிக்கும் படியாயும், அநுகூலர் வாழும் படியாயுமிருக்கும். “தேவாநாம் வவ்ருதே தேஜ: ப்ரஸாதச் சைவ யோகி நாம். ஸகோஷோ தார்த்த ராஷ்ட்ராணாம் ‘ஹ்ருதயாநி வ்தாரயத்’ என்பது காண்க. இருநிலம் முந்துயர் தவிர்த்த’ விசாலமான பூமிக்கு உண்டான துக்கத்தைப் போக்கினவன். தெரிவரிய

சிவன் பிரமன் அமரர்கோன் பணிந்தேத்தும். ஈச்வரனோ என்று ஸம்சயப் படும்படியான சிவன் பிரமன் இந்திரன் என்கிறவர்கள் பாரத யுத்தத்தில் வீரச்ரீயைக் கண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்தரம் பண்ணும் விரி புகழான் விஸ்தாரமான கீர்த்தியையுடையவன். 'கவராத மேகலையால் குறை விலமே' ஆதரிக்காத மேகலையால் (ஒட்டியாணத்தால்) ரசநாதா மத்தால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு என்கிறார்.

மேகலையால் குறைவில்லா மெலிவுற்ற -9

மேகலையால் குறைவில்லா, காஞ்சிகுணத்தால் (ஒட்டியாணம்) பூர்ணையான மிகுந்த அழகுள்ளவளான அல்லது உடையழகியதாயிருக்கை. கூறையுடை அழகியதாய் இருக்கும் போலேகாண் என்னுமாம் வங்கிபுரத்து நம்பி. மெலிவுள்ள - ம்ருது ஸ்வபாவையான பிரிந்து தனியிருக்கப் பொறுதவள் 'அகல் அல்குல்' அகன்ற நிதம்ப ப்ரதேசத்தையுடையவள் 'போகமகள்' போகத்திற்குத் தகுந்தவளானபெண். ஆத்ம குணத்தாலும் ரூப குணத்தாலும், பருவத்தாலும், அலங்காரத்தாலும் குறைவில்லாதவள் உடை. 'புகழ்தந்தை' உடையினுடைய பிதா என்கிற வார்த்தை பெற்றவன். செளர்யம் முதலிய குணங்களால் புகழ்படைத்தவன் என்னுமாம் 'விறல் வாணன். மிடுக்கையுடைய வாணன்' ஒரு தேவதாஸந்நிதியிலே ஸத்வம்தலை யெடுக்கவேண்டும் படி இருக்கவேண்டும். அப்படிக்கின்றியுத்த கண்டுதி வந்து (யுத்தம் பண்ணவேணும் என்று அரிப்பு) எனக்கு எதிரி ஒருவனைக் காட்டவேணும் என்று வேண்டிக் கொள்ளும்படியான பலத்தையுடையவர். 'புயம் துணிந்து' தலையறுக்கும்படி குற்றமிருந்தும் உடை பித்ரு ஹீனையாகக் கூடாதென்று தோள்களைத் துணித்துவிட்டான். 'நாகமிசைத் துயில்வான் போல் உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகனைவான்' பூபாரமான விரோதிகள் போனபின்பு, திருவனந்தாழ்வான் மேல் படுத்துறங்குவான் போல் ஸமஸ்தலோகங்கள் நம்முடன் சேர்ந்து தலைக் கட்ட உபாயம் என்ன வென்று யோகநிதரைபண்ணுகிறவன் 'கவராத உடம்பினால் குறைவிலமே' அவன் ஆதரியாத உடம்பினால் என்னபயன்? ஸர்வரையும் ஆதரிக்கிறவன் என்னை ஆதரிக்காவிடில் என் உடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ? அவன் பக்தாநாம் என்றிருக்குமாப்போலே இவளும் அவனது என்று இருக்கிறாள்.

உடம்பினால் குறைவில்லாவுயிர் பிரிந்த -10

முதல் பாட்டில் ஸௌசீல்யகுணத்தையும் விரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லி அவன் விரும்பாத ஆத்மவஸ்துவும் வேண்டாம் என்கிறார். உபக்ரமத்தோடுசேர்த்து உபஸம்ஹாரம்பண்ணுகிறார். "உடம்பினால் குறைவில்லா அசுரர்" ஆத்மவஸ்து குறைய உடம்பைக் குறைவில்லாமல் போஷிக்கிறவர்கள். உடம்பிலே அஹம்புத்தியைப் பண்ணி உடம்புக்கே நன்மை தேடுகிறவர்

கள். அந்த அசுரர்களுடைய கூட்டத்தை, “உயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தன போல்” பிராணவியோகம் வந்து மலைத்துண்டுகள் கிடந்தன போல்” மலைகள் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டு பிராணங்கள் போய் கிடந்தாப்போல் பலதுனியா-பல துண்டங்களாக, துனித்து-வெட்டி “உகந்த” ஆச்ரிதவிரோதி நாசத்தால் ஸந்தோஷித்த, “தடம் புனல் சடைமுடிய” விஸ்தாரமான ஜலத்தையுடைய கங்காநதியால் அலங்க்ருதமான ஜடையை சிரஸ்ஸிலே உடையருத்ரன் “தனி ஒரு கூறு அமர்ந்து உறையும் தானே, தனக்கு வைத்த பாகத்தில் நிரந்தரவாஸம் பண்ணும் “உடம்புடையான்” பிராட்டி திருமார்பிலிருக்குமாப் போல் துர்மானிக்கும் அணையலாம் படி உடம்பு கொடுத்திருக்குமவன் இப்படி பொதுவான உடம்போடே என்னை அணைப்பதற்கு அவன் மேல் விழாத பின்பு என்னால் என்ன காரியமுண்டு. முன்பு ஆத்மீயங்களெல்லாம் வேண்டாம் என்றார் இப்போது அதுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமான ஆத்மாவும் வேண்டாம் என்கிறார்

உயிரினால் குறைவில்லா உலகேழ் -11

எண்ணற்ற ஆத்மாக்களால் பூர்ணமான ஸர்வலோகங்களையும் தன் ஸங்கல்பத்தாலே நிர்வஹித்து, “தயிர் வெண்ணையுண்டானே ஆச்ரிதர் உகந்த திரவ்யமே தாரகமென்று தயிர்வெண்ணையுண்டானே. தடங்குருகூர் சடகோபன். ஆத்ம ஆத்மீயங்கள் வேண்டாவென்கிற ஆழ்வார் படியைக் காண வந்த ச்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் இடம்போரும்படி விசாலமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான சடகோபன். இவர் அருளிச்செய்த செயிர் இல் சொல் இசைமாலே ஆயிரத்துள் இப்பத்தால் குற்றமில்லாத கானத்துடன் கூடின ஆயிரத்தில் இப்பத்தால் “வயிரம் சேர் பிறப்பு அறுத்து அநாதியாக வந்து வயிரம் பாய்ந்த ஸம்ஸாரத்தைச்சேதித்து “வைகுந்தம் நண்ணுவரே” வைகுந்தம் சேருவர். இப்பத்தை அத்யயனம் பண்ணினவர்கள் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களிலும் 2 மனஸ்ஸு முதலான இந்திரியங்களிலும், 3 ஸ்தீத்ரீவத்திலும்(அடக்கத்திலும்)4 தேஹ காந்தியிலும் 5 நல்ல ஞானத்திலும் 6 ஸமுதாய சோபையிலும்7 வரிவளைகளிலும் 8 ஒட்டியாணத்திலும் 9 சரீரத்திலும்10 ஆத்மஸ்வரூபத்திலும், பிரம்மருத்ரர்களுக்கும் தன் திருமேனியில்இடம் கொடுக்கும்குணவானான எம்பெருமான் விரும்புராகில் பகவத் பக்தர்களால் இவ்வளவும த்யாஜ்யங்கள் என்று இந்த 8ஆம் திருவாய் மொழியில் அருளிச் செய்தார்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்

திருவேங்டமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய

பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் எட்டாம்.

திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

4-ஆம் பத்து -- ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க
எண்ணுராத் துயர் வினைக்கு மிவை யென்ன வுலகியற்கை
கண்ணுளா கடல் கடைந்தாயுன கழற்கே வரும் பரிசு
தண்ணுவாதடியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாறே. (1)

இப்படி பரமபுருஷனுடைய பிரிவினாலுண்டான சோகாக்நியாலே
பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். மேலும் தாம் இப்பூமியில் இருப்பது அவைஷ்ண
வர்கள் நடுவேயாயிருந்தது. அவர்கள் பகவானுடன் சேர்ந்திருந்தால்
ஆனந்தம். அவனோடு சேர்த்தியில்லாவிடில் துக்கம் என்பது தெரியாதவர்
களாயிருந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஈசுவரனான
வனுக்குக் கைங்கயம் செய்வதுதான் மேலான புருஷார்த்தம் என்பதையும்
அறியாதவர்களாயிருந்தார்கள். அதற்கு மேலே பகவானைத்தவிர சப்தாதி
விஷயங்கள் கிட்டினால் ஸந்தோஷம் இல்லாவிடில் துக்கம் என்றும் இருந்
தார்கள். இவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலே மேலும் துக்கப்பட்ட ஆழ்
வார் இந்த அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தைக்காட்டிலும் நாம் இறப்பதே
நன்று “வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி: ந செளரி
சிந்தா விமுக ஜனஸம் வாஸவைசஸம்” என்கிற கணக்கிலே என்னை
முடித்தருளவேணும் என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

கீழ்த்திருவாய் மொழியில் அவன் ஆசைப்படாத ஆத்மா ஆத்மீயங்க
ளால் ஒரு கார்யமில்லை. இவை நசிக்கட்டும் என்று மனோரதித்தார் ஆனால்
அதுவும் தான் நினைத்தபடி முடிந்ததில்லை. புருஷார்த்தத்தை அடை
வதற்கு அவன் வேண்டுமாப்போலே முடிகைக்கும் அவன் கைபார்த்திருக்க
வேண்டும். வ்யஸநம் அதிகமாயிற்று. தனக்குப் போன்ற ஸமதுக்கமுள்ளவர்
களோடு கூடக்கூப்பிட்டுத் தரிக்கலாம் என்று பார்த்தார். தேடினார்: எல்
லாரும் சப்தாதிவிஷயங்களிலீடுபட்டு அந்த சப்தாதி விஷயங்கள் கிடைத்
தால் ஸந்தோஷமும் கிடைக்காவிடில் துக்கிகளாகவும் இருந்தார்கள். ஆழ்
வார் அவர்களின் துக்கத்தைப் பார்த்தவுடன் தன் துக்கத்தை மறந்தார்
உடனேபகவானை நோக்கி நீ எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்க இவர்கள் க்லேசப்
படுவது எதற்கு? ஆகவே நீ இவர்களை துக்கப்படாதவர்களாகப் பண்ண
வேணும், அல்லது இவர்களைப் பார்த்து பொறுக்க முடியாத என்னை இறக்
கும்படி செய்ய வேணும் என்ன, அம்பெருமானும் அவர்கள் துக்கத்தைப்
பார்த்து உம்மைப் போல் நானும் வருந்துகிறேன். அவர்கள் இச்சைப்பட்டுக்

கேட்டால் தானே கொடுக்கலாம். புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுத்தால் தான் புருஷார்த்தமாகும் என்ன. ஆகில் இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலேசேர்த்துக் கொள்ள வேணும் என்ன, இவருக்கு ஸம்ஸார அநுஸந்தானத்தால் வந்த துக்கமெல்லாம் தீரும்படி பரமபதத்தில் நித்ய ஸூரிகளோடு பிரார்த்தியும் தானுமாய் இருக்கிற இருப்பைக் காட்ட அது கண்டு க்ருதார்த்தராகிரார்.

ப்ரியம் ஜநம் அபச்யந்தீம் பச்யந்தீ ராக்ஷஸீகணம் ஸ்கவணேந ம்ருகீம் ஹீநாம் ச்வகணாபிவ்ருதாமிவ என்கிறபடி உன்னையொழிய வேறு விஷயங்களை அநுபவிக்கிற ஜகத்திலே இருக்கிற இருப்பு உன்னைப் பிரிந்த துக்கத்தைக் காட்டிலும் பொறுக்க முடியாமலிருக்கிறது. இவர்கள் நடுவில் இராமல் என்னை மரணமடையும்படி செய்ய வேணும் என்கிறார் என்றும் அவதாரிகை சொல்லுவார்கள்.

ஸம்ஸாரிகள் படும் துக்கம் பொறுக்கமுடியவில்லை. ஆகையால் இவர்கள் நடுவில் இராமல் என்னை முடிக்க வேணும் என்கிறார். நண்ணுதார் முறுவ லிப்ப” ஒருவனுக்கு ஒரு அநர்த்தம் வந்தால் அவனுடைய சத்ருக்கள் ஸந்தோஷப்பட்டுச் சிரிப்பார்கள். “நல் உற்றார் கரைந்து ஏங்க” ஸ்நேஹ முள்ள பந்துக்கள் மிகவும் க்லேசப்பட்டு ஏங்கிப் போகிறார்கள். சத்ருக்கள் சிரிப்பதும் ஸ்நேஹிதர்கள் ஏங்குவதும் இரண்டும் இவர்க்கு அஸஹ்யமா யிருக்கிறது. இவர்க்கு பகவான் கிடைத்தால் ஸுகம். இல்லாவிடில் துக் கம் என்பது ஸ்வபாவம். இவர்க்கு மித்ரா அமித்ரர் என்கிற கதை கிடை யாது. பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேன் “என்று பகவத்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரீதி. எண்ணு தமாநிடத்தை எண்ணுதபோதெல் லாம் இனியவாறே” அவன் ஸம்பந்தமில்லாவிடில் அநாதரம். “என் ஆராத்நயர் விளைக்கும்” கணக்கில்லாத துக்கங்களைக் கொடுக்கும் “இவை என்ன உலகியற்கை “இது என்ன உலகின் ஸ்வபாவம்” இது இவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்கும் பொருத்தமில்லாதது. உன் ரக்ஷணத்துக்கும் பொருத்த மில்லாதது. அவர் அவர்கள் தாங்கள் செய்த கர்மத்தால் படுகிறார்கள் நான் என்ன செய்வது? என்றால் “கண்ணாளா” கருணை நிறைந்த சீதள மான கண்களை உடையவனே” அவரவர்கள் கர்மத்தை அநுபவிக்கவேண் டுமாகில் உன்னுடைய க்ருபைக்கு விஷயம் ஏது. கண்ணுடையவன் நீர்மையுடையவன். எல்லாம் கர்மத்தால் நடக்கிறது என்றால் இது தன்னரசு நாடோ? கர்மத்தால் அநுபவிக்க வேண்டாதபடி நான் யாருக்கு உதவி செய்திருக்கிறேன் என்று அவன் கேட்க “கடல் கடைந்தாய்” துர்வாஸ ருடைய சாபத்தால் வந்த அநர்த்தத்தை நீ கடல் கடைந்து போக்கவில் லையோ என்கிறார். உடனே பகவான் அவர்கள் என்னை ஆச்ரயித்துக் கேட் டுக் கொண்டார்கள் ஸம்ஸாரிகள் என்னை விரும்பவில்லையே என்னில் “உனகழற்கே வரும் பரிசு” இவர்கள் நடுவே இராதபடி உன் திருவடிகளி யே வரும்படி பண்ணியருள வேண்டும். “தண்ணாவாது” காலதாமதம்

ஆகாது. இப்போதே செய்ய வேணும். “அடியேனை சாமாறே பணி கண்டாய்” அதற்குத் திருவுள்ளமில்லையாகில் சரீரவிச்லேஷத்தைப் பண்ணித்தர வேணும். அடியேன் முடியுமாறு ஸங்கல்பிக்க வேணும் என்கிறார்.

சாமாறும் கெடுமாறும் -2

“எண்ணுராத்துயர்” என்று பொதுவாகச் சொன்னார். அவைகளில் சில வகைகளைச் சொல்லித்துக்கித்து, அவர்கள் துக்கத்தைப் போக்காவிடில் என்னை அழைத்துக் கொள்ளும் என்கிறார். “சாமாறும்” நாம் நீண்ட காலம் ஜீவத்திருப்போம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க நடுவே மரண மடையும்படியையும். இவர்கள் நமக்கு விரோதிகள் இவர்களை அழித்துவிடுகிறேன் என்று மனோரதிக்க தாங்களே மரணமடையும் படியையும், “கெடு மாறும்” கையிலேநாலு காசு (தநம்) அகப்படவே நமக்கு நாம் உள்ள வரையில் ஜீவிக்க ஒரு முறையில்லை. என் ஆயுஸ்ஸுக்கு இந்தப் பணம் போதும் என்று த்ருப்தியுடனிருக்க, ஏதேனு மொருபடியால் அந்த தநத்தை இழந்து கூப்பிடும் படியையும் (தநம் முதலிய ஸொத்துக்களை நாம் பார்த்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே அது பிறரால் அபஹரிக்கப்பட்டு இழந்து கதறுகிறபடியையும்) “தமர் உற்றார் தலைத் தலைப் பெய்து” ஞாதிகளும், ஸம்பந்திகளும் புத்ரமரணம் முதலான சோகங்களாலே ஒரு வருக்கொருவர் மேலே விழுந்து ஏமாறி கிடந்து மோஹித்து தரையிலே விழுந்து ‘அலற்றும் இவையென்ன உலகியற்கை. அழுவதுமாகிற இவைகள் என்ன இந்தலோ கவ்யாபாரங்கள். இவ்வாழ்வாருக்கும் இவையெல்லாம் பகவத்விஷயத்திலிருக்கும். “நின்னலாலிலேன் காண்” பாவியேனைப் பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ” கிறிசெய்து என்னைப் புறத்திட்டு இன்னம் கெடுப் பாயோ? “யஸ்த்வயாஸஹ ஸ:ஸ்வர்க:நிரயோ யஸ் த்வயாவினா” “தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்” சரீரவிச்லேஷத்தை விநாசமென்றும், தந நாசத்தை கேடாகவும், ஸம்பந்திகளையும் ஞாதிகளையும் உடன்கேடாகவும் இவை எங்கே தேடிக் கொண்டார்கள்? உலகியற்கை கிடக்கட்டும். நீர் உம்மை நாம் சிறந்த பக்தராகப் பண்ணினோமே! என்ன, “ஆமாறு ஒன்று அறியேன் நான்” எனக்கும் என்ன ஆமோ தெரியவில்லை. எல்லாரும் சேஷபூதராயிருக்க சரீரஸம் பந்தத்தாலேதான் ஸம்ஸாரிகள் இப்பாடு படுகிறார்கள் அது எனக்கும் இருக்கிறதே. அதனால் என்ன வருமோ தெரியவில்லை. “அர வணையாய்” காப்பாற்றுவதற்காக, திருப்பாற்கடலில் அனந்தன் மேல் பள்ளி கொண்டவனே ‘அம்மானே’ வகுத்தஸ்வாமியே” “கூமாறே விரை கண்டாய்” என்னை அழைத்துக் கொள்வதில் த்வரிக்கவேண்டும் “அடியேனை குறிக்கொண்டே” என்னுடைய ஸ்வபாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நம்மோடு ஸம்பந்தத்தை அறிவித்த பின்பு பிறருடைய அநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டான் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும் -3

ஆபிஜாத்யம் முதலானவை கிடக்க மரணமடைகிறதைப்பார்த்து பொறுக்க முடியவில்லை. 'துக்ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளில் அழைத்துக் கொள்ள வேணும் என்கிறார் "கொண்டாட்டும்" எல்லாராலும் பண்ணப் படுகிற ச்லாகையையும், ஒரு வஸ்து என்று சொல்லமுடியாதபடி இருப்பா நொருவன் கொஞ்சம் பணம் வந்து ஜீவிக்கப் புக்கால் பிள்ளை, முதலியார் என்பார்கள். (இவர் கொண்டாடும் விஷயம் பயிலும் திருவுடையார்) குலம் புனைவும்" செல்வ முண்டாகி ஜீவித்தால் ஒரு வம்ச முண்டாக்கி புகழத் தொடங்குவார்கள். (இவருக்கு வம்சமாவது குலம் தரும் வித்யையில் உண்டாவது) "தமர்" இவனோடு ஸ்பர்சத்தைமறந்திருந்தவர்கள், பணம் உண்டான பின்பு உறவு சொல்லத் தொடங்குவார்கள் "உற்றார்" முன்பு ஸம்பந்தம் பண்ணத் தாம் போராது என்று சொன்னவர்கள் மேல் விழுந்து ஸம்பந்தம் பண்ணத் தேடுவர்கள் "விழுநிதியும்" சீரிய நிதியும் இவை எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான சருகிலை குவிந்தாப் போலிருக்கிற தநம் "வண்டார் பூம் குழலாடும்" பணம் அதிகமாக வந்துவிட்டால் செய்வது தெரியாமல் ஸ்திரீயை ஸம்பாதிப்பன். இவருக்கு போகயோக்கையான ஸ்திரீயும் சேலேய் கண்ணியரும் என்கிற பகவானே. "மனை" இவனை ஏகாந்தமாக அநுபவிப்பதற்காக ஒரு வீட்டை அமைப்பன். "ஒழிய உயிர் மாய்தல் இவை குறியழியாதிருக்க தாம் செத்துக் கிடப்பன் "கண்டு ஆற்றேன் உலகியற்கை" ஸம்ஸாரிகள் பாரிப்பும் இவர்கள் செத்துக் கிடப்பதையும் கண்டு என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

"கடல் வண்ணா" இந்த சிரமத்தைஎல்லாம் தீர்க்கும்படியான கடல் போன்ற உன் திருமேனியைக் காட்டவேண்டும். "அடியேனை"-ஸ்வரூப ஞானம் பிறந்த அடியேனை "பண்டேபோல் கருதாது"-முன்போல் நினைக்க வேண்டாம். முன்பு உன்னை இழந்த துக்கம் இப்போது அவைஷணவ ஸஹவாஸத்தாலே வந்த துக்கம், முன்பு என் இழவு, இப்போது பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத க்லேசம். பல்வி ஒரு இடத்திலிருந்து கொட்டிக் கொண்டே இருக்கு. அதுபோல் இவர் இப்படிச் சொல்வது வழக்கம் என்றிருக்கக் கூடாது "உன் அடிக்கே கூப்பணி கொள்ளே" உன் திருவடிகளில் அழைத்துக் கொண்டு என்னை அடிமை கொள்ளவேண்டும்.

கொள் என்று கிளர்ந்து எழுந்த - 4

ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்படும் ஜனங்களின் நடுவிலிருந்து என்னை அழைத்துக் கொள்ள வேணும் என்கிறார். "கொள் என்று கிளர்ந்து எழுந்த" நாம் கேட்காதிருக்கச் செய்தேயும் என்னைக்கொள் என்று மேல் விழுகிற-மேல் மேல்கிளர்ந்து வருகிற "பெரும் செல்வம்" பெரிய ஐச்வர்யமானது "நெருப்பாக" தனக்கு விநாசஹேது வென்று தெரிந்திருந்தும். தன்னுடைய விநாசத்தாலும் இருந்தநாள் சத்ருக்களாலே பீடைகளை

உண்டாக்குவதாலும் நெருப்புப்போல் ஐச்வர்யம் என்று தெரிந்திருக்க கொள்ளென்று “தமம்மும்” இந்தசெல்வத்தை வாங்கிக்கொள் என்று பிறர் ப்ரேரிக்க அல்லது மனஸ்ஸு ப்ரேரிக்க (தூண்ட) அக்ஞானமாகிற இருள் மறைக்கிற “இவை என்ன” உலகியற்கை

ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே

ஹதே கர்ணே மஹாரதே.

ஆசா பலவதீ ராஜந்

சல்யோ ஜேஷ்யதி பாண்டவாந்.

என்கிறபடி. பிரத்யக்ஷமும்

ப்ரயோஜனப்படாமலிருப்பதே வள்ளலே -மஹோதாரனே! மணிவண்ணா! நீலரத்னம்போன்ற வடிவழகைக் காட்டி எனக்கு ஸம்பத்தில் வெறுப்பை உண்டாக்கினவனே! “வள்ளல் செய்து” என்னிடத்தில் ஒளதார்யத்தைப் பண்ணி “உனது அருளால்” உன்னுடைய க்ருபையால், “உன கழற்கே வரும் பரிசு” உன் திருவடிகளில் நான் வரும்படி “அடியேனே” தாஸனான என்னை “வாங்காயே” இந்த லௌகிகர்களுடைய கூட்டத்தின் நடு விலிருந்து என்னை எடுத்தருள வேணும்.

“வாங்கு நீர் மலருலகில்” உண்டாகிற வஸ்துக்களுக் கெல்லாம் தன்னுடைய காரணத்தில் லயம் ஆகையால்,கார்யமான இந்தப்ரஞ்சத்தை யெல்லாம் தன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ளும் லயிக்கச் செய்யும் ஜலத் திலே உண்டான இந்த உலகத்தில். அல்லது நீராலே சூழப்பட்ட விசால மான இப்பூமியில், “நிற்பனவும் திரிவனவும்” ஸ்தாவரஜங்கமங்களும் அங்கு உயிர்கள் அங்கு அந்தந்த சரீரத்திலிருக்கிற ஆத்மாக்கள், பிறப்பு இறப்பு பிணிமூப்பால்தகர்ப்புண்ணும் “ஜன்மம் மரணம் வியாதி கிழத்த னம்” இவைகளாலே நெருக்கப்படுகிறார்கள் இங்கு இருக்கும் பொழுது “இதன் மேல் வெம் நரகம்” இதுக்குமேல் போனால் கொடிதான நரகம் இங்கிருந்தால் மூலையடியே ஸுகாநுபவம் பண்ணித்திரியலாம். அங்கு போனால் ஒரே துக்கம்தான். இங்கே ஸுகப்ராந்தியாவது உண்டு அங்கு அதுவுமில்லை. இவை என்ன லோகயாத்ரை. ஆங்கு வாங்கு எனேநீ. இந் தக்கஷ்டங்கள் இல்லாத பரமபதத்தில்என்னை அழைத்துக்கொள்ள வேணும் மணிவண்ணா! பார்த்தபோதே இந்த துக்கமெல்லாம் போம்படியான திரு மேனியை உடையவனே! அடியேனே மறுக்கேலே! தாஸனான என்னை இதின் படியைக்காட்டி கலங்கும்படி பண்ணுதொழியவேணும். அஸாதாரணரான பக்தர்களைக் கொண்டு லீலாரஸம் அநுபவிக்கலாமோ?

“மறுக்கி” ஸாது ஜனங்களைக் கலக்கி, பயப்படும்படியான சிலவார்த் தைகளைச் சொல்லி, “வல்வலைப்படுத்தி” கிராமணிகள் திரவ்யம் ஸம் பாதிக்கும்படி. தன்னை ஆச்ரயமாகப் பற்றின ஒருவனைக்குறித்து உன்னைச்சில பழிகளைச் சொல்லி உன்னைக் கொல்ல முயற்சிக்கிறார்கள் என்பர்கள். அவ னும் இவனை ஆப்தனாக நினைத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்றான். உன் ஸொத்துக்களை என்வசமாக்கி நீ ஸுகமாயிரு என்று அவனைக் கலக்கி, வல் லைப்படுத்தி, இவனுடைமையை ஸ்வாதீன மாக்கிக் கொண்டு அவனை

மீளமுடியாதபடி சூழ்ந்து கொள்வான் “குமைந்திட்டு” அவன் பேரில் கடமையையிட்டு அடிப்பது கட்டுவது செய்வன் ‘கொன்று’ மேலும் இவன் ஜீவித்திருந்தானாகில் என்றேனும் ஒருநாள் பிரதிகூலனாய் விடுவான் என்று நினைத்துக் கொல்லவும் செய்வன். கொன்று அறப்பொருளை அறிந்து ஓரார். இப்படிச்செய்து வயிறு வளர்ப்பார்கள். தர்மத்தின் உண்மையை அறிந்து, பரஹிம்ஸையிலிருந்து நீங்கார் பரஹிம்ஸை, செய்வதை விடமாட்டார்கள் அல்லது அதிலேயே ஈடுபட்டிருந்து வேறொன்றை ஆலோசித்துப் பார்க்கமாட்டார்கள். இப்படி ஒரு லோகயாத்ரை இருக்கிறதே, வெறித்துளவ முடியானே வாஸனையுள்ள திருத்துழாயால் அலங்கிருதமான திருமுடியை உடையவனே வினையேனை உனக்கு அடிமை அறக்கொண்டாய். பாபியான என்னை விஷயாந் தரங்களில் போகாத படி உனக்கே அடிமையாக்கிக்கொண்டாய் ‘இனி’ என்னை சேஷமாக்கிக்கொண்ட பின்பு “என் ஆரமுதே” நிரதிசயபோக்யனானவனே- கூயருளாயே! நான் இவர்கள் நடுவே இருந்தால் என்ன பிரயோஜனம் உன் திருவடிகளில் என்னை அழைத்துக் கொள்ளவேணும்.

இவ்வுலகத்து இந்தலோகத்திலே நிற்பனவும் திரிவனவும் ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் நீயே ஆயே நீதானேயாய் இருக்கச் செய்தே இவையெல்லாம் உனக்கு சேஷமாயிருக்கச் செய்தே! அல்லது நீ என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ஆம்படியாய், ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம “மற்றொரு பொருளும் இன்றி நீ நின்றமையால்” வேறு ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு வஸ்து இல்லாதபடி எல்லாம் ப்ரகாரமாய் நீயே ப்ரகாரியாய் நிற்கையாலே, சரீரத்தில் வந்த துக்கங்களை சரீரியானவன் போக்குமாப்போல் எனக்கு வரும் துக்கங்களை நீயே போக்கவேணும், நோயே மூப்பு, பிறப்பு-இறப்பு பிணியே என்றிவை ஒழிய, வியாதி, பிறப்பு மானம் ஆதி (மனோவ்யாதி), இவைகள் போம்படி, அடியேனைக் கூயே கொண்ட என்னை அழைத்துக்கொள். கொடு உலகம் காட்டேலே க்ருரமான லோகத்தைக் காட்டாதே விஷய ப்ரவணமாய் உன்னைச் சிந்தியாத லோகம். த்ருஷ்டிவிஷம்போல் கண்டால் இறப்பேன் என்கிறார்.

காட்டி நீ கரந்து உமிழும் நிலம் நீர் தீவிசம்பு கால் -8

“காட்டி” பூர்வஸ்ருஷ்டகாலத்திலே ப்ரகாசிப்பித்து நாமரூபங்கள் அழிந்து ஸத் அவஸ்தமாயிருந்த ஜகத்தை யதாபூர்வம் அகல்பயத் என்கிறபடி ஸ்ருஷ்டித்து “நீகரந்து” பிரளயகாலத்திலே மறைத்து நீ உமிழும் மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தபோது ஸ்ருஷ்டிக்குமதான நிலம் நீர் தீ விசம்பு கால் ப்ருதிவீ அப்பு தேஜஸ், ஆகாசம், வாயுக்களை ஈட்டி-பஞ்சிகரணத்தாலே திரட்டிக் கோர்த்து வைத்து—அண்டத்துக்கு வெளியே இவைகளை ஆவரணங்களாக வைத்து “நீ அமைத்த இமையோர் வாழ் தனி முட்டை.” இவைகளையே கொண்டு நீ ஸ்ருஷ்டித்த தேவர்களுக்கு வாழ்கிற ஸ்தலமான லோகவிலக்ஷணமான இதுக்கு ஒரு வாசல் இல்லாதபடி அதிஸங்கடமான முட்டைக் கோட்டையினை, அண்டமாகிற கோட்டையை கழித்து என்னை அதிக்ரமித்து வழி தெரியாதிருக்கிற என்னை, உன்

கொழும் சோதி உயரத்து, உன்னுடைய உயர்ந்த தேஜஸ்ஸான மேல் தேசத்திலே சர்வைகுண்டத்திலே, கூட்டரிய திருவடிகள் “ஸ்வயத்தனத்தாலும் கூட துர்லபமான (அடையமுடியாததான) திருவடிகளிலே எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே” எக்காலத்தில் கூட்டிக் கொள்ளப் போகிறாய்? “பூர்ணே சதுர்த சே வர்ஷே” என்று பரதனுக்குச் சொன்னாப்போல் ஒரு அவதி தெரித்திருந்தாலும் தரித்திருக்கலாம்.

கூட்டுதி நின் குரைகழல்கள் -9

இவருடைய ஸம்ஸாரத்தின் அநுஸந்தானத்தால் உண்டான துக்கமெல்லாம் தீரும்படி திருநாட்டிலிருக்கிற இருப்பைக் காட்டக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார். கூட்டுதி நின் குரைகழல்கள். யாராகிலும் ஆகவுமாம் நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளுவாய், “இமையோரும் தொழாவகை செய்து நீ ஆட்டுதி.” தேவர்களாலும் நீ நினையாதாரை உன்னை அநுபவிக்கமுடியாதபடி விஷயங்களைக் காட்டி அலமந்து திரியும்படி பண்ணுவாய். அரவணையாய் அநந்தனை அணையாகக் கொண்டவனே அடியேனும் அது அறிவன் லோகங்களிலும் வேதங்களிலும் ப்ரஸித்தமான இந்த உன் ஸ்வபாவத்தை நான் அறிவேன். எத்தாலே என்ன என் விஷயத்தில் நீ செய்தபடியாலே. “வேட்கையெல்லாம் விடுத்து” உன்னைத்தவிர மற்ற பதார்த்தங்களில் உண்டான ஆசையைப்போக்கி, என்னை—ருசியுடைய என்னை உன்திருவடியே சுமந்து உழல உம்முடைய திருவடிகளை சிரஸாவஹித்துத் திரியும் படியாக, “கூட்டரிய திருவடிகள்” சேருவதற்கு அரிதான (துர்லபங்களான) திருவடிகள் கூட்டினை, திருவடிகளைச் சேரும் படி செய்தாய் அநுபவிப்பித்தாய். நான் கண்டேனே - நான் கேட்டார்வாய் கேட்கை யன்றிக்கே அநுபவிக்கப் பெற்றேன்.

கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு -10

கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னதை விட்டது இது, பற்றினது இது என்று வ்யக்தமாகக் காட்டுகிறார்.

கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு உழலும் ஐங்கருவிகண்ட இன்பம்? கண்ணாலே பார்த்து, காதால் கேட்டு, த்வகிந்திரியத்தால் தொட்டு, நாகையால் மோந்து நாஸிக்கால் உண்டு. இவைளாகிற ஐந்து இந்திரியங்ஸளால் அநுபவிக்கப் பட்ட ஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யமான கர்மாவினால் குறைந்திருப்பதால் உழக்காலே அளக்குமாப் போல் இந்திரியத்வாரா பரவுகிற ஞானத்தால் வந்த இந்தலோக ஸுகம். தெரிவரிய அளவில்லாச்சிறிநின்பம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அறியமுடியாத இந்திரியங்களால் அநுபவிக்கப்படும் ஸுகத்தைக் காட்டிலும் பெரியதும் பகவதநுபவத்தைக் காட்டிலும் சிறிதுமான ஆத்மாநுபவ ஸுகம் இவற்றை ஒழிந்தேன் - விட்

டேன். ஒண் தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக்கண்ட சதிர்
 “பிரிவில்லாமையால் எப்போதும் கழலாமலிருக்கிற விலக்ஷணமான வளை
 களையுடைய பெரிய பிராட்டியாரும் நீயும் நிற்க கண்ட சதிர் கண்டு” உங்
 களிருவருடைய அநுபவமும் நித்யமாய்ச்செல்லும் படி நீ பார்த்து வைத்த
 வாய்ப்பைக்கண்டு. அடைந்தேன் உன் திருவடியே உன் திருவடிகளையும்
 அடையவும் பெற்றேன்.

திருவடியை நாரணனைக் கேசவனை -11

இத் திருவாய் மொழி கற்றார்களை இது தானே அவன் திருவடிகளிலே
 சேர்ப்பிக்கும் என்கிறார். “திருவடியை” ஸர்வஸ்வாமியை, நாரணனை.
 ஸ்வாமியாயிருந்து பிரியநில்லாமல் எல்லாப்பொருள்களிலும் இருப்பவனை
 கேசவனை” சேசிபோன்ற விரோதிகளைப் போக்குபவனை, “பரஞ்சடரை”
 அவதாரத்திலும் பரத்வம் தோன்றும் படியான தேஜஸ்ஸை யுடையவனை
 “திருவடி சேர்வது கருதி” திருவடிகளில் சேரவேண்டும என்று மனோரதித்து
 திருவடிமேல் உரைத்த தமிழ் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் “திருவடி
 மேல் சொல்லப்பட்ட ஆயிரத்துள் இப்பத்துபாட்டும். திருவடியே அடை
 விக்கும் திருவடிகளிலே சேர்ப்பிக்கும் “திருவடி சேர்ந்து ஒன்றுமினே”
 இனைய பெருமானைப் போல் பிரியாதே இருந்து எல்லா வடிமைகளையும்
 செய்யுங்கள், இப்பதிகத்தில் தன் திருவடிகளில் ஆசையுடையவர்களுக்கு
 அவன் போக்யனாயிருக்கிறான் என்கிற குணம் சொல்லப்பட்டது.

1. கருணையால் கடலைக்கடைந்தவன்
2. கடலில் அரவில் சயனித்தவன்
3. கடல் போன்ற நிறத்தனன்
4. தன் திருமேனியையும் கொடுக்கிற உதாரன்.
5. நீலமணி வண்ணன்
6. திருத்துழாயால் போக்யன்
7. ஆத்மத்வேந அநுபவிக்கத்தகுந்தவன்
8. அடையமுடியாத திருவடிகளை உடையவன்
9. ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுப்பதற்கும் விடுவிப்பதற்கும் ஸ்வதந்தரன்
10. தன்னைக்காட்டி இதரவிஷயங்களில் ஆசையை ஒழிப்பவன் ஆகபத்து
 குணங்கள் பேசப்பட்டது.

1. எண்ண முடியாத துக்கங்களாலும்
2. ஸம்பந்திகளுடைய துக்கங்களாலும்

3. தன்னுடைய ஐச்வர்யங்கள் அழிவதாலும்
4. துக்ககரமான போக்யவஸ்துக்களில் ஆசைப்படுவதாலும்
5. நரகாநுபவம் முதலிய க்லேசங்களாலும்
6. தன் வயிறு வளர்ப்பதற்காக பிறரை ஹிம்ஸிப்பதாலும்
7. ஆத்மாவை பிறப்பு இறப்பு பிணி முதலியவைகளில் தள்ளுவதாலும்
8. அண்டமாகிற சிறையில் அடைத்திருப்பதாலும்
9. வணக்கமில்லாமையாலும்
10. அத்யல்பமான சிற்றின்பத்தில் ஆசையினாலும்
மிகவும் க்லேசப்படுகிற லோகத்தைப் பார்த்து துக்கப்பட்டு இந்த
லோகத்தைப் பார்க்க ஸஹிக்காமல் உன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்
கொள்ள வேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

1. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களான தேவர்களுக்கு இஷ்டத்தை நிர்வஹிப்
பதாலும்
2. ஆதிசேஷனில் படுத்திருப்பதாலும்
3. கடல் போன்ற ஸ்வபாவத்தாலும்
4. ஒளதார்யத்தாலும்
5. இந்திரநீலக்கல்போல் காண அழகாயிருப்பதாலும்
6. கிரீடத்தில் துளஸியைச் சாத்திக் கொண்டிருப்பதாலும்
7. நமக்கு ப்ரியமானவைகளைச் செய்வதாலும்
8. பிரம்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்திருப்பதாலும்
9. ஸுலபமாய் அடையப்படுமவன் ஆகையாலும்
10. லக்ஷ்மியோடு கூடி இருப்பதாலும். ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதர்களுக்கு
உத்க்ருஷ்ட புருஷார்த்தமாயிருக்கிறான் என்கிறார்.

இந்தத் திருவாய் மொழிக்கு தாத்பர்யரத்னாவளியில் 3௬லோகங்கள்
ஸாதித்துள்ளார். ச்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஆதலால் மூன்றினு
டைய தாத்பர்யமும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மாஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் ஒன்பதாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

4-ஆம் பத்து -- பத்தாம் திருவாய்மொழி

ஒன்றுந் தேவு முலகு முயிரு மற்றும் யாது மில்லா
அன்று நான் முகன்றன்னோடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்
குன்றம் போன் மணி மாடநீடு திருக்குருகூரதனுள்
நின்றவாதிப்பிரானிற்க மற்றெத்தெய்வ நாடுதிரே. (1)

ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு ஸாரமுமில்லை. ஜீவர்கள் படும்துயரமோ கணக்கில்
லாதது. ஆதலால் எம்பெருமானைக் கொண்டு ஸம்ஸார பந்தத்தைப்
போக்கி எல்லாரையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணும் என்று பார்த்தார். பக
வானைப் பார்த்து நீ இருக்க இஜ்ஜீவ ராசிகள் நோவு படுவது நியாயமோ?
இவர்களை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? என்று கேட்டார் ஆழ்வார். அவ்வீச்
வரனும் நான் என்ன செய்வது நான் நினைத்தபடி செய்
வதற்கு இவைகள் அசேதனங்களல்லவே, சேதந ராகையாலே
அபேகையுண்டாக வேண்டுமே? நான் ப்ரயத்னப்பட்டேன் அவர்
களுக்கு ருசியில்லாமையாலே நானும் கைவிட்டேன் என்றார். உடனே
ஆழ்வார் அப்படியானால் என்னை இவர்கள் நடுவில் நின்றும் அழைத்துக்
கொண்டுபோம் என்றார். உடனே பகவான் உம்மைக் கொண்டு போக
வேண்டிய தேசம் இதுவன்றோ என்று பரமபதத்தில் அநுபவத்தைக் காட்
டினார். அதைப்பார்த்து திருப்தியடைந்தார் ஆழ்வார் கீழ்த்திருவாய்
மொழியில். இத்திருவாய் மொழியில் ஈசுவரனும் திருத்தமுடியாமல் கை
விட்ட ஸம்ஸாரிகளை கிருபையினாலே திருத்த ப்ரயத்னப்பட்டு அவ்வீச்
வரனுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களை உபதேசித்து அவனை ஆச்ரயிங்
கோள் என்கிறார். உலகில் எல்லாரும் ஸுகமாயிருக்க வேணும். துக்கப்
படக்கூடாது என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் நினைக்கிறபடி நடக்
கவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆலோசிக்கவேண்டும். நாம்
செய்த கர்மாக்கள் காரணம் என்று சொல்லலாமோ? என்றால் கர்மாக்கள்
அறிவில்லாதவைகள், அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் தானாக ஒன்றும் செய்ய
முடியாது. உலகில் கத்தி, கோடரி முதலிய வஸ்துக்கள் ஒரு அறிவுள்ள
வனால் எடுக்கப்பட்டுத்தான் கார்யம் செய்கின்றன. ஆகையால் ஒரு அறி
வுள்ளவனால் தான் இப்படி ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிக்க நேரிடுகிறது. கர்
மாக்களின் படி செய்கிறவன் ஒரு சேதனன் வேண்டும். அந்தசேதனன்
பிரமன், சிவன், இந்திரன் முதலிய உயர்ந்த அறிவாளிகளால் நடத்தப்படு
கிறது என்று சொல்லலாம். அப்படிப் பார்த்தால் அவர்களும் ஸருஷ்டிக்
கப்பட்டவர்களே, கர்மாவுக்கும் வச்யரானவர்களே. பரதந்த்ரர்களே. ஸ்வ

தந்திரனான ஒருவன் நிர்வாஹகன் என்று ஒப்புக் கொள்ள வேணும் அவன் யார்? அவன் என்ன குணங்களையுடையவன். அவனுக்கு என்ன டீபர், என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் அவன் கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு அகப்படாதவன் ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறியமுடியாது. ஆகவே அநுமானத்தாலும் அறியமுடியாது. சாஸ்திரமே பிரமாணமாகக் கொண்டு அறியவேண்டும். அதில் ஜைனமதம், புத்த மதம் முதலிய வேத பாஹ்ய மதங்கள் புருஷ புத்தியினால் செய்யப்பட்டன. ஆதலின் ப்ரமாணமாகாது. ஆகவே ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் அநாதியான நித்யமான வேதம் தான் பிரமாணமாகும். அதிலும் பூர்வபாகம் ஸ்வர்கம் முதலிய புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸாதனமான கர்மாக்களைச் சொல்லுகிறபடியால் பகவானே அறிவதற்கு அது உபயோகமுள்ளதாக ஆகமாட்டாது. உத்தரபாகமான வேதாந்தம்தான் ஈச்வரனை அறிவதற்குப் பிரமாணமாகும். அந்த வேதாந்தத்திலும் தத்வங்களைச் சொல்லுகிறதும், உபாஸனங்களைச் சொல்லுகிறதும், ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதுமான வாக்யங்கள் உள்ளன. அதில் தத்துவத்தைச் சொல்லுகிற காரண வாக்யங்களுக்கெல்லாம் அர்த்தம் நிர்ணயிக்குமளவில் ஸ்ரீய: பதியான நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனாக வேணும் இப்படி ஜகத்காரணபூதனாய் ஸர்வஸ்மாத் பரனாய் ஸர்வஜகந் நியந்தாவாய் ஸர்வாத்மாவாய் இருப்பவன் ஸ்ரீய: பதியான நாராயணன் தான் என்று வேதாந்தவாக்யங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, - தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம, காரணம் து த்யேய:”, ஸதேவ ஸௌம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத், ஆத்மாவா இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந:” முதலான வேதவாக்யங்களால் நிர்ணயித்துள்ளார்கள். ஆதலால் ப்ரஹ்ம ரூத்ராதிகளையும் உண்டு பண்ணினவனான நாராயணன்தான் பரதத்வம் என்று பிரதிபாதித்து, அவனும் கிடைக்க அரியன் என்று கைவாங்க முடியாதபடி திருநகரியிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறான். அவனை ஆச்ரயிங்கோள் என்று உபதேசிக்கிறார். ரொம்பவும் சாஸ்திரங்களை வாசித்தவர்களும் தங்களை ஸவரஞ்ஞர்களாக நினைத்திருப்பவர்களும் கூட, சேம்புக்குக் கூராச் சிற்றரிவாள் உண்டோ என்று கண்டதேவதைகளை எல்லாம் ஆச்ரயித்துத் திரிகிறார்கள். எம்பெருமானார் மதத்தில் ஊன்றியிருக்கிற எவ்வளவு அறிவில்லாதவர்கள் கூட தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லாக நினைத்து அவர்கள் இருப்பிடங்களிலும் நெருங்குவதில்லை. இதற்குக்காரணம் இந்த “ஒன்றும் தேவும்” என்கிற திருவாய்மொழிதான்.

“உயர்வற உயர்நலம்” முதல்திருவாய்மொழியிலே நாராயணனுடைய பரத்வத்தை பகவதநுக்ரஹத்தாலே கண்டு அநுபவித்தார். “திண்ணன் வீடு” என்கிற திருவாய்மொழியில் இதிஹாஸ புராணங்களின் படியிலே பரத்வத்தைப் பேசினார். “அணைவதரவணை” என்கிற பதிகத்தில் மோக்ஷப்ரதன் அவன் என்று சொல்லி அத்தால் பரன் என்று அநுபவித்தார். இத்

திருவாய் மொழியில் “சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்கிறபடி சுருதியில் சொல்லுகிற படியிலே பரத்வத்தைத் அநுபவிக்கிறார். “ஒன்றும் தேவு முலகும்” “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்கிற வாக்கியத்தின்படி காரணமான பரதத்வத்தை நினைத்துக்கொண்டு ஸர்வத்தை ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வேச்வரன் திருநகரியிலே ஸுலபனாய் நிற்க வேறு ஒரு தத்வத்தைத் தேடித்திரிகிறீர்களே என்று கேஷபிக்கிறார் (நிந்திக்கிறார்) “ஒன்றும்” தம: ஏகீபவதி” என்று ஸ்வரூபத்தில் லயிக்கும்படியான, “தேவும் உலகும், உயிரும்” பிரம்மாமுதலிய தேவ ஜாதியும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களும், மனுஷ்யாதிகளான ஜீவர்களும், “மற்றும் யாதுமில்லா அன்று” பிரம்மாண்டத்துக்குக் காரணமும் ஆன மஹத் அஹங்காராதிகளும் ஒன்றும் இல்லாத அந்தகாலத்தில், “நான்முகன் தன்னோடு தேவர் உலகோடு உயிர் படைத்தான்,” பிரமன் முதலான தேவர்களோடு தேவர்களையும், உலகங்களையும், மனுஷ்யாதிகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனான ஸர்வேச்வரன். இதை மேல் ஆதிப்பிரான் என்பதோடு சேர்க்கவும், அழிந்தது என்று சொல்லும்போது மஹத் ஆதிகளைச் சொன்னார். ஸ்ருஷ்டியில் பிரமன் முதலாகச் சொன்னார். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் மஹத் அஹங்காரம் முதலியவைகளில் பரதத்வம் என்று நினைப்பாரில்லை. பிரமன் முதலியவர்களிடத்தில் தான் பரத்வத்தை நினைக்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் பரத்வம் இல்லை என்று சொல்லுவதற்காக “நான்முகன் தன்னோடு என்று உபக்ரமித்தார். பதினான்கு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தபிரமன், அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தக்ஷர் முதலான ப்ரஜாபதிகள், அவர்களுக்கு ஸ்தானமான லோகங்கள் அவர்களுக்கு குடிமக்களான மனுஷ்யர்கள் எல்லாரையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் ஆச்ரயிக்க வேணும் என்று ஆசைப்பட்டால் நாம் தூரத்தில் இருக்கக் கூடாது என்று திருநகரியிலே வந்து நின்றான். “குன்றம்போல் மணிமாட நீடு திருக்குருகூர் அதனுள் நின்ற ஆதிப்பிரான்” மலைகளைக் கொண்டு வந்து சேரவைத்தாப்போல் மணிமயமான மானிகைகள் உயர்ந்து நிற்கும் திருக்குருகூரில் தன்னை ஆச்ரயிப்பார்களோ என்கிற ஆசையினால் வந்து நிற்கிற ஆதிப்பிரான் நிற்க, புத்ரன் பராங்முகனாயிருக்க, முகம்பார்க்குமோ என்று பெற்ற தாயார் நசையினால் நிற்குமாப்போல் நிற்க, “மற்றைத்தெய்வம் நாடுதிரே” இவனைத்தவிர மற்ற தெய்வங்களைத் தேடுகிறீர்களே ! நீங்கள் தேடுகிறீர்களே தவிர ஆச்ரயிக்கப் படுபவர்கள் கிடையாது. வகுத்த ஸ்வாமியாய் ஸுலபனாய் ஸுகமாய் ஆராதிக்கப்படுமவனானவனை விட்டு, ப்ராப்தியில்லாதவர்களாயும், துர்லபர்களாயும் ஆரதிக்க முடியாதவர்களாயும் ஆரதித்தாலும் பலம் இல்லாமலிருக்கிறவர்களைத் தேடித்திரிகிறீர்களே இது என்ன அறியாமை என்று கேஷபிக்கிறார். வாஸுதேவன் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே “த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீதிரே கூபம்

கநதி துர்மதி:” தாஹுமுள்ளவன் கங்கை பெருகி ஓடும்போது அதிலே அள்ளிக்குடித்துத் தாஹத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளாமல் அதன் கரையிலே மண்வெட்டிக்கொண்டு கிணறு தோண்டி அதில் நாக்கை நனைக்க இருக்கு மாப்போல், இருக்கிறது உங்கள் நிலை.

நாடி நீர் வணங்கும் தெய்வமும் - 2

நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தெய்வங்களையும் உங்களையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே நமக்கு ப்ராப்யமான திருக்குருகரை ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார். “நாடி நீர்வணங்கும் தெய்வமும்” இயற்கையில் ஒரு உயர்த்தியும் இல்லாதிருக்க நீங்களே சில பிரமாணங்கள்போல் தோன்றுகிற வச நாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் உள்ளே ஒன்றுமில்லாதிருக்க மேலே மினுமினுக்கச் செய்து மேலாகச்சொல்லி, ராஜஸராயும் தாமஸராயுமிருக்கிற நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தெய்வமும் உம்மையும் முன் ஸ்ருஷ்டித் தான். முன்பு தேவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பு உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்காமல் போனால் நீங்கள் எப்படி ஆச்ரயிப்பது? “வீடில் சீர் புகழ் ஆதிப்பிரான் அவன் மேவியுறைகோயில்” விச்சேதமில்லாத நித்யமான கல்யாணகுணங்களையும் ரக்ஷகத்வகீர்த்தியையுமுடைய ஜகத் காரணமான அவன் பொருந்தி வர்த்திக்கும் தேசம்.

ஆதிப்பிரான் ரக்ஷிக்காமல் போனாலும் விடமுடியாத காரணவஸ்து. “காரணம் து த்யேயர்: என்னப்பட்ட உபாஸ்யன். இவற்றையுண்டாக்கினவன் நாம் ஆச்ரயிப்பதற்காகப் பொருந்தி வாஸம் செய்யும் கோயில். பரம பதத்தில் தன்னைவிட குறைந்தவர்களில்லாமையாலே அங்குஸந்நிதி மாத்ரமே போதும். இங்குதான் ரக்ஷகாபேக்ஷை இருப்பது. நல்லபடுக்கையும் போக்யவஸ்துக்களுமிருக்க தொட்டில் கால்கடையில் அல்லது பொருந்தாத தாயைப்போல் இங்குவாஸம் செய்கிறான். “மாடமாளிகை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகர் அதனை” மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து அழகான பூமி, ப்ராப்ய பூமி என்று தோன்றும்படி இருக்கும். திருக்குருகரைப்பாடி ஆதிப்பிரானை என்றது அதிகப்படி. ஊரைப்பாடி ஆடுவதே அமையும். ‘விஷ்ணோராயதநே வஸேத்’ தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்” என்று ப்ரீதியால் பாடி அதில் த்ருப்தி பிறவாமல் நர்த்தனம் செய்து பரவி இதுவே யாத்ரையாய் வர்த்தியுங்கோள் பல்உலகீர். வணக்கத்துடன் ஸமித்பாணியாய் வந்து சிஷ்யோஹம் சாதி மாம், என்று வந்தவனுக்கு ஹிதம் சொல்லுகிறாரில்லை. இவை என்ன உலகியற்கை என்று லோகமடங்க, க்லேசப்படுவதைக்கண்டு சொல்லுகிறார். ஆகையால் எல்லாரையும் சால்பிடிக்கிறார் பரந்தே” பெரிய திருநாளுக்கு வருமாப்போலே எல்லாத்திக்குகளிலிருந்தும் சென்று பாடி ஆடிப்பரவிச் சென்மின்கள்.

பரந்த தெய்வமும் பல்லுலகும் படைத்து - 3

சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களால் நாராயணனே பரன். இதை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்கள் என்னோடே வந்து பேசிப்பாருங்கோள் என்கிறார். ‘பரந்த தெய்வமும் ஞான சக்திகளால் உயர்ந்த தேவஜாதியையும் பல் உலகமும் படைத்து “அவர்கள் தனித்தனியே ஆளுகைக்குப் பலலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ‘அன்று’ ப்ரளய காலத்திலே, எல்லாரும் இவன் கைபார்த்திருக்கவேண்டிய ஸமயத்தில் “உடனே விழுங்கி, அந்த ஆபத் ஸமயத்தில் அமுது செய்து, கரந்து “பிரளயம் வந்து தேடினாலும் அதுக்கு எட்டாதபடி வயிற்றிலே மறைத்துவைத்து, “உமிழ்ந்து” உள்ளே க்லேசப் படாதபடி வெளியே உமிழ்ந்து “கடந்து” மஹாபலிபோல்வார் அபஹரிக்க எல்லைகடந்து அளந்து, இடந்தது, மஹாவராஹமாய் பிரளயம் கொண்ட பூமியை எடுத்து வந்ததும் “கண்டும்” பார்த்தும்கூட “தெளியகில்லீர், தெரிந்து கொள்ள சக்தியில்லாதவர்களாய் இருக்கிறீர்கள். அதுகிடக்கட் டும். அந்ததேவர்களே இவனை ஆச்ரயிக்கும்படியைக்கண்டால் உங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகலாமே என்கிறார்.” “ சிரங்களால் அமரர் வணங்கும் திருக்குருகூர் அதனுள்” பாதேந கமலாபேந ப்ரஹ்மருத்ரார்ச்சிதேநச” என்னும்படி தேவர்கள் தலையால் வணங்கி ஆச்ரயிக்கும்படி திருக்குருகூர் அதனுள் பரன்திறமன்றி” திருநகரியில் பரத்வம் தோன்றநின்ற பெருமானுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டல்லது “தெய்வம் மற்று இல்லை, ஸ்வ தந்த்ரமாயிருக்கும் தெய்வம் இல்லை. வேறு தேவர்கள் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஸ்வதந்திரர்களாக வில்லை, எல்லாரும் அவனுக்கு ப்ரகார பூதர்கள், சேஷபூதர்கள் “பல் உலகீர் பேசுமினே, நீங்கள் இதை இசையா விடில் என்முன்னே ஸர்வாதிகனான ச்ரிய: பதியை ப்ரகார மாகவுடைய ஒரு தெய்வமுண்டு என்று சொல்ல வல்லாருண்டாகில் சொல்லுங்கோள், பார்ப்போம், என்கிறார்.

பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் - 4

வ்யோ மாதீதவாதிகள். நையாயிகர்கள். வைசேஷிகர்கள் நாராயணன் பரன் என்கிற அர்த்தத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர்கள் அநுமானத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிக்கிறார்கள். எப்படி என்றால் பிரபஞ்சம், கார்யம், அவயவங்களோடு கூடியிருப்பதால். பிரபஞ்சம் கர்த்தாவோடு கூடியிருப்பதால். பிரபஞ்சம் கர்த்தாவோடு கூடியது. கார்யமாயிருப்பதால் என்று சொல்லி அந்த கர்த்தா யார் என்றால் வேதத்தில் ஈசன் ஈசானன் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பவன். அந்த இரண்டு சப்தங்களுக்கும் சிவன் என்று பொருள். ஆகையால் சிவன் தான் பரதத்வம் என்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இதிஹாஸ புராணங்களில் ப்ரஸித்தமான பிக்ஷாடனம், அதற்குப் பரிஹாரம் செய்கிறபடிகளாலும், அகாரார்த்தத்தைச் சொல்லுகிற வேதங்களாலும் ஸகலஉபநிஷத் ப்ரஸித்தான பரதேவதை நாராயணனே

என்கிறார் “பேசுநின்ற சிவனுக்கும்” அல்பஜ்ஞர்களான நீங்கள் ஈச்வரன் என்று பேசுகிற சிவனுக்கும், “பிரமன் தனக்கும்” அவனே உண்டுபண்ணினவனான ப்ரஹ்மாவுக்கும், ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாயச் ச்ரேஷ்டாய” ப்ரஹ்மணச் சாபிஸ்மபூத:சிவ: “பிறர்க்கும்” இன்னும் மற்றுமுள்ளவர்களுக்கும்” நாயகன் அவனே” அந்தநாராயணனே “தவாந்தராத்மா மமச யேசாந்யே தேஹிஸம் ஜ்ஞிதா: என்றும் அவர்களே சொன்னார்கள். அவனே என்று சுருதிப்ரஸித்தி. நாராயணநுவாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதும் ‘யஸ்ஸமஹேச்வர: “என்று அகாரத்தின் அர்த்தமும் காணத்தகுந்தது. கபால நல்மோக்கத்துக் கண்டு கொள்மின் கபாலமோக்ஷத்திலே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். எதிரிகள் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமே இது. சிவபிரானுடைய பாபத்தைப்போக்கினவன் என்பதைக் கண்டு கொண்மின். ஒருவன் தலையறுப்புண்டு நிற்பவன்மற்றவன் தலையை அறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பவன் அவனுடைய சாபத்தைப்போக்கினவன் நாராயணனே. நீங்கள் எழுதிவைத்த க்ரந்தங்ளைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள்” தத்ர நாராயண: ச்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித: ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ச்வம் நகாக்ரேண விதாரிதம் விஷ்ணு ப்ரஸாதாத்ஸுச் ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்த தநம்யதா “தேசமாமதிள் சூழ்ந்து அழகாய் திருக்குருகூர் அதனுள்” நல்ல பிரகாசத்தோடுகூடின பெரிய, ரக்ஷகமான, மதிள்களால் சூழப்பட்ட திருக்குரு கூரிலே “ஈசன்பால் ஓர் அவம் பறைதல்” நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஈசதே பகவான் ஏக: என்கிறபடி பிரமாண பிரஸித்தனான ஸர்வேச்வரனிடத்தில் அநீச்வரவாதமாகிற ஏதேனுமொரு ஆபாஸயுக்திகளைச் சொல்லுதல் “என்னாவது இலிங்கியர்க்கே” என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு ஹேதுவாதம் பண்ணுகிற உங்களுக்கு அவன் பக்கல் அவம் பறைதல் என்னாவது - எதற்கு? அந்த தேவர்களுக்கு உத்கர்ஷம் ஸித்திக்காது. உங்களுக்கும் அவர்களை ஆச்ரயிப்பதில் ஒருப்ரயோஜனம் ஸித்திக்காது உங்கள் அநுமானம் வேதத்தின் முன்பு ஜீவிக்காது ஈசன் என்கிற கபலாமோக்ஷமாகிற அர்த்தத்தின் முன்பு நிற்கமுடியாது.

இலிங்கத்திட்ட புராணத் தீரும் - 5

லிங்கபுராணம் முதலான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும், வேதபாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் பிரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார் “மலிந்துசெந்நெல் கவரி வீசம் திருக்குருகூர் அதனுள் “செந்நெல் பயிர் நன்றாக வளர்ந்து கதிர் கனத்தால் சாமரம் வீசம் திருக்குருகூர் நெல் கதிர் பருத்திருந்து காற்றில் அசையும் போது சாமரம் வீசுகிறப்போல் இருக்கிறது. அசேதனமும் கைங்கர்யம் பண்ணும்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ச்ரீ நிறைந்த ஊர். அதனுள் பொலிந்து நின்ற பிரான் அவ்வூரில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற பெருமான். பரமபதத்தைவிட்டு இங்கே வர, குணங்கள் மேன்மேல் விஞ்சி வருகிறது. அவ்வெம்பெருமான் தான்.

இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும், லிங்கம் ஒரு வ்யக்தியை விசேஷித்து அதுக்கு உயர்வு சொல்லுகிற தாமஸ புராணநிஷ்டரும், லிங்கத்தை நான் பூஜிக்கிறேன். அதற்கு உயர்த்தி சொல்லி ஒரு புராணம் பண்ணும் என்று கேட்டு பண்ணின புராணம், தாமஸ புராணம். அது தமோ குணம் விஞ்சி யிருந்த காலத்தில் பண்ணினது பிரமாணமாக மாட்டாது. யந்மயம்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் என்று பொதுவாகக்கேட்டு விஷ்ணோஸ் ஸகாசாத் உத்பூதம் என்று ஆரம்பித்த விஷ்ணுபுராணம் ஸாத்விக புராணம், தமோகுண நிஷ்டர்களும் “சமணரும்” ஜைனர்களும் “சாக்கியரும்-பௌத்தர்களும்” மலிந்து வாது செய்வீர்களும்? சுஷ்கதர்க்கங்களைக் கொண்டு வாதம் செய்வீர்களும், மற்றும் நும் தெய்வமுமாக நின்றான். மேலும் நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தெய்வங்களாகவும் ஆசி நின்றான். நீங்கள் உங்கள் தெய்வமு மாக அவ்வெம்பெருமானே ஆனால் உங்களுக்கு உங்கள் தெய்வங்களுக் கும் அவனே ஆத்மாவாக ஆனால் “ஒன்றும் பொய் இல்லை” உங்களுடைய தேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷங்கள் பொய்யாகிருப்போலே ச்ரீய பதியான நாராயணன் விஷயத்தில் சொல்லுகிற உத்கர்ஷத்துக்கு ஒன்றும் பொய்யில்லை. போற்றுமினே “சீக்கிரம் ஆச்ரயிங்கோள். நீங்கள் அபேக்ஷிக் காமலிருக்க உங்களுடைய துர்தசையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறேன்.

போற்றி மற்றோர் தெய்வம்பேண - 6

பகவானுடைய பரத்வம் நீர் அருளிச் செய்யும் போது தெளிவு ஏற்படுகிறது மற்ற ஸமயத்தில் தேவதாந்தரங்களில் ப்ராவண்யம் உண்டா கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்டார்கள். உங்கள் பாபம் தான் என்கிறார். எம்பெருமான் ஸர்வேச்வரனாகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராய் ஆக்கிவைப்பானேன்? என்று கேட்க, உங்களை இப்படி வைத் தது, நல்ல கர்மாக்களையும் கெட்ட கர்மாக்களையும் செய்கிற ஜீவர்கள் அந்தந்த கர்மபலனை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்திரமர்யாதை அழியு மென்று. ஆனபின்பு அவனை ஆச்ரயித்து அவன் வஞ்சனையைத் தப்பிங் கோள் என்கிறார். லோக மர்யாதை ஸித்திப்பதற்காக பாபகாரிகளான உங்களை அந்த பாபகர்மானுகுணமாக தேவதாந்தரத்தை ஆச்ரயித்து ஸம்ஸரிக்கும்படி ஸர்வ சக்தனான பரமபுருஷன் தானே பண்ணினான். ஆத லால் இத்தையறிந்து எம்பெருமானே ஆச்ரயிங்கோள் என்கிறார். “மற்றோர் தெய்வம் வேறொரு தெய்வத்தை, போற்றிப்பேண” ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆதரிக்கும்படி ‘புறத்திட்டு’ எம்பெருமானுக்குப் புறம்பிலே வைத்து, நீங் கள் ஆச்ரயிப்பதில் குறையில்லை. நமக்கு அப்ராப்தமானதுதான் குறை. உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது-உங்களை இப்படி தேவதாந்தரங்களிலே விச்வஸித்து வைத்தது. எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகு இல்லை என்று. ஸத் அஸத் கர்மாக்களைப் பண்ணுவார்களை கர்மாநுகூலமாக ஈச்வரன் அநுப விக்கச் செய்கிறான் என்கிற சாஸ்திர மர்யாதை குலையும் என்று லோகம்- சாஸ்திரம் புண்ய: புண்யேந கர்மண, பாப: பாபேந கர்மண என்கிற

வ்யவஸ்தை குலையும்தேவதாந்தரங்களை ஸேவிப்பதற்கு பலம் ஸம்ஸாரிக பலம் என்றபடி” சேற்றில் செந்நெல் கமலமோங்கு திருக்குருகூர் அதனுள் ஆற்றவல்லவன் மாயன் கண்டிர். சேற்று நிலத்தில் சிவந்த நெல்லும் தாமரைகளும் ஒங்கி வளரும்படியான திருக்குருகூரிலிருக்கிற மிகவும் சக்தி மான் ஆன ஸர்வேச்வரன், அறிந்து-இப்படி உங்களை அவன் மோஹி கிறான் என்று அறிந்து. தெளிந்து ஓடுமின்-ஓடுங்கோள் சீக்ரமாக ஸம் ஸாரத்தைத் தாண்டுங்கோள். அவனுடைய மாயையைத் தாண்டுவதற்கு உபாயமான சரணாகதியைப் பண்ணி ஸம்ஸாரத்தைத் தப்பப் பாருங்கோள்.

ஒடிஒடிப்பல பிறப்பும் பிறந்து -7

தேவதாந்தரங்களை பஹுகாலமாக ஆராதித்துவந்தோம். அது வீணாகாதபடி ஆசைப்பட்ட பலம் கிடைப்பதற்காக இன்னம் சிலநாள் ஆச் ரயிக்கிறோம் என்று சொல்ல, அதற்கு பதில் சொல்லுகிறார். முன்பு ஆச் ரயித்துக் கிடைத்த பலம் இனி ஆச்ரயித்தாலும் கிடைக்கும். ஆன பின்பு பொலிந்து நின்ற பிராணையே ஆராதியுங்கோள் என்கிறார். ஒடி ஒடி “கதா கதம் காமகாமா லபந்தே” என்கிறபடி கர்மாநுகுணமாக தட்டித் திரிந்தது தான்இத்தனை. “பல பிறப்பும் பிறந்து எல்லாயோனிகளிலும் கணக்கில்லாத ஜன்மங்களைப்பண்ணி, காலம் அநாதி, தேசம் விசாலம், ஆத்மா நித்யன். இடைவிடாமல் பிறந்ததில் என்ன பலித்ததோ அது தான் இனியும் பலிக் கும். தங்களுடைய பல பிறவிகளை இவர் வாயாலே கேட்கும் படி இருக் கிறது இவர்கட்கு. மற்று ஓர் தெய்வம்” ஸர்வேச்வரன் உதவாது மற்ற தெய்வம் ஆரேனுமாகவும் “பாடி ஆடி பணிந்து” பாடிக்கூத்தாடி நமஸ்காரம் செய்து, “பல்படிகால்” ஒரு ப்ரகாரம் ஆச்ரயித்து விட்டீர் களோ? பலவிதத்தாலும் ஆச்ரயித்து, “வழிஏறிக்கண்டிர்” அந்த தேவ தைகளை ஆச்ரயிக்கச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரமுறை தப்பாமல் ஆச்ரயித்து அதன் பலத்தைக் கண்டுவிட்டீர்களே. பலபிறப்புப் பிறந்து துக்கப்படுவது தான் பலித்தது. “கூடி வானவர் ஏத்த நின்ற திருக்குருகூர் அதனுள் ஆடு புட்கொடி ஆதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே” நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவ தைகள் ஆபத்துவந்த பொழுது தங்களுக்குள்ள விரோதத்தையும் விட்டு ஒன்று கூடிச்சேர்த்து வந்து ஆச்ரயிக்கிற திருக்குருகூரிலே நர்த்தனம் பண்ணுகிற கருடனை த்வஜமாகக் கொண்ட ஆதிப்பிராணை ஆச்ரயிங் கோள் சேஷத்வத்தை நினைத்து ஸந்தோஷப்பட்டு ஆடுகிற கருடனை த்வஜமாகக் கொண்டவன். ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்குக் கொடி கட்டி ரக்ஷிப் பவன் கருடவாஹநத்வம் பரதத்துவத்திற்கு லக்ஷணம். ஆதிமூர்த்தி கார ணம் து த்யேய: என்று காரணவஸ்துவன்றோ உபாஸிக்கத் தகுந்தது. நீங் கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகளும் இவனை வந்து ஸேவிக்கிறார்களே. அதைப் பார்த்தாவது நீங்கள் ஆச்ரயிக்க வேண்டாவோ?

புக்கடிமையினால் தன்னைக் கண்ட -8

மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆச்ரயித்து தன்னுடைய அபேக்ஷிதத்தை அடையவில்லையோ? என்ன, அது விஷயம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கோள் என்கிறார் “அடிமையினால் புக்கு-சேஷவ்ருத்தியாலே உள்புகுந்து, அந்தரங்கனாகி ச்ரிய: பதியான நாராயணனிடத்தில் செய்யவேண்டியதை ருத்ரனிடத்திலே செய்தான். மார்க்கண்டேயன் ஆச்ரயித்ததில் குறையில்லை. “தன்னைக் கண்ட” ருத்ரனையும் தபஸ்ஸினால் நேரே கண்டான். காணாமையாலே இழந்தான் இல்லை. மார்க்கண்டேயன் அவனை “நக்கபிரான்” நக்னனானவனும் அவர்கள் கோஷ்டிக்கு உபகாரகனுமான சிவபெருமான் “அன்று உய்யக் கொண்டது” ஆபத் காலத்திலே ரக்ஷித்தது. நாராயணன் அருளே-ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணன் ப்ரஸாதத்தாலே சிவபெருமான் புருஷகாரமாக அவன் ப்ரஸாதத்தை அடைந்தான். நாராயணன் என்ற பதத்தால் அவனுக்கு சேஷமாகிற விஷயத்தில் தன்னோடு மார்க்கண்டேயனோடு வாசியில்லாமையால் அவனைக் காட்டிக்கொடுத்தான். “கொக்கு அலர்தடம் தாழைவேலி திருக்குருகூர் அதனுள்” கொக்குப் போல் வெளுப்பு நிறத்தையுடைய புஷ்பங்களையுடைய பெரிய தாழைகளைவேலியாக உடைய திருக்குருகூரிலே. மிக்க ஆதிப்பிரான் நிற்க ஸர்வாதிகனாய் ஸுலபனாய்: ஐகத்காரணமான பெருமான் நிற்க ஆச்ரயண ‘காலத்திலும் சேர்த்துக் கொண்டு பலம் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் வேறொருவன் வாசலிலே அழைத்துக் கொண்டு போகும் படியான குறையில்லாதவனிருக்க மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதரே வேறொரு தெய்வத்தைப் பேசவோ! எல்லாவஸ்துக்களும் அவனுக்குப் பிரகாரம்தான். அவர்களைப் ப்ரகாரியாக ப்ரமிக் கிறீர்களே!

விளம்பும் ஆறு சமயமும் அவையாகியும் -9

நீங்கள் கேட்குமத்தை அடைவதற்கு எம்பெருமானளவும் செல்லவேணுமோ? அவன் வாஸம் செய்கிற திருநகரியை நினைத்தால் போதும் என்கிறார். விளம்பும் ஆறுசமயமும் பேசப்படுகிற சப்தமாத்ரமேதவிர உள்ளே ஸாரமில்லாத ஆறு சமயங்களும், காபில, பாதஞ்ஜல, காணாத, ஸௌகத ஹைந, பாசபதங்கள் என்கிற வேதபாஹ்ய மதங்களும், மற்றும் அவையாகியும்” மற்றுமுள்ள அம்மாதிரியான மாயாவாத, நிரீச்வர மீமாம்ஸகாதி குத்ருஷ்டி மதங்களாலும் தன்பால் அளந்து காண்டற்கு அரியனாகிய தன் விஷயத்திலே அளவிட்டுக் காண்கைக்கு முடியாதவனான ஆதிப்பிரான் அமரும் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கும் வளம் கொள் தண்பனை சூழ்ந்து அழகாய் திருக்குருகூர் அதனை, ஐச்வர்யத்தோடு கூடின சீ தளங்களான வயல்களாலே சூழப்பட்ட அழகான திருக்குருகூர் நகரை, உம்மையுய்யக் கொண்டு போகுறில்-உங்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்ய நினைத்தீர்களாகில். “உளம் கொள் ஞானத்து வைம்மின்” மாநஸ ஞானத்திலே வையுங்கள் மநஸ்ஸினால் நினைக்கவும் என்றபடி.

உறுவதாவது எத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் - 10

தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் வந்து நிற்கிற பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமை செய்கையே உசிதம் என்கிறார். எத்தேவும் எல்லா தேவதைகளும், “எவ்வுலகங்களும், அவர்களுக்கு வாஸஸ்தானமான லோகங்களும், மற்றும் மற்றுமுள்ள சேதநாசேதநங்களும், தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடு ஒத்து, தன்விஷயத்தில் குறைவில்லாத திருமேனிபோல் ‘அவனுக்குவிதேயமாய்’, இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே இந்த வஸ்துக்களெல்லாம் இருந்தபடியே இருக்கும்படி தனக்கு இவை விதேயமான நிலைகுலையாதபடி, அஜஹத் ஸ்வஸ்வபாவனாய்க் கொண்டு இவைகளெல்லாம் தானிட்ட வழக்காயிருக்கும்படி ஐச்வர்யத்தோடே வந்து நிற்கிறான். ராஜபுத்ரன் ஒரு சிறிய வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டு இருந்தாலும் ஐச்வர்யத்தில் குறையுள்ளவனில்லையே! ‘செறுவில் செந்நெல்கரும்பொடு ஒங்கு திருக்குரு கூர் அதனுள்’ விளையக்கூடிய உயர்ந்த வயல்களில் செந்நெல் பயிர்கள் கரும்பொடு ஒங்கி வளர்ந்திருக்கிற திருக்குரு கூர் அதனுள் குறிய மாண் உருவாகிய நீள் குடக் கூத்தனுக்கு ஆட் செய்வதே. வாமன ப்ரஹ்மசாரியாகியும், நீண்டகாலத்திலும் அநுபவிக்கக் கூடிய குடக் கூத்தாடின ஆதிப்பிரானுக்கு ஆட்செய்வதே ‘உறுவதாவது’ நியாயமானது உசிதமானது. இதுவே உறுவது. ஆவதும் இதுவே, உயர்ந்ததும் இதுவே.

ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் - 11

‘ஆட்செய்து’ வாசிக கைங்கர்யத்தைச் செய்து, ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண்குரு கூர்நகரான். சக்கரமேந்திய உபகாரகனைச் சேர்ந்த அவனைப்போல ஆனந்த நிர்பரரான ‘நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன், நூதனமான பரிமளம் வீசுகிற மலர்ந்த மகிழம்பூ மாலையை மார்பில் தரித்தவனான ‘மாறன் சடகோபன்’ மாறன் என்கிற குடிப்பெயரையுடைய ஆழ்வார் நண்ணுதார் முறுவலிப்பலில் ஸம்ஸாரிகள் க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளம் வாடினவாறே இட்ட மாலையும் வாடிற்று பரத்வத்தை உபதேசித்து இவர்களுக்கு ஒரு குறைவில்லை என்று திருவுள்ள முகந்தவாறே மாலையும் மலர்ந்தது. பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்களுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவான ஆழ்வார் வேட்கையால் சொன்னபாடல் ஆயிரத்திப்பத்தும் வல்லார். எம்பெருமானிடத்திலுள்ள ஆசையால் அருளிச் செய்த ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் அப்யஸித்தவர்களுக்கு மற்றது. இந்தபத்துப் பாட்டையும் அப்யாஸம் பண்ணியதாகிய பலத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாகிய மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர்-என்றைக்கும் திரும்பிவராமலிருக்கிற பரமபதம் கையதுவே, கரஸ்தம் தானே. இந்தப்பத்துப் பாட்டுகளையும் அப்யாஸம் பண்ணுவதே பலம். இதைத்தவிர வைகுந்த நகரமும் அவர்கள் கையிலிருப்பதே ஞானத்திற்குப் பலமான கைங்கர்யம் பண்ணுவதற்கு

ஏகாந்தமான தேசமும், பாஹ்யமதஸ்தர்கள் இல்லாமையாலே உபதேசிக்க வேண்டாமல் பகவநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும் பரமபதம் அவர் கையிலுள்ளதே ச்ரீமந் நாராயணன் ஸர்வதேவதாஸார்வபௌமன் என்று ஒன்றும் தேவும் இப்பதிகத்தில் அருளிச் செய்தார்.

1. பிரளயத்தில், தான் ஒருவனே இருப்பவன்
2. ஸகலதேவர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தவன்.
3. ஜனங்களுக்கு ரக்ஷணம் முதலியவைகளைச் செய்பவன்
4. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நாயகன்
5. ஸர்வதேவர்களுக்கும் ஆத்மா
6. கர்மா நுரூபமாகப் பலம் கொடுப்பவன்
7. கருடனை த்வஜமாகக் கொண்டவன்
8. மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷித்தவன்
9. அளக்க முடியாதவன் (அபரிச்சின்னன்)
10. ஆச்சர்ய சேஷ்டிதன்

இந்த 10 ஆம் திருவாய் மொழியில் 10 குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. இந்த நான்காவது நூறுபாட்டுக்களிலும் 10 பதிகங்களிலும் கீழ்க் கண்ட குணங்கள் சொல்லப்பட்டன.

1. நித்யமான ஐச்வர்யத்தை உடையவன்
2. பலபோக்யவஸ்துக்களை உடையவன்
3. ஆச்ரிதரைப் பிரியாமல் அந்யோந்ய ஸக்தன்
4. பிரிவில் க்லேசத்தை உண்டு பண்ணுகிற தன்னைச் சேர்ந்த தனக்கு ஸத்ருசமான பதார்த்தங்களை உடையவன்
5. தன்பக்தர்களைக் கிருதார்த்தர்களாக்க வல்லவன்
6. தன்னிடத்தில் ஸ்நேகமுள்ளவர்களுக்குத் தானே வைத்யன்

7. நற்குணங்களால் நிறைந்தவன்
8. தன்பக்தர்களால் பரிஹரிக்கப்பட்ட தன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை உடையன்
9. இஷ்டமானபுருஷார்த்த ரூபன்
10. ஸர்வதேவதாஸார்வபௌமன்.

ஆக பத்துப் பதிகங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பத்து குணங்கள்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
 திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷயஸாரம் நான்காம்பத்தில் பத்தாம்
 திருவாய்மொழி முற்றிற்று.